

Ông Xã Trong Game Đòi Gặp Mặt, Làm Sao Đây?

Contents

Ông Xã Trong Game Đòi Gặp Mặt, Làm Sao Đây?	2
1. Chương 1: Chàng Trai Thanh Xuân	2
2. Chương 2: Thông Đồng Sư Phụ	6
3. Chương 3: Gia Nhập Vào Bang Phái	10
4. Chương 4: Đánh Bản Cùng Nhau	15
5. Chương 5: Không Tên	19
6. Chương 6: Không Tên	23
7. Chương 7: Gặp Nhau Ở Hiện Thực	27
8. Chương 8: Ăn Chơi Trác Táng	30
9. Chương 9: Không Tên	34
10. Chương 10: Sư Phụ Thay Đổi	39
11. Chương 11: Bang Chủ Dã Man	45
12. Chương 12: Ghét Cậu Phiền Phức	49
13. Chương 13: Bái Sư Lần Hai	52
14. Chương 14: Khó Xử	55
15. Chương 15: Đề Phòng Nhau	59
16. Chương 16: Bang Chủ Có Độc	63
17. Chương 17: Kẻ Thứ Ba, Gái Hư	66
18. Chương 18: Không Tên	70
19. Chương 19: Chia Tay Vui Vẻ	74
20. Chương 20: Hay Là Kết Hôn Đi	78
21. Chương 21: Báo Thù	82
22. Chương 22: Không Tên	86
23. Chương 23: Không Tên	90
24. Chương 24: Không Tên	93
25. Chương 25: Không Tên	97
26. Chương 26: Không Tên	102
27. Chương 27: Gặp Gỡ Thoáng Qua	106
28. Chương 28: Không Tên	110
29. Chương 29: Người Yêu	115
30. Chương 30: Ngựa Quay	120
31. Chương 31: Địa Chỉ	124
32. Chương 32: Thích	128
33. Chương 33: Gặp Mặt	133
34. Chương 34: Xxoo	138
35. Chương 35: Không Tên	142
36. Chương 36: Nói Mỡ	145
37. Chương 37: Chúng Ta	149
38. Chương 38: Không Tên	154
39. Chương 39: Nhiệt Tình	158
40. Chương 40: Ban Giường	162
41. Chương 41: Không Tên	166

42. Chương 42: Không Tên	169
43. Chương 43: Sơ Khuy	173
44. Chương 44: Không Tên	178
45. Chương 45: Không Tên	182
46. Chương 46: Không Tên	185
47. Chương 47: Không Tên	189
48. Chương 48: Không Tên	193
49. Chương 49: Không Tên	197
50. Chương 50: Không Tên	201
51. Chương 51: Không Tên	205
52. Chương 52: Không Tên	209
53. Chương 53: Không Tên	213
54. Chương 54: Không Tên	217
55. Chương 55: Không Tên	221
56. Chương 56: Không Tên	225
57. Chương 57: Không Tên	229
58. Chương 58: Không Tên	233
59. Chương 59: Không Tên	238
60. Chương 60: Không Tên	242
61. Chương 61: Không Tên	246
62. Chương 62: Không Tên	250
63. Chương 63: Không Tên	254
64. Chương 64: Không Tên	258
65. Chương 65: Không Tên	261
66. Chương 66: Không Tên	265
67. Chương 67: Không Tên	270
68. Chương 68: Không Tên	273
69. Chương 69: Không Tên	277
70. Chương 70: Không Tên (hoàn Chính Văn)	281

Ông Xã Trong Game Đòi Gặp Mặt, Làm Sao Đây?

Giới thiệu

Edit: EnĐào Diệp được xem như một game thủ nhưng nhân vật mà cậu chơi lại là nhân vật nữ rồi cậu đã gặp phải hai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-trong-game-doi-gap-mat-lam-sao-day>

1. Chương 1: Chàng Trai Thanh Xuân

EDIT: EN

Lần đầu tiên tiếp xúc với game nhập vai là khi Đào Diệp mười hai tuổi. Khi đó là những năm 200x, máy tính ở tiệm internet đều là những loại máy “tivi” thịnh hành tại lúc đó. Cậu là một trong những đứa bé đầu tiên tiếp xúc với máy tính “tivi”, bởi vì nhà cậu có điều kiện không tồi nên trong tay cũng thường có kha khá tiền thừa tiêu vặt

Nhưng mà sau khi cha mẹ ly hôn, mẹ mang theo em gái đi tái giá, cha lại chưa vực dậy nổi thì tình trạng khấm khá của gia đình lại quay về lúc nghèo rớt mồng tơi.

Nhưng cũng có lẽ trước khi cha mẹ ly hôn, kinh tế gia đình cũng đã dần tụt dốc. Đào Diệp không may mắn trở thành một đứa trẻ mồ côi cha, mọi thú vui của cậu phần lớn đều cắt giảm, chỉ trừ thói quen chơi game

nhập vai ở tiệm internet là được duy trì.

Từ trung học đến phổ thông, ID Hoàng Hôn Đêm Tuyết của cậu vẫn không thay đổi, so với các ID của bạn bè xung quanh thì ID của cậu có chút danh tiếng hơn hẳn.

Tuy vậy người biết Hoàng Hôn Đêm Tuyết là Đào Diệp cũng không nhiều, bởi vì tính cách của Đào Diệp khá cô độc nên cậu cũng khó tụ tập chơi cùng người khác.

Học kỳ hai lớp mười một, mọi người trong lớp đã quá quen thuộc, lâu lâu lại có vài đôi tình nhân cùng lớp bắt đầu hẹn hò.

Thời điểm này cũng là thời điểm của những mối tình đầu, Đào Diệp lớn lên trông cũng cao gầy đẹp dễ nên đôi khi trong tủ của cậu cũng có vài phong thư hồng hồng đáng yêu.

Nhưng suốt toàn bộ thời gian học phổ thông cậu đều không quen qua một cô gái nào, không phải bởi vì sợ thầy cô giáo trong trường phát hiện mà là vì cậu không có chút cảm tình sâu đậm đặc biệt nào đối với các bạn nữ.

Có lần tham gia hội thao vào năm lớp mười hai, khi vô ý nhìn thấy một bạn nam chơi bóng rổ vô cùng đẹp trai, trong nháy mắt Đào Diệp đã cảm giác được rằng mình muốn có được một bạn nam như thế để làm bạn.

Cậu không suy nghĩ gì nhiều mà chạy đến làm quen ngay bạn nam này, nói chuyện mới biết đối phương là học sinh cùng trường cậu, bên cạnh đó cậu ấy cũng đã có một cô bạn gái xinh đẹp.

Đào Diệp cũng rất dễ dàng kết bạn với cậu bạn nọ, ngạc nhiên là cậu bạn đó lại có thể hy sinh khoảng thời gian hẹn hò cùng bạn gái để dạy Đào Diệp chơi bóng rổ.

Tính cách bạn gái của cậu bạn kia cũng khá miễn cưỡng, cách cô hành động cũng rất cực đoan, cô nói với bạn trai mình rằng Đào Diệp yêu thích con trai, là một tên biến thái chân chính.

Sau đó lại cảnh cáo Đào Diệp, nếu như cậu còn muốn tiếp cận bạn trai của cô thì cô sẽ nói cho mọi người biết rằng Đào Diệp là một tên biến thái để giáo viên đuổi học cậu.

Lúc ấy Đào Diệp đã mười bảy tuổi, khi chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì đã bị gán ghép cho cái danh gay và biến thái, đối với cậu mà nói thì đó là một đả kích vô cùng nghiêm trọng.

Sau đó cậu đã quyết liệt đoạn tuyệt với cậu bạn nọ, khôi phục lại bộ dáng tự đến tự đi một mình trong suốt thời phổ thông.

Tuy vậy những thành tích học tập của Đào Diệp lại không tồi, điểm số lúc thi đại học cũng rất tốt, cuối cùng cậu đỗ vào một trường đại học có tiếng của thủ đô. Mà cái trường đại học đối diện với trường của cậu chính là ngôi trường xếp số một số hai của toàn quốc.

Lên đại học thì có nhiều thời gian chơi game nhập vai hơn, ngoài trừ thời gian ca hát để kiếm thêm tiền sinh hoạt thì toàn bộ thời gian còn lại cậu đã cống hiến hết cho game nhập vai. Cơ mà cậu chơi game cũng phải theo nguyên tắc, rằng không bỏ tiền ra để tiêu vào trò chơi.

Cho nên có thể biết rằng, khi người chơi RMB* hoành hành trong game, thì với kẻ chơi chỉ có kỹ thuật mà không có tiền bạc như Đào Diệp luôn bị mấy người chơi đại gia giết trong nháy mắt.

(* là đơn vị tiền tệ của TQ: Đồng nhân dân tệ, ý câu văn là người chơi chuyên dùng tiền nâng cấp nhân vật game)

Cũng bởi vì tại một trò chơi nhập vai nọ, người chơi đại gia rất nhiều, Đào Diệp vì không thể chơi nữa nên đã xóa ID.

Gần đây vừa có thêm một game nhập vai mới, vừa xuất hiện đã trở thành trào lưu toàn quốc. Không ít người chơi đã ẩn danh nay lại vì game mới mà tái xuất giang hồ.

Trong vòng nửa năm game nhập vai này đã vô cùng náo nhiệt, không ít người chơi đã vượt mức trở thành đại thần*.

(*Là những người chơi có hạng trong các bảng game về năng lực hay tài sản)

Thậm chí cũng có người chuyên buôn bán tin tức của các đại thần, một tin tức này có thể tính bằng mấy trăm hay cũng có thể là mấy ngàn đồng tiền.

Thời điểm game này đang nóng sốt thì Đào Diệp lại lang thang tại một game nhập vai khác. Mặc dù không ít bạn bè trong game đã tham chiến vào game mới kia nhưng với tính cách kiêu ngạo, bình tĩnh chưa bao giờ chạy đua với thời thượng như Đào Diệp lại đang dành khoảng thời gian cuối cùng trong game cũ để chờ kết thúc, xong xuôi mờ mờ qua game mới để đăng kí tài khoản.

Vẫn dùng ID cũ, Hoàng Hôn Đêm Tuyết.

Nickname này cũng là nickname đầu tiên mà cậu đăng ký chơi lúc cậu mười hai tuổi, chính xác là vào một ngày hoàng hôn tháng mười hai, lúc trên trời rơi lá tả xuống những đóa hoa tuyết nhỏ xíu.

Chớp mắt cái đã qua mười năm, năm nay cậu cũng hai mươi hai rồi.

Quy tắc của game mới có chút khác với các game cũ trước đó, nghe nói khi người chơi đạt mãn cấp mới thực sự bắt đầu trò chơi.

Đào Diệp dùng khoảng ba tiếng đồng hồ, từ từ luyện tài khoản đạt đến mãn cấp.

Tối hôm đó, cùng một dã đoàn* đánh hạ bản**, đánh bản xong thì có một tin nhắn được gửi tới.

(* ý chỉ các đoàn đội được lập một cách ngẫu nhiên, không phải đoàn đội của các bang phái)

(** một khu vực của trò chơi, chắc giống như phụ bản của game, bản ở đây là bản của phiên bản)

Gần đó Một Cọng Giá Đố nói với bạn: Bạn Đêm Tuyết, thao tác bạn tốt thật đó, bạn có hứng thú tham gia bang phái của tui tui không?

Nhìn dòng tin nhắn, Đào Diệp mới nhớ tới bản thân còn là một kẻ tự do, chưa gia nhập bất cứ bang phái nào.

Cậu nghĩ một chút rồi gửi cho đối phương một tin nhắn.

Gần đó Bạn nói với Một Cọng Giá Đố: Bang phái của bạn là bang phái nào thế?

Gần đó Một Cọng Giá Đố nói với bạn: Ngự Kiếm Giang Hồ, đệ nhất bang phái của bảng, đại ca của tui tui là Kiếm Phá Trời Cao, bạn có nghe tới ID này chưa?

Gần đó Bạn nói với Một Cọng Giá Đố: Nghe rồi, hình như là một đại thần đúng không, thao tác cũng tốt lắm.

Gần đó Một Cọng Giá Đố nói với bạn: Ha ha, xếp hạng tư của bảng xếp tổng hợp, quan trọng ở chỗ là đại ca rất giàu, nhiều tiền. Sao rồi? Có muốn tham gia không? Nếu muốn, tui giới thiệu giùm cho.

Đào Diệp do dự một chút rồi đáp ứng lời mời của Một Cọng Giá Đố. Sau đó mới biết bên kia gửi lời mời kết bạn, nhìn danh sách bạn trống rỗng của mình, Đào Diệp liền gật đầu đồng ý.

Kế tiếp theo lời Một Cọng Giá Đố xin vào bang phái.

Ngay lập tức được phê duyệt...

Con trỏ chuột của Đào Diệp còn để tại khung đối thoại, chưa kịp gửi tin nhắn chào hỏi.

Bang phái Một Cọng Giá Đố: Ha ha, mọi người nhanh ra đây đón tiếp người mới ~~ bạn này chính là do tuệ nhãn của tui phát hiện ra được, thao tác vô cùng chuẩn đó!

Bang phái Hoàng Hôn Đêm Tuyết: Xin chào mọi người, tôi là Hoàng Hôn Đêm Tuyết.

Bang phái Bạn nữ A siêu dễ thương: Nha ~~ em trai, hoan nghênh hoan nghênh, bây giờ mọi người đều đi đánh bản rồi, ở đây ít người lắm, không thì tui mình cũng đi đánh bản đi?

Đào Diệp vừa mới đánh xong nên bây giờ cũng không muốn đánh bản nữa, chuẩn bị nói mình không đi thì một ID lạ xuất hiện, nói một câu khiến cậu kinh ngạc.

Bang phái Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Hoàng Hôn Đêm Tuyết? Bạn có phải là Đào Diệp của trường Thanh Đường không?

Có người biết ID game của mình, Đào Diệp còn tưởng rằng là bạn học chơi game cùng mình lúc trước. Trong lòng cậu vô cùng khiếp sợ, nghĩ ngợi mãi xem người đó rốt cuộc là ai?

Bang phái Hoàng Hôn Đêm Tuyết: Là tôi = = Cậu là ai, ông Quách?

Rất nhanh sau đó, một dòng tin nhắn đáng sợ được gửi ra.

Bang phái Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Ha ha, tên khốn, mày còn mặt mũi mà xuất hiện nữa sao?

Không kịp nhận thức chuyện gì đang diễn ra, trong phút chốc Đào Diệp đã bị người ta đá ra khỏi bang phái. Câu “tên khốn” trước khi cậu bị đá ra làm cả người cậu cứng ngắc lại mà nhớ tới rất nhiều kỷ niệm tồi tệ trước kia.

Không quá hai phút sau, một chiếc loa* được phát ra.

(* là công cụ phát tin nhắn cho tập thể người chơi của game)

Thế giới Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: 500J để giết tên khốn @Hoàng Hôn Đêm Tuyết, mang số liệu đến nhận thưởng, thời hạn lâu dài!!!

Trong game mới có mình đại gia này dùng 500J ra lệnh đuổi giết lâu dài nên trong phút chốc tất cả người chơi đều sôi trào tìm kiếm Hoàng Hôn Đêm Tuyết.

Khi Đào Diệp nhìn đến tin nhắn này, trong lòng lập tức lạnh xuống, cậu biết game nhập vai này nhất định là phải bỏ rồi, chơi không được nữa, trừ khi cậu đổi ID khác để chơi.

Nhưng mà cái tên ID này đã theo mình mười hai năm, vì một đứa con gái mà xóa bỏ, thật đúng là không cam lòng.

Cô ta dựa vào cái gì?

Một Đào Diệp luôn luôn bình tĩnh nay nhìn đến nhân vật game của mình liên tiếp bị giết, liên tiếp bị chụp số liệu cuối cùng cũng tức giận mời thoát trò chơi.

Cậu không biết rằng sau khi cậu rời đi, trong bang phái Ngự Kiếm Giang Hồ đã có đoạn đối thoại như thế này.

Bang phái Kiếm Phá Trời Cao: @Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn Vì sao lại làm thế? Em hơi quá đáng rồi đấy.

Bang phái Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Em làm thế là vì ai hả, chẳng lẽ anh muốn bị một tên biến thái quần quýt sao?

Bang phái Kiếm Phá Trời Cao: Nhưng em không nên áp việc riêng của chúng ta vào...

Bang phái Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Anh nói thật cho em biết đi, anh lúc nào cũng đau lòng thay thẳng đó đúng không? Ha ha, vì thẳng đó mồ côi cha, không bạn bè, nên đau lòng thay nó hả?

Bang phái Kiếm Phá Trời Cao: Thôi được rồi, đừng nói nữa, chuyện này đừng ở đây thôi.

Bang phái Mang Ốc Nhỏ Ra Thổi Tù Và: Chuyện gì vậy? Đại ca bị một tên biến thái yêu thương hả?

Bang phái Bức Hình Chúng Ta Vào Vào Cỏ: Đại ca rất giỏi mà, có tiền lại có sắc, chị Thanh Thanh làm bạn gái của đại ca thật vất vả nha, chẳng những phòng kẻ thứ ba nữ, nay lại còn phòng kẻ thứ ba nam, ai

Bang phái Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Không sai, làm bạn gái của ông siêu mệt, thân tâm đều mệt...

Tiếp đó là một dòng tin nhắn an ủi Liễu Thanh Thanh, làm cho người học tại một trường đại học hạng ba, lưu dặt tại nơi đất khách như Liễu Thanh Thanh có chút dễ chịu.

Bạn trai Trần Hạo Phong của cô chính là người bạn học năm đó của Đào Diệp, mà thành tích của Trần Hạo Phong tốt hơn so với cô nên bây giờ cũng học ở thủ đô.

Tuần nào mà rảnh rồi, Liễu Thanh Thanh cũng bắt xe đến trường xem bạn trai của mình, cô sợ rằng Hạo Phong bị mấy mấy bạn học xinh đẹp ở trường câu đi.

Mà cũng trùng hợp, trường của Trần Hạo Phong cũng chính là trường của Đào Diệp, tuy nhiên họ đều chọn cách không nhìn đến đối phương nên cũng không để ý gì nhiều.

Sau khi thoát game, tâm tình của Đào Diệp hết như người mới đập trúng phân. Không muốn chơi game nên khoảng thời gian còn lại của cậu cũng không biết phải làm gì để cho nó trôi đi nhanh hơn.

Cậu lại mở máy tính lên, gõ vào trang web giao lưu âm nhạc YY, nhấn vào kênh Club Quốc Sắc Thiên Hương, đó cũng chính là kênh chủ nhà ký hợp đồng với cậu.

Tìm kiếm vị đội trưởng hiện đang offline, nhấn rằng: “Đội trưởng, đêm nay có cần em không? Em đánh rảnh.”

Cái nick màu xám trong phút chốc sáng lên, kích động nhấn lại: “Ờ ờ, Đào mập, không phải khuya em mới rảnh sao?”

Bình thường thì lúc này là khoảng thời gian chơi game của Đào Diệp, tối hơn nữa mới là giờ ca hát, tuy vậy do sự kiện shit chó hôm nay nên thành ra thế.

“= = Em rảnh mà... Rốt cuộc anh có cần không, không cần thì em lên chơi game 4399.”

“Cần chứ sao không! Anh sẽ bố trí cho em lên sân khấu ngay!”. Đội trưởng chần chờ một chút rồi nói: “Khoan đã, vậy khuya nay em còn hát hay không?”

Tâm tình Đào Diệp đang không tốt, mím môi một cái: “Hát, đêm nay em bao hết”.

“Quá đã! Anh sẽ phát thông báo ngay, không cho em đổi ý đấy nhé! Người nào đổi ý thì người đó là chó con!!” Đội trưởng nhấn ra mấy tin, để Đào Diệp chuẩn bị, sau đó thông báo cho người khác. Phút chốc Weibo của Club, tài khoản trên các diễn đàn ca hát lớn, YY và các fanpage của fan hâm mộ đã đầy tin tức nhấn lại.

”Đào tử mê hoặc các em gái của Quốc Sắc Thiên Hương hôm nay chín rồi, cậu ta nói cậu ta bao hết, muốn đến đây coi không

~~”

“Ờ ờ! Đào tổng muốn bao hết thiệt hả?”

“Chuyện gì xảy ra vậy? Đừng nói là Đào tổng của ta yêu rồi nha? Đệt!”

”Biết rồi biết rồi ~~ bây giờ đi ngay, ầu yếm sờ soạng Đào tổng cái đã

”

Fan của Đào Diệp vốn không ít, tuy nhiên chỉ có một người để ý tới...

“= = Mê hoặc em gái cái lông á, tám mươi phần trăm fan toàn đực rựa, không tin thì hỏi đi... Dù sao tui cũng là nam, một phần của tám mươi phần trăm rồi.”

- _____

En: Thiệt muốn xỉu luôn á, dài quá trời luôn

2. Chương 2: Thông Đồng Sư Phụ

EDIT: EN

Chín giờ thì Đào Diệp bắt đầu hát, có rất nhiều người ghé vào nghe, trong khung bình luận không ngừng thêm comment mới, căn bản thì mọi người cũng không nhìn kịp trên các dòng comment đó ghi gì, lâu lâu mới có thể bắt kịp vài dòng toàn biểu tượng hoa hồng đỏ.

Âm thanh của Đào Diệp theo âm hưởng trung tính, nó rất trong trẻo và dễ chịu.

Nghe cậu hát là một loại hưởng thụ, âm thanh của cậu khiến người nghe luôn cảm thấy cậu là một người rất xa xôi, rất thần bí, cũng là một người xa vời không thể chạm vào được.

Và dĩ nhiên, cũng là vì do người hát và người nghe cách nhau một màn hình vi tính, một tầng mạng internet nên đa phần cái sự thần bí đẹp đẽ kia cũng đều do người nghe tự tưởng tượng ra.

Đào Diệp ở hiện thực cũng rất bình thường, cậu có bộ dáng dễ nhìn, một gương mặt thanh tú, một cổ khí miễn cưỡng cũng gọi là khí chất, nhưng tính cách thì lại có hơi chút nhát người.

Trầm mặc ít nói, luôn trốn trong thế giới của bản thân mình, có thể biết cuộc đời của cậu quanh đi quẩn lại cũng chính là một cuộc đời rất ư bình thường.

Từ chín giờ đến mười một giờ, Đào Diệp đã rất nhiệt tình bao hết, trừ ca hát ra còn trò chuyện, đùa giỡn, đối phó các loại yêu cầu từ các fan hâm mộ mà bản thân mình có thể làm được.

Ví dụ như...

”Đào tổng!! Tụi tui muốn nghe cậu thở gấp

thở một cái thôi, đi mà?”

Mỗi lần cậu xuất hiện thì y như rằng sẽ bị fan yêu cầu này nọ, đương nhiên các ca sĩ khác cũng bị fan đùa giỡn như vậy, nhưng mà cố chấp xếp cả đoàn để đùa giỡn một cách tập thể như vậy thì có lẽ không phải ai cũng bị.

“Ách...” Đào Diệp phát ra một đơn âm qua truyền qua mic.

“Không phải cậu nói là đêm nay bao hết sao!! Chẳng nhẽ yêu cầu nào cũng đáp ứng là lừa gạt sao?”

Người chủ trì là một ông chú có thanh âm khàn đục khêu gợi, anh ta ngáp ngừng một chút rồi mới nói. “Lâu lâu mới đông đủ như vậy, cậu làm tụi tui vui vẻ một lần đi mà, chỉ cần thở gấp một lần thôi, được không?”

“Sẽ không thở gấp quá nha, không thôi thì khó làm lắm.” Sau khi Đào Diệp ký hợp đồng với Club thì thuê thêm một căn phòng ở ngoài phòng trọ của mình để hát, có như vậy mới không ảnh hưởng đến người khác trong lúc họ nghỉ ngơi.

“Ừm, với cái âm thanh lạnh nhạt này của cậu thì đúng là có hơi khó thật.” Người chủ trì cười lên hai tiếng: “Được thôi, nãy chỉ là đùa giỡn, cậu không cần thở gấp nữa, nhưng thay vào đó thì cho tụi tui phỏng vấn đôi chút, được không?”

“Phỏng vấn cái gì?”

Đào Diệp vừa mới dứt lời thì ở dưới đã có một đồng câu hỏi được đặt ra.

“Để tui xem mọi người thắc mắc nhất là chuyện gì... Ày, có rồi, còn độc thân không? Bây giờ cậu có hẹn hò với ai không?”

“Có tính... Ngũ cô nương vào không*”.

(*Là câu nói lấy của các bạn trai Trung Quốc, chỉ tình trạng giải quyết nhu cầu sinh lý với tay của mình = thủ dâm)

“A ha ha, đương nhiên là không tính rồi, cho nên... có tính toán muốn thoát khỏi tình trạng độc thân không? Còn nữa, cậu thích nữ hay nam?”. Người chủ trì nói tiếp: “Theo như tui biết, cậu hình như còn rất trẻ, chắc chắn là không quá hai mươi tuổi, nếu hơn thì tôi sẽ ăn đất cho cậu xem.”

“Trước tiên xin chia buồn với người chủ trì, tôi hơn hai mươi tuổi rồi.”

“Vấn đề trên bỏ qua, giới tính là gì thì không nói được không?”

“Người bình thường sẽ không hỏi như vậy đâu.”

“Người bình thường cũng sẽ không giấu, bọn họ sẽ nói thẳng đáp án”.

Thanh âm gọi cảm thành thực phát ra một nụ cười nhẹ đầy thiện ý, nhẹ đến mức khiến Đào Diệp tạm thời không muốn nói chuyện với anh ta. Hơi dừng một chút rồi nói: “Tôi không biết, cũng không khẳng định điều gì.”

“Có thể tìm người giúp cậu khẳng định, cậu xem là tui có được không?” Ông chú hạ giọng, bật hình thức trên ghẹo lên.

Khung comment nhất thời bạo loạn, hội thoại nhanh chóng thêm mới, chẳng qua là vì tình trạng đam mê bắn ra bốn phía mà thôi. Đại thúc công và giọng hát cao lãnh thụ, chỉ nghe thôi cũng khiến chân dưới tê dại, bùng lên cảm xúc khó nhịn.

Nhưng mà cũng có người oán giận người chủ trì, những người đó đa phần đều là fan hâm mộ nam, bọn họ có một dịch ý không hề nhỏ đối với người chủ trì.

Da mặt của Đào Diệp rất mỏng, dù biết rằng đối phương nói đùa nhưng lại vẫn không kìm được mà lúng túng, cậu hắng giọng một cái rồi nói: “Tạm thời không có ý định thoát khỏi hội độc thân, cho dù có thì cũng không tìm một ông chú tài xế đâu.”

“Ha ha ha ha, quên đi, tôi cũng không dám xuống tay với cậu đâu, đội trưởng sẽ giết tôi chết mất.” Ông chú nói, không đùa giỡn với cậu bé hát dễ nghe này nữa: “Vậy thì hát đi, hát bài ”Thủ bóng liêu nhân” được không?”

“ ... ”

Trải qua hai tiếng đồng hồ trên YY, sau khi hát xong đã đúng mười một giờ đêm.

Đối với cú đêm mà nói thì khoảng thời gian này mới thực sự là khoảng thời gian thoải mái, nhưng tiếc thay Đào Diệp không phải là cú đêm, lúc nào cũng vậy, cứ đúng mười một giờ rưỡi là cậu lại lăn ra ngủ.

Dùng đúng nửa tiếng còn lại để tắm rửa giặt giũ.

Xong xuôi tất cả, quay lên trước màn hình vi tính, Đào Diệp lại ngồi xuất thần, cuối cùng sau một loạt đấu tranh tư tưởng thì cũng gõ ID vào game xem một chút.

Nhân vật vừa mới xuất hiện trong giây lát, Đào Diệp lại anh dừng hý sinh.

Về mặt của cậu có chút cứng ngắc, thật không nghĩ rằng đối phương lại ác như vậy, mai phục ở đây tận hai giờ.

Nhìn kỹ lại thì mới phát hiện không đúng, kẻ giết mình không phải là cái kẻ lúc trước mà là một người khác, đổi người rồi sao?

Gần đó Bạn nói với Nick Phụ Để Giết Người: Bạn à, đây là lần đầu tiên giết tôi sao? Lúc trước có từng giết qua tôi chưa?

Gần đó Nick Phụ Để Giết Người đã giết bạn.

Gần đó Nick Phụ Để Giết Người nói với bạn: Huynh đệ à, khoan out cái đã! Để tui giết cậu thêm vài lần nữa đi, lĩnh tiền xong chia đôi với cậu, được không?

Gần đó Bạn nói với Nick Phụ Để Giết Người: Nói cái này trước đã, làm sao cậu biết tôi đến đây?

Gần đó Nick Phụ Để Giết Người nói với bạn: Một tên bán tin tức đã nói với tui, lấy của tui 50J, mịa nó, cũng hên là cậu xuất hiện ở đây, không thì ông đây mệt rồi. Sao rồi, muốn hợp tác không?

Gần đó Bạn nói với Nick Phụ Để Giết Người: Lĩnh tiền cũng vô dụng, cô ta muốn đem tôi giết đến mức không thể chơi được nữa.

Gần đó Nick Phụ Để Giết Người nói với bạn: Ngốc, cậu mở nick phụ rồi chia tiền với tui, một ngày tui giết cậu đủ cho khoảng một nghìn mấy J thì cũng ta giàu rồi, vậy mà cậu cũng không hiểu nữa sao?

Gần đó Bạn nói với Nick Phụ Để Giết Người: Hôm nay nghe theo cậu.

Đào Diệp không muốn kiếm tiền bằng cách như thế này nhưng mà đối phương xem ra cũng tốt bụng, nên cậu cho anh ta khoảng nửa giờ, giết được nhiều thì giết.

Đối phương một bên giết Đào Diệp, một bên trò chuyện cùng cậu: “Rốt cuộc là cậu đắc tội gì với cô gái kia mà để cô ta tàn ác với cậu đến thế vậy? Hôm nay cô ấy nói trên loa là muốn giết cậu đến khi cậu xóa ID mới thôi, đàn ông như tôi nhìn còn ớn.”

Đào Diệp: “= =, tôi cũng ớn muốn chết đây, còn nữa, ngày mai tôi phải học nên đi ngủ trước đây. Cậu muốn giết tôi đến khi nào thì tùy cậu, tôi ngủ đây, không out đầu mà lo.”

Nick Phụ Để Giết Người: “Được được được, cậu đúng là chàng trai biết điều nhất mà tui gặp trong năm nay, ngủ đi ngủ đi, ngày mai nhớ lên đây lấy tiền!”

Đào Diệp vốn không màng đến số tiền kia, ngày hôm sau tỉnh lại, rửa mặt rồi nhanh chóng đến trường.

Sau khi học xong, trên đường về mua thêm chút đồ ăn, về nhà vừa ăn vừa lên mạng, lúc này mới nhớ trang game vẫn còn chưa thoát.

Nick Phụ Để Giết Người gửi nhiều tin nhắn cho cậu, có vẻ như là cả đêm giết cậu thì phải... Đào Diệp lau mồ hôi, nghiêm túc nhìn mấy tin nhắn còn lại.

“Anh trai à, giết cậu cả một đêm luôn, tui cũng muốn choáng luôn á, thật sự là không nhớ giết cậu bao nhiêu lần nữa, bất quả chắc chắn thu về một triệu vàng, tui lĩnh tiền trước đã, chừng nào lên nhắn tên nick phụ cho tui, tui gửi tiền qua cho.”

“Lúc chỉnh sửa số liệu, tự nhiên phát hiện tư thế cậu chết đều cùng một kiểu... sợ cô nàng kia không chịu nhận quá, nếu mà vậy thì tui với cậu bỏ trắng công sức rồi?”

“Đang chờ cô ta thẩm tra đối chiếu số liệu, không biết giờ tâm tình cô nàng sao rồi, thiệt buồn ngủ quá, ngáp!”

“Bạn à, lĩnh tiền được rồi, tui đi ăn sáng đây, giờ cậu vẫn còn chưa lên sao?”

“Tui đi ngủ đây, tui gửi kết bạn với cậu rồi đó, đồng ý đi.”

Đào Diệp nhấn vào nút chấp nhận lời mời kết bạn, từ hồi sáng tới bây giờ cậu bị giết không biết bao nhiêu lần, tốn mấy giây cho việc kết bạn thôi cũng đủ thêm mấy lần về thành.

“Nick phụ của tôi là Tiểu Phiến Đào, gặp ở Tầng Kiểm các.”

Nhấn xong thì thoát ngay, đổi ID cũ để thêm nick phụ vào.

Thời điểm rê chuột đến phần chọn giới tính nhân vật, Đào Diệp trực tiếp chọn nữ, đó là một nhân vật có khuôn mặt lạnh lùng với tính năng phụ trợ.

Thừa dịp Nick Phụ Để Giết Người chưa lên game, Đào Diệp đã đem nhân vật thăng lên mấy cấp, sau đó mới nhận tin nhắn gặp mặt ở Tầng Kiểm các.

Gần đó Nick Phụ Để Giết Người nói với bạn: Đệt, cậu là con gái hả?

Nhân vật ở nick mới này có chút khác với nhân vật hiệp sĩ phong lưu của nick cũ, là một cô gái xinh đẹp vô cùng.

Gần đó Bạn nói với Nick Phụ Để Giết Người: Vất vả rồi, tiền đâu?

Gần đó Nick Phụ Để Giết Người nói với bạn: Tổng cộng là 18W, mỗi người 9W, chia năm năm được không?

Gần đó Bạn nói với Nick Phụ Để Giết Người: Được.

Đào Diệp thu tiền rồi chào tạm biệt với Nick Phụ Để Giết Người. Tuy rằng đối phương muốn hợp tác lâu dài với cậu nhưng cậu lại nói sau này sẽ không chơi nick kia nữa.

Thứ cất chứa nhiều kỷ niệm, giờ để nó vĩnh viễn ở chỗ này đi, nếu có duyên thì sau này dùng nữa.

Mang theo số tiền không tính là nhiều lắm, Đào Diệp điều khiển nhân vật Tiểu Phiến Đào của mình cố gắng thăng cấp trong game. Cậu có một kế hoạch trong đầu, muốn đem nhân vật này bồi dưỡng cho mạnh lên, chờ đợi rồi bất ngờ giết Liễu Thanh Thanh, không để cô ta kịp phản ứng.

Từ bảy giờ đến chín giờ tối, chính là thời gian chơi game của Đào Diệp.

Bây giờ là chiều thứ sáu của tháng tư, hôm nay không có tiết nên cậu được về sớm, chưa kịp ăn cơm đã mở máy tính ra thăng cấp cho nick phụ của mình, nick phụ này còn chưa mãn cấp đâu.

Làm nhiệm vụ hàng ngày trước đã.

Phong cảnh hiện trên màn hình rất đẹp, một cô gái với trang phục hồng nhạt chạy như bay trên đường, đột nhiên té sập một cái, cô gái đã chết.

Hệ thống nhắn đến một tin: Bạn đã bị Đại Vĩ Ba Lang giết chết.

Đào Diệp tức giận một trận, bản thân là một nick phụ chưa mãn cấp đã bị người ta ám sát, đây là thù hận cậu đến mức nào đây?

Nháy mắt nghĩ rằng thân phận của nick phụ đã bị tiết lộ, mà người biết chính mình là Hoàng Hôn Đêm Tuyết chỉ có một, nhưng mà người kia đâu cần phải làm vậy đâu.

Hệ thống chuẩn bị mang Đào Diệp trở về môn phái thì đối phương đã ném thuật hồi sinh lại phía cậu, làm cậu sống lại.

Gần đó Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Ấy, lỡ tay giết cô bé, xin lỗi nha.

Gần đó Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Không sao, đừng lỡ tay nữa là được rồi, da tôi rất giòn... còn nữa, tôi không phải là cô bé.

Nhân vật của cậu từ dưới đất đứng lên, chuẩn bị tiếp tục làm nhiệm vụ, dù sao thì không phải cố ý giết là được rồi.

Gần đó Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Mới sáu mươi cấp thôi hả? Thôi đi theo anh đi, anh mang em chơi đến khi mãn cấp.

Đào Diệp có chút ngạc nhiên, nhìn thấy đối phương ánh sáng chói ngời liền thuận tay xem trang bị của anh ta, ngay lập tức lú lẫm, cái trang bị chói mù mắt này coi chừng là mấy nghìn hay mấy vạn RMB luôn á.

Nhất định tên Đại Vĩ Ba Lang này là đại gia, không sai đâu.

En: Từ đây đến hết ngày nghỉ lễ sẽ tranh thủ ra thêm một hoặc hai chương nữa!!!

3. Chương 3: Gia Nhập Vào Bang Phái

EDIT: EN

Nếu như là trước kia, có một đại gia nói muốn dẫn Đào Diệp đi thăng cấp thì cậu sẽ từ chối ngay bởi vì Đào Diệp có chút không thích game thủ đại gia cho lắm, lúc tránh được thì cậu đều tránh những người đó ra hết.

Nhưng bây giờ khác xưa rồi, nổi bực tức trong lòng cậu khiến cậu muốn mình nhanh chóng lên level ngay tức khắc.

Nếu được một game thủ giàu có như vậy mang đi thăng cấp, cậu sẽ nhanh chóng mãn cấp ngay.

Gần đó Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Được, cảm ơn nhiều.

Gần đó Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đừng khách sáo, dù gì thì anh cũng đang rảnh mà.

Để Đào Diệp ngạc nhiên hơn cả là đối phương đã gửi cho cậu lời mời kết bạn, thêm vào đó là nguyện vọng thu cậu làm đồ đệ, trong lúc nhất thời Đào Diệp đã lỡ tay nhấn vào nút đồng ý luôn mà không kịp suy nghĩ.

Nói riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ = =

Nói riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Ha ha, vuốt lông cái nè, ngoan

Nói riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Nếu anh rảnh mang tôi đi chơi được không, không rảnh thì nói để tôi đi làm nhiệm vụ.

Nói riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đừng gấp, giờ chúng ta đi giết người, em xoay lại đằng sau em xem, những người có chữ Vân Đỉnh sơn trang đều là người của bang phái chúng ta.

Đào Diệp kéo bản đồ ra nhìn, trên đó đột nhiên xuất hiện một trận chiến vô cùng hỗn loạn.

Trong đó có năm người có dòng chữ Vân Đỉnh sơn trang, mà bên phía đối thủ thì lại có hơn mười người.

Nói riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Anh không đi giúp họ sao?

Nói riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Không cần anh giúp đâu, mình bọn họ cũng đủ rồi.

Nhìn kỹ lần nữa, quả nhiên đối phương đã bắt đầu lùi lại, hai người trong số đó đã hy sinh.

Đào Diệp đặc biệt chú ý đến một người trong đám Vân Đỉnh sơn trang, tên nhân vật là Cẩn Y Dạ Hành, hai người vừa mới chết kia là do anh ta một giây giết chết.

Đào Diệp thấy đối phương hung hãn như thế, khổng chế không được bàn tay của mình mà mò mẫm vào xem trang bị của anh ta.

Bây giờ thật hối hận bàn tay vô duyên kia của mình, cậu lại bị luồng ánh sáng của dân đại gia đâm mù mắt.

Trận đấu nghiêng về một phía, không hết năm phút đã kết thúc, sau khi đối phương chết đều cuốn gói về thành hết.

Nói riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Mấy tên khốn này á, giết một lần là hời cho tụi nó quá rồi, đi, chúng ta về bang rồi nói.

Nhân vật nữ xinh đẹp tinh tế bị một nhân vật nam hiệp sĩ đẹp trai ôm lên ngồi trên thú cưỡi.

Bọn họ theo sau người của bang Vân Đỉnh sơn trang, người ở phía trước rất nhanh đã phát hiện rằng trong ngực Phó bang chủ nhà bọn họ có một cô em thật xinh.

“Phó bang chủ, lúc này cậu không đi đánh với tụi này là do bạn đi tán gái đúng không! Cậu thật đúng là đồ không biết xấu hổ mà!” Trong nhóm đã có người chỉ trích.

Nhìn đến dòng đối thoại đó, nhóm người kia không hện mà cùng nhìn ra phía sau Đại Vĩ Ba Lang, quả nhiên là có nữ game thủ lạ.

Đại Vĩ Ba Lang nói với nhóm: “Đây là đồ đệ Tiểu Phiến Đào của tui, mới thu hôm nay, sau này mọi người chiếu cố cho em ấy chút nha, nhưng không cho phép trêu chọc nhỏ đâu đấy, biết không?”

Cẩn Y Dạ Hành nhìn nữ game thủ trong ngực của Đại Vĩ Ba Lang, liếc nhanh một cái rồi vô vị mà nhắm mắt lại.

Trái lại mọi người trong bang lại rất nhiệt tình: “Biết rồi Phó bang chủ, khó lắm cậu mới thu được đồ đệ nên chắc chắn tụi tui sẽ giúp ông chiếu cố nhỏ, không để nhỏ bị ai khi dễ hết~”

Đại Vĩ Ba Lang gửi một icon khuôn mặt cười nhe răng ra, sau đó phát lời mời gia nhập bang cho Đào Diệp.

Biết việc gia nhập bang là rất quan trọng, sau này còn phải nhờ họ đánh quái cùng mình nên Đào Diệp liền chọn nút đồng ý.

Sau khi xem xét một số số liệu trong bang mới biết người trong bang không nhiều, trong top mười bang phái thì chỉ đứng tầm hạng trung.

Tuy nhiên Đào Diệp lại thấy ID của Bang chủ và Phó bang chủ rất quen tai, nhanh chóng click lại bảng xếp hạng vừa này, Cần Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang, một người đứng hạng nhất, một kẻ chiếm hạng nhì...

“...”

Nói riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, anh đứng hạng hai trên bảng xếp hạng sao?

Nói riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Hạng hai thì có gì là hay chứ, năm nào Bang chủ cũng dùng cái danh hạng nhất để lừa anh [khóc lớn]

Nói riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang:...

Sau khi Đào Diệp gia nhập bang phái liền phát một dòng giới thiệu về bản thân lên khung chat nhóm.

Tiếc rằng trong bang giờ rất ít người, chỉ có vài ba câu chào của người trong bang, đó cũng chính là những người vừa giao chiến khi này.

Không thấy bóng dáng của Bang chủ đâu, chắc là không thèm để ý đến hạng tép riu như cậu.

Bang phái Lưu Ly Only: Người mới? Đồ đệ của Phó bang chủ?

Bang phái Tiểu Phiến Đào: Chào bạn,

Bởi đối phương là một cô gái, Đào Diệp muốn mình không xa cách quá nên tùy tiện thêm một ký hiệu vui vào.

Bang phái Lưu Ly Only: Khỏi làm nũng với tôi, tôi cũng là con gái...

Trong hiện thực thì Đào Diệp đã đen mặt, bởi vì cô là con gái nên tui mới làm nũng đó trời.

Bang phái Lưu Ly Only: Chị Tình, chị còn ở đó không? Hồi này Bang chủ mới ở đây? Chị có gặp anh ấy không?

Bang phái Nếu Trời Có Chút Tình: Gặp rồi ^__^ giờ đang đánh bản với Bang chủ.

Bang phái Lưu Ly Only: A a a a! Giờ đang đánh sao? Tại sao lại không gọi em hử! Em cũng muốn đi!

Bang phái Nếu Trời Có Chút Tình: Lúc vào đội thì đủ người rồi... Suýt chút nữa thì chị cũng không vào được.

Bang phái Lưu Ly Only: QAQ khóc hu hu hu.

Bang phái Nếu Trời Có Chút Tình: ^__^ Người mới cũng đang đánh nè

Bang phái Lưu Ly Only: Ể, không phải nhỏ mới cấp sáu mươi thôi hả? Nhỏ vào làm chi?

Đào Diệp liếc khung chat của bang trên màn hình, âm thầm quyết định sau này nên hạn chế nói chuyện lại.

Bang phái Đại Vĩ Ba Lang: Tui mang đồ đệ của tui kiểm kinh nghiệm thăng cấp, ý kiến gì?

Đoàn đánh này là mở cho Tiểu Phiến Đào, Đại Vĩ Ba Lang cũng nói ngay từ đầu rồi, mấy người vào đội cũng biết điều đó.

Bang phái Nếu Trời Có Chút Tình: Đúng là để kiểm kinh nghiệm nha, nhìn bản cũng biết rồi, Phó bang chủ đừng nóng, Lưu Ly không hiểu nên mới thế thôi.

Đại Vĩ Ba Lang không để ý đến cô ta, trực tiếp nói riêng với Tiểu Phiến Đào: “Chút nữa khỏi cần làm gì hết, chú ý ăn kinh nghiệm là đủ rồi, tuy nhiên phải coi chừng một chút để tránh bị mấy con quái nhỏ giết chết.”

“Vâng.” Nghĩ một lát Đào Diệp lại nói thêm: “Cám ơn sư phụ.”

“Ngao~~ ”

Tóc trên đầu cứ như bị xoa nhẹ mấy cái khiến cho cả người Đào Diệp đều cảm giác không được tự nhiên. Tuy vậy nhưng bản cũng sắp đánh xong, cậu tập trung lại, cố gắng chú ý lệnh của đội trưởng Cần Y Dạ Hành.

Loại phó bản nhỏ đơn giản này, ngay cả mở YY để đối thoại cũng không cần thiết, Cẩn Y Dạ Hành cứ thế mà trực tiếp lên khung chat của đội chỉ huy.

Từ đầu đến đuôi chỉ nói đúng ba lần, mà mỗi lần có mỗi một câu.

Đại thần cao lãnh* như thế thật khiến người bình thường đều tự ý thức mà lui lại, tránh lại gần quây rầy anh ta.

(* cao xa + lạnh lùng)

Toàn bộ quá trình đánh phó bản, Tiểu Phiến Đào đều tránh sau lưng sư phụ Đại Vĩ Ba Lang của mình nên không bị quái nhỏ chạm tới và giết hại, kinh nghiệm dần dần tăng lên, nháy mắt đã thăng lên mấy cấp.

Sau khi phó bản kết thúc, Đại Vĩ Ba Lang đã nói với mọi người trong đội: Mọi người vất vả rồi, ai còn muốn đánh nữa không? Chúng ta đi đánh tiếp một bản nữa đi. @Cẩn Y Dạ Hành: Cậu có rảnh không? Còn đánh được nữa không?

Đội ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Tùy cậu.

Nhìn đến ba chữ này, ngay lập tức Tiểu Phiến Đào đã nhẩn với đội ngũ: Cảm ơn Bang chủ, cảm ơn mọi người, cảm ơn sư phụ.

Đội ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Tôi đánh với mọi người nhé, dù sao cũng đang rảnh mà ^ _ ^

Đội ngũ Tiểu Phiến Đào: Cảm ơn chị Tình.

Nếu Trời Có Chút Tình gửi lại một icon mặt cười, sau đó không nói gì nữa, tuy vậy vẫn khiến cho người ta cảm nhận được rằng cô là một người rất dịu dàng.

Trên đường đến phó bản kế tiếp, Đại Vĩ Ba Lang nói riêng với Tiểu Phiến Đào: Nếu Trời Có Chút Tình thích A Hành, em đừng nghĩ cô ta đối xử tốt với em.

Đào Diệp có chút kinh ngạc, từ giọng điệu của Đại Vĩ Ba Lang có thể biết được anh không thích Nếu Trời Có Chút Tình.

Nói riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Là lời nói lịch sự mà thôi, em biết chỉ có sư phụ là tốt với em, người khác đâu cần thiết phải giúp em đâu.

Lý do bọn họ cùng đánh bản với cậu là vì nể mặt Đại Vĩ Ba Lang, không liên quan xúu nào đến một nhân vật tép riu như Đào Diệp cả, Đào Diệp luôn luôn biết điều này mà.

Nói riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Biết thì tốt, đến đây, theo sát sư phụ, hai ngày này anh mang em luyện mãn cấp.

Nói riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang nói: Vâng.

Sau khi Đào Diệp điều khiển cô gái xinh đẹp trên màn hình thoát khỏi bản, bật chột cậu nhận ra rằng có một vị sư phụ nhiệt tình cũng rất tốt. Trước kia cậu không bái sư, tuy nhiên cậu cũng biết để gặp một sư phụ tốt là rất khó, không phải sư phụ nào cũng quan tâm đồ đệ như thế này.

Lăn lộn tại bang phái Vân Đình sơn trang trong hai ngày, nick nữ của Đào Diệp - Tiểu Phiến Đào cuối cùng cũng thuận lợi mãn cấp. Trong hai ngày này, Bang chủ Cẩn Y Dạ Hành và nữ game thủ mạnh nhất trong bang Nếu Trời Có Chút Tình đều tận tình giúp đỡ cậu.

Lúc mãn cấp, Đào Diệp đã dành một tin nhắn gửi trên bang phái để cảm ơn.

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Mãn cấp rồi ~ cảm ơn những người mang tôi đánh bản trong hai ngày qua, @Đại Vĩ Ba Lang, @Cẩn Y Dạ Hành, @Nếu Trời Có Chút Tình, @Gấu Trúc Cuồng Nhiệt, @Loli tóc bạch kim V5, tôi vô cùng cảm ơn các bạn, đặc biệt nhất là sư phụ của tôi, anh là một người sư phụ rất tốt.

Bang hội Đại Vĩ Ba Lang: Chúc mừng đồ đệ của anh tốt nghiệp thuận lợi ~~ con đường game thủ chỉ mới bắt đầu, sau này em đi theo sư phụ chơi đi.

Vốn dĩ tính toán sau khi mang Tiểu Phiến Đào đến mãn cấp sẽ không để ý nhỏ nữa, nhưng mà sau khi trải qua hai ngày tiếp xúc, Đại Vĩ Ba Lang đã rất thích vị đồ đệ này.

Một là ngoan ngoãn nghe lời, hai là kỹ thuật khá tốt, dạy cái gì là biết cái này.

Đào Diệp cũng rất bất ngờ, cậu cứ nghĩ sau khi rằng mần cấp sẽ bị đá ra khỏi bang...

Bang hội Cẩn Y Dạ Hành: Chúc mừng tốt nghiệp.

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Sư phụ QAQ, Bang chủ nói với em tận bốn chữ, em bối rối quá đi.

Bang hội Đại Vĩ Ba Lang: Ha ha ha, lạ quá hả? Đôi khi cậu ta cũng nói nhiều lắm đó.

Sau khi Cẩn Y Dạ Hành xuất hiện, nhiều người trong bang hội đã lục tục kéo ra để chúc mừng Tiểu Phiến Đào.

Bang hội Nếu Trời Có Chút Tình: ^__^ Chúc mừng Tiểu Phiến Đào tốt nghiệp thuận lợi, cũng chúc mừng Phó bang chủ, đồ đệ yêu cuối cùng cũng cai sữa.

Theo lý thuyết sau khi mần cấp thì có thể tạo được vòng bạn bè của mình, tự mình cũng có thể ra ngoài chơi một mình, người trong bang phải cũng không cần thiết phải theo một game thủ nhỏ nhỏ để đánh các bản cấp thấp.

Từ sau lần bị Đại Vĩ Ba Lang nói nhỏ, khi Đào Diệp gặp Nếu Trời Có Chút Tình cảm thấy có gì đó kì lạ sao sao ấy.

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Tốt nghiệp chứ không phải là cai sữa, sau này vẫn muốn đi chơi với sư phụ @Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, anh có ghét bỏ em không vậy?

Bang hội Đại Vĩ Ba Lang: Vuốt vuốt lông, không ghét bỏ em đâu, sau này online nhớ việc tìm anh.

Bang hội Gấu Trúc Cuồng Nhiệt: (? " ?) Lên cái là liền thấy sư đồ nhà bọn mi thân thiết ha, khi dễ tui không có đồ đệ hở? PS: Chúc mừng Tiểu Phiến Đào tốt nghiệp trót lọt nha, chúc em về sau trở thành một nữ đại hiệp nổi tiếng thập phương hen.

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Cảm ơn chú Trúc, chú Trúc cũng có thể tìm một đồ đệ nhỏ để mang đi chơi mà.

Bang hội Gấu Trúc Cuồng Nhiệt: Không muốn, sợ tìm phải cái đứa trẻ trâu, vậy thì khí tiết tuổi già của anh khó giữ lắm (° °)

Bang hội Tiểu Phiến Đào: A, giờ em phải tìm sư phụ để đi đánh bản đây QAQ.

Giờ là mười giờ rưỡi tối, bình thường mười giờ là đồ đệ nhỏ offline rồi, thứ sáu và thứ bảy thì chơi thêm một ít, Đại Vĩ Ba Lang nói: “Em là học sinh hả, sao giờ này mà còn chưa ngủ nữa?” Hôm nay chủ nhật, ngày mai phải đến trường.

“Vâng, hôm nay không cần làm thêm.” Tối thứ bảy Đào Diệp không hát, chỉ hát từ thứ hai đến thứ sáu mà thôi.

“Làm thêm? Khuya vậy còn làm thêm gì nữa chứ?” Đại Vĩ Ba Lang ngạc nhiên.

“...” Biết mình vô ý lỗ miệng, Đào Diệp nhanh nhẩu nói lái sang chuyện khác: “Sư phụ cũng là học sinh hả?”

“Ừ, sư phụ là sinh viên.”

Đào Diệp choáng váng, trấn định một lúc rồi nói thầm: đồ đệ của anh là tui đây cũng là sinh viên nha...

“Mau đi ngủ đi, đừng chơi nữa, sáng mai em còn phải đi học mà, đúng không? Vào tiết lúc bảy giờ hai mươi phút hả?”

Đó là khung giờ của trung học mà, Đào Diệp thiệt muốn quỳ lạy, rốt cuộc là do nguyên nhân gì khiến Đại Vĩ Ba Lang nghĩ mình là học sinh trung học vậy trời.

Mai sinh nhật En!!!! Lại già thêm một tuổi rồi!!!

4. Chương 4: Đánh Bản Cùng Nhau

EDIT: EN

Chương trình học của năm hai không nhiều, trừ bỏ các môn bắt buộc ra thì các môn còn lại đều là môn chuyên ngành kéo điểm. Chỉ cần qua môn thì sao cũng được, không quan trọng lắm.

Chưa bao giờ Đào Diệp nghĩ phải dựa vào con chữ để kiếm cơm, đương nhiên chưa bao giờ nghĩ sẽ phải ca hát cả đời. Đối với tương lai của mình, Đào Diệp luôn luôn mờ mịt, lâu lâu mới ngồi lại tự hỏi vài phen.

Có lẽ hai mươi một tuổi thật sự vẫn còn rất trẻ, nó chỉ vừa mới rời khỏi hàng ngũ của thiếu niên để bước vào hàng ngũ của nhóm thanh niên nhỏ nhất.

Bây giờ là một thanh niên dựa vào ca hát để kiếm ăn, ăn no thì lên chơi game. Trên miệng còn ngậm một que kem vị đào mật, giờ đang lên khung chat tìm sự phụ.

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Gọi sự phụ @Đại Vĩ Ba Lang, thuận tiện kéo đoàn đánh bản luôn, ai rảnh đến đánh chung

~~ Bang hội Đại Vĩ Ba Lang: Sớm thế? Em trốn học hả?

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Sự phụ cũng lên sớm mà = =

Bang hội Đại Vĩ Ba Lang: Sự phụ không có tiết, đi thôi, giờ này trong bang không có người, vì sự mang em đi mở đội ngoài chơi.

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Từ từ, con còn ở Kỳ Lân cốc, đường đi khó lắm, sự phụ tới đây đón em đi...

Bang hội Đại Vĩ Ba Lang: Đệt, em không nói anh cũng quen, vốn dĩ anh có vài thứ muốn đưa cho em, em chờ anh chút, anh tới ngay!!

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Sự phụ đừng vội, em chờ lâu chút cũng được mà, giờ em đang ăn kem que đây nè.

Đào Diệp ăn ngay nói thật, song lại bị sự phụ của mình cười nhạo, nói cậu quả nhiên là một đứa con nít, blah blah.

Đồ mồ hôi, chả lẽ lớn rồi thì không được ăn kem hả, kem vừa ngon vừa dễ giải khát, vị đào mật và vị vải đều là những vị kem cậu ăn từ hồi tiểu học đến nay.

Sau khi thầy trò hai người gặp mặt, Đại Vĩ Ba Lang mở trang bị của mình ra, đem vài thứ mà Tiểu Phiến Đào có thể sử dụng gửi cho cậu.

Bởi vì nhân vật game của Đại Vĩ Ba Lang là nam, nên trong túi không có nhiều thứ thích hợp với Tiểu Phiến Đào, anh nhìn về ngoài mộc mạc của đồ đệ mình, nhanh chóng mua cho cô một bộ giáp mềm trên shop hàng.

“Mấy món còn lại chúng ta đi kiếm, giờ bộ trang bị tốt nhất của hỗ trợ cũng là đồ kém chất lượng, là cái bộ trang bị trên mình con nhò gì gì đó, giờ đi kiếm bản nào khó để đánh ra vật phẩm cao cao một chút, như thế thì mới có thể mặc một hai tháng được.” Đại Vĩ Ba Lang trước giờ không để ý đến trang bị của các nhân vật nữ, sau khi thu Tiểu Phiến Đào làm đồ đệ mới đi tìm hiểu.

Anh ta nói cô gái hỗ trợ có trang bị tốt nhất, chính là bộ trang bị trên người Bang chủ phụ nhân của bang Ngự Kiếm Giang Hồ, Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn.

“Vâng, cảm ơn sự phụ.” Tiếp nhận bộ giáp mềm mà Đại Vĩ Ba Lang gửi cho, trong lòng Đào Diệp rất không tự nhiên, cậu không quen nhận đồ của người khác.

Chơi game luôn là trao đổi đồng giá, nhưng mà với tình hình hiện tại, tuy Đại Vĩ Ba Lang đối tốt với cậu nhưng cậu không thể dùng tiền bồi đáp lại anh ta nha.

Cho nên nhận vật phẩm không được mà không nhận lại càng không được.

“Trong túi còn tiền không, nếu không thì anh cho em một ít, cần mua gì thì mua. Chừng nào đánh bản nhảy ra đồ tốt, anh sẽ giành cho em.” Đại Vĩ Ba Lang tùy tay gõ vài chữ gửi cho Tiểu Phiến Đào.

“Cám ơn sư phụ, trong túi của em còn mười vạn đồng vàng lận.” Đào Diệp thu giáp mềm thì không muốn lấy thêm tiền, nếu như cậu dám lấy tiền thì trong lòng cậu lại càng thêm bất an.

“Nha, túi tiền cũng còn ỏn đó, tiền làm thêm của em không phải là nạp hết lên game đó chứ?” Mười vạn đồng vàng tương đương với một vạn đồng RMB nên Đại Vĩ Ba Lang mới nói như vậy.

Tuy nhiên một vạn đồng đối với Đại Vĩ Ba Lang chỉ là một số tiền cỏn con.

Cho nên vấn đề này không bàn thêm nữa, ngược lại anh ta càng chú ý vấn đề học tập của Đào Diệp hơn: “Học chăm chỉ chút, đừng lo chơi game hoài, biết không?”

“Sư phụ, thành tích của em rất tốt = = ”

“Anh biết mà, em ngoan như thế, chắc chắn là thành tích của em rất tốt rồi.”

Đào Diệp lại muốn quỳ, đối phương thấy cậu ngoan chỗ nào hả?

“A Hành lên mạng rồi, đi, tụi mình rù quyền cậu ta đánh bản chung đi.”

Một chốc sau, hệ thống nhắc là Cẩn Y Dạ Hành đã tham gia vào đội ngũ, lúc trước trong đội đã có tám người, nay kéo thêm vài kẻ nữa là thành mười lăm thành viên.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: A Hành, cậu làm đội trưởng nha?

Đội ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Ừ.

Đội ngũ Tiểu Phiến Đào: Chào Bang chủ.

Sau đó bị lơ đi vì trong đội lại kéo thêm mấy người, Cẩn Y Dạ Hành giờ đang bận xem xét tư cách của những người đó.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Ê @Cẩn Y Dạ Hành, đồ đệ của tui chào cậu kìa.

Đội ngũ Cẩn Y Dạ Hành: = =

Đội ngũ Tiểu Phiến Đào: Sư phụ đừng thế nữa, áp lực của em lớn lắm T__T

Đội ngũ Thiếu Gia Sơn Đông: Đệt, Cẩn Y Dạ Hành hả? Cái người đứng nhất bảng phải không?

Tiếp theo trong đội ngũ có rất nhiều người lên than thở, có nhiều người không nhìn bảng xếp hạng, được người khác cho hay nên mới biết đội trưởng mình trâu bò cỡ nào, nhìn vậy mà là hạng nhất toàn bảng nha.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Đệ nhất cái gì chứ, tui đây còn đứng thứ hai đây nè [xoa mũi]

Đội ngũ Zombie Sừng Trùng: Đúng, thế có hề gì, tui đây còn quen người hạng bốn nè [tự đắc]

Lại nhìn bảng xếp hạng một lần nữa, phía dưới lại một lần than trời, hạng nhất và hạng nhì đều nằm trong đội ngũ của họ, thiệt vô cùng tốt.

Phút chốc, Cẩn Y Dạ Hành đã đá Zombie Sừng Trùng ra khỏi đội.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang:??

Đội ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Người trong bang muốn vào, hết chỗ rồi.

Vốn không tính đá người, nhưng khi nhìn thấy Zombie Sừng Trùng lên tiếng, Cẩn Y Dạ Hành liền đá cậu ta ra.

Đội ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Cám ơn Bang chủ ^__^

Đại Vĩ Ba Lang và Tiểu Phiến Đào như vừa mới thanh tỉnh, thì ra là cô ta đến đây.

Bản này tương đối khó chơi, phải yêu cầu nghe theo chỉ huy mà đánh, Đại Vĩ Ba Lang hỏi đồ đệ của mình: “Có tài khoản YY không? Nếu có thì vào phòng để nghe chỉ huy.”

Đào Diệp nói có, anh liền gửi cho cậu một chuỗi số phòng.

Tài khoản lúc chơi và lúc hát khác nhau, trước tiên Đào Diệp đăng xuất tài khoản ca hát, sau đó đăng nhập tài khoản chuyên dùng để chơi game, nhanh chóng đổi tên thành Tiểu Phiến Đào.

Sau khi đăng nhập mới biết mọi người đều ở đây, đội trưởng Cẩn Y Dạ Hành cũng đã đăng nhập vào.

“Đến hết chưa?” Một chất giọng vô cùng độc đáo cất lên, cao lãnh hết như tượng tượng, hình như cũng còn rất trẻ.

Không biết có phải do Đào Diệp tượng tượng hay không, mà anh ta giống như chờ cậu, cậu vừa đến anh liền lên tiếng.

Đại Vĩ Ba Lang là Phó chỉ huy, anh cũng đang trong phòng, phòng ngừa lúc xảy ra vấn đề thì lên chỉ huy thay.

“Đến hết rồi.” Gian phòng kia là do anh quản lý, trong nháy mắt đã cất tiếng thông báo.

Đào Diệp nghe thanh âm của sư phụ Đại Vĩ Ba Lang, dễ nghe, trong đó lại ẩn chứa đầy mùi lãng tử, rất giống như tượng tượng của mình.

“Đồ đệ, em nghe thấy không?” Đại Vĩ Ba Lang tìm kiếm đồ đệ của mình.

Đào Diệp gõ một chữ trên khung chat: “Nghe.” Thuận tiện tặng kèm ký hiệu mặt cười.

“Yên lặng.” Nghe thấy thanh âm của đội trưởng, tất cả đều im hết để chờ đợi anh mở đoàn.

Chờ khoảng một phút, Cẩn Y Dạ Hành bắt đầu đếm ngược: “Ba, hai, một.”

Không chút hoang mang, diệt trừ quái nhỏ, định vị tìm BOSS, các vị đoàn viên nghe đội trưởng chỉ huy, hết sức chăm chú mà thao tác.

Cũng không phải lần đầu tiên đánh bản này nên mọi người đều hiểu rõ về nó..

Chỉ mình Đào Diệp là người đầu tiên tiếp xúc với bản này, Đại Vĩ Ba Lang bổ thêm cậu vào QQ, hai người nói chuyện với nhau trên QQ, Đại Vĩ Ba Lang giải thích cho cậu hiểu các đặc tính của BOSS bản này.

“Lúc này đừng ra bên ngoài, nếu bị Quyển Quyển Tảo đánh trúng sẽ mất mạng. Chờ đến khi anh bảo nhảy thì hăng nhảy.”

Trên màn hình đang giao chiến kịch liệt với BOSS, máu của đối phương có vẻ như không hụt mấy.

“Sư phụ, chừng nào mới đánh xong bản này?” Lần đầu tiên Đào Diệp cất tiếng trong đây.

“Chắc khoảng nửa tiếng.” Đại Vĩ Ba Lang “à” một tiếng, sau đó đặc chí nói: “Là học sinh tiểu học, anh đoán đúng không.”

Đào Diệp cạn lời, cậu biết giọng của mình mang âm hưởng trung trung, nhưng mà đâu đến mực tụt dốc xuống thành học sinh tiểu học chứ.

“Em là con trai.” Cậu đề giọng xuống.

“Ha ha, phải không đây?” Đường nhiên Đại Vĩ Ba Lang chỉ xem nó là trò đùa.

“= =” Đào Diệp cũng lười giải thích với anh.

Trong lúc cậu đang hăng say nói chuyện với sư phụ thì đột nhiên Đào Diệp bị đội trưởng điểm danh.

“Tiểu Phiến Đào, chú ý máu của tôi một chút.”

Trước đây Đào Diệp luôn chơi ở hàng tấn công, nay mới nhớ lại mình đang là hỗ trợ nên nhanh chóng tập trung cao độ, chú ý máu của Bang chủ Cẩn Y Dạ Hành.

Sau đó cậu liền khó chịu, bởi vì Nếu Trời Có Chút Tình cũng là hỗ trợ, cô ta vẫn luôn chú ý máu của Cẩn Y Dạ Hành, vậy tại sao lại để máu của Cẩn Y Dạ Hành tụt xuống thế chứ?

Nhìn quanh một vòng, Đào Diệp mới phát hiện Nếu Trời Có Chút Tình đã chết.

“Sư phụ, cái này hơi có chút khó?” Cậu hỏi trên kênh.

“Khó thật, tuy nhiên em khỏi lo lắng nhiều, lúc nào anh cũng coi chừng em.” Đại Vĩ Ba Lang vẫn luôn che chở Tiểu Phiến Đào, không để cho nhỏ bị đánh trúng.

Cộng thêm thao tác của Đào Diệp vốn rất tốt nên không phạm phải lỗi nào quá lớn.

Sau khi Đại Vĩ Ba Lang biết Nếu Trời Có Chút Tình chết, anh nói ngay với Tiểu Phiến Đào: “Tự em tới đây hả? Nếu khó khăn quá thì trông chừng máu của A Hành thôi cũng được.”

“Vâng, em sẽ coi chừng máu của sư phụ luôn.” Đào Diệp chậm rãi lại đây, thời gian lâu nên tay chân có chút lúng túng.

Sau khi Nếu Trời Có Chút Tình chết lại có thêm một vài đoàn viên lục tục về thành.

“Đừng lo, chỉ cần anh và A Hành còn ở đây, kết thúc bản là không thành vấn đề.” Đại Vĩ Ba Lang nói, giọng điệu bình bình như trước.

“Em biết...” Dù sao cũng có đại thần số một số hai ở đây, Đào Diệp cũng không lo lắng bọn họ kết thúc bản không nổi.

Tiếp theo Đào Diệp không nhìn máu của những người nữa mà cố gắng cẩn thận nhìn cây máu của hai người chủ lực Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang.

Không có Đại Vĩ Ba Lang bên mình để bảo hộ, Đào Diệp dựa vào thao tác sắc bén trời sinh của mình mà đi vào vòng chiến, đợi đến khi cậu hồi máu lần thứ năm thì BOSS lớn cuối cùng cũng ngã ầm ầm xuống.

“Nhìn cái gì.” Đại Vĩ Ba Lang tiến lên sờ thi thể kiểm vật phẩm.

Đào Diệp cũng đi theo, lúc này Cẩn Y Dạ Hành đã xem vật phẩm qua một lần, rơi ra hai món tương đối khá, trong đó là một vật phẩm chuyên dụng của hỗ trợ.

“Vận khí của đồ đệ em thật là tốt nha.” Đại Vĩ Ba Lang mừng rỡ nói trên YY: “A Hành, đồ đệ tui muốn cái này.”

Đội ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Bang chủ, không phải là chia nhau sao?

Cô là hỗ trợ nên cũng muốn bộ trang bị này.

Ngay lập tức Đại Vĩ Ba Lang đã lên YY nói: “Đội ngũ là mở cho đồ đệ chơi, vật phẩm rơi đều phải cho đồ đệ, chia nhau thế ế gì.”

Đội ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Thì ra là vậy, quên đi, tôi chờ chút nữa vậy ^__^

Tuy cô nhấn lại một dòng ký hiệu vui nhưng Đào Diệp vẫn cảm thấy chuyện này không kết thúc sớm đâu.

Đội ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Bang chủ, gần đây hệ thống game có ra một phần thưởng mới, em rất muốn phần thưởng kia, là một bộ trang bị rất tốt, có tiền mua cũng không được, nó chỉ có khi mình làm nhiệm vụ thôi, anh giúp em một chút có được không? Nhận thưởng thì mình ly hôn liền.

Tất cả mọi người đều chưa thoát nên giờ vẫn còn đây, nhìn đến khung chat đều ngây ngẩn, này là nữ theo đuổi nam? Ày, hay chỉ đơn thuần là vì phần thưởng thôi?

Cẩn Y Dạ Hành vẫn luôn im lặng, đến khi mọi người cho rằng anh sẽ từ chối thì anh lại nhấn lên trên khung chat của đội ngũ một chữ: Được.

5. Chương 5: Không Tên

EDIT: EN

Đột nhiên bên tai Đào Diệp truyền đến tiếng kinh hô của sư phụ Đại Vĩ Ba Lang: “Ờ mờ, A Hành đồng ý rồi hả, não của cậu ta không bị nước vào đấy chứ?”

Đối phương liên tục mắng thêm vài câu kinh điển, làm Đào Diệp cảm giác mọi chuyện có chút kỳ lạ, nhưng mà cậu và Bang chủ Cẩn Y Dạ Hành cũng đâu quen thân gì, cho nên cậu cũng không có quyền lên tiếng.

Cậu nghĩ rằng, sở dĩ Bang chủ đồng ý chắc là vì lý do riêng nào đó của Bang chủ mà thôi.

Đội ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Cám ơn Bang chủ ^__^

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Còn ai muốn đánh nữa không? A Hành cậu muốn tiếp tục không, đồ đệ của tui muốn thêm vài trang bị nữa.

Đội ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Một vậy, trực tiếp mua không được hả?

Đây là số câu nhiều nhất mà Đào Diệp thấy Bang chủ nói ra, ấy vậy mà mấy câu đó lại có liên quan đến cậu nữa chứ.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Mua cái rắm á, đồ có sẵn thì tốt hơn chứ, tui muốn đưa cho đồ đệ đệ của tui một bộ trang bị cực phẩm nhỏ.

Đội ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Vậy thì đánh tiếp.

Trong đội có sáu người rời khỏi đơn vị, Đại Vĩ Ba Lang lại đi kéo người thêm, năm sáu phút sau đã tập hợp đủ để mở ra một bản mới.

Đào Diệp nhìn thấy Nếu Trời Có Chút Tình cũng ở lại, tuy nhiên lần này cậu cũng không ngốc đến nỗi mà xấp lại cảm ơn, đối phương thật đúng là không ưa mình cho lắm, giống như sư phụ Đại Vĩ Ba Lang cũng không ưa Nếu Trời Có Chút Tình vậy.

Nói riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, đêm nay đánh mấy lần vậy?

Nói riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Ngoan, em chơi tới mười giờ thì phải đi ngủ đấy.

Nói riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vâng...

Gần đến mười giờ rồi mà cũng không đánh được bao nhiêu, lần đánh cuối Nếu Trời Có Chút Tình không theo nữa, cô nói là có chút chuyện chưa làm xong nên rời khỏi đội.

Chuông sắp điểm mười giờ, bản cuối cùng cũng đánh xong, vận may cũng không tệ lắm bởi trong bản rơi ra một vật phẩm level cực phẩm nhỏ, đó là một bao tay trang bị.

Đội ngũ Tiểu Phiến Đào: Ha ha ha ha, bùng nổ nhân phẩm

~ Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Đồ đệ ngốc, khép miệng lại, tiếp theo tắt máy đi ngủ ngay.

Đội ngũ Tiểu Phiến Đào: (v) Vâng, sư phụ, em đi làm việc trước cái đã.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Làm thêm hả?

Đội ngũ Tiểu Phiến Đào: Có một người sư phụ nhớ dai như vậy, em thiệt bối rối.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Ha ha ha ha...

Sau đó Đào Diệp vẫn không rời khỏi đội, cậu nghe nói sư phụ muốn đi chơi, tiếp theo mấy người trong đội cũng lục tục rời khỏi, tuy nhiên đội trưởng Cẩn Y Dạ Hành lại còn ở đây.

Trong lúc Đào Diệp làm thêm, ngẫu nhiên sẽ nhìn qua đội ngũ một chút, lúc này chỉ còn ba người bọn họ thôi.

Đội ngũ Tiểu Phiến Đào: Cái đường đi hôm nay hình như hơi sâu thì phải.

Cậu lăm lăm than thở một chút, sau lại tiếp tục làm nhiệm vụ với NPC*.

(*viết tắt của từ Non Player Character: Nhân vật không người chơi, tức nhân vật được mặc định sẵn trong game, dùng để hướng nhân game thủ làm nhiệm vụ)

Hai vị đại thần ở trong đội đều không chút động tĩnh, dù vậy thì có người ở bên cạnh lúc chơi cũng thật tốt... lâu rồi Đào Diệp mới lại trải nghiệm lại cảm giác này.

Mấy ngày nay đột nhiên xuất hiện một vị sư phụ vô cùng nhiệt tình, tất cả hết như một giấc mơ vậy.

Đội ngũ Tiểu Phiến Đào: Sư phụ, con làm xong việc rồi nên tắt mạng ngủ đây, người cũng nghỉ ngơi sớm chút nhé.

Thoát game xong thì vừa đúng mười giờ, Đào Diệp đăng nhập vào Club ca hát, buổi biểu diễn của cậu trên dưới khoảng ba mươi phút, cơ bản là hát ba bài, sau đó nói chuyện phiếm rồi nằm đó chờ người ta lại đùa giỡn.

Fan rất thích đùa giỡn với cậu, phản ứng của cậu càng lúng túng, fan lại càng đùa ác hơn.

“Khụ khụ, tôi không biết trả lời câu hỏi như vậy, tôi chỉ biết hát thôi.”

Ngay lập tức có người trả lời lại: “Đào tổng, tên của cậu lady thật là sexy, vậy mà còn nói là mình chỉ biết hát, tui tui không tin đâu à nha, có gan cậu đổi tên thành ”Đào tử đứng đắn” cho tui tui xem đi ~”

“Đào Chín” gì gì đó, thật là làm người ta nghĩ ngợi sâu xa, đúng thật là từ có tính ám chỉ vô cùng thâm sâu.

“Tôi vốn rất đứng đắn.” Đào Diệp không biết tên của mình có vấn đề chỗ nào, nếu fan không nói thì cậu cũng không biết: “Tôi cảm thấy chỉ có mấy người nghĩ đen tối thôi, tôi rất thuần khiết, cho nên sẽ không nghĩ bậy.”

“Gào gào gào! Đào tổng phải giữ mặt mũi chứ, nghiêm trang chừng chặc nói mình rất thuần khiết, có ý gì đây?”

“Được rồi, muốn nghe tôi ca nữa không, không nghe thì tôi sẽ off đây.”

“Lần nào cũng vậy hết! Đến thời điểm quan trọng là lủi đi ngay!” Phía dưới xuất hiện một icon khinh bỉ.

Đào Diệp thật không biết nói gì nữa, thật đúng là đến giờ hát mà, chỉ còn một bài nữa thôi đó.

“Không quan tâm mấy người nữa, tôi vừa mới tìm ra một bài hát tựa đề của game, nghe rất êm tai, chia sẻ cho mọi người nghe nhé.”

Ca từ của bài hát đề cập đến một đôi thầy trò, giai điệu rất là hay, phảng phất trong bài là cảm giác yêu thương tiếc nuối, chắc chắn là bài hát trong lòng của rất nhiều game thủ.

Nghe xong thật khiến người ta nhớ mãi, có lẽ là vì kết thúc của bài là hai người cùng ở ẩn giang hồ.

“Mẹ nó, thiệt muốn khóc!”

Có người hỏi: “Đào tổng, cậu cũng chơi game này hả?”

“A? Đào tổng cũng chơi X Kiếm? Cậu nhanh nhắn ID của cậu ra đây, để tui tui đùa giỡn... không không không, tui tui mang cậu đi chơi!!”

Đào Diệp nói: “Giao ra ID thì sao, mấy người cũng không biết tôi chơi ở phiên bản nào...” Để tránh việc không thoát được, cậu ngay lập tức tạm biệt mọi người: “Mọi người ngủ ngon, tôi tắm rửa nghỉ ngơi đây.”

“A a a a a! Đào tổng, xin cậu tung ảnh ra đi mà! Tui tui muốn nhìn đôi chân dài của cậu, cũng muốn xem cái eo nhỏ xinh của cậu nữa!”

“Không, báai bai = =”

Mỗi lần chấm dứt đều như vậy, làm hại Đào Diệp thật sự hoài nghi các dân mạng, ở thế giới bên ngoài thực sự có tồn tại các bạn nữ không biết kiểm chế, một mực muốn xem đàn ông nude hở? (En: Có đấy anh ạ!!!! >_<>)

Hơn nữa hình như khẩu vị của họ nghiêng về phía nam nữ thông ăn, há mồm ngậm miệng là khí phách tuyên ngôn “JJ* của ta quậy Trái Đất tận hai tuần”...

(*từ chỉ bộ phận sinh dục nam)

Người có JJ đường đường chính chính như Đào Diệp, ngược lại lại rất ngại khi mở miệng...

Đêm trước, đại thần nhất bản tuyên bố mình sẽ kết hôn, tin tức này giờ đã lan truyền khắp cộng đồng game.

Tuy vậy đa số họ đều là người qua đường, không biết sự tình câu chuyện, bọn họ đơn giản nghĩ rằng hai người yêu nhau cuối cùng cũng ở cùng nhau, cho nên vô thức mà chúc mừng.

Lúc ấy chỉ có những người trong đội mới biết, trận hôn lễ này thật đúng là không có tim bay hường phấn như mọi người loan tin.

Tuy nhiên người trong cuộc Nếu Trời Có Chút Tình cũng không giải thích gì thêm mà mặc mọi người nghĩ.

Bang hội Lưu Ly Only: Chị Tình, cuối cùng chị và Bang chủ cũng ở chung một chỗ nha em sớm đoán được là hai người sẽ ở bên nhau mà!

Bang hội Tiểu Trì Diêu: Chúc mừng Bang chủ và chị Tình, thiết hâm mộ hai người quá đi mà, sẽ nhanh kết hôn thôi!

Bang hội Nếu Trời Có Chút Tình: Cảm ơn mọi người, hôn lễ sẽ tổ chức lúc chín giờ tối, bây giờ còn sớm, Bang chủ chưa lên mạng đâu.

Bang hội Ngũ A Ca: Ấy??? Bang chủ muốn kết hôn hử, chuyện gì thế?!!

Bang hội Lưu Ly Only: Hâm mộ ghen tỵ đi, chị Tình xinh đẹp phải gả cho Bang chủ, mấy người hết cơ hội rồi.

Bang hội Ngũ A Ca: Sao tui nhìn không ra Bang chủ và Nếu Trời Có Chút Tình có gian tình vậy ta??

Bang hội Lưu Ly Only: Đó là do ông bị mù mắt, người ta sắp kết hôn rồi, vậy mà còn nói là nhìn không ra, ha ha.

Đào Diệp nhìn trong chốc lát, mày nhăn nhăn, cảm giác cái bạn Lưu Ly nói chuyện thật làm người khác tức chết, y hệt như là một cô nhóc vị thành niên vậy.

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Đi đánh bản có trả lương nè

Thuận tiện @Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, anh lại đây đi, em đi làm nhiệm vụ trước.

Bang hội Ngũ A Ca: Đồ đệ cứng của Phó bang chủ, nếu muốn đánh bản thì nhớ thêm tui vào, đêm nay tui rảnh nè!

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Chào @Ngũ A Ca, bản chỉ lấy 30 phần trăm là người trong bang thôi, đó là quy củ mà sư phụ tôi đặt ra, anh ấy có tiền.

Bang hội Ngũ A Ca: Ha ha, quả thật Phó bang chủ có rất nhiều tiền, em tìm được người sư phụ này thiệt đúng là vận khí quá tốt, nhiều người hâm mộ chết em đó!

Bang hội Tiểu Phiến Đào: O(_)O Sư phụ thật tốt.

Bang hội Đại Vĩ Ba Lang: Đồ đệ, đến Hoang Sơn Thổ đi, giờ em đang ở đâu vậy, có muốn anh lại đón em không?

Bang hội Tiểu Phiến Đào: Sư phụ, em tới ngay.

Bang hội Đại Vĩ Ba Lang: Đến đây đánh bản nào, A Hành chỉ huy, tranh thủ đánh một cái trước chín giờ.

Bang hội Ngũ A Ca: Được rồi Phó bang chủ, tui tới ngay đây

~~Mấy phút sau khi nhóm này rời khỏi.

Bang hội Lưu Ly Only: Chị Tình, bọn họ quá đáng lắm đúng không? Cứ như vậy mà lơ chị đi, tình hình gì vậy chứ?

Bang hội Lưu Ly Only: Còn nữa, rõ ràng Bang chủ đang lên mạng, vậy mà không đến tìm chị, hôn lễ cũng sắp bắt đầu rồi, vậy mà anh ta còn có tâm tình để đi đánh bản nữa chứ!

Bang hội Nếu Trời Có Chút Tình: Đồ đệ của Phó bang chủ muốn kiếm thêm trang bị, hôm qua chị và Bang chủ đều đi theo giúp, dù sao giờ cũng còn sớm, chúng ta cũng đi theo luôn đi.

Bang hội Lưu Ly Only: Bọn họ đủ người chưa?

Bang hội Nếu Trời Có Chút Tình: Không sao, không đủ thì Bang chủ sẽ đá người khác ra, lần trước chị cũng vào bằng cách đó đấy.

Bang hội Lưu Ly Only: Oa, Bang chủ đối xử với chị tốt thật, vì chị thế mà đá người khác luôn.

Bang hội Nếu Trời Có Chút Tình: ^__^

Thời điểm mà hai cô đến cũng vừa lúc còn hai chỗ trống, nhưng mà Lưu Ly Only cùng là Hỗ Trợ, thêm cô vào thì Hỗ Trợ trong đội thật có chút dư.

Lưu Ly Only vừa thấy thuộc tính trong đội thì thấp thỏm, sợ đội trưởng Cẩn Y Dạ Hành đá cô ra khỏi đội, nhưng cuối cùng cũng không có, anh chỉ trực tiếp kéo mọi người đi mở đội.

Mỗi người nghe chỉ huy trên YY, Lưu Ly Only dùng tài khoản YY riêng để nói với Nếu Trời Có Chút Tình: "Chị Tình, Bang chủ thiệt là giỏi á, tới giờ em cũng không dám nói chuyện với anh ta, TAT tốt cùng là chị làm sao mới có thể về chung với Bang chủ vậy, khó tưởng tượng quá mà!

Nếu Trời Có Chút Tình: "Tính cách Bang chủ tương đối lạnh lùng, tuy vậy anh ấy cũng tốt lắm đó."

Lưu Ly Only: "Như vậy thiệt có cảm giác là một Super Man."

Cùng thời gian đó, Đại Vĩ Ba Lang cũng nói riêng với đồ đệ của mình: "Đồ đệ, là do anh cố ý kêu A Hành gọi thêm một Hỗ Trợ nữa, giúp em chia sẻ áp lực, dù sao chúng ta cũng không cần quan tâm vấn đề này."

"Sư phụ, lúc nào anh cũng vì em, em thiệt sự không biết báo đáp anh như thế nào nữa QAQ." Đào Diệp thật sự rất cảm động, ngẫm lại cậu và Đại Vĩ Ba Lang không quen thân cũng chẳng biết mặt, vậy mà chỉ vì lỡ tay giết nhầm, để rồi chịu trách nhiệm đến tận giờ.

Đào Diệp cảm thấy, trong hiện thực thì Đại Vĩ Ba Lang cũng nhất định là một người rất tốt.

"Không thì lấy thân báo đáp, coi như là vi sư nuôi một cô dâu từ bé hen?"

"A? Sư phụ, anh nói thật chứ?"

"Chờ em lớn rồi nói tiếp, cái thân hình mộc mạc này của em giờ anh xem không vô đâu."

"..." Đào Diệp trong mắt sư phụ vẫn là một đứa con nít mà thôi.

Quá trình đánh bản sau đó thật khó mà nói hết, vốn tưởng có nhiều Hỗ Trợ thì mình sẽ thoải mái được chút xíu, vậy mà không nghĩ tới Lưu Ly Only chết nhanh như vậy.

Lúc đánh tới phần sau, trong lúc Cẩn Y Dạ Hành chỉ huy, nhìn thấy máu mình tụt xuống nhanh chóng thì điểm danh Tiểu Phiến Đào thêm một lần nữa.

"Đừng phân tâm, tập trung đánh."

"QAQ." Tại sao lúc nào Bang chủ cũng phê bình người hỗ trợ là cậu chứ, không phải còn rất nhiều người hỗ trợ khác sao!

Đào Diệp nhìn kĩ lần nữa thì phát hiện Nếu Trời Có Chút Tình cũng chết, thi thể còn nằm ngay đơ ở đẳng kia.

Ý là, cậu phải trông coi máu của mấy người chơi cùng một lúc sao...

Y theo thường lệ, cuối cùng Đào Diệp cũng chỉ trông coi màu của Cẩn Y Dạ Hành và sự phụ của mình. Thuận lợi thông qua phó bản, kỳ lạ là, nó rớt ra hai kiện vật phẩm level cực phẩm, chính là vật phẩm trang bị dành cho Hồ Trợ.

Đội ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Đây thì tốt rồi, tôi và Tiểu Phiến Đào đều có thể được một bộ ^__^

6. Chương 6: Không Tên

EDIT: EN

Trong đội ngũ có ba người là Hồ Trợ, họ đều là người của Vân Đình sơn trang, theo lý thuyết là nếu có hai món đồ level cao xuất hiện thì sẽ tách ra mà chia nhau.

Đồ đệ cứng Tiểu Phiến Đào của Đại Vĩ Ba Lang đương nhiên sẽ lấy một bộ, bộ còn lại thì phải xem bản lĩnh nhóm người trong đội.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Đồ đệ của tui lấy một bộ, bộ còn lại thì đấu giá.

Đội ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Phó bang chủ, giờ chỉ còn tôi và Lưu Ly, cô ấy chắc không cần đâu, anh ra một cái giá cho tui đi được không?

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Cạnh tranh công bằng, không cho phép mua cho người thân hoặc người yêu? Được không?

Không nói hai lời, bộ trang bị level cao còn lại được đem ra đấu giá công khai. Giá khởi điểm là 1000J, tương đương với một trăm đồng tiền RMB, coi như cũng không thấp.

Tuy vậy đối với dân đại gia thì chỉ như một món tiền nhỏ, giống như Yên Tinh Chờ Mưa Lớn của Ngự Kiếm Giang Hồ vậy, người ta chỉ yêu cầu đuổi giết một người thôi mà đã chịu xuất ra mười mấy vạn đồng rồi.

Đội ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Tôi trả 2000J.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Còn người nào đấu giá nữa không? Không thì tui ra 3000J.

Chắc hẳn Nếu Trời Có Chút Tình ở bên kia đã tức đến mức giơ chân đi, nếu bây giờ không nhận ra rằng Đại Vĩ Ba Lang nhắm vào cô thì cô chính là đứa ngốc.

Đội ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Phó bang chủ, anh làm vậy là có chút không ổn nha?

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Đấu giá công bằng, chỗ nào không ổn hả?

Đào Diệp đứng ở một bên xem tình hình, khóe miệng có chút co rút, thật ra cậu cũng biết sự phụ mình có chút ác, từ đầu người ta đã nói chỉ cần chia cho hai người, làm theo thì có sao đâu, ấy vậy mà lại một mực đem ra đấu giá, thật là.

Đội ngũ Cẩn Y Dạ Hành: 5000.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Ha ha, 8000.

Đội ngũ Cẩn Y Dạ Hành: 1W.

Đội ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Được, cho cậu

~~Trong lúc bọn họ bàn giao đồ vật thì Nếu Trời Có Chút Tình vẫn còn suy nghĩ miên man, cô nghĩ mãi xem tỷ lệ món đồ này rơi vào tay cô là bao nhiêu phần trăm? Ít nhất chắc cũng bảy mươi nhĩ.

Đào Diệp cũng nghĩ, món đồ này nhất định là dành cho Nếu Trời Có Chút Tình, xem ra mối quan hệ giữa Bang chủ và Nếu Trời Có Chút Tình còn rất tốt ha.

Vì sắp đến chín giờ nên những người trong đội đã lần lượt rời khỏi.

Thời điểm chín giờ tối và chín giờ sáng là thời điểm mà Nguyệt Lão trang mở ra cho phép người chơi kết hôn với nhau, mà tám mươi phần trăm người chơi đều chọn chín giờ tối mà làm lễ kết hôn.

Nếu Trời Có Chút Tình chờ hoài chờ mãi, Cẩn Y Dạ Hành vẫn chưa giao dịch thứ gì với cô cả, mà anh cũng không tìm cô nói chuyện, cho nên cô đành chủ động nói riêng với anh.

Nói riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Bang chủ, giờ mình đi Nguyệt Lão trang sao?

Nói riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Ừ.

Vài người còn chưa rời đội, cũng không rời YY, Cẩn Y Dạ Hành nói thẳng trên YY: “Đi Nguyệt Lão trang.”

Đại Vĩ Ba Lang cũng còn trên mạng, thế nhưng phải một chốc sau mới nghe anh phát ra vài tiếng cười gian: “Ha ha, cảm ơn.”

Đào Diệp đi theo mọi người, cậu giờ đang đi men theo đường đến Nguyệt Lão trang, dưới người cậu là một con Thiên Mã màu trắng, nó là do sư phụ Đại Vĩ Ba Lang cho cậu.

Khi đi trên đường thì hệ thống bỗng hiện lên một bảng giao dịch, Đào Diệp nhìn nhìn, là bộ trang bị level cao kia, nhưng mà tại sao lại có tận hai bộ lận nhỉ?

Cậu nghi hoặc, nói: “Sư phụ, tại sao lại có hai bộ vậy?”

Đại Vĩ Ba Lang nói: “A, bộ kia là do A Hành đưa á, em cứ nhận đi, sau này muốn dùng thì dùng, không dùng thì bán.”

Đào Diệp nói: “Vậy tại sao lúc này không bán cho Nếu Trời Có Chút Tình? Dù sao cô ta cũng là người yêu của Bang chủ mà.”

Đại Vĩ Ba Lang nói: “Em ngốc thiệt đó, cô ta làm gì có nhiều tiền mà ra giá chứ? Còn nữa, A Hành không xem chuyện của cô ta là thật đâu... Thật không biết nói với em như thế nào nữa, dù sao tại mình cứ đứng xem thôi, chuyện vui mà, ai mất mặt thì tự mà chịu.”

Bây giờ Đào Diệp mới kịp phản ứng, thốt lên: “Thì ra Bang chủ là một tên tra*...”

(* cặn bã)

Đại Vĩ Ba Lang nói: “Ha ha ha, tra, đúng thiệt, em coi chừng kéo bị cậu ta tra đấy.”

Đào Diệp ngoan ngoãn nói: “Miễn là sư phụ không tra thì em sẽ không bị gì.”

Đến Nguyệt Lão trang, người trên Quảng Trường rất nhiệt tình mà nhào vào góp vui, trên màn hình đều toàn là lời chúc của họ. Đôi lúc cũng có vài người qua đường bay vào để nhật tiền, lúc này, ai cũng có thể ném tiền ra.

Tựa như lúc này, các tân nương và tân lang đều sẽ cố ý ném một phen.

Nhưng tối hôm nay, hình như hai nhân vật chính đều không có ý định ném tiền. Là đại gia của toàn bảng nên chắc có rất nhiều tiền ha?

Thật ra không phải Nếu Trời Có Chút Tình không muốn ném tiền, nhưng mà cô nhìn Cẩn Y Dạ Hành không có ý định ném, nếu chỉ mình cô ném hình như hơi mất mặt, cho nên cô cũng không ném luôn.

Dù sao mọi người đều biết bọn họ không phải không có tiền.

Người chơi đứng chờ nhật tiền đều thất vọng, từ đầu tới đuôi, đệ nhất đại thần cũng không nói gì cả. Nháy mắt cũng tới chín giờ, Nguyệt Lão trang vừa mở ra, đệ nhất đại thần và người yêu đã bước vào.

Để có thể đăng ký kết hôn thì phải đánh một Phó bản, khi nào hoàn thành thì khi đó mới được kết hôn.

Ước chừng hơn mười phút sau, trên màn hình nhảy ra một tin tức của hệ thống “Chúc mừng người chơi Cẩn Y Dạ Hành và người chơi Nếu Trời Có Chút Tình kết thành phu thê, bên nhau mãi mãi!”

Hệ thống tự động phóng pháo hoa lên phía trên Nguyệt Lão trang, đẹp đẽ mà ngấn ngùi, nhưng đủ để cho mọi người bên Nguyệt lão trang đều cảm thấy được hương vị của hạnh phúc.

Tại thời điểm bọn họ sắp rời đi, thì có vài người bạn tới đốt pháo ăn mừng.

Nhưng mà họ đều là bạn bè của Nếu Trời Có Chút Tình, thân là người bạn duy nhất của Cẩm Y Dạ Hành - Đại Vĩ Ba Lang, lại đang tán gẫu cùng đồ đệ.

“Đồ đệ, hôn lễ chân chính không phải vậy, mấy tháng trước có xem qua một hôn lễ một vị Bang chủ nào đó và người yêu của anh ta, như thế mới gọi là long trọng, trận hôn lễ đó cũng quảng cáo không ít cho game này đó nha.”

Lúc ấy trên internet đều là tin tức về game này, khiến cho mọi người đều nghĩ hôn lễ long trọng như trong truyền thuyết kia là màn quảng cáo của game luôn á.

“Em thiết không hiểu, tại sao Bang chủ lại đồng ý?” Đào Diệp nghĩ, nếu không thích thì sao lại làm mấy chuyện rối rời như vậy chứ.

“Nhàm chán chứ gì.” Đại Vĩ Ba Lang nói với giọng điệu đương nhiên.

“...” Đâu Đào Diệp nổi dậy hắc tuyến, thật không tưởng tượng ra rốt cuộc Bang chủ nhàm chán đến cỡ nào.

“Đừng nói nữa, đi, sư phụ đi làm nhiệm vụ hằng ngày với em.” Đại Vĩ Ba Lang nói.

Anh và Cẩm Y Dạ Hành chơi game này không lâu, nhưng lại chơi đến nỗi toàn bản không ai địch lại. Mỗi ngày chơi game đều tìm chuyện mới, nhưng lại không có gì cả... Lúc đầu còn kiếm chuyện với người ta, giờ vừa lân la thì người ta đã chạy mất dép.

Nếu gần đây không thu nhận bé đệ tử còn chưa cai sữa này, thì Đại Vĩ Ba Lang đã muốn xóa game.

“Sư phụ, hôm nay không làm nhiệm vụ hằng ngày nữa, chúng ta đi ngắm phong cảnh đi.” Đào Diệp nghe người ta nói trong game này có rất nhiều cảnh đẹp, nghe vậy thôi chứ cậu chưa đi bao giờ.

“Ngắm phong cảnh?” Hình như Đại Vĩ Ba Lang cũng chưa xem.

“Vâng, chờ em đổi bộ áo đẹp hơn đã.” Đào Diệp thay bộ trang phục mới mua trước mặt sư phụ mình.

“Đúng rồi, em chờ anh chút.” Đại Vĩ Ba Lang nhanh nhẹn lục túi của mình, sau đó tìm ra một chiếc quạt, giao dịch cho đồ đệ mình.

Tiểu Phiến Đào mặc quần áo hồng nhạt, trên lưng mang hai thanh kiếm dài, cầm quạt trong tay rồi nhảy múa khiêu vũ, quạt còn đặc biệt phát ra vài tia sáng, lâu lâu lại chớp ra vài đường màu hồng.

Từ đầu đến giờ Đào Diệp đều chưa dùng qua kỹ năng này, giờ đột nhiên hiện ra kỹ năng, khiến người ngồi trước màn hình là Đào Diệp đều đen mặt lại.

Bất quá nhân vật trong game cũng rất đáng yêu, hết như một cô gái hồn nhiên không biết buồn là gì.

“Đi thôi, trong bộ sưu tập của sư phụ có một đồng chỗ, giờ dẫn em đi xem.”

“Vâng.”

Hai thầy trò chậm rãi đi từ Tuyết Nhạn phong đến Hồ Diệp cốc, hành lang Hiểu Phong Minh đến Biển Hoa rồi lại qua Phượng Hoàng thai, lang thang khắp hết những chỗ đẹp của game.

Đào Diệp muốn chụp ảnh một phen, sau đó phát vài dòng trên QQ, lại phát hiện có rất nhiều fan theo dõi tài khoản QQ này. Lúc trước không chú ý, cho nên mới dùng tài khoản này để kết bạn với Đại Vĩ Ba Lang.

Mà Đại Vĩ Ba Lang cũng là người không nghĩ nhiều, nếu anh chịu lật lại trang cá nhân của Đào Diệp, thì sẽ biết Đào Diệp không phải là một cô gái.

Cậu chưa kịp up trạng thái, thì Đại Vĩ Ba Lang đã up trước rồi, dòng trạng thái mới cập nhật trên màn hình vi tính, là một icon hút thuốc, viết: tôi ngắm cảnh cùng đồ đệ.

Tay của Đại Vĩ Ba Lang rất nhanh, vừa xong đã up hình rồi.

Nhưng Đào Diệp lại không biết điều đó, bởi vì lúc này cậu vẫn chưa phải bạn của Đại Vĩ Ba Lang.

Cũng không biết đại thần Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang là bạn bè thực của nhau, lúc mà đại thần nhìn thấy dòng trạng thái đó, đã cay nghiệt để lại hai chữ: đẹp ha.

Đại Vĩ Ba Lang gửi lại vài chữ ha ha ha ha ha.

“A Hành, trang bị của đồ đệ tui còn kém lắm, sau này nhớ giúp nha.”

Đại thần không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt: “Cút...”

Mười giờ tối, Đào Diệp tắt mạng rất đúng giờ. Sau đó là đến khoảng thời gian ba mươi phút dành cho biểu diễn, tuy vậy nhưng những bài hát biểu diễn hôm nay lại chưa chuẩn bị tốt lắm.

Các bài hát game nghe gần đây đều là những bài hát mang hơi hướng cổ trang.

Fan nghe nhạc nói: “Hai ngày nay Đào tổng đều hát những bài hát liên quan đến game X Kiếm, xem ra trúng độc sâu dữ hen.”

Đào Diệp nghĩ nghĩ: “Quả thật gần đây hơi thích game kia, trong game có nhận một vị làm sư phụ, mà vị sư phụ đó là một tên đại gia.”

“Nha nha nha? Đào tổng muốn chia sẻ 818?” Fan đột nhiên nổi máu bà tám.

Truy vấn nói: “Nha nha nha, rất giống bộ dáng của cơ tình nha! Sư phụ là nam hay là nữ?”

“Là nam.”

Người nghe ngay lập tức nổ tung: “Ngao nha, sau đó thì sao?!!”

“Sư phụ tốt lắm, hôm nay còn đi ngắm cảnh chung nữa, thật muốn cảm ơn anh ta.” Đào Diệp chống cằm, thanh âm mờ mịt mà nói: “Lúc trước tôi đều chơi game một mình, không bá sư, cũng không nhận đồ đệ.”

“Ồ mai gót, gian tình bắt đầu kìa, đừng nói đây là mối tình đầu của Đào tổng nha?”

Đào Diệp lau mồ hôi: “Cho dù có tình thì cũng là tình thầy trò, so với những gì cậu tưởng tượng khác nhau như trời với đất.”

Biết cậu luôn thành thật, fan mới bỏ qua cho cậu: “Được rồi, vậy cậu nói làm sao mà cậu thông đồng được anh ta vậy? Có gặp chuyện gì sâu sắc quá không?”

“Có...”

Thời gian bàn luận tán gẫu về ca hát đột nhiên biến thành thời gian tán gẫu về game lúc nào không hay. Đào Diệp chia sẻ một chút chuyện hằng ngày của cậu và sư phụ, thuận tiện nói một tí việc vặt về những người xung quanh, như cuộc hôn lễ của tra đại thần và nữ game thủ xinh đẹp.

“Nói như vậy, đại thần trong game của cậu thiệt là tra đó nha, rõ ràng không thích vậy mà lại đồng ý kết hôn”.

“Đúng, ghét nhất là cái loại con trai như thế này, trong hiện thực nhất định là một tên khốn, cách hành động đều lộ ra cái tính khí cặn bã rồi.”

“Còn có chút thần kinh, chắc mới là vị thành niên ha?”

“Hàng trên đừng bôi đen vị thành niên, mấy đứa vị thành niên bây giờ cũng không ai thần kinh giống vậy đâu?”

Nhìn rất nhiều fan bay vào khiển trách Cẩn Y Dạ Hành, trong lòng Đào Diệp chợt dạ không thôi, cậu quyết định về sau sẽ không đề cập đến chuyện của đại thần nữa, chỉ nói chuyện về mình và sư phụ thôi.

Không thì sau này nếu lỡ đại thần biết được, không chừng một giây đã phan thây mình.

7. Chương 7: Gặp Nhau Ở Hiện Thực

EDIT: EN

Status khó khăn lắm mới viết được giờ không biết up chỗ nào, cuối cùng Đào Diệp đành phải đăng kí một tài khoản khác, lằng lằng đăng ảnh chụp lúc mình và sư phụ ngắm cảnh trong X kiếm.

Trên viết: Lần đầu tiên bá sư, chỉ mong sư đồ một lòng, vẹn toàn trước sau.

Trang bị của Đại Vĩ Ba Lang nhìn rất trâu bò, người biết hàng nếu nhìn qua sẽ nhận ra ngay đây là một vị đại gia kiêm đại thần. Hơn nữa Đào Diệp cũng không xóa tên trên hình, nên bị các game thủ khác nhận ra rất nhanh.

Có người bình luận dưới status, nói: “Đại thần thứ hai của chúng ta, hắc hắc, tới bây giờ cũng không gặp mặt lần nào, vậy mà nghĩ không ra sẽ dùng phương thức này mà trưng bày uy danh của đại thần, em gái nhớ thường xuyên đăng trạng thái nha!”

Khóe miệng của Đào Diệp có chút co rút, rất nhanh mà nhìn thấy một bình luận mới: “Nhìn thiệt lằng mẩn nha, trong X kiếm có truyền lưu một câu là ”là sư đồ sau thành phu thê“, xem ra nói có thật, tui dự đoán sau này hai người nhất định sẽ thành người yêu đó.”

Cậu trả lời lại cái bình luận kia: “Không trở thành người yêu được đâu, chúng tôi thật sự chỉ là mối quan hệ sư đồ vô cùng trong sáng thôi à.”

Chẳng lẽ trừ bỏ tình yêu, thì sẽ không còn cái cảm tình nào đặc biệt quan trọng khác sao?

Lời này rất đúng khi nói tới Đào Diệp, tình cảm của cậu là tình cảm thầy trò thuần khiết, là loại tình cảm đơn giản mà đáng trân trọng, là loại tình cảm không cần đáp lại, chẳng lẽ nó không vĩ đại bằng tình yêu sao?

Bữa môi, tắt máy rồi tắm rửa đi ngủ.

Tan tiết, Đào Diệp cùng một số người bạn cùng đi ăn sau khi hết lớp. Dẫn đầu là một bạn nam với vai trò là thổ địa, và đương nhiên cái nhóm đi cùng ở phía sau cũng đều là đực rựa.

Đào Diệp vốn là người không bao giờ tham gia các trò hội họp trong lớp, bởi vì bình thường trông cậu rất lạnh nhạt, đối ai cũng không quan tâm, cho nên mặc dù là năm hai những cũng không có bạn bè thân thiết gì nhiều.

Nhưng mà cái bạn thổ địa có tính tình sáng sủa, ai ai cũng chơi được kia đã lôi cậu đi cùng.

Đào Diệp nghĩ mình vốn cũng không có việc gì gấp, game dù có thiếu một tay thì cũng không hề hấn gì, miễn là về trước mười giờ để hát là được, nghĩ thế nên mới gật đầu đi theo.

Ngồi trên chiếc xe riêng xa xỉ của bạn học, người bạn kia cười khỏ nói: “Thiệt ra tui gói mấy cậu theo là để giúp tui, bạn gái cũ của tui kết hôn rồi, gả cho một người chồng giàu có, ệt, nghe nói là có thai rồi nên mới cưới. Cô ấy còn xấp lại mời tui, nói tui có thể mang bạn bè hay người thân theo, nếu không mang theo vài người thì thật là xin lỗi cô ấy.”

Mặt mỗi người đều đen lại, vậy cũng được hả?

Nhưng mà cái bạn họ Vương, tên Tử Gia này, trong nhà cậu ấy có nhà máy, xem sao cũng là kẻ có tiền mà? Bạn gái cũ của cậu ta kiếm cái gã càng giàu hơn nữa, vậy khái niệm giàu hơn nữa của cô ta là sao?

Nhìn đến biểu tình trợn mắt há họng của bọn bạn, Vương Tử Gia khoát tay: “Ồ thủ đô này, không giàu thì cũng sang, người có tiền nhiều như cá diếc dưới sông á, nhà tui thì tính cái rắm gì!”

Ba vị bạn nam chấp tay chào cậu ta, thiệt kính nể cái tính tình hào sảng này à nha.

“Ha ha, ba người các cậu là bộ mặt đại diện của tui, chút nữa lại khách sạn đổi bộ quần áo khác. Sau đó bốn chúng ta xếp hàng mà đi, để lúc đó làm mù hết mắt bọn ở đó.”

Đào Diệp nhìn gương mặt của hai bạn kia, rồi lại quay nhìn nhan sắc của Vương Tử Gia, nói thật, danh tứ đại hoàng tử của trường XX thật không lầm.

Khoa bọn họ cái gì cũng không có nhiều, chỉ có trai đẹp là nhiều thôi.

Đúng ra thì, Đào Diệp cũng không biết cái bản đánh giá nhan sắc kia từ đâu mà ra, mà chắc coi chừng là do mấy cô gái trong trường tiện tay nhí?

Vương Tử Gia đang ngồi ở phía trước bỗng nhiên quay mặt lạ mà cười he he: “Đào Diệp, trong nhóm tụi mình thì tui coi trọng cậu nhất, cái túi da kia của cậu thiệt khiến tui bội phục.”

“...” Đào Diệp thầm “đệt” một cái, nói sao cũng không được, cuối cùng đành miễn cưỡng cười một cái.

Vương Tử Gia vội vàng chỉ vào cậu: “Đúng đúng đúng đúng, là cái mặt này nè, phải bảo trì đến cuối tiệc cho tui, dù gì cũng không được đổi.”

Lúc này Đào Diệp không nói nữa mà trực tiếp cúi đầu giả chết. Trước khi đến khách sạn, rút chiếc di động từ trong túi ra, gửi cho sư phụ Đại Vĩ Ba Lang vài dòng.

“Sư phụ, tối nay con không chơi game.” Đây là lần đầu tiên mà Đào Diệp dùng QQ gửi Đại Vĩ Ba Lang vào ban ngày.

“Sao vậy?” Bên kia đang lên mạng.

Đào Diệp vội vàng trả lời: “Diễn trò cùng đồng bọn QAQ.”

“Phốc, em hử?”

“Con cũng biết vậy, những đồng bọn của con nói con diễn tốt dữ lắm.”

“...”

Đại Vĩ Ba Lang tiện tay đưa cho bạn thân Cẩn Y Dạ Hành xem cuộc nhắn tin này: “A Hành, đồ đệ của tui sao đáng yêu đến vậy chứ?”

“Lăn.”

“He he.” Ở hiện thực Đại Vĩ Ba Lang cười gian hai tiếng, sau đó buông vi tính, trực tiếp gọi điện thoại cho Cẩn Y Dạ Hành, đối phương mới vừa bắt máy xong là anh đã nói ngay: “Tối nay nhặt lắm, đi uống chút rượu không?”

Bên kia lưỡi biếng nói: “Tiệc rượu của ai?”

“Lý Vân Kỳ, em trai ngốc của cậu ta kết hôn. Sao rồi, không đưa thiệp mời cho cậu hử?” Đại Vĩ Ba Lang nói.

“Là cái này hả, cậu ta dám đưa thiệp cho tôi sao?” Thạch Cẩn Hành ngồi trong một căn lầu nhỏ, híp mắt nói: “Em trai cậu ta nhiều tuổi rồi, đủ tuổi kết hôn chưa?”

“Chắc hai mươi, Lý gia vốn không gấp chuyện này lắm, nhưng hình như bạn gái tên nhóc đó có thai, chính xác là của em trai cậu ta, Lý gia không muốn bỏ đứa bé này, chắc vì thế mà kết hôn đây?” Đại Vĩ Ba Lang cũng không biết nhiều lắm, bất chợt buột miệng: “Tui cũng không có thiệp mời, là nó không đưa đó... Đây là không nể mặt nể mũi hai tụi mình à nha?”

“À, cho nên giờ cậu xáp bản mặt vào để cho cậu ta nể mặt hả?”

“Sao vậy được, tui là muốn đi quây á nha?” Đại Vĩ Ba Lang nói: “Đừng nói nhảm nữa, hôm nay cậu không có tiết phải không? Nhanh chạy đến trường đón tui đi, tui mới tan học ra nè.”

“Đồng Thiếu Khinh, cậu thật là oách ha.” Thạch Cẩn Hành nói.

“Không oách bằng cậu, đại gia, xin cậu tới đây đi.” Vì tìm trò vui, Đồng Thiếu Khinh không từ thủ đoạn nào hết.

Cúp điện thoại chưa được hai giây, Thạch Cẩn Hành đã lăn từ trên ghế sa lông xuống, cầm một cái áo khoác mỏng và một chiếc chìa khóa xe rồi đi ra cửa.

Ngôi nhà này là anh mua để dành ở lúc đi học đại học, bình thường anh đều ở đây, rất ít khi về nhà ở phố Tây.

Làm bạn với Đồng Thiếu Khinh từ hồi còn mặc tã cho tới tận bây giờ, kém chút nữa là giống hệt một đôi vợ chồng.

Hai nhà Đồng Thạch đều có bối cảnh hệt nhau, hai người hậu bối trẻ tuổi cùng ra đời, đãi ngộ và địa vị cũng không khác nhau mấy, thật không thể so sánh rằng ai hơn ai.

Nếu quan hệ giữa hai bọn họ không tốt như thế, thì hai người đã trở thành đối thủ trời sinh.

Nhưng mà quan hệ của hai người họ lại vô cùng tốt, lúc đánh người đều gộp lại đánh chúng. Cho nên ở thủ đô Bắc Kinh, mấy người cỡ tuổi bọn họ, đều biết hai nhà Đồng Thạch là vô cùng trâu bò.

Về phần lớp người trung niên và lớn tuổi đều không cần nói nữa, có sự tích lũy của hai đời bá đạo như vậy, mới có đời thứ ba lớn mạnh đến thế.

Bạn bè bình thường chung quanh đều không cảm nhận nổi cái sự chênh lệch này, chỉ có mấy kẻ trong vòng lân cận này mới có thể hiểu được hết, về sự lợi ích của quyền lực.

Cho nên Đồng Thiếu Khinh đều đối xử rất bình hòa với các bạn học bình thường, ai cũng có thể nói chuyện vài câu. Cơ mà Thạch Cẩm Hành lại không làm thế được, đừng nói trò chuyện, bạn không đụng chạm gì tới anh ta đã là tốt lắm rồi.

Dám bảo Thạch Cẩm Hành lái xe lại đây để tiếp đón, ngoài các vị phụ huynh trong nhà, thì cũng chỉ có một mình Đồng Thiếu Khinh.

“Mịa nó, cậu mặc tùy tiện vậy đó hả? Tốt xấu cũng mặc một bộ tây trang tới đây chứ.” Đồng Thiếu Khinh mở cửa bên phụ lái, nhìn đến người thanh niên tùy tiện khoác một cái áo mỏng, tay áo còn lấm tấm đến mức không nỡ nhìn, phần lông bên trong tay áo khoác đều xù cả lên.

“Bộ nể mặt người ta hay gì, mà cậu đòi tôi mặc Tây trang?” Thạch Cẩm Hành khởi động xe, nhanh chóng chạy vào dòng giao thông.

“Quan trọng không phải chúng ta nể mặt người, mà là đi phá mặt á.” Đồng Thiếu Khinh mở cửa sổ ra, gió thổi ập vào mặt anh, ngay lập tức anh liền đeo một chiếc kính râm lên mắt.

Mặc một bộ tây trang xanh nhạt, thoải mái mà không kém phần quý trọng, cả người lộ lên hệt như bộ dáng của một kẻ đào hoa.

Tại khách sạn Nam Phong Thiên, hôn lễ được tổ chức trên một thảm cỏ xanh mượt, bên cạnh có một bể bơi trong bể, xung quanh rộng rãi vô cùng.

Tuy tân khách tham dự rất nhiều, nhưng vì sân rất rộng, phục vụ nhân viên đầy đủ, cho nên cũng không thấy chật chội gì.

Lần đầu tiên mà Đào Diệp mặc tây trang kín cẩn đến thế, Bởi vì không có kinh nghiệm mặc nên cổ áo thất ngay thất chột ngay cổ. Cậu đối ly rượu Hương Tân sang tay trái, sau đó dùng ngón tay phải kéo kéo cổ áo.

Tất cả động tác đều chậm rãi, thật nhìn không ra đây là lần đầu tiên tham gia cái loại tiệc tùng kiểu này.

“Tử Gia, đó thật là bạn gái cũ của cậu hở? Nhìn đẹp quá trời à?” Mấy tên bạn đứng kế Vương Tử Gia nhìn thấy cô dâu chú rể chậm rãi đi vào, ấn tượng đầu tiên là cô dâu quá là đẹp.

“Cô ấy xinh đẹp thật, nhưng mà tui lớn lên cũng có tệ đâu?” Vương Tử Gia trưng bộ dáng mang chút tự hào, nói rằng: “Các cậu biết cổ gả cho ai không? Là con cưng của nhà họ Lý, họ là một trong ba dòng họ quyền lực đó.”

“Không phải chứ? Oách đến vậy sao?”

“Có quyền lực gì không?”

“Đương nhiên, chức vị là XX, tại mấy người các cậu không biết đấy thôi.”

Hai bạn học đều từ nơi khác đến, nên không biết mấy vị đại gia con trời ở thủ đô. Đương nhiên bạn Đào Diệp cũng là người từ ngoài đến, cậu không biết, mà cũng không muốn biết làm gì.

“Đào Diệp, đặt chiếc ly của cậu xuống, đi diễn với tui.”

Đào Diệp ngơ ngác: “Tôi không biết.”

Vương Tử Gia nói: “Tụi tui cũng không nè, giả bộ vài cái thôi.”

Bốn người bọn họ, đều mặc cùng một kiểu tây trang thắt nơ đen... Thật ra Vương Tử Gia cũng chỉ là một nhân vật nhỏ, nếu không phải cô dâu là bạn gái cũ của cậu, thì dù cả đời cậu cũng không được tham gia cái lễ quý tộc kiểu này, cho nên cậu chọn bộ uần áo như vậy cũng là do không có mắt thẩm mỹ cho lắm.

Đào Diệp đành phải đặt ly xuống, bước theo sau cậu ta để phụ họa.

Khó khăn lắm mới đứng tới hết lễ, nhân lúc cô dâu đi thay quần áo, cậu vội vã trốn đi, bắt đầu khoảng thời gian tự do của chính mình.

Quang cảnh xung quanh rất tốt, tân khách đi ra đi vào cũng có khí chất không kém, Đào Diệp rất hưởng thụ khi đứng ở đây.

Đi tới khu tự phục vụ, cậu nghiêm túc chọn lựa đồ ăn, chuẩn bị lấy chút đồ ngon chi chính mình... Dù sao cũng không ăn cơm chiều, đến ăn tiệc nên nhất định phải vác bụng no trở về.

“Waiter*.”

(*tiếng Anh = phục vụ)

Lúc đang lấy đồ hải sản Đào Diệp đã nghe thấy tiếng này, nhưng không để ý mấy.

“Đột, từ lúc nào mà mấy tên phục vụ khó gọi đến thế vậy? Vậy mà không để ý đến tui ha?” Người nói đúng là Đồng Thiếu Khinh, vừa mới tham gia hôn lễ đã đói bụng, nên lời Thạch Cẩm Hành đến đây tìm đồ ăn.

Cả hai người đều là đại gia, đương nhiên muốn tự đi lấy đồ ăn.

Đi đến ngồi xuống bàn, trước mắt chỉ là chiếc bàn tròn phủ khăn trải màu trắng bằng ren, ghế dựa dưới móng cũng y hệt vậy, ấy thế mà vì có hai người ngồi như thế mà đột nhiên trở thành đồ dùng quý tộc hạng sang.

“Tây trang màu đen.”

Nghe thấy một âm thanh thanh lãnh, Đào Diệp cuối cùng cũng nâng đầu, yên lặng nhìn về phía chiếc bàn kia, sau đó cúi đầu bộ Tây trang mặc trên người mình, động tác này vô cùng thông thả, tuy vậy lại kèm theo thái độ vô cùng nghi hoặc.

“Gọi tôi?”

-

En: Gặp nhau rồi nè, cơ mà tuần này có đợt kiểm tra khảo sát nên khổ quá hà

8. Chương 8: Ăn Chơi Trác Táng

EDIT: EN

Người gọi là Thạch Cẩm Hành, Đồng Thiếu Khinh cũng hưởng ứng theo, chỉ vào Đào Diệp nói: “Trong phạm vi mười mét này chỉ có cậu là mặc tây trang đen, không gọi cậu thì gọi ai hở?”

Thái độ của bọn họ rất kiên quyết nên Đào Diệp có chút sợ hãi, xì mặt nói: “Chuyện gì?”

“Lấy chút đồ ăn lại đây, chọn đồ ăn ngon chút đó.”

Những món ở đây đều dành cho tân khách cho nên ai ai cũng có thể ăn được. Mặc dù mình không có nghĩa vụ giúp người ta nhưng Đào Diệp lại là kiểu người không biéc cách từ chối người khác, cho nên cậu lại quay đầu tìm thức ăn bỏ vào đĩa cho người kia.

Về phần thức ăn ở trên tay mình, Lâm Thượng Tương Liêu*, cậu cầm thêm hai cái đĩa mang lại, coi như đưa cho người ta ăn tạm vậy.

(*En nghĩ đây là tên món ăn, cũng có thể là đồ chấm, tóm cái quần lại là En không hiểu cái này nói gì cả --)

Thật ra Đồng Thiếu Khinh nghĩ Đào Diệp là bồi bàn cũng có lý, vì cái cách chọn và lấy đồ ăn của tên nhóc này lúc này nhìn rất chuyên nghiệp, xếp đồ ăn từ trong ra ngoài, thức ăn trong đĩa cũng được bày biện rất nghiêm chỉnh, hơn nữa mặc đồ cũng giống, nhìn lên trông rất đẹp.

Nhìn chuyên nghiệp vậy chứ nguyên do là vì Đào Diệp mắc chứng bắt buộc, cho nên không thích nhìn đồ ăn bị xếp lộn xộn.

“Lấy thêm hai ly rượu đi.” Gắp một miếng Vưu Ngư Túc Phiến*, Đồng Thiếu Khinh dặn thêm, sau đó nói với Thạch Cẩn Hành: “Ăn đi, tay nghề của thằng nhóc này cũng khá quá, cơ mà quá dầy dứa.”

(*Đây chắc là vây cá lát mỏng quá)

Đào Diệp mới quay đi không được hai bước đã suýt là ngã sấp mặt ra, rốt cuộc thì ai mới là kẻ dầy dứa đây hả?

Cậu cố gắng bình tĩnh lại, bước đến khu đặt đồ uống, thuận tay chọn một chai rượu nho trắng, hai ly hạnh nhân, hai chiếc ly thủy tinh.

Đặt mấy thứ này lên khay đựng rồi trở về bên cạnh người thanh niên có gương mặt không dễ trêu này.

Nhưng mà mặt bàn khá nhỏ nên không thể để tất cả xuống được.

“Không thì cậu đứng bên đây cầm rượu giúp tôi đi?” Đồng Thiếu Khinh thấy cậu cau mày nên kéo miệng nói thêm mấy lời khó xử.

“Không được.” Đào Diệp từ chối mà không cần suy nghĩ, tuy tính cách cậu rất hiền hòa nhưng không có nghĩa là dễ bắt nạt.

Khui bình rượu và hai ly hạnh nhân, lấy khỏi khay rồi đặt ở trên một mặt ghế khác.

Làm xong mọi chuyện, cậu nhanh chân xoay người bỏ đi.

Nhìn cậu bước tới khu thức ăn, Đồng Thiếu Khinh lắc đầu, tên nhóc xấu hổ... Tuy vậy một chốc sau, khi bọn họ nhìn tên nhóc xấu hổ kia bưng một đĩa hải sản và một ly rượu nho mà ăn một cách ngon lành thì...

“Phốc...” Thiếu chút nữa thì Đồng Thiếu Khinh đã phun ngụm rượu trong miệng lên trên mặt Thạch Cẩn Hành.

“Cậu cần phải vậy không?” Thạch Cẩn Hành trưng ra cặp mắt đầy sự ghét bỏ.

“Khụ khụ, cậu ta...”

“Không phải bồi bàn.” Thạch Cẩn Hành lấy khăn lau tay, thản nhiên nói.

“Cừu nhỏ nhà ai mà hiền dữ vậy?” Trong lòng Đồng Thiếu Khinh vô cùng tò mò, nhìn đối phương hình như không biết mình và Thạch Cẩn Hành là ai thì phải.

Không sợ hãi cũng không khấn trương, càng không có ý nịnh bợ, cho nên anh chắc chắn rằng cậu không biết họ là ai.

“Ăn mặc như vậy, xem chừng là khách của cô dâu.” Thái độ nói chuyện của Thạch Cẩn Hành không có thêm một chút cảm xúc nào.

Đồng Thiếu Khinh sờ sờ cằm: “Cũng có thể, tuy quần áo làm hồng mỹ quan cơ mà gương mặt cũng được lắm nha.”

Đề tài về cậu nhóc đứng đối diện bị hiểu nhầm là bồi bàn tạm khép lại ở đây.

Theo Đào Diệp thì ấn tượng sâu sắc nhất của hôn lễ này chính là lúc đi ăn, không phải là vì bị hai thiếu gia nhà giàu nhận nhầm là bồi bàn mà là thức ăn ở đây vô cùng ngon.

Tuy rằng không phải dân háu ăn nhưng từ khi trải qua lần đó, Đào Diệp đã biến thành một tên háu ăn một cách đúng nghĩa.

Cậu rất bức mình, dù gì thì Cua Hoàng Đế, Tôm Hùm lớn, Cá Hồi cực phẩm đều là những nguyên liệu vô cùng quý giá, cho nên mình sẽ không còn cơ hội ăn thêm lần nào nữa.

Đêm hôm đó, Đào Diệp đã rời khách sạn trước mười giờ, trở lại phòng trọ của mình, ca hát một hồi rồi mới tắm rửa đi ngủ.

Ngày hôm sau lại đến lớp, tan học, rồi về nhà lên mạng.

Đào Diệp đã trải qua cái loại cuộc sống chỉ có hai điểm đi rồi về này nhiều năm lắm rồi, cho nên không quen cũng phải quen, cậu cũng không bắt mãn mà trái lại rất yêu thích và hài lòng, dù sao cuộc sống của cậu là vậy, nếu có rời nhà thì cũng rất ít khi đi xa.

Mỗi ngày đều có fan thổ lộ yêu thích ở trên mạng, sau khi tan học thì về nhà mở Weibo lên, hôm nay lại có thêm hơn hai mươi fan mới dừng mãi lao vào Weibo của cậu, nhấn vài lời kiểu rất thích rất yêu gì gì đó.

Đào Diệp không thích người khác chạm vào cuộc sống của mình cho nên cho tới bây giờ cậu vẫn không có bạn gái hay bạn trai.

Cậu chỉ dừng chân ở mức thổ lộ lời yêu, không dám lập gia đình, có lẽ việc ở chung với ai đó lâu dài sẽ là chuyện sau này, dù gì thì bây giờ cũng sẽ không xảy ra chuyện đó đâu.

Mặc dù cũng gần tốt nghiệp rồi nhưng mà việc sau này cậu sẽ làm gì thì Đào Diệp cũng không nghĩ tới.

Đôi khi cậu nghĩ cuộc sống của cậu giống như bèo trôi trên nước, chắc chắn sẽ có ngày bị một cơn sóng đẩy lật đi.

Cậu có một loại sợ hãi không biết tên đối với xã hội này, và đây cũng có thể là áp lực nặng nề đè nặng trong lòng Đào Diệp.

Sau khi ăn cơm xong thì cầm túi rác lâu ngày không đổ xuống lầu để vứt, Đào Diệp mua một que kem tại tiệm tạp hóa gần đó, vừa đi vừa ăn cho đến khi về đến nhà.

Cậu ngồi xuống gõ tên tài khoản vào chiếc máy tính đã được mở sẵn, bước vào trò chơi bị bỏ quên suốt một ngày nay.

Chuyện đầu tiên khi vào đều là dò hỏi xung quanh xem có ai mở đội đánh bản hay không, sau đó là rủ rê sư phụ Đại Vĩ Ba Lang.

Bang Phái Tiểu Phiến Đào: Giờ này còn ai đánh bản không? @Đại Vĩ Ba Lang: sư phụ lại chỗ con để kiểm thêm trạng bị đi QAQ

Bang Phái Ngũ A Ca: Sao sớm thế hả Tiểu Phiến Đào? Trong bang mình đa số đều là nhóm người đã đi làm, giờ này không có ai đánh đâu, cho nên em cứ đợi đến tám giờ tối rồi kêu lại đi.

Bang Phái Tiểu Phiến Đào: Nói thế cũng không đúng lắm ha? Anh Ngũ cũng đang lên mạng nè.

Bang Phái Ngũ A Ca: Ha ha, anh đây cũng thuộc nhóm đi làm, giờ này đang làm việc, chưa có tan tầm đâu.

(Chỗ này chắc thiếu đoạn mà Ngũ A Ca bảo đa phần các bạn học sinh chơi không tốt)

Bang Phái Tiểu Phiến Đào: Em là phe học sinh, sau khi anh Ngũ tan tầm thì đừng đi, chúng ta gặp nhau ở bên rừng nha ()

Bang Phái Ngũ A Ca: Ừ, anh chỉ nói là phần lớn, chắc em là phần nhỏ dư lại, người nào đánh bản với em cũng biết là kỹ thuật của em rất tốt mà.

Vốn dĩ bọn họ nói chuyện rất thẳng, tuy nhiên lại có kẻ nhìn không biết.

Bang Phái Lưu Ly Only: Chuyện gì vậy, nói chuyện thì nói thẳng ra đi, lòng vòng vậy là muốn ám chỉ cái gì hả? Gan thì tag tên vào đi chứ? Không thì đừng có mà nói khơi.

Bang Phái Ngũ A Ca: Chuyện gì là chuyện gì? Nhắc tới kỹ thuật là nhịn không được mà xù lông hả?

Bang Phái Lưu Ly Only: Ông đứng có kiêu ngạo quá nha, kỹ thuật tui tui không tốt đâu liên quan gì tới ông, trong bang này, ông là cái thá gì hả?

Bang Phái Ngũ A Ca: Tôi không là cái thá gì ở trong bang này hả, vậy thì cho hỏi cô là cái thá gì? Còn nữa, đừng có kéo người ta xuống nước chứ, giờ tôi đường đường chính mà nói cô đó, sao hả?

Bang Phái Lưu Ly Only: Ha ha, giờ mới nói là nói với tui, hồi nãy ai là người trái nói phe học sinh phải cũng nói phe học sinh hả? Tui nói cho ông biết, chị Tình cũng là phe học sinh, chị đang học ở đại học Bắc Kinh, ngành sư phạm, giờ ông còn dám nói kỹ thuật của chỉ tệ không?

Bang Phái Ngũ A Ca: Mù hả? Không thấy tôi nói đa phần sao, còn phần nhỏ thì cô nuốt rồi hả? Mình tệ thì đừng có kéo người khác theo, hết như chó Nhặt, ha ha!

Bang Phái Lưu Ly Only: Ông hết như đồng phân chuột đặt trong bang ấy, thú chết mất!

Bang Phái Ngũ A Ca: Cô mới là phân chuột, cái người ghê tởm nhất bang chính là cô á, nếu không có cô thì trong bang sẽ càng tươi đẹp hơn. Được, ông đây lưỡi chặt chém với cô, cô tự chơi một mình đi, đây không tiếp nữa.

Bang Phái Lưu Ly Only: Tui sẽ kêu chị Tình đá ông ra, nếu còn chút tự ái thì ông từ rời đi đi, không thì đến lúc đó khó coi lắm đó.

Cái đến đây thì cái người vốn im lặng như Đào Diệp cũng nhịn không được. Cái nhỏ Lưu Ly Only này thật khiến người ta không thích nổi, giờ còn dám nói muốn đá người nữa hả trời.

Bang Phái Tiểu Phiến Đào: Nói như vậy không tốt lắm đâu, cô có chút quá đáng đó @Lưu Ly Only

Bang Phái Lưu Ly Only: Liên quan rắm gì đến cô, ngoan ngoãn làm đồ đệ của Phó bang chủ đi, đừng có xen vào việc của người khác, OK?

Đào Diệp cau mày lại, hai tay liên tục gõ chữ trên bàn phím.

Bang Phái Tiểu Phiến Đào: Tôi cũng thành viên trong bang này, khá thân Ngũ A Ca, vậy thì sao lại không liên quan tới tôi?

Bang Phái Lưu Ly Only: Đây là chuyện riêng của tui này, vậy cô nói xem liên quan gì đến cô?

Bang Phái Tiểu Phiến Đào: Nếu là chuyện riêng, thì sao lại kêu người khác đá người giúp cô, nếu có bản lĩnh thì tự mình đá đi chứ.

Cái nhỏ Lưu Ly Only cũng chỉ dựa vào quan hệ giữa nhỏ với Nếu Trời Có Chút Tình, cho nên mấy ngày nay luôn làm càn ở trong bang. Thích nhất là luôn lấy danh mà đập đầu người khác, Đào Diệp thấy mấy ngày nay rồi, tuy rằng không vừa mắt, nhưng cũng không muốn làm gì.

Nhưng hôm nay lại khác, Ngũ A Ca đối xử Đào Diệp rất tốt, cho nên Đào Diệp không thể đứng nhìn anh ấy bị đá đi.

Bang Phái Lưu Ly Only: Tui có cách để chị Tình giúp tui, đây cũng là bản lĩnh của tui, cô đừng có tào lao mà coi mình là anh hùng được không? Cái tên khốn miệng thối kia mà cũng thân thiết được, tui thiệt sự không hiểu cô nghĩ gì!

Bang Phái Tiểu Phiến Đào: Nói thật, Ngũ A Ca tuy có chút thối miệng, nhưng làm người rất trọng tình nghĩa, tính cách rất hào sảng. Ngược lại là cô, miệng thật thối, lúc nào cũng khiến người ta chán ghét.

Rốt cuộc cũng có ngày nói ra suy nghĩ của lòng mình, tuy biết sẽ trở thành một hồi cãi nhau, nhưng mà cậu cũng không nghĩ nhiều nữa.

Bang Phái Lưu Ly Only: Ấy, hai chọi một hả? Hai người muốn vậy phải không, muốn hợp tác lại bắt nạt tui? Khi dễ tui không có người tới giúp hả?

Quả nhiên Lưu Ly Only sẽ xù lông, không những thế mà còn đoán bậy quan hệ giữa hai người.

Bang Phái Tiểu Phiến Đào: Đúng, cô muốn thì tìm đi, dù sao Ngũ A Ca cũng sẽ không rời khỏi.

Biết có cái ở đây cũng vô dụng, Đào Diệp nhìn, sau đó không nói nữa.

Dù gì thì cậu cũng sẽ không để Ngũ A Ca bị đá khỏi bang như vậy được.

Nếu lúc đó Nếu Trời Có Chút Tình đồng ý yêu cầu của Lưu Ly Only mà đi kiếm Cẩn Y Dạ Hành đòi đá người, Đào Diệp sẽ đi tìm sự phụ của mình, nói một vài thứ với anh.

Sau khi Ngũ A Ca trở về rồi xem một hồi mới biết được, nguyên là do Tiểu Phiến Đào vì anh mà nổi máu với Lưu Ly Only, nhất thời cảm động vô cùng, nhân lúc này gửi lời kết bạn cho Tiểu Phiến Đào.

Đào Diệp cũng nhanh chóng đồng ý, sau đó an ủi Ngũ A Ca một chút, nói anh không cần lo lắng.

Nói Riêng Ngũ A Ca nói với bạn: Em đừng gây với con nhỏ kia, coi chừng ngày nào đó nhỏ sẽ trả thù em [T-T]

Nói Riêng Bạn nói với Ngũ A Ca: Đừng sợ, sự phụ của em sẽ giúp em.

Nói Riêng Ngũ A Ca nói với bạn: Đệt, thiệt không ngờ ông đây cũng có người chống lưng nha.

Nói Riêng Bạn nói với Ngũ A Ca: Ha ha, nhỏ không có quyền gì mà đá anh, anh cứ yên tâm đi

Khoảng tám giờ tối, cuối cùng Đại Vĩ Ba Lang cũng lên mạng, đầu tiên nhìn thấy lời rủ rê của đệ tử mình, sau đó nhìn đoạn nói chuyện bên dưới, đột nhiên cả thấy buồn cười.

Đồ đệ thoát nhìn trông rất ngoan ngoãn, ngờ đâu lại cãi nhau với người khác.

Đang lúc nghĩ sẽ chọc đồ đệ như thế nào thì Đại Vĩ Ba Lang nhận được tin nhắn riêng của Cẩn Y Dạ Hành

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Ngũ A Ca là ai, cậu xem đá cậu ta được không.

Mí mắt của Đại Vĩ Ba đột nhiên giật giật, sau đó cuống nộ mà trả lời.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Thú lắm! Đó bạn thân của đồ đệ tui, ai cũng không được đá cậu ta!

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: À.

Sau khi nhận được đáp án, Thạch Cẩn Hành nhấn vào khung chat của Nếu Trời Có Chút Tình.

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Không thể đá Ngũ A Ca.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Bang chủ, có thể nói cho em lý do không?

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Cậu ta là bạn tốt của đồ đệ Phó bang chủ.

Tâm tình mới kích động của Nếu Trời Có Chút Tình, giờ như mưa tháng sáu, vô cùng khó chịu.

9. Chương 9: Không Tên

EDIT: EN

Vốn tâm tình của Nếu Trời Có Chút Tình không tốt rồi, nay Lưu Ly Only lại luôn đeo theo hỏi xem kết quả ra sao. Nếu Trời Có Chút Tình vô cùng bức mình, trong người thiệt có xúc động muốn trợn mắt lên.

Nhưng mà nếu không để ý Lưu Ly Only thật thì hình tượng dịu dàng, luôn nghĩ về người khác sẽ bị sụp đổ trong thoáng chốc.

Nói Riêng Bạn nói với Lưu Ly Only: Bang chủ nói không thể đá người kia, sau này em đừng gây chuyện với anh ta nữa.

Nói Riêng Lưu Ly Only nói với bạn: Tại sao vậy?

Nói Riêng Bạn nói với Lưu Ly Only: Vì người kia là bạn tốt của đồ đệ Phó bang chủ đồ đệ, Lưu Ly, em phải nhìn cho kỹ, ở trong bang thì cô ấy quan trọng hơn em.

Nói Riêng Lưu Ly Only nói với bạn:...

Nói Riêng Lưu Ly Only nói với bạn: Em biết rồi, chị Tình.

Nếu Trời Có Chút Tình cũng ko còn tâm trạng nào mà ngồi an ủi Lưu Ly Only, tiện tay phát vài icon qua, rồi nói có việc gấp.

Nói Riêng Lưu Ly Only nói với bạn: Bang chủ lại mang người kia đi đánh bản, chị Tình, Bang chủ không phải là người yêu của chị sao? Đáng lẽ ra phải mang chị đi mới đúng chứ. Chị cũng cần bộ trang bị cao cấp kia mà!

Nhìn dòng tin nhắn kia, Nếu Trời Có Chút Tình tự nhiên có chút tốt lên.

Người khác không biết mối quan hệ của cô và Bang chủ, nhưng mà cô biết rất rõ ràng.

Nói thật, chính cô cũng bất ngờ khi Cẩm Y Dạ Hành đồng ý kết hôn. Dù sao dựa theo tính cách của Cẩm Y Dạ Hành thì tỷ lệ bị từ chối cao tới một trăm phần trăm.

Ngay từ đầu thì Nếu Trời Có Chút Tình đã chuẩn bị tốt tinh thần bị từ chối, cô chỉ muốn cho Bang chủ chú ý mình một chút chứ dè dặt đối phương lại đồng ý một cách nhanh chóng thế chứ.

Nói như vậy, quan hệ của hai người cũng có chút khác xưa. Nếu Trời Có Chút Tình nghĩ, dù sao mình cũng là người đầu tiên gia nhập vào bang phái mà.

Lúc mà trong bang chỉ có Cẩm Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang, cô đã xin vào, rồi luôn đi theo đến tận hôm nay, đối với bang Vắn Đỉnh sơn trang này, cô không có công lao thì cũng có khổ lao.

Nghĩ một hồi, Nếu Trời Có Chút Tình cố gắng lấy hết dũng khí ra.

Nói Riêng Bạn nói với Lưu Ly Only: Chị đi tìm Bang chủ một chút, hỏi thử xem anh ấy có thời gian không để đi làm nhiệm vụ với chị.

Lưu Ly Only cũng muốn đi nhưng nhớ lại là Tiểu Phiến Đào cũng đang ở trong đội ngũ, và thế là không muốn đi nữa.

Lúc Cẩm Y Dạ Hành đang chờ mọi người tiến vào đội thì nhận được tin nhắn của Nếu Trời Có Chút Tình.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Bang chủ, tối nay có rảnh không? Em muốn làm nhiệm vụ đôi ^__^

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Đánh bản xong, mười giờ tối nay.

Nếu Trời Có Chút Tình vui hơn xịu, nhưng đột nhiên nhớ rằng, cứ tới mười giờ thì Tiểu Phiến Đào offline, không lẽ vì thế nên Bang chủ mới nói chờ đến mười giờ hả?

Nhất thời tâm trạng của cô có chút chùng xuống, không vui nổi tẹo nào!

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Bang chủ, trong đội còn chỗ không? Em cũng muốn đánh, được không?

Thạch Cẩm Hành nhú mày, ngón tay thon dài đầy lực nhanh chóng huơ trên bàn phím.

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Không cần, thao tác của cô rất kém.

Thao tác... Rất kém... Rất kém...

Cả người Nếu Trời Có Chút Tình hóa đá tại chỗ, trong đầu chỉ còn lại hai chữ này, thật không tiếp thu được.

Thao tác của cô kém chỗ nào hả?

Cứ mười bản thì chỉ có vài ba bản là chết thôi, thế cũng gọi là kém sao?

Tuy hai lần đánh bản gần đây đều chết... nhưng mà là bất đắc dĩ mà.

Trong phóng YY, Đại Vĩ Ba Lang chờ đến mất kiên nhẫn, nói: “A Hành, cậu làm gì vậy? Mọi người đều vào hết rồi, mở đi.”

“Ừ.” Trong tai Đào Diệp truyền đến một loại âm thanh lạnh lùng trước sau như một.

“Sao hôm nay chỉ có một Hồ Trợ thế? Muốn đồ đệ tui chết sao hả?” Đại Vĩ Ba Lang nhìn đội hình, thấy trong đó chỉ có một Hồ Trợ, còn lại chia đều ra.

“Dù có vào thì cũng chết.” Vị đội trưởng quyết định chỉ cần một Hồ Trợ nói.

“...” Đào Diệp gõ một chuỗi ký tự rồi nhấn ra ngoài, biểu thị tâm trạng hiện tại của mình một chút.

“Ha ha ha, quanh đi quẩn lại là cậu muốn khen thao tác của đồ tui tốt chứ gì?” Đại Vĩ Ba Lang đột nhiên rất đặc ý, sau đó nhìn đồ đệ mình, anh khoe khoang nói: “Thao tác của đồ đệ tui là rất tốt đó nha, hơn hẳn tất cả các Hồ Trợ khác luôn.”

Nghe Đại Vĩ Ba Lang khen mình như vậy, mặt Đào Diệp tự có chút nóng. Cậu là một người rất dễ xấu hổ, cho nên thường không quen khi bị người khác khen ngợi.

Nhưng quan trọng là, sau khi những lời này của Đại Vĩ Ba Lang truyền tới trong bang phái, thì chắc chắn các Hồ Trợ trong bang và mình sẽ phát sinh mâu thuẫn.

Cơ mà Đào Diệp cũng không nghĩ rằng mình sẽ làm gì, tuy cậu rất ghét sự phiền phức nhưng không có nghĩa là cậu sợ nó.

“Ba, hai, một.” Thanh âm trầm ổn của Đội trưởng truyền đến, xung quanh nhanh chóng yên tĩnh lại.

Vận may đêm nay của họ rất tệ, sau ba lượt đánh bản thì thứ rơi ra đều là đồ bỏ đi.

Thấy cũng trễ rồi, Đào Diệp nhắn tin riêng với Đại Vĩ Ba Lang nói rằng Không đánh để tẹo nữa đi làm nhiệm vụ hằng ngày.

“Được, anh đi với em.”

Đại Vĩ Ba Lang nói muốn đi làm nhiệm vụ hằng ngày với Đào Diệp, nhất thời Đào Diệp rất cảm động, cậu rất thích người sư phụ này vì tâm tính của anh ta vô cùng tốt bụng.

Lúc này mọi người đều rời YY, chỉ còn lại ba người trong đó là Cẩn Y Dạ Hành, Đại Vĩ Ba Lang và Đào Diệp.

“A Hành, cậu đang làm gì vậy?” Người nói là Đại Vĩ Ba Lang.

Đại thần trả lời: “Làm nhiệm vụ.”

“Ngạc nhiên thiệt nha, không phải cậu không thích làm nhiệm vụ hở?” Đại Vĩ Ba Lang tò mò.

“Nhiệm vụ đôi.” Thạch Cẩn Hành thực hiện lời hứa của mình, sau khi đánh xong Phó bản thì đi làm nhiệm vụ đôi với Nếu Trời Có Chút Tình

“Đệt...” Đại Vĩ Ba Lang bất ngờ nên không kịp đề phòng cái câu nói này, trong lòng khó chịu vô cùng, anh nhanh chóng tìm đồ đệ của mình: “Đồ đệ, đừng đi làm nhiệm vụ nữa, mau lên đây nói vài câu coi.”

Một bên chơi game một bên nói chuyện trên YY là việc bình thường đối với những nhóm bạn bè thân thiết.

Nhưng mà Đào Diệp lại là kiểu người Không thích tám, không phải rất ghét, chẳng qua thấy nó Không quan trọng cho nên cũng Không có ham muốn nói chuyện phiếm.

Nhưng mà nếu đối tượng là sư phụ Đại Vĩ Ba Lang thì cậu rất sẵn lòng.

Lần đầu tiên cất tiếng trên YY, nói: “Sư phụ, em không biết nói cái gì.”

“Vậy biết hát không?” Đại Vĩ Ba Lang lại hỏi.

Nhắc tới nghề nghiệp của mình, suýt chút nữa nhân vật nữ của Đào Diệp đã ngã sấp ra mà chết, giờ cậu còn đang chạy, cậu điều khiển nhân vật của mình nhảy trên một chỗ cao: “Sư phụ, ca hát trong khi chơi game, em không làm được đâu, anh ca thử một bài đi, được không?”

“A ha ha ha.” Đại Vĩ Ba Lang cười to, thanh âm trong sáng truyền khắp phòng, xen đó là một loại hương vị đào hoa không kiềm chế nổi.

Không biết vì cái gì mà Đào Diệp đột nhiên cảm thấy mình rất hâm mộ sự tiêu sái này của Đại Vĩ Ba Lang.

“Sư phụ, anh bao nhiêu tuổi rồi?” Đào Diệp có chút tò mò, cái người có tính cách can rở như vậy, ở trong hiện thực thì là người như thế nào?

Đây là lần đầu tiên mà Đào Diệp sinh ra một cỗ ham muốn nghiên cứu tìm tòi danh tính của một người bạn trên mạng.

“Hai mươi mốt.” Đại Vĩ Ba Lang thuận miệng trả lời, anh không cảm thấy khó nói chút nào, sau đó hỏi ngược lại: “Đồ đệ mấy tuổi? Hết mười tám chưa?”

“Anh đừng đùa.” Đào Diệp ho nhẹ hai tiếng, nói: “Em hai mươi.”

“Hử?” Cái khả năng này không trùng hợp tí nào trong tưởng tượng của mình, nhưng mà Đại Vĩ Ba Lang cũng không nói gì thêm, anh hỏi: “Bình thường thì thích làm gì? Trừ game ra á.”

“...” Nghẹn một hồi, Đào Diệp mới khô cần nói: “Game.”

“A ha ha ha ha ha!” Tiếng cười theo tiêu chuẩn sói xám lại vang lên, tựa như câu trả này buồn cười lắm á. Trực tiếp khiến Đào Diệp vô cùng bức mình, chẳng lẽ người có ít sở thích thì không có nhân quyền sao...

“Sư phụ đừng cười nữa, coi chừng gió bay vào miệng bây giờ.” Đào Diệp tốt bụng mà nhắc nhở một câu, đáng tiếc Đại Vĩ Ba Lang lại không tiếp nhận, tiếp tục câu trước câu sau mà trêu chọc.

“Đồ đệ cao bao nhiêu? Được một mét sáu không?” Thanh âm lười biếng kia giống như trong miệng còn ngậm một điều thuốc, câu chữ có chút dính nhau.

“Anh mới không được một mét sáu á...” Đào Diệp bĩu môi, cậu cao tận một mét tám lận nha.

“Ha ha ha ha ha, có người để thích không?” Đại Vĩ Ba Lang nói.

“Anh hỏi nhiều vậy làm gì hả?” Đào Diệp cảm thấy có chút không tự nhiên, sư phụ muốn dò hỏi khẩu hử trời: “Vậy anh có người để thích không?”

“Ha ha ha ha, sư phụ là cú độc thân mờ.”

Đại Vĩ Ba Lang trả lời một cách rõ ràng, khiến Đào Diệp trở thành người ngại ngùng và xấu hổ, cho nên cậu ngoan ngoan trả lời: “Em cũng thế.”

Trong phòng có ba người, nhưng chỉ có thanh âm của hai, người còn lại này giờ vẫn im lặng.

Tuy vậy lại không có ai xem nhẹ sự tồn tại của anh, họ biết rõ trong đây có ba, mà chứ không phải là hai người.

Bình tĩnh lại, Đào Diệp mới biết hôm nay mình nói nhiều đến chừng nào, sau khi nói xong cổ họng có chút khô nên cảm thấy rất không thoải mái.

Trước khi ca hát, cậu uống một ly nước nóng lớn, nhuận cổ khoảng mấy phút rồi mới dám cất giọng.

“Đúng rồi, A Hành.” Đồng Thiệu Khinh tiến đồ đệ Tiểu Phiến Đào xong, nói: “Tui muốn đi dự tiệc sinh nhật của bác tui, sau đó ở chơi với ông vài ngày nên mấy ngày sau cậu tiếp tui dạy đồ đệ được không?”

Thạch Cẩn Hành không nói lời nào.

Đại Vĩ Ba Lang tiếp tục nói: “Trang bị của đồ đệ tui còn thiếu hơn phân nửa lận, không nhanh đi kiểm thì sao được chứ? Cậu có rảnh thì mang nhỏ đi kiểm đồ đi.”

Một chốc lâu sau, trong phòng mới vang lên tiếng của Thạch Cẩn Hành: “Đưa tên ID và mật khẩu cho tui.”

“Được.” Đồng Thiệu Khinh nhanh lẹ gửi ID và mật khẩu cho anh, sau đó thoát khỏi game.

Anh nghĩ mình cần báo cho Đào Diệp một tiếng trước, nhưng để một hồi rồi lại quên, chắc để Thạch Cẩn Hành nói cũng giống như mình nói thôi.

Người đang vô tư không nhận ra rằng sư phụ mình đã thay hình đổi dạng là Đào Diệp lại chậm rãi rời YY, dùng nửa giờ còn lại để tiếp tục việc ca hát của mình.

Nhưng chắc là không kết thúc trong vòng nửa tiếng mà có thể kéo dài đến hơn bốn mươi phút, khoảng thời gian đó đều dành cho nghề ca sĩ của mình.

Ví dụ như ngày hôm nay, sau khi hát xong thì đã qua hơn bốn mươi phút, khiến Đào Diệp cảm thấy thật có lỗi.

“Xin lỗi Vô Ưu, đêm nay lại lấn thời gian của em, xin lỗi.” Sau khi hát xong, không cần nghĩ người đó có đang lên mạng hay không mà trực tiếp nhấn một dòng tin xin lỗi.

“Không sao hết á, em cũng rất thích nghe Đào Tử ca, hôm nay anh hát rất hay đó”

Bên kia nhanh nhẹn trả lời lại, nhìn icon gương mặt trên dòng tin nhắn, Đào Diệp cảm thấy vô thân thiết.

Bạn ca sĩ Vô Ưu này, là một cô gái mới gia nhập club. Tính cách của cô ấy rất dịu dàng, đối xử với mọi người rất tốt.

“Ừ ừ, tôi không làm phiền em nữa, tập trung hát đi, cố lên ~” Đào Diệp và Vô Ưu có mối quan hệ rất tốt, lúc trước là do đối phương chủ động kết bạn muốn hỏi một chút về những vấn đề trong khi hát, lúc bình thường đôi lúc cũng sẽ nói vài câu.

“OK.” Cô gái sáng khoái nói, sau đó phát một icon OK trở lại.

Làm thêm xong, Đào Diệp cảm thấy rất thoải mái. Cậu tựa vào ghế dựa, nhất thời không muốn nhúc nhích.

Trong đầu nghĩ đến việc sáng sớm thì đi học, tan rồi thì về nhà kiếm sư phụ.

Lúc nghĩ đến Đại Vĩ Ba Lang, khóe miệng của Đào Diệp hiện lên một nụ cười, sư phụ của cậu... thú vị vô cùng nha.

“Hách xì!” Đồng Thiếu Khinh ở xa nhảy mũi một cái, anh cẩn cẩn nhần nhần nói: “Ai đang nhắc tui vậy trời?”

Giống như tâm linh tương thông, trong đầu Đồng Thiếu Khinh hiện lên một bóng dáng hồng nhật, mà sao mình lại nghĩ đến đồ đệ nhỉ?

Thiệt là quái lạ nha... Rốt cuộc thì trên người đồ đệ có cái ma lực gì mà khiến anh ở thủ đô cũng không an tâm mà muốn dặn bạn tốt bảo bọc em ấy thêm.

Buổi chiều ngày hôm sau.

“Mấy giờ thì đồ đệ cậu mới lên mạng?”

Đồng Thiếu Khinh ở nước ngoài nhận tin nhắn Thạch Cẩn Hành, anh nhìn xuống mặt đồng hồ trên tay, thấy đã năm giờ rưỡi rồi nên vội vã nói với đối phương: “Khoảng sáu giờ, cậu rảnh thì lên đi.”

“Ừ.” Thạch Cẩn Hành trưng gương mặt than của mình ra, toát cái đã ngồi trước màn hình máy tính.

Anh mở trang web game ra, nhập tài khoản Đại Vĩ Ba Lang của Đồng Thiếu Khinh vào.

Sau khi anh lên cũng không nói gì, chỉ đứng ngẩn người tại chỗ.

Vừa đúng sáu giờ, giờ này Tiểu Phiến Đào theo thói quen tìm sư phụ mình, “oa oa” đòi ăn một cách mạch lạc.

Bang Phái Tiểu Phiến Đào: Sư phụ, con lên rồi, anh còn ở đó không? @Đại Vĩ Ba Lang, mình đánh bản thường đi, mọi người có rảnh thì đi luôn nha!

Cỡ chừng trên dưới một phút sau, sư phụ yên lặng xuất hiện.

Bang Phái Đại Vĩ Ba Lang: Ở đâu rồi, đến Tuyết Nhạn Phong đi.

Bang Phái Tiểu Phiến Đào: Đang ở sa mạc ạ! Sư phụ đến đón con đi, Kỳ Lân của anh chạy nhanh lắm QAQ!

Đồ đệ nhỏ làm nũng, không ồn ào cho lắm.

Bang Phái Đại Vĩ Ba Lang: Ủ.

Thạch Cẩn Hành xị mặt xuống, điều khiển nhân vật của bạn thân, cười thú cười của bạn thân, đón đồ đệ cưng của bạn thân.

Mấy chương sau tội nghiệp bạn Khinh lắm, bị Đào Đào nhà chúng ta hiểu lầm quài hờ.

W NU6s

10. Chương 10: Sư Phụ Thay Đổi

EDIT: EN

Đào Diệp giống như mọi ngày, đứng ở tại chỗ chờ sư phụ tới đón. Đợi khoảng hai phút thì đã thấy bóng dáng quen thuộc của Đại Vĩ Ba Lang.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ.

Thạch Cẩn Hành không trả lời mà trực tiếp cười Kỳ Lân đến bên người Đào Diệp, dứt khoát ôm cô nường mặc áo hồng lên ngồi trước người anh.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, hôm nay anh không lên QQ hả?

Đào Diệp quen nói chuyện với Đại Vĩ Ba Lang trên diễn đàn QQ, giờ mở phòng thì phát hiện sư phụ mình không online, cho nên mới hỏi thế.

Lúc tin nhắn riêng từ bên kia mới gửi qua thì Thạch Cẩn Hành đã trả lời ngay: “Không lên.”

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: À, vậy tối nay có lên không.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn:...

Thì ra Đồng Thiếu Khinh dạy đồ đệ như thế này, Thạch Cẩn Hành nhú mày.

“Sư phụ, anh hôm nay sao yên lặng thế.” Đang lúc chạy trên đường lớn, Đào Diệp tiện tay nhấn một dòng tin thể hiện cảm nghĩ của mình, cậu cảm thấy hình như Đại Vĩ Ba Lang hôm nay rất lạ, không giống như thường ngày, yên tĩnh quá mức: “Sư phụ, tâm trạng của anh không tốt hử? Nếu thật thế thì hôm nay chúng ta khỏi đánh Phó bản, mà đi ngắm phong cảnh đi.”

Ánh mắt của người đàn ông bên kia máy tính dừng trên khung chat, cảm xúc ngưng một chút.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Không phải là tâm trạng không tốt.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vậy sao sư phụ không nói gì hết?

Cái cảm giác kỳ lạ này, thật vô cùng rõ ràng.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Muốn nói gì?

Đào Diệp rất ngạc nhiên khi nhìn thấy dòng tin này, cái câu này không giống như là lời của sư phụ hay nói.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: A, vậy mình đánh Phó bản trước, lần sau thì đi ngắm phong cảnh.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Ủ.

Hai thầy trò chấm dứt cuộc trò chuyện tại đây, sau đó chạy đến chỗ Phí bản, nơi đó giờ đã đông nghịt người.

Thạch Cẩn Hành bắt đầu gọi người trong bang phái, tiện tay đăng ký luôn tài khoản của mình.

Anh vẫn là Đội trưởng, chịu trách nhiệm chỉ huy thao tác.

Trong bang đều biết là dạo gần đây Bang chủ và Phó Bang chủ sẽ mang người mới lại đánh bản, người trong bang nếu giúp đánh sẽ được nhận tiền, cho nên khi hô một cái đã có một đồng người chạy lại.

Tuy vậy họ vẫn rất hâm mộ người mới Tiểu Phiến Đào, thật không biết người này rốt cuộc là ai, không lẽ chỉ đơn giản là đồ đệ của Phó Bang chủ thôi sao, chắc không đâu nhỉ?

Nhiều người lại đoán, Tiểu Phiến Đào là người quen trong thế giới thật của Bang chủ và Phó Bang chủ, nếu không thì sao có thể huy động được sự giúp đỡ của hai người họ, ngay cả Bang chủ Phụ nhân mới xuất hiện gần đây cũng không có cái phúc đó nữa là.

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Chào Bang chủ ^_^

Đội Ngũ Loli V5 Tóc Bạch Kim: Không phải hai người là người yêu hở? Không thì sao cứ gọi gọi là Bang chủ hoài thế?

Mọi người còn nhớ rõ là hai người này mới kết hôn vào hai ngày trước, giờ vẫn còn trong tuần trăng mật mà.

Tuy nhiên các thành viên trong bang cũng không cảm thấy kỳ lạ, có thể là do tính tình Bang chủ quá lạnh, cho nên không đối xử nhiệt tình với người yêu mình.

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Ha ha, quen rồi, nhất thời không sửa miệng được.

Trừ bỏ lý do này, cô cũng không nghĩ ra cái khác.

Đội Ngũ Loli V5 Tóc Bạch Kim: Sao vậy được, cô là Bang chủ Phụ nhân mà, nhanh nhanh gọi một tiếng anh yêu với Bang chủ đi, để cho lóa mắt đắm cún tui tui được không?

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Gọi anh yêu hình như có chút buồn nôn, chỉ sợ là Bang chủ không thích đó? @Cẩn Y Dạ Hành

Lúc Nếu Trời Có Chút Tình vẫn còn đang tag tên Thạch Cẩn Hành, thì Thạch Cẩn Hành vẫn còn đang miệt mài trên hai ID, cho nên không rảnh mà quan tâm cho lắm.

Chờ đến khi anh nhìn qua, sau đó lướt mắt, căn bản là không có hứng thú để trả lời.

“Tiểu Phiến Đào.” Anh điểm danh tên Đào Diệp trên YY: “Lúc đánh bản thì đi theo tôi, xen chừng thanh máu của tôi chặt vào.”

Nghe câu nói đó, có hai người hóa đá.

Một người là Nếu Trời Có Chút Tình, giờ cô cũng đang đánh bản chung, vậy mà Bang chủ để cho người khác xem chừng thanh máu của anh, việc này là một sự đả kích đối với cô.

Huống chi mọi người trong bang đều ở đây, vậy bọn họ sẽ nghĩ gì đây chứ?

Người thứ hai hóa đá chính là chủ nhân cái tên bị điểm danh Đào Diệp, vì cậu luôn theo sát lưng Đại Vĩ Ba Lang.

Hôm nay Bang chủ sẽ nói như vậy, chẳng lẽ là vì sự phụ không lên QQ nên không tiện nói chuyện hở?

Nhưng như thế thì đâu có sao đâu.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sự phụ, anh nghe thấy không? Bang chủ nói theo anh ta đánh, có ý gì vậy?

Thạch Cẩn Hành nhìn dấu chấm hỏi tràn đầy khung chat, nhẹ nhặn mày.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Chữ nào ý đấy.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Nhưng mà là tại sao á? Em luôn theo sự phụ để đánh mà.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đêm nay đánh với anh ta.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Nhưng mà em hơi sợ.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn:... Sợ cái gì?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Khí thế của Bang chủ rất mạnh, em sợ anh ta giết em.

Mặt Thạch Cẩn Hành nổi đầy gân xanh, cơ mà đây là đồ đệ cứng của bạn thân, lại là một cô gái yếu đuối, cho anh cố sức lấy hết sự kiên nhẫn mà trước nay chưa dùng tới.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Bang chủ không đáng sợ như vậy, sẽ không giết em.

Lúc này đến phiên Đào Diệp cảm thấy kỳ lạ, cậu cảm giác đêm ay sự phụ rất nghiêm túc, không có thân thiết như thường ngày.

Bình thường không phải như thế, bình thường ở với sự phụ rất thoải mái, đối phương luôn chủ động trêu chọc, nhưng lúc đó đều khiến Đào Diệp có muốn chửi thề đều không được.

Giờ đối phương lạnh lùng, Đào Diệp tự nhiên có chút kích động, không lẽ là do bình thường mình hay buồn bực, cho nên khiến sự phụ không vui?

“...” Đào Diệp cau mày, có chút buồn phiền.

Tính cách của cậu khiến cậu không dễ lấy lòng người khác, cũng không biết làm nũng hay tỏ ra dễ thương, chẳng lẽ cứ duy trì tình trạng này hoài sao?

Đào Diệp nhớ lại một số fan dễ thương đáng yêu của mình, nghĩ xem bọn họ thường làm gì?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sự phụ, vậy anh xoa xoa đầu em được không? (?T T?)

“...” Thạch Cẩn Hành hóa đá, xoa xoa đầu là cái gì?

Sau khi nói xong Đào Diệp đã thấp thỏm chờ đợi, hy vọng sau đó sẽ truyền tới tiếng cười ha ha trêu chọc của sự phụ, có như thế mới là sự phụ như bình thường.

Đáng tiếc là không có.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sự phụ, cho phép em hỏi một chút, có phải em làm anh giận gì không?

Đào Diệp thật sự bối rối, cậu nghĩ rằng không thể để vậy mà tiếp tục được nữa, chắc chắn phải hỏi rõ mới được.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Không có.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Thật sao?

Đào Diệp rất nghi vấn, tuy đối phương nói không có, nhưng cậu lại cảm thấy hơn năm phần là anh ghét cậu.

Nếu là lúc trước cậu sẽ không cưu vấn chuyện này đâu, khi bị đối phương ghét, cậu sẽ trực tiếp hủy kết bạn.

Nhưng bây giờ thì khác, cậu mím chặt môi, trong lòng có một chút nuối tiếc.

Thạch Cẩn Hành đang giả vờ làm sự phụ của người ta có chút phiền chán mà nhúu mày. Lúc trước anh không nói là vì tránh phiền hà, giờ thì tốt rồi, mọi chuyện càng ngày càng rối.

Rõ ràng là một việc rất đơn giản, giờ lại làm anh rối bù.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Xoa xoa đầu là cái gì?

Là trò quỷ gì vậy? Đồng Thiếu Khinh thật sự từng chơi nó à?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Ấy, chính là chữ nào ý đó...

Đào Diệp có chút xấu hổ, bởi vì nó là trò mà mấy fan nhỏ tuổi mới dám làm.

“...” Thạch Cẩn Hành im lặng một hồi, sau đó trả lời lại ba từ, sau đó thì lên thanh tìm kiếm hỏi bác Baidu*.

(*Mạng tìm kiếm của TQ, giống Google)

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Em không giỏi ngữ văn?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Ế?

Đào Diệp không hiểu.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Sờ sờ đầu, nhanh qua bên Bang chủ đi, Tập trung đánh Phó bản.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vâng, sư phụ.

Hai người lè mề một hồi lâu, nên vào có chút trễ.

Mặc dù trong lòng Đào Diệp vẫn còn nghi vấn, nhưng cũng không bối rối chuyện tính tình sư phụ đột nhiên lạnh lùng nữa.

Cậu điều khiển nhân vật nữ xinh đẹp đến bên cạnh Bang chủ Cẩm Y Dạ Hành.

Sau khi chờ đợi thì bắt đầu vào Phó bản.

Toàn bộ quá trình đánh bản, Đào Diệp vẫn luôn đi theo Cẩm Y Dạ Hành, cho nên cũng không chú ý sư phụ mình cho lắm.

Mấy lần suýt bị quái nhỏ tấn công đều an toàn trôi qua, kết giới của Bang chủ rất hữu hiệu mà đem cậu bao lại không để thương tích gì.

Người yêu của mình lại đi bảo vệ một cô gái khác, dù thế nào thì Nếu Trời Có Chút Tình cũng không bình tĩnh nổi, cô không thể tự an ủi mình rằng, đây là một cuộc hôn nhân không có tình cảm, chính mình hẳn phải biết điều này chứ.

Con người đều vậy cả, khi chiếm được thứ mà mình mong muốn, thì sẽ muốn nhiều hơn nữa, dục vọng trong lòng vĩnh viễn đều không thể lấp đầy.

Giờ phút này cô đã quên rằng, Cẩm Y Dạ Hành vốn không phải là của cô.

Đối phương đồng ý kết hôn chẳng qua là do muốn làm nhiệm vụ, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, đối phương sẽ không có nghĩa vụ tiếp tục cuộc chơi nữa.

Ngoài những nhiệm vụ đôi dành cho cặp đôi ra thì anh không có nghĩa vụ phải thực hiện thứ gì hết.

Nhưng cô lại vì thứ tình cảm cố gắng che đậy đó mà cưỡng cầu thứ không thuộc về mình.

Điểm này không khác mấy với Đào Diệp, cậu sẽ không cưỡng cầu bất cứ thứ gì, gặp nếu thứ đó cậu không nở buông thì cậu chỉ biết yên lặng mà cứu vớt nó.

Ngoan ngoãn đánh hết ba bản với Bang chủ tối nay có rút ra một món vật phẩm có thể sử dụng được, xem như đó cũng là điều vui vẻ của buổi hôm nay.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Cảm ơn sư phụ, rút ra Đại Lưng, thuộc tính của Đại Lưng này rất tốt, nên có thể dùng rất lâu.

Đồ đệ nhỏ chạy tới trước mặt Đại Vĩ Ba Lang, còn gọi tới gọi lui, y hệt như một chú chim sẻ nho nhỏ vậy.

Thạch Cẩm Hành rất hưởng thụ, nhưng một chốc sau lại cau mày.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Vốn là do Bang chủ mang em đi đánh, em không cảm ơn Bang chủ hả?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Bang chủ rất lạnh lùng á, em không dám nói chuyện với anh ta.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đi.

Đào Diệp do dự trước màn hình một chút, sau đó nghĩ cần phải cảm ơn Bang chủ, nên mở khung nhắn tin với Bang chủ.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩm Y Dạ Hành: Cảm ơn Bang chủ, Bang chủ vất vả rồi _(: ”)_

Nói Riêng Cẩm Y Dạ Hành nói với bạn: Cái thứ đằng sau là gì?

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Là một icon, Bang chủ.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Rất xấu, sau này đừng dùng.

Đào Diệp yên lặng mà nhìn, sau khi đồng ý với Bang chủ, thì khóc “oa oa” méc với sư phụ của mình.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, em có chướng ngại khi giao lưu với Bang chủ, về sau em sẽ không nói chuyện với anh ta nữa.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Chướng ngại khi giao lưu gì?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Anh ta không biết icon của em, còn nói rất xấu, về sau đừng dùng nữa... _(: ”)_

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn:...

Thạch Cẩn Hành cạn lời, thật sự rất xấu mà, anh trừng mắt nhìn icon trên màn hình, nhin không được mà dùng tài khoản của Đồng Thiếu Khinh nói với Đào Diệp.

Sau đó dùng điện thoại nhắn một tin nhắn cho Đồng Thiếu Khinh: “Sau khi đánh Phó bản với đồ đệ cậu xong thì làm gì nữa?”

Ring ring ring, Đồng Thiếu Khinh trả lời: “Giúp nhỏ làm nhiệm vụ hằng ngày, quá mười giờ thì nhắc nhỏ tắt máy đi ngủ.”

“Ừ.”

Người bạn quốc dân nha, đúng là cố gắng hết sức dạy dỗ đồ đệ giúp mình.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Em đi làm nhiệm vụ đi.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vâng, sư phụ, đêm nay theo giúp em hử?

Đào Diệp trầm nghĩ, nếu như sư phụ vẫn theo giúp mình làm nhiệm vụ hằng ngày, thì chứng tỏ là không có ghét mình.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Theo.

Lúc ngồi trên thú cưỡi Kỳ Lân, Thạch Cẩn Hành bấm xem thuộc tính của nhân vật game mà Đào Diệp chơi, sau đó ôm người lên trước ngực, mang cậu đi làm nhiệm vụ.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Báo tên nhiệm vụ cho anh.

Đào Diệp nhanh gọn mà nhắn tên nhiệm vụ qua cho anh, sau đó thứ gì cần làm cũng không cần làm nữa, đối phương sẽ dẫn cậu đi tìm NPC, cậu chỉ cần đứng nói chuyện với NPC mà thôi.

Lúc cần đánh quái, cậu cũng không cần xuống thú cưỡi, đối phương chỉ cần một cú quét là ngã ngàn quân, một con quái cũng không chừa.

Thiệt oai thiệt bảnh nha, càng ngày càng có nhiều người vây xem.

Cái tình trạng này nhìn qua là biết, rằng một vị đại thần nào đó mạng vợ yêu đi làm nhiệm vụ.

Cái loại cẩn thận mà vẫn lãng mạn này, thiệt khiến mấy nữ game thủ ghen tỵ chết mất.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Bang chủ, anh rảnh không, rảnh thì chúng ta làm nhiệm vụ tiếp nha?

Nếu Trời Có Chút biết rõ rằng khi Bang chủ đánh xong Phó bản thì sẽ rảnh rồi, nên lúc này xác suất anh đồng ý là rất cao.

Nhưng mà... (:)) Khoái mấy cái nhưng mà lảm)

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Tạm thời không rảnh, cô chờ chút.

Hiện giờ anh đang dùng ID của Đại Vĩ Ba Lang, lại đang mang Đại Vĩ Ba Lang đồ đệ đi làm nhiệm vụ, vậy thì sao có thời gian rảnh mà chiếu cố Nêu Trời Có Chút Tình chứ.

Ấy vậy mà đồ đệ của Đại Vĩ Ba Lang lại có chút nói nhiều, Thạch Cẩn Hành còn cần phải nghiêm chỉnh trả lời, suy ra là không rảnh và bỏ mặc Nếu Trời Có Chút Tình.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, còn thiếu hai nữa! Anh giết thêm hai con đi.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Được.

Vung đao lớn mà giết thêm hai con quái, Thạch Cẩn Hành nhìn tên các nhiệm vụ còn lại, lại tiếp tục chạy đến chỗ nhiệm vụ tiếp theo.

Lúc thấy được nhiệm vụ thu thập, anh nhẹ chạm tay vào chân mây rồi rất nhanh buông tay ra, tập trung hoàn tất nhiệm vụ thu thập.

Nhưng khi làm nhiệm vụ hằng ngày cũng rất cần có thiên phú, mà Thạch Cẩn Hành lại không hiểu rõ mấy cái loại nhiệm vụ vụn vặt này.

Thấy sư phụ chạy nhầm chỗ, Đào Diệp đành phải ngồi ở trước anh để chỉ huy chỗ đến.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, cỏ Vô Tâm ở Đoạn Trường Nhai và Động Nhện, cứ nửa giờ thì có một lần, nếu người khác hái trước thì phải đợi đó.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đánh Hải Yến cũng sẽ rơi ra cỏ Vô Tâm.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Nhưng nhiệm vụ chỉ định phải đến Đoạn Trường Nhai và Động Nhện để hái cỏ Vô Tâm...

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Khác nhau sao?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Cái này nên hỏi hệ thống, chứ em không biết...

Chạy đến phần nữa thì Thạch Cẩn Hành bắt đầu hơi bức, anh ghét nhất là đi làm mấy nhiệm vụ tí tẹo này, nếu là bình thường anh sẽ chạy lại đánh Hải Yến, cơ mà hôm nay lại quay đầu đến Động Nhện.

Lúc chạy đến nơi, thì nhìn thấy một số game thủ đang hái cỏ Vô Tâm, cỏ Vô Tâm có rất ít, chẳng một chốc thì bị hái hết.

Thạch Cẩn Hành nhanh nhẹn quay đầu, đi đến Đoạn Trường Nhai.

Lúc chạy tới, thì thấy một mảng cỏ xanh mơn mớn, xem chừng chúng nó vẫn còn non, phải chờ một chốc thì chúng mới trưởng thành.

Tuy vậy vẫn có một số game thủ đã đứng chờ bên cạnh rồi.

Thạch Cẩn Hành cười Kỳ Lân đến, nhấc lên khung nói chuyện.

Gần Đó Đại Vĩ Ba Lang: Mấy người chờ chút rồi hái, hôm nay tôi muốn hái cỏ Vô Tâm.

Gần Đó Chỉ Yêu Em: Đờ mờ, mi là ai hả? Bộ nói muốn là muốn sao?

Người chơi xung quanh bắt đầu phản ứng kịch liệt, ca tập thể sôi nổi oán giận Đại Vĩ Ba Lang.

Gần Đó Sở Kinh Thiên: Không thấy mọi người đều chờ hái cỏ Vô Tâm hả? Ông trâu bò làm gì, dựa vào cái gì mà tui tui phải tặng nó cho ông?

Gần Đó Long Long Long: Nó là thằng ngốc, đừng nói chuyện với nó nữa.

Gần Đó Nguyệt Nhi Cửa Hoa Lạc Các: Cái đám này chia đủ cho tui tui rồi, người mới thì chờ tới đợt sau đi.

Thì ra đám này bắt tay nhau từ trước, chẳng trách lại kiêu ngạo như vậy, không sợ ai tới cướp hết.

Nếu thật sự có người đến cướp, bọn họ sẽ như đám ong vỡ tổ, là ai cũng phải chết.

Đương nhiên, ai này không tính Thạch Cẩn Hành vào.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, nếu không chúng ta qua bên Động Nhện chờ đi, bên kia chút nữa là có đợt mới rồi.

Đào Diệp không muốn phát sinh xung đột với mấy người này, cậu không có suy nghĩ phải đánh nhau.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Anh giết bọn họ, em tranh thủ hái.

Ta nói, bạn Hành thiệt đúng là trâu bò nha

11. Chương 11: Bang Chủ Dã Man

EDIT: EN

Nhìn thấy câu này, Đào Diệp hóa đá.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, nếu tùy tiện giết người thì không tốt á, chúng ta không thể sang Động Nhện đợi hả?

Thạch Cẩn Hành nhìn đồng hồ, sau đó vẫn kiên định muốn giết.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Trễ lắm, không thể chờ nữa.

Nếu chờ nửa tiếng nữa thì sẽ quá mười giờ. Giờ chỉ còn mười mấy phút nữa là mười giờ rồi, bọn họ chờ không được.

Nhưng mà Đào Diệp thật không sao nha, cậu có thể vừa chơi game vừa hát trên YY được mà.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Không sao, tối nay thức khuya chút là được mà.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Em nói nhiều quá.

Đào Diệp hóa đá lần hai, quả nhiên là bị ghét rồi mà... Trước đây sư phụ sẽ không dùng thái độ đó nói chuyện với mình.

Cậu rất biết điều mà ngậm miệng, yên lặng lại.

Thạch Cẩn Hành chỉ định nhân vật của mình đến đây, điều khiển hai tài khoản cùng một lúc, trong nháy mắt những người ở đây đã biết giết hết.

Hai cái tài khoản này rất trâu bò, thêm phần bị đánh bất ngờ, nên năm sáu người đối diện đều không kịp trở tay.

Sau khi bọn họ chết hết, đành nằm trên đất mà mắng, mấy từ ngữ khó nghe đều phun ra hết.

Gần Đó Long Long Long: Mẹ nó, mày dám giết ông hả!

Gần Đó Sở Kinh Thiên: Đờ mờ! Cẩn Y Dạ Hành đúng không, ông nhờ mày đó!

Gần Đó Chỉ Yêu Em: Tui biết hai người này nè, số một và số hai của bảng, là cái loại người này sao? Tui khinh!

Gần Đó Nguyệt Nhi Cửa Hoa Lạc Các: Thứ nhất và thứ hai của toàn bảng hở, vậy sao lại giết người? Ý vào trang bị của mình tốt hơn người ta hả, cướp của còn đòi nói lý sao?

Nhìn thấy mấy tin nhắn không ngừng nhảy ra này, Đào Diệp chọn cách lơ đi, đồng thời cũng có chút áy náy, dù sao Đại Vĩ Ba Lang và Bang chủ giết người cũng vì mình mà.

Nhưng Đào Diệp sẽ không vì họ mà đi chỉ trích Đại Vĩ Ba Lang và Cẩn Y Dạ Hành.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Bang chủ, cảm ơn anh QAQ

Thạch Cẩn Hành nhượng nhượng mày, rất kinh ngạc, không phải nói sẽ không nói chuyện với mình nữa sao?

Con gái đúng là dễ thay đổi...

Hai phút sau, cỏ Vô Tâm đã trưởng thành. Đào Diệp nhanh nhẹn phóng xuống, hái đúng số lượng nhiệm vụ yêu cầu.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Được rồi sư phụ, chúng ta đi thôi.

Một bên Thạch Cẩn Hành điều khiển nhân vật của mình chạy về thành, một bên điều khiển tài khoản của Đại Vĩ Ba Lang mang Đào Diệp đi hoàn thành nhiệm vụ.

Đi đến trước mặt nữ chủ quán NPC xinh đẹp, Đào Diệp mang hết cỏ Vô Tâm mà mình hái đưa cho cô, sau đó nhận lại phần thưởng mình đạt được.

Xong nhiệm vụ này là kết thúc rồi.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, em thoát đây.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Ừ.

Nhìn sư phụ lạnh lùng, Đào Diệp có chút lo lắng, ngày mai lên còn gặp sư phụ được không?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, ngày mai anh còn đi chung với em không?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đi.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vâng, sư phụ ngủ ngon, nghỉ ngơi sớm chút nhé.

Thạch Cẩn Hành trưng gương mặt than, gõ hai chữ ngủ ngon đáp lại.

Sau đó nhìn đồ đệ nhỏ thoát game, tự nhiên anh thở phào một cái.

“Đồ đệ cậu thoát rồi.”

Sau khi nhận tin nhắn của Thạch Cẩn Hành, Đồng Thiếu Khinh cảm thấy rất thú vị, anh cười khì khì: “A Hành, cảm giác khi dạy đồ đệ thì sao?”

“Mệt.” Thạch Cẩn Hành giật giật mí mắt.

“Ha ha ha ha, khổ cực rồi.” Đồng Thiếu Khinh sờ sờ cằm, tính cách của Tiểu Phiến Đào tốt lắm mà, sao lại có thể mệt chứ

Sau đó đăng nhập QQ, gửi cho đồ đệ một tin nhắn.

“Đồ đệ, đang làm thêm hể?”

Đào Diệp nhận tin nhắn, cảm thấy lạ lùng, tuy vậy lại rất vui khi thấy Đại Vĩ Ba Lang quan tâm mình.

“Sư phụ, em đang làm thêm, anh còn đang chơi game hả?”

Đồng Thiếu Khinh nhướn mày, nhỏ không biết hể?

“A Hành không nói cho em hả?”

“Nói gì?” Đối phương ngơ ngác.

Hì hì, Đồng Thiếu Khinh hệt như mới tìm được một trò chơi thú vị.

“Ha ha ha, không có gì, sau khi làm xong thì nhanh ngủ đi, đồ đệ ngủ ngon.”

“Sư phụ ngủ ngon.” Lần thứ hai chúc sư phụ ngủ ngon, tâm trạng của Đào Diệp tốt lên nhiều, này mới là sư phụ bình thường, vừa quen thuộc vừa thân thiết.

Căn bản không biết trong đó cất giấu bí mật gì, ngày hôm sau Đào Diệp lại lên game, sau đó chạy lại gần sư phụ mà oa oa đòi ăn.

Thạch Cẩn Hành đã lên mạng hơn mười phút, nhìn thấy Tiểu Phiến Đào xuất hiện, hỏi chỗ đứng của nhỏ thật cẩn thận để nhanh gọn chạy qua đón.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, em đang ở trong bang, không cần đi đón em ==

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Anh không vào được, em ra đây.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Ở thành Trường An.

Sau khi gõ cửa xong, thì nhìn thấy bóng dáng của Đại Vĩ Ba đang chờ ở cửa vào.

Cưỡi Kỳ Lân, trong tay cầm một thanh đao dài, khí phách hiên ngang.

Trên người là một bộ trang màu sanh viền vàng kim, hoa văn trên áo vô cùng hoa mỹ và phức tạp, quan ngọc uy nghiêm.

Gương mặt nam của trò chơi này rất đẹp, mặt của Đại Vĩ Ba Lang là doanh tự chính, vô cùng soái và bá khí.

Nhìn sơ thì hơi giống gương mặt thật của anh, nhất là khí chất.

Anh đứng đợi ở đây, một số người chơi tò mò đến xem thử trang bị, sau đó cứ như bị lóa mắt.

Đào Diệp thấy anh, mắt cũng hơi lóa, tự nhiên nhận ra rằng sư phụ mình thật ra rất đẹp trai.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, anh thiệt đẹp trai á.

Đào Diệp chưa nói xong, đã bị Thạch Cẩn Hành vươn tay ôm lên. Một cô nương mặc áo hồng xinh đẹp, đáng người nhỏ nhắn, ngồi trước mặt một nam nhân cao lớn, hình ảnh thế càng khiến người khác mù mắt.

Tiểu Phiến Đào ăn mặc rất mộc mạc, nhìn sao cũng đối lập với đại thần hoa lệ, tuy nhiên Đào Diệp cũng không để ý cái này cho lắm.

Mục đích cậu chơi nhân vật này, vốn là vì muốn trả thù Liễu Thanh Thanh, cho nên không cần quan tâm bề ngoài làm gì.

Mà nhắc tới ngày hôm qua, mấy người chơi sau khi bị giết thì trở lại bang của mình mà dậm mắt thêm muối la hét.

Mà trùng hợp là, người chơi Long Long Long lại là thành viên của bang Ngự Kiếm Giang Hồ.

Làm một thành viên của bang, Long Long Long đều dựa vào khí thế của bang.

Chỉ cần trên đầu còn dòng chữ Ngự Kiếm Giang Hồ ngày nào, thì ngày đó cậu còn hiên ngang lắm liệt.

Lần này bị hạng nhất và hạng nhì của toàn bang giết chết một cách vô tội vạ, trong lòng cậu vô cùng khó chịu, nhưng không dám lên kênh thế giới mà chửi, mà chỉ dám mắng mủ ở trong bang của mình.

Bang Phái Long Long Long: Ta nói, cái tổ chất rác rưởi đó là gì chứ? Cứ như vậy thì còn gì là đại thần, tui khinh! Có bản lĩnh thì cỡi trang bị mà đánh tay đôi đi, ấy vậy mà hai đại thần hợp lại nữa chứ, sao có thể trở người được!

Bang Phái Tài Giỏi: Tại trang bị của họ tốt thôi, chứ cũng không lợi hại mấy. Hạng nhất hạng nhì thì sao chứ? Đại ca của tui mình mới là truyền thuyết trong giang hồ, thách họ cũng không chạm móng tới á.

Bang Phái Lãnh Ưc Tiêu Dao: Nói cũng đúng, cái gì mà Vấn Đỉnh sơn trang chứ, không vào top mười luôn á, muốn so thì so thế quái nào?

Bang Phái Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Chuyện gì vậy? Long Long Long, cậu xung đột với hạng nhất và hạng nhì của bang hả?

Bang Phái Long Long Long: Chị Yên, chuyện này không phải lỗi của em! Là hai người họ hợp sức giết người, giết tận sáu mạng lặn đó, một đường sống cũng không chịu cho chúng em.

Bang Phái Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Nếu bọn họ hợp lực lại thì dù có một giây giết hết cũng không lạ gì. Đối phương là đại thần hạng nhất và hạng nhì của bang, Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn biết rất rõ, chuyện này chỉ có thể cho qua như vậy, có muốn truy cứu cũng không được.

Ý cô là không muốn dính vào chuyện này, nhưng Kiếm Phá Trời Cao lại không nghĩ như vậy.

Anh làm Bang chủ của một Bang phái hạng nhất, thành viên bị bắt nạt, đương nhiên phải ra mặt chứ.

Bang Phái Kiếm Phá Trời Cao: Tôi đi kiếm Cẩn Y Dạ Hành.

Bang Phái Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Hạo Phong, anh muốn làm gì?

Kiểm Phá Trời Cao không trả lời Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn, anh trực tìm tra tìm tọa độ của Cẩn Y Dạ Hành trên bản đồ thế giới.

Lúc này tài khoản của Cẩn Y Dạ Hành đang ở Phó bản, bên cạnh anh là Tiểu Phiến Đào và Đại Vĩ Ba Lang, ba người đứng thành một hình tam giác.

Kiểm Phá Trời Cao nhanh nhẹn đi đến, rồi gửi lời mời kết bạn cho Cẩn Y Dạ Hành.

Nhưng người muốn kết bạn với Cẩn Y Dạ Hành rất nhiều, nên Thạch Cẩn Hành vẫn không quan tâm lắm.

Gần Đó Kiểm Phá Trời Cao: Cẩn Y Dạ Hành, nói chuyện chút được không?

Tin nhắn thế giới được gửi quá nhiều, nên phút chốc tin của anh đã trôi không thấy tăm hơi.

Tuy nhiên mắt của Đào Diệp rất tốt, nhất là đối với bốn chữ Kiểm Phá Trời Cao này.

Mặc dù mình nói không thèm để ý, nhưng sự thật chứng minh là mình vẫn giấu nó vào trong lòng, nếu không thì sao lại miễn cảm với bốn chữ Kiểm Phá Trời Cao này chứ.

Gần Đó Kiểm Phá Trời Cao: Bang chủ của Vắn Đỉnh sơn trang, tôi muốn nói với anh chuyện ngày hôm qua ở Đoạn Trường Nhai.

Tin nhắn lần này Thạch Cẩn Hành cũng nhìn thấy, mà cũng vì cái tên Kiểm Phá Trời rất thu hút, anh muốn bơ cũng bơ không được.

Bang chủ của Ngự Kiếm Giang Hồ, tuy rằng hạng bốn nhưng lại nổi danh hơn ba hạng kia, hơn nữa còn nắm trong tay bang phái hạng nhất.

Gần Đó Cẩn Y Dạ Hành: Tôi muốn đánh Phó bản, không rảnh.

Gần Đó Kiểm Phá Trời Cao: Vậy thì chừng nào anh rảnh?

Gần Đó Cẩn Y Dạ Hành: Sau mười giờ.

Gần Đó Kiểm Phá Trời Cao: Vậy nhận lời kết bạn trước đi, sau mười giờ tôi sẽ tìm anh.

Nhìn thấy thông báo kết bạn, Thạch Cẩn Hành mở tin rồi nhấn đồng ý.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, Bang chủ Kiểm Phá Trời Cao của bang Ngự Kiếm Giang hồ tìm Bang chủ, là vị vụ ngày hôm qua phải không? Trong đó có người của bang họ hả?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Chắc vậy.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sẽ không sao chứ?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Không sao, đừng sợ.

Nhìn câu này, Đào Diệp tự nhiên rất an tâm, cảm thấy mình không còn sợ gì nữa.

Nếu như có lại đây dồi đánh nhau, thì sư phụ và Bang chủ cũng sẽ đứng trước mà che chở.

Mình chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của Hồ Trợ, đứng ở sau xem chừng thanh máu là tốt rồi.

Phó bản sắp bắt đầu, Thạch Cẩn Hành chỉ huy trên YY, thuận tiện ôm Đào Diệp đi trước.

Trước kia Đại Vĩ Ba Lang đều đảm nhận vị trí Phó chỉ huy, hôm nay tự nhiên lại thay đổi, ngay lập tức đã có người dò hỏi.

Đội Ngũ Ngũ A Ca: Bang chủ sao lại ôm Tiểu Phiến Đào đi trước vậy, Phó bang chủ?

Đào Diệp nhìn thấy, nhanh chóng nói trên YY: “Sư phụ của em không tiện nói, em tới thế chỗ, chắc vậy...”

Thật ra cậu cũng không rõ lắm, cơ mà hai ngày nay sư phụ cũng không mở miệng nói, nên cậu đoán vậy.

12. Chương 12: Ghét Cậu Phiền Phức

EDIT: EN

Tối nay Nếu Trời Có Chút Tình không tham gia vào đội ngũ đánh bản, có lẽ vị mất mặt.

Đội Ngũ Ngũ A Ca: Em đúng là đồ đệ cứng của Phó bang, có phải vài ngày gần đây Bang chủ và Phó bang đều dẫn em đánh Phó bản đúng không?

Đào Diệp thăm tính toán trong lòng một chút, xong rồi mới thấy quả thật là nhiều ngày rồi.

“Cám ơn Bang chủ và sư phụ vì mấy ngày nay dẫn em đi đánh bản.”

Nói xong chờ mãi vẫn không thấy thanh âm Đại Vĩ Ba Lang nên cậu có chút thất vọng.

Ngay cả YY Đại Vĩ Ba Lang cũng lên, gần đây đều không nghe thấy giọng của anh.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, bộ anh có việc không lên YY được hả?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Ừm, tập trung đánh bản.

Cùng lúc đó Thạch Cẩn Hành cũng cất giọng trên YY nhằm kéo sự chú ý của Đào Diệp về.

“Tiểu Phiến Đào, đi theo tôi.”

Phó bản lại mở, đánh nhiều ngày như vậy, Đào Diệp đã còn là một chú chim non như trước... Tuy rằng không đến mức đại thần, nhưng biểu hiện cũng rất đáng khen.

Lúc Thạch Cẩn Hành dẫn theo hẳn thật không cảm thấy phiền phức.

Tất cả như sắp đặt sẵn rồi nên rất nhanh mà vượt qua Phó bản đầu tiên, đội trưởng lập tức chăm chỉ làm việc mà nhanh nhẹn tập hợp đội lần hai.

Đánh ba lượt Phó bản như thường ngày, nếu may mắn thì có thể rơi ra vài ba món trang bị.

Vận may hôm nay rất tốt, rơi ra một Đôi Giày và một Cây Quạt.

Sau khi Đào Diệp nhặt Cây Quạt thì vội vã đổi trang bị.

Lúc trước cậu dùng là hai thanh đao lưỡi cong, thuộc tính giống nhau, nhưng chỉ có thể sử dụng tạm thời.

Mỗi lần hạ bản thời điểm hẳn đều tận lực trốn tránh quái, nếu không thì dựa vào thuộc tính cùi bắp của nhân vật cậu, bị quái chạm một chút cũng toi mạng.

Bởi vì Đào Diệp không chết lần nào nên Thạch Cẩn Hành nghĩ rằng trang bị của cậu rất tốt, hôm nay trong lúc vô ý nhấn xem mới biết đồ Đào Diệp mặc toàn là rác rưởi.

Ngay cả trang bị cao cấp nhỏ cũng không có, đơn giản đến mức không đành nhìn.

Sau khi Phó bản kết thúc, Đào Diệp bị sư phụ ôm lên thú cưỡi, đi bên cạnh là Bang chủ Cẩn Y Dạ Hành, thú cưỡi của anh là một con Bạch Kỳ Mã* màu trắng, trên người trang bị Hắc Đế Ngân Ván, đầu quan của nó cũng là màu bạc

(*Là loại ngựa có sừng trong cổ tích)

Cầm trong tay một cây thương dài, thân bạc dây đỏ, vô cùng đẹp đẽ, nó thật xứng với gương mặt lạnh lùng của chủ nhân, khiến cho người nhìn vào luôn có cảm giác máu nhuộm sa trường.

Đào Diệp tự nhiên cảm thấy phong thái Bang chủ còn dữ dội hơn cả sư phụ Đại Vĩ Ba Lang của mình.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, tự nhiên em thấy Bang chủ rất khốc á.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn:...

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Hẳn anh phải hỏi em là khốc chỗ nào mới đúng? QAA

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Bá đạo chỗ nào?

Thạch Cẩn Hành điều khiển hai nhân vật chạy song song với nhau, anh một bên điều khiển thú cưỡi một bên đối phó với đồ đệ của bạn thân.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Chỗ nào cũng khốc, tính cách cũng khốc.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Ừ.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, sư phụ, anh ta có khốc như anh sao?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Có khốc như anh sao?

Thạch Cẩn Hành nhìn địa chỉ mà Kiếm Phá Trời Cao đưa, tiếp tục chạy.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, có phải anh rất chán ghét em không?

Đào Diệp phát hiện, tính cách hôm nay của sư phụ lại lạnh lùng, không nhiệt tình chút nào cả.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Tưởng tượng của em thật phong phú.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vậy sao anh không ha ha ha?

“...” Thạch Cẩn Hành đen mặt, đỡ trẻ nhỏ thật khó, không phải xoa đầu thì cũng phải cười ha ha ha.

Nếu lạnh lùng chút là bị người ta ghét...

“Đồng Thiếu Khinh, đồ đệ thật khó chăm.”

“Sao vậy?” Đồng Thiếu Khinh khó khăn lắm mới nhận tin nhắn nên nhanh nhẹn trả lời, nhưng bên kia lại không đối đáp gì lại.

Cho nên lúc Thạch Cẩn Hành lừa gạt được Đào Diệp thì đang mang cậu đi đến Đoạn Trường Nhai để gặp mặt Kiếm Phá Trời Cao.

Ba người nhanh chóng gặp nhau, Kiếm Phá Trời Cao chờ ở đây đã lâu rồi, bên cạnh anh cũng có một người, là Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn.

Khi Đào Diệp nhìn thấy cô ta, mắt nhanh nheo lại, cả người lâm vào trạng thái xù lông.

Muốn nói đến thù riêng thì Đào Diệp không có thù hằn gì với Trần Hạo Phong, nếu có thì chỉ có với mình Liễu Thanh Thanh.

Cậu có một mối thù rất sâu với Liễu Thanh Thanh.

Nếu bây giờ có cơ hội, Đào Diệp sẽ không nói gì mà trực tiếp vung đao chém chết Liễu Thanh Thanh.

Gần Đó Kiếm Phá Trời Cao: Bang chủ của Vãn Đỉnh sơn trang, còn nhớ những người mà anh giết ngày hôm qua ở đây không? Trong đó có một thành viên của bang Ngự Kiếm Giang Hồ.

Gần Đó Cẩn Y Dạ Hành: Nhớ thì sao?

Gần Đó Kiếm Phá Trời Cao: Hy vọng anh có lời giải thích cho bang tôi, không cần công khai.

Yêu cầu này không quá đáng vì không cần công khai.

Gần Đó Cẩn Y Dạ Hành: Không xin lỗi thì thế nào?

Gần Đó Kiếm Phá Trời Cao: Thân là game thủ hạng nhất của toàn bảng chẳng lẽ không muốn coi trọng danh dự của mình sao? Nếu truyền ra việc anh khi dễ kẻ yếu, cướp vật phẩm mà người khác chờ trước thì mọi người sẽ nhìn anh như thế nào?

Gần Đó Cẩn Y Dạ Hành: Tôi không quan tâm.

Gần Đó Kiếm Phá Trời Cao: Anh không quan tâm, nhưng những người đi theo anh thì sao? Bạn bè anh thì sao? Bọn họ chắc để ý mà?

Thạch Cẩn Hành híp mắt, bật tài khoản của Đồng Thiếu Khinh, nói riêng với Đào Diệp.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Anh ta muốn giải thích, em thấy sao?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Không giải thích.

Giải thích với ai cũng được, nhưng đối với hai người họ thì Đào Diệp không muốn, ngay cả người sai là mình thì cậu cũng không muốn.

Thấy câu trả lời kiên định của Tiểu Phiến Đào, Thạch Cẩn Hành có chút khó hiểu, anh còn tưởng cậu muốn lấy hòa thuận đối xử với mọi người chứ.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Vậy thì không giải thích.

Đồng gửi một tin nhắn trên Gần Đó.

Gần Đó Cẩn Y Dạ Hành: Khởi bàn vụ giải thích, anh muốn gì thì cứ làm đi.

Gần Đó Kiếm Phá Trời Cao: Tôi hy vọng anh suy nghĩ kỹ, đừng có quyết định qua loa như vậy.

Thạch Cẩn Hành đơn giản bơ anh đi, quay qua gọi Đào gửi tên nhiệm vụ hằng ngày lại để dẫn anh đi làm nhiệm vụ chung.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Hôm nay không muốn làm nhiệm vụ, sự phụ, tâm tình của em không tốt.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Tại sao lại không tốt?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sự phụ, con rất ghét hai người hồi nãy.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Vậy thì giết họ đi.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Nhưng em quá yếu, tạm thời không giết bọn họ được.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Mua trang bị, hoặc thuê người khác giết.

Nhìn thấy dòng trả lời này, Đào Diệp cạn lời, tuy vậy tâm trạng kỳ lạ của cậu cũng tốt lên nhiều, thật sự là rất kỳ quái.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Người giết được bọn họ trong game không nhiều, không là sự phụ thì cũng là Bang chủ, vậy em nên thuê sự phụ hay là Bang chủ?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đều được.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Thật sao, vậy bao nhiêu tiền?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Tìm Bang chủ thì không tính tiền.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sự phụ, anh mới là sự phụ của em, chẳng lẽ thuê anh thì anh lấy tiền sao?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn:...

Thuê Đồng Thiếu Khinh có tốn tiền không sao Thạch Cẩn Hành biết được, anh chỉ biết mình không thu tiền, chỉ giết một người thôi mà.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sự phụ không thương em, em đi tìm Bang chủ đây.

Ngón tay đang gõ chữ của Thạch Cẩn Hành đột nhiên dừng lại khi trông thấy tin nhắn của Tiểu Phiến Đào gửi tới, anh nhanh chóng xóa sạch dòng tin mới soạn, ngồi chờ Đào Diệp tìm mình.

(Chời ơi, sao con ngây thơ thế hả (*A*/))

Nhưng đó chẳng qua là lời nói đùa của Đào Diệp, đương nhiên cậu không có cân nhắc tìm thuê Cẩn Y Dạ Hành giết người giùm mình.

Báo thù là việc không cần gấp, cậu muốn chờ đến khi cậu đủ mạnh để tự tay giết Liễu Thanh Thanh.

Cho nên Thạch Cẩn Hành chờ hoài chờ mãi cũng không đợi được đối phương tìm mình, anh gửi tin gợi ý liên tục, vậy mà đối phương lại im re.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Còn muốn giết hay không?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Không, đợi đến khi trang bị em tốt lên, em sẽ tự tay giết cô ta. Thạch Cẩn Hành mân mê, có một loại cảm giác như mới bị lừa dối. (Móa ơi, nó dễ thương quá vậy trời QAQ)

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Gửi tên nhiệm vụ hôm nay lại đây.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vâng, cảm ơn sư phụ, mỗi ngày sư phụ đều theo giúp em làm nhiệm vụ, có phiền hay không?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Có chút phiền.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: --

Đào Diệp có chút khó xử, một chút cũng không để cậu chuẩn bị tâm lý.

Không biết có nên gửi tên nhiệm vụ xong mới soạn xong không... Túm lại là tâm hồn đang bị tổn thương vô cùng.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Lề mề gì vậy?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Không thì, em tự làm nhiệm vụ, được không?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Em thật phiền, nhanh gửi đi, đừng nói nhảm nữa.

“...” Đào Diệp do dự một chút, nghĩ một hồi cũng không biết nên gửi hay không, cuối cùng qua một hồi suy xét, hay là hỏi thử Đại Vĩ Ba Lang xem sao.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, em phiền chỗ nào, anh nói để em sửa.

Má ơi, chương này A Hành nó cute vô cùng á, thiệt quần quéo

13. Chương 13: Bái Sư Lần Hai

EDIT: EN

Đào Diệp rất lưu luyến Đại Vĩ Ba Lang, hành động này của cậu cũng đủ để chứng minh điều đó.

Giọng điệu mềm mại, cho dù là dòng tin nhắn, cũng cất chứa một loại ủy khuất nhu thuận.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Bắt đầu từ bây giờ đừng nói nữa, như vậy sẽ không phiền.

Sau khi Thạch Cẩn Hành gửi xong những dòng này, thì tự nhiên có cảm giác rất thích thú.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vâng...

Sau đó Đào Diệp đoán thật là không nói nữa.

Mãi cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ, cậu cũng không nói lời nào với Đại Vĩ Ba Lang.

Có lẽ tâm tình mấy ngày nay của Đại Vĩ Ba Lang không tốt, Đào Diệp chỉ có thể nghĩ thế.

“Hôm nay dạy đồ đệ tở như thế nào?” Đến khuya, Đồng Thiệu Khinh mới nhắn dòng tin quan tâm đồ đệ củ mình từ xa.

“Rất tốt.” Thạch Cẩn Hành nói.

Đồng Thiệu Khinh an tâm, sau cũng không liên lạc với đồ đệ: “Ngày mai tở về, đến lúc đó thì không cần phiền cậu nữa.”

“Ừ.”

Đồng Thiệu chưa có nói cho đồ đệ nói chuyện ra nước ngoài nên không chơi game,, Thạch Cẩn Hành cảm thấy Đồng Thiệu Khinh đối xử với Tiểu Phiến Đào cũng rất tốt.

Nhưng chỉ tốt thôi, ngoài cái đó ra thì không còn gì khác.

Tính cách của Đồng Thiệu Khinh là vậy, đối xử ai cũng tốt cả, cho nên một đám đều một mực với anh.

Tuy vậy người quen đều biết, họ Đồng kia đều lạnh lùng hơn ai hết, cái gì cũng tốt với bạn, nhưng trừ nó ra thì không còn tình cảm gì cả.

Vì thế nên ngày hôm sau xuất hiện một tình hình vô cùng đáng sợ.

Sau sự kiện ngày hôm trước, tâm Đào Diệp loạn thành một đồng bùi nhùi.

Rõ ràng quen biết Đại Vĩ Ba Lang chỉ mới đây thôi, nhưng giờ đây lại ỷ lại vào anh, luôn muốn trở thành đồ đệ vĩnh viễn của anh.

Đào Diệp biết rõ hơn ai hết, quan hệ trên internet cứ như tia sét, ai cũng không cần chịu trách nhiệm với ai, nếu không có người kia thì cũng không sao, cùng lắm lại tự chơi một mình tiếp.

Nhưng mà, trong thời điểm nào đó lý trí và tình cảm sẽ không khớp nhau, biết rõ rằng không được như vẫn cố phạm vào, đây hẳn là thiên tính của loài người.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, hôm nay còn mang em không?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Bang chủ sẽ mang em, anh thoát tài khoản này, mai mới lên.

Đào Diệp ngơ ngác nhìn màn hình trong vài giây, có chút không hoàn hồn được.

Trong đầu cậu nghĩ thật nhiều điều.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vâng, em biết, sư phụ.

Chữ nào ý đấy, nhưng đối với kẻ mong manh như Đào Diệp thì đây chính là lời từ chối.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Em ở đâu?

Chưa kịp thương cảm, Bang chủ đã gửi lời mời kết bạn, Đào Diệp nhanh nhẹn chọn đồng ý.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Bang chủ, em ở trong bang, anh chờ em ở thành Trường An đi.

Sau khi đồng ý kết bạn với Cẩn Y Dạ Hành, cũng nhận ra rằng có vài thứ không nên miễn cưỡng, Đào Diệp thu xếp lại cảm xúc, di chuyển nhanh đến thành Trường An.

Vừa đến đã thấy Cẩn Y Dạ Hành, người này mặc trên người một bộ chiến bào đen và áo giáp bạc, tay cầm thương dài, ngồi trên Bạch Kỳ Mã màu trắng, tư thế đó giống như đang liếc nhìn thiên hạ.

Đào Diệp cũng là con trai cho nên rất thích bộ trang bị này của anh, cậu cảm thấy trông rất bảnh.

Còn chưa kịp gửi tin nhắn gì, cô nương áo hồng đã bị tên nam nhân áo đen ôm lên thú cười.

Đây là lần đầu tiên mà Đào Diệp ngồi trên Cẩn Y Dạ Hành Bạch Kỳ Mã, cả người nó trắng như tuyết, nhìn sơ qua còn thích hợp để cười hơn Kỳ Lân.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Bang chủ, anh mua Bạch Kỳ Mã hả?

Trong toàn game, Đào Diệp chỉ thấy duy nhất Cẩn Y Dạ Hành là cười Bạch Kỳ Mã.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Ừ, em muốn không?

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Không cần, sư phụ cho em Thiên Mã* rồi.

(*Loại ngựa có cánh trong cổ tích)

Thạch Cẩn Hành mở túi của mình ra, tìm tòi một hồi cũng không thấy được thú cưỡi nào thích hợp cho các cô gái.

Anh lười sắp xếp đồ lắm, cho nên trong túi anh thứ gì cũng có, vừa tạp nham vừa lộn xộn.

Nếu đồ vật nhiều thì mua tới mới, sau đó sẽ có thêm mấy ngăn đựng.

Phong cảnh trước mặt thay đổi, Đào Diệp thấy họ đang đi xuyên qua thành Trường An.

Chung quanh rất nhộn nhịp, Bạch Kỳ Mã chạy trên đường rất bắt mắt nên có khá nhiều người xúm lại sang nhìn.

Điểm đến của họ chính là cửa hàng.

Bán thú cưỡi, trang bị vũ khí, quần áo và một số loại thuốc.

Đào Diệp chưa từng tới đây mua đồ, nếu cậu có đồ dư thì sẽ mang đến bán cho NPC.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Bang chủ muốn mua đồ ạ?

Đối phương không trả lời cậu, tuy vậy chỉ mấy phút sau thì trên màn hình lại xuất hiện một giao dịch.

Đào Diệp vừa mở ra đã thấy một đồng đồ.

Váy, thuốc và một món vũ khí.

Vũ khí là Song Kiếm, trên phủ bạc, chuôi thì đính ngọc trụ và chuôi vải xanh, nhìn sơ quá rất đẹp.

Bộ váy là trang phục có số lượng, nó thay màu từ trên xuống, Phía trên là màu trắng, phía dưới là màu tím hồng, tay lửng, lộ vai, thiết kế có chút gợi cảm.

Nếu Đào Diệp là một nữ game thủ, thì sẽ rất xúc động khi thấy bộ này, đáng tiếc cậu lại là nam.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Bang chủ cho em để làm chi?

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Lẽ bái sư.

Đối mặt với những dòng ít chữ nhưng ý nhiều của Cẩn Y Dạ Hành, cảm xúc của Đào Diệp rất phức tạp, sự phụ mới vứt bỏ, sau đó lại được Bang chủ nhận làm đồ đệ?

“...” Cậu không hiểu ý của Bang chủ.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Nhưng mà Bang chủ, em có sư phụ rồi.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Thêm một người thì có sao không?

Lúc này đây Đào Diệp vô cùng rối, chuyện là sao?

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Tại sao Bang chủ lại nhận em làm đồ đệ? Có liên quan đến sự phụ em sao?

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Không liên quan, muốn thì muốn thôi.

Câu trả lời của anh khiến Đào Diệp lâm vào khó xử.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Tôi không xứng làm sư phụ của em?

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: đương nhiên là không, ai cũng vinh dự khi có sư phụ là Bang chủ.

Ấn tượng của Đào Diệp đối với Cẩn Y Dạ Hành cũng không xấu, chỉ là không nghĩ tới, có một ngày Cẩn Y Dạ Hành sẽ nhận mình làm đồ đệ.

Cậu cũng không biết, Bang chủ coi trọng mình chỗ nào?

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Ừ, nhận đồ đi, bái sư.

Đào Diệp vẫn do dự.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Em muốn nói cho sư phụ một tiếng.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Cậu ta không ở đây, nếu có cũng sẽ đồng ý. (Này gọi là tiền trăm hậu tấu á (-_-!))

Nhìn thấy dòng này, Đào Diệp rất thương tâm.

Cẩn Y Dạ Hành nói không sai, Đại Vĩ Ba Lang sẽ đồng ý khi mình bái thêm một người làm sư phụ.

Cậu nghĩ một lát, rồi nhấn nút bái sư.

Chờ Cẩn Y Dạ Hành đồng ý, cậu đã trở thành người có hai sư phụ.

Có chút cảm giác khó tả!

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Nhận đồ, sửa miệng.

Đào Diệp cảm thấy có một loại khí tức mạnh mẽ đập vào mặt, không thể từ chối.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Sư phụ.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Lên YY.

Trùng mắt, Đào Diệp mở YY lên rồi đăng nhập vào, chọn vào phòng thường dùng.

Sau khi đăng nhập đã bị Cẩn Y Dạ Hành lôi qua phòng khác.

“Nói chuyện.” Thạch Cẩn Hành thử giọng, nói.

“Sư phụ.”

Cậu ngoan ngoãn gọi sư phụ, giọng nói tràn đầy khiếp sợ chứ không phải cái loại ỷ lại khi gọi Đại Vĩ Ba Lang.

Thạch Cẩn Hành cũng nhận ra nên nhú mày, nhưng không đề cập gì đến: “Em kết thù với ai trong Ngự Kiếm Giang Hồ?”

Do dự một chút, Đào Diệp nói thật: “Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn.”

“Tôi mang em đi giết cô ta.”

“Em muốn tự giết.” Đào Diệp lạnh giọng nói: “Đây là thù hằn của em và cô ta, chờ đến khi em chuẩn bị xong, em sẽ giết.”

Thạch Cẩn Hành im lặng, nếu đây là thù riêng của anh, anh cũng sẽ làm vậy.

“Vậy đi đánh bản.” Anh bắt đầu gọi người trong bang.

Hôm nay không chơi tài khoản của Đại Vĩ Ba Lang, cả đêm nay Đào Diệp đều theo chân sư phụ mới để chơi.

Lần này chơi hăng đến bốn bản, cơ mà không may cho mấy, suốt buổi chỉ rơi ra một bộ trang bị cho Hồ Trợ.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Gần mười giờ, còn muốn làm nhiệm vụ hằng ngày sao?

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Hôm nay không làm.

Đào Diệp khụ một tiếng trên YY, nói với Thạch Cẩn Hành: “Sư phụ, ngủ ngon, em offline.”

“Chờ chút.” Tài truyền đến thanh âm của Thạch Cẩn Hành: “Gửi ID và mật khẩu cho tôi, tôi luyện giúp em.”

14. Chương 14: Khó Xử

EDIT: EN

Sau khi nhân vật trong game đạt mức cấp sẽ có thêm mục Rèn Luyện. Những nhân vật thông qua Rèn Luyện thì các tính năng thuộc tính đều tăng lên, giống hệt như đang thăng cấp vậy.

Cho nên mọi game thủ đều không ngốc mà bỏ qua cơ hội tốt như vậy, người người đều đắm đầu vào Rèn Luyện.

Nhưng Đào Diệp lại không muốn.

“Sư phụ, em không có Đá Rèn Luyện, nó mắc quá.”

Mua trọn bộ Đá Rèn Luyện thì ít nhất cũng tốn mấy vạn RNB. Có nhiều game thủ mua không nổi trọn bộ, nên họ chỉ mua vài viên đá, mà có thành công hay không cũng phải dựa vào vận may.

Nếu như hết may mắn, toàn bộ sẽ đi tong, đây cũng không phải là chuyện lạ gì.

Đào Diệp chắc chắn sẽ không tốn tiền cho game, đây là nguyên tắc của cậu.

“Em không cần quan tâm vấn đề tiền bạc, đưa ID và mật khẩu cho tôi.” Giọng điệu của Thạch Cẩm Hành chân thật đáng tin, mạnh mẽ đến mức người ta không tày nào từ chối được.

Tuy Đào Diệp cảm thấy có chút khó chịu, nhưng mà cậu nghĩ kỹ lại, Bang chủ cũng vì muốn tốt cho mình thôi, cơ mà tại phương thức biểu đạt có hơi...

“Sư phụ, em không muốn tiêu tiền của anh, nó không cần lắm.”

“Chút tiền này thì cần thiết cái gì.” Thạch Cẩm Hành nói: “Em nhanh chút, đừng nói tào lao nữa.”

Đào Diệp: “...”

Nói đi nói lại, vẫn đưa ID và mật khẩu ra. Chủ yếu là do thái độ của Thạch Cẩm Hành quá mạnh, mà Đào Diệp thì chưa từng tiếp xúc loại người như vậy, cho nên không biết cách từ chối.

Đưa ID xong thì offline.

Ngẩn người nghĩ về Đại Vĩ Ba Lang một chút, giờ cảm thấy cũng không khó chịu mấy.

Đào Diệp kinh ngạc sau đó nhoen miệng cười, xem ra mình cũng phải là người nặng tình cho lắm.

Ngón tay giật giật, cậu xem lại trang cá nhân của bản thân, bên trong rất ít trạng thái, lần đăng gần nhất là cách mấy giờ trước.

“Hôm nay có thêm một sư phụ?”

Đào Diệp nhìn dòng trạng thái, icon cười khóc, biểu đạt đầy đủ tâm tình của cậu.

Nhưng không còn nhiều thời gian mà đi xem xét cảm xúc nữa, cậu còn nhiều chuyện làm lắm.

“Đào tử, chuẩn bị nhanh lên, sắp đến em rồi đó.” Vừa xong người này Đội trưởng đã nhanh chóng tìm người khác, anh sợ bị ca sĩ của mình cho leo cây.

“Vâng.” Đào Diệp chuẩn bị, kỳ thật nếu như không có việc ngoài ý muốn, cậu sẽ không đến trễ.

Mà đúng là cậu có một chất giọng vô cùng mềm mại, nhưng đúng là cậu đâu có giấu đi giới tính của mình, tất cả các fan đều biết cậu là nam.

Cơ mà, Đào Diệp không bao giờ đăng ảnh của mình lên, cậu giấu rất kỹ sinh hoạt của bản thân mình.

Nếu gặp một số fan cuồng muốn hỏi cho cậu vài thứ linh tinh, cậu cũng sẽ từ chối tất.

Đội trưởng vẫn luôn hy vọng Đào Diệp thành lập nhóm fan của mình, ví dụ như các fanpage hay nhóm hâm mộ QQ.

Xem một chút các bài hát khác nhau, mở rộng chút, tìm thêm phòng làm việc mới.

Nhưng Đào Diệp thấy rằng đây chỉ là làm thêm, không cần thiết phát triển theo kiểu này.

Giờ đủ tiền để sinh hoạt là đủ rồi, con đường sau này không tính đến.

Trong nhà cha của Đào Diệp đang bán rượu. Phía trong nhà diện tích vừa vừa, sau cưới thêm một người để trông tiệm.

Sau khi cưới về hai năm thì cô ta có thai, sau đó cũng không sinh nữa.

Cô bé giờ đang học tiểu học, là một học sinh tiểu học đúng chuẩn.

Cùng mẹ kể không quen thuộc cho lắm, chỉ chạm mặt lúc lễ tết. Cậu chỉ nhớ em gái rất trắng trẻo đáng yêu, tính cách hơi trầm lắng.

Mỗi lần trở về nhà, cha của Đào Diệp sẽ nói, tương lai sẽ giao cửa hàng cho cậu. Nghe cũng nhiều rồi, nhưng Đào Diệp cũng không đi tranh giành, cậu thấy cứ vậy cũng tốt.

Trừng mắt mà nhìn mèo nhà cứ thế mà chối bỏ năng lực của bản thân, tuy Đồi trưởng cũng số ruột giùm cậu nhưng mà cũng không khuyên nhủ gì được.

Mỗi lần đối mặt với thái độ thất vọng của Đồi trưởng, Đào Diệp cảm thấy rất , cậu thực không biết rằng mình có đáng đáp của mình tình ở chỗ nào.

Hơn nữa cậu càng không thích kiểu sinh hoạt ngàn người sấm soi.

Cậu giống một con sóc trốn lủi trong rừng, chỉ cần ôm hạt dẻ của mình ăn là cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Cho nên cái kiểu sinh hoạt làm thêm nhàn nhả này cũng là kiểu sinh hoạt mà Đào Diệp mong muốn.

Lại kết thúc một ngày sinh hoạt học tập không mấy bận rộn, Đào Diệp ghé một tiệm bán đồ ăn vặt.

Thời tiết bây giờ càng ngày càng nóng, nên cậu muốn ăn thứ gì đó lạnh lạnh chút.

Đứng trước chiếc tủ đông do dự chút, sau đó cầm lên chai nc khoáng.

Bóng dáng cao gầy ở phía đối diện, khi trả tiền thì lộ chút khuôn mặt ra.

Đồng Thiếu Khinh nhìn nhìn một chốc, sau lại bị người phía sau giục: “Lên xe nhanh.”

Người trong chiếc xe màu đen, là Thạch Cẩm Hành.

Anh mặc một chiếc áo khoác mỏng nhẹ, đôi người giờ rất yên tĩnh, cuối đáy mắt còn lộ chút tia sáng không biết là không kiên nhẫn hay sốt ruột?

Hôm nay là ngày đầu tiên mà Đồng Thiếu Khinh trở về, buổi chiều đã vào trường để học bù

Anh lại tìm chết mà gọi Thạch Cẩm Hành đến đón mình.

“Sao hôm nay không học” Lúc gọi cho Thạch Cẩm Hành anh mới biết rằng cậu ta không đi học.

“Chơi game.” Người kế bên vừa nói vừa lái xe.

“Cái gì?” Đồng Thiếu Khinh kinh ngạc, khuôn mặt hệt như mới nhìn thấy ma.

Theo sự hiểu biết của anh, Thạch Cẩm Hành cũng không mấy si cuồng với game, thậm chí là cũng không mấy thích thú, lúc rảnh mới chơi một chút.

Gần đây mới chơi thường hơn chút thôi.

Cho nên, đây là câu trả lời gì vậy?

Vi chơi game, nên không học? Cậu ta giỏi thiệt ha!

Trả tiền cho chủ tiệm xong, Đào Diệp xoay người, nhìn thoáng qua dòng xe bên đường, không may là đứng ngay đèn xanh.

Cậu chỉ có thể đứng đợi trên vỉa hè.

Một chiếc màu đen lướt nhanh qua, thổi bay tóc của Đào Diệp, cậu nhướng mi nhìn một cái, thoáng thấy người trong xe khá quen.

Chẳng qua là thoáng lên thôi, nên cũng không để ý mấy.

Đào tử: Sư phụ, anh đang chơi game hả?

Ăn cơm xong thì lên mạng, nhưng mà Đào Diệp lại nhớ rằng, ID còn nằm trong tay Cẩn Y Dạ Hành, không biết giờ anh ta có đang chơi hay không.

Đào tử là nick name của Đào Diệp, hôm qua cậu mới kết bạn với Cẩn Y Dạ Hành, nên đây là lần đầu tiên nói chuyện.

Cẩn Y Dạ Hành trả lời lại một tin nhắn thoại.

“Không, em chờ tôi chút.”

“Vâng.”

Đào Diệp đặt điện thoại di động xuống, một bên uống nước một bên mở web game, đăng nhập tài khoản game của mình.

Bên cạnh xuất hiện một cô gái quá sức tưởng tượng...

“Phốc... Khụ khụ khụ...” Đào Diệp nhanh nhẹn buông ly nước xuống, lấy tay dấm dấm ngực mình, có vẻ như sắc không nhẹ.

Cô gái bên trong không phải quá xấu, cơ mà... nhân vật Tiểu Phiến Đào giống như từ một thôn cô biến thành Hoàng thái hậu.

Quần áo mỹ lệ quý giá, trang sức chói lóa, gương mặt cao quý lạnh lùng, hệt như một Hoàng thái hậu vậy.

“...” Cảm xúc của Đào Diệp giờ rất phức tạp, thì ra Bang chủ thích cái dạng ăn mặc này nha.

Nhìn lại thuộc tính của nhân vật, đã có nhiều chỗ thay đổi, có thể thấy đã trải qua Rèn Luyện.

Hơn nữa, trên người có rất nhiều món trang bị cao cấp, xem ra là do Bang chủ mới kiếm.

Cảm xúc của Đào Diệp lại càng phức tạp, cậu không hiểu được là tại sao Cẩn Y Dạ Hành lại đối xử tốt với mình như vậy?

Không để ý mà chi nhiều tiền như thế, bao gồm Đá Rèn Luyện và các vũ khí phụ trợ, nhìn sơ chắc cũng hơn một vạn đồng*?

(*10.000 RNB = 1.000 NDT = gần 3.340.000 Đ)

Thật không nghĩ ra người kia là người như thế nào Đào Diệp, mang theo hoài nghi đi chờ đợi, thuận tiện làm một chút nhiệm vụ hằng ngày.

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Các bạn cũng đánh bản ngày hôm qua ời, hôm nay có đánh nữa không? @Đại Vĩ Ba Lang, @Cẩn Y Dạ Hành. Cậu cũng không biết, hôm nay Bang chủ đã từng mang cậu đi đánh bản, hơn nữa là cùng với người trong bang.

Bang Hội Ngũ A Ca: Tiểu Phiến, sao hôm nay em lại lên vậy? Không cần học hả?

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Ế?

Bang Hội Gấu Trúc Vô Địch: Chắc này không phải Tiểu Phiến, có thể là người luyện giúp, là bạn trai em phải không?

Bang Hội Ngũ A Ca: Đệt, chắc như ông nói á, Tiểu Phiến, nhìn quần áo của em xem, người yêu em đổi cho em bộ siêu đẹp á.

Bang Hội Tiểu Phiến Đào:...

Bang Hội Tiểu Trì Diêu: Bộ váy đó không rẻ đâu, là trang phục số lượng, treo giá 388RNB*, tuy vậy đã bán ra khoảng hai ngàn bộ. Tiểu Phiến Đào, người yêu em thật tốt với em.

Nhìn tin nhắn ở trên, Đào Diệp thật lòng mà cạ lời, nếu để họ biết, cái này cái người mà họ gọi là người yêu kia chính là Bang chủ thì sẽ ra sao...

Nhớ tới Cẩn Y Dạ Hành là một người đã có người yêu, Đào Diệp đương nhiên không dám nói gì.

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Em không biết lắm, có thể là vậy á... Em làm nhiệm vụ hằng ngày trước, chờ sư phụ đến thì đi đánh bản.

Bang Hội Lưu Ly Only: Người xem tiền như rác trong game thấy không ít rồi, hôm trước tui cũng nhận được một bộ trang phục, chẳng qua không thêm mặt thôi [buồn cười].

Nhìn thấy cô ta, Đào Diệp liền bơ, không thèm nhớ đến xung đột lúc trước.

Chẳng mấy chốc đã có người ngứa mắt.

Bang Hội Ngũ A Ca: Nói chuyện thì nói chuyện, thả cái icon buồn cười là ý gì? Chế giễu hả?

Bang Hội Lưu Ly Only: Tui thích thả cái gì thì thả, liên quán cái rắm gì đến ông? Ông là thượng đế sao, vậy mà dám quản lý chuyện người ta buồn cười hay không hả?

Đào Diệp thấy hai người họ muốn làm ầm lên nên vội vã mở khung chat riêng với Ngũ A Ca, bảo anh đừng gây với Lưu Ly Only, không có ý nghĩa.

Lúc đang gõ chữ thì trong bang gửi đến hai tin nhắn, khiến mọi người cầm nín trong nháy mắt.

Bang Hội Cẩn Y Dạ Hành: @Tiểu Phiến Đào, gửi tọa độ cho tôi, tôi đón em.

Bang Hội Đại Vĩ Ba Lang: Đồ đệ ở đâu vậy, sư phụ đón em @Tiểu Phiến Đào.

Mai En đi “tơi” nên không có chương mới nhé!!!!

15. Chương 15: Đề Phòng Nhau

EDIT: EN

Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang lên mạng cùng lúc, hai người cũng ở cùng một chỗ. Chỉ khác cái là một người ngồi trên ghế đầu, một người ngồi trước bàn học, hai người đối lưng lại với nhau.

“Hử?” Đồng Thiệu Khinh nhìn thấy tin nhắn của Thạch Cẩn Hành, nhếch miệng cười hai cái, rồi nói với về phía bóng lưng anh: “Cảm ơn cậu mấy ngày nay nha, cơ mà giờ tớ về rồi, cậu không cần dẫn đồ đệ tớ chơi nữa.”

Anh nghĩ hẳn Thạch Cẩn nói theo thói quen, còn cảm thấy buồn cười nữa, xem ra đồ đệ của mình rất đáng yêu, ngay cả Thạch Cẩn Hành cũng thích dẫn theo chơi nữa.

Nhưng mà không dễ thế này được, nhỏ là đồ đệ của mình, đương nhiên dẫn nhỏ chơi cũng là mình.

“Giờ cũng là đồ đệ của tôi.” Thạch Cẩn Hành nói, xem ra hành vi cướp đồ đệ của bạn thân cũng không khiến anh bận tâm, giờ đang tập trung chat riêng với Đào Diệp.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Gửi tọa độ cho tôi.

Lúc nhìn thấy hai dòng tin nhắn gửi tới cùng lúc, mày của Đào Diệp liền nhú lại, cậu cảm thấy lúng túng vô cùng.

Một người là đại sư phụ mà cậu thích nhất, một người là nhị sư phụ tuy xuất hiện đột ngột nhưng lại đối xử với cậu rất tốt...

Từ lúc mới bắt đầu chơi ID mới, hai người kia đã cùng đánh bản với cậu, trên lý luận thì hai người đều rất tốt.

Quan trọng là hai người là bạn thân, hình như cũng đã quen lâu ngoài đời thực, xem ra tình cảm của họ rất tốt... Đào Diệp tự nhiên hối hận, đáng lẽ ra không nên vội vàng mà đồng ý bái Bang chủ là sư phụ mới đúng.

Nhưng giờ nói gì cũng muộn rồi, chuyện cũng đã xảy ra.

Đang lúc cậu đang rối rắm thì sư phụ Bang chủ gửi đến một tin nhắn riêng, giọng điệu vẫn cứ mạnh mẽ như thường ngày.

Dù Đào Diệp chưa đưa ra quyết định nhưng không còn cách nào khác nữa, nhanh gọn gửi tọa độ của mình cho đối phương.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Em đang ở Trường An.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Tại sao không gọi sư phụ?

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Sư phụ.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Đứng đó chờ tôi.

Đào Diệp trả lời một chữ vâng, sau đó đứng ở cửa Trạm Dịch chờ.

“Cái gì là đồ đệ của cậu?” Đồng Thiếu Khinh nghe xong thì liếc mắt nhìn sang, trông ra gương mặt kinh ngạc đối diện với bạn thân, lại nhìn khung chat chữ có sự hồi âm của đồ đệ, không thể nào nha: “Mẹ nó, lúc nào cậu thu đồ đệ của tui hả?”

Không, phải nói, anh không quan tâm Thạch Cẩn Hành thu ai làm đồ đệ, nhưng nhiều người không chọn lại chọn ngay đồ đệ của Đồng Thiếu Khinh anh nha?

Chuyện quý gì đang diễn ra vậy?

Đồng Thiếu Khinh hồi hận, mục đích cài bẫy cậu ta lúc trước không phải vậy, nhưng tại sao lại bị phản hiệu quả chứ?

“Cái gì?” Thạch Cẩn Hành nhìn màn hình trước mặt, nhân vật của anh đã đến trước thành Trường An.

Trên đường Trường An xuất hiện một con Bạch Kỳ Mã, rất bắt mắt giữa phố xá phồn hoa này.

“Tiểu Phiến Đào á, nhỏ là đồ đệ của tui...” Đồng Thiếu Khinh chưa nói xong đã nhăn mày, là vì tin nhắn mà đồ đệ hồi âm.

Đào Diệp nói xong với Cẩn Y Dạ Hành, thì mới thấy tin nhắn riêng mà Đại Vĩ Ba Lang gửi tới, cho nên cậu vội vàng hồi âm lại thật nhanh.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đồ đệ, sư phụ lên rồi, em đang ở đâu vậy?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, em ở Trạm Dịch của Trường An, Bang chủ tới tìm em rồi, giờ chúng ta đi đánh Phó bản hử?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Anh cũng ở Trường An.

Đồng Thiếu Khinh nhìn xong hồi âm, thì vội vã chạy lại Trạm Dịch tìm người, sau đó thấy một màn khiến anh muốn hộc máu.

Đào Diệp mới đứng chờ ở đó, lúc đang nói chuyện phiếm với Đại Vĩ Ba Lang, thì đã phát hiện không biết từ lúc nào mà Bang chủ đã đứng ở cạnh mình.

Trong chớp mắt, mình đã ngồi yên trên Bạch Kỳ Mã, mà sau lưng là Bang chủ đang mặc chiến bào đen.

Tuần nam mỹ nữ ngồi cùn một chỗ, rất hợp mắt ha?

“Ờ ờ!” Đồng Thiếu Khinh hét trước máy tính, anh la “được được” hai tiếng liên tục, sau đó điều khiển nhân vật đi đến cạnh Thạch Cẩn Hành và Đào Diệp, đi vòng vòng xung quanh bọn họ.

Mới vài ngày không chơi game thì mọi chuyện đã đổi thay rồi.

Không nói đến việc cô gái đáng yêu giờ biến thành cao lãnh nữ vương, nhưng trên đầu nhỏ có dòng chữ gì ý nhỉ?

Đồ đệ Cẩn Y Dạ Hành hả?

“Chời má! A Hành, đây là đồ đệ của tui mà?” Đồng Thiếu Khinh phản ứng mãnh liệt lại, anh cầm một chiếc khăn tay ném vào lưng Thạch Cẩn Hành: “Mẹ nó, tại sao đồ đệ tui lại biến thành đồ đệ cậu hả?”

Bạn thân là thân như vậy sao?

Tuy bị ném khăn vào lưng, nhưng Thạch Cẩn Hành cũng không cảm thấy gì, anh nói: “Tôi và cậu thì có khác sao?”

“A!” Đồng Thiếu Khinh nói: “Đương nhiên là khác rồi, nhưng ít nhất cũng phải nói tui một tiếng chứ?”

Mới đi không được mấy ngày, về thì đã mất đồ đệ.

“Giờ cậu cũng biết rồi mà? Sớm hay muộn có gì khác đâu?” Thạch Cẩn Hành vẫn không để ý, anh xoay đầu ra sau một chút: “Cậu có ý kiến?”

“Giờ biết thì làm rắm gì, người cũng mất rồi.” Nhíu mày nhìn hồi âm của Đào Diệp, Đồng Thiếu Khinh nhỏ giọng nói.

Ý kiến, cũng không đến mức vậy.

Hệt như Thạch Cẩn Hành nói, Đồng Thiếu Khinh là một kẻ rất lạnh lùng, so với Thạch Cẩn Hành, một đồ đệ thì tính gì?

Lúc Đồng Thiếu Khinh nhìn thấy Đào Diệp, Đào Diệp cũng nhìn thấy anh, một người sư phụ khiến mình vừa thương vừa ghét.

Gần Đó Tiểu Phiến Đào: Sư phụ.

Gần Đó Đại Vĩ Ba Lang: Lên YY đi, nói chuyện ở đây mỗi tay lắm.

Ba người lên YY, trong phòng giờ chỉ có bọn họ.

Đồng Thiếu Khinh đóng cửa phòng xong, sau đó chỉnh cài đặt, ai cũng nói được.

“Đồ đệ, hồi này em gọi ai?”

Bên tai Đào Diệp truyền lại giọng nói lười biếng quen thuộc, trong lòng run lên.

“Đều là sư phụ, gọi ai cũng như nhau?” Thạch Cẩn Hành cười lạnh, khó hiểu khiến Đào Diệp không dám trả lời là đang gọi Đại Vĩ Ba Lang.

“Vâng, cả hai đều là sư phụ...” Đào Diệp mở microphone ra, thấp giọng nói: “Đánh bản hay làm nhiệm vụ hằng ngày?”

“Không đánh bản, chút kiểm thêm vài trang bị thiếu nữa.” Giờ là giọng của Thạch Cẩn Hành: “Thấy thuộc tính của em khác trước không? Hôm nay cho hai viên, cố gắng trong vòng hai vòng thì thu hết đá đi.”

“Từ từ? Đá gì vậy?” Đồng Thiếu Khinh không biết gì hết, cá cảm giác bất lực này khiến anh uể oải vô cùng.

“Sư phụ, sư phụ Bang chủ Rèn Luyện cho em.” Đào Diệp nói, sau đó cảm thấy cái quan hệ tam giác này rất xấu hổ.

Mọi người im lặng một hồi, bản thân Đồng Thiếu Khinh giờ đang rất kinh ngạc, Thạch Cẩn làm đến mức này sao?

Mặc dù là mình giao đồ đệ cho cậu ta, nhưng cũng không để bụng đến vậy...

“Vậy được, không đánh bản nữa...”

“Sư phụ, em...”

Đào Diệp và Đồng Thiếu Khinh mở miệng cùng lúc, sau khi nghe thanh âm của đối phương, hai người lại im lặng cùng lúc.

Đây là khoảng thời gian im lặng vô cùng khó xử.

“Em muốn nói gì, nói trước đi.” Đồng Thiếu Khinh nói, giọng nói trở lại vẻ lười biếng như cũ, nhưng lại kèm thêm vài phần nghiêm túc.

“Vâng...” Nói chuyện trên mạng thì Đào Diệp không bao giờ lúng túng, cậu dừng một chút rồi nói: “Xin lỗi, chuyện tùy tiện bái Bang chủ làm sư phụ, không nói cho anh trước... Mong anh đừng tức giận.”

Mấy ngày nay xảy ra chuyện gì, Đồng Thiếu Khinh cũng không biết, cho nên cũng không có tư cách để hỏi, hay nói “không quan trọng”.

Nói gì thì anh và Tiểu Phiến Đào cũng chỉ là bè nước gặp nhau, tình cảm giữa họ không phải nhiều lắm.

“Không sao, anh biết không phải ý của em.” Đồng Thiếu Khinh nói: “Nhất định là ý của A Hành, cậu ta toàn làm những việc khiến người ta không thể từ chối được.”

Thạch Cẩn Hành là loại người như vậy, từ nhỏ đã trầm tĩnh rồi nhưng nếu xét kỹ thì cậu ta là một người rất bá đạo.

Nếu là người có tính cách mềm mại như Tiểu Phiến Đào, thì dĩ nhiên không bao giờ lay chuyển được ý kiến của Thạch Cẩn Hành.

Đồng Thiếu Khinh biết rất rõ ràng, cho nên cũng không giận gì Đào Diệp cả.

“Vâng, cảm ơn sư phụ.” Đào Diệp thở ra một hơi nhỏ, cảm thấy an tâm không ít.

“Sao em khách sáo thế?” Đồng Thiếu Khinh giờ đang suy nghĩ chuyện này, lúc trước cứ nghĩ là do đồ đệ chột dạ nên mới thế, nhưng hình như không phải?

“A? Có sao?” Đào Diệp giả ngu.

“Có... Từ từ, hai người đi đâu vậy? Sao tui tới đã không thấy tấm hơi rồi?” Bên tai truyền đến tiếng la của Đồng Thiếu Khinh.

“Em cũng không biết... để em nhìn lại...” Đào Diệp đang nói chuyện nên cũng không biết Bang mang mình đến chỗ nào.

Sư phụ, hình như bọn em đang ở Hoài Hải.” Cậu nhìn đám hải âu ở xa chậm chậm bay đầy trời.

Đây là phong cảnh ở Hoài Hải, lúc này mặt trời sắp lặn, nhìn sơ qua cũng muốn nao lòng.

“Mấy người đi Hoài Hải làm gì?” Đồng Thiếu Khinh nghi vấn đầy bụng, anh thật sự không hiểu bạn thân của mình.

Là đã tìm ra một món đồ chơi mới? Hay tự nhiên hăng máu, thích cái cảm giác chán cừu non?

Nhưng dù là gì thì Đồng Thiếu Khinh cũng không muốn nhìn thấy Tiểu Phiến Đào rơi vào vòng xoáy.

Người đến gần Thạch Cẩn Hành đều là những người không có kết quả tốt, điều này là chắc chắn.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đồ đệ, sư phụ cảnh báo cho em một chuyện, Bang chủ của em không phải là người dễ trêu, anh nói sớm để em biết.

Sau khi Đào Diệp thấy tin nhắn thì cảm xúc rất phức tạp, đương nhiên cậu biết biết Bang chủ rất khó trêu, nhưng giờ không còn cách nào khác để dứt ra hết.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Đại Vĩ Ba Lang chính là một con sói đuôi to...

Đoạn chữ đó, sau này khắc sâu mãi mãi vào tâm trí của Đào Diệp.

Thạch Cẩn Hành cười Bạch Kỳ Mã, ôm lấy Hoàng Hậu, chậm rãi Bang chủ đi trên bờ cát.

“Em thích cậu ta là điều bình thường, nhưng đừng thích quá, cậu ta sẽ khiến em đau lòng.”

Vốn đang lúc rất xúc động, nhưng giờ trong lòng của Đào Diệp lại rất .

Mấy người có thật là... bạn thân hử?

14!

16. Chương 16: Bang Chủ Có Độc

EDIT: EN

Đương nhiên Đồng Thiệu Khinh và Thạch Cẩm Hành là hai người bạn thân, từ nhỏ đến lớn họ cũng không cãi nhau lần nào.

Họ lại càng không vì người ngoài mà tranh chấp, kể cả vì chuyện tình cảm.

Hiện tại lại nói với Đào Diệp, chẳng qua là vì không đành lòng mà thôi.

Do dự một hồi, Đào Diệp vẫn gửi cho Cẩm Y Dạ Hành một tin nhắn thoại: “Bang chủ, vì sao anh lại thu em làm đồ đệ?”

Thân là đại thần số một của game, lại là một đại gia, Cẩm Y Dạ Hành muốn thu dạng đồ đệ nào cũng có hết mà.

Ấy vậy lại cố tình chọn đồ đệ duy nhất của bạn thân mình, thật khiến cho người khác tò mò mà.

“Vì sao? Chắc là chơi vui.” Thạch Cẩm Hành trả lời, nhìn cũng biết nói cho có lệ.

“...” Đào Diệp đen mặt, trong lòng mắng thầm, anh mới chơi vui á.

“Sư phụ của em thu em làm đồ đệ, chắc cũng vì chơi vui hả?” Thật sự Đào Diệp không thể không quan tâm, thật giống trò đùa, trong cuộc chỉ có mình mình là yêu thích thật, còn hai người họ chỉ là “chơi vui”.

May thay tính cậu cũng tốt nên không biểu hiện gì.

“Đúng.” Thạch Cẩm Hành thanh lãnh nói: “Em không cần trông mong điều gì, cậu ta cũng không phải là loại người lãng mạn dịu dàng gì đâu.”

Đào Diệp lại thầm mắng, người bạn thân kia cũng nói anh như vậy á.

Nếu hai người không phải người tốt, thì sao lại nói xấu lẫn nhau như thế.

“Sư phụ, không thì cho em xuất môn đi?” Nhìn mặt trời lặn trên biển Hoài Hải, trong lòng Đào Diệp rất trầm tĩnh, hẳn biết rõ chỉ mình đa tình thôi.

“Được, em chỉ cần một sư phụ là ta thôi cũng đủ rồi.” Cẩm Y Dạ Hành nhấn lại một câu khó hiểu.

“Sư phụ, em không muốn làm đồ chơi.” Đào Diệp biết mình không thú vị, cũng không chơi vui, cậu thật không rõ tại sao Cẩm Y Dạ Hành lại coi trọng mình.

“A, chỗ này xong rồi, tới Hạnh Hoa thôn.”

“Cái gì?”

Lúc Đào Diệp trợn mắt hốc mồm, thì bọn họ đã đi tới một trong những nơi đẹp nhất của game.

“Đồ đệ, tại sao không nhận Ngọc?”

Trước khi offline, Đào Diệp thấy Cẩm Y Dạ Hành giao dịch cho cậu hai viên Ngọc, khiến cậu khó xử.

Đợi bình tĩnh lại, cậu đã nhận Ngọc rồi nên vội vã giao dịch lại cho Cẩm Y Dạ Hành 5000J.

“Em làm gì vậy?”

“Tiền Ngọc, sư phụ Bang chủ, không cần mua Ngọc cho em nữa.” Chuyện hôm nay khiến Đào Diệp quyết tâm, cậu nói: “Em đi mua trang bị, sau đó báo thù.”

Báo thù xong, cậu không chơi game này nữa.

“Em nhiều lời thật.” Thạch Cẩm Hành không nhận giao dịch.

Anh offline.

Avatar xám xuống.

Đào Diệp sững sốt một chốc, rồi chuyển mắt qua góc phải màn hình, đã mười giờ.

Cảm giác như thời gian đêm nay trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã qua ba bốn tiếng đồng hồ. So với ngày thường còn nhanh hơn nhiều.

Sau đó nhớ lại cả đêm nay cũng không liên lạc với Đại Vĩ Ba Lang, lòng Đào Diệp có chút khó chịu, tâm trạng do dự.

Cậu chính là người như vậy, luôn sợ hãi khi đối mặt với tình cảm, rất vụng về.

Thậm chí cậu cũng không dám tìm kiếm Đại Vĩ Ba Lang trên YY.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, anh còn không?

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Còn, em chưa thoát sao?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vâng, cũng sắp, xin lỗi anh chuyện tối nay.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Xin lỗi gì? Là vụ ngã cảnh với A Hành mà không để ý anh sao?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Không phải không để ý.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Thôi em cứ luân hãm đi, lúc A Hành bá đạo lên thì cũng không đáng ghét mấy.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: --

Nói đến cái từ luân hãm này thì nên dùng cho Đại Vĩ Ba thích hợp hơn.

Đào Diệp thầm oán, khiến tôi luân hãm là anh á, đồ ngốc.

Chỉ sợ Đại Vĩ Ba Lang vĩnh viễn cũng không biết rằng người đầu tiên cậu thích là anh.

Cũng sẽ không biết, nếu bọn họ thân thiết thế thì có lẽ sẽ từ sư đồ thành người yêu.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Giờ cũng trễ rồi, em chưa muốn ngủ hả?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Nếu em nói muốn, sư phụ sẽ để em đi ngủ sao?

Hôm nay là thứ sáu, là ngày nghỉ mà club quy định cho Đào Diệp, nên cậu có thể chơi đến khi tối muộn mới thôi.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói: Vậy sư phụ chơi cùng em.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vâng, em muốn đi làm nhiệm vụ hằng ngày.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Quần áo em mặc rất xấu á, thẩm mỹ của A Hành đúng là quá kỳ diệu mà.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vậy em đổi bộ khác.

Đào Diệp mở ra túi quần áo, vội vàng thay bộ khác.

Chính là bộ váy màu tím mà Cẩn Y Dạ Hành mua cho cậu đầu tiên.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Rất đẹp, em mua hả?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Không phải, cũng là Bang chủ mua.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn:...

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, sao vậy?

Đồng Thiếu Khinh không cảm thấy gì ngoài cảm giác thất bại.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: So sánh với A Hành, cậu ta xứng làm sư phụ hơn anh.

Mua trang bị, công mua Ngọc nữa, anh thân là sư phụ thứ nhất của Tiểu Phiến Đào, lại không làm gì cả.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ cũng rất tốt.

Chẳng qua là Cẩn Y Dạ Hành càng “Tốt” hơn thôi.

Sau đó không nói nữa, hai người cùng làm nhiệm vụ trong bầu không khí trầm mặc, Đại Vĩ Ba Lang nói mình muốn thoát game, ngày mai chơi tiếp.

Đào Diệp nói tạm biệt anh, mình lại tiếp tục chơi, tham gia vào một dã đoàn để đánh bản.

Vừa may trong đội cũng có người quen, là người cùng đánh bản với bọn họ - Gấu Trúc Vô Dịch.

Đội Ngũ Gấu Trúc Vô Dịch: Đờ mờ! Tiểu Phiến Đào, em trở thành đồ đệ của Bang chủ hồi nào vậy?

Cuối cùng cũng thấy danh hiệu trên đầu Tiểu Phiến Đào, Gấu Trúc Vô Dịch ngậy người trong thoáng chốc.

Đội Ngũ Tiểu Phiến Đào: Hôm qua mới bái ảnh làm sư phụ...

Đội Ngũ Gấu Trúc Vô Dịch: Em lợi hại thiệt ha, Bang chủ và Phó bang đều là sư phụ của em, em chính là tiểu công chúa của toàn bản á.

Đội Ngũ Hắc Phong: Ai là tiểu công chúa? Đồ đệ của Cẩn Y Dạ Hành?

Đội Ngũ Gấu Trúc Vô Dịch: Đại thần số một và số hai đều là sư phụ của nhỏ, trâu bò quá ha?

Đội Ngũ Tiểu Lãnh Thủ: Vậy đúng là rất lợi hại á, chị mang em chơi được không? Thu em làm đồ đệ nha? @Tiểu Phiến Đào.

Đội Ngũ Gấu Trúc Vô Dịch: Đúng á, tại sao tui không nghĩ tới vậy, ha ha ha, Tiểu Phiến Đào thu anh làm đồ đệ đi, có vậy thì anh mới thành đồ tôn của Bang chủ và phó bang được!

Đội Ngũ Tiểu Phiến Đào: = =

Đào Diệp không biết nói gì, mà càng khiến cậu càng cạn lời hơn nữa là, trong phút chốc Gấu Trúc Vô Dịch đã truyền chuyện này ra khắp Bang hội.

Bang Hội Gấu Trúc Vô Dịch: Tin nóng tin nóng! Mấy người có biết là Bang chủ thu đồ đệ rồi không?

Một đồng người rảnh rỗi nhào vào câu xé tin này.

Bang Hội Ngũ A Ca: Ai vậy? May mắn thế hả trời?

Bang Hội Vũ Nhi: Bang chủ thu ai?

Bang Hội Lưu Ly Only: Chị Tình, chị làm sư nương rồi nè. @Nếu Trời Có Chút Tình

Bang Hội Hoa Đuôi Chó Trên Thiên Sơn: Ế! Đồ đệ của Bang chủ, là người của ta hả? Là ai vậy, ra đi!

Bang Hội Nếu Trời Có Chút Tình: Ừ, Bang chủ thu đồ rồi ^__^

Bang Hội Lưu Ly Only: Là ai vậy? Chị Tình nói nhanh đi.

Nhưng Nếu Trời Có Chút Tình cũng không trả lời gì.

Cuối cùng người nói vẫn là Gấu Trúc Vô Dịch đang đánh bản chung với Đào Diệp.

Bang Hội Gấu Trúc Vô Dịch: Mấy khối khối đoán nữa, đồ đệ của Bang chủ là đồ đệ của Phó bang!

Tất cả các thành viên đều ồ lên, đồ đệ của Phó Bang chủ hình như là Tiểu Phiến Đào ha? Vậy tại sao nhỏ lại là đồ đệ của Bang chủ được?

Bang Hội Lưu Ly Only:...

Gửi ra một hàng dấu chấm lửng, hoàn mỹ biểu hiện cảm xúc của cô bây giờ, không biết nói gì hơn.

Bang Hội Vũ Nhi: Nhỏ thiệt may á, Bang chủ và Phó Bang chủ đều là sư phụ của nhỏ, tại sao tui lại không được như vậy QAQ.

Đa số người ở đây đều hâm mộ ghen tỵ, đồng thời cũng đang suy đoán, Tiểu Phiến Đào chắc là người quen của Bang chủ và Phó Bang ở hiện thực.

Bang Hội Tô Cảnh Hàm: Ha ha, tui thấy Bang chủ và Tiểu Phiến Đào ngắm cảnh với nhau ở Hoài Hải, rất đẹp đôi á

~ Bang Hội Lưu Ly Only: Ngắm cảnh cùng nhau á?

Không ai quan tâm tới vấn đề của Lưu Ly Only, bọn họ tiếp tục nói về những vấn đề khác.

Mặc dù Nếu Trời Có Chút Tình là người yêu của Bang chủ, nhưng vì cô ta có nguyên nhân khó nói nên sự tồn tại trong bang cũng không mạnh cho lắm.

Khi nghe Cẩn Y Dạ Hành thu Tiểu Phiến Đào làm đồ đệ, tâm của cô đột nhiên lạnh xuống.

Muốn tìm Bang chủ làm nhiệm vụ đôi với mình, lại thấy đối phương đã thoát game.

Đánh thêm hai bản nữa, Đào Diệp mới xoa trán mà thoát game, lúc này là mười một giờ rồi.

Cậu nhìn di động một chút, thấy bạn thân có trạng thái mới, nên tay bấm vào xem.

Vừa mở ra thấy hình ảnh đều là những cảnh quen thuộc.

Mặt trời lặn trên Hoài Hải, nắng tỏa khắp thôn Hạnh Hoa, thác nước Tuyết Nhạn Phong mù mịt khói trắng, tất cả đều là chỗ mà hôm nay đi ngắm với Bang chủ.

Đào Diệp sửng sốt, vì lúc đó đi rất vội cả hai người đều không có tâm trạng ngắm cảnh, cơ mà những hình chụp này xem ra rất lãng mạn.

Nhưng thật sự lúc đó nửa điểm cũng không dính tới hai từ lãng mạn á.

“Bang chủ này đúng là... có độc.” Khóe miệng của cậu co rút lại, nhanh đặt điện thoại xuống rồi tắm rửa.

Bây giờ là tháng năm, thời tiết cũng ấm lên nhiều, buổi Đào Diệp cũng mặc rất ít, giống như hôm nay vậy.

Nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm rất lớn, vừa tối đã thấy lạnh.

Ngày hôm sau Đào Diệp tự nhiên bị cảm, cậu thấy cổ họng rất đau, nên vội vã tìm đội trưởng club để xin nghỉ một tuần.

Sau khi xin nghỉ xong, trong lòng cậu suy nghĩ một chút, nhanh chóng mua xong trang bị, báo thù Liễu Thanh Thanh, sau đó rời game.

Thân là loại tính cách thích trốn tránh, hành động này chính là hành động mà Đào Diệp thường làm.

17. Chương 17: Kẻ Thứ Ba, Gái Hư

EDIT: EN

Nhân lúc cảm cúm chưa nặng, Đào Diệp đã gấp rút đến bệnh viện để lãnh một ít thuốc về. Tuy uống thuốc nhưng vào tối thì cổ họng vẫn rất đau rát.

“Sư phụ, bị cảm.” Cậu mới mở miệng thì trong phòng YY đã tràn ngập một tràng thanh âm khàn khàn, khiến người khác khó chịu khi nghe qua.

“Uống thuốc chưa?” Hôm nay Thạch Cẩn Hành cũng chơi game sáng, giờ đang ở trên YY.

Thanh âm rắn chắc, tuy nghe qua cũng không mấy cảm xúc nhưng lại không khớp với những hành động của anh.

Đào Diệp ngẫm lại, hình như từ lúc mình quen biết với Cẩn Y Dạ Hành cho đến nay, anh toàn làm chuyện tốt... Bao gồm cả việc đồng ý làm người yêu của Nếu Trời Có Chút Tình, dẫn mình chơi với Đại Vĩ Ba Lang, yên lặng mà làm, có vất vả cũng không oán hận gì, cũng chưa từng mắng mỗ ai.

“Khụ khụ, rồi.”

Cho nên Bang chủ rốt cuộc là loại người gì? cái hạt giống tò mò này cứ như đâm chồi trong lòng Đào Diệp.

“Ít nói chút, tôi đưa chút Ngọc cho em.”

“Không phải nói em không cần Ngọc nữa sao...”

“Trang bị.”

“Vây cũng được.” Đào Diệp kéo dài thanh âm khàn khàn mà nói: “Em đưa tiền cho anh.”

“Không cần đưa.”

Ngày hôm nay lại là một ngày nhàm chán.

Thạch Cẩm Hành chơi game trong căn nhà mà mình thuê, anh nói xong, ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím, tiếp tục kêu gọi giúp đỡ đệ mình trên Thế Giới, lấy giá cao mua trang bị cho nhỏ.

Anh cũng không cảm thấy phiền hà gì, sau lại phát thiệp trên game.

Trong game, một khi có tin tức gì thú vị, thì không quá ba phút toàn bảng đã biết hết.

Bang Hội Ngũ A Ca: Mấy người thấy không? Bang chủ kiếm trang bị cho Tiểu Phiến Đào, thiệt hâm mộ mà, tại sao tui lại không có sư phụ như vậy chứ?

Bang Hội Gấu Trúc Vô Địch: Tui còn muốn bá Tiểu Phiến Đào làm sư phụ nè, cơ mà nhỏ không chịu nhận tui, ha ha ha ha!

Trong Bang hội xuất hiện ngẫu nhiên vài đoạn đối thoại như vậy, chẳng qua là vì Bang chủ đối xử với Tiểu Phiến Đào rất tốt, lúc nào cũng dẫn nhỏ chơi.

“Mấy người nói gì vậy?” Đại Vĩ Ba Lang đột nhiên chen giọng vào, anh còn sảng khoái mà nói: “Ha ha ha ha, A Hành, tui thấy cậu kiếm trang bị trên Thế Giới nữa á, còn thiếu nhiều không, tui cũng giúp.”

“Sư phụ, không thiếu nhiều đâu.” Đào Diệp thấy anh đến, tâm tình tốt lên.

“Giọng em sao thế? Sao khàn khàn dữ vậy?” Đại Vĩ Ba Lang cũng thấy giọng Đào Diệp là lạ, khàn khàn như vịt bầu.

“Bị cảm.” Đào Diệp hút hút mũi nói.

“Đi chích, sau đó uống thuốc, sẽ nhanh khỏi thôi.” Đại Vĩ Ba Lang đau lòng nói.

“Vâng, em biết.”

“Đồ đệ ngoan, sư phụ cũng muốn mua trang bị cho em.” Đồng Thiếu Khinh nói xong thì vội vã gọi cho Thạch Cẩm Hành, hỏi anh chi bao nhiêu để chia đôi tiền ra.

“Cũng là đồ đệ của tui, cho nên đâu thể để cậu chi một mình được, đúng không?” Anh nói.

“Khỏi cần, đưa cho đồ đệ cậu đi.” Thạch Cẩm Hành trả lời điện thoại.

“Ôi, sao tự nhiên cậu tốt bụng vậy?”

“Không phải cậu cũng vậy sao?” Thạch Cẩm Hành cười nói.

“Khụ khụ, còn không phải vì muốn làm cái gì đó cho đồ đệ sao, trước đây tui cũng không xứng làm sư phụ cho lắm.” Đồng Thiếu Khinh nói bản thân, trong lòng xuất hiện chút đau lòng.

“Đừng nói nhiều, muốn đưa thì đưa.” Thạch Cẩm Hành nói, sau đó ngắt điện thoại với Đồng Thiếu Khinh.

Một chốc sau, anh hỏi Đào Diệp đang ở đâu.

“Sư phụ Bang chủ, tìm em làm gì vậy?” Đào Diệp ngồi trước máy tính, cầm khăn giấy lau mũi liên tục, thật khó chịu.

“Làm nhiệm vụ hàng ngày chưa?” Thạch Cẩm Hành hỏi.

“Đang, nhưng em còn ở... trong bang...” Đào Diệp nói chuyện, sau đó dừng một chút vì có người chat riêng với cậu, tin tức trong cuộc chat riêng này khá là căng.

Nói Riêng Ngũ A Ca nói với bạn: Tiểu Phiến Đào, lên chưa? Em nhanh lên 818 xem đi, hình như có người đang nói em á.

Nói Riêng Bạn nói với Ngũ A Ca: Nói gì em?

Nói Riêng Ngũ A Ca nói với bạn: Tào lao lắm, tốt như là tự em lên xem đi.

Tim Đào Diệp nhảy dựng, có chút giật mình và kinh ngạc.

Nói Riêng Bạn nói với Ngũ A Ca: Có thể nói sơ nội dung cho em được không?

Cậu muốn biết ngay.

Suy nghĩ đầu tiên là Liễu Thanh Thanh lại đến kiểm chuyện, nhưng sao được chứ, cô ta tài đến vậy sao, ngay cả nick phụ của cậu cũng biết.

Nói Riêng Ngũ A Ca nói với bạn: Thì nói... nói em là người thứ ba, em gái sen trắng á... Tóm lại là rất khó nghe, em nhanh xem đi.

Trên màn ảnh xuất hiện một số từ ngữ đáng sợ, gợi ký ức không tốt của Đào Diệp lên.

Cậu cứng người mà nắm tay mình, bắt buộc bản thân tỉnh lại, thoải mái mà đối mặt với chuyện này.

Nói Riêng Bạn nói với Ngũ A Ca: Vâng, cảm ơn anh, em đi xem ngay.

“Sao vậy?” Mới nói được một nửa mà Đào Diệp lại im lặng, Thạch Cẩm Hành và Đồng Thiệu Khinh cảm giác hơi lạ nên hỏi.

“Không có gì, sư phụ, em đi một chút. Sư phụ Bang chủ, chút nữa em với anh làm nhiệm vụ hằng ngày, được không?” Đào Diệp nói với họ xong, thì nhanh chóng lên 818, vội vã tìm tag tên của mình.

Hằng ngày đều xuất hiện vài chuyện linh tinh, kiểu như ai giết ai, ai tìm ai, ai bỏ ai.

Nếu nói đến thứ mà toàn game ghét nhất, chính là loại người phụ bạc.

Trong game sẽ tìm đánh tra nam, tra nữ không được khoan dung cho mấy.

Trong đó kẻ thứ ba và gái hư*, một khi xuất hiện là trở thành thù chung, cùng đánh mắng đến khi nghỉ chơi thì thôi.

(*Nguyên văn là tiểu tam và trà xanh muội, mình nghĩ chứ trà xanh đây chắc chỉ thảo nê muội = gái... ngựa)

Lúc Đào Diệp tìm được thì tag tên nhiều như cát. Có lẽ vì trong đây có một đoạn trạng thái hết như bày tỏ việc thực hư câu chuyện, viết rất rõ ràng.

Người viết nói, trong game có một nữ đồ đệ rất được thương yêu, không những cướp người của sư nương còn đạp chân trên hai thuyền, việc xấu vô số, thật khiến người ta khinh ghét!

Comment lại rất nhiều, nói rằng chẳng lẽ đây là mỹ nữ hiếm gặp trong suốt bốn nghìn năm qua?

Nam một và nam hai đều là đại thần cao thủ trong game, tuy rằng bình thường không nói gì, nhưng chắc chắn vẫn là đại gia.

Dạng con gái gì mà có thể khiến cho hai người bạn cùng chia sẻ bạn gái một cách hòa bình thế chứ?

Nữ chính chắc chắn rất xinh đẹp.

Dòng này có lượt like đến 10086...

“Khụ khụ...” Đào Diệp vuốt vuốt chiếc cổ đau của mình mà ho vài tiếng, cảm thấy càng khó chịu, đây là cái tin quỷ gì đây.

Trong đây còn đăng ảnh cậu và Cẩm Y Dạ Hành, Đại Vĩ Ba Lang cùng nhau ngắm cảnh, nhưng thế thì sao chứ?

Ba người họ đều là con trai, sao có thể có chỗ ám muội chứ?

Kẻ thứ ba? Gái hư?

Đào Diệp gửi một tin nhắn cho người viết: Bạn biết nhiều vậy, không sợ người ta giết người bịt miệng sao?

Câu trả lời này, có nhiều ý đùa giỡn.

Cậu muốn người viết này biết điều một chút, không nên viết bậy mà nói xấu người khác nữa.

Chưa đến hai giây, người viết kia đã hồi âm: Bạn là kẻ thứ ba đó hả?

Đào Diệp trả lời người viết: Bạn nói chơi hay nghiêm túc vậy? Nếu như nói chơi thì tôi khuyên bạn nên xóa tag, còn nếu nghiêm túc thì nên tra rõ mọi chuyện rồi hẵng nói.

Người viết trả lời Đào Diệp: A, thì ra là kẻ thứ ba đó, trách sao lại hiên ngang lẫm liệt đến vậy, bộ thấy mình là kẻ thứ ba chính là làm đúng hả?

Đào Diệp trả lời người viết: Không thể câu thông được, tùy bạn.

Biết được ý đồ của người viết, là cố ý, Đào Diệp cũng không dính líu gì với người đó nữa. Bởi vì cậu biết rõ, nói nhiều cũng vô dụng.

Trong bài viết này có rất nhiều người đọc, nhưng đa số đều là thấy vui nên tham gia. Chờ một khoảng thời gian sẽ như mấy chuyện tám bình thường mà bị lãng quên.

Đào Diệp nghĩ vậy, nhưng tình hình lại đi xa hơn tưởng tượng.

Mọi chuyện như vậy, sau khi Đào Diệp rời khỏi 818, thì mở nhiệm vụ, theo chỉ dẫn mà rời thành.

Lúc đang trên đường làm nhiệm vụ, nhân vật mà cậu khiển đột nhiên té xuống đất, đợi bình tĩnh lại mới biết mình đã chết.

Hồ Trợ rất dễ chết, chỉ cần gặp người có trang bị tốt chút, nếu như bạn không đề phòng kịp thì chần chừ hai ba chiêu cũng ngum rồi.

Thi thể của Đào Diệp nằm trên đất, cậu không về thành vội mà ở lại nói chuyện với người giết mình.

Gần Đó Tiểu Phiến Đào: Tại sao giết tôi?

Cô gái xinh đẹp mặc váy tím cứ thế mà thê thảm nằm trên đất, trên đầu còn có danh hiệu đồ đệ của Cẩm Y Dạ Hành, ấy vậy mà có người dám ra tay giết cậu.

Gần Đó Phượng Hoàng 1998: Bà đây ghét nhất là kẻ thứ ba, thấy một người giết một người, mi ý kiến gì hả?

Game thủ kia giết xong cũng không rời đi, trên người mặc trường bào phức tạp, mặc dù nhân vật nữ, nhưng cũng không phải là Hồ Trợ. Thấy sơ qua cũng biết là một người chơi lợi hại, bằng không cũng không dám kiêu ngạo như vậy.

Gần Đó Tiểu Phiến Đào: Chị hai à, con mắt nào của chị thấy tôi là kẻ thứ ba? Làm ơn trước khi làm gì thì nên dùng óc nghĩ một chút được không?

Đào Diệp nén giận vào lòng, cậu cảm thấy mình rất oan, một nỗi oan bực chà bá.

Gần Đó Phượng Hoàng 1998: Người nên dùng óc là mi mới phải chứ? Ái muội với người có người yêu rồi, thích làm vậy lắm đúng không?? Một chân đạp hai thuyền, thiệt lợi hại, ha hả.

Gần Đó Tiểu Phiến Đào: Đừng nói đến tôi không làm vậy, mà nếu có thì liên quan gì đến cô?

Bị giết vô cớ, trên lưng còn có bêu danh nữa, nếu không giận chính là dối lòng.

Nhưng không thể làm gì hơn, nói xong câu này thì Đào Diệp quay về thành hồi sinh.

Thế Giới Phượng Hoàng 1998: Hồi này mới giết kẻ thứ ba, thiệt sung sướng mà, kẻ thứ ba chột dạ đến mức không trả lời được quả nhiên đúng là đóa sen trắng ha!

Thế Giới Người Đàn Ông Trở Thành Vua: Thật phục cô á! Đây đồ đệ của hai đại thần, cô cứ chờ bị giết đi ~~@Phượng Hoàng 1998

Thế Giới Phượng Hoàng 1998: Ai nha nha, sợ quá đi! Mau tới giết tôi đi, để kẻ thứ ba kia hết giận!

Đào Diệp nhìn đến dòng này thì bực mình đến khó thở.

Mà dòng này cũng có nhiều người thấy, họ nhao nhao gọi ầm lên?

Người nhiều chuyện có rất nhiều, bọn họ tăng thêm tỷ sắc thái cho game.

Thế Giới Đồ Ăn Trẻ Con: Đại thần số một và số hai của bảng, bọn họ có có chung một đồ đệ, Vấn Đình sơn trang có biết không

Thế Giới Ký Ưc Gió: Hai người này là đại thần sao? Sao chưa nghe tới vậy?

Thế Giới Thiên Đường Có Đường: Đường nhiên là đại thần, thao tác và trang bị không phải dạng vừa đâu, tui từng đánh bản chung với họ rồi.

Trên Thế Giới thảo luận rất nhộn nhịp, cho nên ai ai cũng biết chuyện này.

Trong bang Vấn Đình sơn trang cũng náo nhiệt không kém.

Bang Hội Gấu Trúc Vô Dịch: Đệt, đây chuyện gì? Là đang nói Bang chủ và Phó bang của chúng ta sao? Lúc nào thì Tiểu Phiến Đào trở thành kẻ thứ ba?

Bang Hội Nha Đầu: Giờ ai cũng nói hết á, mấy người chưa nhìn 818 hả?

Bang Hội Ngũ A Ca: Đều là lời đồn, Tiểu Phiến Đào sao vậy được. Mọi người nên chờ Bang chủ lên tiếng đi, kéo đoán bừa.

Cũng có thể là do lời của Ngũ A Ca có tác dụng, nên cũng không ai nói nhiều nữa, tất cả cùng đồng ý chờ Bang chủ nói.

“Đồ đệ, trên Thế Giới có chuyện gì vậy? Là ai giết em?” Đồng Thiếu Khinh nhìn tin tức trên Thế Giới, anh nhanh chóng gọi Đào Diệp trên YY.

“Không có gì đâu, có người giết em ở rừng, giờ em đang ở thành.” Đào Diệp vừa mới trở về thành, nên cũng không chú ý đến tin tức gì, cho nên cũng không biết mình đã lên TV.

Thạch Cẩm Hành lười biếng mà nhìn chằm chằm màn hình, nghe xong thì cứng người, hỏi Đào Diệp: “Ai giết em, gửi ID cho tôi.”

“Không cần, dù giết nhỏ trăm lần cũng không là gì.” Đào Diệp lãnh đạm nói: “Giờ việc gấp là ngăn lời đồn lại... Sư phụ, hai người thấy tin đồn chưa?”

Ba người con trai dính lời đồn như thế, tâm Đào Diệp có chút xấu hổ, cậu thật không biết hai người sư phụ nghĩ sao về chuyện này.

18. Chương 18: Không Tên

EDIT: EN

“Thấy rồi, mà đừng để ý, họ nói tào lao thôi.” Đối với mầy tin đồn nhằm trong game, Đồng Thiếu chỉ bĩu môi cười nhạo: “Đều là một đám người suy nghĩ bậy bạ chỉ để thỏa mãn dục vọng tự sướng của bản thân mình thôi, không cần thiết tranh mồm cùng bọn họ.”

Đào Diệp thở một hơi, nếu đối phương không để ý thì tốt rồi, cơ mà vẫn nói: “Xin lỗi sư phụ, em không biết mọi chuyện trở thành như vậy.”

Là vì mình nên Đại Vĩ Ba Lang và Cẩm Y Dạ Hành mới bị người ta nói đến khó xử vậy.

“Xin lỗi cái gì, anh và A Hành đều người có hiểu biết, không liên quan đến em. đúng không A Hành?” Đồng Thiếu Khinh gọi Thạch Cẩn Hành vài câu, nhưng bên kia đều im lặng, chắc hẳn là đang làm gì đó.

“Sư phụ Bang chủ?” Đào Diệp ần ần mà khấn trương lên, cậu cảm giác như khi đối mặt với Nhị sư phụ thì luôn luôn sợ hãi.

“Tôi biết ai giết em, giờ đi giết cô ta.” Lúc Thạch Cẩn Hành nói thì nhân vật của anh đã đứng trước mặt Phượng Hoàng 1998.

“Sư phụ...”

“Tôi giết cô ta rồi.”

Sau khi Phượng Hoàng 1998 thấy rõ mặt người ra tay với mình thì ngay cả một đường sống cũng không có, trong nháy mắt thi thể của cô đã nằm dưới chân Cẩn Y Dạ Hành.

Gần Đó Phượng Hoàng 1998: Anh đúng thật là tới giết tui, vì đau lòng kẻ thứ ba nhà anh đúng không?

Gần Đó Cẩn Y Dạ Hành: Đừng chơi game nhiều, siêng đọc sách đi.

Nam nhân mặc chiến bào đen, cưỡi Bạch Kỳ Mã của mình rời khỏi, trước khi đi còn để lại một câu nói hết sức ngệch người cho Phượng Hoàng 1998.

Thế Giới Phượng Hoàng 1998: Tui bị Cẩn Y Dạ Hành giết, anh ta đau lòng kẻ thứ ba nhà anh ta, ha ha ha ha! Có gan thì kêu kẻ thứ ba đó tới giết tui này!

Thế Giới Đại Vĩ Ba Lang: Thu mua một bộ trang bị level cao dành cho Hồ Trạ, mua với giá cao.

Thế Giới Ngũ A Ca: Tui và Tiểu Phiến ở cùng bang, nhất định là có người vu khống cho Tiểu Phiến, mọi người đừng nhân lúc này mà mượn đao giết người nha!

Thế Giới Ốc Sên 123: Kêu em gái kia ra nói chút gì đi? Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Dù sao cũng phải nói vài lời đi chứ?

Thế Giới Tôi Say: Một đám người nhiều chuyện, nữ chính còn chưa ra mặt, mấy người tranh cãi làm quái gì?

Thế Giới Sống Mà Cười: Lữ như là vu khống thì sao? Người ta có cách làm cho hai vị sư phụ đều thương yêu người ta, đó mới chính là bản lĩnh á?

Thế Giới Trò Đùa: Lo chuyện bao đồng, chắc chắc @Phượng Hoàng 1998

Thế Giới Phượng Hoàng 1998: Mi tag ta làm gì? Không thể giết kẻ thứ ba hả? Mong nhà mi đều bị kẻ thứ ba quấy rối!

Kênh Thế Giới thêm mới liên tục, chưa đến một phút đã có thêm mấy cái. Đào Diệp nhìn một chốc thì cảm thấy hoa cả mắt, sau đó quyết định không nhìn nữa.

“Cám ơn sư phụ, thật ra không sao đâu, có giết em thì cũng không đau đớn gì.” So với mấy cuộc đuổi giết kinh khủng lúc trước thì cái này đúng thật không là gì cả.

“Cũng không phải vì em, chỉ là do quá nhàm chán, giết người.” Thạch Cẩn Hành giết người xong, thì trở lại bên người Tiểu Phiến.

Đào Diệp : “...” Cảm xúc xuống dốc, cũng không có tâm trạng đi làm nhiệm vụ hằng ngày, cho nên đành đứng đây tán dóc.

“Biết ai tung tin không?” Một lát sau, Thạch Cẩn Hành hỏi.

“Này còn hỏi nữa, đương nhiên là người yêu của cậu chứ ai.” Đồng Thiếu Khinh nói một cách khẳng định, không do dự chút nào: “Không tin cậu đi thăm dò chút đi, cô ta chắc sẽ giả ngu, không thừa nhận. Muốn nói đến sen trắng, thì không phải đồ đệ ta mà chính là cô ta á.”

“Ừ.”

Cũng không biết Thạch Cẩn Hành có ý gì, anh nói một tiếng, rồi biến mất.

Đại Vĩ Ba Lang cười ha ha mà nói: “Đồ đệ, Nhị sư phụ trút giận cho em, em cứ chờ xem kịch đi.”

“...” Đào Diệp vẫn im lặng như trước, cậu không muốn kiếm chuyện với ai, nhưng là mà người ta lại không nghĩ như vậy.

Đồng Thiệu Khinh đột nhiên nói: “Hết cảm chưa, có người chăm sóc em không?”

Không giống như lúc chơi game bình thường, Đào Diệp nghe ra một loại hương vị đứng đắn, đây là quan tâm...?

“Sư phụ, em ở một mình.”

“Người thân đâu?”

“Ở nhà chính.”

“Thuê trọ để học hả?”

“Vâng.”

Nếu như không phải vì học xa, cha cũng sẽ không vì từ bỏ buôn bán mà lên đây chăm sóc cậu.

“Học gì vậy?”

“Sư phụ, em học đại học.” Không phải học sinh trung học hay tiểu học.

“Phải không?” Đồng Thiệu Khinh ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại chắc chắn là vậy, anh từng nghe Đào Diệp nói mình đi làm thêm. Mà học sinh trung học thì làm gì có nhiều thời gian mà làm thêm, và cũng chẳng có thời gian mà chơi game.

“Vâng...” Đào Diệp và Đại Vĩ Ba Lang đợi một lát thì nhìn thấy Cẩn Y Dạ Hành ở bên cạnh đã biến mất, cậu thuận miệng hỏi câu: “Sư phụ Bang chủ, anh đang làm gì vậy?”

Bên kia trả lời: “Đang làm nhiệm vụ.”

“= =” cạ lời nên chỉ đành gõ lại ký tự này, Đào Diệp nói: “Sao không dẫn em theo làm nhiệm vụ? Em cũng chưa làm nhiệm vụ hằng ngày nè.”

“Em chờ chút, tôi đang làm nhiệm vụ đôi.” Thạch Cẩn Hành nói.

“Ế.” Đào Diệp ngơ ngác nói, xong sức nhớ tới Bang chủ đúng là đã có người yêu, nhưng mà không phải nói tới tính sổ sao? tại sao lại hài hòa hứng khởi làm nhiệm vụ đôi thế.

“Ha ha ha ha!” Đại Vĩ Ba Lang cười ha ha, dùng sức mà bôi đen Thạch Cẩn Hành: “Cậu làm cái quỷ gì vậy? Đừng nói là bị nhỏ kia tẩy não nha?”

Lúc này, Bang chủ không trả lời, hình như đang bận?

“Đồ đệ, nếu cậu ta không rảnh thì sư phụ dẫn em đi.” Đại Vĩ Ba Lang tìm tọa đồ của Đào Diệp rồi nhanh chóng đi qua.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Chờ tôi một chút.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Không sao, em đi cùng sư phụ, đã đồng ý rồi.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Vâng tùy em.

Khi nhìn thấy ba chữ kia, Đào Diệp như có cảm giác nghẹn trong yết hầu, này là gì vậy?

Mãi đến khi làm xong nhiệm vụ hằng ngày với Đại Vĩ Ba Lang, thì vẫn không thấy bóng dáng của Bang chủ.

Đại Vĩ Ba Lang cảm thấy nếu không đánh bản thì cũng vô tâm chơi game tiếp, anh kéo Đào Diệp đi vòng vòng chơi.

“Đi làm gì?”

“Đi nghe người khác hát.” Đại Vĩ Ba Lang hưng trí bừng bừng mà nói: “Gần đây anh nghe nói, trên YY có rất nhiều người hát hay.”

“Đúng rồi.” Đào Diệp gật đầu tỏ vẻ đồng ý, có chút người hát hay hơn cả bản gốc.

Hai thầy trò nói xong, thì chuyện một giây sau khiến Đào Diệp giật mình. Sư phụ cậu, dẫn cậu vào kênh của club Quốc Sắc Thiên Hương.

Bên trong có một người ca sĩ đang hát, vừa nghe thanh âm Đào Diệp đã biết, đó chính là thanh âm của Tiểu Ưu.

Nhìn thấy số trang quen thuộc, trong lòng Đào Diệp chỉ biết .

“Sư phụ thích cái club này lắm.” Đại Vĩ Ba Lang nói.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ...”

“Cổ họng đau hả? Hôm nay uống thuốc chưa? Nhanh đi uống thuốc đi.”

Đợi một lát, sau khi Đào Diệp uống mấy ngụm nước, lau nước mắt sinh lý trên khóe mi mới nói: “Khi nào thì thích Quốc Sắc Thiên Hương.”

“Đêm qua.”

Vậy thì Đào Diệp an tâm, đêm qua mình không có hát.

“Anh thích nghe hát không?”

“Thích.”

Đêm dài, hai thầy trò đã hao phí một khoảng thời gian. Khi trở lại game thì gặp Bang chủ đang tìm kiếm họ.

“Đi đâu?” Thạch Cẩn Hành tìm không thấy Đồng Thiếu Khinh thì trực tiếp mở điện thoại lên gọi.

“Mang đồ đệ tui đi giải sầu.”

“Thật xứng chúc.”

“Cậu tưởng tui là cậu hử, một bên chơi cái này một bên đùa cái khác, chắc chắc.” Đồng Thiếu Khinh khó hiểu, Nếu Trời Có Chút Tình có gì tốt chứ.

Về việc mình làm, Thạch Cẩn Hành cũng không nói gì nhiều.

Lần đầu tiên có thời gian chơi game, lại chơi đến không tập trung, Đào Diệp cảm thấy mình có chút lực bất tòng tâm, chắc hẳn là do bệnh cúm.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Sư phụ, anh còn chơi không? em thoát trước, ngủ ngon.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Không chơi.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Sư phụ em nói tâm trạng em không tốt, tôi mua chút đồ cho em.

Gửi hai tin nhắn liên tiếp, nhưng Đào Diệp lại không nhìn thấy. Cậu cứ nghĩ Cẩn Y Dạ Hành đang chơi, cho nên nói ngủ ngon xong thì thoát.

Có người nói lo lắng nhiều chính là việc linh tinh, nhưng chẳng qua lo lắng nhiều chỉ vì thiếu cảm giác an toàn thôi.

Nếu bạn cảm giác an toàn, thì sẽ không như vậy.

Ngày hôm sau thì nhiệt độ tăng cao liên tục, quả thật đã đến mùa mặc áo ngắn tay. Lúc Đào Diệp đang đứng trong sân trường, thì băng quỏ nhìn thấy vài người mặc váy ngắn và quần sooc.

Con trai con gái, mỗi người đều đầy đủ cảm xúc.

Đứng giữa họ, Đào Diệp vẫn giờ vờ như cũ, cho dù cậu bị cảm, thì thanh âm vẫn nghe rất tốt.

“Có cái gì đẹp hả?” Cậu nhìn đám đàn chị ngồi trên cỏ chụp hình, cảm thấy không mấy đẹp cho lắm.

“Đã đến tháng tốt nghiệp, điều tiếc nuối của tui là không thể theo đuổi thành công đàn chị được, ài.” Béo ú đang than vãn có quan hệ không tồi với Đào Diệp, nữ thần trong lòng cũ sắp tốt nghiệp, cậu rất đau lòng.

“A, đi nhanh đi, ăn cơm.” Thân ảnh cao gầy Đào Diệp lướt qua bãi cỏ.

Áo sơ mi chữ T trắng, quần đen, giống hệt như nam thứ trong tranh, thật có cảm giác mộng lung mờ ảo.

“Cậu thích ai chưa?”

“Hình như chưa.”

Lúc đang ăn cơm trưa trong căn tin trường, di động đặt trong túi áo rung lên hai tiếng. Đào Diệp lấy ra xem, là tin nhắn của Đại Vĩ Ba Lang.

“Bệnh sao rồi?”

Anh ta còn quan tâm bệnh tình của mình... Này thật không giống hành động của Đại Vĩ Ba Lang.

“Hôm nay còn nặng hơn, sư phụ.”

“Nhịn xuống.”

“QAQ Em còn nghĩ anh sẽ bảo em uống thêm nhiều nước ấm.”

“Sẽ không, anh ghét ai bảo anh uống nước ấm.”

“Vâng, anh ăn cơm trưa chưa?”

“Chưa ăn, không quá đói. Anh mua váy cho em, mấy viên ngọc nữa.”

“Cảm ơn sư phụ.”

Ăn xong cơm trưa, trên đường về Đào Diệp hỏi béo ú: “Cậu theo đuổi đàn chị thế nào vậy? Có tặng lễ vật cho chị ấy không?”

“Không có, đưa thì không tốt lắm, nếu như người ta cảm thấy không tốt thì sao?” Béo ú thẹn thùng quay mặt, cậu không xấu, nếu gầy xuống nhất định sẽ trở thành soái ca.

“Mua một chiếc váy xinh đẹp cho chị, thử đi.”

Béo ú kinh ngạc, trong ấn tượng của cậu, Đào Diệp chính là người không thích xen vào việc của người khác. Lúc cậu đeo đuổi đàn chị kia, cậu ta chỉ ngồi nghe thôi, chứ không đề xuất cái ý kiến gì.

“Tâm tình cậu hôm nay không tệ lắm ha?”

“Hử? Có sao?”

Đào Diệp mân miệng, mắt hí xuống, chắc vậy, đã lâu rồi không có người quan tâm đến cậu.

Bị bệnh thì có người quan tâm, thật có chút cảm động.

19. Chương 19: Chia Tay Vui Vẻ

EDIT: EN

Thể chất mỗi người không giống nhau, Đào Diệp là cái loại thể chất nếu bị cảm cúm sẽ phải mất tới nửa tháng để hết. Đây là cái quy luật mà mất rất lâu cậu mới có thể nắm chính xác được... Hơn nữa, cho dù là hết cảm, thì cậu cũng không dám đi hát.

Không biết vì sao mà Đại Vĩ Ba Lang lại thích xuất hiện ở Quốc Sắc Thiên Hương.

Đào Diệp không muốn biểu diễn bởi cậu cảm thấy vậy có chút xấu hổ.

Nếu để Đại Vĩ Ba Lang thấy mấy người fan nam và fan nữ trêu chọc mình thì nghĩ thôi cũng buốt hết cả răng.

Hôm nên trên game cũng không có chuyện hay ho gì, Đào Diệp lại nhìn đến quần áo trên người mình. Hôm nay mặc một chiếc quần la vàng nhạt, thiếu một chút cảm giác phiêu dật, nhiều thêm phần năng nổ nhiệt tình.

Rất đẹp, nếu là con gái thì đều thích hết.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Sư phụ, cảm ơn, váy rất đẹp, cả ngọc nữa.

Trong túi lại có thêm mấy viên ngọc tốt.

Cậu không biết tại khoảng thời gian xấu hổ này, Cẩn Y Dạ Hành có lên game hay không.

Bốn giờ đã tan lớp, Đào Diệp đi ngang qua tiệm cơm mình thường ăn, nhưng lại không muốn ăn cơm chút nào. Cậu nghĩ nếu như một hồi đói bụng thì gọi đồ ăn về ăn.

Tuy vậy lại mua một ít đào tươi, về nhà rửa sạch, rồi đưa lên miệng cắn.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Ngọc thì cầm đi Rèn Luyện, hôm nay tôi không may lắm, bỏ phí năm viên.

Nhìn thấy mấy dòng kia, đào trong Đào Diệp suýt rớt, năm viên...?

Một viên cũng khoảng ba trăm đồng ha, vậy tính ra vị sư phụ này lãng phí mấy ngàn đồng RMB, thật sao trời.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Vâng, em sẽ đi luyện.

Trong lòng ẩn lên ý nghĩ muốn đưa tiền lại, nhưng suy một hồi thì Đào Diệp vẫn bác bỏ ý nghĩ này. Dựa theo sự hiểu biết của cậu đối với Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang, thì hai người là hai vị đại gia tiêu tiền như rác.

So chút tiền ấy với bọn họ, thì chỉ làm người khác phản cảm thôi.

Sau khi nói xong với Cẩn Y Dạ Hành, Đào Diệp điều khiển nhân vật, đi đến gặp NPC chuyên trách về Rèn Luyện, cùng lúc thì thuận tay mở YY, nhìn xem trong phòng có ai không.

Không ngoài dự đoán, chỉ có một mình Cẩn Y Dạ Hành.

Phòng này ngoại trừ thời gian đánh bạn, thì không mở cho người ngoài vào, chỉ có người quản lý mới được phép mở.

“Sư phụ, anh đang làm gì vậy?” Đào Diệp tiến vào, lên tiếng chào hỏi, ánh mắt chuyên chú mà tìm kiếm NPC.

“Làm nhiệm vụ.” Thạch Cẩn Hành trả lời.

“Hử? Lại là nhiệm vụ đôi?” Đào Diệp thuận miệng hỏi.

“Ừ.”

“...”

Về chuyện yêu đương của Cẩn Y Dạ Hành, Đào Diệp vẫn tò mò như trước, nhưng mà cậu lại không muốn hỏi, đây chính tính cách của cậu.

“Em cũng đến đây đi, tôi ở Tuyết Nguyên.” Thạch Cẩn Hành gọi Đào Diệp, sử dụng Quyền Dịch Chuyển để đi đến Tuyết Nguyên.

Đào Diệp lại tiếc Quyền Dịch Chuyển năm mươi đồng kia, cậu nói rằng: “Sư phụ, em sẽ tự chạy tới.”

“Dùng quyền.” Thanh âm của Thạch Cẩn vô cùng đáng tin.

“Vâng ạ.” Đào Diệp mở túi, sử dụng Quyển Dịch Chuyển duy nhất mà mình có để tới Tuyết Nguyên.

Lúc cậu vừa tới thì Thạch Cẩn Hành đã kéo nhanh cậu vào đội ngũ, rồi nói thêm: “Mười người đánh Phó bản, không quá khó.”

Đào Diệp nhìn nhìn, trong đội ngũ cũng có mặt Nếu Trời Có Chút Tình, còn thêm một đồng người không quen thân và lạ mặt.

Cậu không biết đây là nhiệm vụ đôi cuối cùng, chỉ cần đánh xong cái bản khó nhằn này, thì có thể sở hữu phần thưởng mà Nếu Trời Có Chút Tình muốn.

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Bang chủ, trong đội không cần thêm Hỗ Trợ, đây là đội mười người.

Một đội mười người, là một Phó bản không quá khó khăn, cho nên chỉ cần một Hỗ Trợ là đủ rồi.

Đội Ngũ Vui Xong Thì Chết: Mẹ nó...

Gần đây thì tần suất xuất hiện tên của Tiểu Phiến Đào rất cao, người trong đội vừa thấy ba người này, thì đã nghĩ đến mấy tin đồn về họ.

Giờ người yêu của nam chính đã công khai lên tiếng, nếu nói không oán không giận thì ai mà tin chứ.

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Chuẩn bị vào bản.

Nhìn thấy sự phụ không để ý đến ý tứ của Nếu Trời Có Chút Tình, Đào Diệp cũng lười nói chuyện. Những người khác lại càng không có quyền lợi nói chuyện, bọn họ đều người làm việc vì tiền, đến cho đủ người thôi.

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Tiểu Phiến, mấy lời đồn gần đây trên game, em có xem không?

Xem ra vẫn không tránh khỏi cuộc tranh cãi, trước mặt những đội viên ham vui đứng xem, Đào Diệp hồi âm.

Đội Ngũ Tiểu Phiến Đào: Có xem, nếu sư nương nói đó là lời đồn, thì em yên tâm rồi.

Đây là lần đầu tiên mà Đào Diệp gọi Nếu Trời Có Chút Tình là sư nương.

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Ừ, tuy vậy chỉ vẫn muốn em ra mặt để mọi chuyện sáng tỏ chút, dù sao cứ để họ nói vậy thì không tốt cho lắm.

Đội Ngũ Tiểu Phiến Đào: Ra mặt như thế nào?

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Vào bản, tập trung đi.

Đọc một chút điều lệ, rồi vào Phó bản, tới đây thì mọi người cũng không tám tiếp nữa.

Phó bản này quả thật không quá khó, mười người tập trung một chút, bỏ hơn mười phút đã hoàn thành. Đợi khi BOSS ngã xuống thì Nếu Trời Có Chút Tình đã vội vã chạy lại.

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Bang chủ, là phần thưởng em muốn, cảm ơn anh ^ _ ^

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Ừ.

Lúc Bang chủ phát tiền cho bọn họ thì Đào Diệp đang đứng phía sau, ngồi ngốc một cách nhàm chán, nhưng chỉ một lát sau cậu liền giật mình mà nhìn.

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Ly hôn đi.

Tin nhắn vừa được gửi ra, Đào Diệp đã theo phản xạ mà nhìn đám người trong đội. Vừa thấy thì phát hiện trong đây chỉ còn ba người.

Cẩn Y Dạ Hành nói với ai, không hỏi cũng biết.

Trong lòng của cậu rất loạn, mắt chăm chăm đợi hồi âm của Nếu Trời Có Chút Tình, giống như mình cũng là một nhân vật chính trong đó vậy.

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Bang chủ, vì sao?

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Đã nói sớm, nhận phần thưởng xong thì ly hôn.

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Là vì đồ đệ sao? Cho nên hai ngày nay anh mới theo em làm nhiệm vụ?

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Đi bây giờ.

Anh không giải đáp câu hỏi của Nếu Trời Có Chút Tình, chẳng qua biểu đạt quyết tâm của mình, khiến ai cũng không từ chối được.

Một lúc lâu Nếu Trời Có Chút Tình cũng không trả lời lại.

Đào Diệp ngưng mặt một lúc, cậu cũng bị loại khí thế này ảnh hưởng tới. Cậu không nhịn được mà lên YY nói với Cẩn Y Dạ Hành: “Sư phụ, không thì anh và cô ấy nói một chút đi.”

“Nói gì?” Thạch Cẩn Hành hỏi.

“Cổ thích anh, anh biết không?”

“Vậy thì sao?”

“Vậy thôi...” Đào Diệp thấy mình nói cũng dễ hiểu, và đương nhiên, trong lòng của Cẩn Y Dạ Hành cũng biết điều đó, chỉ là anh không quan tâm nó lắm thôi.

Cho nên Đại Vĩ Ba Lang nói rất đúng, chẳng qua là vì anh nhân chán ha?

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Bang chủ, có thể để em mãi là người yêu của anh, được không?

Một người con gái nói đến mức này, chỉ cần bạn là một người con trai hơn tốt bụng tý là đã không thể từ chối.

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Tôi không muốn cô làm người yêu, giờ đi ly hôn đi.

Một người con trai nói đến mức này, ai là con gái cũng biết rằng người này không còn muốn dính dáng với mình nữa.

Đội Ngũ Nếu Trời Có Chút Tình: Vâng, em biết.

Cô gái có tự tôn, nếu bị từ chối một lần thì sẽ không dây dưa lần hai.

Nhìn thấy ID của Nếu Trời Có Chút Tình biến mất, Cẩn Y Dạ Hành đã mang cái người đang giả làm vật trang trí là Đào Diệp về thành.

Bọn họ đi Nguyệt Lão trang.

Kết hôn và ly hôn, đều hoàn thành ở Nguyệt Lão trang.

Chỉ khác ở chỗ, bọn họ đi từ cửa sau, chuẩn bị hoàn thành màn Tương ái tương sát để ly hôn.

Game thiết kế cái màn ly hôn này rất thú vị.

Sau khi Nếu Trời Có Chút Tình giết Cẩn Y Dạ Hành, thì hệ thống chiêu cáo thiên hạ rằng bọn họ ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tin tức hai người ly hôn khiến cả Thế Giới nổ tung.

Cuối cùng là chuyện gì vậy?

Nhiều người mong ngóng Nếu Trời Có Chút Tình ra nói vài câu, có phải bị đồ đệ cướp người yêu rồi không?

Cơ mà Nếu Trời Có Chút Tình vẫn không xuất hiện, từ khi cô trở thành Bang chủ phu nhân cho đến nay, sự tồn tại vẫn rất thấp.

Hoặc là nói, cô không có lý do mà nổi tiếng.

Thế Giới Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Vợ chồng bang Ngự Kiếm Giang Hồ @Kiếm Phá Trời Cao dắt tay cùng chúc mọi người có Tiết Đoan Ngọ vui vẻ!

Thế Giới Tiểu Ma Tiên Blah Blah: Vợ chồng đại gia, chắc chắn, mọi người tới đây tham gia đi, lĩnh tiền lì xì nè

~~ Thế Giới Kỵ Sĩ Bóng Đêm: Chúc mọi người Tiết Đoan Ngọ vui vẻ, chúc Bang và phu nhân mãi yêu thương nhau, bạch đầu giai lão!

Thế Giới Hoa Phi Hoa Cửa Hoa Lạc Các: Bang chủ của Hoa Lạc Các gửi lời chúc đến, chúc phúc bang Ngự Kiếm Giang Hồ sẽ tràn đầy niềm vui

~ Thế Giới Phía Trước Có Núi: Hôm nay là Tiết Đoan Ngọ hả, ha ha ha ha.

Đúng vậy, hôm nay vậy mà là Tiết Đoan Ngọ.

Nhìn thấy mấy lời chúc, Đào Diệp liền vội vã nhấn khung chat của Cẩm Y Dạ Hành để gửi một lời chúc tới cho anh.

“Sư phụ Bang chủ, Tiết Đoan Ngọ vui vẻ.”

“Ừ, Tiết Đoan Ngọ vui vẻ.”

Do dự một chút, cậu ngập ngừng nói: “Chia tay vui vẻ?”

Trong phòng yên tĩnh lại, khiến Đào Diệp vô cùng hối hận cái miệng tiện của mình, rõ ràng rất sợ cái khí thế của đối phương, vậy mà cứ thích vuốt móng hổ.

“Không tính là chia tay, tôi đâu thích cô ta.”

“Vâng, em biết.”

Thích một người, đương nhiên là không phải thế.

“Mấy viên thành công?” Thạch Cẩm Hành hỏi.

“Ba viên.” Tỷ lệ này chỉ phần nhỏ người mới có được nên giọng của Đào Diệp rất vui vẻ mặc dù tiếng nói vẫn khó nghe như cũ: “Sư phụ biến thành kẻ độc thân, em thả một cái pháo hoa nha.”

“Em rất vui hả?” Thạch Cẩm Hành có chút dở khóc dở cười cười.

“Cứ vậy đi.” Đào Diệp chỉ huy sư phụ mang mình ra Quảng Trường, thả lên trời một cái pháo hoa.

Đương nhiên không phải loại pháo quý gì, trong túi của cậu chỉ có pháo hoa mà khi làm nhiệm vụ rút ra thôi, thả xong sẽ biến mất.

“Ồ trong game thật quý.” Cậu nhìn trời mà than vãn, sau lại nhận đến một thông báo giao dịch, bên trong là ba cái pháo hoa cao và ba quyền dịch chuyển.

Những thứ này là Cẩm Y Dạ Hành cho cậu.

“...”

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Tiểu Phiến, em ở đâu?

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Sư phụ, em đang ở Quảng Trường thả pháo hoa với Nhị sư phụ, em ngẩng đầu lên đi.

Đồng Thiếu Khinh nhìn bầu trời đen kịt trong game, một cái pháo hoa đang nổ tung thật lớn.

Anh tựa người vào ghế, khóe miệng tràn ra một nụ cười ảm áp.

20. Chương 20: Hay Là Kết Hôn Đi

EDIT: EN

Lục tục một lúc, cũng có vài người thả pháo trên Quảng Trường.

Bầu trời Tiết Đoan Ngọ hôm nay rất đẹp, kênh Thế Giới bình thường luôn ầm ĩ cũng vì vậy mà có thêm chút hài hòa êm dịu, nhiều người cảm thán, xem ra mọi người vẫn rất đáng yêu.

Thế Giới Phượng Hoàng 1998: Đại thần vì muốn bảo vệ đồ đệ mà ly hôn với vợ [buồn cười][buồn cười][buồn cười][buồn cười]

Thế Giới Trục Tuyết Thanh Phong: Nói thật, Tui cũng muốn biết chuyện gì đang diễn ra? Em gái Tình rất tốt, có đánh qua mấy bản với em, phải nói là một em gái rất dịu dàng.

Thế Giới Ngọc Long Tuyết Sơn: Thua mua một chiếc Sừng Rồng với giá cao, có thể trao đổi tiền thật.

thế giới Sư Thúc 0508: Nếu Trời Có Chút Tình dịu dàng không thì tui không biết, tui chỉ biết Tiểu Phiến Đào rất dịu dàng, hắc hắc hắc, Nếu Trời Có Chút Tình gì chứ, ly hôn rồi thì nhanh cút đi!!

Thế Giới Ta Say: Bạn phía trên là fan cuồng của nhỏ hả?

Thế Giới Táng Yêu Thanh Hoa Tử: Vị nhân huynh kia nói cũng đúng, thắng làm vua thua làm giặc, vậy thì còn nói gì nữa? Mỗi ngày đều nhắc tên người ta, mấy người muốn làm tòa án sao?

Thế Giới Tiểu Tình Ca: Ha ha ha ha, ngay cả tòa án cũng không thể xen vào chuyện yêu đương của người ta, mấy người thiệt buồn cười!

Thế Giới Không Sợ SSS: Cẩn Y Dạ Hành là ai? Là đại thần quỷ gì vậy, tui chưa từng nghe qua, đừng có lần nào cũng nhắc họ được không?

Ly hôn rồi, vậy mà vẫn có người tò mò chuyện của họ.

Muốn biết về hai vị đại thần không nổi tiếng kia, về người đồ đệ mà hai người đều yêu thương, cuối cùng là âu ảm dư lao ý, trong sạch ra sao mà bị người ta nói xấu vậy.

“Nhỏ kia vẫn đang nói em, em có thấy không?” Đại Vĩ Ba Lang rất muốn noi theo Cẩn Y Dạ Hành mà tìm Phượng Hoàng 1998 để giết nhỏ một cách không kịp trở tay.

Nếu nhỏ không sợ chết như vậy, vậy về sau sẽ để ý nhỏ, coi như là một nhiệm vụ của mình trong game.

“Em thấy.” Những cái người dùng từ ngữ để hại người, Đào Diệp nhìn lướt qua, cũng không có hứng thú: “Lời đồn sẽ bị lãng quên, sư phụ không để ý làm gì.”

“Ừ.” Đại Vĩ Ba Lang đồng ý nói.

Pháo hoa vẫn tiếp tục nổ trên Quảng Trường, thiếu hiệp mặc áo xanh cưỡi Kỳ Lân đến, đi đến bên cạnh bạn thân và đồ đệ, nơi này có bầu không khí thật vui.

“Có muốn đi làm nhiệm vụ ngày hội không? Hình như sẽ rơi ra trang sức.” Đại Vĩ Ba Lang đề nghị nói.

“Để em xem.” Đào Diệp xem giới thiệu của nhiệm vụ, khi cậu nhìn thấy bộ trang sức màu hồng kia thì lập tức bủi môi, nói với hai sư phụ: “Là trang sức của nữ.”

“Đương nhiên trang sức của nữ, cho nên mới hỏi em có muốn không.” Đại Vĩ Ba Lang nói.

“Đi đánh đi.” Cẩn Y Dạ Hành tắt giới thiệu của nhiệm vụ, thuận tay tiếp nhận: “Là đoàn sáu người, tôi đi gọi ba người nữa.”

Bang Hội Tiểu Trì Diêu: Bang chủ, em cũng muốn trang sức, có thể đánh hai lần được không?!

Bang Hội Một Cây Hoa Hải Đường: Bang chủ ơi Bang chủ! Thêm em một nha! Em cũng muốn đánh!

Bang Hội Cẩn Y Dạ Hành: Muốn đánh thì vào tổ.

Có đôi khi Bang chủ cũng hữu cầu tất ứng. Lại vào thêm ba người, đánh khoảng bốn lần.

Phó bản đó cười mười phút thì mở, bốn mươi phút sau xong việc.

Đào Diệp thật sự muốn cái món trang sức màu hồng kia, nhưng sư phụ đã kéo người trong bang tới nên cậu không nói nữa.

Lúc nhận được trang sức, cậu liền cảm ơn Đại Vĩ Ba Lang và Cẩn Y Dạ Hành.

“Không thích hả?” Cẩn Y Dạ Hành hỏi.

“Cũng không phải, chỉ là quá hồng...” Đào Diệp khụ khụ, cầm lấy chiếc di động dính cơm, sau đó hai vị sư phụ đã hiết đồ đệ mình còn chưa ăn cơm chiều.

“Bò xào ớt xanh không cần để thêm tiêu? Tinh ăn thịt bò miếng hả?” Đại Vĩ Ba Lang nhận nhin để không cười lớn mà hỏi một cách nghiêm túc.

Đào Diệp cũng hồi âm một câu rất nghiêm túc: “Trên cơm cũng không có thịt bò miếng, chỉ có bò xào ớt xanh.”

“...”

“Em rất kén ăn.” Nhị sư phụ của cậu nói.

“Em vẫn tốt mà.”

Trên thế giới còn rất nhiều món, chỉ là khó có thể ăn được chúng.

“Chưa hết cảm thì đừng ăn mấy món mặn như vậy, coi chừng cổ họng bốc khói đấy.” Đại Vĩ Ba Lang nói.

“Vâng, cảm ơn sư phụ, ngày mai em ăn đồ luộc.” Đào Diệp ngoan ngoãn nói.

“Hôm nay không có chuyện gì hết, sư phụ mang em đi phòng Vinh Dự ha. Đây là lúc cống hiến cho bang đó.” Đại Vĩ Ba Lang sực nhớ tới, đã lâu cũng không đánh qua phòng Vinh Dự.

“Vâng, có thể đánh hôm nay không?”

“Tại sao lại không?”

Chỉ có ba người trong YY, lại mở ra cho người ngoài vào. Đợi đến khi đủ người, Đào Diệp liền đóng mạch, cũng tập trung chú ý đến việc trong phòng.

Thanh âm lãnh tĩnh của Nhị sư phụ truyền đến tai, một bên cậu chơi game, một bên ăn cơm.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Tiểu Phiến, chị có thể nói với em chút chuyện không?

Nuốt xuống ngụm cơm trong miệng, Đào Diệp để đĩa xuống, gõ chữ.

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Chị muốn nói gì? Cứ nói thẳng ra đi.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Em thích Bang chủ không?

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Bang chủ ta sư phụ tôi, tôi thích anh ta, nhưng không phải cái loại thích này.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Vậy em thích Phó Bang chủ hả?

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Đều là sư phụ của tôi, tôi đều thích, cuối cùng thì chị muốn nói chuyện gì?

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Không có gì, chẳng qua do chị không buông được Bang chủ, muốn ở cùng với anh thôi.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Tiểu Phiến, em có thể giúp chị hay không?

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Loại chuyện này, tôi giúp không được, xin lỗi.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Không phải em giúp không được, chỉ là em không muốn thôi, chị biết.

Đào Diệp không muốn hồi âm, cậu cảm thấy cô gái này rất kỳ lạ.

Cậu cũng không biết, Nếu Trời Có Chút Tình chụp lại đoạn đối thoại của họ, chỉnh sửa một chút rồi truyền trên game.

Hậu quả là, Tiểu Phiến Đào cũng thích hai người sư phụ mình, không những thế mà còn trả lời đến mức đúng lý hợp tình.

“Có lẽ người ta chỉ là thích một cách đơn giản, không phải loại thích kia thì sao?” Cũng có người nói giúp Tiểu Phiến Đào.

“Dù sao tui cũng thấy khó hiểu, mấy cô gái hiện giờ, có mấy người là không thích hư vinh đâu?”

“Tui cũng là con gái nè, nếu tui là Tiểu Phiến Đào, cũng lam vậy á? sao có thể uống được vị sư phụ nào chứ?”

“Hai người đều thích, hai người đều thương nhỏ, tất cả cùng vui [cười híp][cười híp][cười híp]”

“Con người của tui có một tật xấu, ai gửi icon buồn cười tui sẽ gửi lại cho người đó [buồn cười]”

“Mới vừa rồi còn thả pháo hoa ở Quảng Trường, rất lãng mạn nha, thiệt không cảm nhận được sự tồn tại của vợ trước luôn á.”

“Đúng vậy, trang phụ của Tiểu Phiến Đào tên là Lê treo giá 666J* cả đều phải thềm nhỏ dài á, mấy người bọn tui không mua nổi luôn!”

“Trang phục thì tính gì, người ta còn kiếm ngọc cho nhỏ mỗi ngày trên Thế Giới kìa, đây mới là quan trọng.”

“Lại là một cô gái được nhiều yêu mến, tại sao chúng ta lại không được như vậy hả [lau mũi][lau mũi]”

“Lúc trước người ta không ly hôn, thì nói đồ đệ người ta là kẻ thứ ba, giờ không phải đại thần cũng ly hôn rồi đó sao? Có ở cùng với nhau một cách hợp lý nha. Đến mở cược nào, đoán xem khi nào thì đại thần sẽ về chung nhà với đồ đệ cưng đây ~~ tui đặt hai ngày!”

“Một tuần được không?”

“Đại thần tùy hứng, có lẽ người ta chỉ thích quan hệ thầy trò thì sao?”

Cái bàn cược nhảm chán này, ấy vậy mà càng có nhiều người tham gia vào, người cược một tuần chiếm đa số trên bàn hơn.

Nhưng không để ý người ta tám thế nào, Đào Diệp ở đây vẫn rất bình tĩnh. Cậu biết rõ cuộc đối thoại trong hình ảnh, chắc chắn là do Nếu Trời Có Chút Tình bày ra. Hoặc phải nói, tất cả mấy chuyện gần đây, đều là do Nếu Trời Có Chút Tình làm, bao gồm cả lời đồn kẻ thứ ba lúc trước.

Cậu chưa bao giờ muốn quan tâm, cũng chưa bao giờ muốn nói cho Đại Vĩ Ba Lang hay Cẩn Y Dạ Hành.

“Cái hình này, là em nói chuyện với ai hả?” Thạch Cẩn Hành gửi tin nhắn, thuận tiện gửi kèm hình ảnh theo.

“Sư phụ, hình này là giả...” Đào Diệp nhú mày, giải thích: “Cũng không nói giả hoàn toàn, chỉ là nguyên bản không phải vậy, nó thiếu mất hai câu của em.”

“Hai câu gì, em thật nói như vậy?”

“Em có nói, nhưng không phải cái loại thích này.”

“Vậy là gì.”

“Đồ đệ thích sư phụ.”

“Ừ.”

Đào Diệp biết, bọn họ sẽ rõ.

Mọi người đều là người lớn, biết rất rõ mọi chuyện trong game, người với người chỉ gặp trong giấy lát, đây chỉ đơn giản là hảo cảm, cũng là độ yêu thích lớn nhất.

Có lẽ có thể ảnh hưởng đến tình cảm, có thể vì họ mà ấm lòng, nhưng cũng chỉ vậy thôi.

Buông internet, mọi người đều ở những chỗ khác nhau, mỗi người càng lại có kiểu sinh hoạt khác nhau.

Sẽ không để mọi người khắc sâu lẫn nhau, cũng sẽ không vì game mà hẹn gặp ngoài đời.

Còn sự kết thân lẫn nhau, nó có thể sâu đậm, mà cũng có thể tan vỡ.

Vậy thì vì phải luôn thân mật vậy chứ, đó chắc hẳn là điều mà Đào Diệp không rõ nhất, cũng không tin tưởng nhất, vì cậu không tự tin lắm.

“Em còn chưa nói tôi biết, em nói chuyện với ai?”

“Là Nếu Trời Có Chút Tình.”

“Biết ngay là cô ta mà.” Đại Vĩ Ba Lang xen mồm, giọng điệu chán ghét kèm khinh miệt: “Đúng là nhân phẩm thối tha, chính mình không bản lĩnh nói xấu người khác, anh ghét nhất cái loại chuyên giở trò sau lưng này.”

“Tôi đi cảnh cáo cô ta, lần sau nếu tìm em nữa thì nói chuyện.” Cẩn Y Dạ Hành hết như dặn dò con nít mà dặn dò cậu.

“Vâng, sư phụ.” Kỳ thật không cần thiết, Đào Diệp không mấy cảm xúc khi đối mặt với chuyện này.

Không nói đến sinh hoạt bản thân, cậu sẽ không đi giận Nếu Trời Có Chút Tình như Liễu Thanh Thanh.

“A Hành rất thương em á.” Đại Vĩ Ba Lang lười biếng nói, lại nhoẻn cười trong hiện thực.

“Sư phụ cũng rất thương em.” Đào Diệp còn nói cảm ơn, rước lấy sự không kiên nhẫn của Đại Vĩ Ba Lang, nói cậu như bà lão vậy.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Bàn cược kia em thấy chưa? Có muốn kiếm một khoản không.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Sư phụ, em không theo kịp tình tiết, ý của anh là gì??

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Muốn kết hôn với em.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Vì sao? Chỉ đơn giản vì muốn kiếm một khoản hả... Hình như không cần lắm.

Bản thân Cẩn Y Dạ Hành chính là đại gia, nên sẽ không quan tâm chút tiền này. Chẳng lẽ lại là vì chơi vui?

j{

21. Chương 21: Báo Thù

Nhớ tới câu nói trước kia của Cẩn Y Dạ Hành, trong lòng Đào Diệp có chút buồn phiền. Sao cậu lại cảm thấy, hai vị sư phụ của mình đều là người nhằm chán ham vui chứ... Nhưng có đôi khi lại không cảm thấy được như vậy.

Tình cảm đương nhiên là có, chỉ là không sâu mà thôi.

Đào Diệp cũng rất lạnh nhạt trên phương diện này, cậu ngược lại mà tự mình ngẫm nghĩ, không so đo gì cả.

Nếu người ta không để ý, thì cần gì mình để ý chứ, cậu nghĩ như vậy đấy.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Trong game có rất nhiều lời đồn bậy, tôi biết em không quan tâm, nhưng cứ để vậy thì lại không tốt, em nói xem?

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Em không để ý lời đồn, không cần kết hôn đâu, sư phụ.

Vì muốn làm rõ chuyện kết hôn, Đào Diệp đã không đồng ý lời đề nghị này, bản thân không để ý mấy lời gièm pha kia.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Vậy tùy em.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Vâng, em biết sư phụ vì tốt cho em.

Không nói cảm ơn, nói khó nghe chút, trên thế giới có rất nhiều loại quan hệ một bên muốn đánh một bên thích chịu đòn...

Nếu thân là người ngoài cuộc, Đào Diệp cũng sẽ không nhiều lời chuyện của người ta, đó là vì vừa không có ý nghĩa vừa không có tư cách.

Nếu có thì là do mình tự cho là đúng mà phê phán, vậy lại hỏi một cậu là dựa vào gì chứ?

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Tâm của em không chơi game.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Chắc là vậy, là vì báo thù thôi.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Sau đó thì nghỉ chơi?

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Có khả năng.

Sau khi báo thù, chắc chắn sẽ không chơi nick này nữa, Đào Diệp rất rõ bản thân mình. Nhưng khi đối mặt với câu hỏi của Cẩn Y Dạ Hành, cậu lại không thể nói trắng ra, rằng về sau sẽ không chơi nữa.

Cẩn Y Dạ Hành không trả lời nữa.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Sư phụ, anh cũng không thích chơi game lắm, không biết em nói có đúng không.

Không chỉ có Cẩn Y Dạ Hành, ngay cả Đại Vĩ Ba Lang cũng vậy, bọn họ là đang tiêu thời gian, chơi cũng như không chơi.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Cũng có thể.

Nhìn đến câu trả lời không mấy khác biệt với mình, Đào Diệp bất đắc dĩ mà nhếch lên khóe miệng, sau đó nghe thấy giọng nói của Cẩn Y Dạ Hành.

“Hết cảm chưa?”

“Không nhanh như vậy đâu...”

“Nhà em ở đâu, có muốn tôi gửi một ít thuốc cho không?”

“Không cần đâu...”

“Ừ, tôi cũng lười gửi.”

“Ha ha.”

“Hai người đang liếc mắt đưa tình hả?” Đại Vĩ Ba Lang xông ra, miệng đầy trêu chọc.

“Khụ khụ khụ khụ, sư phụ anh...” Một câu đã làm đỏ mặt.

“Nha nha nha, cẩn thận một chút, đừng phản ứng lớn vậy chứ.” Đại Vĩ Ba Lang cười ha ha, tiếng cười hào sảng vang đầy phòng.

Cẩn Y Dạ Hành cũng cười, trầm thấp bí ẩn, hết như một loại hương vị xa lạ.

“Gần đây A Hành rất vui ha.” Nghe thấy tiếng cười của anh, người duy nhất cảm khái là Đại Vĩ Ba Lang, gần đây cậu ta đúng là vui vẻ.

“Hề? Bình thường Nhị sư phụ thường không vui hử?” Đào Diệp chất chứa tò mò, hỏi.

“Cũng thường.” Cẩn Y Dạ Hành trả lời trước, mang theo chút ý cảnh cáo Đại Vĩ Ba Lang, khiến anh nói chuyện cẩn thận lại.

“Ừ, cũng thường.” Đại Vĩ Ba Lang bắt chéo chân, cười đến vô lại, nói: “Cũng thường như cái kẻ tối ngày hậm hực suốt hai bốn tiếng, tui nói không sai ha?”

“Lười cãi với cậu.” Thanh âm Cẩn Y Dạ Hành mang theo ý cười, rõ ràng rất sáng sủa.

Đào Diệp nghĩ nghĩ: “Em cũng biết sư phụ đang nói lung tung.” Cẩn Y Dạ Hành sao giống người mắc bệnh hậm hực chứ, anh rõ ràng rất giống như một người lãnh đạo chỉ huy mà, vững như bàn đá, không để ý chuyện linh tinh.

“Ừ, cậu ta nói lung tung.”

“Đồ đồ đệ, nhận trang bị.” Đại Vĩ Ba Lang tự nhiên nói lên một tiếng, sau đó biến mất.

“Hả?”

Đào Diệp đợi khoảng năm phút đồng hồ thì có thông báo giao dịch, đó là hai trang bị mà cậu thiếu.

“Cám ơn sư phụ.”

Cậu nhận, nhanh chóng mặc vào cho nhân vật đáng yêu của mình mặc xong thì thấy thuộc tính tăng lên một khoảng lớn.

Trong đó cũng có công của ngọc, chỉ là chưa Rèn Luyện đến hoàn hảo, cho nên cũng không đạt đến trạng thái hoàn mỹ.

Tuy vậy nếu đem trạng thái này đi PK với Liễu Thanh Thanh, thì cũng dư dả

Đào Diệp mặc hết trang bị lên, nói rằng: “Nhị sư phụ, không cần mua ngọc nữa, như vậy cũng đủ rồi.”

“Chừng nào em muốn đi giết.”

Đào Diệp trầm mặc một chút: “Bây giờ đi.”

“Đi giết ai?” Hình như Đại Vĩ Ba Lang còn chưa biết đối tượng mà đồ đệ mình muốn báo thù.

“Bang chủ phụ nhân của bang Ngự Kiếm Giang hồ, Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn.”

“Sao vậy, em có thù oán với cô ta hả?” Nếu nhắc tới Bang chủ phụ nhân của Ngự Kiếm Giang hồ thì Đại Vĩ Ba Lang biết, chính là cô người yêu của tên Bang chủ cực kỳ nổi tiếng kia.

Nghe nói họ cũng là người yêu ngoài đời thực của nhau.

“Có thù oán.” Đào Diệp nói chuyện, sau đó rời đi, tiến về hướng mà Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn thường xuyên qua lại.

Cẩn Y Dạ Hành nhìn cậu đi, ngay lập tức cũng đi theo.

“Hế, tui cũng đi.” Đại Vĩ Ba Lang cũng muốn theo, sao anh lại bỏ được cái trận náo nhiệt này chứ.

“Sao em biết cô ta sẽ qua đây?”

Lục họ đi đến ngoại thành thì ở đó không có ai cả.

“Cô ta thích dẫn người mới chơi, mà ở đây có rất nhiều nhiệm vụ mới.”

Thân là Bang chủ phụ nhân, Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn biểu hiện rất trách nhiệm, cô ta thường hay dẫn người mới trong bang làm nhiệm vụ.

“Thì ra em đã sớm để ý cô ta.” Đại Vĩ Ba Lang gật gù đầu, anh biết tuy đồ đệ mình rất hiền lành, nhưng lại là loại người trong mềm ngoài cứng, hoàn toàn là một người rất kiên cường.

“Vâng.” Trong nháy mắt, Đào Diệp đã thốt ra chữ này, hết như muốn nói với sư phụ mình, mình luyện nick này, vốn để báo thù.

Trừ cái này ra, không còn cái khác.

Chỉ là khi nghĩ đến những việc mà hai sư phụ làm cho mình, cậu lại khó thốt ra khỏi miệng.

“Sau khi em giết cô ta xong, chắc chắn cô ta sẽ trả thù em, em có nghĩ đến chuyện này không?” Đại Vĩ Ba Lang hỏi.

“Có.” Đào Diệp đã nghĩ qua, cậu vốn tính khi giết Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn xong thì nghỉ chơi game.

Nhưng nếu là bây giờ, cậu lại không có thể chắc chắn... Dù sao bên người cũng có hai vị môn thần đứng đây. “Không sao, cô ta sẽ không dám.” Cuối cùng Cẩn Y Dạ Hành cũng nói chuyện, anh nói thêm: “Thành viên trong Ngự Kiếm Giang Hồ chỉ là một đám ô hợp mà thôi, tuy rằng nhiều người, nhưng không giỏi bằng Văn Đinh sơn trang.”

Bởi vì thấy không có mức giới hạn khi thu thành viên.

Rất nhiều người mới đều sẽ gia nhập đệ nhất bang, cho nên giúp tăng không ít số liệu cho Ngự Kiếm Giang Hồ.

Nếu so về lực lượng trong bang, thì cái bang có số lượng khổng lồ còn kém xa.

“Sư phụ, em không muốn kéo cả bang vào chuyện này, đây là thù riêng của em và cô ta.” Đào Diệp làm rõ ý định của bản thân: “Chắc chắn cô ta sẽ trả thù em, nhưng không sao, cùng lắm em đăng ký nick mới.”

Đến lúc đó, dùng một cái nick mới, thì sẽ sạch sạch sẽ sẽ mà yên tâm chơi game, nếu như lúc đó còn hai vị sư phụ bên người nữa, thì càng tốt.

Nhưng đây là hy vọng xa vời.

Nếu như mình đã xóa nick, thì làm sao có mặt mũi trở về bên sư phụ.

“Xóa cái rắm á, ai cho em xóa hả?” Đại Vĩ Ba Lang thẳng mặt mà mắng cậu: “Không phải chỉ là một cái bang chướng khí mù mịt sao, vậy mà em còn muốn xóa nick?”

Lấy góc độ của bọn họ, thật không hiểu nổi ý nghĩ của Đào Diệp.

“Không cần xóa.”

“Ừ, A Hành nói đúng, em là đồ đệ của tụi này, tụi này sẽ không mở trường mắt nhìn em bị khi dễ, nếu khi dễ em thì sẽ tương đương với việc khi dễ anh và A Hành” Đại Vĩ Ba Lang nói: “Em suy nghĩ chút giùm anh, đừng có tới ngày suy nghĩ mấy thứ bậy bạ đó, có chuyện gì thì anh và A Hành sẽ gánh.”

“Nhưng mà m không muốn kéo bang xuống, vì một mình em thì không đáng.” Đào Diệp nói.

“Bang hội do ta cùng A Hành mở, tụi này cảm thấy đáng là đủ.” Đại Vĩ Ba Lang nói.

Nói đến mức này, Đào Diệp chỉ có thể câm miệng lại. Cậu biết dù mình nói thêm gì nữa thì sẽ thành kiêu căng quá phận.

“Cô ta đến.” Trong tầm mắt Cẩn Y Dạ Hành xuất hiện một bóng dáng màu trắng xinh đẹp, anh híp mắt lên tiếng nhắc nhở: “Em chắc chắn muốn tự mình giết?”

“Vâng, sư phụ đừng nhúng tay vào.” Đào Diệp vội vàng nói.

Trước mắt cậu có một đám người, trong đó bóng dáng màu trắng của Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn lại rất dễ thấy, nó không ngừng thoáng qua mắt cậu.

Cô ta mang theo vài nữ game thủ mới, xung quanh cũng không còn ai của Ngự Kiếm Giang Hồ.

Trong lòng Đào Diệp có hai phương án, nếu có người xung quanh, thì mình sẽ đánh lén. Bây giờ thì không có người khác, nên có thể đánh trực diện mặt đối mặt.

Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn đang mang người mới kiếm kinh nghiệm, thì thấy một thân ảnh màu vàng xuất hiện, cô kinh ngạc một chút.

Vì trên đầu cô gái kia có dòng chữ rất quen, đây không phải Tiểu Phiến Đào thường xuyên xuất hiện trên kênh Thế Giới hả?

Còn chưa kịp tự hỏi xem có nên kết bạn hay không thì đối phương đột nhiên rút vũ khí, nhào vào mà đánh mình tới tấp.

Dù sao Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn cũng là một game thủ lão luyện nên nhanh chóng mở phòng thủ, sau đó sử dụng Bùa Máu, cô nghĩ chắc vậy là ổn rồi, vì đối phương chỉ là một Hồ Trợ tấn công không mạnh mà thôi.

Cho nên sau khi thu phòng hộ, Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn lại bắt đầu ra tay với Đào Diệp.

Đối mặt sự đánh trả của Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn, Đào Diệp vô cùng bình tĩnh, không hoang mang mà xuất ra tuyệt kỹ, giống hệt tuyệt kỹ của đối phương đối kháng lại.

Lúc này Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn mới phát hiện, tốc độ hút máu của mình còn nhanh gấp mấy lần đối phương. Nhưng khi mà cô cảm thấy được thì đã muộn, trong nháy mắt cô đã bị đánh chết, thê thảm mà ngã xuống chân Đào Diệp.

Gần Đó Tiểu Phiến Đào: Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn, đừng hỏi vì sao tôi giết cô, chỉ là tôi muốn nên thế thôi.

Gần Đó Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Rất tốt, Tiểu Phiến Đào đúng không, nhớ kỹ lời nói hôm nay của cô đi.

Không quan tâm rằng cô phần nộ đến mức nào, cô cũng sẽ không để mất khí thế, bởi vì cô chính là Bang chủ phu nhân của đệ nhất bang.

Đào Diệp liếc mắt nhìn cô ta một cái, sau đó xoay người rời đi, trở về thành với hai sư phụ mình.

/|

22. Chương 22: Không Tên

Sau khi trở về thành hồi sinh, Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn không còn tâm trạng nào để mang người mới kiếm kinh nghiệm hết, giờ trong đầu cô cứ như sắp bùng nổ.

Nghĩ thầm rằng mình và Tiểu Phiến Đào đâu thù đâu oán, quan hệ luôn là nước giếng không phạm nước sông, ấy vậy mà đối phương lại kiếm chuyện với mình, đây đơn giản là kiếm chuyện hay ẩn chứa nội tình gì đây?

Đội Ngũ Ngư Nhi: Chị Thanh Thanh, Người kia bị gì vậy? Tại sao nhỏ ta giết chị thế?

Đội Ngũ Tiểu Ma Tộc C: Đúng vậy, là cái thói gì chứ, ngay cả chị Thanh Thanh cũng dám giết, đầu óc của nhỏ đó có bị gì không?

Đội Ngũ Dao Dao: Mấy người đừng nói nữa, không thấy tâm trạng của chị Thanh Thanh không tốt hả? Dù sao nhỏ kia cũng sẽ bị chị Thanh Thanh giết lại, chúng ta là đệ nhất bang của bảng mà, không ai dám trêu chọc chúng ta đâu.

Nhìn thấy mấy dòng tranh luận mới đó, tâm trạng của Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn càng tệ hơn.

Đương nhiên mấy nhỏ kia không biết Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang là ai, nên mới không biết lý do mà Tiểu Phiến Đào đến đây một cách tự tin đến vậy.

Nói Riêng Bạn nói với Kiếm Phá Trời Cao: Hạo Phong, đồ đệ của Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang, mới giết em ở ngoài kia, anh thấy chuyện này nên xử lý thế nào?

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao nói với bạn: Đồ đệ của họ, Tiểu Phiến Đào? Tại sao cô ta lại muốn giết em?

Nói Riêng Bạn nói với Kiếm Phá Trời Cao: Em không biết, nhỏ nói muốn giết em, dù sao em cũng không nuốt trôi cục tức này, anh nói bây giờ làm gì đây?

Bị giết một cách vô cớ, tâm trạng của Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn hết như đồng bùi nhùi vậy.

Nếu là người chơi bình thường, cô sẽ nhất định đuổi giết bằng được, nhưng quan trọng là không phải, sau lưng của đối phương có tới hai cây đại thụ lớn.

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao nói với bạn: Vậy em muốn sao? Giết lại?

Nói Riêng Bạn nói với Kiếm Phá Trời Cao: Ủ, em nhất định phải giết lại, Đừng nói anh không ủng hộ em nha. Đến lúc đó chắc chắn sẽ không còn là vc riêng của em, mà liên lụy đến toàn bang đó.

Cho nên Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn mới có thể đến đây để thương lượng với Kiếm Phá Trời Cao, dù sao bang này vẫn là của anh ta.

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao nói với bạn: Em muốn làm gì thì làm đi, nếu có chuyện anh sẽ đến giúp.

Nói Riêng Bạn nói với Kiếm Phá Trời Cao: Được, xem ra anh vẫn ủng hộ em, cảm ơn Hạo Phong.

Gần đây Liễu Thanh đều đến trường Trần Hạo Phong rất thường xuyên, nên tình cảm giữa hai người vẫn rất tốt. Trừ bỏ Liễu Thanh Thanh cố chấp đôi chút ở vài mặt, thì trước mặt Trần Hạo Phong luôn rất dịu dàng.

Đó cũng là nguyên nhân mà Trần Hạo Phong không thể chia tay với cô.

Bang Hội Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Có ai không, đi theo tôi giết đồ đệ của Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang, hôm nay nhờ giết tôi ở ngoài, tôi muốn đi báo thù. Người không dám đắc tội thì đừng đến, tôi chỉ cần mấy người không sợ chết.

Bang Hội Ma Pháp Sư Cao Cấp: Bang chủ phu nhân, có chuyện gì vậy? Cô bị giết hả?

Bang Hội A Phi: Phải giết chứ, sợ cái móng á, phải giết lại!

Bang Hội Vô Sắc Vô Vị: Tính tui vào, tui thích nhất là giết người.

Chỉ trong vòng mấy phút đồng hồ, Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn đã tập hợp được một đội mười người, họ chậm rãi rời khỏi thành.

Đào Diệp thấy lời mời kết bạn của Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn, cậu không suy nghĩ mà trực tiếp đồng ý.

Nói Riêng Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn nói với bạn: Có gan thì ra thành, ta Tôi chờ cô ở Bể Ngạn Hoài Hải.

Nói Riêng Bạn nói với Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Chờ, tôi sẽ tới.

“Sư phụ, Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn muốn hẹn chiến với em, em sợ họ muốn gài bẫy, hai người theo em nha.” Đào Diệp nói trên YY.

“Đi, anh gọi thêm vài người nữa.” Đại Vĩ Ba Lang nói.

“Em gọi rồi.” Đào Diệp đã gọi người trong bang từ nay.

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Ai rảnh có thể đến giúp tôi một chút được không, tôi muốn đi đánh người.

Bang Hội Ngũ A Ca: Tiểu Phiến đánh với ai?

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Đối phương là phu nhân của bang Ngự Kiếm Giang hồ, mọi người cẩn thận.

Bang Hội Cẩn Y Dạ Hành: Muốn đến thì đến, không nhất thiết cần sự trợ giúp.

Bang chủ tỏ thái độ, cũng có nghĩa Bang chủ cũng giúp vui.

Xem ra không cần lo lắng gì cả, mấy người rảnh rồi đều chạy tới như ong vỡ tổ.

Bể Ngạn Hoài Hải, không là bờ cát, mà là một vách vực, nếu người chơi té xuống sẽ chết.

Ở trên trời gió thổi vù vù, thỉnh thoảng có vài con hải âu xẹt qua người.

Lúc người của Vấn Đỉnh sơn trang chạy tới, thì người của Ngự Kiếm Giang Hồ đã ở đó. Kể cầm đầu là Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn, cô mặc một chiếc quần la dài màu trắng, ngồi trên một con Kim Sư uy dũng, vô cùng có khí thế của một nữ vương.

Mà Đào Diệp bên này thì cười Thiên Mã của mình, dẫn đầu đi trước.

Hai vị sư phụ đứng hai bên, vì thế nên không có cảm giác yếu thế, thậm chí là có phần nhỉnh hơn một chút.

Hai nhóm người một trái một phải, không khí khẩn trương đầy giăng co, thật có cảm giác như sắp đứt dây đàn.

Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn vừa thấy hai tôn đại thần mà đối phương kéo theo, sắc mặt liền trầm xuống.

Gần Đó Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Tiểu Phiến Đào, xem ra cô chuẩn bị ý thế hiệp người ha.

Dù có lấy ra mười cao thủ của Ngự Kiếm Giang hồ thì cũng không chắc sẽ trở thành đối thủ của Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang.

Gần Đó Tiểu Phiến Đào: Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn, tôi kéo người theo không là vì muốn đánh nhau, cô muốn báo thù thì tự mình ra tay.

Gần Đó Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Tốt, tôi chỉ đợi những lời này của cô.

Cô luôn nghĩ, khi này bị Tiểu Phiến Đào giết là vì đối phương đánh lén. Bằng không thì chỉ với một ID Hồ Trợ thậm chí là với trang bị đó, thì mình làm sao mà thua được?

Nhưng cô không biết rằng, cái nick này đã bị vị sư phụ kia thăm lặn mà ném tiền vào đó.

Cẩn Y Dạ Hành có ID và mật khẩu của Đào Diệp, bình thường khi Đào Diệp offline, Cẩn Y Dạ Hành sẽ điều khiển nhân vật của Đào Diệp đi tiêu biết bao nhiêu ngọc cho cậu.

Tuy Kiếm Phá Trời Cao cũng có tiền, nhưng cũng tiếc khi tiêu cho bạn gái như Cẩn Y Dạ Hành.

Anh nghĩ chỉ là một trò chơi thôi, như vậy cũng đủ rồi, không cần phải tốn quá.

Huống chi lấy trạng thái bây giờ của Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn ra so thì cũng là một trong những người đầu bảng.

Gần Đó Tiểu Phiến Đào: Sư phụ, lúc nữa hồi sinh cô ta giúp em, đừng tiếc Bùa Hồi Sinh.

Gần Đó Đại Vĩ Ba Lang: Được rồi!

Gần Đó Cẩn Y Dạ Hành: Giết đi, từ đây đến lúc em off còn một tiếng nữa.

Đào Diệp xuống Thiên Mã, nhanh chóng rút vũ khí, nhào về hướng Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn.

Đối phương sớm đã phòng bị, nên cũng rút vũ khí chống cự lại.

Kỹ năng tấn công của Hồ Trợ, cả hai đều rất quen, nên đánh nhau tận mấy vòng.

Nếu muốn so cap thấp, thì xem trình độ sử dụng thao tác, xem xem có biết tận dụng các kỹ năng đó hay không.

Thao tác Đào Diệp đương nhiên là rất xuất sắc, cậu dựa vào cảm giác mạnh mẽ của mình, mà sử dụng luân phiên các kỹ năng tấn công, đánh đến sinh động như mây trôi nước chảy.

Đối với đám người đứng xem mà nói, đây là một trận hưởng thụ thị giác.

Rất nhanh đã có người quay video lại, truyền trực tiếp trận đấu này cho mọi người xem.

Phản ứng mạnh mẽ nhất phải kể đến người chơi trên X Kiếm, họ lại thấy Tiểu Phiến Đào lần nữa, mà giờ đây nhỏ lại đang đánh nhau với Bang chủ phu nhân Ngự Kiếm Giang Hồ, đây là chuyện gì nữa vậy?

Rất nhanh đã có người tìm ra sự thật.

Kết quả đương nhiên là Tiểu Phiến Đào hành động bị ỉ, chủ động giết người, chọc giận Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn, cho nên mới có trận quyết đấu này.

“Nhỏ này lại có chuyện gì nữa vậy? Đang yên đang lành tự nhiên chọc giận Bang chủ phu nhân Ngự Kiếm Giang Hồ?”

“Đây là lòng ghen tỵ của con gái, nhỏ không muốn có đứa con gái khác nổi bật hơn nhỏ.”

Mà Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn là người chiến thắng cuộc sống người người đều biết, là đối tượng hâm mộ của nhiều nữ game thủ.

“Bạn trên nói đúng, nếu nói vậy, thì nhân phẩm của nhỏ đúng là không ra gì, trước đây mắng nhỏ là đúng.”

“Đệt, hai vị sư phụ đại thần của nhỏ cũng tới kìa? Tui thấy nha, cơ mà bên Ngự Kiếm Giang Hồ không thấy Kiếm Phá Trời Cao? Chuyện gì vậy trời?”

“Giúp đỡ đệ khi dễ một đứa con gái, như vậy rất xấu xa ha?”

Bởi vì vũ lực và kỹ thuật kém xa, nên mấy người chơi đứng xem nghiêng về một bên, họ thấy Vấn Đỉnh sơn trang rất xấu, rất không có phong phạm đại thần.

Nhưng chuyện càng xấu vẫn còn đang ở sau.

Đào Diệp nói được thì làm được, khi giết chết Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn lần đầu tiên đã gọi cho sự phụ giúp hồi sinh lại, sau đó lại tiếp tục giết cô ta.

Tình hình này rất đáng sợ, cho nên nói xem các thành viên bang Ngự Kiếm Giang Hồ cảm nhận như thế nào đây?

Gần Đó A Phi: Mẹ nó, tại sao mấy người lại xấu xa vậy hả? Giết rồi mà còn hồi sinh rồi lại giết nữa, mấy người xem Ngự Kiếm Giang Hồ là cỏ hả?

Gần Đó Ma Pháp Sư Cao Cấp: Hai vị đại thần, tuy tôi xưng hai người là đại thần nhưng hai người cũng đừng quá đáng!

Gần Đó Đại Vĩ Ba Lang: Đây là thù riêng của đồ đệ tui, các người lăm bắm cái rắm gì hả? Nhịn không được thì qua đây, bọn này phụng bồi.

Gần Đó Cẩn Y Dạ Hành: Nhất định phải hồi sinh để giết, bây giờ mấy người có thể gọi người thêm, cho năm phút đấy.

Gần Đó A Phi: Đồ mờ! Khinh người quá đáng!

Nhìn Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn bị giết một lần rồi lại một lần, bọn họ nhịn không nổi nữa.

Gần Đó Nổi Gió Lớn: Chị Thanh, chúng ta tìm Bang chủ đến đi!

Người của họ nhanh chóng lên kênh gọi người, thuận nói rõ tình huống, rằng Bang chủ phu nhân bị người khi dễ rất thảm!

Những dòng tin tag tên xuất hiện liên tục, loạn một hồi cũng không biết là người của Ngự Kiếm Giang Hồ hay Vấn Đỉnh sơn trang.

Hoặc cũng có thể, là người ngoài cuộc vậy xem quyết đấu.

Từ khi tag tên được gửi đi, người đến xem náo nhiệt ngày càng nhiều. Bỉ Ngạn Hoài Hải tổng phút chốc đã đông nghẹt người.

Gần Đó Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Hôm nay tôi thừa nhận bại trong tay cô là do tài không bằng cô, nhưng cô đừng vội kiêu căng, chỉ cần ngày nào cô còn chơi game, thì tôi sẽ tìm cô để trả lại hết.

Gần Đó Tiểu Phiến Đào: Lúc cô giết người khác, cũng nên nhớ kỹ mấy lời này, sớm hay muộn đều sẽ trả lại cho cô.

Gần Đó Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn: Cuối cùng thì vì sao cô lại muốn giết tôi?

Gần Đó Tiểu Phiến Đào: Giết một người đáng giết, không cần lý do.

Đào Diệp nghĩ lại Liễu Thanh Thanh đã khiến cho mình ám ảnh mấy năm nay, nên không thaae ngừng tay, cậu cứ muốn giết cô ta mãi vậy, vừa hồi sinh, lại giết!

Cứ như vậy mà sao vào vòng tuần hoàn điên cuồng.

23. Chương 23: Không Tên

Cái chuyện Bang chủ phu nhân của Ngự Kiếm Giang Hồ Bang chủ phu nhân bị người ta giết nhiều lần trong khi quyết đấu nhanh chóng được truyền ra.

Thế Giới Phượng Hoàng 1998: Trời má, tại sao lại là nhỏ? Mối thì gì đây, thiệt sợ mà!

Thế Giới Ta Say: Thiệt rất đáng sợ á, cũng may là tui chưa giết nhỏ bao giờ, cũng chưa nói xấu nhỏ nữa, ha ha ha.

Thế Giới Đậu Đỏ Tương Tư: Cho mấy người tối ngày nói bậy người ta ha? May mấy ngày nay người ta chỉ canh Mưa Lớn để hồi sinh và giết đó.

Thế Giới Sư Thúc SSS: Tui nhớ hình như cậu có giết qua nhỏ ha @Phượng Hoàng 1998

Thế Giới Phượng Hoàng 1998: Tag tên tui làm gì, không chừng nhỏ không nhớ mặt tui đâu, người ta đâu thêm để ý mấy đứa tép riu như mình.

Thế Giới Minh Nguyệt Trục Phong: Hành đồng mà cô nương này lám á, sao tui cảm giác như chuyện không phải vậy?

Thế Giới Lãng Trong Cách Lãng: Đừng để ý có hay không, giờ xem trò vui đi, bây giờ còn đang đánh nè.

Thế Giới Không Cần: Bang chủ của Ngự Kiếm Giang Hồ đừng nói là đi ăn phân rồi nha, cô gái của mình bị khi dễ mà không thấy nóng dánh đâu?

Thế Giới Cruise Bân: Tin mới đây, đại ca của Ngự Kiếm Giang Hồ đã chạy tới, mọi người tới đây xem nè!

Thế Giới Không Cần: Nhiều người lắm, chen không lọt, đang đợi xem trạng thái nè, bạn nói nhanh tình huống đề? @Cruise Bân

Thế Giới Cruise Bân: Không tới nửa phút thì Bang chủ của Kiếm Phá Trời Cao Ngự Kiếm Giang Hồ rút cục chạy tới hiện trường rồi.

Lúc này, Đào Diệp đã giết Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn một đồng lần.

Nếu cứ vậy, Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn sẽ bị giết đến hết cấp.

Chỉ trách Thuật Hồi Sinh của Đại Vĩ Ba Lang và Cẩn Y Dạ Hành được sử dụng rất thuần thực, nên Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn không thể mở phòng hộ được, cuối cùng cô chỉ có thể mở mắt mà nhìn mình một hồi sống một hồi chết như thế.

Gần Đó Kiếm Phá Trời Cao: Cẩn Y Dạ Hành, Đại Vĩ Ba Lang, hai người đừng quá đáng.

Kiếm Phá Trời Cao lại đây, nhanh chóng tấn công lại Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang.

Gần Đó Cẩn Y Dạ Hành: Người muốn giết chính là đồ đệ của tôi, nói với tôi cũng vô dụng.

Gần Đó Đại Vĩ Ba Lang: Đúng vậy, nếu cậu muốn đồ đệ tui buông tha cô kia, vậy tới cầu xin nhỏ đi.

Trong lúc nói tào lao, Kiếm Phá Trời Cao cũng đã Bang chủ chân tới.

Gần Đó Kiếm Phá Trời Cao: Nấu mấy người không dùng tay, thì đừng trách tại sao khi Ngự Kiếm Giang Hồ nhìn thấy người của Vắn Đỉnh sơn trang người thì giết nhé!

Gần Đó Đại Vĩ Ba Lang: Đừng nói về sau, bây giờ muốn giết không?

Gần Đó A Phi: Bang chủ, giết thì giết! Chúng ta có thêm sợ họ!

Gần Đó Người Vô Danh: Đúng thế Bang chủ, anh hạ lệnh nhanh đi, tui tui sẽ giết, tui này không sợ gì họ đâu!

Nói đến mức này, Kiếm Phá Trời Cao không còn lý do để lùi Bang chủ nữa.

Gần Đó Kiếm Phá Trời Cao: Vậy thì giết đi.

Ra lệnh một tiếng, đám người Ngự Kiếm Giang Hồ đang ghen nửa ngày cuối cùng cũng tìm được nơi tiết giận, vội vã xông lên như ong vỡ tổ, muốn tự mình đánh chết Tiểu Phiến Đào.

“Đồ đệ, bọn họ đánh quá kaif, coi chừng đó!” Đại Vĩ Ba Lang bày sẵn trận địa để đối địch, vội vã thông báo cho Đào Diệp trên YY trước.

“Em biết.” Đào Diệp cũng luôn luôn chú ý động thái của đối phương, dựa vào bộ thuộc tính dễ chết của Hồ Trợ, thì không có khả năng đối đầu với đối phương.

Lựa chọn tốt nhất hiện giờ của cậu là, tìm cách bảo vệ bản thân, khiến cho mình rời xa vòng chiến.

“Đến đây với tôi.” Thanh âm trầm ổn Cẩn Y Dạ Hành tiến vào tai cậu, đồng thời nhân vật trên màn hình đã bị một bóng dáng cao lớn khác đẩy về một bên.

Trong nháy mắt, nam nhân mặc chiến bào đen, xuất ra một kỹ năng sáng chói xung quanh người.

Ngân thường trong anh múa không ngừng, đánh ra kỹ năng có mức sát thương cao vô cùng, địch phía đối diện liên tiếp nhau mà chết dưới chân anh.

“Sư phụ đang làm gì vậy?” Đào Diệp phát hiện, Cẩn Y Dạ Hành không đi tới gần giết chết Kiếm Phá Trời Cao đang đứng sát bên, mà là rời đi tìm kiếm một mục tiêu nào đó.

“Tôi đi tìm cô gái kia.”

Thuật Hồi Sinh và Thuật Chú Định gây ra nhiều thương tổn, một đồng kỹ năng này cũng đủ Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn không nhắc chân àm chạy nổi.

“Có ai không, chúng ta lại đây để bảo vệ xung quanh.” Cẩn Y Dạ Hành nói trên YY.

Lúc này Đào Diệp mới chú ý tới, đã có rất nhiều cao thủ tiến vào phòng, cũng có nhiều gương mặt xa lạ.

“Thật ra em giết đủ rồi.” Đào Diệp giết thêm Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn một lần nữa, nổi hận mãnh liệt trông lòng cũng tiêu bớt, còn lại chỉ còn áy náy liên miên.

Đơn giản là vì cậu không muốn dính dáng đến Liễu Thanh Thanh nữa.

Nhưng lý do không rời game, là vì hai vị sư phụ của cậu.

“Vậy tôi sẽ tiễn cô ta một đoạn cuối.”

“Được.”

Sư phụ vươn ta xuất tuyệt kỹ miểu sát Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn, sau đó nhìn thi thể đối phương biến mất khỏi mặt đất.

“Còn thù oán không?”

“Không còn.”

“Ừ.”

Thù của Đào Diệp và Liễu Thanh Thanh, cứ báo như vậy đây.

Nhưng trận chiến quyết liệt vẫn còn tiếp tục, nhưng nó biến thành thế thế nào thì không ai rõ cả.

Cẩn Y Dạ Hành mang Đào Diệp đuổi theo sau bóng dáng của Kiếm Phá Trời Cao, là cái tên được xem như vị đại thần nổi tiếng nhất bảng.

“Có muốn nhìn cậu ta chết một lần không?”

“Vâng.” Đào Diệp nói: “Hay mấy lần được không?”

“Có thể.” Thạch Cẩn Hành trả lời nghiêm túc đến vậy, mà đúng là anh đuổi theo giết Kiếm Phá Trời Cao, một lần rồi lại một lần.

Đào Diệp có thể hiểu được sự phẫn nộ của Trần Hạo Phong đến mức nào, đây chính là chỗ tốt của sức mạnh.

Có chút thứ không phải tại người, mà chỉ tại mạnh hay yếu thôi.

Lúc mình yếu đuối, bọn họ sẽ đối đãi mình một cách tùy ý, khinh thường xem nhẹ.

Mà sự tình hôm nay, lại không vì mình đã mạnh lên.

“Nhị sư phụ...”

“Nếu em muốn nói cảm ơn thì miễn đi, tôi nghe cũng chán ngấy rồi.”

“Được, em không nói cảm ơn.”

Tối hôm nay, toàn bộ bảng game đều sôi trào, tất cả game thủ đều không ngủ, đứng vây xem trận quyết chiến quyết liệt này.

“Vấn Đỉnh sơn trang và Ngự Kiếm Giang Hồ, sẽ trở tử địch.”

Mỗi người đều biết rằng những lời này không nói ngoa.

Hai bang phái này đúng là sẽ trở thành tử địch, không ai để ý ai, cứ thấy là giết đến đỏ mắt.

“Vì một đứa con gái, ha, con gái đúng là nguồn của tội lỗi mà, không biết nhỏ đó lớn lên trông đẹp đến mức nào đây? Tui thiệt mà muốn nhìn một lần á.”

Một đêm này, sẽ không ai không biết đến tên của Tiểu Phiến Đào.

Cô là một mỹ nhân khiến cho hai vị đại thần thần hồn điên đảo, cũng là một vị mỹ nhân ác độc đến lạ thường.

Tuy có rất nhiều người không thích cách ứng xử này, nhưng cũng sẽ không giống trước vậy mà bàn luận nói xấu cô.

“Chiêu giết gà dọa khỉ này thiệt tốt á, những cái tên hay xì xạo xì xỏ kia đều nín hết, ha ha ha ha!”

Chiến dịch chấm dứt, giờ là năm giờ sáng ngày hôm sau.

Nhóm học sinh chuẩn bị tắm rửa ăn cơm để đi học, nhóm làm việc thì tranh thủ ngủ thêm vài tiếng nữa.

Đào Diệp đi theo hai vị sư phụ một hồi, buồn ngủ đến cực hạn, miệng cứ ngáp ngán ngáp dài.

Cơ mà Cẩn Y Dạ Hành vẫn còn đang nói, nên cậu che vội miệng để không quấy rầy tới anh.

“Giờ tạm dừng việc chém giết, chờ lần sau lên game thì sẽ không có khả năng mà bình yên vô sự nữa. Bất quá không cần lo lắng, nếu đối phương còn muốn đánh với chúng ta, tôi và Phó Bang chủ sẽ chịu trách nhiệm phân thuốc và trang bị cho mọi người, quyết chiến bọn họ lần nữa.”

“Ừ, Bang chủ của mấy người nói đúng, đừng có lo là bọn tui làm không được.” Đại Vĩ Ba Lang cũng đi ra nói mấy câu: “Những người tham gia hôm nay, tôi sẽ thống kê lại cho mọi người, sau đó xem công mà phát thưởng, xem như là lời cảm ơn. Lời cuối, giờ cũng không còn sớm, lát nữa là sáng rồi, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi đi, sau đó ai tới trường thì tới trường, ai đi làm thì đi làm.”

“Tiểu Phiến đi ra nói hai câu.” Cẩn Y Dạ Hành nói.

“Vâng, khụ khụ.” Cổ họng của Đào Diệp vẫn còn chưa tốt, hôm qua lại thức trắng, nên càng thêm tiêu tụy đáng thương: “Vất vả mọi người rồi, chuyện hôm nay là do tôi mà ra, tôi thật cảm ơn mọi người vô cùng.”

Nói tới đây, cậu liền ngắt loa, cũng không nói lời cảm ơn ới hai sư phụ, mà là nói riêng với bọn họ.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Sư phụ, anh cũng đi ngủ đi.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Em nhanh ngủ đi.

Cơ hồ là hai tin nhắn được gửi tới cùng lúc, thật khiến cả hai sững sờ vài giây.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Vâng, sư phụ, em trốn học đi ngủ đây...

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Ngoan.

“Đồ đệ, sư phụ đi ngủ, em cũng ngủ sớm đi, ngáp... Bai bai.” Đại Vĩ Ba Lang nói trên YY, sau đó vội vã rời đi, thoạt nhìn là rất buồn ngủ.

“Vâng, ngủ ngon.” Đào Diệp nói thêm lời cuối.

Rửa mặt qua loa rồi phóng lên giường, thân tâm đều được thả lỏng, trong chốc lát đã ngủ rồi.

Game hôm nay rất vắng người, chỉ có lác đác vài nhân vật đi qua, đây là tình huống trước nay chưa từng có.

Bởi vì tối hôm qua đều thức suốt đêm, nên giờ chẳng có nhiều người chơi game, mà đa số người nghỉ đều là những người tham gia trận hỗn chiến kia.

Cũng có nhiều người không phảu thành viên hai bang, mà chỉ trà trộn vào đục nước béo cò, chỉ vì muốn kéo bè lũ đánh nhau.

Nhưng ngược lại có rất nhiều topic được gửi đi, cũng có rất nhiều người đag thảo luận vụ hỗn chiến tối hôm qua và rạng sáng hôm nay.

“Đại thần thật đáng nể mà, trút giận vì hồng nhan, chắc chắn. Bất quá tui cũng muốn cảm ơn cái trận quyết chiến hôm qua, thiệt là kích thích mà!”

“Cậu cũng tham gia hả?”

“Đi, tại sao lại đi, thừa nước đục còn giết thêm được vài người của Ngự Kiếm Giang Hồ. Tui nói mấy người nghe, từ lâu ông đây đã ghét đám Ngự Kiếm Giang Hồ rồi, trước kia có nhiều lần bang đó ỷ thế hiếp người, hiện tại gặp báo ứng rồi nè.”

“Cũng đúng, trận chiến này nhìn vô là biết Vắn Đỉnh sơn trang chiếm thượng phong, Ngự Kiếm Giang Hồ ngay cả một xíu lợi ích cũng không có, Bang chủ phu nhân còn đánh nhiều vậy nữa chứ.”

“Yên Tĩnh Chờ Mưa Lõnsau này chắc không còn mặt mũi gì mà lên nữa quá?”

“Tui đây thiệt không rõ nha, tui chỉ biết Tiểu Phiến rất là lợi hại, chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, vậy mà cũng quậy đến mức gió xương mưa máu đầy game luôn.”

“Sao mấy người lại biết người ta là gái, biết đâu đó là anh một anh chân to thì sao? Vậy thì đại thần không phải gặp rắc rối rồi ha, ha ha ha ha!”

“Ha ha ha ha, đúng vậy, giờ có rất nhiều nick của gay á, giờ không biết chính xác được đâu.”

Mọi người cũng chỉ thuận miệng trêu chọc thể thôi, bản thân họ cũng không xem Tiểu Phiến Đào là nick gay, bọn họ rất tin tưởng chỉ số thông minh của đại thần, cậu ta sẽ không dễ bị lừa đâu.

24. Chương 24: Không Tên

Cái trận quyết chiến đẫm máu này rất nhanh mà truyền khắp nơi, khiến cho mọi người thấy được chỗ sắc bén của Tiểu Phiến Đào, cho nên giờ có rất ít người dám đàm luận việc của Tiểu Phiến Đào.

Cái đám người chơi ồn ào lúc trước, giờ có chút sợ hãi bị Tiểu Phiến Đào trả thù.

Mà ngay cả cái người thích nhảy nhót như Phượng Hoàng 1998 im thanh biệt tích, không dám đi ra giành náo nhiệt.

Cơ mà tuy ít nghị luận công khai, nhưng lại có nhiều nghị luận bí mật.

Đặc biệt là đám người bên trong Ngự Kiếm Giang Hồ và Vắn Đỉnh sơn trang.

Bang Hội A Phi: Mẹ nó, về sau khi thấy người của Vắn Đỉnh sơn trang, thì thấy một tên giết một tên!

A Phi giết đỏ mắt cả đêm, hôm nay ngủ một giấc dài. Sau khi tỉnh giận vẫn còn rất tức giận, thế nên lên game rồi vào bang than vãn mắng mỏ vài câu.

Bang Hội Vô Sắc Vô Vị: A Phi, trước khi offline Bang chủ đã ra lệnh, chờ cậu ta lên mới bàn lại chuyện giết người.

Bang Hội A Phi: Còn bàn cái rắm á, người ta còn không thèm để ý chúng ta, chúng ta lo cái gì hả?

Bang Hội Ma Pháp Sư Cao Cấp: Bang chủ sợ chúng ta bị đánh hội đồng á, cho nên mới nói chúng ta đừng tùy tiện mà làm. Cơ mà tui thấy, có hay không cũng đâu khác gì.

Bang Hội A Phi: Đúng rồi, theo như tui á, nhân dịp trời sớm, nhanh đi ra ngoài giết mấy người của Vấn Đình sơn trang để hạ giận đi.

Bang Hội Ma Pháp Sư Cao Cấp: Tui cũng đang tức anh ách đây, đi, tui đi với cậu!

Trong bang Vấn Đình sơn trang.

Bang Hội Ngũ A Ca: Các bạn mới lên mạng chú ý, tối qua bang ta có quyết đấu với Ngự Kiếm Giang Hồ, đánh bọn họ đến hoa rơi nước chảy, cho nên, các bạn làm nhiệm hôm nay phải để ý, tốt nhất là đừng rời thành, để tránh người của Ngự Kiếm Giang Hồ chặn giết.

Bang Hội Gấu Trúc Vô Địch: Đã nghe nói rồi, mẹ nó, ngày hôm qua tui bận không chơi game, thật sự là đáng tiếc, nếu không thì cũng đi giết vài đứa rồi, he he.

Bang Hội Lưu Ly Only: Bọn họ sẽ không tồi đến mức đó ha, giờ tui đang ngoài thành nè.

Bang Hội Gấu Trúc Vô Địch: Vậy cô về thành nhanh đi, bọn kia không có nhân tính đâu.

Chưa nói hết, Lưu Ly Only đã nhìn thấy mấy kẻ game thủ nam tới gần mình.

Cô đã nhận ra tình hình không thích hợp nên vội vã chạy đi.

Gần Đó A Phi: Em gái, chạy đâu vậy?

A Phi tiến lên, lao lên chặn đường Lưu Ly Only, dùng tổng cộng ba đã giết chết Lưu Ly Only.

Gần Đó A Phi: Ma Pháp Sư, hồi sinh nhỏ nhanh lên, tui còn muốn giết thêm mấy lần, trả thù cho Bang chủ phu nhân của chúng ta!

Gần Đó Ma Pháp Sư Cao Cấp: Em gái, em cũng đừng trách tội này ác độc, là do trước đó mấy người cũng giúp Tiểu Phiến Đào giết Bang chủ phu nhân tội này thể thôi.

Ma Pháp Sư Cao Cấp hồi sinh Lưu Ly Only, khiến A Phi lại giết Lưu Ly Only.

Gần Đó Lưu Ly Only: Oan có đầu nợ có chủ, nếu muốn thì mấy người đi giết nhỏ đi, giết một đứa con gái như tui thì còn đàn ông đàn em gì chứ?

Vô cớ bị ngược sát, trong bụng Lưu Ly Only tràn đầy tức giận.

Nghĩ đến đầu sỏ mọi chuyện là đối thủ một mất một còn với mình là Tiểu Phiến Đào, tâm tình của cô càng xuống dốc.

Từ khi Nếu Trời Có Chút Tình bị ly hôn, hầu như Lưu Ly Only không xuất hiện trong kênh của bang, cô rất oán hận Tiểu Phiến Đào.

Gần Đó A Phi: Ha hả, nếu giết nhỏ được, thì tội này cần gì phải giết em gái để hết giận hả? Muốn trách thì trách em là người của Vấn Đình sơn trang, vậy mà còn là Hỗ Trợ nữa chứ, ha ha ha, ngoan ngoan chịu đựng đi.

Chỉ trong vòng mấy phút đồng hồ, A Phi đã giết Lưu Ly Only gần cả chục lần.

Bang Hội Lưu Ly Only: Bọn biến thái Ngự Kiếm Giang Hồ đang giết tui ở ngoài thành, có ai tới giúp tui đánh hai tên trướng thối này đi!

Bang Hội Gấu Trúc Vô Địch: Em gái, không phải tại tui không giúp em, nhưng giờ tui phải thoát game, hai tiếng wxax phải đi làm rồi!

Trong bang giờ có rất ít người lên mạng, những người có sức mạnh cao đều đang ngủ hết. Trừ bỏ Gấu Trúc cũng chỉ có Ngũ A Ca là có thể ra tay thôi, sức mạnh của anh coi như cũng tạm ổn.

Cơ mà Ngũ A Ca và Lưu Ly Only có ân oán lâu rồi, đương nhiên anh không rảnh mà chạy tới giúp.

Bang Hội Lưu Ly Only: Chị Tình! Chị ở đâu vậy? Mau tới cứu cứu em đi! @Nếu Trời Có Chút Tình.

Không biết Nếu Trời Có Chút Tình có đang online không, nhưng mà từ đầu đến cuối cô ta cũng không ra mặt.

Lưu Ly Only chỉ có thể tự nhận là mình xui xẻo mà bị giết cả một buổi chiều, càng giết thì tiền trong túi càng mất, mà suýt chút nữa cũng đã tụt cấp rồi.

Bang Hội Lưu Ly Only: Rõ ràng là họa của nhỏ gây ra, vậy tại sao người gánh vác lại là cả bang? Tui bị hồi sinh rồi giết, mấy người có thấy không?

Bang Hội Ngũ A Ca: Mấy phút trước người ta có nhắc nhá, đã nói là đừng ra thành, tại cô không tin tui, giờ bị giết thì giận ai?

Bang Hội Lưu Ly Only: Dù sao tui cũng thấy không công bằng! Tui không có giết người, vậy sao cũng bị giết? Những người giúp cô ta địch lại Ngự Kiếm Giang Hồ có hỏi qua ý kiến của cả bang không? Cô ta dựa vào cái gì hả?

Bị giết đến muốn bùng nổ, Lưu Ly Only có chút mất bình tĩnh, cô bắt chập mọi chuyện mà la hét một phen.

Thật ra trong bang vẫn còn vài người đang chơi, nhưng bọn họ đều là những kẻ không muốn tham chiến.

Cũng có người đồng ý lời nói của Lưu Ly Only, quả thật, bọn họ cũng không phải quen thân gì với Tiểu Phiến Đào, vậy thì sao lại vig Tiểu Phiến Đào mà trả giá mọi chuyện chứ?

Bang Hội Ngũ A Ca: Nói ở đây thì có lợi gì, muốn biết dựa vào cái gì thì đi hỏi Bang chủ đi, cậu ta sẽ nói cho cô biết.

Bang Hội Lưu Ly Only: Tui biết, cô ta quan trọng nhất trong đám mấy người, ha hả, vậy mấy thành viên trong bang như tui đây là gì hả?

Cô nói một hồi, Ngũ A Ca liền cũng lười trả lời với cô. Tắt máy đi làm như lúc thường, chờ khi tan làm rồi lại lên chơi tiếp.

Bây giờ Đào Diệp đang ngủ bù ở nhà, nằm một chốc thẳng đến chiều, tỉnh một chút thì lại uống thuốc rồi ngủ tiếp.

Tỉnh lại cũng đã gần bốn giờ chiều, bụng đói đến mức kêu réo rất. Cuối cùng cậu cũng rời rửa, vệ sinh sạch sẽ rồi nấu cơm ăn.

Thuận tiện lên game xem, để coi thử diễn biến trong game đến mức đầu rơi máu chảy nào rồi.

Sau lên nhìn thấy nhiều thành viên trong bang oán giận, rằng mình vô cớ bị người của Ngự Kiếm Giang Hồ giết chết.

Nhiều người không chú ý đến lời đồn trên game, cho nên cũng không biết trong game đang diễn ra cái gì.

Bọn họ chỉ hỏi ý kiến trong bang hội, rằng tại sao mình bị người khác đuổi giết? Hơn nữa còn là kiểu giết xong rồi hỏi lại để giết lần nữa.

Mọi người bị giết ít nhất là sau năm sáu phút mới xong, đối với những game thủ không thích hoạt động nhiều, thì đây đúng là tai nạn trời giáng.

Bang Hội Khinh Nhạc: Tiểu Phiến Đào là ai vậy, tại sao lại trêu chọc Ngự Kiếm Giang Hồ, đó là đệ nhất bang đó, không có gì thì đừng chọc tui đó, được không?

Bang Hội Loli Tóc Bạch Kim V5: Cậu rời game bao lâu rồi? Ngay cả đồ đệ của Bang chủ và Phó bang đồ đệ cũng không biết hả? @Khinh Nhạc

Bang Hội Khinh Nhạc: Đồ đệ của Bang chủ cùng Phó bang? Tui thiết không biết á.

Giờ có người nói cho anh biết, sau anh cũng không nói gì nữa. Dù sao vẫn nên chừa chút mặt mũi cho Bang chủ và Phó Bang chủ.

Những người bị giết không phải chỉ mình Khinh Nhạc, có nhiều người biết Tiểu Phiến Đào là đồ đệ của Bang chủ và Phó Bang chủ nhưng cũng nhịn không được mà oán giận.

Trêu chọc Ngự Kiếm Giang Hồ, đương nhiên sau này không thể yên bình mà chơi game.

Bang Hội Nếu Trời Có Chút Tình: Người không thích thì rời bang đi, sẽ không ai giữ các bạn lại đâu.

Đột nhiên, bóng dáng của Nếu Trời Có Chút Tình xuất hiện trên kênh của bang.

Từ khi ly hôn với Bang chủ, người ta rất ít khi thấy cô. Thật không nghĩ tới sao hôm nay cô lại lên nói giúp Tiểu Phiến Đào... Cơ mà, đây là nói giúp hả?

Bang Hội Mây Trên Đỉnh Núi: Tham gia quyết chiến chính là mối họa của mấy người chơi chúng tôi, trước đây gia nhập Vắn Đỉnh sơn trang là vì không thích đánh nhau, nếu nói vậy thì tui rời.

Trong nháy mắt Mây Trên Đỉnh Núi đã rời bang, sau đó lại có rời nữa.

Những người này lúc thường cũng không mấy tham gia hoạt động của bang, nghiêm túc mà nói, có bọn họ trong bang hay không cũng không quan trọng.

Bang Hội Nếu Trời Có Chút Tình: Xem ra có rất nhiều người ngây thơ, cho rằng mình rất quan trọng.

Bang Hội Chán Ghét Phù Hoa: Nói vậy hơi quá đáng đó? Chẳng lẽ bị giết vô cớ cũng không thể than vãn chút hả?

Bang Hội Nếu Trời Có Chút Tình: Có bị giết thì mới là game, nếu không thích ứng được thì rời sớm đi.

Bang Hội Chán Ghét Phù Hoa: Tui không rời là vì tui còn chút tình cảm với bang, đồng thời cũng không muốn làm rùa đen rút đầu, nhưng mà tui hy vọng Bang chủ và Phó bang sẽ xử lý chuyện này, giết tới giết lui, thì cái game này còn lại gì đây? Chỉ là giết chóc sao?”

Đào Diệp lên game, những lời này đập ngay vào mắt cậu, khiến cho trong lòng cậu khó chịu vô cùng.

Sau đó lật lên lịch sử trò chuyện của bang, mới biết có rất nhiều người rời bang.

Đám người của Ngự Kiếm Giang Hồ kia, nhìn thấy thành viên của Vắn Đỉnh sơn trang thì giết ngay, ngay cả các nữ game thủ đơn lẻ cũng không tha.

Tuy rằng không có hảo cảm nào đối với Lưu Ly Only, nhưng nho cũng vị mình mà bị ngược sát, nên trong lòng Đào Diệp cũng có chút áy náy.

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Chuyện này là lỗi của tôi, đầu tiên tôi xin gửi lời xin lỗi đến mọi người. Đồng thời mong mọi người chịu đựng một chút, tôi sẽ nhanh xử lý chuyện này.

Bang Hội Ngũ A Ca: Tiểu Phiến đừng để ý, game mà thôi, tới qua anh giết mấy thằng kia cũng rất đã mà.

Bang Hội Loli Tóc Bạch Kim V5: Đúng, là game nên có thù oán, mấy người bình bình đạm thì nên về nhỏ trồng hoa nuôi thú đi, không thích hợp để chơi game đâu.

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Cảm ơn mọi người, nhưng những người bị giết vẫn là trách nhiệm của tôi, tôi sẽ đi tìm phương pháp để giải quyết.

Cho tới giờ, Đào Diệp chỉ có thể nghĩ đến một phương pháp giải quyết duy nhất, là rời khỏi Vắn Đỉnh sơn trang.

“Sư phụ, có rất nhiều thành viên trong bang bị giết, em không muốn nhìn họ vì em mà chết, em muốn rời bang.”

Không nghĩ tới rằng Cẩn Y Dạ Hành sẽ trả lời nhanh vậy: “Ý nghĩ của em rất ngốc, giờ coi như em rời đi, cũng không thể giải quyết gì, họ vẫn sẽ giết người trong bang này thôi.”

Này thì đúng nên Đào Diệp không biết phải nói cái gì nữa.

“Sư phụ, vậy anh nói giờ làm gì bây giờ?”

“Giao cho tôi thì tốt rồi.”

Quay người lại, Đào Diệp đã thấy được bóng dáng của Bạch Kỳ Mã và người nam nhân ngồi trên lưng nó hiện ra trước mắt.

25. Chương 25: Không Tên

EDIT: EN

Lực lượng của mỗi người là có hạn, đương nhiên việc làm được cũng có hạn.

Đào Diệp ngồi trên Thiên Mã mà Đại Vĩ Ba Lang đưa, nhìn người đột nhiên tới gần mình, anh thoát nhìn rất thoải mái tiêu sái, hết như không sợ điều gì cả khi sống trên đời này.

Đột nhiên Đào Diệp cảm thấy rất chán ghét.

Không ngừng trả thù, giống như một tuần hoàn chết chóc.

Cảm giác khi báo thù xong thì như thế nào?

Giờ cậu chỉ cảm thấy mình không cần báo thù nữa.

Người khiến mình bị ám ảnh không phải là Liễu Thanh Thanh, mà là do tâm mình không mạnh mẽ, nên không định rõ đường đi cho bản thân.

Là một miếng gỗ nhẹ, nằm trên mặt biển, chờ một ngày bị sóng biển ập xuống.

Nhưng 21 tuổi chỉ là số tuổi bắt đầu vào đời thôi, bây giờ quyết định cũng không muộn.

“Sư phụ, em kiếm Kiếm Phá Trời Cao nói chuyện.” Đào Diệp nói xong, không đến bên cạnh Cẩn Y Dạ Hành mà nhảy xuống đất chạy đi, rời khỏi tầm mắt của Cẩn Y Dạ Hành.

“Nói như thế nào?” Cẩn Y Dạ Hành hỏi.

“Nói về chuyện của hai bang phái, em đi nha.”

Đào Diệp tìm thấy nick của Kiếm Phá Trời Cao, gửi lời kết bạn cho anh ta, Kiếm Phá Trời Cao cũng đồng ý rất nhanh.

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao nói với bạn: Cô muốn cầu hòa sao?

Tối qua là tài không bằng người, nên bị hai thầy trò này giết tận mấy lần, Kiếm Phá Trời Cao cũng tức giận đẩy mình, anh thế sớm muộn gì cũng đi giết lại Tiểu Phiến Đào.

Nói Riêng Tiểu Phiến Đào: Trần Hạo Phong, là tôi, Đào Diệp.

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao: Là cậu? Đây là nick phụ của cậu hả?

Nói Riêng Tiểu Phiến Đào: Đúng, mở nick này là vì trả thù Liễu Thanh Thanh, chắc hẳn cậu biết cô ta đối xử tôi thế nào hả?

Lúc trước Liễu Thanh Thanh xuất tiền mời khi đi giết Đào Diệp, Kiếm Phá Trời Cao sao không biết cơ chứ, anh biết rõ, thậm chí cái số tiền mà Liễu Thanh Thanh lấy đi thưởng người ở lần cuối kia, cũng là từ trong tay anh mà ra.

Giờ Đào Diệp trở về trả thù Liễu Thanh Thanh, là việc đã đoán trước, nhưng mà Trần Hạo Phong không nghĩ tới, Đào Diệp sẽ dùng phương thức này.

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao: Vậy giờ cậu muốn thế nào?

Nói Riêng Tiểu Phiến Đào: Muốn dừng đánh, tôi rời game, mọi người lại trở về thời bình yên.

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao: Đào Diệp, xin lỗi cậu mấy chuyện lúc trước.

Liều Thanh Thanh đối xử với Đào Diệp như thế nào, Trần Hạo Phong rất rõ ràng, không nói là trong game hay hiện thực, thì cũng là không đúng.

Khi đó Đào Diệp mới hơn mười tuổi, sau Liều Thanh Thanh tung tin đồn, thì không có ai chịu chơi với Đào Diệp, thậm chí ngay cả thầy cô giáo cũng lăm rằm sau lưng, tìm phụ huynh của Đào Diệp đến trường nói chuyện.

Nhưng khi đó cha của Đào Diệp bị vây trong thời khó khăn, nên cũng không quan tâm con trai, và đương nhiên cũng không vào trường làm gì.

Ngay cả khi được con gọi cũng không kiên nhẫn ngồi nghe, dưới tình huống như thế, Đào Diệp đành vô tư vô tâm mà tốt nghiệp phổ thông.

Nhưng cho dù con người có lạnh nhạt tới đâu, cũng sẽ không vô tư vô tâm quá mức.

Có lẽ một số người rộng rãi ở bên ngoài chỉ vì muốn che giấu một nội tâm khác biệt thôi.

Nói Riêng Tiểu Phiến Đào: Tôi cũng không truy cứu nữa, thanh toán xong.

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao: Hiện tại cậu có tốt không?

Nói Riêng Tiểu Phiến Đào: Chắc cũng.

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao: Ai chịu trách nhiệm về khoản phí sinh hoạt của cậu? Tôi không có ý gì đâu, chỉ là nghe cậu nói, ba cậu thất nghiệp.

Nói Riêng Tiểu Phiến Đào: Đó là chuyện lúc trước, giờ rất tốt.

Không muốn nói nhiều chuyện riêng của mình với anh ta, Đào Diệp nói tạm biệt.

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao: Không cần rời game đâu, về sau sống vui vẻ là được rồi.

Đào Diệp không trả lời, dù cho không rời game, thì sau này cũng không có nhiều thời gian rảnh mà lên chơi.

“Nói sao rồi?” Hình như Cẩn Y Dạ Hành đang chờ tin.

Đối với vị sư phụ này, Đào Diệp có rất nhiều tâm trạng phức tạp, nhất thời cũng không biết mở miệng nói gì với anh.

“Sư phụ, giải quyết xong.”

“Ừ? Giải quyết như thế nào?”

“Có thể không nói được không?”

“...”

Đó là bí mật của cậu, bản thân cậu lại không thích nói dối, nên đành nói trực tiếp như vậy.

Trước đây vì sao lại sẵn sàng mang đồ đệ này đi chơi, giờ Cẩn Y Dạ Hành cũng biết nhiều ít rồi, anh coi trong Tiểu Phiến Đào ở chỗ gây thơ vô hại, hết như một chú rùa mai lớn, lúc nào cũng chậm rãi tung tăng trước mặt mình.

Nếu như bạn đá một đá, thì cậu cũng chỉ rụt đầu vào mai, từ từ mà chờ đợi, cũng không vươn đầu ra cắn ai cả.

Đây là Đào Diệp.

Không còn nhát gan cũng không còn yếu đuối, đó là bộ mặt thật của cậu.

Kiếm Phá Trời Cao tuyên bố trong bang hội, sẽ giải trừ quan hệ tử địch với Vãn Đình sơn trang. Nếu có người còn chặn giết các thành viên của bang kia, sẽ trục xuất khỏi bang.

Đối với thành viên của bang Ngự Kiếm Giang Hồ mà nói, thì đây là quyết định rất bất ngờ, nên bọn họ không thể tiếp thu ngay được.

Bang Hội Vô Sắc Vô Vị: Tại sao vậy Bang chủ?

Bang Hội A Phi: Giải trừ quan hệ thù địch hả? Đờ mờ, sao có thể? Đối phương cầu hòa hả?

Bang Hội Ma Pháp Sư Cao Cấp: Cầu hòa cũng cần điều kiện, Bang chủ, cậu đừng đồng ý nhẹ nhàng vậy chứ!

Bang Hội Dao Dao: Chị Thanh Thanh thật thê thảm á, dù sao cũng phải giết lại Tiểu Phiến Đào chứ? Tại sao lại làm như thế hả?

Bang Hội Ngự Nhi: Không thể làm thế, giờ chị Thanh Thanh còn đang đau lòng mà offline kìa, nếu chị nhìn thấy tình cảnh này thì sao...

Bang Hội Kiếm Phá Trời Cao: Đây là quyết định của tôi, tôi hy vọng mọi người nghe tôi, nếu không thì cũng tốt, chỉ là phiền mọi người rời đi Ngự Kiếm Giang Hồ.

Bang Hội A Phi: Ít nhất cũng cho tụi này biết lý do đi? Đừng vô cớ để bọn họ tiện nghi chứ.

Bang Hội Ma Pháp Sư Cao Cấp: Không sai, nói lý do cho tụi tui đi, có thể không?

Bang Hội Kiếm Phá Trời Cao: Không có lý do gì hết, đây là kết quả cuối cùng mà tôi, Bang chủ và Phó Bang chủ bên kia thương lượng được.

Sau khi nói xong, Kiếm Phá Trời Cao lại đi tìm Đào Diệp.

Nói Riêng Kiếm Phá Trời Cao nói với bạn: Cậu có thể liên hệ với Bang chủ và Phó Bang chủ giúp tôi được không, đêm nay mở một hội nghị trên YY, tôi nghĩ cậu cũng không muốn để Thanh Thanh biết cái nick phụ này của cậu.

Nói Riêng Bạn nói với Kiếm Phá Trời Cao: Có thể, tôi đi liên hệ.

Đồng ý với Kiếm Phá Trời Cao nên Đào Diệp vội vã tìm kiếm Cẩn Y Dạ Hành: “Sư phụ, bên Ngự Kiếm Giang Hồ kia đồng ý dừng chiến, Bang chủ họ đề nghị tối nay hội nghị trên YY, anh thấy sao?”

Cẩn Y Dạ Hành trả lời: “Có thể.”

Thời gian từng chút trôi qua, những game thủ ngủ bù lục tục lên mạng. Nhưng khi họ vừa đăng nhập đã nhận được thông báo, không thể hành động thiếu suy nghĩ, hiện giờ hai bên đang hòa đàm.

“Cái gì? Ngự Kiếm Giang Hồ hòa đàm với Vắn Đỉnh sơn trang hả? Đệt, tại sao lại như vậy? Không phải họ nên trở thành thành đối thủ một mất một còn sao?”

“Lực lượng của hai phe ngang nhau, đánh hoài cũng không là biện pháp tốt, hòa bình thì có gì sai? Chơi game cũng không cần liều mạng thế.”

“Không phải, tui chỉ muốn biết, cuối cùng là ai đề xuất đình chiến trước?”

“Chắc không phải Vắn Đỉnh sơn trang đâu, tuy hai vị đại thần không nổi cho mấy, nhưng họ đều là kẻ rất mạnh đấy.”

“Ngược lại Kiếm Phá Trời Cao rất biết cách làm người ha, sao có thể nuốt xuống cơn tức này được chứ? Vợ của cậu ta bị giết rất nhiều lần mà.”

“Không phải nói chứ Tiểu Phiến Đào thiệt lợi hại á, mấy người nhìn đi, ngay cả việc này cũng có thể hòa bình, chắc chắn.”

Nhận được tin tức hòa đàm của Vắn Đỉnh sơn trang và Ngự Kiếm Giang Hồ, mọi người nháo nhào nghị luận liên tục. Những game thủ chuẩn bị lên mạng tìm giết đối phương cũng ngơ ngác, không phải nói tính ngủ đánh tiếp hả? Tại sao mới tỉnh cái là hòa đàm hả?

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Lần thứ hai tôi gửi lời xin lỗi đến mọi người, nãy tôi đã liên hệ với Bang chủ Ngự Kiếm Giang Hồ, anh ta đã đồng ý ngừng chiến với chúng ta, sẽ không để người có họ giết người của

chúng ta một cách tùy tiện. Những bạn đã từng bị giết, hy vọng các bạn nhấn tin với tôi, tôi sẽ đền bù tổn thất cho mọi người.

Bang Hội Ngũ A Ca: Ngừng đánh thì tốt, cơ mà tui cũng không muốn dừng ngay, tui này đâu sợ phiền phức.

Bang Hội Gấu Trúc Vô Địch: Ủ ừ, đây còn muốn đợi làm về xong giết thêm vài đứa nữa, cơ mà dừng đánh cũng tốt, tối qua giết cũng đã tay rồi.

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Tối nay cả hai bang sẽ cử hành hội nghị trên YY, hy vọng mọi người cũng tới nghe một chút.

Bang Hội Nếu Trời Có Chút Tình: Tiểu Phiến, điều kiện để ngừng chiến là gì?

Nhìn đến tin tức này, ánh mắt Đào Diệp hơi khép xuống. Cậu không phải là người có trí nhớ kém, vẫn còn nhớ rõ chuyện mình chụp cuộc trò chuyện của mình và Nếu Trời Có Chút Tình bị lộ truyền ra ngoài.

Cậu nói riêng với Nếu Trời Có Chút Tình.

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Cô không có gì để giải thích với tôi sao?

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Giải thích cái gì?

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Tại sao hình ảnh cuộc đối thoại giữa tôi với cô bị truyền ra ngoài? Đừng nói là có người hack nick cô nhằm bôi đen tôi ha.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Đúng là tôi có gửi cho bạn thân, chỉ là muốn để bọn họ thấy suy nghĩ của cô, chẳng qua là do bạn đó hiểu lầm ý tôi mà thôi.

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Đúng rồi, người có thể chứng minh tôi trong sạch chỉ có thể là cô, nhưng từ đầu đến cuối cô cũng không nói ra. Tôi vốn không muốn để ý, nhưng mà cô lại liên lụy rất nhiều người.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Cô thật mắc cười, tôi có nghĩa vụ gì mà phải giúp cô?

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Cũng đúng, vậy tôi đây cũng không cần bạn tâm mặt mũi cô ha.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Cô muốn làm gì?

Cô không nhận được câu trả lời của Đào Diệp là vì Đào Diệp đang viết topic.

Trước đây không có chụp lại hình cuộc trò chuyện kia, nên chỉ có thể tìm mấy người tham gia Phó bản lúc trước, gọi bọn họ ra làm chứng.

Chuyện này Cẩn Y Dạ Hành cũng biết.

“Ừ, tôi nghĩ rằng em không thêm để ý.”

“Cô ra rất khinh người, những thành viên rơi bang kia trước đây có một chút quan hệ với cô.” Đào Diệp tuy không tham gia nói những vấn đề nhìn chằm chằm cuộc đối thoại đó, nhìn sơ qua giống như Nếu Trời Có Chút Tình nói chuyện giúp mình nhưng thực ra là bôi đen một cách kỹ xảo hơn.

“Em giận?” Cẩn Y Dạ Hành có chút khó hiểu, anh cứ nghĩ theo như tính cách của Đào Diệp thì sẽ không dễ tức giận.

“Không có, thật ra em cũng không muốn quan tâm, tìm chứng cứ rất phiền.” Đào Diệp nói.

Cẩn Y Dạ Hành dừng một chút, nói: “Không phiền, tôi chính là chứng cứ.”

Khoảng một thời gian sau, Đại Vĩ Ba Lang cũng lên mạng, nghe hai bên bang nói, anh có hơi thất vọng chút, cơ mà khi Đào Diệp có muốn oán giận Nếu Trời Có Chút Tình thì anh lại vui vẻ lên.

“Đồ đệ, cuối cùng em cũng muốn cán người hả?”

“...” Nói gì vậy chứ!

“Ha ha ha ha ha, sư phụ cổ vũ em lật đổ cái cô giả dối kia.”

Đại Vĩ Ba Lang đúng là không có khẩu đức, ngay cả Cẩn Y Dạ Hành cũng dám giận: “Đều do A Hành, trước không có chuyện gì thì đi trên chộc cô ta, giờ để thanh danh của đồ đệ bị chà đạp vậy nè.”

“Ừ.” Người bị mắng người không cãi lại.

“Cũng không phải do nhị sư phụ sai, về tình về lý thì cũng nên giúp.” Đào Diệp cảm thấy, nhìn sơ qua Cẩn Y Dạ cũng không lạnh lùng như vậy, cũng có thể là không lạnh lùng chút xíu nào.

Chẳng qua có chút nội liễm, không thích biểu hiện, cho nên mới không đáng yêu như vậy.

Hệt như tính cách của mình, thật đúng là có chút xíu cảm giác thân thiết.

“Topic viết xong chưa?”

“Đang viết...”

Tăng thêm chứng cứ thu thập, vì tăng thêm hiệu quả, Đào Diệp mời họ ghi âm lại, nói hết tất cả, rồi chỉnh sửa thật cẩn thận.

Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang cũng lên tiếng, tăng thêm tính xác thực cho topic.

Sau khi phát xong topic, có nhiều người cho rằng đây là tẩy trắng, không phải thì sao lúc trước khi bị hiểu lầm cũng không nói ra?

Cẩn Y Dạ Hành dùng ID của mình lên nói: “Người yêu của tôi là giả hay thật, mấy người biết rõ hơn tôi sao? Đồ đệ của tôi là đồ đệ ngoan hay đồ đệ hư, mấy người biết rõ hơn tôi sao? Bạn bè của tôi là bạn bè tốt hay bạn bè xấu, cần phải nhờ mọi người phán xét à?”

Lần nói này vô cùng hiệu quả, một ít người hiểu chuyện, cảm thấy không còn mặt mũi nào để nói tiếp. Bọn họ có nói nhiều hơn nữa, thì cũng là xen vào việc của người khác.

Đại Vĩ Ba Lang: “Đồ đệ của không muốn lật mặt con nhỏ kia, nhưng tui lại muốn nha. Đầu tiên là cô ta thích A Hành, mắc chứng bệnh vì yêu sinh tật. Cô gái kia, nếu cảm thấy mình bị oan uổng, thì mời ra đây nói rõ cái chuyện về mấy tấm hình bôi đen đồ đệ của tui kia, tại sao đây là một cuộc trò chuyện riêng lại có thể bị truyền ra ngoài?”

Nếu Trời Có Chút Tình hồi âm lại: “Anh hoài nghi bài topic đó à? Gần đây tôi cũng ít lên mạng, hôm nay tôi mới lại lên chơi mới nhìn thấy một chút ít sự tình, nên không chú ý qua mấy topic bôi đen Tiểu Phiến. Cái chuyện hình ảnh bị truyền ra tôi cũng có giải thích với Tiểu Phiến rồi, không phải cố ý tiết lộ. Về phần chuyện tôi thích Bang chủ, tôi cũng không phủ nhận, đó cũng là lý do tôi không ra nói chuyện, tình yêu rất ích kỷ. Tôi thừa nhận tôi ích kỷ, nhưng lại không thừa nhận tôi bôi đen Tiểu Phiến.”

Đại Vĩ Ba Lang: “Nói thiệt dễ nghe á, tui cho cô một tràng pháo tay. Vậy có có biết hay không rằng tui tra được IP của cô? Không ngờ lại phát hiện một ít chuyện thú vị, có cần tui gửi đến không?”

Sau khi bài này được gửi ra, cũng không thấy Nếu Trời Có Chút Tình hồi âm trở lại, phái dưới có nhiều người bình luận, họ rất tò mò là cuối cùng Đại Vĩ Ba Lang tra ra cái gì?

Lúc Nếu Trời Có Chút Tình không trả lời là lúc cô gửi lời mời kết bạn với Đại Vĩ Ba Lang.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Anh tra ra cái gì?

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Tra ra trường học của bạn, còn giới tính của bạn nữa á. Ừ? Nam? Bạn cũng đủ vui ha? Em trai.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Anh có biết làm vậy là xâm phạm quyền riêng tư của người khác không?

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Cậu cũng còn quyền riêng tư hả? Ha hả, biến thái không phải do cậu sai, nhưng khi để đồ đệ của tui là do cậu không đúng.

Giương mắt nhìn bản điều tra của mình, Nếu Trời Có Chút Tình yên lặng thật lâu, xem ra là có chút sợ hãi.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Được, tôi chơi không lại anh, anh cứ nói thẳng ra đi.

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Không nhiều lời nữa, lên viết topic giải thích chuyện của đồ đệ tui.

Nói Riêng Nếu Trời Có Chút Tình nói với bạn: Có thể hỏi anh một vấn đề không, các anh có thật lòng với Tiểu Phiến Đào không? Cuối cùng thì thích cô ta ở chỗ nào?

Nói Riêng Bạn nói với Nếu Trời Có Chút Tình: Liên quan rắm gì đến cậu?

Đại Vĩ Ba Lang cũng không nghĩ qua có phải thật lòng với Tiểu Phiến Đào hay không, anh là kẻ tùy tâm mà làm, muốn làm gì thì làm cái đó.

Cơ mà cũng không muốn hẹn người gặp ngoài đời thật.

Chơi game muốn chơi như thế nào thì chơi, anh muốn thu đồ đệ thì thu đồ đệ, muốn cho đồ đệ tiền thì cho đồ đệ tiền, chỉ đơn giản vậy thôi.

Nói câu khó nghe, lấy cái thân phận và địa vị của bọn họ, thì có cái duyên phận chó má gì, chơi game ra chơi game, không liên quan gì đến cuộc sống thực cả.

Cái đề tài thật lòng hay không thật lòng này, anh cũng không muốn nghĩ tới, nên người khác càng không có tư cách nghĩ tới.

26. Chương 26: Không Tên

EDIT: EN

Vì Đại Vĩ Ba Lang mắng Nếu Trời Có Chút Tình một trận, còn nắm giữ nhược điểm của Nếu Trời Có Chút Tình, nên Nếu Trời Có Chút Tình rất nhanh mà viết một topic lên diễn đàn game.

Trên đó thừa nhận mình cố ý bôi đen Tiểu Phiến Đào, cũng thừa nhận mình là người tung ra tin đồn kẻ thứ ba.

Dù sao sau khi thừa nhận xong, cái nick Nếu Trời Có Chút Tình này coi như cũng bị xóa bỏ.

Nói Riêng Lưu Ly Only: Chị Tình, người viết topic kia là chỉ hã? Tại sao chị lại có thể làm chuyện này được?

Nói Riêng Lưu Ly Only: Chị Tình? Nhìn thấy tin nhắn thì hồi âm cho em! Có phải chị bị hại không? Chị nói ra có gì thì chúng ta cùng suy nghĩ, đừng buông tha vậy chứ!

Nói Riêng Lưu Ly Only: Là Tiểu Phiến Đào đúng không? Cô ta vì muốn tẩy trắng nên bắt chị phải tự bôi đen, tại sao cô ta lại có thể như vậy chứ?

Đáng tiếc Nếu Trời Có Chút Tình cũng không nhìn thấy mấy tin nhắn này, sau khi cậu viết topic xong thì bỏ chơi nick này.

Giả vờ làm thuần khiết là một loại kỹ xảo, nhưng đôi khi cũng không thể giả vờ mãi được, hết như lúc này vậy.

Nói Riêng Lưu Ly Only: Em không quan tâm, Chị Tình, em sẽ chờ chị về T_T

Nhưng trước khi Nếu Trời Có Chút Tình rời đi, cậu đã làm một chuyện cuối cùng khi chơi nick này, đó là rời bang Vắn Đỉnh sơn trang.

So với việc sẽ bị Đại Vĩ Ba Lang đá ra khỏi, thì mình cứ chủ động rời đi, như vậy còn có thể bảo lưu một chút thể diện cho mình.

“Ha ha ha ha, A Hành, nói cho cậu biết một chuyện rất thú vị.” Nhìn thấy topic mà Nếu Trời Có Chút Tình mới viết ra và thông báo rời bang, tâm trạng của Đại Vĩ Ba Lang đang rất tốt, thanh âm đặc chí vô cùng, anh nói trên YY: “Tui tra một chuyện của Nếu Trời Có Chút Tình, cậu có đoán ra là chuyện gì không?”

Qua một hồi lâu, Cẩn Y Dạ Hành mới hứng thú mà khều khều anh: “Cái gì?”

Ghét bỏ thái độ không tốt của anh, Đại Vĩ Ba Lang bấu môi không nói, sau đó đi tìm tiếp một người nghe đủ tư cách: “Đồ đệ, em đang làm gì đó? Mau ra đây, sư phụ có chuyện muốn nói cho em biết.”

Lúc này có rất nhiều người đến xem topic, Đào Diệp cũng giống như những người đó đến nhìn một chút, giờ cậu đang rất nghi hoặc.

“Sư phụ, có chuyện gì vậy?” Cậu cũng muốn biết, Đại Vĩ Ba Lang tra ra cái gì mà có thể khiến Nếu Trời Có Chút Tình sợ hãi như vậy?

“Vô tình anh tìm ra Weibo của nhỏ kia, trên đó có ảnh chụp trường học nữa, thì ra nhỏ đó là một thằng con trai.” Đại Vĩ Ba Lang sờ sờ cằm, nói: “Mặc dù là con trai nhưng lớn lên nhìn cũng khá lấm, xinh đẹp hơn một số cô gái nhiều, chắc chắn.”

“Vâng, như vậy...” Đào Diệp không bình tĩnh như bề ngoài, lu bu từ đó giờ, thì ra Nếu Trời Có Chút Tình là một người con trai?

Đệt.

Từ từ, cậu ta thích Cẩn Y Dạ Hành hả? Tình yêu nam nam sao (gay)?

“Khụ khụ khụ...”

“Ai, đồ đệ, em sao vậy?” Đại Vĩ Ba Lang quan tâm hỏi.

“Sắc nước?” Cẩn Y Dạ Hành cũng quan tâm một câu.

“Không phải, cổ họng có chút ngứa.” Đào Diệp che miệng, ho sặc sụa.

“Thân thể của em còn chưa tốt, đi nghỉ ngơi đi.” Nhớ tới Đào Diệp đã bệnh còn thức suốt đêm qua, Cẩn Y Dạ Hành cau mày, nói.

“Vâng, vậy em thoát đây.” Đào Diệp lâm vào trạng thái lơ mơ, cũng không nhiều lời mà nói tạm biệt với các sư phụ.

Hơn nữa hôm nay lại nghĩ thông suốt, nên tự nhiên khi chơi game cũng nhạt yêu thích đi, cuộc sống không chỉ có game mà thôi.

“Sư phụ, mấy ngày nay em muốn bồi dưỡng thân thể, nên sẽ không lên chơi game thường.” Đối tượng nhắn tin trên vi tính là Cẩn Y Dạ Hành, bởi vì cho đến nay cũng không có nick trên vi tính của Đại Vĩ Ba Lang.

Lúc không có Đại Vĩ Ba Lang ở đây thì cậu luôn gọi anh là sư phụ.

Lúc hai vị sư phụ đều lên online, thì sẽ gọi Cẩn Y Dạ Hành là nhị sư phụ để phân biệt.

“Ừ, đang rảnh nên luyện giúp em.”

“Cám ơn sư phụ.”

Cái nick kia, kỳ thật cũng không cần, tuy nhiên khi nghĩ đến tâm huyết của Cẩn Y Dạ Hành đều đổ vào đó, Đào Diệp chỉ biết nín. Cậu nghĩ, mình sẽ không bao giờ nói ra việc nick này chỉ dùng để báo thù.

Cũng không thể nói mình không còn nhiệt tình với game, tiếp tục chơi chỉ vì hai người đó thôi.

Đây sự khác biệt giữa tính cách mỗi người.

Người như Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba Lang, vĩnh viễn khác biệt với người như Đào Diệp, luôn nghĩ mấy cái huyền linh tinh ở trong lòng.

Ngày hôm sau Đào Diệp không chơi game, người chơi nick của cậu là Cẩn Y Dạ Hành.

Đại Vĩ Ba Lang nhìn thấy anh đang lên mạng, nhưng lại không tìm thấy nick trên YY.

Nói Riêng Bạn nói với Tiểu Phiến Đào: Đồ đệ? Không phải em nói không lên mạng hả?

Cẩn Y Dạ Hành thấy tin nhắn riêng, cũng lười trả lời, trực tiếp dùng giọng nói chuyện.

“Là tôi.”

Nhưng mà Đại Vĩ Ba Lang lại không kịp phản ứng: “Ừ, A Hành, tại sao lại là cậu chứ?”

“Tôi nói, tôi chơi hai nick cùng lúc.”

Lần này Đại Vĩ Ba Lang cuối cùng cũng phản ứng, thì ra đồ đệ của mình không có online, người đang chơi là Thạch Cẩn Hành.

“Ờ ờ, A Hành, cậu chơi nick đồ đệ tui hồi nào vậy?” Quan hệ hai người này tại sao lại tốt đến vậy, anh thiệt là không biết gì hết á?

“Có từ sớm rồi.”

“Tại sao tui lại không biết?”

“Cậu không phải kẻ mà chuyện gì cũng biết.”

“Chời má.”

Dù sao thì đồ đệ thân mật của mình lại đem nick cho nhị sư mà không phải cho mình, t rong lòng Đại Vĩ Ba Lang cũng hơi buồn.

Người đầu tiên thu nhỏ làm đồ đệ là anh chứ không phải Thạch Cẩn Hành nha.

“Tôi Rèn Luyện giúp đồ đệ.”

Nhớ tới khi Rèn Luyện thì phiền biết bao nhiêu, Đại Vĩ Ba Lang lập tức cam bái hạ phong, cổ bực tức cũng tiêu tán.

Vị này sư phụ đúng không chê chỗ nào được, anh phục rồi!

Bởi vì Đại Vĩ Ba Lang là một người không mấy kiên nhẫn, tuy nhìn ôn hòa thân thiết, nhưng trong thực tế thì lại thiếu kiên nhẫn hơn bạn thân của mình.

“Vậy cậu cứ từ từ mà luyện, ta đi dạo đây, cố lên.”

“...”

Ngày thứ ba và ngày thứ tư, Đào Diệp cũng không lên chơi, tuy vậy lại lên mạng nói chuyện với hai vị sư phụ.

Cảm giác rất là tốt, dù cho không bị game ràng buộc, thì họ vẫn còn có thể liên hệ với nhau.

Loại cảm giác an toàn lạ kỳ này, khiến Đào Diệp cảm thấy rất thoải mái, tâm tình cũng sáng sủa hơn.

“Hết cảm chưa?”

“Qua hai ngày nữa là hết hẳn rồi.”

“Hửm? Thanh âm tốt lên nhiều phải không?”

“Vâng.”

Hôm nay đã khôi phục bình thường, ngày nghỉ trên Club cũng đã hết.

Đào Diệp vẫn luôn do dự, rằng có nên lên hát hay không, cậu không biết Đại Vĩ Ba Lang có còn đang cấm cộc Quốc Sắc Thiên Hương hay không nữa.

“Sư phụ, anh có còn lên YY nghe hát nữa không?”

“Hử? Em không nhắc anh cũng quên, anh đi liền đây.”

“Ế...”

Vì thế, Đào Diệp vội vã nhắn tin với đội trưởng: “Đội trưởng thân mến, vì một số nguyên nhân đặc biệt, nên em yêu cầu kéo dài kỳ nghỉ.”

“Nguyên nhân đặc biệt gì, trong bao lâu?”

“Một tuần...”

“Cuối cùng em sinh con hay đến tháng vậy hả? Một tuần rồi mà còn đòi một tuần nữa!”

“Một tuần cuối, thiệt đó.”

“Club có rất nhiều người mới, em đừng có buông thả như vậy, nếu không ra mặt nữa, thì fan của em sẽ chạy hết.” Đội trưởng tốt bụng nhắc nhở, tuy rằng tàn khốc, nhưng vẫn là sự thật.

Giờ có rất nhiều người đi hát, ngay cả ngôi sao cũng có thể mất fan chứ nói chi mấy người ca hát nhỏ lẻ như cậu.

“Vâng, em biết, cảm ơn Đội trưởng. Có cơ hội đi Thượng Hải sẽ mời anh ăn cơm.”

“Ừ, xem anh có thể chờ đến bữa cơm của em hay không.” Đội trưởng vẫn còn đang giận.

“Ha ha ha, nhất định là có mà.” Đào Diệp nhướn mày, nhưng cả một ý cười cũng không có, cậu đang bực mình đây nè.

“Đồ đệ, em đi đâu vậy, nhanh lại đây đi nghe với nhạc với anh.” Đại Vĩ Ba Lang gọi tới gọi lui, hết như một con khổng tước kêu liên tục, rất vui vẻ.

Đào Diệp theo anh vào phòng, tuy vậy lại không có tâm tình nghe hát.

Cậu mở một nick phụ khác, lặng lẽ đi tìm Cẩm Y Dạ Hành.

“Sư phụ ơi sư phụ, đây là nick phụ của em, nick chính bị sư phụ Đại Vĩ Ba Lang hủy rồi [khóc][khóc][khóc] ”

Cẩm Y Dạ Hành kết bạn với cậu, rồi kéo cậu vào phòng, sau đó mở phòng nhỏ, phòng riêng của hai người.

“Sư phụ đang làm gì đó?”

“Chơi nick của em.”

Đào Diệp rất kinh ngạc: “Còn đang luyện sao?”

“Ừ, còn chút nữa thôi.”

“Sư phụ, anh thật nghiêm túc.” Tự nhiên Đào Diệp cảm thấy mình chắc không phải loại người kia, loại người chơi game một cách thật tâm.

Có ai biết hết con người Cẩm Y Dạ Hành không?

Trong lòng Đào Diệp xuất hiện lại cái vấn đề cuối cùng anh ta là người như thế nào.

“Nghiêm túc sao?” Hình như Cẩm Y Dạ Hành đang cười, thanh âm lạnh lùng lúc trước không biết vì sao hôm nay lại rất dịu dàng.

“Vâng, em cảm thấy anh rất nghiêm túc... nhưng nếu nghĩ kĩ thì cũng không phải, lúc trước anh cũng từng qua loa kết hôn mà.” Tuy rằng Đào Diệp cảm thấy việc Cẩm Y Dạ Hành tùy tay giúp đỡ người thì không sao cả, nhưng cậu vẫn thấy rằng nó rất qua loa.

Thân là đại thần, kỳ thật điều anh ta hiểu biết nhất không phải là từ chối sao?

“Em nói đúng, rất qua loa.” Cẩm Y Dạ Hành vô ý nói: “Nếu như không có em, nhất định tôi sẽ không đồng ý.”

“A? Tại sao lại liên quan tới em?” Đào Diệp ngơ ngác.

“Ừ, có thể là do cô đơn.” Anh nói đến thật nhẹ nhàng: “Em còn nhớ việc lúc trước không?”

Khi đó, tự nhiên Đại Vĩ Ba Lang lại nhận một đồ đệ, còn rất dễ tâm nữa chứ.

Hồi đó, đồ đệ nhỏ luôn lên mạng đòi tìm sư phụ, giống như một đứa con nít đòi ăn.

Kiếp sống chơi game của cả hai đột nhiên có thêm một người thứ ba gia nhập vào, vấn đề là người thứ ba chỉ quen biết có một người trong số hai người họ, hành động vậy của người thứ ba thật khiến người khác khó chịu.

“Nhớ rõ, cũng không lâu lắm mà...” Đào Diệp sững sốt một chút, nói: “Vậy mà em cứ nghĩ quen sư phụ lâu rồi ấy.”

Quay đầu lần nữa, thì mới biết đó là việc không lâu, ấy vậy mà lại phảng phất hương vị như qua cả một thế hệ.

“Em rất hợp ý với cậu ta.” Cẩn Y Dạ Hành chậm rãi nói: “Thằng nhóc kia là cái người rất thiếu kiên nhẫn, rất ít khi chăm sóc một người mà chăm lâu đến vậy.” Cho nên khi Đào Diệp vừa muốn thân thiết với Đại Vĩ Ba Lang, thì Cẩn Y Dạ Hành mới ra tiếng nhắc nhở Đào Diệp, rằng đừng để rơi vào sâu quá.

“Sư phụ Đại Vĩ Ba Lang đối xử với em rất tốt, nhưng người em muốn nói là anh, tuy em bái anh muộn hơn... nhưng mỗi ngày anh đều chi tiền cho em, em cũng không dám đi tính tổng cộng là chi bao nhiêu nữa.” Đào Diệp co rút khóe miệng, nếu nghiêm túc tính thì có bán cậu đi cũng không đủ trả nợ.

“Một chút tiền mà thôi, có tính thì cũng không cần gấp.” Cẩn Y Dạ Hành tuy nói chuyện với Đào Diệp, nhưng mắt lại chăm chú trên màn hình, cứ hai ba phút lại tiêu thêm ba đến năm trăm đồng*, dù vậy ngay cả mày anh cũng không nhận lại, cứ tiếp tục bình tĩnh mà tiêu tiếp.

“Em rất áy náy khi dùng tiền người khác.” Đào Diệp thầm tính nhẩm, ra con số thật dọa người, ít nhất cũng gần hai ba vạn RMB*.

“Vậy em đừng xem tôi là người ngoài.” Cẩn Y Dạ Hành nói.

“Tại sao lại không xem là người ngoài, vậy làm em trai anh hả?”

“Làm em gái.”

“Ha ha ha ha, vậy em không làm được đâu.” Đào Diệp nói: “Không bằng em hát cho anh nghe ha, mỗi ngày hát một bài, hát đến khi anh hài lòng mới thôi?” Nếu việc trả tiền sẽ tổn hại tới tình cảm, thì chi bằng ca hát cho anh nghe, vừa giải trí vừa xúc tiến cảm tình.

Cẩn Y Dạ Hành nói: “Chờ dùng hết viên ngọc kia, em hãy hát.”

Đào Diệp không thể hiểu rõ yêu cầu của anh: “Vâng, nhưng mà vì cái gì?”

“Có thể tập trung nghe em hát.”

27. Chương 27: Gặp Gỡ Thoáng Qua

Hai cái nick, một cái bị sư phụ Đại Vĩ Ba Lang cưỡng thế mà đem đi nghe hát, một cái ngồi hát cho nhị sư phụ nghe ở phòng nhỏ.

Cẩn Y Dạ Hành tạm dừng game, nhắm mắt tựa vào ghế, trong căn phòng trống trải của anh bây giờ tràn ngập loại âm thanh độc đáo vô cùng.

Nguyên lai Tiểu Phiến Đào hát hay như vậy.

“Sư phụ nghe được không?”

Đào Diệp hỏi, bởi vì là buổi tối, đêm khuya nên cậu chọn những ài hát mềm nhẹ dễ ngủ, nó cũng rất thích hợp với chất giọng của cậu.

Cẩn Y Dạ Hành kéo khóe miệng nói: “Thư thả tinh thần.”

Chắc là không tệ lắm... Lúc mới vào hát, khi Đào Diệp đến Club để kiểm tra, cũng hơi khấn trương.

Cậu lúc ấy chỉ muốn tìm một công việc mà cậu có thể làm, hát cũng không phải sở thích gì của cậu cả.

Giờ hát cũng quen rồi, hết như không khí ngày đêm đều có.

Tối hôm nay, hết như một đóa hoa mới nở, cậu có thể tìm một phương hướng cho mình rồi.

“Đêm khuya rồi, sư phụ đi ngủ đi, em cũng off đây.” Đào Diệp nói thật nhẹ nhàng, giống như ảo giác rằng bay bổng giữa không trung rồi đan xen vào những mảnh lông vũ, thật khuấy động tâm hồn lúc đêm khuya thế này.

“Ngủ ngon.”

Mùa hè trong thành hồ này hết như lò lửa vậy.

Đặc biệt là cái quán bar nổi nhất phố kia, nó là nơi tụ tập của đủ loại người, nếu ở trong đây một hồi, sẽ thấy được.

“Em có học chơi nhạc cụ nào không?”

Đào Diệp đứng trước mặt một người đàn ông trẻ tuổi, lắc lắc đầu: “Chỉ học sơ đàn qua đàn ghi ta, không thuần thực cho lắm.”

Quán bar là quán tốt nhất của phố, việc làm ăn luôn luôn tấp nập.

Thông báo tuyển ca sĩ cũng họ rất nghiêm khắc, vừa muốn trẻ đẹp, vừa muốn có kinh nghiệm và khí chất.

Người phụ trách âm nhạc cũng chính là Trần Duy Vũ - người từng xuất thân từ hát dân ca, tay lướt trên dây đàn thật lưu loát, lâu lâu cũng vỗ chút thùng đàn, nhìn vậy chứ anh mới hai mươi sáu tuổi thôi.

Anh là người chuyên phụ trách âm trong quán ba, đồng thời cũng bên đối tác duy nhất của quán.

Anh rất thích hợp với nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhưng nếu được chọn lựa, anh càng thích dùng cụm từ thanh niên có mộng tưởng để miêu tả chính mình.

“Bản lĩnh của em chỉ có thể thôi, tuy vậy thanh âm của em lại rất tốt.” Trần Duy Vũ giương mắt nhìn Đào Diệp, liếc một cái từ đầu đến chân: “Cộng thêm một điểm ngoại hình, huấn luyện thêm vài bữa nữa là tốt, mỗi chiều cứ lại đây học tập.”

“Vâng, giám đốc Trần.”

“Gọi anh Vũ đi chứ đừng gọi tục khí như vậy.”

Đào Diệp nhếch miệng cười, đôi má thoáng qua lúm đồng tiền, những cung nhanh biến mất: “Anh Vũ.” Cậu gọi đầy thân thiết.

“Ngày mai em lại đây, tôi dạy em, phải biết kiên nhẫn nha? Tôi cũng không hy vọng làm áo cưới cho ai cả.”

“Em biết.”

Đi ra trước cửa quán đã mười hai giờ trưa, mặt trời còn đang chiếu rọi trên đỉnh đầu.

Đào Diệp mặc áo thun ngắn tay và quần bò mang đôi giày không cũ không mới, đi tới phố ăn vặt bên cạnh tìm đồ ăn.

Trên đường thoáng đầy mùi cháo và dầu ăn, thỉnh thoảng có vài du khách đeo ba lô chen qua rồi gạt đầu khê với Đào Diệp.

Đây là cuộc gặp gỡ không đáng nói gì.

Vừa tốt đẹp lại quá bình thường, nên không lúc nào là không có.

Có đôi khi Đào Diệp cảm thấy, mình nên làm một người thi sĩ, nhưng cậu lại không có dũng khí, đừng nói là miệng hay đầu óc đều ngốc như nhau, nhìn cũng biết không có cảm giác của một thi nhân.

Cậu chỉ là một thanh niên bình thường trong xã hội thôi, trước mặt cứ như có một bức rào chắn vô hình, cứ cách trở tầm mắt cậu.

“Sư phụ, em đang ăn cháo [cười mắt][cười mắt][cười mắt][cười mắt] ”

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon, anh có ăn chưa?”

“...” Thạch Cẩm Hành không biết, cái món thối như vậy thì ngon chỗ nào chứ.

“Em hết cảm rồi, hôm nay lại quán bar kiếm việc, người ta nói em thiếu kinh nghiệm [không vui][không vui]”

“Sau đó?” Thạch Cẩm Hành chuẩn bị an ủi cậu, rằng cậu ca hát rất êm tai.

“Anh ta nói em lớn lên rất xinh đẹp, nên có thể thu nhận á [cười mắt][cười mắt] ”

“A...”

Đào Diệp nghĩ vậy là xong rồi, mỗi lần chat với Cẩm Y Dạ Hành trên vi tính, thì đều chấm dứt đột ngột như vậy, và hình như chưa bao giờ nói lời tạm biệt cả.

Trong chốc lát, Cẩm Y Dạ gửi đến một tin nhắn khá dài: “Quán bar là một nơi rất loạn, em cẩn thận an toàn của bản thân. Nếu có chuyện gì, thì báo ngay, dù sao cũng không được thỏa hiệp.”

“Em biết, em sẽ để ý.” Đào Diệp nghĩ rằng, chắc cái chuyện này sẽ không phát sinh đâu ha?

Chỗ này là thủ đô, nên trị an vẫn rất là tốt.

Cũng không dám cam đoan tính cách của mình, dù sao ở đó có rất nhiều người, thói quen lại không giống nhau, có tranh cãi là chuyện bình thường.

“Tại sao lại ra ngoài làm thêm?”

“Rèn luyện năng lực của bản thân.”

Khi Đào Diệp nghĩ rằng sư phụ sẽ có hứng thú thảo luận chút việc sau này của cậu, thì đề tài lại im một hồi rồi ngừng...

Cậu nhếch miệng cười cười, thật sự rất vui vẻ, thật có cảm giác như được giải trí.

Sư phụ Đại Vĩ Ba Lang và sư phụ Bang chủ đều người rất thú vị.

“Sư phụ đang làm gì vậy?” Rời vi tính, cầm điện thoại lên, Đào Diệp lại đi hỏi Đại Vĩ Ba Lang.

“Àm cơm với nhị sư phụ của em, Em ăn chưa? Ăn gì vậy?” Thật thần kỳ là Đại Vĩ Ba Lang lại online.

“A? Thì ra là ở chung với nhị sư phụ, em đang ăn cháo, sư phụ ăn gì vậy?”

“Em đang ăn cháo hả? Ha ha ha ha ha.”

Dừng nói chuyện với Đào Diệp một lúc, Đại Vĩ Ba Lang bỏ điện thoại xuống.

Trong phòng ăn đầy tao nhã, Đồng Thiếu Khinh cười đến tóe nước mắt, nói với thanh niên có dáng ngồi đoan chính trước mặt: “A Hânhcậu đoán xem đồ đệ của tui đang ăn gì?”

Thanh niên phía đối diện anh mặc tây trang, toàn thân trên dưới đều sạch sẽ chỉnh tề, tóc tỉa cẩn thận tỉ mỉ, hết như người mới bước ra từ phòng họp cấp cao vậy.

Những hành động khi ăn cơm luôn ổn trọng lưu loát, không chút luống cuống nào.

Ăn cơm với Thạch Cẩm Hành là một loại thưởng thức thú vị, rất thoải mái, đáng tiếc Đồng Thiếu Khinh cũng chán ngấy rồi, luôn cảm giác người kia không giống người, mà hết như rối gỗ.

Giống như chỉ có hai loại tính tình, một loại là suy sụp, một loại là bình tĩnh.

Lúc suy sụp thì mặc tùy tiện, không ngồi gần ai, không quan tâm đến gì cả. Lúc bình tĩnh sẽ nhặt lại cái khí khái của quý công tử, ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, hết như một vị vương tử.

Đồng Thiếu Khinh ít khi nhìn thấy anh cười như vậy, ngay cả lúc bé cũng không có.

“Tôi biết, đang ăn cháo.” Thạch Cẩm Hành buông chén xuống, lấy khăn ăn lau khóe miệng mình.

Ánh mắt của anh đang cười.

“Ai? Sao cậu biết?” Đồng Thiếu Khinh vội vã nhìn di động, xác nhận lại là đồ đệ gửi tin nhắn cho mình, chứ không phải gửi cho Thạch Cẩm Hành.

“Cháo ăn ngon không?”

“Vậy thì phải hỏi đồ đệ cậu.”

Đồng Thiếu Khinh sờ sờ cằm: “Hôm nào chúng ta cũng đi thử đi.”

Đào Diệp đi ra từ một tiệm ăn, còn mang theo không ít đồ trên tay.

Đoạn đường này đi mất khoảng hơn một phút, có nhiều chuyện kỳ lạ, nhưng lại chưa biết được.

Cho nên mới nói sự sắp đặt của ông trời rất kỳ diệu, không thể sớm một phút, cũng không thể muộn một giây, nếu gặp nhau quá sớm hoặc quá muộn, sẽ bóp nát cái tương lai sau này.

Ca dao và dân ca không phải là lĩnh vực quen thuộc của Đào Diệp, hát không hay, và cũng thích gì của mấy bài dân ca.

Khi chọn bài hát cậu không đòi hỏi gì nhiều, chỉ cần bản thân thuộc được, hát ra không khó, thì sẽ thử hát một lần.

Bạn nam ca sĩ ở phóng kể bên có một cây ghi ta gỗ không dùng.

Đào Diệp hỏi mượn ghi-ta của anh, mang vào phòng chơi một trận, chơi đến khi ngón tay đỏ hết, đôi chỗ còn nổi lên bọt nước.

Cậu còn mang đàn ghi ta trả cho người bạn cùng thuê, cũng từng nghĩ sẽ mua một cây, nhưng cũng chưa quyết định.

Nếu về sau muốn học thì dùng ghi-ta ở quán bar, nếu mình mua, thì không muốn một cây đàn tồi, còn cây tốt quá thì không có tiền mua.

Cảm nhận cây đàn một chút, giá của nó chắc chắn trên mức W ha.

Lấy trình độ tiêu phí của Đào Diệp, chưa đến mức cầm tiền đi mua đàn đâu.

Trong túi đồ của game cũng có rất nhiều tiền.

Đó là phần tiền được trả giá bằng những lần bị giết, là một khoản tiền đầy rối rắm, nên Đào Diệp cũng không thích dùng nó để chi tiêu.

Thật ra cậu là một người có tinh thần rất trong sáng, khi chiếm lợi ích của người khác thì sẽ không thoải mái.

Ngược lại nếu cậu chịu tiêu tiền của ai, thì nghĩa là đã tiếp nhận, cho nên mới tiêu tiền của người kia.

“Không phải nói làm thêm sao, vậy sao lại lên thế?”

Trên bờ cát trắng, Cẩm Y Dạ Hành lại lên nick của Tiểu Phiến Đào làm nhiệm vụ hằng ngày, đột nhiên tài khoản bị dừng lại, Đào Diệp đã lên chơi.

Lập đội lần nữa, rồi điều khiển cho nhân vật làm nhiệm vụ hằng ngày, sau đó Đào Diệp mới thanh thần xem xét, hôm nay cô gái lại mặc một bộ mới, vẫn xinh đẹp vô cùng.

“Ngày mai mới đi làm.”

“Hát buổi tối hả?”

“Em cũng không biết, sẽ cố gắng không đi quá khuya, để xem lúc đó thì...”

Nếu như là tám chín giờ, thì sẽ kết thúc công việc lúc mười giờ, có thể chấp nhận.

“Có nói rõ với người ta em là học sinh không?”

“Có.”

“Tôi không quá đồng ý để em hát ở bar.”

Đào Diệp còn chưa kịp dặn anh đừng lo lắng, Cẩn Y Dạ Hành đã nói: “Tuy nhiên đó là sinh hoạt của em, tôi không có lập trường để can thiệp.”

“Cũng không phải, em biết anh đang quan tâm em.”

“Vậy em còn suy nghĩ gì nữa chứ.”

“À? Cái này... đồng ý rồi, không đi không được.” Đào Diệp khẩn trương, có chút hoảng.

Dừng một chút, Cẩn Y Dạ Hành mới nói: “Vậy thì tùy em.”

“Ai? Sư phụ anh đi đâu vậy, còn nhiệm vụ chưa làm mà?” Đào Diệp thấy anh muốn đi.

“Không rảnh, em tự làm đi.” Cẩn Y Dạ Hành cười Bạch Kỳ Mã đi mất.

“Sư phụ của em đang giận hờn...”

Không đáp lại, Đào Diệp mang theo tâm tình quái đản mà đi làm hết nhiệm vụ. Vì sao lại nó là tâm tình quái đản, là bởi vì cậu khiến Cẩn Y Dạ Hành không được tự nhiên, không phải cậu lo lắng gì, mà ngược lại còn có chút thú vị.

Lạ cái là, hôm nay không thấy thanh âm của sư phụ Đại Vĩ Ba Lang.

Anh có lên YY mặt trên treo, nhưng là không nói chuyện.

Sau đó ngay cả Cẩn Y Dạ Hành cũng biến mất, hết như đã đi rồi.

Mãi đến khi Đào Diệp nhận được một tin nhắn thoại.

“Đồ đệ ơi đồ đệ, đi đi, đi ăn cháo đi!” Cái âm thanh âm ỉ kia, thật cừ nha, Đào Diệp như nghe được tiếng hét thất thanh của chủ bát cháo, là một ông chú đáng thương.

”Hai người nói đi là đi hả [cười khóc][cười khóc][cười khóc][cười khóc]

Thật sự là dở khóc dở cười, thì ra không có chuyện gì cả, mà là cả hai đều đi ăn cháo.

3.0pY2t

28. Chương 28: Không Tên

Chỉ trong chớp mắt, đã qua mấy ngày kể từ khi quyết chiến.

Sau khi đình chiến, vì Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn bị vũ nhục, nên trong lúc tức giận đã tạm hoãn chơi game. Mấy ngày không lên mạng, cũng không muốn qua hỏi Kiếm Phá Trời Cao, ằng chuyện này cuối cùng ra sao rồi.

Chỉ biết là Vắn Đỉnh sơn trang lợi hại hơn tưởng tượng, đấu với đệ nhất bang như Ngự Kiếm Giang Hồ vậy mà lại không rơi vào thế yếu.

Trong game luôn tôn trọng kẻ mạnh, đánh không lại tức là đánh không lại, còn nói gì nữa chứ?

“Hạo Phong, mấy ngày nay em không lên game, tình hình chiến sự sao rồi anh?” Hôm nay Liễu Thanh Thanh cuối cùng cũng gọi điện thoại để hỏi Trần Hạo Phong.

“Thế nào là thế nào, không giải quyết gì được.” Trần Hạo Phong lo lắng nói, tuy rằng đang gọi điện thoại với bạn gái, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, anh đang xem phim.

“Không giải quyết được gì? Anh có giết Tiểu Phiến Đào không?” Liễu Thanh Thanh lại hỏi.

“Không có, đừng hỏi nữa được không, dù sao em cũng có lên game đâu.” Từ sau khi hòa đàm xong, Kiếm Phá Trời Cao vẫn là đệ nhất Bang chủ, vẫn oai hùng như cũ.

Đối phương là hai vị đại thần, nên cũng không ai nói anh rút đầu, đây là trò chơi như vậy đấy.

Ngược lại là Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn, cô lại trở thành nhân vật bị thảm nằm cũng trúng đạn trong miệng mọi người.

Bởi vì cho tới bây giờ, vẫn không ai biết ân oán của Tiểu Phiến Đào và Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn là từ đâu mà có?

Không ít suy đoán khi Tiểu Phiến Đào còn là người mới, có khả năng bị Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn giết qua.

Bởi vì lúc ấy khi Tiểu Phiến Đào giết Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn đã nói qua một câu: Lúc cô giết người khác thì cũng nên nhớ rõ điều này.

Ám chỉ này là, rất có thể Tiểu Phiến Đào đã bị Yên Tĩnh Chờ Mưa Lớn giết qua.

“Anh đang chơi gì vậy? Đang trên game hả?” Liễu Thanh Thanh nghe thấy bạn trai mình không tập trung nói chuyện, trong lòng có chút khó chịu, cô quen với Trần Hạo Phong cũng lâu rồi, nhưng bây giờ đối phương lại không quan tâm mình như trước kia.

“Anh đang xem phim, em ăn cơm chưa? Chưa thì đi ăn đi, anh xem xong phải giúp trợ giảng chút việc.” Trần Hạo Phong nói.

“Được rồi.” Liễu Thanh Thanh không nói nữa mà cúp điện thoại.

Cô lên game xem một chút, đi xem xét chút động tĩnh trong game, kết quả là không còn ai đi chú ý đến chiến sự cả.

Sau đó đi xem Tiểu Phiến Đào, phát hiện gần đây đối phương cũng không chơi.

Quả thật, sau khi Đào Diệp làm thêm ở quán bar, thì mỗi chiều tan học đều đến điểm danh đúng giờ, luyện tập đến tận mười giờ mới trở về.

Thời hạn một tuần cũng nhanh qua, cậu trở lại Quốc Sắc Thiên Hương lần nữa, quyết định bộc lộ bí mật của mình cho sư phụ.

Cơ mà... lại không may là, mỗi lần ca hát Đại Vĩ Ba Lang cũng không lên.

Như vậy cũng tốt...

“Tại sao lại đổi thời gian hát đến tận mười một giờ?” Người chịu trách nhiệm an bài cho cậu là đội trưởng, nên đôi khi sẽ tìm cậu tám chuyện.

“Bởi vì mới tìm được một công việc thêm.” Đào Diệp thành thật mà nói.

“Làm thêm? Mỗi ngày em làm đến hai việc, liệu mạng vậy hả?” Đội trưởng rất kinh ngạc.

“Vâng, em muốn học thêm một chút kỹ năng âm nhạc, thêm mấy nhạc cụ nữa, giờ em đang học ghi-ta.” Đào Diệp nói: “Đội trưởng, chờ em học xong, thì sau này có thể tự đàn tự hát.”

“Ai? Cái này tốt nha!” Đội trưởng có chút hưng phấn, Club của bọn họ thiếu mấy người giỏi như thế á.

Rất nhiều ca sĩ đều là nghiệp dư, biết ca nhưng không biết chơi nhạc cụ.

Thậm chí những người đến đây làm thêm, khi ký hợp đồng thì cũng không ký lâu. Đào Diệp xem như là một ca sĩ lâu năm trong Quốc Sắc Thiên Hương, mấy tháng nữa là đúng hai năm rồi.

“Nếu năm mới em còn ở đó, em sẽ cho anh một bao lì xì bự bự.”

“Năm nay đâu?”

“Năm nay gửi rồi mà?”

“Cái bao 1 đồng mấy cũng tính hả?”

“Cũng là lì xì mà, cơ mà anh yên tâm đi, sang năm chắc chắn sẽ nhiều hơn, ha ha ha.”

Đào Diệp bắt đầu cười mà cười.

Ở chung lâu cũng có tình cảm, cho nên mới liều mạng mà kiên trì thế, dù cho vất vả cũng không thể rời đi.

Ban ngày phải lên lớp, buổi chiều tan học xong phải làm thêm, tối khuya còn phải lên YY hát.

Thời gian giải trí của Đào Diệp càng ngày càng ít, số lần lên chơi nick của Tiểu Phiến Đào cũng theo đó mà ít đi.

Gần đây đi chơi cũng vội vàng, nên lúc lên cũng không nhất thiết gặp được hai vị sư phụ.

Cơ mà mỗi lần lên chơi, thì trang phục của nhân vật lại khác nhau.

Giờ cảm thấy rất ấm lòng, cảm thấy nhị sự phụ thật biết cách chơi game, chiều cổ cô gái trong game đến thật xinh đẹp... Nhưng mà anh luôn dẫn theo cô gái kia hả?

Cho nên từ game mà bóc ra cách liên lạc.

Bình thường thì liên hệ với Đại Vĩ Ba Lang bằng điện thoại, liên hệ với Cẩn Y Dạ Hành bằng vi tính.

Cũng không biết vì sao như vậy, có chút việc là do ngẫu nhiên mà có, không có suy nghĩ gì nhiều.

“Hôm nay em lên hát đi.”

Hôm nay vào quán bar, mới vừa cầm đàn ghi-ta ngồi xuống luyện tập, thì giám đốc Trần Duy Vũ đã đi tới nói với Đào Diệp.

“A?” Thanh niên đang cầm ghi-ta dời mắt khỏi bản nhạc, đưa lên nhìn nh chàng mới Bang chủ vào: “Em hát được rồi hả?”

Từ khi được nhận đến nay, đã qua được nửa tháng kiên trì luyện tập.

“Có thể, đã sớm được rồi, là do anh muốn em làm quen chút hoàn cảnh thôi.” Trần Duy Vũ nói tùy tiện, hệt như đang bàn một chuyện gì đó rất bình thường, nhưng lại khiến Đào Diệp trợn mắt hốc mồm.

Thì ra sớm có thể rồi, hại cậu cứ nghĩ mình rất ngốc hay gì ấy.

“Anh Vũ, không phải là anh không quen khách lệ người khác sao?”

“Ai nói, hôm em tới anh không phải từng khen em xinh đẹp hả?”

“Em nói là trên mặt âm nhạc.”

“Thằng nhóc mẫn cảm, cũng đúng đấy.”

Cái người đàn ông quen chụp cổ người kia, giờ mỉm cười lộ ra một hàng răng trắng.

Đào Diệp mỉm cười với anh, sau đó quay đầu lại đi, ôm đàn ghi-ta tiếp tục luyện tập.

Bên cạnh là một gian phòng nghỉ, để cho nhân viên trong quán ngủ nghỉ và dùng cơm. Lúc họ rảnh rỗi, sẽ đi qua đây nhìn một chút.

Gần đây có một cậu trai rất đẹp trai tới, giờ đang ôm ghi ta mà hát.

“Mấy người có thấy không, lông mi thật dài.”

“Ừ ừ, thấy được, đẹp đến nao lòng.”

“Mời anh xuống uống đi?”

“Chắc người ta có bạn gái rồi.”

“Vậy hôm nào hỏi anh đi.”

Ước chừng khoảng tám giờ, Trần Duy Vũ đi tới: “Đi thôi, anh mang em ra ngoài chuẩn bị.”

“Vâng”. Chỉ có mình cậu là luyện tập sinh của quán bar, cậu đi rồi, trong gian phòng này cũng không còn ai. Các ca sĩ và nhóm nhạc đã hát xong hết.

“Dùng chiếc ghi ta này hả?”

“Ừ, em dùng quen rồi.”

Đào Diệp đi theo bóng dáng phía trước, trong tay Trần Duy Vũ còn mang theo thuốc lá, vừa đi vừa chào hỏi mọi người trên đường, giống như một con cá bơi trong biển vậy.

Không phải là lần đầu tiên đi vào biển người, trong nửa tháng đến đây, Đào Diệp đã sớm quen không khí củ quán bar.

“Bây giờ còn sớm, người cũng không có nhiều, chắc em sẽ không khẩn trương hen?” Người thanh niên hút thuốc kia, ngẫu nhiên quay đầu lại.

Đào Diệp nói với anh: “Sẽ không, em làm thêm trên YY hơn một năm rồi, cũng ca hát đấy.”

Cho nên chuyện ca hát này đã thường như cơm bữa.

Ngay cả ngồi nói chuyện chung cũng được, chỉ cần không đùa giỡn quá trớn là được rồi.

“Ha ha, mai nhớ mặc đẹp chút, em như vậy là quá bảo thủ rồi.” Trần Duy Vũ đưa cậu lên đài, nhìn bộ dạng ăn mặc của cậu, có chút ghét bỏ: “Có tiền hay không, nếu không thì anh chỉ em vay tiền lương trước.”

Đào Diệp cảm thấy không cần mặc mấy bộ quá sức tưởng tượng như vậy, tuy nhiên lại không dám từ chối: “Vay được rồi.”

“Ừ.” Trần Duy Vũ xoay người xuống rồi nói nói: “Hát cho tốt, anh sẽ xem chừng em.”

Mang theo đàn ghi-ta, Đào Diệp đưa mắt nhìn khách hàng xung quanh trên thực tế thì không có mấy ai đi chú ý cái sân khấu này.

Cậu hạ tầm mắt, bình tĩnh điều chỉnh ghế và micro, sau đó chỉnh đàn ghi-ta, chuẩn bị cho khúc nhạc dạo.

Thẳng đến khi đèn chiếu vào người, cậu thốt ra lời hát đầu tiên, thì trong quán cuối cùng cũng yên tĩnh lại, giống như những vị khách đó không hẹn mà cùng nhau im lặng, tập trung nghe hát.

“Anh xem, tôi nói cậu ta được mà.” Người đàn ông cầm ly rượu dựa vào quầy bar, thấy động thái trong quán như thế, nhoẻn miệng cười.

Người nói tiếp là đối tác của anh: “Trách không được anh huấn luyện lâu như vậy, muốn nhận làm đệ tử thân truyền hả?”

“Tôi có muốn nhưng cậu ta cũng đâu muốn.” Trần Duy Vũ cười nói.

“Vay anh cạo râu đi, lộ cái bản mặt đẹp trai ra.” Phía đối tác nói.

“Chời má, lan quỳên gì ở đây?”

“Đi rù quỳên chó gì, ha ha ha...”

Đêm nay hát bao nhiêu bài, Đào Diệp cũng không nhớ rõ, cậu chỉ nhớ sau khi hát xong, cổ họng khô khan, đầu cũng run lên.

Chắc vì ngồi lâu nên máu trong người không thông.

“Làm sao vậy?”

“Tê chân.”

Trần Duy Vũ mau tay nhanh mắt lại đỡ cậu, thuận tiện túm luôn cây đàn ghi-ta: “Em cũng thiệt là, tại sao lại không động đậy gì hết vậy?”

“Anh Vũ, em hơi khấn trương.” Đào Diệp đắm đắm bắt đùi, nghiêm trang chứng chạc mà nhìn Trần Duy Vũ, ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

“Ha ha ha, vừa rồi là ai nói mình sẽ không khấn trương? Ha ha ha ha.”

Là Đào Diệp nói, nhưng hát trên YY và hát trên sân khấu không giống nhau.

“Đây là lần đầu em lên sân khấu.” Âm thanh nhỏ lại.

“Có thể hiểu được.” Trần Duy Vũ dừng cười, nắm nắm cánh tay cậu: “Tan việc, mang em đi uống bia.”

“Cậu có muốn tham quan bar không?”

“Không muốn, dù có nhìn nhiều thì em cũng không thể có cổ phần của công ty được.”

Giờ trong lòng Đào Diệp chỉ nghĩ là, có tiền thì tùy hứng.

Không nghĩ được lý do để từ chối, cho nên tối hôm đó liền đi ăn khuya và uống bia.

Aun thịt xiên nướng, uống bia lạnh, phở ăn náo nhiệt, xóa mọi muộn phiền trong đầu.

Nếu có người hỏi Đào Diệp, thời khắc mà cậu hưởng thụ nhất trong cuộc đời này là gì, cậu sẽ trả lời không chút do dự: Là cái ngày được ngủ sau khi làm hết công việc xong, là thời khắc được nghỉ ngơi đấy.

Thỏa mãn và hài lòng, tâm như bị lấp đầy, không cần vì việc gì mà kích động.

“Con người em giống như con cừu ấy, thật chậm rãi.” Trần Duy Vũ nốc một ngụm bia, ngồi trên ghế dùng món cốt lết nướng than chính tông Bắc Kinh, tương ngồi kia giống như một vị đại gia vậy.

“Phải không?” Đào Diệp ngồi xuống một cách quy củ, trước mặt một đĩa cà nướng.

Đây là món ngon đặc biệt của chủ tiệm, nướng không giống như những chỗ khác, ăn ngon vô cùng.

“Ai, có người yêu không?”

“Người yêu?” Đào Diệp cầm đĩa tương tỏi mà chủ tiệm mới mang ra, phết lên cà nướng, cẩn thận bôi lên cho đều: “Không có người yêu, không gấp.”

Mới hai mấy mà, gấp gì chứ.

Tùy người xưa thường nói an gia lập nghiệp, nhưng nếu là Đào Diệp, thì caaju lại nghĩ, phải là trình tự lập nghiệp thành gia mới chính xác.

Nếu như mình không có cách nào sống yên ổn, vậy thì sao có thể cho người yêu sống thoải mái được chứ?

Cho nên người yêu là một thứ rất xa xôi.

Hon nữa có một bí mật rất khó nói, chôn dấu nhiều năm trong lòng của Đào Diệp, đến nay cũng không biết chính xác đáp án là gì.

Đó là cậu còn không biết mình thích nam hay nữ nữa mà.

...

Hôm đó đi uống với Trần Duy Vũ nên về hơi trễ, khiến Đào Diệp say khướt, không thể về nhà nghỉ ngơi, nên cuối cùng lại bị Trần Duy Vũ lụm đem về nhà.

Ngủ trong phòng khách tong nhà Trần Duy Vũ đến tận sáng hôm sau, lúc cậu rời đi thì chủ nhà vẫn còn ngủ.

“Anh Vũ, em đi học.” Để lại tin nhắn rồi phóng nhanh.

Cả ngày hôm nay Đào Diệp luôn lan man, có một loại cảm giác phiêu bồng... Chắc có thể là do say rượu, nên đầu quay mòng mòng.

Buổi chiều không có tiết nên về nhà, cũng không mở máy tính, mà trực tiếp ngã xuống giường đi ngủ.

Đến tận mười giờ tối mới tỉnh dậy, sau khi hát xong lại ôm chăn ngủ tiếp.

“Em trai, có sao không?”

Tạm dừng một chút, Đào Diệp nói: “Em sẽ không đi ra ngoài uống với anh nữa.”

“Ha ha ha ha ha...”

Tiếng ha ha quen thuộc, trong nháy mắt đã khiến Đào Diệp nghĩ tới vị sư phụ trong game, Đại Vĩ Ba Lang. Sau đó đột nhiên cậu cứng người lại, hình như là lâu lắm cũng chưa liên lạc rồi.

Thật ra, quan hệ trong game là thế đó.

Chỉ cần một người không chủ động, người kia lại chủ động nhiều, người đó sẽ mệt, cũng không muốn chủ động nữa, sau đó sẽ không còn gì nữa.

t

29. Chương 29: Người Yêu

Vừa mở điện thoại đã nhìn thấy, hình như avatar của sư phụ Đại Vĩ Ba Lang đã xám xịt rất nhiều ngày. Trạng thái mới nhất là vào nửa tháng trước, là lúc bọn họ hồi âm lại khi biết cậu ăn cháo: ha ha ha ha ha, rất thối...

“...” Đào Diệp cười lên một cách khó hiểu, không khỏi tưởng tượng bộ dáng cười to của Đại Vĩ Ba Lang.

Nhưng lại không thể nào tưởng tượng nổi, cuối cùng là đối phương có bộ dạng như thế nào.

Chỉ là gặp thoáng qua trên internet thôi, quan hệ mọi người cũng như dòng nước vậy, không cần tìm hiểu sâu xa.

Có thể mối quan hệ cũng rất xa, chỉ cần một bên không muốn liên hệ, thì cái mối liên hệ đó cũng như điều đứt dây.

Một cổ thường cảm khó hiểu mà trôi lên, Đào Diệp đặt điện thoại xuống, lên vì tính tìm kiếm Cẩn Y Dạ Hành.

Cậu mới nhìn thấy người kia up trạng thái lúc hai phút trước.

Là một bức ảnh phong cảnh đơn giản, có bờ cát có ánh nắng.

Đào Diệp nhìn một lát, bỗng nhiên cảm thấy cảnh này có chút quen thuộc, sao lại cảm giác như... hơi giống trong game?

Không phải nói cảnh sắc quen thuộc, mà là cái loại cảm giác này rất quen thuộc.

Nhất thời khiến Đào Diệp bốc lên một loại thân thiết lạ thường, cậu không nghĩ lâu mà mở khung chat của Cẩn Y Dạ Hành lên, gửi quamoottj icon nhe răng.

“Sư phụ.”

Nhiều ngày không liên hệ vậy, cậu thực sự sợ đối phương không nhìn mình, hoặc quên mình là ai.

“Trễ thế này rồi em vẫn chưa ngủ à?”

Là tin nhắn của Cẩn Y Dạ Hành, trả lời rất nhanh, hoàn toàn không xuất hiện cái tình huống mà Đào Diệp lo lắng.

“Vâng, mới đi làm thêm về, còn chưa ngủ. Sư phụ thì sao?”

“Hát trên bar đến tận mười một giờ?”

“Không phải, mười giờ là nghỉ rồi.” Đào Diệp còn nhớ rõ, lúc trước Cẩn Y Dạ Hành đã từng nói qua, rằng không muốn mình tới đó làm thêm: “Sư phụ anh sao rồi? Gần đây đi nghỉ phép ạ?”

“Ừ, đi du lịch một chuyến.”

“Đi có vui không?”

“Rất tốt.”

“Gần đây em bận làm thêm, học đàn ghi-ta, nên cũng quên liên lạc với sư phụ.” Đào Diệp cố lấy dũng khí, hỏi: “Dạo này chắc sư phụ cũng không rảnh chơi game ha? Em cũng chưa lên đó nữa.”

“Ừ, vừa về.” Thạch Cẩm Hành nhún hai tin liên tiếp: “Đại sư ohuj của em cũng vậy.”

“Thì ra là thế, hèn chi nhiều ngày lắm rồi không thấy anh ấy lên mạng”

Cẩn Y Dạ Hành: “Khuya rồi, em còn chưa muốn ngủ sao?”

Lời nói này là một loại ám chỉ, nghĩa là không muốn nói tiếp tiếp nữa.

“Sư phụ đang mệt sao? Vậy anh nghỉ sớm chút đi.”

Đào Diệp chuẩn bị đặt ddienj thoải xuống, sắp xếp tình trạng rồi đi ngủ.

“Cũng chưa, không ngủ được.” Đối phương nhún lại một tin.

“Vâng? Sư phụ làm sao vậy?” Đào Diệp tập trung tinh thần.

“Ngược múi giờ.” Thạch Cẩm Hành nói.

“Khụ khụ...” Đào Diệp cảm thấy có chút nội thương, cậu còn tưởng gì nghiêm trọng nên đang chuẩn bị đi an ủi sư phụ nè.

Còn nữa, cuối cùng đi đâu mà đến mức ngược múi giờ vậy?

“Đi làm nhiệm vụ sao?” Tin nhắn đột ngột gửi đến.

Đào Diệp quay đầu máy tính đã tắt, ma xui quỷ khiến sao cũng không trụ được cơ thể mà đi qua mở máy tính.

Ngồi trước máy tính một lần nữa, đăng nhập, vào tài khoản, khi nhìn thấy phong cảnh và tiếng nhạc quen thuộc của game, đột nhiên cậu thở ra một hơi dài, giống như một loại cảm giác kiên định.

“Sư phụ, đến thành Trường An hả?”

Vừa lên YY, cậu lại nghe thấy thanh âm của Cẩn Y Dạ Hành một lần nữa.

“Ừ, tôi đến tìm em.”

Luôn nhìn thấy Cẩn Y Dạ Hành mặc chiến bào đen, nay đột nhiên lại thấy đối phương đổi bộ khác, là một bộ màu đỏ của lửa... Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đề giá 888 RMB*, số lượng có hạn, bên trong bản đã treo giá đến 5000 đồng một bộ.

(= 88.8 NDT = 295.000 Đ)

Đào Diệp cứng lưỡi, không hổ là đại gia ha.

“Sư phụ, anh mặc cái này nhìn thiệt soái á.”

Hơn nửa tháng mới nhìn thấy bóng dáng Cẩn Y Dạ Hành nên Đào Diệp rất vui mừng.

Cậu cười Thiên Mã của cậu, chạy về phía đối phương.

“Mua cho em một bộ.”

“Em cũng không cần.”

Bộ quần áo đắt như vậy, đừng nói là trong game, ngay cả ở hiện thực cậu cũng chưa mặc đến.

“Trong túi của em còn nhiều lắm, không chỉ có bộ này thôi đâu.” Cẩn Y Dạ Hành mua cho cậu nhiều lắm, tuy không quý bằng bộ này, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

“...” Đối với việc sư phụ mua đồ mặc cho nhân vật mình, Đào Diệp đã chết lặng.

“Muốn chạy theo hay là cưới chung.”

Trong thành Trường An náo nhiệt, trên đường Tây Môn. Bọn họ đứng đối diện nhau, từng người cười thú của mình mang tâm tình trần trố khác nhau.

Có thể là không hiểu hết nhau, nhưng an ủi duy nhất là danh bạn bè thôi.

“Em cưới chung với anh đi.” Đào Diệp do dự một chút mới nói.

Có thể nghe thấy tiếng gọi của đối phương, hoặc alf tiếng gọi của bản thân từ đáy lòng. Cậu thu thú cười của mình về, bò lên Bạch Kỳ Mã của Cẩn Y Dạ.

Nhiệm vụ kế tiếp, kiểm trang phục.

Trên đường kiểm đồ, mặc vào trang phục mới, thuận tiện nói tên nhiệm vụ cho sư phụ.

Sao đó nhanh làm xong, ngay cả nhiệm vụ đáng ghét nhất là thu đồ vật, cũng thuận lợi hoàn thành trong đêm nay.

Đào Diệp cân nhắc trong lòng, tiếp tục chơi, hay offline.

“Chúng ta đi Nguyệt Lão trang đi.”

“Làm chi?” Đề tài xoay chuyển có chút nhanh, Đào Diệp theo không kịp.

“Gần đến đêm Thất tịch, kiểm vài món trang sức cho em.” Sư phụ cậu nói.

“Còn hơn một tháng lận, sư phụ.” Đào Diệp có chút ngây dại, giờ mới đầu tháng sáu thôi.

Trầm mặt một hồi, sau đó lại quay người.

“Vậy có đi hay không?”

“Đi thì đi.”

Lúc đi qua Nguyệt Lão trang, bọn họ không nói ai hết, cũng không chuẩn bị gì cả.

Vào đánh một Phó bản kết hôn, sau đó nghe Hệ Thống chiêu cáo thiên hạ, chúc mừng hiệp sĩ Cẩn Y Dạ Hành và hiệp nữ Tiểu Phiến Đào kết thành phu thê.

Thế Giới Thập Nhất Diên Vương: Đờ mờ, tui nhìn thấy thông báo giả của hệ thống hả? Có người im ắng mà kết hôn đây nè...

Thế Giới Ta Nhị Ha: Đại thần cứ vậy mà kết hôn trộm kìa, ha ha ha ha, ném hoa chúc mừng nè [cười to][cười to][cười to]

Thế Giới Con Chim Đi Ngang Qua Đường: Cú đêm tới tham gia náo nhiệt đây, chúc phúc [hoa hồng][hoa hồng][hoa hồng][hoa hồng]

Thế Giới Ai Đụng Hồ Trợ Của Tui: Đệt, đêm khuya còn chọc mù mắt chó, làm sao cho tui cún độc thân này sống đây [rơi lệ][rơi lệ]. Có bạn gái thiệt tốt, có ai nguyện ý gả cho tui không.

Người chơi Ai Đụng Hồ Trờ Của Tui nhận được một tin nhắn.

Anh cứ nghĩ có em gái nào đó tìm đến an ủi, dè dặt... Hệ thống thông báo: Người chơi thân mến, vì tin nhắn của ngài đã vượt qua 20 chữ, nên hệ thống không thể thông báo tin của ngài ra, tặng kèm cho ngài [mắt chó độc thân].

Tại thời điểm Đào Diệp còn không có kịp phản ứng, cũng nhìn thấy chiêu cáo của Hệ Thống.

“Sư phụ, tại sao anh lại tốt với em vậy?”

“Người yêu tốt, hay là trang bị tốt.”

“Chắc... là trang bị.”

Hai người con trai làm người yêu nhau, Đào Diệp không nghĩ rằng Cẩn Y Dạ Hành thích thú cái gì, chỉ nghĩ đơn giản là anh muốn đánh kiếm vật phẩm trang bị.

“Em là heo hả?”

“Em không phải.”

“Ngày mai có bận không?”

“VẬY CÒN SƯ PHỤ?”

Cẩn Y Dạ Hành nói: “Nói cho tôi biết lúc nào không học, khi chán thì kiếm em nói chuyện.”

Đào Diệp lần đầu thấy người chati đến mức văn nhả như vậy, tuy vậy cậu lại rất sẵn lòng phối hợp: “Được, để em sửa lại thời khóa biểu một chút, rồi gửi cho sư phụ.”

“Ừ, giờ khuya rồi, em đi ngủ đi.” Cẩn Y Dạ Hành rời Nguyệt Lão trang với cậu, đột nhiên hỏi thêm: “Trong túi còn pháo hoa không?”

Đào Diệp nhanh miệng trả lời lại: “Anh còn không biết trong túi em có gì hả?”

“Còn hai viên pháo hoa mà, mang ra thả đi.”

“Tiếc tiền, quá đắt.”

Cẩn Y Dạ Hành rút rút khóe miệng, không tharlucs kết hôn thì muốn thả lúc nào đây?

“Thả.”

“Thả thì thả.”

Đào Diệp chầm ngồi nổ của hai viên pháo hoa quý giá trong tay.

Rất đẹp, tuy rằng chỉ ngắm trong thời gian ngắn.

“Cái trò đốt tiền này, nhìn có mấy giây đã 520J*, quả thực là ăn cướp mà.” Chẳng qua là do cậu tiếc mà thôi.

(= 52 NDT = 174.000 Đ)

“Nhưng mà rất đẹp.”

“Vâng.”

“Tôi mua thêm nhiều để em thả chơi.”

Chặc chặc!

“Em phải offline rồi, sư phụ đại gia.”

Anh nhìn cậu thoát game, rồi sau nó đăng nhập ID của cậu.

Người mới nói sai múi giờ, thừa dịp đêm không ngủ được mà thang em người yêu đỏ thắm, cười lên Bạch Kì Mã, đi khắp hang cùng ngõ hẹp, trèo non lội suối, ngắm phong cảnh mọi nơi.

Đi khắp mọi góc ngách của game, chụp hết các phong cảnh đẹp xuống, tạo thành một album.

Đây là muốn quay hình cưới hả.

“Lãng mạn đến vậy hả?”

Khoảng năm giờ sáng, Đồng Thiệu Khinh vẫn đang nằm lẩn trên giường, mơ mơ màng màng cảm di động lên. Sau đó lại bị lóa mắt bởi bức ảnh chụp đồ chơi kia của bạn thân.

“Cậu ngắm cảnh với đồ đệ hả?” Anh hỏi Thạch Cẩn Hành.

“Ừ.” Có người rất thích dùng cái thanh âm nghiêm trang chừng chặc của mình mà đi nói dối.

“Tại sao lại mà vậy, hết như lúc kết hôn á, A Hành, mắt nhắm mở của cậu thiệt kỳ cục á.” Đồng Thiếu Khinh mắng.

“Không muốn nói với cậu, tôi có chút mệt.” Thạch Cẩm Hành chơi suốt một đêm, giờ có chút buồn ngủ.

Đồng Thiếu Khinh nhìn đồng hồ, giờ là năm giờ sáng, còn quá sớm: “Đi đi, tôi còn muốn ngủ”

“Rìng rìng rìng...”

Đồng hồ ở đầu giường rung lên, Đào Diệp vươn tay khỏi ổ chăn, nhấn tắt đồng hồ.

Giờ mới bảy giờ rưỡi sáng, còn có thể ngủ nướng thêm nửa tiếng nữa.

“Đồ đệ đệ, em lén đi ngắm cảnh với nhị sư phụ mà không nói cho anh biết, em rất xấu đó [tức giận][tức giận]tức giận]”

Sáng sớm tỉnh lại, đã có một tin nhắn được gửi tới.

Đào Diệp đứng lên đuổi lưng một cách đầy lười biếng, mắt nhắm nhèm há miệng ngáp, tâm tình cũng có chút phấn khởi.

“Sư phụ, anh đi du lịch cũng có nói em biết đâu.”

“Không phải vì em rất bận sao?”

Người nào đó có nói, vừa muốn học, vừa muốn làm thêm hai việc, vừa muốn học ghi-ta, suốt ngày cũng không thấy bóng dáng đâu.

“Cũng đâu bận đến thế.”

“Vậy sao không tìm sư phụ chơi?”

“Em nghĩ anh sẽ bận.”

“Rảnh đến thối luôn á, không thì để gì anh xách mông đi du lịch.” Đại Vĩ Ba Lang đối với lần đi du lịch này hình như cũng không hài lòng lắm: em có biết anh gặp chuyện gì không [rơi nước mắt][rơi nước mắt]?”

“Gặp cái gì rồi?”

“Thiếu chút nữa là cá mập đớp sư phụ em đi rồi.”

“Hử, vậy sao nhị sư phụ không đi cứu anh?”

“Ngay cả liếc mắt cậu ta cũng không thèm liếc nữa là.”

“Ha ha ha ha ha...”

Là do hôm nay rảnh rỗi, mà cũng có thể là do hình ảnh mà Cẩm Y Dạ Hành mới đăng tải kích thích đến Đại Vĩ Ba Lang, nên anh lên game, nói sang hơn chút là tìm việc vui.

“Đồ đệ đi theo anh ngắm cảnh đi.”

“Sư phụ, không rảnh chơi game, anh giờ đang lên lớp...”

Buổi chiều, Đại Vĩ Ba Lang thấy Tiểu Phiến Đào online, anh mang tâm trạng hứng phấn chạy qua tìm người đi chơi.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đồ đệ tan học chưa? Mau tới đây ngắm cảnh với sư phụ đi.

Thạch Cẩm Hành nhận được tin nhắn riêng của bạn thân, cũng không thèm liếc một cái, mà ôm cô gái trong lòng chạy đi.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Đồ đệ? Không để ý tới sư phụ hả?

Khoảng hơn hai phút như vậy.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Chòi má, A Hành, có phải là cậu hay không? Cậu ra đây cho tui, đây là cái độ gì hả?

qM

30. Chương 30: Ngựa Quay

Không bao giờ dùng nick của Tiểu Phiến Đào để trả lời Đại Vĩ Ba Lang, sau này cũng không bao giờ.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Đánh Phó bản không?

Có một thằng bạn thân như vậy, Đại Vĩ Ba Lang thật luôn có cảm xúc muốn chôn người.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Cậu lại chơi nick của đồ đệ tui, đúng không?

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: đúng vậy.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Tên khốn, tui gọi cậu đến vậy mà cậu lại không để ý tui hả?

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Người cậu tìm là đồ đệ tôi, cô ấy không ở đây, chứ không phải tôi không để ý cậu?

Đại Vĩ Ba Lang cũng không biết làm gì với anh khi nghe câu nói dối kia.

Đăng nhập lên YY, trực tiếp nói: “Mịa nó, mặc áo đỏ mà chạy vòng vòng trong game, không sợ dọa chết người ta hả.”

Tuy rằng khi mặc bộ trang phục kia thì hai người đều trông rất đẹp.

Tuần nam mỹ nữ, cùng ngồi chung với nhau, trên hoa dưới trăng, dặt tay giang hồ. Hình ảnh lãng mạn đến tuyệt vời, thật khiến cho những game thủ mơ màng mong ước.

“Tôi tìm người đánh Phó bản, cậu có muốn không?” Thạch Cẩn Hành nói xong, gửi lời mời cho bạn thân.

“Cậu còn muốn đánh cái gì?” Gần đây không xuất hiện trang bị gì mới, hứng thú của Đồng Thiếu Khinh có vẻ như bị giảm hụt, so với đánh bản thì anh càng muốn đánh người hơn.

“Không đánh gì hết, đánh chơi thôi.” Thạch Cẩn Hành nói: “Có một Phó bản mới, đi đánh vinh danh.”

“Hử? Có sao? Vậy thì đi.” Cái loại đánh vinh dự này, Đại Vĩ Ba Lang luôn thích thú.

Anh nhớ rõ cái bộ dáng hốc mồm trợn mắt của mình khi chạy đến bên cạnh Cẩn Y Dạ Hành và Tiểu Phiến Đào.

Cẩn Y Dạ Hành mặc một bộ cảm bào màu lửa đỏ, trên đỉnh đầu để chữ phu quân của Tiểu Phiến Đào. Tiểu Phiến Đào đứng ở bên cạnh anh, nhân vật của cậu cũng thấp hơn anh có nửa cái đầu, trên người cũng là một thân áo đỏ. Thật có rất ít người mua được bộ quần áo quý giá đến vậy.

Cho nên có rất nhiều người chơi lần tiên thấy trang phục như vậy.

Cô gái kia mặc vào nhìn rất đẹp, đáng tiếc nhìn qua cũng biết là đồ cặp với soái ca ngồi bên.

Nhìn chức danh trên đỉnh đầu, nương tử của Cẩn Y Dạ Hành, quả thật là có chủ rồi.

Đại Vĩ Ba Lang cứng người một hồi, cảm cũng muốn rút đất, cho tới bây giờ anh cũng chưa nghĩ qua, rằng cô dâu nuôi từ bé của mình dùng cái thành cô dâu của thằng khác.

Tuy đó chỉ là câu nói đùa hời hợt thôi, ai cũng không xem là thật hết.

“Chòi má, cậu tái hôn...” Anh nhặt hiếc cảm bị rút lên, dùng sức mà chỉ trích bạn thân: “Cậu có biết vậy rất biến thái không? Đây chính đồ đệ của cậu, cậu cứ loạn luân vậy hả.”

“Game thôi mà.” Thạch Cẩn Hành thật sự chịu không nổi anh nữa.

“Cậu có chơi hai nick cùng lúc được không đây?” Đại Vĩ Ba Lang xem nhẹ việc trộm kết hôn của bạn thân, nếu đơn giản mà nhìn nhận, thì đây chỉ là game mà thôi.

“Thử xem.” Thạch Cẩn Hành trả lời rất bảo thủ, thanh âm lại chất chứa sự tự tin.

Đồng Thiếu Khinh biết rất rõ con người anh, rằng anh đang rất tin tưởng mình.

“Còn thiếu người không?”

“Vào bang gọi thêm đi.”

“Cậu đây là muốn vào đó để khoe mình mới kết hôn hả.”

Đội Ngũ Gấu Trúc Vô Định: Chòi má! Chòi má!

Đội Ngũ Dưa Chuột Màu Xanh: Chòi má! Chòi má!

Đội Ngũ Loli Tóc Bạch Kim V5: Đừng than vãn, Không phải chỉ là tin kết hôn của Bang chủ và Tiểu Phiến thôi sao...?? Đờ mờ!

Đội Ngũ Gấu Trúc Vô Định: Đúng vậy, Bang chủ và Tiểu Phiến kết hôn, đây là chuyện hồi nào vậy? Tại sao ông đây lên game mỗi ngàyf mà không biết!

Đội Ngũ Đại Vĩ Ba Lang: [khu mũi][khu mũi] Đừng nói mấy người không biết, ngay cả tui cũng vậy nè.

Đội Ngũ Loli Tóc Bạch Kim V5: Bang chủ, Tại sao anh kết hôn lại không đãi gì hết vậy? Làm sao cũng phải long trọng hơn Bang chủ của Ngự Kiếm Giang Hồ Bang chứ!

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Kết hôn là quyết định tạm thời, về sau đãi cho.

Đội Ngũ Đại Vĩ Ba Lang: [khu mũi][khu mũi][khu mũi] Lên xe mới mua vé.

Thấy bạn thân ngầm hăm hại nên Cẩn Y Dạ Hành quyết định không nhìn nữa.

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Lên YY đi, cái này có chút khó.

Mọi người trên đều nghe lời Cẩn Y Dạ Hành chỉ huy trên YY.

“Tại sao lại không có Tiểu Phiến?” Gấu Trúc Vô Định gõ chữ trên khung đối thoại, chắc là vì không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Phiến Đào.

Đại Vĩ Ba Lang nói: “Bang chủ của mấy người đang sử dụng Nick của Tiểu Phiến.”

Phía dưới đồng loạt nói: “Bang chủ thiệt lợi hại! Chơi hai nick luôn!”

Vậy mà không ai đi hoài nghi Cẩn Y Dạ Hành hết á, mà cũng có thể là vì, khi đánh bản với Cẩn Y Dạ Hành thì không khi nào chết hết.

Lần này cũng không ngoại lệ, thuận lợi mà thông qua.

Tin Hệ Thống : Chúc mừng tám vị anh hùng đã thông qua là Cẩn Y Dạ Hành, Tiểu Phiến Đào, Đại Vĩ Ba Lang, Mặc Thất, Vượn Sơn Sơn, Gấu Trúc Vô Định, Loli Tóc Bạch Kim V5, Dưa Chuột Màu Xanh.

Đã đạt được Phó bản Trấn Yêu Tháp .

Chơi xong thì Đào Diệp đến quán bar hát.

Lúc về phòng thì đã khuya lắm rồi, sau đó cậu mở ra điện thoại liên lạc với các vị sư phụ của mình.

Vội vàng mà mở ra máy tính, phải lên YY hát trước cái đã.

“Thanh âm của Đào tổng có chút mệt mỗi ha, hay là tui bị ảo giác ta? Có phải Đào tổng đang không thoải mái không?”

Trong các câu bình luận, thì khi nhìn qua dòng này, Đào Diệp vừa cảm thấy áy náy vừa cảm thấy ảm lòng.

Mặc dù chỉ là gặp gỡ thoáng qua trên internet, nhưng cái sự ugnr hộ và quan tâm này cũng không phải giả. “Xin lỗi mọi người, trạng thái gần đây không được ổn định mấy.” Đào Diệp nhu nhu cổ họng, hắng giọng một cái rồi nói tiếp: “Ngày mai muốn nghe bài gì, tôi sẽ hát bài đó.”

“A a a a Có thật không? Tui tui muốn nghe Đường Đường Uy Phong, có được hay không hở, thử một cái thôi!”

“Đường Đường Uy Phong, Đường Đường Uy Phong, Đường Đường Uy Phong, +10086...”

“Đường Đường Uy Phong, Đường Đường Uy PhongĐường Đường Uy Phong + số của chúng mình nhân dân...”

Trong diễn đàn bình luận một hàng Đường Đường Uy Phong, đây là một ca khúc luôn khiến các sĩ biến đổi sắc mặt.

Đào Diệp cố nghe qua, nhưng cậu là người rất hay xấu hổ, ngay cả các ca khúc hơi nhạy cảm cũng chưa hát chứ nói chi là cái thần khúc kia.

“Có thể đổi một bài khác không?” Cậu bất đắc dĩ mà cười khổ.

“Không thể! Cậu nói có thể ca mà, không thể đổi ý!”

“Đúng đúng đúng đúng! Làm người cần phải giữ tín, Đào tổng!”

Đúng là do mình nói, trong lòng Đào Diệp cũng áy náy, nếu lại từ chối thì thật là không tưởng tượng nổi nữa, cho nên nói nhanh: “Có thể... có thể, nhưng tôi phải luyện trước chút đã.”

Nếu luyện bài hát như vậy ở trong phòng, thì phải đóng hết cửa cái đã.

Bạn cùng thuê ở kế bên phong là một người rất thích đi chơi, tới nửa đêm mới mò về ngủ, đây cũng là lý do mà Đào Diệp dám cất tiếng hát.

Trời sinh Đào Diệp rất mẫn cảm với mấy loại giai điệu này.

Cậu thích hát, là bởi vì hát rất đơn giản, với cậu mà nói là rất đơn giản.

Giống hệt như khi ăn cơm uống nước vậy, cậu hát ra rất tự nhiên.

Quốc Sắc Thiên Hương đăng tải Weibo V: #Đào tổng muốn hát Đường Đường Uy Phong, #Mười giờ rưỡi tối nay trên Quốc Sắc Thiên Hương đ, không gặp không về!

Fan của Đào Chín, khi nhìn đến trạng thái trên Weibo hì đều chảy vài dòng nước dãi.

Bất quá cũng có người nói: Không quan tâm cho lắm, lấy cái thanh âm lãnh đạo của Đào tử, thì có thể hát đến mức tui mềm ra không?

Bình luận này phút chốc nổi tiếng, cơ mà trả lời lại toàn là oán giận anh.

“Thanh âm lãnh đạm gì chứ! Người ta là kinh hoạt bí ẩn mà! Lỡ tai có mù không đó!”

“Phốc ha ha ha, trên lầu thật lợi hại á, khiến tui cười chết mà!”

“Phốc ha ha ha ha ha ha, đúng vậy, đừng nói là lỡ tai mi mù ha!”

Trả lời: “Thật ra người ta cũng muốn nghe Đào tổng hát đến cứng luôn nha, mấy người không đoán ra ý tui hả? [ngưng ngưng][ngưng ngưng][ngưng ngưng]”

“Người comment là một người rất ngạo kiêu, giám định xong xuôi. [cún độc thân liếc mắt][cún độc thân liếc mắt][cún độc thân liếc mắt] ”

Cả ngày hôm nay trên Weibo đều rất náo nhiệt.

Đôi khi Đào Diệp sẽ lên xem tin nhắn gửi cho mình trên Weibotuy vậy vẫn rất ít khi mà trả lời lại.

Cậu thích nhìn náo nhiệt, cái cảm giác như nó đang bên người mình, cơ mà cậu lại không thích tham gia vào, đây cũng là suy nghĩ đầy mâu thuẫn.

Đội trưởng: “Luyện hát sao rồi? Anh giúp em quảng cáo luôn rồi đó, đừng có hát hồng ha!”

Đào Diệp: “Em đâu có hát hồng nhiều đâu?”

Đội trưởng: “Nhưng lần hát này rất quan trọng! Nếu em hát tốt, anh có thể cam đoan rằng, fan em sẽ tăng như nước đổ Trường Giang! Em có thể tăng lên đại thần hay không, chỉ chờ vào đêm nay thôi!”

Lựa cho bài hát mang phong cách cung đình bình thường, giống như là đi vào một lĩnh vực mới, thu thêm fan.

Nếu như có thể thu các fan này vào tay, nói không chừng còn có thể từ đi ra từ internet, mà trở thành một ca sĩ chân chính.

“Em cam tâm cả đời hát trên internet thôi sao?” Đội trưởng nói lời cuối với Đào Diệp: “Có nhiều người viết nhạc cũng rất khá, em có thể hợp tác với bọn họ đấy”

Trong lòng Đào Diệp rơi xuống một hạt mầm, nhưng trước mắt giờ cũng không có thời gian đi xem xét.

Đợi sau khi cậu hát xong, về nhà là phải chuẩn bị tiếp thêm một lần chiến đấu nữa. Mỗi ngày như vậy đúng thật là rất mệt, mệt đến chết đi sống lại, tuy vậy cậu lại không muốn từ bỏ hay buông tha lần nào.

Ngược lại là rất kiên định, thỏa mãn chỉ có những người nếm thử cảm giác này mới biết, vì tương lai mà phấn đấu, mỗi ngày đều tràn đầy nhiệt tình, đây đúng là thời điểm tốt nhất của tuổi trẻ.

Quốc Sắc Thiên Hương, mới mười giờ rưỡi đã kín hết chỗ.

Trong đó một phần là những người nghe trung thành của Quốc Sắc Thiên Hương, một phần là nhóm người mới do nghe quảng bá mà bay vào. Nhưng tất cả đều không khác nhau ở chỗ là đều chờ mong mười rưỡi tối nay.

“Mọi người, chào buổi tối, tôi là Đào Chín, là Đào tổng của mấy người, tôi lại đến nữa đây.”

Lúc thanh âm quen thuộc kia vang lên bên tai, Đại Vĩ Ba Lang chỉ biết a một tiếng...

“Ừ, tôi có thấy... thấy được... sẽ không quên đâu...” Tất cả đều đồng loạt bình luận, bắt buộc cậu thực hiện đúng hứa hẹn hôm qua, cho nên cậu nói: “Nhất định sẽ hát, nhưng nếu mới mở màn mà hát, thì có phải khó xử cho tôi lắm không?”

Dựa theo phong cách bảo thủ bình thường của Đào Chín, nếu chỉ thử một lần, thì cũng đủ để đám fan điên mất.

“A Hành, cậu mau tới phòng này đi, nhanh đi nhanh đi!”

Thạch Cẩm Hành nhìn thấy một chuỗi số phòng được gửi tới trước mặt mình...

Thật sự khi nhìn thấy Quốc Sắc Thiên Hương, anh liền cảm giác như toát ra chút hương vị tình dục, cho nên cũng không muốn xem.

“Cậu thích mấy thứ này?”

“Cậu không đến sẽ hối hận!”

Nếu thời gian có thể quay lại, Thạch Cẩm Hành tình nguyện dù cho mình có hối hận chết, cũng sẽ không bước chân vào... một vùng đầm lầy sẽ bao phủ bản thân kia.

Vẫn là rất thẹn thùng, Đào Diệp hát liên tiếp hai bài hát bình thường, sau đó tám chuyện trời trăng mây gió với các fan.

Đáng tiếc fan cũng không muốn tám chuyện, từ thân đến tâm, từ trong ra ngoài đều muốn hò hét, tui muốn nghe thử gấp, muốn nghe thử gấp!

“Tôi muốn bàn luận cuộc sống với các bạn, các bạn lại muốn tôi biểu diễn ngẫu hứng, thật có chút khó khăn nha.”

“Đào tâm cơ, tui tui biết hết là cậu đang câu giờ đó! Cuối cùng có hát hay không! Nói một chữ cho rõ sống chết coi!”

“Hát.”

Người chủ trì cười vài tiếng, sau đó cho bật nhạc cho cậu, đúng là bài hát giết fan kia trong truyền thuyết.

Lúc Đào Diệp ca, trong đầu đã hoàn toàn loại bỏ hai vị sư phụ của mình rồi.

Cậu cảm thấy Đại Vĩ Ba Lang không phải là một người kiên trì, chắc có lẽ hứng thú của anh với Quốc Sắc Thiên Hương đã qua rồi.

Nếu muốn hát, thì phải hát sao cho thật hay, hát đến mức các fan phải vừa lòng.

“A a a a a a Đào tử đáng yêu của tui, tui yêu cậu? Hôn hôn hôn hôn (@A@/)”

Từ khi Đào Diệp hát câu đầu tiên, khung bình luận dùng một tốc độ đáng sợ mà up load thêm các bình luận mới, nhìn sơ qua có thể thấy kịp hàng đồng icon hoa hồng.

Tuy chỉ trong một ca khúc ngắn ngủi, chưa đến bốn năm phút đồng hồ, nhưng fan vẫn rất điên cuồng, một bên nghe một bên bình luận, tình hình rất khủng bố.

Đồng thời cũng có rất nhiều người mới đến xem, số khách dự của phòng tăng lên nhanh chóng. Từng chút từng chút mà phá số cũ mà bay vọt lên.

Điểm nhấn của Quốc Sắc Thiên Hương, cái danh này không phải chỉ nói chơi.

“Đào tổng, hát thêm lần nữa đi! Hát thêm một lần nữa đi mà! Ngồi kgoes cầu xin cậu nè a a a a a!”

”Tụi tui còn muốn nghe nữa, Đào tổng, yêu thêm tụi tui một lần nữa được không

~~ Nhìn chỗ này nè! Hát thêm một lần đi!”

“Đào tổng nha nha nha nha, thật sự rất muốn khóc, thiệt muốn mỗi ngày đều nghe, tui muốn ở đây mãi!”

“Đào tổng nha nha nha nha, thật sự rất muốn khóc, thiệt muốn mỗi ngày đều nghe, tui muốn ở đây mãi!”

“Đào tổng nha nha nha nha, thật sự rất muốn khóc, thiệt muốn mỗi ngày đều nghe, tui muốn ở đây mãi!”

Cảm xúc tối nay của nhiều người đang phấn khởi, nên rất ngủ.

Tối nay có rất nhiều người, đắm chìm trong tiếng ca của Đào tử.

Trời khuya đầy tĩnh mịch, âm thanh vang vào càng lay động tâm hồn.

Có đôi khi ta không hiểu rằng, tại sao lại có người hâm mộ điên cuồng một người khác như vậy, chính là vì đúng thời hợp âm, nên giọng của cậu mới dễ đi vào tâm người khác.

”N

31. Chương 31: Địa Chỉ

Thanh âm rất quen thuộc, lại thêm phần nhiệt tình mà mình chưa bao giờ nghe qua, thở dốc yêu kiều, hát ca chậm rãi, cùng nói cùng cười với nhóm fan hâm mộ, tranh cãi ầm ĩ...

Khiến cho những giác quan của người ta như bị nổ mạnh, cuối cùng cũng không ra đây là cảm xúc gì?

Tiểu Phiến Đào tối nay, là một Tiểu Phiến Đào mà Cẩn Y Dạ Hành và Đại Vĩ Ba không biết đến.

Cậu rất xa lạ, có cảm như ách rất xa xôi, khiến người ta không hiểu rõ.

“A Hành...” Đại Vĩ Ba Lang muốn nói gì đó, anh có đầy bụng trên tức bạn thân, nhưng lời vừa đến miệng lại không thể nào thốt ra, ngay cả một chữ cũng không phun được.

Há miệng, sau đó vận lựa chọn trạng thái im lặng.

“Hát xong theo đúng lời hứa với mọi người rồi, nghe có hài lòng không?” Kết thúc bài hát nhịp điệu nhanh kèm theo thở dốc, nhịp thở của Đào Diệp có chút dồn dập bất định, khi nói còn mang theo âm hưởng quyến rũ từ bài hát, khiến cho fan hét to là đã ghiền.

Thật ra dùng giọng nói ấy tám chuyện cũng rất tốt nha!

“Vừa lòng, quá vừa lòng!!!!”

“Thật không nghĩ ra là khi Đào tổng thở lại hay đến vậy, a a a a a! Thật sự là rất thích rất thích đó! Hên là tui có ghi lại rồi, ha ha ha ha!”

“Bình luận trên! Đừng đi! Giao ghi âm của bạn ra, không thì tui khóc to cho bạn xem, hu hu hu!”

“Tui cũng muốn ghi âm, tui cũng muốn!!!”

Nhịp tim của Đào Diệp bình tĩnh lại, nhưng hô hấp vẫn dồn dập: “Đám người kia, vậy mà dám ghi âm, rất bỉ ổi.”

“Nhưng em tai thật mà, Đào tử, khi nào cậu hát lại? Sợ rằng đêm nay tui mất ngủ luôn quá.” Chủ chủ trì chạy ra, cất giọng khiến không khí xung quanh tràn đầy ái muội: “Mọi người nói xem, tui nói có đúng không?”

Cùng một đám người nói không ngủ được một lượt, còn cứng rắn gì đó, đa số người nói đều là con gái, cũng có con trai giả thành con gái.

Con trai thật, chắc không dám nói rằng mình cứng đầu...

Toàn màn hình toàn câu hỏi khó, Đào Diệp thẹn thùng thì thẹn thùng, nhưng cũng quen rồi, cậu đã từng thấy mấy càng khó xử hơn kia, nói là vừa nghe giọng cậu thì vừa xóc lỗ á...

“Hắn sẽ không hát lại, thân thể hôm nay bị đào rỗng hết rồi.” Cậu cũng nói giỡn.

“Bị ai đào rỗng? Chắc chắn không phải tui?” Chủ chủ trì rất thích đùa Đào Diệp, ông cười như ăn trộm, vô cùng đáng ghét.

“Đương nhiên không phải chú, là bị các ông chủ đào rỗng.” Đào Diệp rất thích gọi fan là ông chủ.

“Kế tiếp còn hát khôn? Hay là tám chuyện? Nếu tám phải nói thật ấy nhé, không được đúng mảnh khỏe đâu.” Chủ chủ trì cười tiếp, máu dê tràn đầy.

“Tôi chọn hát, không tám chuyện với chú đâu.” Đào Diệp sợ ông, dù sao giờ vẫn còn hát được.

Hát hai bài liên tiếp, vốn dĩ chỉ cần hát thêm một bài vì thời gian còn cũng kas ít. Nhưng fan lại luyến tiếc không rời, yêu cầu Đào Diệp hát thêm một bài nữa.

Kéo lại kéo, Đào Diệp định kết thúc lúc mười một giờ, nay lại hát đến tận mười một giờ hai mươi, vượt qua hai mươi phút dư.

Nhưng fan vẫn cảm thấy, nửa giờ biểu diễn thật quá ít ỏi, mãnh liệt yêu cậu Đào tổng làm bạn với họ mỗi ngày một giờ.

Đương nhiên Đào Diệp không làm được, trước kia là vì chơi game, bây giờ là vì công việc làm thêm thứ hai, thời gian không cho phép.

“A Hành?” Nghe xong buổi biểu diễn đặc biệt của Đào Diệp, Đồng Thiếu Khinh trở về phòng YY của mình, anh thấy Thạch Cẩn Hành cũng ở đây, tò mò nói: “Cậu về hồi nào vậy? Có qua cái phòng hát tui gửi cậu không?”

Đừng nói là không nghe thấy nha.. Đồng Thiếu Khinh nghĩ xong thì cứ như xuất hiện tâm trạng vui sướng khi người gặp họa.

“Vừa trở về.” Thạch Cẩn Hành nghe xong, đầu óc trống rỗng, giờ trong tâm trí chỉ còn lẫn lộn mấy câu thở dốc đầy sắc tình lúc này.

“Thật không nghĩ tới, đồ đệ cậu lợi hại đến vậy...” Đồng Thiếu Khinh ấp úng nói.

“Xuy, giờ là đồ đệ của tôi sao?” Thạch Cẩn Hành thoải mái dựa lưng vào ghế, vươn tay rút một điều thuốc ra hút, sau đó phun một làn khói trắng ra: “Ừ, là đồ đệ của tôi.”

“Còn là vợ của cậu nữa...” Đồng Thiếu Khinh nói thêm, sau đó trừng mắt, anh cảm thấy Thạch Cẩn Hành thật xấu xa.

“À, vợ tôi.”

“Cậu đang làm gì vậy?” Đồng Thiếu Khinh nghe thấy thanh âm biếng nhác gợi cảm của anh, có chút không thích hợp, ờ này... đừng nói là...

“Hút thuốc.” Thạch Cẩn Hành không phải bận chuyện kia, giờ anh chỉ đang hút thuốc thôi.

Tối nay lỡ tai được hưởng thụ, có chút kích thích, hai vị sư phụ không hẹn mà cùng yên lặng, từng người nói ngủ ngon.

Ngày hôm sau Đào Diệp tranh thủ thời gian lên mạng, cậu nghĩ cho dù có vợ cũng không được bỏ quên sư phụ và người yêu, đôi lúc vẫn cần chơi cùng.

Ba người lên YY, hết như mọi ngày.

Không biết vì sao mà không ai nhắc đến chuyện tối qua, ngay cả người hay nói nhiều là Đại Vĩ Ba Lang cũng vậy, tất cả đều giả vờ như chưa có việc gì.

“Sư phụ, em chỉ có hai tiếng để chơi game, bây giờ em phải off rồi.” Đào Diệp nhìn thời gian, rồi nói với hai sư phụ trên YY.

“Ừ.”

“Ừ.”

Sư phụ và người yêu hôm nay đều đặc biệt khốc.

Đào Diệp cũng không chú ý, chơi xong thì lại quán bar làm thêm, tối đúng mười rưỡi thì trở về nhà.

Buổi biểu diễn đặc biệt của Đào Chín ở Quốc Sắc Thiên Hương kín chỗ như trước.

Ca khúc tối qua khiến cậu tăng lên không ít fan.

Nhưng hẳn là cậu sẽ không ngờ đến, bên trong nhóm fan mới cũng có sự góp mặt của sư phụ và người yêu mình.

“Đào tổng ơi đào tổng, giờ cậu còn chơi X Kiếm không? Cậu và sư phụ cậu sao rồi?”

Nhóm fan còn nhớ rõ lúc trước Đào Diệp có nói vài chuyện về sư phụ mình, lúc đấy cũng thường xuyên p trạng thái, gần đây do bận việc nên không up nữa.

Vậy mà có người còn nhớ rõ và tò mò như cũ.

“Sư phụ à, sau này tôi bái thêm một sư phụ nữa.” Đào Diệp trả lời, trong nháy mắt khiến fan rất thương tâm, một hàng lên án: “Đào tổng, đây là cậu không đúng! Không phai kiếp này một đôi sao? Sao cậu lại có thể bái thêm sư phụ, đây không phải muốn tui bái bên tà giáo 3P* sao hả!”

(* = Three People = Chơi ba)

“Cùng sư phụ ân ái đủ rồi, tại sao lại cần thêm bên thứ ba nữa hả? Tui còn nghĩ hai người sẽ trở thành vợ chồng nữa mà!”

Nhìn thấy nhiều người lên án mình, Đào Diệp lộ ý xấu nói: “Sau này tôi kết hôn với nhị sư phụ.”

“A – a a a a a a! Đào tổng cậu! Vậy đại sư phụ thì sao?”

“Vuốt ve đại sư phụ, đại sư phụ phải một mình trông phòng sao? Sao Đào lại nhần tâm vậy chứ!”

Đối với trí tưởng tượng của fan, Đào Diệp đã học được bình tĩnh, bọn họ nói cái gì cũng có thể nghe hết, thậm chí còn có thể nói thêm vài câu: “Tình cảm không được miễn cưỡng, nếu biết 3P là tà giáo, thì mấy người nên ngoan ngoãn mà đứng nhìn CP* này đi.”

(* = Couple = Cặp đôi)

“Cơ mà Đào tổng, cuối cùng thì nhị sư phụ ở chỗ nào ra? Sao không nghe cậu nói?”

“Bởi vì gần đây tôi rất bận, nên ít nói mấy chuyện về game.” Cũng là vì gần đây trong game có rất nhiều tin sốt, nhưng nếu nói đến ID của Cẩn Y Dạ Hành, Đào Diệp khó có thể nói: “Nhị sư phụ của tôi là một Bang chủ, rất mạnh, hình như là đệ nhất đại thần của toàn bảng, hình như cũng alf một vị đại thần đại gia.”

“Người rất mạnh!!!!”

“Rất mạnh!!!”

“Mạnh!!!!”

“Ha ha.” Đào Diệp còn rất vui vẻ, cẩn thận sắp xếp ngôn từ, miêu tả ra hình tượng của Cẩn Y Dạ Hành: “Ấn tượng lúc trước của tôi với nhị sư phụ cũng rất kỳ lạ, là vị anh là bạn thân của đại sư phụ, cũng là bạn thân trong hiện thực, là cái loại cùng ăn cùng học á. Nhưng mà... đột nhiên anh giấu đại sư phụ mà thu tôi làm đồ đệ.”

“Oa oa, đào góc tường!”

“Đào tường!!!”

“Đào!!!!!!”

“Vốn lúc đầu là do đại sư phụ dẫn tôi đi chơi, sau tự nhiên biến thành nhị sư phụ dẫn đi, anh ta mua cho tôi thứ này thứ kia, đối xử với tôi tốt lắm. Sau đó... tôi mang tài khoản của mình cho anh ta, mỗi lần tôi lên chơi, thì mỗi lần trang phục khác.”

Fan cũ cũng biết Đào Diệp chơi nhân vật nữ, nên không ngạc nhiên, nhưng fan mới thì không biết.

Cho nên luôn bình luận, Đào tổng chơi nhân vật hả??

Fan cũ có lòng tốt trả lời trên khung bình luận, Đào tổng chơi nhân vật nữ.

“Là một đại gia trắng trợn! Muốn dùng tiền ném vào Đào tổng kia!”

“Đột nhiên cảm thấy có người yêu cũng đã lắm! Tui muốn phản!”

“Bạn phía trên không cô đơn đâu, tui cũng hiểu được nó đã cỡ nào oa oa oa!”

Đào Diệp tiếp tục nói: “Sau đó tôi khá bận, nên cũng ít chơi game. Cũng có một khoảng thời gian tôi không liên hệ với các sư phụ, tôi nghĩ rằng dần dần họ sẽ quên mất tôi là ai. Nhưng mà, có một ngày khi liên hệ lại, tình cảm vẫn y như vậy, chỉ là bọn họ nghĩ tôi đang bận, mà tôi cũng nghĩ họ đang bận.”

“Thật là một sự hiểu lầm đẹp đẽ.”

“Lúc ấy trong lòng Đào tổng rất dày vò ha?” Nếu muốn biết tính cách của Đào Diệp, thì chỉ cần nhìn Weibo của cậu là biết, cậu chính là một cậu con trai có cảm xúc rất mềm mại.

“Tạm ổn, đêm mà nhị sư phụ đi du lịch về đã liên hệ cho tôi, sau đó lại chơi game lúc nửa đêm, đưa cho tôi bộ Nghiệp Hoả, sau khi làm heetsnhieemj ị hàng ngày anh ta nói muốn tới Nguyệt Lão trang, vì đêm đó là đêm thất tịch nên muốn kiếm cho tôi bộ trang sức.” Đào Diệp nói: “Tôi nói nhị sư phụ đang đùa, ảnh còn gọi tôi là heo, ha ha ha.”

“Đào tổng là heo mà...”

“Đào tổng là một con heo...”

Một loạt đội hình sắp xếp sẵn, vui vẻ bình luận, đêm nay là một đêm rất thoải mái, mọi người chơi rất vui.

“Sư phụ, em có lương rồi, lại mời anh ăn vặt nha.” Hôm nay Đào Diệp được lãnh lương từ Club, bất chợt tâm huyết dâng trào nên gửi tin nhắn qua vi tính cho Cẩn Y Dạ Hành.

“?”

“Nói địa chỉ của anh cho em đi? Số di động nữa? Có được không?”

Thạch Cẩm Hành nhận tin nhắn xong thì khựng một lát, không biết nghĩ sao mà không cần bận tâm đưa thẳng địa chỉ và số điện thoại cho cậu.

Ở bên kia, khi Đào Diệp nhìn thấy địa chỉ, kinh ngạc đến ngây người... Này, không phải là ngôi trường ở đối diện hả?

Thạch Cẩm Hành thuận tay nên viết địa chỉ trường học, bởi vì lúc này đang ở nhà thuê, nên anh cũng không rõ địa chỉ là gì.

“Chỉ gửi đồ ăn vặt cho tôi?” Anh hỏi.

“Không... không phải... đại sư phụ cũng có, anh và anh ta... ở có gần không?” Đào Diệp vẫn bị vây trong trạng thái trợn mắt hốc mồm.

“Gần, cùng trường.”

“VẬY... thì dễ rồi.” Một thùng hai phần... không không, trời ạ, lúc này tâm trạng của Đào Diệp vẫn trong trạng thái khiếp sợ, hai sư phụ ở trường học đối diện, chời má.

Nói cách khác, nếu muốn gặp mặt thì chỉ cần vài phút thôi.

Không chỉ là đơn giản giao lưu trên internet, còn có thể trở thành bạn trong hiện thực, thành những người bạn đúng nghĩa?

Trong lòng Đào Diệp có chút dồn dập, cậu cao hứng một hồi, nhưng cũng nhanh mà ỉu rũ, là do thân phận khác biệt quá.

Dựa theo sự phân chia giàu nghèo thì bọn họ không phải là người cùng thế giới.

Làm bạn với đại gia chỉ là câu nói đùa thôi, nào có dễ dàng như vậy. Cho nên Đào Diệp âm thầm quyết định, ký đồ ăn thì được nhưng không cần thiết phải gặp mặt.

32. Chương 32: Thích

Mua đồ ăn trên mạng để gửi cho người ta là tốt nhất, vừa không bại lộ địa chỉ của mình, lại có thể biểu đạt tâm ý.

Trong khi lựa chọn đồ ăn, Đào Diệp cũng không chọn món gì quá quý, mà chỉ chọn những món ăn vặt bình thường đủ ngon miệng thôi.

Tuy bình thường nhưng lại gần gũi với tự nhiên, màu xanh, theo cảm nhận không tệ lắm của chính mình.

Cậu cố ý gọi nhân viên tách ra làm hai phần, như vậy thì tiện cho hai vị sư phụ hơn.

Nơi mua đồ ăn cũng không xa, chuyển phát thường thôi cũng chỉ mất hai ngày là tới trường học của Thạch Cẩm Hành, chú bảo vệ đại diện ký nhận chuyển phát.

Nhắn một tin nhắn đến di động của Thạch Cẩm Hành, sau khi anh tan học buổi chiều thì ghé vào lấy.

“Đến nhận chuyển phát à, tên gì?” Chú bảo vệ đối với những sinh viên đến nhận phẩm cũng tập mãi thành quen.

“Thạch Cẩm Hành.”

Chú bảo vệ gương mặt nhìn người thanh niên trước mặt, nhìn không được mà nhìn thêm vài lần: “Để chú xem.”

Sau khi nhận bưu phẩm, tầm mắt của Thạch Cẩm Hành liếc qua địa chỉ người gửi, địa chỉ trên đó rõ ràng không phải là địa chỉ của đồ đệ.

“Cám ơn đại thúc.”

Anh mang thùng bưu phẩm ra khỏi trường, theo lối dẫn đến khu đỗ xe.

Chân trước mới vừa lên xe, sau lưng Đồng Thiếu Khinh đã tới.

Thằng nhóc kia hùng hổ chạy tới nói: “Hôm nay thật là xui xẻo, chơi game cũng bị trộm!”

Chương trình học chiều nay rất nhàm chán, Đồng Thiếu Khinh vừa lên lớp vừa chơi game, đây cũng là việc bình thường, nếu không thì anh sẽ chết già mất.

Anh mở cửa xe, động tác tiêu sái ngồi vào ghế phó lái, móng chưa ngồi nóng đã bị Thạch Cẩn Hành nhét đồ vào mình.

Anh hồ nghi nói: “Cái gì vậy?”

Thạch Cẩn Hành nói: “Đồ đệ cậu gửi đồ ăn đến.”

Đồng Thiếu Khinh cứng người khoảng vài giây, vội vã liếc mắt qua dòng địa chỉ, phản ứng hệt như Thạch Cẩn Hành.

“Vậy thì tốt quá, tui đang đói nè.” Sau khi cứng người, anh vội vã mở thùng ra, lấy một phần đồ ăn rồi nói: “Để xem đồ đệ tui gửi cái gì, nếu không ăn được tối nay tui sẽ tìm nhỏ tính sổ.”

“Cảm thấy xấu hổ hả?”

Đồng Thiếu Khinh vừa mở bao bì ra, chưa kịp nhét thức ăn vào miệng đã nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng qua ảnh ngược phản xạ trên cửa kính.

“Có một chút... Bộ cậu không hả?”

Tự nhiên nghe được đồ đệ vốn ngoan ngoãn hát cái loại bài hát thể trước mặt nhiều người vậy, trong lòng anh thật có chút xấu hổ. Thật không biết nói gì với đồ đệ, là trêu chọc đồ đệ, hay giả bộ như chẳng biết đây?

Nếu trực tiếp nói với Tiểu Phiến Đào, thì dựa vào cái bộ dáng hay xấu hổ của đồ đệ, vậy thì có bùng nổ hay không?

“Tôi sẽ không.” Thạch Cẩn Hành có chút cảm xúc khác thường, tựa như lời của Đồng Thiếu Khinh, anh cứ như rối gỗ, bình tĩnh đến mức khiến người ta không cảm thấy thú vị gì.

Đồng Thiếu Khinh nhét thức ăn vào miệng, nhai răng rắc.

“Muốn ăn không?”

Anh mang miếng thức ăn đưa tới trước miệng Thạch Cẩn Hành, người kia liếc anh một cái, rồi lặng lẽ bỏ đi tỏ vẻ không ăn.

“Ăn rất ngon, thử chút ha?” Đồng Thiếu Khinh nói.

“Cậu rửa tay chưa?” Trong mắt Thạch Cẩn Hành tràn đầy ghét bỏ.

“Đệt, tay ông đây luôn sạch sẽ.” Đồng Thiếu Khinh lại cầm lên đưa, đối phương vừa tránh anh đã bốc lửa, mắng: “Thích thì ăn, không thì vứt.”

Trong phút chốc anh đã ăn hết cả một túi đồ ăn vặt, hết sạch một phần, có vẻ như không còn ăn cơm chiều.

“Cám ơn đồ đệ, đồ ăn em gửi ngon lắm, anh ăn hết một nửa luôn nè [nhe răng][nhe răng][nhe răng]”

Sau khi Đào Diệp nhận được tin nhắn, trả lời: “Sự phụ không cần khách khí, thích thì nói, tháng sau em sẽ mua cho anh ăn.”

Đồng Thiếu Khinh cầm di động đưa qua khoe với Thạch Cẩn Hành: “Đồ đệ còn nói mua thêm cho tui nữa, ha ha ha ha.”

Nhìn anh vui như một đứa con nít, vì mai là cuối tuần nên Thạch Cẩn Hành lái xe chở anh lướt ngang thủ đô, đi về hướng ngoại ô.

“Địa chỉ của em ở đâu? Đưa số di động cho tôi.”

Trước đó Thạch Cẩn Hành đã nhắn tin từ vi tính cho Đào Diệp muốn trao đổi số điện thoại.

“Hử?” Tin nhắn rất đột nhiên, Đào Diệp phản ứng không kịp.

“Gửi chút đồ cho em.”

“Không cần đâu sư phụ.” Đào Diệp gửi đồ cho anh là vì muốn chia sẻ và hồi báo, xuất phát từ tâm lý muốn duy trì mối quan hệ này.

Thạch Cẩn Hành cho cậu càng nhiều, thì sẽ khiến cậu càng chịu không nổi.

“Đưa cho tôi đi, tôi và sư phụ em đi chơi khoảng hai ngày, về gửi quà cho em.” Hiếm khi Thạch Cẩn Hành nói được câu dài vậy, hơn nữa còn tận hai câu: “Sư phụ của em có rất nhiều thứ tốt, tôi sẽ đi đòi cậu ta.”

Xem ra Đào Diệp không thể từ chối tiếp được: “Thật sự không cần...” Cậu nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết, đồ của hai vị sư phụ nhất định là món rất xa xỉ và quý báu, tuy rằng không là gì đối với họ cả.

“Khách sáo vậy sao.”

“Sư phụ, đừng gửi gì cho em, giờ em không thiếu gì cả, có mấy anh cũng đủ rồi.” Đào Diệp do dự thật lâu mới gửi được cái tin mùi mẫn kia qua.

Một phút, hai phút, năm phút... Sao sư phụ lại mất tích luôn rồi.

“...”

Đào Diệp đợi cả đêm, cố gắng cũng không nhận được hồi âm của Cẩn Y Dạ Hành.

“Sư phụ, hai người đang vội hử?” Cậu gửi tin nhắn điện thoại cho Đại Vĩ Ba Lang.

“Không phải, giờ đang ngâm suối nước nóng.” Đại Vĩ Ba Lang hồi âm.

“Suối nước nóng? Giờ này hả?” Bây giờ là giữa tuần tháng sáu, Đào Diệp đổ mồ hôi.

“Bên đây ở trên núi, có chút lạnh, em đang làm gì vậy?”

“Không làm gì... Nhị sư phụ đâu?”

“Ở bên cạnh, đang chơi điện thoại.”

“À.”

Chơi di động cũng không hồi âm cho mình, đây là tình huống giận dữ à?

Trong lòng Đào Diệp lo sợ bất an, cảm thấy như khó bắt được, cậu tin chắc Cẩn Y Dạ Hành không phải loại người nhỏ mọn vậy, nhưng cũng không khổng chế được mà lo lắng.

Không gửi địa chỉ không được, mà gửi cũng không được..

Nếu gửi, thì giải thích sao lúc trước lại không nói?

Nếu không gửi, thì có chắc cam đoan sau này sẽ không bị lộ không? Đến lúc đó chẳng phải là càng khó giải thích sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Đào Diệp lựa chọn buông lỏng mấy cái suy nghĩ này.

“Sư phụ, đây là địa chỉ của em...” Cậu gửi số điện thoại và tên thật của mình.

“...” Đối phương nhanh chóng hồi âm lại.

Đào Diệp có chút hiểu tâm trạng hiện giờ của anh, cho nên gửi một chuỗi tượng thanh cười ngây ngô.

“Lúc trước sao không nói? Không muốn nói tôi biết?” Thạch Cẩn Hành đứng lên từ suối nước nóng, rời khỏi rồi ngồi sang bên cạnh, tập trung nhắn tin với Đào Diệp.

“Vâng...”

“Vì sao?”

“Không có gì.”

“Ngày mai về mời em ăn cơm.”

Đào Diệp lặn từ trên ghế xuống, ngồi dưới đất mà hồi âm: “Sư phụ, anh đừng dọa em...” Tự do tự tại mà ngâm nước suối của anh đi, được chứ?

“Mười một giờ rồi, đón em ở trường hay ở nhà.”

“Không được.”

“Ngày mai làm thêm hả?”

“Không có, anh cứ nghỉ phép đi.” Gặp nhau làm gì, gặp nhau xong cũng không vui.

“Không muốn gặp chúng ta?”

“Vâng.” Nói thẳng.

“Vì sao?”

“Em hướng nội được không?” Đào Diệp tò mò: “Vì sao sư phụ muốn gặp em?”

“Có chút thích em.” Thạch Cẩm Hành dọa người mà không đền mạng: “Về sau không cần hát mấy bài hát kiểu đó trên mạng nữa.”

Đào Diệp ngơ ngác, tự động gửi lên nhắn thoại, âm rung: “Ca khúc... gì?”

Thạch Cẩm Hành cũng dùng giọng nói nghiêm túc nhắn thoại lại cho cậu: “Cái bài hát mà em thở đến đầy tình sắc.”

“...” Trời ơi.

Trần Duy Vũ Bang chủ vào để gọi Đào Diệp đi ra ngoài chuẩn bị lên đài, lúc vào chỉ nhìn thấy một thanh niên ngẩn người ngồi dưới đất.

“Em trai Đào Diệp, chuẩn bị lên đài.”

“Vâng...” Đôi mắt cứng ngắc của Đào Diệp cuối cùng cũng khôi phục sự linh hoạt, nhìn Trần Duy Vũ nói: “Anh Vũ, cho em thêm mấy phút đi.”

“Ha, sao vậy?” Nhìn bộ dáng không còn gì luyến tiếc của cậu, Trần Duy Vũ rất tò mò.

“Bị dọa nên ném hồn ở Siberia.” Đào Diệp che mặt, lui thành một cục trên nền đất, động tác này được duy trì đến chừng hai ba phút mới được buông lỏng.

Trước khi lên đài, cậu đi đến chỗ em gái hóa trang để trang điểm nhẹ.

Đây là yêu cầu của Trần Duy Vũ, bao gồm cả cách phối hợp quần áo và giày, anh ta yêu cầu Đào Diệp phải mặc đẹp một chút.

Kinh phí này quán bar sẽ chi một nửa, không phải tự mình chi trả hết.

“Anh đây là muốn bồi dưỡng em thành ngôi sao chính hả? Anh Vũ?” Nhìn cái dạng hệt như khổng tước của mình trong gương, Đào Diệp co rút khóe miệng, Trần Duy Vũ ở phía sau giờ đi động lên, chụp cho cậu một kiểu.

“Em nghĩ ngôi sao chính là gì chứ, vài phần sắc đẹp là làm được hả?”

Bị châm chọc thực lực, Đào Diệp quay đầu, lộ ra đôi mắt hiện rõ sự bất mãn của mình, sau đó chậm chạp cười lên, vừa thanh khiết vừa quyến rũ.

“Lúc này em bắt chước ai vậy?”

“Marilyn Monroe*.”

(*Cái cô diễn viên có màn tóc vấy kính điển á, QT nó dịch là Mrllyn Mộng Lộ QAQ)

“Phốc ha ha ha ha ha ha!”

“Cười chết anh.”

Cậu bước lên đài.

Trần Duy Vũ đưa cậu lên, hết như lúc đầu, đi xiên qua đám người phải trước, có cảm giác như một đại ca đang dẫn theo tiểu đệ. “Tháng sau anh sẽ không mang em nữa, tự em đi lại đây.”

Đào Diệp áp úng há miệng, muốn nói sớm cũng không cần anh dẫn đi, cậu cứ nghĩ Trần Duy Vũ thích thú điều này chứ.

“Em có thấy anh dẫn ai đi chưa?”

Đều là vì muốn tốt cho cậu, giống như lo lắng cho chú chim chưa rời tổ.

“Hát cho tốt nhé.”

“Vâng.”

Đêm nay ở quán bar nhận được tiền boa đầu tiên từ khách hàng thưởng cho, còn thêm một bó hoa hồng nhỏ nữa.

Tuy rằng thưởng không nhiều, nhưng lại khiến cho Đào Diệp vui vẻ đến mặt mày hớn hở, cả người cũng trở nên hoạt bát hơn.

“Em muốn mời anh Vũ đi ăn khuya với em.” Cậu mời Trần Duy Vũ.

Trần Duy Vũ hỏi: “Co uống rượu không?”

Đào Diệp ghen mặt ngay trong tức khắc: “Làm sao có chứ?” Dời này cậu cũng sẽ không mời Trần Duy Vũ đi uống rượu nữa, bởi vì đối phương có một cái tuyệt kĩ, chính là khi mời rượu, anh sẽ đổ người rượu lại cho mình.

“Ha ha ha ha ha ha ha.”

Cuối cùng đi ăn khuya, xin phèo Club nghỉ một ngày, ngày mai là thứ bảy, cậu nói tối thứ sáu tuần sau hát bù thì đối trưởng mới buông tha.

“Có một người bạn quen trên mạng muốn gặp em.”

“Chơi game hả?”

Ánh mắt của Đào Diệp ánh hư hư thực thực nhìn dòng xe trong thủ đô, tâm tình bình tĩnh vì cậu nói chút thích kia của Thạch Cẩm Hành mà gợn sóng.

Một người nói thích một người, có đôi khi rất dễ dàng, có đôi khi rất khó khăn. Có vài người xem lời thích như vàng bạc, có vài người lại nói thối lắm.

“Anh ta là con trai.”

Tính hướng của Đào Diệp vẫn không thể tự mình xác định được. Cậu nhắm mắt tưởng tượng một chút, nếu như là Cẩm Y Dạ Hành thì cậu có bài xích không?

Nhưng mà không thể nào tưởng tượng, cậu biết rất ít về Cẩm Y Dạ Hành, rất ít rất ít.

“Là bạn?”

“Có thể không tính là bạn.” Chính là loại quan hệ rất yếu ớt.

Đào Diệp không nói chuyện này với Trần Duy Vũ nữa, sau khi trở về thì trực tiếp nhắn tin thoại cho Cẩm Y Dạ Hành: “Sự phụ đã ngủ chưa? Mai mười giờ rưỡi em sẽ chờ anh ở tiệm ăn rong rừng phong, em ngồi ở bàn hai mươi ba, bàn cuối trong đây.”

“Được.”

Anh nói thích là có thật không?

Câu nói đấy được soạn sẵn trong khung thoại, lẳng lặng yên tĩnh vài giây, cuối cùng vẫn không được gửi ra ngoài, mà bị xóa bỏ toàn bộ.

“Ngủ ngon, sư phụ.”

“Ngủ ngon.”

nt-siz\$

33. Chương 33: Gặp Mặt

Nói với Đào Diệp xong, Thạch Cẩn Hành quay sang nói với Đồng Thiếu Khinh: “Ngày mai tôi sẽ trở về, cậu tính sao?”

“Cái gì?” Đồng Thiếu Khinh không nghe rõ, mơ mơ màng màng nói: “Cậu nói trở lại nội thành hả? Đừng nói là cậu có chuyện gì đấy chứ?” Không phải họ mới đến đây được vài giờ thôi sao?

“Có chút việc.” Thạch Cẩn Hành không nói gì thêm, giống như những lúc anh giấu chuyện với Đồng Thiếu Khinh vậy.

Anh trước kia không phải vậy, loại thay đổi này, bản thân anh biết rất rõ ràng.

“Chuyện gì, tui trở về với cậu được không.”

“Tùy cậu.”

Có lẽ Đồng Thiếu Khinh ở lại một mình cũng không cảm thấy vui, nên sáng hôm sau chạy theo Thạch Cẩn Hành trở về nội thành.

Thạch Cẩn Hành đưa người kia về nhà, sau đó trở về nhà mình một chuyến.

Trước khi lên lầu anh ghé qua cửa tiệm bán hoa kế bên, đặt hoa rồi nói với cô gái nhân viên rằng chút xuống sẽ lấy.

Trong khoảng thời gian này Thạch Cẩn Hành vào nhà tắm một cái, thân thể trần trụi đến trước cửa tủ quần áo, do dự rồi lấy ra một bộ quần áo đơn giản... Tuy nhiên động tác của anh rất chần chờ, chứ không quyết định rõ ràng.

Ngẫm nghĩ vài giây, anh trả bộ quần áo đơn giản kia về chỗ cũ, vươn tay lấy bộ tây trang bên cạnh.

Sau mười mấy phút, Thạch Cẩn Hành mặc tây trang mang giày da rời khỏi cửa, đi đến cửa hàng hoa lấy hoa, khiến cho cô gái nhân viên nhìn đến ngây người.

Lúc mặc bộ quần áo đơn giản kia, cô nhân viên chỉ thấy người này thật đẹp, có chút khác với những người bình thường.

Bây giờ nhìn thấy Thạch Cẩn Hành mặc tây trang, thì cảm xúc lúc này là “đây hẳn là hoàng tử của vương quốc nào đó”.

“Bao nhiêu tiền?”

“À, 29 đóa hoa hồng, 689 đồng.”

Thạch Cẩn Hành thanh toán tiền xong, cầm bó hoa được gói kỹ bước ra cửa tiệm.

Mười một giờ sáng, Đào Diệp rời giường rửa mặt và thay quần áo. Cậu có thói quen ngủ nude, tối sẽ kéo hết rèm lại, hôm sau chuẩn bị kỹ càng mới mở ra.

Cậu luôn ăn mặc đơn giản, tuy rằng dáng người cao gầy, lúc nào cũng bị lầm tưởng là học sinh trung học.

Hôm nay mang đôi giày vải, áo sơ mi chữ T rộng, vạt ngắn cũn, cổ áo mở rộng, mặc lên càng tăng thêm hương vị.

Sau đó mang mũ lưỡi trai lên đầu, mang theo cái cặp bình thường rồi ra cửa.

“Sư phụ, anh ở đâu? Em đến rừng phong rồi.”

Cho đến thời gian hẹn còn hai mươi phút nữa, Đào Diệp tới trước, cậu tìm chiếc bàn số hai mươi ba rồi ngồi xuống, bên cạnh là cửa sổ thủy tinh.

Xe Thạch Cẩm Hành đã chạy đến gần đó, chờ tin nhắn Đào Diệp gửi qua, hắn nhanh nhẹn gửi lại: “Chờ một chút, sẽ đến nhanh.”

“Vâng, chờ anh.”

Trong rừng phong là một tiệm thức ăn, lúc chủ tiệm còn trẻ, thì khách đến cũng rất nhiều.

Bàn số hai mươi ba là Đào Diệp hẹn tối hôm qua, lúc ngẫu nhiên lại đây ăn thì thích ngồi chỗ này.

“Xin chào quý khách, anh đi mấy người?”

“Hai người, đợi một chút nhé.”

“Vâng.”

Nhân viên bưng lên một cốc nước lọc, sau khi rời đi thì nước ngang một người thanh niên đẹp trai, cô bị kinh diễm bởi đợt mùi hoa hồng ập đến.

Thạch Cẩm Hành cầm hoa hồng trong tay, ánh mắt ngắm số thứ tự mỗi bàn, trong lòng nhăm tính, chậm rãi Bang chủ đi, thẳng đến khi đi đến cái bàn sau cùng.

Đạp vào mắt đầu tiên là đôi chân nhỏ mang giày trắng, quần ống ngắn màu xanh da trời, lộ mắt cá và cẳng chân, sau đó dời tầm mắt lên trên... Cảm giác chân rất dài, nhìn sao vẫn không hết.

Cuối cùng cũng nhìn lên ngang eo, thắt lưng rất nhỏ, kể tieceos đưa mắt về cổ áo, Thạch Cẩm Hành nhìn chằm chằm một chốc vẫn cảm giác không đúng, rất bằng phẳng.

Nhưng không thể phủ nhận xương quai xanh và gáy lúc bị lộ ra trông rất gợi cảm.

“Sư phụ?” Đào Diệp đang mãi chơi di động, đột nhiên thấy một đôi giày da bước đến cạnh mình, ống quần thẳng tắp không dính bụi, nhìn lên trên chút là cặp chân dài...

Vành nón cản trở tầm mắt, Đào Diệp đưa tay tháo xuống mũ xuống, ngồi thẳng lên mới thấy toàn thân mặc tây trang kia.

Mỹ nam mặc tây trang, hoa hồng đỏ, đây là định chơi trò gì hở?

Lúc cậu ngẩng đầu, đôi mắt hẹp dài của Thạch Cẩm Hành lập tức hí lại vì anh thấy hầu kết trên cổ đối phương.

“Tiểu Phiến Đào?”

Đối phương nói nickname của mình, cuối cùng Đào Diệp cũng xác định, vị mỹ nam đúng thật là nhị sư phụ của mình.

Cậu cười lên vui vẻ, nói kèm với vài phần ngại ngùng: “Là em, anh là nhị sư phụ phải không?”

Ăn mặc hết như một thiếu niên trẻ tuổi, cao chừng một mét tám, nhất thời đập tan hoài nghi cuối cùng của Thạch Cẩm Hành, người trước mặt đúng là một đứa con trai thật sự.

“Cậu là nam?” Thạch Cẩm Hành cau mày, đôi mắt thanh lãnh dâng lên đợt sóng.

Cho tới giờ anh chưa bao giờ nghi ngờ qua việc Tiểu Phiến Đào là con trai.

Ngay từ đầu anh cứ nghĩ rằng đối phương là một cô nữ sinh.

“Em là nam... Làm sao vậy?” Đào Diệp há miệng, tự nhiên nghĩ đến một suy đoán, cậu không tin mà nói: “Đừng nói anh nghĩ em là... em là nữ nha?”

Là như vậy ư?

Mình đã sớm nói mình không phải nữ, hơn nữa lộ qua âm thanh, lộ qua YY, tất cả các fan đều biết mình là nam mà.

“Lúc tôi nói thích cậu, thì sao cậu lại không nói cho tôi biết?” Bây giờ Thạch Cẩm Hành có cảm xúc như bị lừa gạt.

“Em nghĩ anh biết rồi.” Đại khái Đào Diệp cũng hiểu, thì ra từ đầu đến cuối người ta nghĩ mình là nữ, cho nên mới tốt với mình vậy? Còn tưởng rằng đây là duyên phận của mình... Kết quả, cậu mỉm cười một tiếng: “Xin lỗi, xem ra là một sự hiểu lầm.”

“Có thể.” Mặt của Thạch Cẩm Hành lạnh xuống, khó tin àm nhắc lại lần hai.

Nhưng là rất đáng tiếc, đứng ở trước mặt anh là một người con trai, mắt có sáng mấy cũng không nhìn khác được.

Xảy ra loại chuyện này, Đào Diệp cũng muốn hỏi rõ một chuyện: “Vì cho rằng em là con gái, nên anh mới thích em?”

Đương nhiên có thể đoán được đáp án, nhưng vẫn muốn xác nhận thêm lần nữa, hết như lúc Thạch Cẩm Hành xác nhận cậu có phải con trai không.

Muốn kỳ tích xuất hiện, nhưng là việc không thể nào.

“Ừ.” Vì nghĩ cậu là nữ nên mới nói thích cậu, nếu không thì không có khả năng. Thạch Cẩm Hành buông tay cầm hoa, cảm xúc gì cũng bay mất, anh trực tiếp ném bó hoa lên mặt bàn: “Đưa.”

“Em rất xin lỗi.” Nhìn bó hoa hồng bị ném xuống, tâm trạng của Đào Diệp trong nháy mắt bị tụt hạ, hết như thứ bị ném không phải hoa mà là mình.

Tay cầm hoa cuat Thạch Cẩm Hành đút vào túi quần, nắm thật chặt. Có một chút cảm xúc, anh không muốn để người khác biết.

“Tạm biệt.” Anh nói xong thì xoay người rời đi.

“Anh không muốn nghe lời xin lỗi nào, cũng không muốn có quan hệ gì với em, đúng không?” Đào Diệp nhìn bóng lưng của anh, vô cùng khó chịu, thật không biết hình dung ra sao, hết như cảm giác như bị người khác vứt bỏ.

“Tôi không thích đàn ông.” Thạch Cẩm Hành dừng một chút, sau đó đi tiếp về phía trước.

“Vậy có thể làm bạn.” Thanh âm của Đào Diệp rất nhỏ, có vẻ như đối phương không nghe thấy.

Ngay từ đầu tình cảm của cậu cũng chỉ là tình cảm trên mặt bằng hữu thôi.

Nếu như không có câu nói “tôi có chút thích em” kia của Thạch Cẩm Hành, cậu cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Tình cảm kết thân đơn giản giữa con trai với con trai, tình bạn bè. Bất quá sự thật chứng minh cậu đã nghĩ nhiều, người ta căn bản là xem mình như con gái mà đối đãi.

Suy nghĩ điếm đó thật cẩn thận, Đào Diệp mỉm cười, tâm trạng có thể nói là buồn phiền.

“Đây là lần cuối gọi anh là sư phụ, cũng là lần cuối nói lời xin lỗi với anh, xin lỗi. Em sẽ không chơi cái ID Tiểu Phiến Đào kia nữa, tạm biệt.”

Đào Diệp xóa bỏ mọi sự liên lạc từ Thạch Cẩm Hành, thật ra cũng chỉ là sổ di động và địa chỉ vi tính thôi.

Còn Đại Vĩ Ba Lang nữa, Đào Diệp cũng gửi tin nhắn cho anh: “Sư phụ Đại Vĩ Ba Lang, cảm ơn anh dẫn em chơi lâu đến vậy, xin lỗi, tạm biệt.”

Về phần chuyện gì xảy ra, Cẩm Y Dạ Hành sẽ nói cho Đại Vĩ Ba Lang, không cần mình phải đi giải thích.

Sau khi xóa bỏ, trong lòng Đào Diệp vẫn cứ nặng trĩu, không thể nào sáng sửa lên được.

“Xảy ra chuyện gì?”

Sau khi Đồng Thiếu Khinh nhận được tin nhắn, liên lạc lại thì phát hiện số mình bị đưa vào sổ đen.

Anh đi tìm Thạch Cẩn Hành hỏi rõ chuyện này, nhưng đối phương lại không nói cho mình biết.

Cách duy nhất để tìm người là lên game, nhưng Tiểu Phiến Đào cũng không online.

“Đồ đệ của tui kéo tui vào sổ đen, A Hành, cậu có cách liên lạc với nhỏ không?” Đồng Thiếu Khinh gọi điện thoại cho Thạch Cẩn Hành.

“Cậu ta là con trai.”

“Ai?” Anh sững sốt.

Thạch Cẩn Hành nói: “Tiểu Phiến Đào.”

Đồng Thiếu Khinh dừng lại một chút, nhưng rất nhanh mà nói: “Con trai thì con trai, đầu năm nay chơi nick trái giới cũng không phải là chuyện mới.” Chỉ có chút cảm thán, là tai nhưng lại có thanh âm thả đến động lòng như vậy, vậy thì quá lợi hại nha.

“Nhưng tôi cứ nghĩ cậu ta là nữ.” Thanh âm của Thạch Cẩn Hành rất bình tĩnh: “Hôm nay tôi mang hoa hồng để đi gặp cậu ta.”

“Gi?” Đồng Thiếu Khinh ngần lẩn không nghĩ đến: “Cậu, cậu thích em ấy?”

Sao cậu ta có thể thích một người chỉ qua qua game chứ?

“Tôi không thích nam.”

“Được.” Đồng Thiếu Khinh biết, bạn thân không phải gay, ít nhất là trong mấy năm nay anh không nhìn ra điều gì cả.

Cả hai chỉ cầm điện thoại rồi không biết nói gì, khoảng hơn hai phút sau, đột nhiên Thạch Cẩn Hành nói: “Hôm nay khi đi gặp, cảm giác rất quen, hệt như từng gặp ở chỗ nào rồi.”

“Hử?” Đồng Thiếu Khinh hứng thú.

“Hôn lễ của Lý nhị, nhân viên.” Thạch Cẩn Hành cau mày, cuối cùng cũng nhớ ra.

“Phốc, là cậu ta?” Xem ra trí nhớ của Đồng Thiếu Khinh vẫn còn tốt.

“Ừ, cậu nói, cậu ta có cố ý không?” Thật sự có chuyện trùng hợp vậy sao?

“Boy mưu mô?” Đồng Thiếu Khinh vuốt cằm nói: “Không quản là có đúng hay không, thử một lần là biết mà?”

Sau khi đưa hai số liên lạc của hai sư phụ vào sổ đen, Đào Diệp cho rằng bọn họ sẽ không đến tìm mình nữa.

Sáng hôm sau, Thạch Cẩn Hành gọi di động đến, đối phương hẹn cậu gặp nhau tám giờ tối nay ở trường, anh có chuyện muốn nói với cậu.

“Nói cái gì?”

Lúc cậu muốn hỏi rõ, thì đối phương lại cúp máy.

Tám giờ tối phải hát ở quán bar, nếu muốn gặp Thạch Cẩn Hành, cũng chỉ có thể xin nghỉ.

May mà bây giờ còn sớm, Đào Diệp gọi cho Trần Duy Vũ, nói rõ việc nghỉ phép.

Xem như lần liên hệ cuối cùng, nói hết mọi chuyện, đây là phương pháp xử lý tốt nhất.

Trước tám giờ tối, Đào Diệp đi tới trước cửa trường học, thỉnh thoảng lấy điện thoại di động ra nhìn xem thời gian.

Chờ đến khi đúng tám giờ, một chiếc xe thể thao màu xám bạc chạy đến, văng vẳng mà dừng ở trước mắt của Đào Diệp.

Cửa kính đen được kéo xuống, ở trong vươn ra một bàn tay, phất phất tay ý bảo Đào Diệp lên xe.

Đào Diệp đi tới, mở ra cửa phía sau, phát hiện ở sau đã ngồi một người, là người mỹ nam mặc tây trang gặp hôm qua, hình như tên là Thạch Cẩm Hành.

Ấn tượng của Đào Diệp với anh là, ác liệt, cấm dục, đồng thời là sống chung không dễ.

So sánh với Cẩm Y Dạ Hành quen trên mạng, khác biệt rất lớn, hệt như không phải cùng một người.

Thạch Cẩm Hành ngồi ở ghế sau liếc cậu một cái, sau đó dời mắt đi.

Đào Diệp vốn muốn gọi, nhưng nhìn thấy thái độ này của anh nên không muốn nữa, lên xe ngồi xuống bên cạnh, cố gắng ách anh một khoảng xa.

“Tiểu Phiến? Anh là đại sư phụ của em, Đại Vĩ Ba Lang.” Thanh niên trẻ tuổi đang lái xe phía trước quay đầu xuống cười hì hì mà tự giới thiệu, đó là một anh đẹp trai mặc áo sơ mi xanh lam đậm.

Anh nhìn rất trẻ, ước chừng khoảng hơn hai mươi.

“Xin lỗi.” Câu đầu tiên mà Đào Diệp là xin lỗi, cậu cảm thấy thật có lỗi đối với Đại Vĩ Ba Lang.

Nếu anh không phải là bạn thân của Thạch Cẩm, thì sẽ không bị đồ đệ kéo vào sổ đen một cách đột ngột thế.

“Xin lỗi cái gì, em là nam không phải do em sai, em cũng chưa từng nói em là nữ mà.” Đồng Thiếu Khinh vẫn nhớ rõ, ngày nhận Tiểu Phiến Đào làm đồ đệ thì đối phương có nói mình không phải con gái, chỉ là lúc ấy anh không để bụng mà thôi: “Anh không quan tâm em là nam hay nữ, tuy nhiên nhị sư phụ của em không dễ nói vậy đâu.”

“Cám ơn.” Đào Diệp không biết nên nói cái gì cho tốt, cậu ngồi bên cạnh cái người tỏa ra đầy khí áp là Thạch Cẩm Hành nên cả người cứ không được tự nhiên mấy.

Đành phải quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa kính, cho đến lúc này mới biết họ đang chạy trên con đường dẫn ra thủ đô.

Lúc xe chạy càng xa thì trong lòng cậu hiện lên chút bất an lo lắng.

“Bây giờ chúng ta ở đâu vậy?”

Nghe thấy thanh âm khản trương của cậu, Đồng Thiếu Khinh như cố ý cười: “Em sợ gì hả, sẽ không vút em ở ngoài đây đâu.”

“...” Một câu nói đùa lại khiến cho tim của Đào Diệp không không chế được mà run rẩy một chút.

Mà càng khó chịu là, lúc ánh mắt cậu nhìn loạn thì bất ngờ gương về hướng người thanh niên lạnh lùng bên cạnh.

Thanh niên trẻ tuổi kia ngồi ngay ngắn trên ghế, một thân quần áo đen thật khiến người ta sợ hãi, nhìn một lượt từ trên xuống thì chỉ có cái áo sơ mi bên trong là hơi xám thôi.

Đào Diệp thật muốn hỏi anh, bộ không nóng hả?

Kết quả trong xe tràn tới một đợt khí lạnh khiến cánh tay cậu nổi từng đợt da gà.

Cả người cậu run rẩy một chút, sau đó theo bản năng mà ôm lấy đôi tay của mình.

“Rất lạnh?” Thanh niên bên cạnh nhìn cậu.

Ánh mắt lạnh lùng khiến Đào Diệp không tự chủ được mà nhích vào góc xe: “Cũng không phải lạnh lắm.” Bây giờ cậu như một con dê đáng thương rơi vào miệng sói, có cầu cứu cũng không được.

P

34. Chương 34: Xxoo

Thạch Cẩm Hành chăm chú nhìn cậu một hồi, nói với Đồng Thiếu Khinh đang lái xe phía trước: “Vận điều hòa nhỏ chút.”

“A.” Lúc này Đồng Thiếu Khinh mới chú ý tới, thanh niên vừa mới bước lên xe không lâu kia mặc rất ít quần áo, vừa rồi anh nói lại không để ý điều này, sau đó quay đầu cười hì hì với Đào Diệp: “Ngại ghê, vừa rồi không chú ý.”

“Không sao.” Đào Diệp gật đầu với anh, nói cảm ơn.

“Em luôn mặc ít vậy hả?” Đồng Thiếu Khinh liếc liếc mắt một cái, quả thực Đào Diệp ăn mặc rất mỏng.

“Trong phòng có điều hòa, em rất sợ nóng.” Đào Diệp nhìn theo tầm mắt đối phương mà cúi nhìn quần áo trên người mình, sau đó có chút ngượng ngùng mà kéo quần áo lại.

“Ừ, em còn trẻ, huyết khí bừng bừng, đương nhiên là sợ nóng.” Gọng điệu kia của Đồng Thiếu Khinh hết như bản thân anh không phải là người trẻ tuổi.

Đào Diệp im lặng mà cười.

Sau trong lúc vô ý mà quay đầu, thì thấy ngoài cửa không còn bóng dáng của đèn nhà nữa, bọn họ... chạy trên cao tốc, khụ khụ khụ.

Đào Diệp bức thiết mà muốn biết là cuối cùng thì hai người kia muốn dẫn cậu đi đâu.

Thậm chí cậu rút sẵn điện thoại, chuẩn bị đường lui cho mình.

“Đang làm gì đó?”

“Nhắn tin với bạn.”

Về mặt của Đào Diệp rất thuần lương, tuy nhiên lại không dám nhìn người đang ngồi kế bên, cậu thầm nghĩ, đây không phải là nhị sư phụ, nhị sư phụ không cho người ta cảm giác như vậy.

Tuy lạnh lùng, nhưng không ác liệt đến thế.

Người kế bên chắc chắn là người có tính cách rất cực đoan, khó ở chung.

Trong xe rất yên tĩnh, Đào Diệp ngồi mà mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, trong lòng thấp thỏm bất an, nhưng biểu hiện bên ngoài rất bình tĩnh.

“A Hành, có mang chìa khóa không?”

“Trong xe.”

“A, thấy rồi.” Trong xe chỉ có âm thanh nói chuyện của Đồng Thiếu Khinh: “Cố lão tam hẹn cậu làm gì, sinh nhật em gái ổng thì liên quan rắm gì đến cậu? Nghe tui nói nè, vài năm trước sau lại không đến nịnh bợ cậu, giờ lại phóng ra, biết mọi chuyện khó khăn, nên lấy em gái tới đưa cậu? Xuy! Cũng không tự lấy gương mà soi mặt hử.”

“Cố đại phạm tội ở miền Nam, bị bắt rồi.”

“Cậu đừng nhúng tay vụ này.”

Không sợ việc loạn, Đồng Thiếu Khinh không yên miệng mà nói tiếp: “Ông già nhà tui thông báo qua, chỉ sợ Thạch Nhị thúc muốn thăng rồi.”

Đào Diệp đang bối rối, nay lại bị mấy lời này đẩy vào hẻm cụt, nghĩ thầm rằng mình sẽ đi về đâu?

“Minh thăng ám biếm.”

“Là sao?”

“Ông ta tự nói, vài năm nay không thắng, ba bốn năm sau nhìn tiếp.”

“Bên em họ thì sao?”

“Loạn vô cùng.”

“Chú hai của cậu cũng nghiệp chướng quá ha, ha ha.”

Bọn họ nói chuyện, Đào Diệp nghe không hiểu chút nào. Thích ứng mọi chuyện mà yên lặng người, bị động cơ xe lay động đến mức buồn ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng xe cũng dừng lại, chỉ nghe thấy thanh Đồng Thiếu Khinh: “Này, đồ đệ nhỏ, đừng nói em đang ngủ nhé?”

Đào Diệp mơ mơ màng màng, sau đó mở mắt nhìn đèn, nhìn thấy người bên cạnh xuống xe, Đồng Thiếu Khinh lại quay đầu lay đầu gối cậu.

“Đến rồi.”

“Vâng.” Cậu lên tiếng trả lời, mở cửa xe rồi đi xuống.

Một làn nhiệt đánh úp lại, sau đó dần dần lạnh xuống.

Thạch Cẩm Hành đứng ở ngoài cửa, quay đầu thúc giục Đồng Thiếu Khinh rút chìa khóa đưa nhanh.

“Đại gia à, chờ hút chết à.” Đồng Thiếu Khinh biếng nhác xuống xe, vươn tay khóa kỹ.

Lúc này Đào Diệp mới nhìn kỹ, nơi này là... giữa sườn núi, phía trước có một đồng biệt thự, ba tầng nhỏ, màu trắng xám xen kẽ.

“Ngày hôm qua tại anh ngâm nước nóng ở đây, chờ một lát anh mang em đi ngâm.” Đồng Thiếu Khinh nói, đứng từ xa vút chìa khóa lại cho

Từ thể ném rất kỳ lạ, suýt chút nữa Thạch Cẩm Hành cũng không chụp được.

“Cũng không xa lắm.” Đào Diệp nhìn đồng hồ, lúc này chưa đến mười một giờ.

“Quả thật không xa, cơ mà mai phải đến trường.” Đồng Thiếu Khinh nói.

“...” Cuối cùng Đào Diệp cũng rút rút miệng, nếu biết rõ ngày mai phải đến trường vậy vác xác đến đây làm gì hả?

“Nhóc con, chuẩn bị mở khóa.” Đồng Thiếu Khinh vỗ vỗ cánh tay của Đào Diệp, sau đó buông nhanh ra, trực tiếp vươn tay nắm bả vai.

Anh giống như là họ quen lâu lắm rồi, tuy vậy lại không khiến người khác chán ghét.

Đẩy cửa ra đi vào, Đồng Thiếu Khinh gọi Đào Diệp ngồi, còn anh thì đi tới tủ lạnh xách một đồng đồ ăn lên.

Đèn ở phòng khách hoa lệ vô cùng, trang trí bên trong cũng rất inh xảo, trong phòng khách để một chiếc sofa lớn khiến người ta vừa thấy đã muốn nằm.

Tuy nhiên ghế ngồi ba chỗ này lại bị Thạch Cẩm Hành chiếm hết, Đào Diệp không nghĩ đi qua ngồi, cậu chọn một chiếc sofa đơn rồi ngồi xuống.

“Ăn gì đi, những cái này đều do A Hành mua.” Đồng Thiếu Khinh lôi ra tấm đệm da dưới bàn, đặt mông ngồi trên đi, sau đó bắt đầu ăn

Xé một túi đưa cho Đào Diệp.

“Cám ơn.”

“Còn bìa nữa.” Anh chịu trách nhiệm khui nắp, mỗi người một chai: “Tối qua chúng ta đi gấp quá.”

“Vâng.” Đào Diệp có biết, bọn họ đi trở về nội thành là muốn gặp mình.

Kết quả không cần nhắc cũng biết, rất xấu hổ.

Thạch Cẩm Hành nâng bia uống, sau xõa ra hai tay dựa vào ghế, cứ như toàn bộ chiếc ghế đều là của anh.

“Có thể uống bia không?”

“Có thể.”

“Cạn.”

Chạm vào chai bia của Đồng Thiếu Khinh, hai từ từ uống hết chai, thanh âm nói chuyện nhộn nhịp lên.

“Biết hát không?” Hỏi xong những lời này, Đồng Thiếu Khinh vỗ trán mình: “Anh nhớ kém quá, ca là nghề cũ của em mà.”

Anh đứng lên đi mở KTV*, cầm micro tại kia chơi đùa, trong chốc lát điều âm, trong chốc lát điểm ca.

(* = Karaoke Television = mục hát karaoke)

“Em muốn hát bài gì?”

Đào Diệp ngơ ngác, có thể xin phép khỏi hát được không. Lúc này đang nửa đêm mà, cũng may đây là ngoại ô nha.

“Sư phụ hát đi.”

“Anh không biết hát, ngũ âm của sư phụ em không được đầy đủ, bộ thiết bị này chỉ để bày trí thôi.” Đồng Thiếu Khinh trả micro, nhét vào tay Đào Diệp, gọi cậu cầm.

Nghĩ nghĩ, Đào Diệp nói: “Vây hát một bài.” Cậu tự đi qua chọn bài.

Là một ca khúc cậu đã từng hát trên YY, lần này không phải nói tình thầy trò, mà nội dung hình như đề cập đến tình cảm hai người nam.

Tuy vậy nhưng giai điệu rất dễ nghe, Đào Diệp rất thích ý cảnh của bài này, có cơ hội hát là sẽ hát.

Sao khi chọn bài xong thì qua về ghế sofa, vừa ăn thức ăn vừa chờ lời nhạc.

“Ể? Hai người nam này sao nghe ái muội thế?”

Sau khi thấy lời hát, Đồng Thiếu Khinh chịu không mà lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Đúng không, hình như là ca khúc về đồng tính.” Mặt Đào Diệp không đổi sắc, đưa micro lên bắt đầu hát.

“Đệt, đây không phải là Đại X kiếm sao?” Trên màn ảnh có hình ảnh, cảnh tượng trong game từ từ chạy qua, Đồng Thiếu Khinh đột nhiên kinh ngạc lên, mẹ nó đây là game của tụi anh mà!

Thạch Cẩm Hành dựa trên ghế sofa, mặt đối diện màn hình, hình như đang nghe rất nghiêm túc.

“Đệ muốn đi tòng quân thật sao?”

“Ừ.”

“Huynh phải biết, rời khỏi Tàng Kiếm sơn trang, ta sẽ không bảo hộ được cho đệ.”

“Khi đó, sẽ đến phiên ta bảo hộ huynh!”

Hai vị nam chủ nói với nhau xong, Đào Diệp hát tiếp: “Người mới rệu cũ, nển đỏ lạnh lùng, khi ta trở về, hồn bồi hồi, tay nắm lấy tay...”

“Đệt, đây đúng là ái muội àm phải không?” Thanh âm của Đồng Thiếu Khinh bắt đầu rối loạn.

Lúc đầu Đào Diệp hát anh đã bắt đầu than thở, khiến cho Đào Diệp rất tức giận, quăng micro về phía anh: “Anh có để em hát không.”

“Sao em lại hát bài đầy mùi đồng tính thế hả.”

“Dễ nghe mà, nhưng ca khúc liên quan đến game, mọi người sẽ quen.”

“Em hát mấy bài của Lưu Đức Hoa thì mọi người cũng quen mà.”

“Em không biết Lưu Đức Hoa.”

“Em đó nha, uống bia, đến, cạ.”

Thời điểm uống say đến chệnh choáng, Đồng Thiếu Khinh đưa cho Đào Diệp một chai bia đã được khui sẵn, đưa cậu xong còn nói: “Đi, sang bồi tội với nhị sư phụ của em, kêu cậu ta tha thứ đi.”

“Vâng...” Đào Diệp đáp lời với hai má đỏ ửng, liếc mắt nhìn trộm Thạch Cẩn Hành.

“Em có nhớ lúc hôn lễ của Lý nhị không? Em không nhớ rõ chúng ta sao?”

“Hôn lễ gì?” Đào Diệp quay đầu nhìn sang Đồng Thiếu Khinh.

“Em, mặc tây trang đen, lấy hải sản dùm tụi anh, còn nhớ rõ không?” Đồng Thiếu Khinh tới gần cậu, ghé vào tai nói rõ từng từ từng chữ.

“Lấy hải sản... nhớ rõ, là cho hai cậu nhà giàu.” Cậu nhớ rõ chuyện này, những mặt người ta ra sao, cậu lại quên.

“Chính là sư phụ của em á, có ấn tượng không?” Đồng Thiếu Khinh nắm cầm Đào Diệp, để cậu nhìn cho rõ mình.

“Không ấn tượng.” Đương nhiên không có đi chú ý mặt người ta rồi.

“Sư phụ của em đẹp trai vậy, thế mà em lại không ấn tượng?”

“Vâng.”

“Em nói em có đáng bị đánh không?”

“Đừng đánh em.”

“Vậy thì qua xin lỗi nhị sư phụ em đi.”

Mặt bị nắm chặt, bị bắt quay sang bên Thạch Cẩn Hành, Đào Diệp khốn khổ nói: “Vậy anh đừng có niết mặt của em.”

“Anh đây là vì muốn tốt cho em, thẳng nhóc nhóc.” Trong lòng Đồng Thiếu Khinh rất bất đắc dĩ, Thạch Cẩn Hành không phải dễ lay chuyển vậy, sở dĩ hôm nay phối hợp vậy, là vì mặt mũi của mình thôi.

“Vâng, cảm ơn sư phụ Đại Vĩ Ba Lang.”

Sau khi Đào Diệp được buông ra, thì ngồi trên sofa nghỉ ngơi một lát, sau đó bưng bia lên, đi về hướng của Thạch Cẩn Hành.

“Nhị sư phụ.” Tròng mắt tròn đen nhìn về phía Thạch Cẩn Hành trong chốc lát, sau đó đặt mông ngồi xuống cạnh anh.

Sofa lún xuống, khoảng cách hai người gần hơn một chút.

“Em xin lỗi anh, em không nên để anh hiểu lầm, xin lỗi, nhị sư phụ, anh làm nhị sư phụ của em nữa được không?” Tuy rằng đầu óc của Đào trì độn, nhưng tình cảm không phải giả, cậu nghe giọng của mình như chực khóc tới nơi.

Có chút mất mặt, nhưng đâu còn cách nào khác.

“Quen biết chính là duyên phận, nếu anh giận có thể đánh em chửi em, sau đó chúng ta lại chơi cùng nhau.” Cậu bưng bia lên, chủ động chạm vào chai bia của Thạch Cẩn Hành, sau đó ngửa đầu uống một hơi.

Một hơi chính là một chai.

Uống nhanh như chớp, có chút không nhận nổi.

“Tốt, một chai nữa đi!” Đồng Thiếu Khinh xem náo nhiệt mà không chê ồn, nhanh nhẹn khui một chai đưa Đào Diệp.

Đào Diệp choáng đầu hoa mắt buông xuống chai rỗng, nhận chai bia đầy từ tay của Đồng Thiếu Khinh, nói tiếp: “Em không uống được nhiều bia, có thể sẽ say, nhị sư phụ, uống xong chai này em sẽ ngủ... ách... nhị sư phụ, một lần hết oán giận được không?”

Chạm vào chai bia trong tay Thạch Cẩn Hành, cậu ngửa đầu uống tiếp.

Sao giống như bị người ta cầm mất chai bia, trên mặt bị mấy ngón tay lạnh lẽo nắm lấy, bia chưa kịp nuốt đã tràn ra khỏi miệng.

Trong chớp mắt Đào Diệp ngơ ngác, ngực bởi nhịp thở dồn dập ập phập phồng lên xuống.

Hình như cậu nghe thấy có người nói sát tai cậu: “Một lần hết oán giận được không?”

Hết oán giận, trong đầu Đào Diệp chỉ còn ba chữ kia, cậu không nghĩ ngợi mà gật đầu nhanh: “Được.”

35. Chương 35: Không Tên

Trong phòng còn đầy tiếng nhạc, che dấu âm thanh nhỏ xíu của Đào Diệp, nhưng Thạch Cẩn Hành pử phía xa vẫn nghe thấy rõ ràng.

Tuy vậy anh cũng không muốn so đo với tên quỷ say kia, cũng sẽ coi lời nói của tên ma men đó làm lời nói thật.

“Em ấy uống rượu hử, đừng cho ẻm uống nữa.” Đồng Thiếu Khinh ngồi ở kia, xem xong náo nhiệt xong, thì tu một hơi rượu.

“Ừ.” Thạch Cẩn Hành không nói gì cả, tùy ý để Đào Diệp nghiêng ngả vật ra bên cạnh mình.

Có lẽ anh muốn nói gì đó, nhưng chẳng qua không nói nên lời mà thôi.

Lúc đầu họ cũng từng hoài nghi, người này là cố ý, nhưng khi thấy người thật, lại bác bỏ suy nghĩ đó.

Từ ánh mắt có thể nhận ra những kẻ mưu mô. Cho dù kẻ đó xảo quyệt như thế nào, cũng không tránh khỏi sự quan sát và thăm dò này.

Uống xong trong tay rượu, Đồng Thiếu Khinh châm một điếu thuốc... Hắn là không có nghiện thuốc lá, vì trong nhà có quy định không cho hút thuốc.

Đàn ông của Đồng gia sẽ không hút thuốc.

Nhà của Thạch Cẩn Hành gia lại không có quy định như vậy, nhưng anh cũng không nghiện gì mấy. Đôi lúc mới hút thuốc, từng điếu một, hút một lần hay một nửa thì phải nhìn tâm trạng.

“Cậu tha thứ cho cậu ta đi?” Sau khi Đồng Thiếu Khinh châm thuốc, thoải mái dựa vào phía sau, ngược mặt nhả khói, cũng không biết là vui hay không vui.

“Dễ như vậy sao?” Thạch Cẩn Hành nói, dùng ngón tay vờ đồ ăn vật phía trước mặt, rồi bỏ vào miệng.

Đồng Thiếu Khinh hừ cười vài tiếng, nói vài câu quỷ keo kiệt, sau đó hỏi: “Vậy cậu muốn sao? Cậu nhìn không ra cậu ta thật lòng hay không à?”

Nếu người khác thành tâm giải thích, tại sao lại không thể tha thứ?

“Ừ...” Liếm vết tương trên môi, anh rút khăn tay đặt trên bàn, lau sạch những ngón tay từng chút một.

Phần soi mói và cẩn thận kia làm Đồng Thiếu Khinh chỉ nhìn thôi mà cũng run tim.

Có lẽ hôm nay anh không nên xúi giục Thạch Cẩn Hành dẫn Đào Diệp đi chơi.

“Tôi đi lên.” Ném khăn tay xuống, Thạch Cẩn Hành đứng lên, sau đó xoay người khiêng cái người đang nằm trên sofa lên vai.

“Cậu muốn gì?” Đồng Thiếu Khinh liếc thấy anh, sau đó tựa như đoán được gì đó, lập tức nhảy dựng lên: “A Hành!”

Nếu như giống như anh đoán, không thể nào đâu, tên này nói rõ là không thích nam mà.

“Nếu cậu làm vậy vì trả thù thì tớ không cho phép.”

Không nói đến lập trường đại sư phụ của Đào Diệp, cho dù là người xa lạ, thì cũng sẽ không đồng ý cách làm đó.

Thạch Cẩm Hành quay đầu lại nói: “Nếu không thì sao?”

Đồng Thiếu Khinh kinh ngạc nhìn anh, nếu không vì trả thù, thì còn lý do gì mà khiến một người nam không hải đồng tính mà đi ôm lấy một người nam khác.

“Tớ thật không hiểu nổi cậu...”

Nhân lúc anh ngẩn người, Thạch Cẩm Hành đã ôm Đào Diệp lên lầu.

Bật đèn lớn của phòng lên, anh thả thiếu niên trên vai xuống giường, sau đó ngồi im lặng bên cạnh...

Đào Diệp ở phía sa mờ to đôi mắt mà mờ mịt nhìn quanh, sau đó giãy dụa muốn đứng lên: “Tôi muốn đi toilet.” Cậu không thể điều khiển được cơ thể của mình, loay hoay rồi ngã vật ra đất.

Thạch Cẩm Hành nhanh nhẹn túm lấy cậu.

“A...” Đầu của Đào Diệp choáng váng, bổ nhào vào người Thạch Cẩm Hành.

Hai người lăn thành một đồng, tình thế vậy càng khiến đầu của Đào Diệp càng choáng váng hơn. Tuy vậy cậu vẫn có chút tỉnh táo, nên vội vàng rời người Thạch Cẩm Hành để đứng lên.

“Nhị sư phụ...” Cậu thấy mình bị ôm chặt không buông, nên có chút bối rối.

Khí tức xa lạ quần đầy mũi, đây là hương vị xa lạ của một người con trai, không phải hương thơm của phụ nữ, cũng không mềm mại như phụ nữ.

Thạch Cẩm Hành biết rõ người đang ôm là một người con trai, một người con trai có dáng người cơ gầy gầy giống mình.

Anh nắm chặt hai tay ôm Đào Diệp, đôi mắt gợn nước nhìn cậu: “Cậu còn biết tôi là ai không? Tôi là ai?”

Đào Diệp tuy rằng uống rất nhiều, cả người lơ mơ, nhưng cậu vẫn còn chút lý trí, trong lòng cậu biết rất rõ: “Anh là nhị sư phụ.” Còn gọi tên của anh: “Anh là Cẩm Ý Dạ Hành... Thạch Cẩm Hành...”

“Ừ.” Hô hấp của Thạch Cẩm Hành tự nhiên hơi đục xuống.

Anh khẩn trương ôm khiến Đào Diệp kích động, cậu giãy dụa: “Nhị sư phụ, em muốn vào toilet.”

Hai bên im lặng chừng một phút.

“Đi thôi.” Thạch Cẩm Hành buông cậu ra.

Đào Diệp nghiêng ngả lão đảo xuống giường, nghĩ rằng mình sẽ thuận lợi đi đến toilet, kết quả là vừa đứng lên đất trời đã xoay chuyển.

Cậu nghiêng về phía sau, ngã vào ngực người kia lần hai.

Thạch Cẩm Hành ôm lấy cậu, khó khăn mang cậu vào toilet, giúp cậu làm xong cái việc đi tiểu.

“...” Tay chân vô lực, Đào Diệp bị khống chế từ đầu đến cuối, tuy cậu biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại không làm chủ mình được.

“Tôi không chán ghét cậu.” Hô hấp nóng bỏng của Thạch Cẩm Hành phả lên sau tai Đào Diệp, khi nói chuyện, đầu lưỡi nóng rầy cứ như chạm đến tai.

“Vâng...” Cả người Đào Diệp run lên một chút, cậu muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại phát hiện tay của Thạch Cẩm Hành lôi kéo hạ thân của mình: “Không cần...” Cậu kinh hoàng từ chối, nhanh tay túm lấy ngón tay Thạch Cẩm Hành.

Qua một hồi, quần của cậu không được kéo lên, ngược lại còn bị kéo xuống.

“Đừng phản kháng tôi.” Sức mạnh bá đạo, đẩy Đào Diệp áp vào tường, hai tay cậu vô lực buông thõng xuống...

Một thân thể nóng hổi áp lên từ phía sau, bàn tay ấm áp nâng cằm Đào Diệp xoay qua: “Ừm...” Thạch Cẩm Hành hôn cậu, cùng lúc đó thì kéo hết quần áo trên người hai người xuống.

Ngay từ đầu Đào Diệp từ chối, không ngừng ngăn cản bàn tay của Thạch Cẩm Hành đang sờ loạn trên người mình.

Nhưng nụ hôn dịu dàng nóng bỏng, da thịt ấm áp quấn lấy nhau, khiến cậu kinh hoàng trong một chớp.

Hết như về tới bến cảng, tới một nơi yên bình.

Cho nên cậu dần dần buông bỏ chống cự, đưa thân thể vào vòng ôm của đối phương.

“A...” Tiếng rên rỉ thở dốc trẻ trung, đọng lại trong tai Thạch Cẩm Hành, khiến cho hô hấp của anh như bị loạn, động tác hấp tấp nóng vội.

Sau khi làm một nửa trong phòng tắm, Thạch Cẩm Hành ôm Đào Diệp ra khỏi phòng, đặt thân thể trần truồng của cậu lên giường rồi đè xuống, tận tình mà đòi lấy.

Khoảng ba giờ sáng, Thạch Cẩm Hành ở trên người Đào Diệp cất ra âm thanh khàn khàn, sau đó há miệng cắn lên bả vai của người con trai.

“A...” Hết như cậu đang nén khóc, đầy xúc cảm và thở dốc vậy.

Thạch Cẩm Hành chế trụ hạ thân cả cậu, dùng sức đâm về phía trước, không cho cậu tránh né, mà cậu cũng không còn sức để tránh né.

Thân thể sớm mệt mỏi và mất sức, đặt toàn sức nặng lên người trước mặt, tùy ý để hân đam rút chính mình.

“A... A...” Thanh âm Đào Diệp như có như không, ngón tay khó nhịn cào trên lưng của Thạch Cẩm Hành, qua vài cái đã xuất hiện mấy vết đỏ hồng.

“Đào Diệp?” Đau đớn khiến Thạch Cẩm Hành càng tàn sát bừa bãi, càng muốn chà đạp cậu thêm, cho nên anh cảnh cáo Đào Diệp: “Đừng cào, được không? Ôm lấy cổ...”

“Anh nhanh đi...” Đào Diệp nghẹn ngào.

“Ừ.”

Thạch Cẩm Hành đồng ý, trận tình ái này kéo dài thật lâu, thẳng đến khi anh cảm thấy thỏa mãn mới dừng lại.

Cuối cùng Đào Diệp cũng được buông tha, giờ cậu không còn chút sức nào để xoay người nên trực tiếp ngã trên người Thạch Cẩm Hành lâm vào giấc ngủ.

“Cộc cộc cộc... cộc cộc cộc...” Từ sớm Đồng Thiệu Khinh đã bắt đầu gõ cửa, đáng tiếc trong phòng không ai đáp lại cả.

Đào Diệp bị tiếng đập cửa đánh thức, mơ hồ mà chớp chớp đôi mắt, thật chua xót nên muốn dùng tay xoa một cái, kết quả là căn bản không thể nâng tay lên nổi.

Đột nhiên cậu nhớ tới, đêm qua vì mình cố chống đỡ để không gục ngã nên dùng nhiều lực ở cánh tay. Đây có thể so sánh với trạng thái đau nhức khi chơi cầu lông hay tennis.

“...” Hình ảnh hỗn độn khó nhìn tới qua bắt đầu ủa về, Đào Diệp khó chịu mà nhắm mắt lại, thở dài một chút, phát hiện cổ họng có chút đau: “Khụ khụ khụ...” Rất khô, thật khó chịu.

Quay đầu nhìn người bên cạnh, Thạch Cẩm Hành vẫn còn đang ngủ.

Đào Diệp giật giật thân thể, nhất thời phát ra một trận thanh âm đầy đau đớn... Cậu có cảm giác cứ như nữa người dưới bị liệt luôn ấy.

Cậu xóc chân lên, rời khỏi giường ngủ, trong lúc đi hai đùi rất khó chịu, giờ cậu chỉ trông ngóng mong sau đến được nhà tắm càng nhanh càng tốt.

Vẫn nước ấm đổ đầy bồn xong rồi, Đào Diệp xoay người im trong đấy, rửa sạch sẽ những dấu vết trên người mình.

Sau khi Thạch Cẩm Hành tỉnh lại, nhìn đầu giường một lát, sau đó quay đầu nhìn sang bên cạnh, không có ai cả mà chỉ có một cái chăn được vùi hỗn loạn.

Anh nhanh chóng xóc chân lên, Bang chủ chân trần xuống giường, đi đến phòng tắm rồi mở cửa ra.

Răng rắc một tiếng, Đào Diệp giật mình ngỏm dậy khỏi bồn tắm, theo bản năng quay đầu nhìn ra cửa.

“...” Nhìn thấy người đến là Thạch Cẩm Hành, Đào Diệp vội vã đảo mắt.

Thạch Cẩm Hành xác định cậu còn ở đây xong, sau đó đi sang bồn rửa mặt bên cạnh, rửa mặt sạch sẽ, sau đó đứng tắm duỗi vai hoa sen.

Từ đầu tới đuôi cũng không nói với Đào Diệp câu nào.

Cổ họng của Đào Diệp bị đau, cũng lười nói chuyện, ngâm một hồi rồi đứng lên, cầm áo ngủ trong phòng tắm rồi mặc vào, sau đó mới đi rửa mặt.

Lúc đánh răng rửa mặt, trong đầu loạn cào cào, hết như bị phết một lớp keo dán, không thể tự hỏi, cũng không thể khôi phục trí thông minh như bình thường...

Cho tới lúc này Đào Diệp cũng không nghĩ đến, rằng một ngày nào đó mình sẽ bị người dè, coi như mình gay thì sao chứ, đó cũng là một chàng gay mét tám mà.

“Phi...”

Thạch Cẩm Hành đang tắm dưới vòi sen quay sang nhìn cậu một cái, thấy cậu phun bọt kem ra thì trái tim lại đập trở lại.

“Đào Diệp.”

“Vâng?”

Rửa mặt xong, Đào Diệp còn chưa ra khỏi phòng tắm, thì một bóng dáng đã áp lên, đẩy cậu về phía vách tường: “Nhị sư... ưm...” Cậu chưa nói xong, đã bị Thạch Cẩm Hành nắm cằm, dang cho cậu một nụ hôn lướt đến say hồn.

Chân của Đào Diệp vốn đã mềm rồi, nay bị hôn thế thì thất lực và chân còn mềm hơn.

Nhưng lý trí vẫn còn đó, cậu dùng hết sức lực, đẩy Thạch Cẩm Hành ra: “Nhị sư phụ, đừng như vậy.” Tối qua bọn họ đã nói tốt rồi mà, một lần tới hết oán giận.

Huống chi còn lần đến ba lần, hẳn là không còn giận dỗi gì nữa mới đúng.

clas & C \$

36. Chương 36: Nói Mở

Thạch Cẩm Hành quấn một cái khăn tắm quanh thân dưới, sau khi bị đẩy ra cũng không ăn hiếp Đào Diệp nữa mà nói: “Sau này em theo tôi đi.”

“Có ý gì?” Đào Diệp hết như một đũa ngọc, thân tựa vào tường ngơ ngác nhìn lên.

“Chữ nào ý đấy.” Thạch Cẩn Hành liếc cậu một cái, trưng gương mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Không phải em muốn chơi cùng tôi sao? Có thể.”

Trải qua buổi tối hôm qua, anh cũng không bài xích giới tính nam của Đào Diệp.

Sau khi Đào Diệp hiểu được ý của Thạch Cẩn Hành, ôm cánh tay cười nói: “Nhị sư phụ, em nói cùng chơi không phải là chơi trên giường, chắc anh hiểu lầm rồi đấy?”

Trừ bỏ có chút buồn cười, nội tâm của Đào Diệp cũng rất ủy khuất. Tuy cậu không phải là người có thân phận hay địa vị gì cao, nhưng cũng là một người trong sạch, cho tới bây giờ cũng không nghĩ dùng thân thể đổi lấy thứ gì đó.

Nếu phải làm thế mới duy trì mối quan hệ được, thì cậu khó lòng mà làm được.

Một người có thể ăn nói khép nép, nhưng cũng không thể thấp kém.

“Đó là cái gì?” Thạch Cẩn Hành nhìn cậu, biểu tình còn rất nghi hoặc.

“Làm bạn bè không được sao?” Đào Diệp nói.

Cậu nhìn thấy Thạch Cẩn Hành nhú mày, sau đó người thanh niên này lạnh lùng nói: “Tôi không cần bạn bè.”

Bởi vì liên quan đến thân phận và địa vị, bên người của Thạch Cẩn Hành cũng không có một người bạn nào đúng nghĩa, trừ cái loại cùng chơi cùng lớn như Đồng Thiếu Khinh ra thôi.

“Không cần bạn bè? Anh nghiêm túc sao?” Tâm trạng của Đào Diệp trầm xuống, cuối cùng thì mình gặp phải loại người gì đây?

“Không thể nghiêm túc hơn.” Thạch Cẩn Hành cũng dựa vào khung cửa, cũng đứng thẳng mà đối mắt với cậu, đợi chờ đáp án.

Đào Diệp lần đầu tiên thất bại, tự trách mình không nói rõ ràng, này có thể xem là một mặt nóng* ha?

(*Mặt nóng trong mặt nóng áo mỏng lạnh, đây nghĩa là bạn nói tự mình quán quýt người khác)

Sau đó ngẫm nghĩ khoảng hai phút, cậu gật đầu bắt đầu dõ dỏi: “Được, xem như tôi vọng tưởng, vậy thì như vậy đi, anh không trách tôi lừa dối anh là được rồi.”

“Có ý gì?” Thạch Cẩn Hành đứng thẳng lên, muốn bước lại đây.

“Nhị sư phụ, đây thật là lần cuối tôi gọi anh như vậy.” Đào Diệp lui mấy bước về sau, tư thế tránh né vô cùng rõ ràng: “Tôi không hy vọng xa vời làm bạn của anh, vậy giữa chúng ta coi như chấm hết, về sau anh chơi phần anh, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa.”

“...” Thạch Cẩn Hành gương mặt đen thẫm nhìn cậu, giống như thể hiểu nổi: “Đào Diệp, em cho rằng em là bạn?”

Tuy rằng Thạch Cẩn Hành không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng là đánh chết anh cũng không tin, Đào Diệp lại xem sự ỷ lại của cậu với mình chỉ đơn giản là bạn.

Bạn ai lại vậy?

“Vậy còn anh, anh cho rằng người yêu sao?” Trong lòng Đào Diệp khó chịu đến mức không thở được, căn bản cậu không thấy sự tôn trọng và thật tâm từ Thạch Cẩn Hành, thật không muốn dính líu đến người này nữa.

“...” Thạch Cẩn Hành không nói gì, giờ anh không thể hứa hẹn điều gì được.

“Tôi không nghĩ vậy, tôi không thích hợp thể giới của các anh.” Đào Diệp biết tính tình của mình, chơi không được oai trò chơi tình cảm, cậu không thể bước vào trong loại tình yêu không biết đường về này.

“Em thật sự rất mâu thuẫn.” Thạch Cẩn Hành có chút tức giận, nhưng anh là người không lộ cảm xúc ra ngoài, nhìn vào vẫn là gương mặt như bình thường, lạnh lùng nghiêm túc.

“Có lẽ.” Đào Diệp quật cường mím miệng lại, dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn anh.

“Em muốn cái gì?” Thạch Cẩm Hành hỏi.

Đào Diệp nói: “Anh không có thứ tôi muốn.”

“...” Đại khái Thạch Cẩm Hành có chút ngơ ngác, đồ gì mà anh không có? Anh thật không nghĩ ra được, hoặc có thể đây chỉ là cái cơ của đối phương: “Được.” Đền đền vô vị gật đầu một cái: “Vậy em chờ tôi một lát.”

Anh xoay người ra khỏi phòng tắm, đến tủ quần áo lấy đồ.

Đào Diệp đứng một hồi, cũng đi theo ra ngoài, mò tìm quần áo của mình trên nền sàn.

Nhưng mà trên sàn chỗ còn một mớ hỗn độn, làm sao cũng không mặc được.

“Mặc cái này.” Ném một bộ quần áo lên giường, Thạch Cẩm Hành xoay người đi, lần này anh mới đi chọn quần áo cho mình.

“Cám ơn.” Đào Diệp nói cảm ơn, cởi áo ngủ, mặc bộ áo kia vào.

Cứ nghĩ rằng sẽ không mặc vừa, nhưng lại bất ngờ lại vừa khít, ngay cả phong cách cũng là màu sắc đậm mặc mà cậu thường mặc.

Không khỏi liếc qua Thạch Cẩm Hành đang thay quần áo, người cao hơn mình một chút, dáng người hoàn mỹ.

Đào Diệp ngồi trên giường chờ đợi, chủ yếu là thân thể không được khỏe, đương nhiên, ngồi cũng có thấy cảm nhận được sự không bình thường của cơ thể.

“Cộc cộc cộc!” Trong phòng truyền đến tiếng gõ cửa: “A Hành, tỉnh chưa?” Là thanh âm của Đồng Thiếu Khinh.

Đào Diệp nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường, kim đồng hồ chỉ hướng mười hai giờ trưa. Bốn giờ sáng họ mới ngủ, tính tới giờ cũng khoảng bảy tiếng.

Bây giờ trở về nội thành còn kịp được tiết học chiều.

“Chào.” Đào Diệp nhìn Thạch Cẩm Hành xong thì đi qua mở cửa.

“Chào, không còn sớm.” Đồng Thiếu Khinh áp úng nói, ánh mắt không dấu vết đánh giá Đào Diệp từ đầu đến chân, hiểu được vài vấn đề: “Em có khỏe không?”

Đào Diệp rất xấu hổ: “Cám ơn đã quan tâm, em vẫn tốt.”

Sau đó Thạch Cẩm Hành đi tới: “A Hành.” Đồng Thiếu Khinh kêu lên: “Đói bụng muốn chết nè, trở về nội thành rồi ăn cơm ha?”

“Đi.” Thạch Cẩm Hành ăn mặc chỉnh tề, đi ngang qua người Đào Diệp, sắc mặt hơi có chút thối thối.

Đồng Thiếu Khinh khều khều cánh tay của Đào Diệp, hỏi: “Em đặc tội cậu ta?” Hay là tối qua hai người này không làm? Chỉ là nhìn bộ dáng bây giờ của Đào Diệp thì đâu có giống thế.

“Xem như vậy đi.” Đào Diệp mân khóe miệng, có chút suy sụp. Thật ra nếu lên giường với Thạch Cẩm Hành thì không tính là miễn cưỡng, chẳng qua là do mình không có dũng khí để phát triển tiếp.

“Nói một chút đi?” Đồng Thiếu Khinh vỗ bả vai của Đào Diệp, vừa đi vừa hỏi.

“Không dễ nói.” Đào Diệp bắt lấy cánh tay của anh từ trên vai đặt xuống vì nó quá nặng.

“Là không dễ nói hay không muốn nói với anh?” Tuy rằng Đồng Thiếu Khinh là người luôn tùy tiện nhưng cũng không ngốc, anh cảm thấy thái độ mà Đào Diệp đối xử với anh có hơi thay đổi.

Từ hồi nãy đến bây giờ, cũng không gọi mình là sư phụ lần nào cả.

“Xin lỗi.” Đào Diệp nói nhẹ, để lại Đồng Thiếu Khinh cả người kinh ngạc, cậu vờn mình đi trước, không sống vai song song với ai.

Nhìn thấy từ đầu tới cuối họ đều không nói với nhau một câu, chỉ biết im lặng.

Sau khi lên xe, Thạch Cẩn Hành đi ra phía trước cầm lái, Đồng Thiếu Khinh ngồi ở phía sau với Đào Diệp, không khí vẫn quỵ dẹt và kỳ lạ như cũ.

“Mấy người vậy xứng làm bạn với tui sao?” Đồng Thiếu Khinh cố gắng sắm vai một nhân vật làm hòa, nhưng rất đáng tiếc, hai người họ đều không tôn trọng thành quả lao động của anh.

“Xùy, vậy thôi, tui phí sức làm chi chứ?” Không ai tiếp lời, ngực anh nén lại một trận tức giận, không thềm quan tâm đến việc hòa giải nữa?

Kỳ thật là do Đào Diệp rất mệt, lúc ngồi trên xe đã rã hết người.

Cậu vừa ngồi xe vừa ngủ thẳng đến khi về tới nội thành.

“Thằng nhóc này ngủ rồi.” Đồng Thiếu Khinh nói.

Thạch Cẩn Hành lái xe ở phía trước, nhin không được nhìn thoáng nhìn lên hình ảnh ngược trên kính xe.

“Hề, bộ áo này không phải của cậu sao?” Đồng Thiếu Khinh đột nhiên nói: “Vậy tối qua hai người làm thật hả?” Anh có chut không chắc chắn, nhưng chờ mãi vẫn không nghe thấy đáp án.

“Bạn à, nói với tui một câu bộ chết hả?” Túm lại vào một tình huống nào đó, đối phương sẽ không hỏi và không nói gì, thân là bạn thân của cậu ta nên rất phiền, cả người Đồng Thiếu Khinh bây giờ rất khó chịu.

“Làm.” Hỏi nhiều câu vậy, cuối cùng Thạch Cẩn Hành cũng trả lời một câu.

Đồng Thiếu Khinh nói: “Vậy thì quậy làm rắm gì, bộ em ấy làm cậu không hài lòng hả, hay là cậu không khiến em ấy hài lòng?”

“Đồng Thiếu Khinh, giờ tôi đang rất phiền.” Thạch Cẩn Hành nói rõ từng câu từng chữ với anh: “Nếu cậu còn nghi vấn điều gì thì hỏi sau đi.”

“Ha ha, tui mới là người phiền nè.” Đồng Thiếu Khinh giả cười nói, biểu tình hung ác: “Tui chỉ muốn làm rõ, cậu có khi dễ đồ đệ của tui không?”

Thạch Cẩn Hành nói: “Cậu ta nguyện ý nên tôi mới làm, cậu ta không nguyện ý chả lẽ tôi phải cưỡng bức cậu ta sao?”

Nghĩ đến tối hôm qua Đào Diệp rất nghe theo, Đồng Thiếu Khinh ngậm miệng lại, anh cảm thấy mắt nhìn người của mình vẫn rất chính xác, anh biết Đào Diệp biết rõ hành động của cậu, cậu không cần người khác phải quan tâm.

“...” Kỳ thật lúc bọn họ cãi nhau, Đào Diệp đã tỉnh.

Chẳng qua là do bầu không khí rất xấu hổ, cậu không muốn mở mắt ra.

“Đồ đệ, tỉnh tỉnh, mang em đi ăn cơm.” Đồng Thiếu Khinh dùng tay vỗ vỗ cánh tay của Đào Diệp.

“Vâng, cảm ơn.” Đào Diệp thuận thế mà mở to mắt, mơ hồ nói: “Đưa em về trường được không, em không muốn ăn cơm.”

“Hề? Em không đói bụng hả?”

“Không đói bụng.”

Lúc nói chuyện, xe đã đổi hướng về trường.

“A Hành, sao em ấy không ăn cơm được, cậu đừng nghe em ấy.” Đồng Thiếu Khinh có chút lo lắng nói, hy vọng Thạch Cẩn Hành đừng đi về trường, dù sao cũng ăn chút gì rồi tính tiếp chứ.

Nhưng mà Thạch Cẩn Hành cũng không nghe anh, trực tiếp chạy đến trước cửa trường rồi dừng lại.

“Ê?” Đồng Thiếu Khinh rất vội, đây là cái gì đây?

“Cảm ơn, hẹn gặp lại.” Đào Diệp thấy biểu tình quan tâm của anh, cuối cùng cũng mỉm cười rồi xuống xe đi mất.

Qua một hồi lâu, chiếc xe bạc mới lăn bánh đi.

“Không đúng, sao cậu cứ vậy mà để cho em ấy đi?” Đồng Thiếu Khinh thật sự không biết trong đầu Thạch Cẩn Hành đang nghĩ gì, anh hỏi: “Về sau có chơi cùng nữa không?”

“Không.” Thạch Cẩn Hành nói.

Sẽ không cùng chơi nữa, không phải là anh không muốn, mà là đối phương không muốn.

Là một người có năng lực tự nhận rất tệ, Thạch Cẩn Hành hoàn toàn không thể lý giải, mình có chỗ nào xấu để soi mói.

Nếu như nói hứa hẹn và cam đoan, thì ngay cả những đôi vợ chồng, cũng sẽ có chuyện ngoài ý muốn, chớ nói chi là mối quan hệ mới bắt đầu của họ, tình cảm cũng chưa phát triển gì mấy.

Cho nên, Thạch Cẩn Hành tự nhận vấn đề xuất phát từ người Đào Diệp.

Kỳ thật Đào Diệp không muốn ở cùng với Thạch Cẩn Hành đơn giản là vì cậu cảm thấy Thạch Cẩn Hành không tôn trọng mình, cũng không đối xử ngang hàng với mình.

Trong tình cảm của anh có kèm theo rất nhiều thứ, có thể là ham muốn mới mẻ nhất thời, có thể đơn giản chỉ là vì dục vọng, và cũng có thể là ý muốn trả thù quấy phá mình...

Rất nhiều, khác hẳn với tình yêu của Đào Diệp.

Từ nhỏ đến lớn Đào Diệp luôn nghĩ đến thứ tình cảm đơn giản ấm áp, chính muốn tìm một người yêu thương cậu thật lòng, đối xử tốt với cậu, và chỉ vậy thôi.

Nếu không thì cho dù cô độc hết đời cũng không cần ai khác.

tbU)\$

37. Chương 37: Chúng Ta

Xuống xe thì trời cũng nắng gắt rồi, Đào Diệp đội nắng đến choáng váng mặt mày. Cậu cân nhắc đứng ngoài cửa trường một chốc, tham gia tiết trưa, hay về nhà ngủ bù đây.

Nghĩ một hồi, Đào Diệp vẫn trưng bộ mặt khó chịu vào lớp.

“Anh Vũ.”

“Tôi còn tưởng em biến mất rồi chứ.”

Giờ này Đào Diệp mới hết tiết chiều, cậu vội vàng thay bộ quần áo mà người kia đưa cho ra, đổi trở về quần áo của mình.

Không biết vì cái gì mà trong nháy mắt đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cả ngày hôm nay mặc quần áo của Thạch Cẩn Hành, ngửi cái mùi như có như không trên đó luôn cảm giác đó là mùi hương của anh, Đào Diệp cũng nhanh mà bị bức điên rồi, bởi vì phát sinh loại quan hệ đó với người kia, nên đôi lúc trong đầu lại truyền tới mấy cảnh phim tình yêu này nọ.

“Miệng sao vậy?” Trần Duy Vũ ngẩng đầu nhìn thấy cậu, bị ngược sáng nên không thấy rõ mặt, chỉ nhìn thấy một chút ả miệng trên khóe môi, đó là dấu vết chỉ có ở những thanh niên mới “chơi” xong mới có.

Anh cảm giác những lời này của mình chỉ là hỏi không thôi.

Quả nhiên, Đào Diệp lấy tay sờ lên, nở nụ cười kèm lúm đồng tiền với anh: “Có cái gì sao?”

Có lẽ do cậu không hiểu rõ lắm, cho nên mới có thể lộ ra ánh mặt vô tội đến thế.

Trần Duy Vũ rất tin tưởng cậu, cầm đàn ghi-ta đưa qua cho cậu luyện, dạy cậu hát bài mới.

“Hôm nay hát một bài tình ca, đừng có hát mấy bài bình bình đạm đạm đó hoài.”

Bài hát mà Đào Diệp chọn trước kia, trong mắt Trần Duy Vũ chính là những bài bình đạm, một chút tình cảm cũng không có.

“Bài tình ca gì?”

“Tình ca Chu thị, biết hát mấy bài ha?”

“Được.”

Ca sĩ này giờ đang đứng đầu, những người trẻ bây giờ cũng đều thích nghe, Đào Diệp cũng biết mấy bài.

Trần Duy Vũ đàn cho cậu cũng không hải là bí mật, cái này... Đào Diệp đúng thật biết hát, nhưng mà lại không biết đàn.

“Thanh âm của em không đúng lắm.”

Khi cậu mở miệng hát, Trần Duy Vũ đã nói, cảm giác như iếng hát của Đào Diệp không thanh như cũ, mà hơi chút khàn khàn.

“Khụ khụ khụ...” Tiếng ca ngừng lại, Đào Diệp cũng không thể nói cho anh việc điên cuồng mà tối hôm qua mình làm sẽ làm giọng mình trở nên khàn hơn. Còn mang cảm xúc kia ra mà hát nữa, quả thực đúng là tự ngược àm.

“Vì sao lại không hát?”

“Tâm trạng hôm nay của em không được tốt lắm.”

Trần Duy Vũ ghé mắt, muốn nói bạn trẻ à, bộ em còn tâm sự gì nữa hả?

“Vậy anh mời em đi uống.”

“Quán bar hả?”

“Cốt Lết Đường.”

Đào Diệp mở to cặp mắt tròn, cảm thấy Trần Duy Vũ thật đúng à một ông chủ kỳ lạ, tình nguyện lại uống bia ở Cốt Lết Đường, cũng không muốn tiêu phí ở quán bar của mình.

“Coi như hết.” Cậu cúi đầu nói, dùng miếng nhón gậy trên đàn, vô cùng chăm chú.

Trần Duy Vũ sờ sờ đầu của cậu, dạy cậu đàn bài Bí mật không thể nói một lần.

Cơ mà bài này rất buồn, Đào Diệp hát mấy lần đã cảm thấy có chút chịu không nổi, cậu nói muốn bãi công, thời gian này không muốn hát bài này.

“Em đúng là tùy hứng.” Lão bản chịu không nổi mà trợn mắt.

“Nhưng thật là em không muốn hát.”

Đào Diệp buông đàn không muốn luyện bài này nữa, sau cậu lại xin chủ tiệm, gửi cho cậu mấy bài nào nhiệt.

“Là thất tình hả?” Lúc không khí dần dần náo nhiệt, chủ tiệm đột nhiên chọt vào vết thương.

Đào Diệp hận không thể đá chết anh, lại thâm nói “nể mặt phần ăn khuya nên không chấp nhất” mấy lần.

Nhưng kỳ thật sau khi hát xong cũng không đi, bởi vì hôm nay quá mệt mỏi, thân thể và tâm lý không thể thừa nhận thêm sự tiêu hao nào nữa.

Cho nên sau khi tan tâm, cậu dùng hai đồng tiền đi xe bus về nhà, lại vì mơ màng nên suýt bị móc túi trên xe bus.

Bên trong có mấy loại giấy tờ của Đào Diệp cùng với tiền sinh hoạt tháng này.

“Tên trộm khốn nạn.” Cậu mắng chửi một câu.

Đi dưới đường ở khu nhà mình, đột nhiên không có chút sức nào để đi nữa, sau đó ngồi xõm xuống dưới đất, mệt mỗi đến không thể mệt mỗi hơn.

“Nhị sư phụ vương bát đần.” Eo mỗi lưng đau.

...

“Tôi nói cuối cùng cậu sao vậy?” Trong đêm khuya náo nhiệt, Đồng Thiếu Khinh muốn kéo tên bạn chường khí mù mịt chết cũng không đi này.

Nhìn qua anh cũng không giống như đang hưởng thù bầu không khí này, thế mà lại ở đây tận ba tiếng, nếu là lúc trước đã sớm vỡ mộng chạy đi.

Không quản là cho mặt mũi, nhưng vẫn có người bước tới trước mặt Thạch Cẩm Hành xum xoe như thường.

“Cậu Thạch, môn một em gái chơi chút đi? Hay là anh thích em trai?”

Có vài người vừa uống, vừa ôm em gái đáp lời lại.

“Cậu xem cô bé này thế nào?” Chàng trai trẻ tuổi vượt mộng cô gái, hỏi Thạch Cẩm Hành, thấy anh không động đây gì, lại đẩy một người con trai lên: “Hoặc là cái này ha, chơi thích hết với con gái vậy!”

“Cút qua một bên!” Đồng Thiếu Khinh đá người nọ qua bên cạnh, mắng: “Loại chơi đùa rác rưởi gì thế này!”

Mặt hàng không sạch sẽ thế, vậy mà vẫn không sợ chết mà đẩy qua cho họ, thật đúng là có can đảm.

Thạch Cẩm Hành muốn nhận em gái hay em trai, còn phải đến đây sao?

“Tìm một người sạch sẽ chút.”

“Cậu nói cái gì?”

Thạch Cẩm Hành ẩn tất điều thuốc trong tay, lập lại lời nói của mình: “Tôi nói gọi một người sạch sẽ đến.”

“Bộ cậu bị bệnh hả?”

Đồng Thiếu Khinh liếc mắt, anh thật không tin đây là lời mà Thạch Cẩm Hành nói, anh nhớ rõ là Thạch Cẩm Hành rất ghét mấy cuộc vui chơi bần loạn này mà. Đừng nói chạm tới mấy cô gái chàng trai trong đây, mà ngay cả liếc mắt sang bọn họ cũng không nữa.

“Có người mới vào không?” Anh lười biếng nói, có chút hương vị không quan tâm lắm.

“Cho dù có thì cậu có muốn không?” Đồng Thiếu Khinh nghĩ anh nói đùa.

“Có thì muốn.” Thạch Cẩm Hành đứng lên, giương bộ dáng hết hư đang tìm người.

Đồng Thiếu Khinh cười mắng một chữ “đệt”, dùng chân ngăn lại đường đi của anh: “Muốn cái quỷ, cậu về nhà ngủ đi.”

“Tránh ra chút.” Thạch Cẩm Hành đá đá chân của anh, tuy rằng không lãnh mặt, nhưng cũng là bộ dáng nghiêm túc.

“Tôi nói cậu nói thật không?” Đồng Thiếu Khinh nhìn anh, phát hiện bộ dạng anh không giống đùa, cười: “Mẹ họ, cậu thật giỏi.”

Hắn Thạch Cẩm Hành không phải muốn tìm người sao? Được nha, Đồng Thiếu Khinh lập tức đứng lên, nắm cổ anh, kéo anh đi đến chỗ nghỉ ngơi hào trang của các cô gái anh chàng trong quán.

Bọn họ đến đột ngột dọa sợ tất cả người trong phòng.

“Nè, trợn to ánh mắt của cậu àm nhìn đi, cậu muốn tìm loại nào?” Đồng Thiếu Khinh chỉ vào đám tria bao mặt táng môi đỏ trong phòng, trong đó cũng có rất nhiều người trẻ đẹp: “Nhìn xem, eo nhỏ chân dài, muốn mặt đẹp cũng có mặt đẹp, muốn đáng người cũng có đáng người, cậu thích loại nào?”

Lúc đến trước cửa, ngược lại Thạch Cẩm Hành lại dùng tay chống cửa, không chịu bước vào.

Khí tức nơi đây khiến anh nhú mảy.

“Mau nhìn, coi trọng loại gì, tôi sẽ bao xuống cho cậu, cho cậu chơi cả đời, thế nào? Bạn bè vậy cũng tốt quá ha?” Đồng Thiếu Khinh cười, anh đoán chắc Thạch Cẩn Hành chường mắt hết tất cả người ở đây.

Những gương mặt muôn hình muôn vẻ xẹt ngang mặt Thạch Cẩn, không có khuôn mặt nào là vừa ý cả, hết như bọn họ là một hàng thực phẩm chờ người xem giá...

Đột nhiên anh đẩy Đồng Thiếu Khinh ra, chỉnh sửa áo mình lại, muốn rời khỏi nơi ghê tởm này.

“Tôi chỉ thật không hiểu, dựa vào gì mà em ấy lại cự tuyệt tôi?”

“Bởi vì cậu rất kiêu ngạo.”

Thạch Cẩn Hành rất không đồng ý mà nhìn Đồng Thiếu Khinh, cơ mà đối với việc này, dù anh không đồng ý thì sao chứ.

“Đầu gối.” Đồng Thiếu Khinh tức giận mà mắng anh, xoa thắt lưng tìm một chỗ phát kén để hút điếu thuốc.

“Gần đây cậu thật thích hút thuốc.”

Người thanh niên đứng đối diện phun khói thật phìền, nhưng anh phìền cái gì, Thạch Cẩn Hành cũng không biết, cũng không tự ngẫm nghĩ lại.

Có đôi khi khaong cách giữa anh và Đồng Thiếu Khinh rất gần, nhưng đôi lúc lại rất xa.

Người chính là loại sinh vật như vậy, vĩnh viễn sẽ không để mình vĩnh viễn ý lại một người, nếu không thì sẽ dễ để mất đi bản thân.

Nhưng mà cũng có thể nói, trong lòng cũng khát vọng một người sẽ ý lại avfo mình vĩnh viễn.

“Tôi về.”

Hôm nay nên tới đây, từng người lái xe tới, rồi đi cũng là tự mình lái về.

“Cậu Thạch, không chơi sao?”

Lúc đi qua cửa, chủ nhà tưởng muốn giữ Thạch Cẩn Hành lại.

Thạch Cẩn Hành gật đầu với người đó từ xa xem như đồng ý, bước chân không chút dừng lại.

“Muốn nói với anh một vài chuyện.”

Người kia theo anh đi ra.

Ở chỗ đèn tương đối sáng, Thạch Cẩn Hành mới nhìn rõ người kia, ngoài ý muốn à một người rất trẻ, lớn lên hơi giống cái người một đêm tình với anh hôm qua*, đều cùng dạng cao gầy, gương mặt thanh tú, tính cách lại ngại ngùng.

(*Đừng nghĩ bậy, là bạn Đào)

“Cậu Thạch?” Thanh niên bị anh nhìn chăm chăm, tim đập có chút nhanh.

Lợi thế trên tay cậu không nhiều, nếu có lâm vào tình huống quan trọng, cậu cảm thấy làm bạn giường với Thạch Cẩn Hành cũng được lắm.

“Tới giờ rồi.” Thạch Cẩn Hành nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói tạm biệt với cậu.

“A?”

Mấy giây trước còn nhìn mình theo kiểu “Sắc mị mị”, mà giờ lại

...

“Đêm nay không cần từ chối nữa, Đào fan đang ngao ngao gọi em đó!”

“Tối hôm qua vốn là thời gian nghỉ mà.” Đào Diệp uống một ly trà lạnh cho thấm giọng, hạ hỏa mình xuống, thuận tiện nhìn thoáng qua danh sách bài hát... Giờ cũng không có ý muốn nên đưa quyền chọn bài cho đội trưởng.

Cái Eo Thon là cái quỷ gì vậy, còn Thanh Hoặc nữa chứ?

“Không hát được.”

“Anh không tin, chắc chắn em sẽ hát được.”

Bên kia không có đáp lại, đội trưởng ngưng ngưng nói cho cậu thời gian, không để cho gấp quá: “Còn nửa giờ, em luyện tập cho nhuần ha.”

Đây là cho thời gian hả?

“Nếu không cho mấy ngày đi, cổ họng em có chút khàn, có thể sẽ hát không tốt.”

“Bây giờ nói vài câu nghe xem, không chừng càng gọi cảm thì sao?”

“Gọi cảm cái đầu ạn.”

Đào Diệp trợn mắt, ngồi lệch qua bên ghế, đeo tai phone nghe người khác hát bài Cái Eo Thon.

“Thật ra em rất hợp với con đường gọi cảm á, em không biết fan em rất muốn sao?”

Đội trưởng lại nói thêm: “Kỳ thật anh rất xem trọng em, anh nghĩ em có thể thoát ra internet, trở thành một ca sĩ chân chính, em có tin không?”

“Đương nhiên, anh không biết yêu cầu ngoại hình như thế nào, nếu lớn lên mà đẹp, vậy thì càng tốt hơn.”

“Ê, em có nhìn tin tức không, có gì tốt sao?”

Đội trưởng nói liên miên cần nhẫn, khác hẳn mấy thứ mà Đào Diệp nghĩ trong đầu.

Cậu không muốn nói gì, giờ chỉ đắm chìm trong tiếng hát, nhớ tới tiếng rên khêu gọi của mình đêm qua.

Nghĩ đến thì đúng là không thể tin nổi, những thứ trải qua không tầm thường đó, hết như những nhân vật nam chính rong phim, cách cậu có chút xa.

Bây giờ cậu ngồi đây luyện bài hát sắp biểu diễn, là một thanh niên vất vả kiếm cơm ngày ba bữa, mình thật sự phải kiên định, phải thực tế mới được.

“Đào Diệp, Đào tử, Đào tổng?”

“Em đang luyện hát, đội trưởng = =”

Bài hát Chiếc Eo Thon kia hơi khó hát, đội trưởng đưa cho Đào Diệp ba bài, tối nay Đào Diệp chỉ mới luyện một bài.

“Vậy là tốt rồi, chờ em lúc mười một giờ.”

Nhóm fan lại nổ tung, thời gian hát của Đào tổng càng ngày càng bị kéo đi!

Trước kia là mười giờ, hảo đi, sau lại mười giờ rưỡi, cũng có thể tiếp thu, nhưng là hiện tại đặc biệt sao chậm lại đến mười một giờ!

Nghe nói thời gian là do đội trưởng sắp xếp, nên đối tượng bị oán trách cũng là đội trưởng, chứ không phải Đào Diệp.

Đội trưởng cảm thấy rất oan uổng: “Cơ mà hôm nay Đào tổng của các bạn lại hát Chiếc Eo Thon, các bạn có thấy tôi tốt hay không!?”

“Hử?”

“Chiếc Eo Thon!”

Mười một giờ trên Quốc Sắc Thiên Hương, đây nay đã định sẽ nổi lửa.

Bởi vì người yêu thích tiếng thở gấp của Đào Chín rất nhiều, mặc dù là fan qua đường, nhưng cũng sẽ không từ chối bữa tiệc âm thanh này.

Thanh âm không kịp khôi phục nên có chút khàn khàn, nhưng Đào Diệp đã rất cố gắng để hát, tận sức hát hết những bài hát.

“Bài hát này thật khó hát.” Tranh thủ lúc ngắt giữa bài, Đào Diệp thở hồng hộc trên mạng mà nói, tranh thủ thời gian tám mấy câu với fan: “Lần sau đừng để tôi hát mấy bài này nữa, sẽ tắt thở sớm...”

Tiết tấu lại tới nữa, Đào Diệp nhận mệnh mà hát tiếp.

“Lần sau tôi sẽ không hát mấy bài loại này nữa.” Qaun trọng là mắt mặt, cậu hát xong cứ cảm thấy cả người muốn nóng lên.

Tiếng thở gấp kia mang giọng điệu làm nũng như có như không, khiến nhóm của cậu nổ tung ở khu bình luận.

Muốn nổ tung không chỉ họ àm còn có một người khác.

“Em đang ở đâu?” Buổi biểu diễn riêng của Đào Diệp vừa chấm dứt, thì đã nhận được một tin nhắn được gửi tới.

Hiện tại đã là mười một giờ bốn mươi lăm phút, gần rạng sáng rồi.

Đào Diệp chuẩn bị ngủ, tài khoản tài khoản YY lại nhận được tin nhắn.

“= = không phải nói là không liên hệ sao?” Cậu liếc mắt đã nhận ra, tài khoản YY này là của Cẩn Y Dạ Hành.

Qua một hồi, người kia nói: “Em không giống với hiện thực.”

Đào Diệp ngẩn người, sau đó hồi âm lại cho anh: “Những lời này cũng rất thích hợp với anh.” Anh càng khác hơn ấy chứ, không có chút xiu nào gọi là dịu dàng hết.

“Vậy em có nghĩ tới không, vì sao lại vậy?”

Internet đúng là rất khác với hiện thực, nhưng không phải nói, không phải do bản thân mình giả dối, mà do phương thức giao lưu khác nhau, cho nên biểu hiện bản thân ra hơi khác thôi.

Thạch Cẩn Hành nói Đào Diệp trên internet và hiện thực khác nhau, Đào Diệp sao cũng không cảm thấy vậy, quả thực nhị sự phụ trên mạng rất tốt, rời mạng thì khỏi nói, rất khiến người ta bó tay.

?\$

38. Chương 38: Không Tên

Vấn đề của Thạch Cẩn Hành, Đào Diệp cũng cẩn thận mà ngầm nghĩ một chút. Thật ra không cần ngầm nghĩ, thì bản thân cậu cũng biết rõ ràng.

“Có, tôi cảm thấy khi ở trên mạng tôi mới sống tốt với người ta được, còn ở hiện thực thì không thích hợp giao lưu với người khác.”

“...” Một chuỗi chấm chấm chấm, biểu đạt đầy đủ cảm xúc hiện giờ của Thạch Cẩn Hành.

“Cho nên anh tìm tôi để làm gì?” Đào Diệp cầm lấy di động, đổi thành dùng YY trên di động, sau đó đóng máy tính, chui vào chăn chuẩn bị ngủ.

“Tìm em để nói chuyện phiếm.”

Đào Diệp trợn ngược mắt, cậu lại nghĩ tới nhị sự phụ nghiêm trang chừng chạc tổng game.

“Hôm nay tôi rất mệt, sau khi làm thêm ở quán bar về vẫn phải hát.” Cậu uyển chuyển ám chỉ, rằng mình đang cần nghỉ ngơi.

“Giờ em đang ở đâu?” Thạch Cẩm Hành hoàn toàn không có ý ngủ mà ngồi trong phòng khách nhà mình, anh nhìn khung đối thoại trên điện thoại, im lặng một giây, sau đó trực tiếp mà gọi điện thoại qua cho Đào Diệp.

Bởi vì số trước bị kéo vào số đen, cho nên đổi một số khác gọi tới.

“...” Nhìn thấy cuộc gọi lạ, Đào Diệp có chút sợ hãi, không cần đoán cũng biết người này là ai.

Hình như kết cục của bọn họ là cả đời này không qua lại với nhau mà?

Nhưng mà Thạch Cẩm Hành lúc nào cũng đổi mới cái nhìn của Đào Diệp, rõ ràng không thích lên giường với con trai, rõ ràng nói không cùng chơi với mình, vậy mà mới qua một ngày đã gọi lại cho mình.

Đột nhiên cảm thấy, anh trai kể bên khi theo đuổi bạn gái cũng không có cái tiết tấu này...

“Anh hỏi địa chỉ của tôi để chi? Muốn gửi lưỡi dao cho tôi hả?” Đào Diệp nhận điện thoại rồi nói.

“Sao em biết là tôi?” Người bên kia điện thoại nghi hoặc.

Đào Diệp ngại ngùng nói với anh, rằng trừ khi nhấn nhầm phím, thì sẽ không ai gọi cho mình lúc đêm hôm thế này.

“Anh vẫn chưa trả lời tôi, muốn địa chỉ của tôi để làm gì?” Cậu thật có chút tò mò: “Chẳng lẽ anh muốn tìm tôi?”

“Bây giờ tôi muốn gặp em”. Không biết anh đang ở đâu mà nói thế

Lúc Đào Diệp nhìn đồng hồ, có chút chịu không nổi anh: “Anh có biết giờ là mấy giờ không?” Hơn nữa đây cũng không phải trọng điểm: “Anh gặp tôi để chi?”

“Gặp thì nói.” Thạch Cẩm Hành nói: “Ở đâu, gửi địa chỉ cho tôi nhanh.”

“Anh đúng là quá kỳ lạ.” Đào Diệp suy xét một chút, lắc đầu: “Hình như tôi nó với anh là chúng ta là người không chung đường, tôi không muốn gặp anh.”

“Em đang đứng trên đường kia?”

“Hả?”

Thạch Cẩm Hành bĩu môi nói: “Thay đổi đường.”

“Anh đổi hay tôi đổi?”

“Tôi cải.”

“Tin anh mới sợ...” Đào Diệp nở nụ cười, rõ ràng không tin.

“Nói.”

“Thật sự không quan trọng.” Đào Diệp đổi di động sang tay khác, nằm thẳng trên giường rồi nói với giọng bất đắc dĩ: “Tôi cúp máy đây, về sau đừng gọi cho tôi nữa, ngủ ngon.”

Sau khi nói xong, cũng không để ý tới bên kia nói gì, Đào Diệp trực tiếp tắt máy. Bây giờ cậu cảm thấy có chút mệt mỏi, trong đầu đều là buồn ngủ, tạm thời không rảnh mà đi quản lý chuyện giữa mình với Thạch Cẩm Hành

Hơn nữa đêm nay tiếp cuộc gọi này, tâm tình cũng bình thường hơn rất nhiều, cậu và Thạch Cẩm Hành không phải là oan gia, cũng không phải nợ máu gì, mắng vài câu vương bát đần thì được, chứ không nhất thiết đến mức tiểu nhân.

Sáng sớm hôm sau, dù sao cũng là một thanh niên trẻ tuổi, nên thân thể của Đào Diệp cũng tốt lên nhiều. Lúc soi gương, trừ bỏ có một dấu vết khá rõ ràng ra thì mấy dấu khác đều phai hết.

Cậu mặc một bộ quần áo kiểu dáng bảo thủ, rời nhà đến trường.

Chương trình học sáng nay hơi nhiều, nhưng cậu cũng có thể sắp xếp ổn thỏa. Bởi vì học, nên Đào Diệp cũng không thêm suy nghĩ đến mấy chuyện khác.

Vắt vả lắm mới hết tiết, cậu cảm thấy thoải mái hết cả người.

Hia ngày trước cứ như một giấc mộng, khi ngồi ở phòng ăn, cậu cũng không còn tâm trạng gì mà ăn cơm.

Tiệm cơm hôm nay có cá phúc thọ, cà chua xào trứng, sườn nướng tỏi, cá kho tàu, salad.

Đào Diệp thích ăn chua và ngọt, mỗi lần có cà chua cậu đều gọi hết.

Mới vừa đưa một thìa cơm vào miệng, mắt của cậu đã trông thấy một đôi giày thể thao xám bước tới trước mặt mình, nhìn lên chút thì thấy một chiếc quần thể thao màu xám nhạt.

“Thích ăn cà chua?” Thạch Cẩm Hành xoay người nhìn cậu.

Áo thun chữ T màu trắng kèm quần thể thao xám nhạt, hôm nay anh mặc hệt như kiểu của Đào Diệp, nhìn rất trẻ trung.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Đào Diệp nhanh buông thìa xuống, ho vài tiếng.

“Sao em lại không cẩn thận vậy chứ.” Rõ ràng anh là đầu sỏ gây tội vậy mà lại cau có chỉ trích người khác.

“Anh, khụ khụ, anh tới trường tôi làm gì?” Đào Diệp vắt vả lắm mới ho xong, rút một miếng khăn giấy trên bàn lau miệng.

“Tôi tìm em.” Thạch Cẩm Hành bước ra sau nhìn khắp bốn phía, sau đó kéo một chiếc ghế ngồi xuống cạnh Đào Diệp.

Trong quán hiện giờ rất náo nhiệt, anh đến đã khiến không ít sinh viên chú ý.

Hai anh đẹp trai ngồi cùng chỗ, một người biểu tình khó chịu, một người thì biểu tình nghiêm túc, không khỏi khiến người khác tò mò về mối quan hệ giữa họ.

“Ăn cơm trưa chưa?” Đào Diệp vừa nói vừa uống nước, cậu cảm thấy gần đây cổ họng mình có chút khó chịu.

“Chưa ăn.” Thạch Cẩm Hành vừa tan lớp đã tới, nên cũng chưa ăn trưa.

“...” Anh mắt Đào Diệp chớp chớp, cậu vẫn muốn tập trung uống nước, chỉ cần uống xong là phải đối mặt với vị khách không mời mà tới này: “Vậy anh ăn chút cơm đi, sẵn nếm thử đồ ăn của trường tôi.”

“Em thật bình tĩnh.” Trên mặt Thạch Cẩm Hành có chút lạnh lùng, giống như không vừa lòng mấy thái độ của Đào Diệp.

“Vậy anh muốn tôi thế nào?” Đào Diệp khép hờ mắt, ngẫu nhiên nhúc nhích, mím miệng thành một đường thẳng: “Tôi không muốn anh tới đây.” Cậu thẳng thắn nói những lời tổng lòng ra.

“Nếu tôi nhất định phải tới?” Ánh mắt Thạch Cẩm Hành bướng bỉnh dõi theo cậu.

“Nếu anh muốn tới, tôi có ngăn cũng không được.” Đào Diệp nói xong, lại cầm thìa lên, ăn cơm trưa của mình, nói thêm: “Lần sau gặp lại tôi sẽ vờ như không quen biết anh.”

“...” Thạch Cẩm Hành bị nghẹn không nói được.

Anh ngồi một hồi, đứng dậy đi trước quầy cơm, xếp hàng gọi một phần cơm trưa.

Cầm lên nhìn, thì thấy cũng có vài món được.

Thạch Cẩm Hành dùng đũa của mình, gắp từng miếng từng miếng đặt trong bát của Đào Diệp.

“...” Thịt đưa tới miệng không ăn thì phí, Đào Diệp nhìn mấy cái sườn trong bát vài giây, sau đó vui vẻ gắp cho vào miệng.

Nhìn thấy cậu ăn thật, đôi đũa của Thạch Cẩm Hành lại hơi dừng lại...

Trong lòng có cảm giác ngứa ngứa, hệt như có một đàn kiến đang bò tới bò lui.

Bữa cơm này Thạch Cẩm Hành không dung hết, anh ăn hết cơm trắng thì đã cảm thấy no rồi...

“Anh về đi.” Đào Diệp lấy khăn tay lau cái miệng bóng loáng của mình, trong lòng có chút khó chịu, thật không biết làm sao mới giải quyết được vị đại thần này.

“Buổi chiều không có tiết.” Thạch Cẩm Hành nghiêm trang chứng chắc mà nói dối.

“Nhưng mà tôi có.” Đào Diệp dùng ánh mắt yếu ớt không thể trêu vào mà nhìn anh.

Từ cuộc nói chuyện của anh và Đồng Thiếu Khinh, từ những cử chỉ của họ, cậu biết rõ rất nhiều việc. Chỉ là Đào Diệp không muốn tìm hiểu sâu xa là cuối cùng thân phận của đối phương là gì, có đôi khi không biết gì lại tốt hơn.

Đặc biệt là loại người khuyết thiếu tự tin như cậu.

“VẬY em mang số điện thoại của tôi ra khỏi đó đi.”

“Hả?” Đào Diệp nhất thời phản ứng không kịp.

“Số đen.”

Đối tượng bị mình kéo vào số đen lại chính miệng đòi bỏ ra, Đào Diệp mỉm cười, tràn ra một cảm giác xấu hổ, nhưng mà cậu cũng không muốn xóa sổ của Thạch Cẩm Hành khỏi số đen.

“Tôi có số khác, em kéo vào số đen hết cũng được.” Thạch Cẩm Hành ngấm chiếc di động trên bàn của Đào Diệp, việc làm tiếp theo của anh lại chọc giận đối phương.

Trợn mắt há mồm nhìn anh đùa giỡn điện thoại của mình, Đào Diệp nói lắp: “Anh... anh...” Cậu hơi hổ hân khi lú trước không lập mặt khẩu cho điện thoại của mình.

“Được rồi.” Thạch Cẩm Hành đã cái xong, trả điện thoại lại cho cậu.

Đào Diệp đen mặt tiếp nhận, phát ra kháng nghị: “Anh đừng điện thoại tôi tùy tiện vậy thật không tốt lắm đâu.”

Thạch Cẩm Hành liếc mắt nói: “Tôi chỉ biết cách đó.”

“...” Mẹ nó, những lời này thiệt khi dễ người mà, dù là tượng đất cũng có ba phần lửa, Đào Diệp đứng lên nói: “Tôi đi đây, anh cứ tự tiện.”

Thạch Cẩm Hành đưa tay nắm lại cổ tay cậu, nắm đến rất chặt: “Tôi nay tội tới tìm em.”

“Không cần đến.” Đào Diệp phản ứng nhanh lại, nhưng là cố kỵ người chung quanh, cậu lại nhẫn nhịn, lựa chọn dàn xếp ổn thỏa: “Anh đi theo tôi.”

Dù cho đi ra ngoài, Thạch Cẩm Hành cũng không buông tay Đào Diệp ra, tay lực của anh rất lớn, lớn đến kinh người.

Đào Diệp có thể khẳng định, nếu phải đánh giá, thì mình đúng thật không phải đối thủ của Thạch Cẩm Hành.

“Nơi này rất yên tĩnh, nói ở đây đi.” Đưa Thạch Cẩm Hành đến cuối vườn, Đào Diệp không dấu vết mà vẫy vẫy tay, lại thấy không xê dịch được gì, đối phương nắm rất chặt.

“Ừ, tôi thu hồi lời nói hôm đó.” Thạch Cẩm Hành kéo Đào Diệp đến trước người, giam cầm giữa ngực mình và bức tường, đôi mắt thẳng tắp về phía cậu: “Tôi sẽ không buông tha em.”

Đào Diệp ngừng thở, làm bộ bình tĩnh: “Vì sao?”

“Muốn lý do sao?” Thạch Cẩm Hành từ từ nâng hai tay cậu lên, cố định lên trên đỉnh đầu khiến khuôn mặt cả hai cách nhau không tới một tấc. Khí tức khi nói chuyện tỏa trên mặt Đào Diệp: “Em theo tôi cũng không phải chuyện xấu.”

Không cần anh nói thêm, Đào Diệp cũng tự hiểu được.

Tên Thạch Cẩn Hành này, là một tấm thẻ thông hành ở thủ đô, đi theo anh chẳng khác nào một bước lên trời.

“Tôi không muốn.” Đào Diệp rất nghiêm túc mà nhìn anh, hy vọng anh có thể hiểu, không phải ai cũng sẽ thích cái loại như thế này.

“Nếu như tôi muốn em theo tôi thì sao?” Mối Thạch Cẩn Hành dán trên khóe môi cậu, thái độ mạnh mẽ.

“Tôi thật không muốn...” Đào Diệp chưa nói xong đã bị vỗ lấy.

“Vậy tôi sẽ cưỡng gian em.” Thạch Cẩn Hành lại cắn miệng của cậu, đồng thời lấy đầu gối tách hai chân của Đào Diệp ra, gắt ghao áp nửa người dưới lên người cậu.

Cảm nhận được nơi đặc thù của phái nam kia, mặt Đào Diệp nóng bừng như lửa đốt, trong thoáng chốc đỏ hết, rồi quay sang xanh mét.

p

39. Chương 39: Nhiệt Tình

Lớn đến vậy mà Đào Diệp mới thấy người ta đùa giỡn lưu manh với mình, hơn nữa còn là một người đàn ông.

Trong nháy mắt cậu cứng người một chút, bởi vì xúc cảm cảm trên đùi, nên khiến cậu nhớ lại hình ảnh đêm qua.

Tuy rằng đêm hôm đó uống rượu, nhưng cũng không phải do cường bức. Cuối cùng coi như là ôm ỡ, không quan tâm mà để Thạch Cẩn Hành quậy đến nửa đêm.

Quá trình chi tiết thì không nhớ rõ, những dù sao cũng cảm nhận được lúc làm tình.

Đột nhiên cậu đỏ mặt: “Tôi muốn hỏi một chút, đừng nói là vì anh... vì anh lăn giường với tôi, cảm thấy được... cho nên...” Nói ra những lời này cũng là cực hạn đối với Đào Diệp, mặt và cổ cũng đỏ hết, làn da trên người cũng nóng rất.

“Em cũng có thể nghĩ vậy.” Trong mắt Thạch Cẩn Hành bây giờ chỉ là đôi môi đang đóng mở kia, nên cũng không có tâm trạng đi trả lời, đây là lần thứ ba anh chạm đến đôi môi mềm mại kia.

Đáp án Thạch Cẩn Hành cũng nằm trong dự kiến của Đào Diệp, tuy thế nhưng cậu vẫn có chút tức giận.

Cho nên nói Thạch Cẩn Hành căn bản là một loại động vật đầy dục vọng... Cũng có thể nói, nhìn qua biểu hiện tối qua của anh, thật đúng là hùn mãnh như vậy.

“Nhưng tôi không phải loại người vậy, ở Trung Quốc không một triệu thì cũng tám ngàn, anh đi tìm người khác cũng giống tôi thôi.” Đào Diệp nói, ý là rất cảm thâm cho anh, khuyên nhủ anh không cần chấp nhất mình nữa.

Không sai, người giống cậu có rất nhiều.

“Nhưng tôi lười tìm.” Nhìn thấy gương mặt tức giận của Đào Diệp, ánh mắt của Thạch Cẩn Hành cong một chút, có lẽ đây là lý do anh thích nhìn Đào Diệp.

Mỗi hành động của Đào luôn có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

“Anh không sợ ngồi tù sao?” Đào Diệp đứng bên cạnh biểu đạt sự không đồng ý của mình.

“Không sợ.” Trong nội tâm của Thạch Cẩn Hành đối với hai chữ đó không sợ miếng nào, anh cúi đầu nhìn thùy tai dưới mắt mình, hôn vành tai hơi đỏ lên kia, nói: “Tối nay tôi lại đến tìm em.”

“...” Xúc cảm ấm áp khiến Đào Diệp cúi đầu, cậu cắn răng không nói lời nào

Lê mê đặt thân thể trên người cậu một chốc, sau cũng chậm rãi buông ra: “Tôi biết em không nguyện ý.”

“Vậy sao anh còn bức bách tôi?” Đào Diệp quay sang, nhìn thanh niên đứng trước mặt mình, gương mặt lạnh xuống, biểu tình cố chấp.

Có lẽ lãnh tính chỉ là của nguy trang của cậu, biểu tình giấu dưới nguy trang mới chính là cậu.

Lúc này Đào Diệp cảm giác rất sợ anh, sự sợ hãi từ tận sâu trong tâm.

“Tôi về trường học.” Thạch Cẩm Hành lui ra phía sau hai bước, cách một khoảng cách ra với cậu.

“Ừ...”

Anh chưa nói xong đã rời đi, trong lòng của Đào Diệp còn tràn đầy nghi vấn, cậu hỏi một câu cuối cùng: “Nếu tôi thật không nguyện ý, anh sẽ làm gì với tôi?”

Lúc đợi chờ đáp án, cậu cố lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt đối phương. Đồng thời cũng muốn thông qua con đường như vậy, nhìn xem Thạch Cẩm Hành có khả năng thương hại mình hay không.

Đáng tiếc nguyện vọng của cậu đã thất bại: “Nếu em không nguyện ý, thì tốt nhất không nên để tôi tìm ra em.” Đây là câu trả lời của Thạch Cẩm Hành.

“...” Nghe câu nói của anh, tay chân Đào Diệp lạnh lẽo lại rồi tựa vào tường, tạm thời không biết nên làm gì tiếp.

“Tôi đi.” Lúc này Thạch Cẩm Hành mới đi.

Đào Diệp ngây người tại chỗ trong mấy phút, sau đó lấy điện thoại ra để nhắn tin cho anh.

“Thạch Cẩm Hành, tối nay tôi còn phải đến quán bar làm thêm, anh đừng đến tìm tôi, tôi không có thời gian để ở cùng anh.”

Thạch Cẩm Hành nhanh chóng hồi âm lại cho cậu: “Quán bar em làm thêm có tên là gì?”

Đào Diệp không muốn lộ ra địa chỉ nơi làm thêm của mình, cho nên không trả lời.

“Tối gặp lại.” Ba chữ mà Thạch Cẩm Hành gửi lại thật khiến người ta ngứa gan, hoặc là nói đau gan.

Đào Diệp che mặt khó chịu, sau quyết định đi bước nào tính bước đó.

Tham gia hai tiết học chiều xong, đồng hồ cũng điểm tới bốn giờ, Đào Diệp rời khỏi trường.

Trên xe bus, cậu nhận được cuộc gọi từ Thạch Cẩm Hành, hỏi cậu giờ đang ở đâu?

Đào Diệp hoảng hốt nhớ tới, lúc đó mình ngu ngốc mà gửi thời khóa biểu cho anh ta một bản.

Cậu lại khó chịu che trán, thật đau đầu: “Tôi lại quán bar làm thêm.”

“Sớm vậy sao?”

“Ừ.”

Đối phương lại hỏi địa chỉ cậu làm thêm, nhưng cậu vẫn không nói, không quan tâm là hỏi bao nhiêu lần, đều cần rằng im miệng.

Cuối cùng Đào Diệp mạnh mẽ cúp điện thoại, nháy mắt có chút sáng khoái, nhưng cũng có chút hơi thấp thỏm, cậu vẫn sợ hãi Thạch Cẩm Hành dùng chiêu hay thủ đoạn với mình.

“Sao nay tới sớm vậy? Ăn cơm chưa?”

Mới 5 giờ chiều thôi, người trong quán bar cũng không nhiều lắm, những khách hàng đó tụ nhau thành những nhóm nhỏ, không khí rất lười biếng.

“Còn chưa ăn, anh Vũ ăn chưa?” Đào Diệp chào hỏi như bình thường, chẳng qua có chút không yên lòng.

“Làm sao vậy?” Em trai lại không vui sao?

Lắc đầu, Đào Diệp chần chờ mà nói: “Em hỏi một chuyện được không?”

“Ừ, đi, lại phòng luyện rồi nói.” Trần Duy Vũ dẫn đầu đi trước.

Đào Diệp đi theo anh, cậu thật lòn muốn nghe ý kiến cu người khác.

“Hút thuốc không?”

“Không hút.”

“Vậy nói đi.”

Trần Duy Vũ là người mà Đào Diệp tương đối tin tưởng, hơn nữa Đào Diệp cảm thấy người này trải đời rất nhiều, ý nghĩ luôn chín chắn.

Kéo hai ghế ngồi ở trong phòng luyện, Đào Diệp ôm đàn ghi-ta, một bên câu có câu không mà tường thuật lại mối nghiệt duyên giữa mình và Thạch Cẩm Hành.

Vừa nói câu đầu tiên Trần Duy Vũ đã cười: “Phốc, em chơi nick gay để đi gạt người hả?”

Đào Diệp thật bất đắc dĩ: “Không có, cơ bản không phải để gạt ai.”

Nick gay đại khái là vết dơ của cậu, Đào Diệp cũng không rõ lắm, dù sao đến cuối thì cậu cũng cảm thấy, rằng mình rất có lỗi với người khác.

Nhưng sau đó lại xảy ra nhiều chuyện vậy, cậu cảm thấy giữa họ o còn nợ nần gì nữa, hẳn nên dừng lại.

“Em nói bối cảnh của cậu ta không đơn giản?”

“Có thể là là học sinh của Cao Quan.”

Đối với thân phận thật sự của Thạch Cẩm Hành và Đồng Thiếu Khinh, hiện tại chỉ là suy đoán, nhưng khẳng định rất có tiền.

“Chuyện nhỏ vậy cũng xứng để em phiền hả?” Trần Duy Vũ còn tưởng rằng là chuyện gì khó lắm, anh cười nói: “Thật ra muốn giải quyết thì rất đơn giản nha, không khó chút nào.”

“Làm sao?” Đào Diệp nhìn anh.

“Nếu em và cậu ta đã có quan hệ qua, thì cũng đừng bận tâm là một hay hai lần.” Trần Duy Vũ nhìn cậu nói: “Có nghe câu này chưa? Không chiếm được mới là tốt nhất.”

“...” Đào Diệp không phải ngu ngốc, đương nhiên cậu biết thâm ý sâu xa tổng câu nói này.

Cẩn thận ngẫm lại, cũng không là không có lý.

“Anh dạy cho em một biện pháp, em liều mạng trở thành một tiểu yêu tình nhiệt tình dính người đi, cam đoan không quá ba ngày, cậu ta sẽ chịu không nổi mà chia tay với em.” Trần Duy Vũ ngồi ở trên ghế mà cười đến điên đảo, anh cảm thấy việc này rất thú vị.

“...” Tiểu yêu tình nhiệt tình dính người, Đào Diệp cả người cứng ngắc, cậu không làm được cái này đâu.

“Em ngẫm lại xem, em muốn giải quyết vấn đề nhanh, hay là muốn bị lôi kéo tiếp?” Trần Duy Vũ khuyên nhủ: “Cơ mà đây là chuyện riêng của em, anh không thể can thiệp vào quyết định của em hết, tự em suy nghĩ đi.”

Bọn họ nói chuyện nói tới đây, Trần Duy Vũ cũng không nói chi tiết, khiến Đào Diệp tự mình suy nghĩ.

Cúi đầu luyện hát một lần, Đào Diệp lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy một vài tin nhắn chưa xem, tin cuối thật khiến người ta rợn người.

Thạch Cẩm Hành vậy mà muốn đến phố quán bar tìm cậu...

Đào Diệp xoa chiếc trán đau, mình đang ở quán đầu phố nha, nên chỉ cần đến quầy lễ tân là biết liền.

“Tôi ở quán bar XX, anh lại đây đi.”

Gửi tin nhắn xong, Đào Diệp tựa vào trên ghế mà xuất thần, trong đầu cân nhắc lời nói của Trần Duy Vũ.

Quả thật cậu không đặc nổi người như Thạch Cẩn Hành, biện pháp bảo toàn không sút mẻ chính là khiến đối phương chủ động rời xa mình.

“...” Đào Diệp cắn miệng, nhìn chiếc gương bên cạnh, bình thường cậu không thích cười, cũng không biết lấy lòng người.

Cậu khác xa kiểu tiểu yêu tinh dính người, thật có chút khó làm.

“Đào Diệp, có người tìm cậu.” Một người phục vụ bước vào, gõ cửa, đánh gãy ý nghĩ của Đào Diệp.

“Vâng, cảm ơn.” Đào Diệp buông đàn ghi-ta xuống, cậu biết rõ người tìm mình là ai.

Cậu đứng lên sửa chút quần áo của mình, rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Thân ảnh cao gầy của Thạch Cẩn Hành xuất hiện trước bàn lê tân.

Vẻ mặt vẫn ác liệt như cũ, khí thế và uy áp trên người thật không tương xứng với số tuổi hiện giờ của anh.

Anh nhìn thấy người thanh niên không được tự nhiên kia, cậu ta không tình nguyện bước tới bên cạnh mình.

“Anh chán lắm sao mà lại mò đến đây?” Đào Diệp nói, lựa chọn quên rằng mình là người đưa địa chỉ cho anh.

Thạch Cẩn Hành đứng ở đó, biểu tình không thay đổi gì, chỉ là mắt anh hơi nheo lại một chút.

“Đúng là rất chán.”

Mấy năm nay của anh hơn phân nửa là vượt qua bởi sự nhàm chán.

Bên người trừ Đồng Thiếu Khinh ra thì không có ai khác, người anh muốn tìm để ở cạnh, không phải là những người bình thường kia.

Đồng Thiếu Khinh nói Thạch Cẩn Hành kiêu ngạo, thật cũng đúng.

Anh kiêu ngạo đến nỗi, nếu Đào Diệp có thể xâm nhập hiểu biết anh, thì sẽ biết bệnh của anh đã rất nguy kịch, không thể trị được.

“Tìm tôi làm gì?” Đào Diệp cảm giác cái câu mà mình nói nhiều nhất gần đây chính là câu này.

“Làm gì cũng được.” Thạch Cẩn Hành nhìn Đào Diệp trong chốc lát, sau đó kéo cổ tay của cậu, hướng ra bên ngoài quán bar, bước chân có chút vội vã.

Thế cho nên khiến Đào Diệp cảm thấy, mình chẳng qua chỉ là món đồ chơi mà đối phương đang rất muốn có, cậu ở đây chỉ vì cùng anh, để anh chiếm hữu.

“Tôi còn chưa ăn chiều.” Đào Diệp thả mềm giọng, thu hồi mấy ý nghĩ miễn cưỡng, có chút ý muốn thay đổi thái độ.

“Vậy tôi mang em đi ăn.” Thạch Cẩn Hành cảm nhận được đối phương nghe theo, nên cũng buông lỏng lực đạo nắm trên tay cậu, thật ra anh không phải kiểu người thô lỗ.

Chủ là bị từ chối nhiều lần, nên hơi nghi vấn nhân sinh của bản thân.

“Đi ăn ở đâu?” Đào Diệp nói: “Đừng đi xa quá, tám giờ tối nay tôi phải làm thêm.”

Nhưng mà bây giờ mới đầu năm giờ chiều, còn rất sớm.

“Không để em đến trễ là được.” Mục đích của Thạch Cẩn Hành rất mạnh, trực tiếp đưa Đào Diệp đến một khách sạn, ăn cơm trước, thuê phòng sau.

Nhìn thấy chiếc chìa khóa phòng kia, Đào Diệp có chút đau gan, đối phương thật đúng coi mình là bạn giường nha.

Đi với anh chỉ có thể là làm chuyện kia thôi.

Ăn cơm tốn một tiếng đồng hồ, đầu sáu giờ thì vào phòng.

“Em đi tắm trước đi.” Thạch Cẩn Hành vừa nghe điện thoại, vừa tranh thủ nói với Đào Diệp.

Đào Diệp ngồi ở trên giường vẫn không nhúc nhích, cậu không muốn mới ăn no xong lại đi lăn giường.

Cho nên khi Thạch Cẩm Hành tiếp điện thoại xong, cậu cũng không động đậy gì.

Người kia đi đến trước mặt cậu, nhìn từ trên cao xuống, dùng đôi mắt đen như mực theo dõi cậu: “Nói chuyện một chút, thứ em muốn mà tôi không có là gì?”

Đào Diệp ngẩng đầu, thì ra anh vẫn còn nhớ rõ lời nói của mình, nhưng đây quả thực đúng là một cái có tuyệt vời để từ chối...

“Em không nguyện ý, cảm thấy tôi không xứng với em ở chỗ nào?” Thạch Cẩm Hành xoay người, đưa tay nắm cầm Đào Diệp, khiến hai gương mặt của họ kéo sát lại nhau.

Hành động vậy tràn đầy uy áp, làm Đào Diệp há miệng mà không nói ra được lời nào.

Chẳng lẽ Thạch Cẩm Hành luôn vì câu nói kia của mình mà canh cánh trong lòng?

Vậy anh ta rất là tự phụ nha...

tzg

40. Chương 40: Bạn Giường

Đào Diệp dùng hai tay chống xuống, nâng đỡ thân thể của mình, cậu muốn tách ra một xíu với khuôn mặt của Thạch Cẩm Hành, mà trên thực tế cũng đã làm vậy.

“Nói cho cùng, anh chỉ muốn tìm một người bạn giường...” Lúc chán thì hẹn hò với cậu, cũng cậu giết thời gian.

Hệt như trong game, đối phương cũng đã nói qua với mình, thu đồ để chỉ vì chơi vui thôi.

Người như bọn họ căn bản không thật lòng, cũng không biết thật lòng là cái gì.

Cứ việc tức giận và bất công, nhưng trong hiện thực Đào Diệp cũng biết rõ, công bằng đôi khi chỉ là một trò đùa thôi.

Thạch Cẩm Hành không giải thích, Đào Diệp xem như anh đồng ý, cắn khước miệng do dự một chút, nói với anh: “Em đi tắm.”

Nhìn cậu đứng lên từ giường, Thạch Cẩm Hành cảm thấy mình ahwnr là vui vẻ, nhưng cũng không có vậy.

“Nếu em bất mãn gì thì có thể nói thẳng ra?” Mà không phải không nói gì hết, chỉ biết nói không bằng lòng.

“Toàn thân trên dưới của anh đều khiến tôi bất mãn.” Đào Diệp nói xong chữ cuối thì kéo cửa phòng tắm lại.

“...” Thạch Cẩm Hành bị nghẹn đến đau gan, dùng tay xoa xoa ngực.

Kỳ thật nói xong Đào Diệp đã hối hận, cậu không nắm rõ tính tình của Thạch Cẩm Hành, không chừng người kai bị mihf chọc giận, phát điên lên thì xong đời.

“Vừa rồi ngại ngùng.”

Tắm rửa xong, cậu khoác một cái khăn tắm lớn, không tình nguyện mà bước ra giải thích.

Thân thể trẻ trung man theo hơi nước, lúc cậu đi tới, tầm mắt của Thạch Cẩm Hành đã dán lên người cậu, nói đúng hơn là trên hai đùi cậu.

Hai chân của Đào Diệp dài và thẳng, không tình tể giống con gái, cũng không thô lớn như con trai, đó là một loại xinh đẹp rất thuần túy.

“Không sao.” Nể mắt hai chân của cậu, Thạch Cẩn Hành không thèm để ý mà nói, kỳ thật trong lòng vẫn còn chút tức giận.

Gia thế của Thạch gia tốt, Thạch Cẩn Hành xuất thân ở Thạch gia, vừa ra đời là đã thành thiên chi kiêu tử. Người thân rất thương yêu anh, người bên cạnh đều nâng anh lên, ngay cả người ngoài cũng nịnh bợ lấy lòng anh.

So sánh với xuất thân bình thường của Đào Diệp, Thạch Cẩn Hành là sống ở trên mây, anh chưa từng gặp qua việc gì khó khăn, cũng không hiểu sự thỏa hiệp có nghĩa là gì.

Nhưng Đào Diệp lại không sống tự tại được như vậy, cậu hiểu rất rõ thỏa hiệp là gì.

Mình giải thích với Thạch Cẩn Hành, đó chính là một loại thỏa hiệp.

“Vậy anh đi tắm đi.” Cậu nhìn thanh niên bên giường, gương mặt và dáng người xuất sắc, lăn giường với anh cũng không thiệt thòi.

“Không vội, em lại đây.” Thạch Cẩn Hành nói với cậu, biểu tình trên mặt khó dò ra là vui hay buồn, thật khiến người khác sợ hãi.

Đào Diệp thoáng bất an mà đi về phía anh, khi dừng trước mặt một khoảng cách vừa thì bị người kia kéo tay... Lúc cậu biết ý định của Thạch Cẩn Hành thì chỉ còn ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh.

Tiểu yêu tinh dính người... Tiểu yêu tinh dính người... Trong đầu chỉ lóe lại vài chữ này khiến cả người Đào Diệp tản ra khí tức quật cường “thần thiếp làm không được”.

“Em thật nặng.” Trọng lượng trên đùi cũng hơn trăm cân*, trực tiếp ngồi xuống khiến Thạch Cẩn Hành nhú hết cả mày.

(1 cân = 0.5 kg, 100 cân = 50 kg)

“...” Đầu tiên Đào Diệp rất xấu hổ, nhưng sau đó xấu xa mà thầm vui vẻ, hệt như loại vui vẻ khi mèo trộm đuôi móng vuốt ra vậy.

Cơ mà người kia lại phản ứng quá lớn, cộm người, cậu bất an mà ngo ngoáy móng.

Thạch Cẩn Hành ném cậu xuống giường ngay lập tức, sau đó đứng lên nói: “Tôi đi tắm, em chờ một chút.” Sau đó anh bước vào toilet.

Đào Diệp nằm xuống với đôi mắt trống rỗng, sau ngồi dậy nhanh, thấy tất cả đồ của Thạch Cẩn Hành đều đặt ở đầu giường.

Một chiếc di động, một bộ chìa khóa, một chiếc bóp tiền và một cái đồng hồ.

“Thật phoáng khoáng...” Nếu như mình lấy hết mấy thứ này, thì cũng sẽ khiến anh gặp chút khó khăn ha.

Bất quá Đào Diệp sẽ không làm như vậy, bởi vì cậu sẽ mất nhiều hơn có, đến lúc đó khi bị Thạch Cẩn Hành tìm được, thì mình sẽ chết rất thảm.

Đợi khoảng mười lăm phút, Thạch Cẩn Hành bước ra từ phòng tắm, phía dưới quần một chiếc khăn, tóc còn có chút ướt.

“Bây giờ, sắp đến giờ làm rồi.” Đào Diệp nhìn đồng hồ, hồi thúc, lo lắng sẽ lỡ thời gian cả mình.

Trong nháy mắt Thạch Cẩn Hành bị định trụ bởi những lời này, sau đó đen mặt nhìn người trên giường.

Thời điểm đối mặt với Đào Diệp, anh cảm thấy như mình thật rẻ rúng, không sai, chính là rẻ rúng.

Quả thật chỉ có mình là bên chủ động, tuy có rất nhiều người muốn leo lên giường anh, nhưng không phải ai cũng có tư cách này.

“...” Phát hiện mình nói sai, Đào Diệp hận không thể cắn đầu lưỡi mình một cái, cậu đã nghĩ rõ, cứ dựa theo đề nghị của Trần Duy Vũ, bày ra dáng vẻ mà người ta ghét nhất.

Dựa theo tính cách cậu ấm của Thạch Cẩn Hành, thì cmr giác mới mẻ của anh đối với bạn giường thì không vượt qua ba tháng.

“Đào Diệp, em cảm thấy em rất tốt đẹp đúng không? Em cho rằng tôi không thể không có em hả?” Thạch Cẩm Hành cười lạnh, nuốt không được cơn giận này, giờ trong đầu anh chỉ toàn muốn phát tiết cơn giận ra thôi.

Thậm chí anh còn nghĩ tới nay chơi đối phương một hồi, sau đó kêu cậu cút đi, cút xa được nhiều thì cút.

Dù sao trong nháy mắt trong đầu cũng lần lượt nghĩ ra mấy suy nghĩ đáng sợ.

“Không phải, chỉ là tôi có chút khấn trương...” Nếu không nói vận khí của Đào Diệp tốt đến mức nào, cậu vừa hiểu rõ, sau đó bày ra bộ dáng ngại ngùng.

Ngón tay nắm lấy góc chân, thay đổi tư thế ngồi, che khuất cặp đùi lộ ra khỏi chân của mình lại.

Thạch Cẩm Hành không phân biệt được thật hay giả, cơ mà cơn tức mới bùng phát cũng đã lặn xuống.

Tuy mặt vẫn lạnh và đen, nhưng lại còn có thể duy trì bình tĩnh để nói chuyện với cậu: “Xốc chân lên.”

Cẩn bản cũng không cần chắn, chốc sau cũng ném xuống giường thôi.

“Được...” Đào Diệp rất phối hợp mà nghe lời, biểu tình là ngại ngùng thật chứ không phải giả vờ.

Hôm nay cậu không uống rượu, không thể bình tĩnh như trước được.

“Còn đau không?” Thạch Cẩm Hành thấy cậu thuận theo, tâm tình tốt hơn hẳn, anh cảm thấy Đào Diệp như vậy cũng không tính là miễn cưỡng, dù sao lên giường thì hai bên cũng đều hưởng thụ thôi.

“Có một chút.” Đào Diệp biết hấn hỏi han mông của mình, trên mặt nóng đến sắp chảy máu.

“Vậy tôi chỉ làm một lần.” Thạch Cẩm Hành dùng bộ BCS và KY* mà khách sạn chuẩn bị, chỉ có một cái.

(*Bôi trơn)

Tối nay Đào Diệp rất phối hợp, hết như lúc uống rượu hôm qua, chủ động ôm lấy eo của Thạch Cẩm Hành... Cũng là bởi vì như vậy, tối hôm qua mới tận hưởng, mới có thể khiến Thạch Cẩm Hành nhớ mãi không quên.

Đều là những người trẻ mới nếm được tình dục, nên rất dễ nghiện thân thể nhau.

Cho dù có chút mâu thuẫn về chuyện bạn giường, nhưng Đào Diệp cũng thừa nhận... dáng người của Thạch Cẩm Hành rất tốt, mặt cũng tốt, gia thế lại càng tốt. Thứ không tốt là tính cách của anh, thật khiến người ta đau tim mà.

Cách internet thì thật dịu dàng, nhưng tính cách thật lại chẳng mấy chú ý.

Sau đó mới cảm thấy, người này đúng là sói đói, chẳng mấy chốc mà đem thất lũng của người ta vụn đến thật đau.

“Thạch Cẩm Hành...”

Thạch Cẩm Hành hôn Đào Diệp, càn quét bờ môi trong miệng của Đào Diệp. Tựa như không có hồi cuối, anh muốn hôn bao lâu thì hôn bấy lâu, hoàn toàn không kìm chế, cực đoan hết như tính cách của anh vậy.

“Thoải mái không?” Lỡ tai bị cắn.

“Vâng...” Đào Diệp nói với giọng mũi, âm hơi rung... thật ra cậu muốn nói rất khó chịu... và khó nhin...

Sau khi mây mưa, đã là bảy giờ bốn mươi lăm phút.

“Tôi muốn đứng lên.” Đào Diệp lấy hai cánh tay đang choàng mình ra, chống đỡ chiếc eo đang tê rần.

Thạch Cẩm Hành ở phía sau cậu, nửa híp nửa mở mà lưỡi biếng vô hại, nghe thấy thế cứng không ngăn cản Đào Diệp: “Đi thôi, chừng nào thì về nhà.”

“Chín giờ rưỡi.”

“Ừ.”

Xuống giường mặc quần áo xong, Đào Diệp cũng không kịp tắm rửa, cậu mang theo một thân đầy dấu vết ái muội đi chợ.

“Người em nói chính là người kia hả?” Trần Duy Vũ quan sát biểu tình của người tới, co rút khóe miệng nói: “Đi khách sạn hả?”

Anh thấy một đôi môi đỏ rực, dấu hôn bị che dấu, những dấu đó cứ như bị người khác dùng sức cắn lên.

“Anh ta đặc biệt tìm em để làm bạn giường.” Mặt Đào Diệp không đổi sắc nói, sau đó đi qua phòng tập luyện lấy ghi-ta chuẩn bị lên sân khấu.

“Đệt...” Trần Duy Vũ thật không nghĩ tới, chuyện đó sẽ xảy ra trên cái người hay ngại ngùng như Đào Diệp.

Anh đi theo vào hỏi Đào Diệp: “Em có nghe theo đề nghị của anh không?”

“Tạm thời còn chưa dùng...” Đào Diệp ôm đàn ghi-ta đi ra, âm giọng lười biếng, thật không biết cứ thế mà lên đài được không.

“Tuy rằng anh chưa nói chuyện với cậu ta, nhưng anh rất giỏi xem người.” Trần Duy Vũ nói bla bla: “Thoạt nhìn cậu ta rất cấm dục, kỳ thật là một người muộn tào, đương nhiên rất thích loại xinh đẹp và thanh thuần như em đây, nếu em biến thành loại yêu diễm ngu ngốc, cậu ta sẽ lui khỏi em.”

“Thật hay giả?” Đào Diệp liếc mắt nhìn anh, nhân thiết lại thay đổi, từ tiểu yêu tinh dính người sang yêu diễm ngu ngốc?

“Thật.”

Đào Diệp ngẫm nghĩ một chút, nửa tin nửa ngờ mà gật đầu: “Hát xong rồi tính tiếp.”

Tuy rằng chín giờ rưỡi tan tầm, nhưng những ca sĩ trong quán thay phiên hát, từ sáng tới tối Đào Diệp cũng chỉ hát hai ba bài.

Nếu được khách hàng yêu cầu, thì hát thêm một bài.

Lúc Đào Diệp ca hát, ngẫu nhiên Trần Duy Vũ nhìn quanh quán, đột nhiên nhìn thấy một thanh niên đi tới, chính là người đi chung với Đào Diệp khi này.

Anh cảm thấy rất thú vị nên qua đó tiếp đón một chút.

“Chào, xin hỏi đến uống hay tìm người?”

Tự nhiên có người xuất hiện trước mặt mình, Thạch Cẩm Hành cũng không quan tâm gì nhiều, anh đi thẳng đến một chỗ bàn có vị trí tốt, mắt luôn dán lên người đang hát trên sân khấu.

Trần Duy Vũ bị bơ, chọn một bình rượu trên quầy rồi đi tới.

“Ông chủ, bộ quen biết với em trai đang hát kia sao?” Biết rõ anh quen, Trần Duy Vũ mới hỏi như vậy.

Lúc này Thạch Cẩm Hành mới nhìn thẳng mặt Trần Duy Vũ.

“Tôi là ông chủ, cũng là thầy dạy ghi-ta của cậu ấy.”

Thạch Cẩm Hành có nhớ Đào Diệp nói qua, mình tới bar có học ghi-ta, cho nên nhìn Trần Duy Vũ thêm vài lần.

“Tôi tên Trần Duy Vũ, quý danh của ông chủ là?”

“Thạch Cẩm Hành.” Vươn tay bắt lấy tay của Trần Duy Vũ, Thạch Cẩm Hành vẫn đưa mắt nhìn lên đài.

“...” Cả người Trần Duy Vũ cứng ngắc tại chỗ, đơn giản là bị ba chữ Thạch Cẩm Hành dọa.

Anh là người làm ăn ở đây mấy năm rồi, nên cũng sớm nghe qua tên của Thạch Cẩm Hành. Nhưng thân phận như Thạch Cẩm Hành, chưa bao giờ xuất hiện tại đây.

Anh nghĩ mình đã nghe nhầm.

“Là Thạch Cẩm Hành của Thạch gia?” Trần Duy Vũ lớn gan hỏi.

“Ừ.” Thạch Cẩm Hành liếc Trần Duy Vũ một cái, phản ứng đầu tiên là, đến lúc nhất định Trần Duy Vũ sẽ nói với Đào Diệp.

Đào Diệp này chỉ biết nặng nhẹ.

41. Chương 41: Không Tên

Nội thất trong quán bar trang hoàng theo hướng lãng mạn, đôi chỗ lại mang theo vẻ thần bí cổ kính, đây cũng chính là phong cách trang trí mà Đào Diệp. Lần đầu tiên khi cậu đến đây để xin việc đã thích cái không khí này của quán bar.

Nếu lúc ấy ông chủ không nhận cậu vào làm, thì cậu sẽ rất tiếc nuối.

Bây giờ Đào Diệp cảm thấy có chút may mắn rằng gương mặt của cậu rất phù hợp với mỹ cảm của ông chủ...

Nói đến lý do mà Đào Diệp nói mình rất bình thường thì có thể lên quan đến việc lúc bé của cậu, cậu là một người thiếu thốn sự quan tâm và động viên, luôn luôn thiếu thốn.

Không có ai đến cổ vũ hay động viên cậu, dần dà khiến Đào Diệp sinh ra loại tâm lý mình là một kẻ chẳng ra làm sao cả.

Loại nhận thức đã bén sâu vào gốc rễ nên khó mà loại bỏ được, kể cả khi sau này lớn lên, khi mà lúc cảm thấy mình không tệ lắm cũng vậy...

Nhưng cậu vẫn không lo âu gì, cũng không muốn khẳng định điều gì. Sống ở trong căn phòng nhỏ của mình dù cho biết tương lai sau này mù mịt vẫn thế, đây chính là lối sống bây giờ của Đào Diệp.

Cơ mà trong mắt của người khác, thì đây chính là một loại sinh hoạt khác.

Hướng nội sẽ hiểu thành thần bí kiêu ngạo sẽ trở thành nội hàm, biết ca hát nên có thêm nhiều kỹ năng... Mặt đẹp eo nhỏ chân dài, chỗ nào cũng tốt cả.

Đây là sự hiểu lầm đẹp đẽ của người ngoài khi đánh giá cậu.

Có mấy người quen biết mới biết rõ, cơ bản là cậu không tốt đẹp như tưởng tượng vậy, cậu là một người bình thường, rất bình thường, có rất nhiều khuyết điểm, đôi lúc cũng chọc người ta buồn phiền.

Điểm này cũng không khác mấy Thạch Cẩm Hành, cứ việc nhìn sơ qua trông anh rất trâu bò nhưng... khi tiếp xúc mới biết, cũng chỉ vậy thôi.

Cơ mà trên thế giới có mấy người mà mỗi khi có cơ hội sẽ đi tìm hiểu thật sâu về ai đó đâu?

Thật ra nếu nghĩ lại, đối phương cho bạn cơ hội, cho bạn nhìn thấy sự thật, nhìn bộ dạng trong suốt hai mươi bốn giờ của người đó, đó là quyền lợi không thể bỏ qua nhất.

Nhưng có nhiều người lại chọn bỏ qua nó, số người đó bao gồm cả Đào Diệp.

Chẳng qua là do cậu muốn đi theo cảm giác của mình, thường ngày cũng không sử dụng loại kỹ năng sống gì, hoặc là, cậu không muốn sử dụng loại kỹ năng sống nào hết.

“Vậy anh... thích cậu bé đang biểu diễn trên đài hả?”

Bọn họ đến với nhau như thế nào vậy, bây giờ đầu óc của Trần Duy Vũ rất loạn, anh cảm thấy thật sự bội phục Đào Diệp, làm sao có thể chỉ chơi game thôi mà cũng giao lưu được với người này chứ.

“Có liên quan đến anh sao?” Thạch Cẩm Hành không thích câu hỏi của Trần Duy Vũ, anh thấy không cần thiết phải trả lời.

“Không, chỉ là tôi hỏi chơi thôi.” Trần Duy Vũ nói nhanh, đồng thời cũng xác định được thái độ của Thạch Cẩm Hành đối với Đào Diệp, cho dù là nghiêm túc cũng sẽ có mức độ thôi.

Anh bắt đầu đồng tình với Đào Diệp, trách không được Đào Diệp tắm phùng nghìn kể muốn thoát khỏi cậu ta.

Cái loại người đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp này, khi cùng chỗ với dân đen như họ thật đúng là rất áp bách.

Sau khi biết được thân phận của Thạch Cẩn Hành, Trần Duy Vũ cũng không mở chi rượu àm mình mang đến nữa, bởi vì loại rượu này không chừng còn kém giá trị hơn thứ nước lọc mà đối phương uống hằng ngày.

Anh yên lặng lùi lại, để cho Thạch Cẩn Hành tự mình ngồi xem.

Lúc hát thì Đào Diệp rất tập trung, thế nên cũng không chú ý khách dưới đài là ai. Loại hát này khác hẳn lúc hát trên internet, cậu không muốn tương tác xú nào với những người này.

Năng lực xã giao kềm còi là miếng nhãn dán luôn dính chặt trên người cậu.

“Cậu đẹp trai, hát thêm bài nữa đi! Hát thêm một bài nữa đi mà!” Có người hò hét dưới đài.

Đào Diệp vừa thấy đó là một cô gái, nhất thời mặt đỏ rần, miệng ghé sát vào micro nói: “Chỉ một bài thôi, hát xong sẽ không hát nữa.”

Cô gái kíc động hét lên: “Có thể được chọn bài không? Có thể để tôi chọn bài không?”

Theo quy định là không thể, Đào Diệp đã chuẩn bị sẵn bài hát trước, cũng thông báo với DJ rồi. Nhưng đối phương lại nhiệt tình vậy, từ chối thì không tốt cho lắm: “Cô muốn nghe bài gì?”

“Tình Yêu Đơn Giản!” Cô gái kíc động đến mức thiếu chút nữa đứng phất dậy, thân thể cô trông nóng bỏng.

Đào Diệp nhìn thoáng qua cũng không nhìn nữa, gật đầu nói: “Vâng, có thể.” Cậu gật đầu một cái với DJ để anh đổi nhạc.

Cậu biết hát bài này, và còn hát rất lưu loát.

Nhóm cô gái phía dưới đài, nghe xong thì tâm tình nóng bỏng, họ thật muốn nói những lời yêu thương trực tiếp ở đây luôn. Hoặc là nói thẳng, thật muốn nói yêu thương với cậu đẹp trai trên đài kia.

“Cám ơn, mong mọi người chơi vui vẻ, tối mai gặp lại.” Mỗi lần hát xong, cậu đều nói tạm biệt.

Ánh đèn nhạt chiếu lên gương mặt của cậu trai trên đài, nụ cười xinh đẹp tràn đầy môi, thật khiến cho người ta cảm thấy nếu được làm bạn với cậu thì đó quả đúng là một điều tuyệt vời.

Nhưng cũng không có khả năng này cơ hội xông lên làm quen rất xa vời, rất có teher cậu sẽ cho rằng họ là người bệnh tâm thần cũng không chừng.

“Hát xong?” Trần Duy Vũ xuất hiện, ngược ngược về hướng Thạch Cẩn Hành đang ngồi: “Liếc mắt qua bên kia cái đi, sau đó nghe anh nói mấy câu.”

“Vâng.” Đào Diệp nghe lời mà liếc qua bên kia một cái, nhất thời như bị giật điện mà thu hồi ánh nhìn, trời ạ.

Giọng điệu của Trần Duy Vũ chuyển snag nghiêm túc: “Tôi cho em ba cảnh báo, thứ nhất, cậu ta đúng là người có gia thế, hơn xa cái tưởng tượng của em đó, thứ hai, giờ cậu ta đang đập hư thanh xuân của em, nếu em không muốn để bị đập hư thì phải suy nghĩ thật kĩ càng, thứ ba, không cần bu về phía cậu ta, nếu không thì không ai giúp được em hết.”

Nhịp thở của Đào Diệp hơi dừng chút, sau mấy giây mới tiếp tục: “Em biết, anh Vũ.”

“Nhưng trước khi cậu ta buông tha em, em vẫn có thể tranh lấy ích lợi của bản thân mình, đừng sợ cậu ta không có tiền.” Trần Duy Vũ bĩu môi nói: “Một cậu trai trong sạch thế này, thì cũng không thể để người ta cứ thế mà đập hư chứ nhỉ?”

Đào Diệp mân miệng, bây giờ nào có tâm trạng đi xem xét mấy thứ đó.

“Đề nghị anh cho em hôm trước còn dùng được không?” Cậu cẩn thận hỏi lại.

“Chắc là có thể... Nhưng tốt nhất đừng để cậu ta nhận ra em đang giả vờ.” Sau khi biết thân phận của Thạch Cẩn Hành, Trần Duy Vũ nói chuyện cũng thận trọng hơn, không dám đưa ra chỉ dẫn bậy bạ nữa.

“Đi.” Đào Diệp chuẩn bị đi qua, bất chợt lại lui về hai bước: “Anh Vũ, cuối cùng thì anh ta có thân phận gì vậy?”

Tuy rằng không thêm để ý, nhưng vẫn có chút tò mò.

“Đưa lỗ tai lại đây.” Trần Duy Vũ vẫy tay, hai người chum đầu lại cùng một chỗ để anh nói nhỏ vào tai Đào Diệp.

“...” Vừa mới nghe xong, Đào Diệp đã áp ứng nói: “Đồng Thiếu Khinh cũng là sư phụ của em...”

“Đệt.” Trần Duy Vũ bị dọa đến mức nhảy dựng.

Đào Diệp cũng giật mình, sờ sờ lỗ tai rồi nói: “Em biết rồi, em đi nhé.”

Lúc đi mới cảm nhận được bước chân của cậu loạn choạng, cách Thạch Cẩn Hành càng gần chân lại càng mềm hơn. Không phải vì quá sợ hãi, mà chỉ là phản ứng của cơ thể, ngay cả Đào Diệp cũng không biết thân thể mình bị gì nữa.

Thân là một dân đen chính hiệu, trời sinh sẽ bị sợ hãi khi đối diện với những người quyền quý, chính cái loại sợ hãi này đã ảnh hưởng đến cậu.

“Tôi mới nhìn thấy anh thôi.” Càng chạy càng gần, Đào Diệp đi tới bên người Thạch Cẩn Hành. Trên mặt cậu cũng xem như bình tĩnh, miêng miêng cường cũng tỏa ra được một nụ cười.

“Ừ, ngồi đi.” Thạch Cẩn Hành nhìn thấy cậu không buông đàn ghi-ta xuống, cũng tin tưởng lí do của cậu, gật gật đầu gọi cậu ngồi xuống.

Đào Diệp ngồi xuống ở bên cạnh, cách khoảng một cánh tay, nghĩ nghĩ một hồi lại nhích mông, xích gần đối phương một chút, đến khi đùi dán đùi mới dừng lại.

Tâm Thạch Cẩn Hành nóng lên mãnh liệt, nhưng cũng lạnh đến mãnh liệt, chính là cái cảm xúc lúc nóng lúc lạnh trong truyền thuyết, cảm giác như đối phương đã nghe được gì từ Trần Duy Vũ.

“Anh ta nói gì với em à?” Anh hỏi trực tiếp.

“Không có.” Đào Diệp nói: “Chỉ nói một chút.”

“Cho nên?” Chỉ nói một chút đã nhanh chóng chạy đến dán đùi mình rồi sao? Thạch Cẩn Hành biểu tình rất thần nhiên, nhưng tâm đã lạnh xuống, cũng không vì đối phương chuyển biến thái độ mà vui vẻ.

“Cho nên cái gì?” Đào Diệp liếc mắt nhìn anh một cái, nhìn thấy bộ dáng không vui lòng của anh, cảm thấy rất nghi hoặc: “Vậy anh muốn tôi thế nào?” Buông chiếc đàn ghi-ta trên tay xuống, cậu nhích lại vào ngực của Thạch Cẩn Hành.

Muốn em yêu thương nhưng nhớ, Thạch Cẩn Hành hơi hạ mắt xuống, vươn tay ôm lấy thất lưng mềm dẻo của người thanh niên trước mặt.

Đào Diệp tựa vào trên bả vai anh, nhân lúc anh không nhìn thấy thì cắn răng mạnh, động viên chính mình, thả lỏng một chút, thả lỏng một chút thì tốt rồi.

“Thạch Cẩn Hành...” Cậu cảm thấy tim mình đập như trống bỏi.

“Hả?” Ôm cậu, Thạch Cẩn Hành cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

“Không có gì, chừng nào thì anh trở về?” Đào Diệp nghĩ đến mười giờ rưỡi mình còn phải làm thêm, nhất thời buông tha suy nghĩ yêu thương nhiệt tình với người ta, đứng thẳng rồi cách xa một khoảng: “Mười giờ rưỡi tôi còn phải hát nữa.”

Sức nặng trước ngực chợt rời đi, Thạch Cẩn Hành không cam lòng mà ôm đối phương ngược về, hô hấp dồn dập mà trực tiếp cắn lên cổ cậu.

“A...”

Nghe thấy Đào Diệp kêu rên, Thạch Cẩm Hành đưa môi chuyển sang môi Đào Diệp, hôn thật sâu vào.

Không bao lâu, Đào Diệp đã bị anh đẩy dựa trên ghế sofa...

“Anh quá đáng...” Đào Diệp đẩy mạnh anh ra, nhưng vẫn bị hôn đến mấy phút sau, hôn đến khi hơi thở cậu rối loạn, mặt đỏ tím đập nhanh mới thôi.

“Tôi đưa em về.” Sau khi hôn xong, Thạch Cẩm Hành buông ra thanh niên bị mình bắt nạt, đứng lên khỏi sofa, vươn tay nâng người thanh niên đang ngã trên ghế dựa.

Đào Diệp trừng cái tay kia, cứ việc trong lòng muốn chém phăng nó, nhưng vẫn phải vươn tay nắm chặt.

Tựa hồ vì ghê tởm đối phương còn cố ý dùng cách xiết thật chặt nắm ngón tay kia.

“...” Thạch Cẩm Hành hơi bất ngờ một tẹo, tên nhóc này chuyển biến hơi nhanh ha, thật khiến người ta không vui mà.

Nhưng nếu kêu anh buông tay Đào Diệp ra, thì đó là không thể nào, anh không có cái suy nghĩ này.

Cứ như vậy mà tha đối phương rời khỏi quán bar, Thạch Cẩm Hành dẫn cậu đến trước xe mình, để cậu đứng kế bên.

“Nhà em ở tại đâu?”

“Tiểu khu XX của phố XX.”

“Cách đây không xa.” Thạch Cẩm Hành cúi đầu nhìn giờ, trong lòng hiểu rõ, sau đó đem Đào Diệp nhét vào phía sau.

“Nè... Làm gì vậy?” Đào Diệp đối với việc ngồi sau cũng không để ý, nhưng chỉ sợ đối phương cũng vào theo.

“Không phải em sợ bị người ta nhìn thấy sao?” Thạch Cẩm nói việc lúc này ở quán bar.

Đào Diệp muốn khóc cũng không không được, không phải cậu sợ bị người ta nhìn thấy, mà là không muốn bị Thạch Cẩm Hành hôn đến thở không nổi.

Hơn nữa bây giờ hôm nay mới làm xong, bây giờ thân tâm cậu đều no, không muốn lại nữa...

“Anh vậy tôi sẽ chịu không nổi.” Đào Diệp bày ra biểu tình muốn khóc, nằm ở ghế sau mà cố gắng bảo vệ chiếc quần của mình.

Hôm nay nếu chơi với Thạch Cẩm Hành một lần nữa, cậu sẽ không thể bước được một bước nào đâu.

ontbK0

42. Chương 42: Không Tên

Nói thật Thạch Cẩm Hành cũng không phải một người muốn làm mọi lúc mọi nơi, nếu không hai mốt năm trước đã duyệt người vô số rồi. Trên thực tế trước khi lăn giường với Đào Diệp, anh cũng chưa từng chạm qua người nào.

Một là chứng mất những chàng trai cô gái àm nghề đó, thứ hai anh cơ bản cũng không muốn lăn giường với ai.

Lăn giường với Đào Diệp cũng chỉ trước kia từng tiếp xúc, nên có tình cảm.

Sau khi anh bước vào, đóng cửa xe lại, ngồi ở vị trí bên cạnh, đưa mắt liếc thanh niên kia: “Đứng lên đi, không chạm em đâu.”

Đào Diệp nghe xong cứ như được giải phóng, tâm hơi sợ hãi mà đứng lên, ngồi nghiêm chỉnh lại.

Nhưng cũng vì không biết nói gì, mà cẩn thận liếc nhìn sắc mặt của Thạch Cẩm Hành.

“Vậy anh muốn nói chuyện gì?” Trời sinh nên cảm xúc cậu tương đối miễn cảm, Đào Diệp rất giỏi phát hiện cảm xúc của người khác, cậu cảm thấy bây giờ Thạch Cẩm Hành cũng không tức giận hay khó chịu gì, chỉ cần nhìn tư thế ngồi thoải mái của anh là biết.

“Nhà thật của em ở đâu?” Người đàn ông này hỏi.

“Phía Nam.” Đào Diệp do dự, nói ra địa chỉ của quê mình đó là một thị trấn nhỏ không mấy nổi danh.

“Trong nhà còn có ai?”

“Cha mẹ, còn một cô em gái nữa.” Cậu cũng cảm thấy không cần hỏi vợ của ba ba lúc này là mẹ kế của cậu.

Thạch Cẩm Hành gật gù: “Lên đây học một mình, quen chưa?”. Bây giờ anh nói chuyện với Đào Diệp với khuôn mặt thoải mái, biểu tình bình tĩnh, có thêm vài phần thân thiết và tùy ý hệt như khi ở chung với Đồng Thiếu Khinh.

Chỉ là người thanh niên bên cạnh này có nhận ra phần tùy ý đó không thì cũng không biết.

“Cảm giác rất tốt, cũng quen rồi.” Đào Diệp sờ không được nội dung nói chuyện của đối phương, chỉ là luôn nhìn đồng hồ, do dự thật lâu mới nhẹ giọng nói: “Sắp đến giờ tôi hát rồi.”

Thái độ vốn thoải mái của Thạch Cẩm nhanh đen xuống, đánh giá Đào Diệp mà nói: “Em thật khiến người ta không thích nổi.”

Nếu không tính đến việc mình thích cậu ta, thì thật k cần đứng đây để chịu loại tình trạng này.

“A, trời sinh đã vậy, tôi đâu còn cách nào...” Đào Diệp mặt không đổi sắc mà nói thầm, nhưng nếu nói thật ra thì thật đúng là tìm chết, cậu không phải loại người mù quáng đòi chết, cho nên lời nó xuất ra là: “Vậy anh thích cái dạng gì?”

“Không nghĩ đến.” Thạch Cẩm Hành đã tự hỏi vấn đề này qua một lần, nhưng cũng không nghĩ ra được cái gì hết.

Đào Diệp còn muốn hỏi vài câu, nhưng mà đối phương lại mở cửa xe, đi ra ngoài bước vào ghế lái trước.

Ngồi ở ghế sau một mình, Đào Diệp do dự, lần thứ hai nói địa chỉ phòng trọ của mình ra, rồi cảm ơn. Nhưng tâm trạng cũng không vì Thạch Cẩm Hành tạm thời buông tha mình mà vui vẻ, cậu vẫn cảm thấy lòng mình nặng trĩu, tìm không được chút cân bằng nào.

Có thể là vì, sau khi ném thử mấy lần, cậu vẫn không thể buông lỏng để tiếp thu tình trạng này.

Tính cách như thế khiến cậu muốn kéo dài, đi bước nào tính bước đó, chứ chưa bao giờ chủ động muốn thả ra.

“...” Phiền não tựa vào lưng ghế dựa, Đào Diệp hít sâu một hơi.

Cậu cảm thấy mình đã đến mức giới hạn rồi, chỉ cần vượt qua điểm này thì đã thoát khỏi khổ cảnh...

Nhưng làm sao để thoát khỏi điểm này được lại khiến Đào Diệp rất áp lực.

Bất tri bất giác chiếc xe đen này đã chạy mười phút trên đường, rồi dừng trước tiểu khu mà Đào Diệp thuê trọ.

Đó là một tiểu khu cũng khá tốt, phương tiện đầy đủ dù giá tiền cũng không rẻ mấy. Đào Diệp ở nơi này một tháng cũng đã đưa không ít tiền điện nước rồi.

“Cảm ơn anh đưa tôi về.” Đào Diệp nói một tiếng trong xe, sau đó mở cửa xuống xe.

Quay đầu lại nhìn về phía cửa kính, người kia ngồi ở bên trong nhìn ra không chớp mắt, thật lâu mới nghiêng đầu liếc cậu một cái, biểu tình như muốn hỏi tại sao lại không đi?

Đào Diệp liền nhanh chóng rời đi, không chút dừng bước bóng dáng biến nhanh vào màn đêm.

Xe Thạch Cẩm Hành dừng trước tiểu khu mấy phút rồi quay đầu rời đi.

Trở lại phòng rồi khóa trái cửa, Đào Diệp dựa vào tường mà ngẩn người, trong đầu suy nghĩ, cuối cùng làm thế nào mới trở thành tiểu yêu tinh đánh người đây...

Cậu cảm thấy không thể giả nổi kiểu ngu ngốc yêu diễm, loại đó có độ khó rất cao.

Đội trưởng: “Cái gì? Em muốn nghỉ việc hả??”

Đào Chính: “Không phải nghỉ việc, chỉ là xin nghỉ ba tháng, có thể không?”

“Nhưng em có biết, ba tháng sau khi trở về, em sẽ không nổi nữa, bây giờ là thời điểm em nổi danh, là thời khắc em kiếm điểm đó!! Anh không đồng ý em lui bước đâu.”

“Nhưng mà em có chuyện quan trọng phải làm.”

Đội trưởng quả thực không thể hiểu nổi: “Chuyện gì mà quan trọng đến vậy! Có thể quan trọng hơn ba nghìn hậu cung của em sao?”

Đào Chính: “Rất quan trọng, nếu hoàn thành tốt em có thể thuận lợi về hát lại, nếu không thì xong luôn.”

“Xong... cái gì?” Xem ra Đội trưởng đã bị dọa: “Nghiêm trọng như vậy sao, anh cứ nghỉ trạng thái em không tốt thôi chứ.”

Vì sao lại muốn xin nghỉ, là vì nếu làm cả hai việc thì sẽ chiếm một khoảng thời gian và lúc tối, nhất là khoảng thời gian từ chín rưỡi đêm đến rạng sáng vậy, Đào Diệp không dám cam đoan mỗi ngày mình lúc nào cũng lên YY.

Dựa theo kế hoạch, khoảng thời gian này là dùng để đánh người...

Nghĩ đến đây, Đào Diệp vội vàng tìm di động, nhấn một tin cho Thạch Cẩm Hành.

“Nhị sư phụ, anh đến nhà chưa?”

Sau khi gửi xong cậu mới kinh hoảng mà phát hiện, rằng mình theo thói quen mà gõ ra chữ nhị sư phụ kia, bây giờ có muốn thu hồi cũng không được nữa.

“Đến nhà.”

Thạch Cẩm Hành gửi xong tin nhắn, gửi thêm một tin nữa: “Đêm nay không hát sao?”

Đương nhiên anh biết mười rưỡi mỗi ngày Đào Diệp cũng lên YY hát.

“Chốc nữa mới hát.” Đào Diệp động động ngón tay, mở vi tính: “Em* xin nghỉ hát trên YY, ngày mai chỉ cần làm thêm ở quán bar thôi.”

(*Vì quyết tâm muốn trở thành tiểu yêu tinh đánh người đến En đối luôn xưng hô nhé)

Đối phương gửi lại một dòng ngắn: “Ừ.”

“Anh đang làm gì vậy?”

“Nhìn di động.”

“...” Đào Diệp sờ sờ gương mặt nóng bỏng của mình, nhin vô vàn xúc động mới quyết tâm gửi tin nhắn: “Ngày mai anh còn đến xem em không?”

Thạch Cẩm Hành vừa nhìn di động vừa ăn điểm tam khuya mà mẹ anh gửi đến, sau đó thiếu chút nữa mà để rơi di động vào chén canh.

“Làm sao vậy?” Mẹ anh Chương Quân Huệ ở ngay bên cạnh, nên cũng thu hết hành động của Thạch Cẩm Hành vào mắt.

“Không có việc gì.” Anh cất di động vào, tập trung ăn uống.

“Con còn ở căn phòng kia hả?” Chương Quân Huệ làm việc ở ngân hàng gần đó, cũng khá lâu rồi, tuổi mới đầu bốn mươi, tinh thần và gương mặt đều được bảo dưỡng rất tốt.

“Còn.”

Trước kia Thạch Cẩm Hành bị mẹ gọi đến đây ở, nhưng anh cũng không đồng ý mà tự mình thuê một căn ở gần đó.

Anh cũng lớn vậy rồi, ở chung với cha mẹ cũng không tốt lắm, mà Chương Quân Huệ cũng không miễn cưỡng anh.

“Con ở một mình thế, vậy có đang quen bạn gái nào không?” Mặt Chương Quân Huệ đầy ý cười nói.

Năm nay con trai cũng hai mươi mốt rồi, nói nhỏ không nhỏ mà nói lớn cũng không lớn. Tạm thời không suy xét việc kết hôn, nhưng không thể không nói đến chuyện yêu đương.

“Không tính toán.” Thạch Cẩm Hành muốn cầm điện thoại lại cố gắng đặt xuống, nếu bị mẹ anh nhìn thấy sẽ phát sinh rất nhiều việc phiền phức, anh tình nguyện nhẫn nhịn cho qua: “Mẹ đi ngủ đi, con ăn xong sẽ đi.”

Mai Chương Quân Huệ còn phải đi làm, nghe vậy thì nhìn đồng hồ, gật đầu nói: “Vậy con ăn xong nhớ mang chén đi rửa đấy.”

“Vâng.” Thạch Cẩm Hành nghiêm mặt, chờ mẹ anh vừa đi, liền vội điện thoại ra gửi tin nhắn.

Cơ mà lúc này Đào Diệp đang hát, lúc này cậu không thấy Thạch Cẩm Hành hồi âm, nên đặt di động xuống âm tập trung hát.

“Trưa mai qua xem em.”

Chờ cậu hát xong buổi diễn của mình, thì thấy có tin nhắn hồi âm, thời gian gửi là ba mươi phút trước, cũng không phải quá lâu.

Cậu muốn tắm rửa xong mới lại tập trung nói chuyện phiếm với Thạch Cẩm Hành.

Kết quả vừa mới bước đi, điện thoại đặt ở đầu giường đã vang chuông.

Bước chân của Đào Diệp hơi dừng chú, đi ngược trở lại cầm di động lên, quả nhiên là cuộc gọi của Thạch Cẩm Hành, cậu nhận cuộc gọi rồi nói: “Vừa rồi đang hát, em đi tắm trước, lát nữa tìm anh.”

Bên kia lên tiếng, rồi cúp máy.

Đi vào phòng tắm, bước chân Đào Diệp hơi hơi lơ mơ, cậu cảm thấy nếu so với kiểu dính người, thì mình hko thể so với Thạch Cẩm Hành được... Cái này có thể dùng tiếp kiểu nhiệt tình ư...

“...” Lúc Đào Diệp tắm rửa thì nhìn thấy dấu vết ái muội trên người mình, lúc này càng thêm phiền lòng.

Đào Diệp vẫn luôn có thói quen ngủ trần, nhưng bởi vì phòng tắm xài chung, nên khi ra cậu vẫn mặc áo ngủ, khi vào phòng mới cởi hết.

Nguyên nhân cậu thích ngủ trần đơn giản vì buổi tối nếu không bởi cậu sẽ bị quần áo quần chật người nên không ngủ được, cậu cảm thấy quần lót bao rất chặt, cho nên tối nào cũng không mặc quần lót.

Trần truồng đi tới phòng mình, lau khô tóc, cứ vậy mà cầm di động gọi cho Thạch Cẩm Hành.

Gửi thư thoại: “Em tắm xong rồi, anh ngủ chưa?”

Qua một hồi, Thạch Cẩm Hành cũng dùng thư thoại để hồi âm lại: “Chưa ngủ, mới về nhà.”

“Không phải anh mới về nhà sao?” Đào Diệp rất nghi hoặc.

“Đó là nhà mẹ của anh, bây giờ là nhà của anh.” Thạch Cẩm Hành gửi thư thoại lại giải thích

Đào Diệp cảm thấy không thể nào hiểu nổi, còn có thể như vậy sao... Người giàu đúng là sống hiện đại, cơ mà cậu cũng không có thời gian để đi tìm hiểu chuyện gia đình của Thạch Cẩm Hành để thỏa lòng hiếu kỳ: “Vậy anh trở về nhà để tắm rửa và chuẩn bị ngủ hả?”

“Em hy vọng tôi đi sao?”

“Cái gì?”

“Em hy vọng tôi tắm rửa rồi ngủ, hay là ngồi nói chuyện phiếm với em.”

Trong lòng Đào Diệp trả lời, đương nhiên là hy vọng nanh đi tắm rồi ngủ, cơ mà... miệng cậu lại nói: “Em hy vọng anh ngồi nói chuyện với em.”

Nói xong câu đó, gương mặt nóng bỏng đỏ lừng, làn da toàn thân đều nóng lên, lòng bàn tay còn có dấu hiệu đỏ mề hời.

“Lúc không gặp mặt nhau em rất thành thật.” Phải một hồi sau mới nghe thấy thanh âm mang theo ý cười của Thạch Cẩm Hành.

“Lúc không gặp mặt anh cũng rất dịu dàng.” Đào Diệp âm thầm bĩu môi, nhân lúc trời đen người yên mà cố gắng quyến rũ người bên kia điện thoại: “Hôm nay anh thật khiến em ăn không tiêu.”

Nói xong tự mình che miệng lại, có chút cảm xúc muốn nôn... Mà càng kỳ lạ là cũng có chút buồn cười.

“...” Thạch Cẩm Hành không biết nói gì, bây giờ anh thật không theo kịp tiết tấu của Đào Diệp, cho nên nói con người ở hiện thực và mạng xã hội sao lại khác biệt đến thế chứ.

Ngẫm lại cũng có chút tức giận, nói chuyện trên internet thì được, nhưng trong hiện thực cậu ấy có dám vậy không?

“Làm sao vậy, em đang khen anh mà... anh không thích được người ta khen sao?”

“Ai cũng thích.”

Lặng im một chút, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, thông thả truyền từ điện thoại ra, nghe thật rõ ràng.

Hai người đều là kiểu thuộc tính tế nhị, nên im lặng yên ắng vậy cũng nằm trong dự đoán ban đầu.

“Anh đang ngủ hả?” Đào Diệp nghĩ, nếu anh đi tắm thì rõ ràng sẽ tốt hơn, nói chuyện với người như thế chỉ càng khiến nhiều tế bào não chết hơn.

“Không có, đang nhìn thời khóa biểu của em.” Bên kia hồi âm lại.

Đào Diệp nói: “Trưa nay anh có thể qua đây.” Khi đó mọi người đều tan học, có thể cùng nhau ăn cơm. Hơn nữa ở chỗ đông người vậy, cũng không cần sợ mình sẽ bị tha đi một cách bất ngờ.

“Em chờ là được, nhớ đợi tin nhắn của tôi.”

Loại hơi thở Vương Bát từ trong ra ngoài kia, thật khiến Đào Diệp muốn đưa cho anh cái liếc mắt xem thường.

“Vâng... Ngủ ngon.” Cho nên cậu rất ngay thẳng mà cúp điện thoại.

43. Chương 43: Sơ Khuy

Tối hôm đó Đào Diệp ngủ cũng không ngon giấc, trong lòng luôn nghĩ một việc, thế nên trằn trọc đến nửa đêm mà vẫn chưa ngủ.

Khi ngủ được thì lại rơi vào ác mộng lạc đến khu rừng nguyên thủy, mở màn giấc mơ chính là một con sói đói to thật to rượt theo mình. Sau khi tỉnh lại đầu đầy mồ hôi, khi biết là mộng thì nằm xuống giường lại.

Xem ra là bị Thạch Cẩm Hành dọa, chuyện trải qua mấy ngày nay thật đúng là không tưởng tượng nổi.

Đào Diệp cau mày, lấy chiếc di động từ dưới gối ra xem, giờ là bảy giờ hai mươi phút sáng. Cậu nhấn vào tên của Thạch Cẩm Hành, gửi cho đối phương một tin nhắn ngắn.

“Chào buổi sáng, anh dậy chưa?”

“Tổ qua gặp ác mộng, có chút đáng sợ.”

Đặt điện thoại di động xuống, trái tim bị ảnh hưởng bởi ác mộng của Đào Diệp cũng bình ổn lại nhiều, cậu thật không biết rõ lắm, rằng tin nhắn lúc này gửi cho Thạch Cẩm Hành là thuận miệng hay là sự ỷ lại trong tiềm thức.

Con người thường làm mấy chuyện kỳ quái vậy đấy.

Cậu đứng lên rửa mặt sạch sẽ, mặc quần áo xong xuôi rồi kéo cửa màn ra một cái xoạch. Ánh nắng bên ngoài rất chói mắt, thật đúng là mùa hè mà.

“Ác mộng gì?”

“Mơ thấy đại sư phụ muốn ăn em.”

“...”

Đào Diệp đợi hai phút mà không có tin nhắn gì thêm, cậu biết không khí giữa bọn họ rất tế nhị.

Vì thế đặt di động xuống, sắp xếp sách vở chuẩn bị lên lớp.

Sáng nay có một tiết kiến thức trụ cột, một tiết khái luận văn học, chúng làm cho người vốn uể oải sẵn như Đào Diệp mệt mỏi đến muốn ngủ.

Ngẩng đầu nhìn nhìn bạn bè xung quanh, hình như ai cũng giống vậy.

Đều nói mùa xuân mới thức đêm, vậy sao cậu cảm thấy mùa nào người ta cũng thức đêm... Đặc biệt là thời điểm mà găm tổ chức hoạt động.

Ngẫm lại thấy chơi game A cũng lâu rồi, nhưng trong lòng lại không có bất kỳ một cảm giác hoài niệm gì, Đào Diệp hơi chút kinh ngạc, mình bây giờ thật không giống trước kia.

Giờ nhớ lại sự chấp nhứt về ID và các loại game của cậu cmar thấy có chút ấu trĩ ấu trĩ.

Thật nhiều việc nói buông là buông được ngay, ví dụ như việc làm thêm ca hát trên internet và nhóm fan cuồng nhiệt của cậu... Cho dù có dứt ra thì cũng không ảnh hưởng gì.

Làm cái này là do mình cần, chờ lúc không cần thì lại xoay người đi.

Không biết mọi người có vậy không, đặt cảm xúc của mình làm trung tâm, không có nghĩa vụ đi gánh chịu cảm xúc của người khác.

Đào Diệp ngồi, trong đầu như bị một đàn ngựa chạy qua, miên man suy nghĩ.

Từ lúc tham gia hôn lễ lúc trước, người thân thiết với cậu còn có Vương Tử Gia, cậu ta đi qua vỗ vỗ vai cậu: “Đào Diệp, tan học, có muốn cùng ăn cơm không?”

Đào Diệp rất muốn đồng ý, nhưng lại không thể.

“Cậu đi ăn trước đi, tôi phải chờ người.” Cậu nói.

Vương Tử Gia lại không đi, nghi hoặc hỏi: Cậu chờ ai?”

“Cậu không biết đâu.” Đào Diệp ngẩng đầu nhìn nhìn cậu ta, thuận tiện sửa soạn quần áo mình, đứng lên.

Vương Tử Gia đi cùng cậu ra ngoài, hai người thanh niên cao gầy bá cùng nhau, rất khiến người chú ý.

“Rốt cuộc là ai thế? Cùng khoa với chúng ta không? Bạn gái cậu hả?”

“Làm sao có thể.” Đào Diệp nhướn mắt, mình đã vậy thì sao còn quen bạn gái được. Cái gì cũng không có, tương lai lại mịt mờ, con gái mà đi theo cậu sẽ bị phá hủy cuộc đời mất.

“Vây...”

Leng keng hai tiếng, di động cất trong túi áo báo có tin nhắn, Đào Diệp nhanh chóng tạm biệt với Vương Tử Gia, nhìn cậu ta nói: “Đi ăn cơm đi, tôi có việc phải đi rồi.”

Bộ dáng gấp gáp như vậy, Vương Tử Gia vẫn không tin tưởng người kia không phải người yêu đâu.

“Còn chưa tan học, chờ tôi một chút.”

Đây là tin nhắn mà Thạch Cẩm Hành gửi tới, Đào Diệp nhìn xong thì mắt hơi khép, hồi âm lại: “Anh ở học ở dãy học nào, em đi qua tìm anh.”

Thạch Cẩm Hành gửi lại một chuỗi địa chỉ, bên dưới còn thêm một ký hiệu cười, đây là lần đầu tiên mà Đào Diệp thấy anh nhắn icon.

Cũng thuận tay hồi âm lại một icon mỉm cười, Đào Diệp đi qua chỗ anh.

Từ từ chậm rãi, thưởng thức nơi học của đối phương, sau đó ngồi tại chỗ đã hẹn sẵn chờ đợi.

Thạch Cẩm Hành tan học xong thì đi ra, nhìn thấy bóng dáng cao gầy, lẳng yên lặng tựa vào cây cột trên hành lang, ánh mắt xa xăm về phía những tán cây bên ngoài.

“Đào Diệp.” Anh gọi một tiếng.

Nghe thấy thanh âm, Đào Diệp quay đầu lại nhìn anh, mờ mịt đi lại rồi lộ ra một nụ cười: “Anh tan học rồi à?”

“...” Thạch Cẩm Hành hơi chút ngơ ngác, đặc biệt là khi đối phương nhào lại ôm mình.

“Sáng có nhớ em không?” Nhân lúc ôm chầm anh, Đào Diệp ghé vào lỗ tai mà hỏi thầm, thuận tiện xiết chặt eo một chút, sau đó buông ra.

Đó là một cái ôm rất đơn thuần, người khác nhìn thấy cũng sẽ không hoài nghi cái gì.

“Thạch Cẩm Hành...” Làm đến thế vậy mà đối phương cũng không phản ứng gì, Đào Diệp lại tiếp tục há miệng muốn nói cái gì ghê rợn hơn chút.

Thạch Cẩm Hành lại kéo cổ tay của cậu, đưa cậu rời khỏi chỗ này.

“Đi đâu vậy?” Đào Diệp hỏi.

“Toilet.”

Dãy bên cạnh có một phòng triển lãm, ở đó có hai phòng toilet ít khi được dùng, rất ít sinh viên qua lại chỗ này.

Đào Diệp cho rằng anh muốn đến toilet nên không phản kháng gì.

Hai người đi vào toilet, Thạch Cẩm Hành khóa trái cửa lại, Đào Diệp vừa thấy liền biết anh muốn làm gì, đầu gối ngay lập tức như nhũn xuống.

Thạch Cẩm Hành đi tới, đẩy thân thể Đào Diệp đến sát tường, sau đó nhấc vạt áo của cậu lên... đôi môi càng ngày càng gần mặt đối phương.

Đôi môi của đối phương đánh úp lại, Đào Diệp vươn tay ôm cổ anh, há miệng duỗi lưỡi, vô cùng phối hợp nụ hôn ướt át này.

“Ngô...”

Hai bên vô cùng nhiệt tình, khiến nụ hôn này nhuốm đầy tình dục, rất nhanh trong mắt Thạch Cẩm Hành đã lóe lên một tia sáng nguy hiểm.

Đào Diệp vừa sợ hãi vừa muốn quyến rũ anh, tiếp tục ôm cổ không bỏ, cứ như không muốn kết thúc nụ hôn này.

“...” Thạch Cẩm Hành hơi cắn đầu lưỡi ở sát miệng, dùng sức ôm chặt nửa người dưới của Đào Diệp, khiến cậu kề sát với mình.

Hai người đều mặc quần áo hè mỏng manh nếu chút biến đổi thì đều sẽ biết ngay, chứ nói chi kề sát như vậy, quả đúng thật là trạng thái sắp sắp cướp cò mà.

“Được rồi...” Cuối cùng cũng chịu không nổi, Đào Diệp thở dồn dập đẩy anh ra, vội vã kéo ra khoảng cách.

Thạch Cẩm Hành không chút miễn cưỡng, buông cậu ra rồi lùi về sau mấy bước.

Lúc đầu thì hô hấp tán loạn, tình huống phía dưới rất rõ ràng, cơ mà trong mấy phút đồng hồ sau liền khôi phục lại trạng thái như bình thường.

Ngược lại Đào Diệp lại không được như vậy, lúc đi ra cũng đã trễ rồi.

Cậu xoay người đi lại bồn rửa tay, mở nước lạnh rửa mặt, lúc này mới cảm giác trên mặt mình không còn nóng nữa.

“Em dọn qua ở chung với anh được không?” Cậu cứ thế mà nói, tạ nơi mà Thạch Cẩm Hành không nhìn thấy, biểu tình vụn vặt hết như cái bánh bao.

Thạch Cẩm Hành mở to hai mắt ở phía sau cậu, bắt quá đôi mắt anh vốn hẹp dài, cho dù hết cỡ cũng không đến mức trợn mắt.

Đợi trong chốc lát, anh nói: “Nói sau đi.”

Hình như không nhiệt tình mấy, thật làm người ta thất vọng.

“Vậy đi ăn cơm nha?” Đào Diệp không biết rõ anh, lúc này trừ bỏ cẩn thận ở chung thì không còn cách nào khác.

“Em muốn đi đâu?” Thạch Cẩm Hành dò hỏi.

“Chỗ nào cũng được.” Đào Diệp chống lại ánh mắt của anh, nội tâm lại dâng lên chút hoài nghi, nhưng ngay cả bản thân mình cũng không rõ ràng thì sao có thể hoài nghi đối phương được.

“Buổi chiều có tiết không?” Thạch Cẩm Hành xác nhận với cậu.

“Không có.” Lại liếc mắt nhìn người này, Đào Diệp rốt cục cũng biết lạ ở chỗ nào.

Ngày hôm qua khi gặp mặt với Thạch Cẩm Hành, trong mắt anh có lóe lên tia sáng, nhưng hôm nay lại không có, nay cả khi chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt cũng quá bình tĩnh... Lần đầu tiên ở chung với trạng thái như thế của Thạch Cẩm Hành, Đào Diệp cảm thấy rất quý dị.

“Vậy đi thôi.” Thạch Cẩm Hành nhận được đáp án, rất tự nhiên dời bước chân ra bên ngoài.

Đào Diệp nhìn bóng lưng của anh, ngẫm phủ định khả năng mà Thạch Cẩm Hành thích mình.

Mang theo chút tìm tòi nghiên cứu, Đào Diệp đuổi kịp bước chân của Thạch Cẩm Hành, hai người một trước một sau đi khỏi vườn trường.

Địa điểm ăn trưa do Thạch Cẩm Hành quyết định, mà món ăn thì do Đào Diệp chọn... không khí và phục vụ rất thoải mái, bọn họ ở chung với nhau rất yên tĩnh từ đầu đến đuôi.

Ăn xong thức ăn, lúc đang uống nước, Đào Diệp rốt cục cũng nhận không được mà hỏi.

“Có phải anh muốn nói với em cái gì không?”

Thạch Cẩm Hành buông xuống đồ dùng ăn trong tay, trước lấy khăn lau thức ăn ngay khóe miệng, sau đó mới nhìn cậu: “Nói cái gì?”

“...” Chính là cái vụ hôm qua nhiệt tình như lửa, hôm nay ngay cả tình huống này cũng nhạt như nước, đây không phải là tiết tấu muốn chia tay sao? Đào Diệp ấp úng nhìn anh, ngại ngần nói thẳng.

“Em có yêu cầu gì cũng có thể nói.” Thạch Cẩm Hành chờ cậu mở miệng.

“Yêu cầu?” Đây là ý nói đến phí chia tay sao, Đào Diệp nghĩ thầm như vậy, nếu thế thì không cần, chỉ cần chia tay là tốt rồi: “Không cần, em không yêu cầu cái gì cả cái gì.”

Nhìn thanh niên đối diện, lặng im một hồi, Thạch Cẩm Hành nói: “Nếu muốn ở cùng với tôi, vậy thì dọn lại đây đi.”

Thì ra anh không phải nói chia tay.

Trong một phút mặt Đào Diệp tràn ra biểu tình phức tạp, như mình không thể hiểu nổi: “Tâm trạng hôm nay của anh không tốt hả?” Là khiến anh phản cảm hay gì đây?

“Không có, rất tốt.” Thạch Cẩm Hành nhướn mi nhìn cậu, đại khái có chút không muốn giải thích.

Đào Diệp xác nhận một chút, tựa như coi xem anh có ghét mình hay không.

“Không có gì, chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi.” Rũ ánh mắt xuống, cậu tiếp tục ăn thức ăn còn dư lại trong đĩa.

“Em có thứ gì muốn dọn đi không?” Thạch Cẩm Hành hỏi.

“Anh ở một mình hả? Trong nhà còn có người khác không?” Đào Diệp không có thói quen vừa ăn vừa nói nên lại ngừng lại.

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi.” Đào Diệp gật gật đầu, nói ra yêu cầu của mình: “Em hy vọng, việc em ở cùng với anh càng ít người biết càng tốt.”

Cậu cũng không biết người nhà của Thạch Cẩm Hành có thể chấp nhận việc Thạch Cẩm Hành sống cùng với một người đàn ông khác không, nếu có cái gọi là vạn nhất, thì mình chính là người bị gán là pháo hôi mất.

Đào Diệp không hy vọng mình bị giải quyết trong im lặng, sau đó vĩnh viễn biến mất trên thế giới này.

“Chuyện em đang tưởng tượng trong đầu sẽ không xảy ra.” Thạch Cẩm Hành liếc liếc cậu, an ủi: “Chỉ có Thiếu Khinh biết.”

Kỳ thật bị Đồng Thiếu Khinh biết, Đào Diệp cũng rất không được tự nhiên, xấu hổ.

“Chuyện này em đừng quan tâm.” Thấy cậu xì mặt, Thạch Cẩm Hành bỏ lại một câu, sau đó liền tiếp tục ăn thức ăn của mình.

Nếu Đồng Thiếu Khinh ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì Thạch Cẩm Hành chưa bao giờ ăn lại thức ăn đã bị bỏ dở.

Anh có một tật xấu, khi ăn thì ăn một lần xong hết, nếu không buông xuống sẽ không đụng tới nữa. Nói cho cùng giống hơi chút liên hệ đến sự kiêu ngạo của anh, chỉ là không chịu thỏa hiệp.

“A Hành, hai ngày nay cậu làm gì thế?” Nhắc Đồng Thiếu Khinh thì Đồng Thiếu Khinh liền gọi đến.

Nhìn người thanh niên đặt hành lý trong phòng, Thạch Cẩm Hành muốn đi vào lại không biết đi vào rồi làm gì tiếp nên nói: “Ở cùng với Đào Diệp.”

“Ở cùng một chỗ làm chi?” Đồng Thiếu Khinh tò mò mà truy hỏi.

“Chuyển nhà.”

Bên kia liền nổ tung: “Chuyển nhà?”

Khai trương chiếc xe hồ mới mua, nháy mắt Đại Vĩ Ba Lang đã chạy đến chỗ nhà trọ của Thạch Cẩm Hành.

Vứt cái chìa khóa lên lầu, mở cửa, chỉ nhìn một mình Đào Diệp ở trong phòng khách.

“Nha.” Anh lười biếng dựa vào cạnh cửa, huýt sáo một tiếng, sau đó nhìn chung quanh: “Người yêu em đâu?”

Hai chữ này khiến Đào Diệp cứng họng một hồi lâu, mãi một lúc sau mới nói: “Sư phụ Đại Vĩ Ba Lang.” Hôm nay vẫn mặc theo phong cách thể thao, trông rất bảnh.

“Từ nay về sau sẽ ở đây hả?” Đồng Thiếu Khinh cười cười, nhìn chung vẫn bình thường, cơ mà ánh mắt lại thay đổi.

“Không dễ nói.” Đào Diệp dùng trạng thái như cũ trả lời, khiến Đồng Thiếu Khinh bĩu môi.

Anh đóng cửa lại rồi bước lên nói: “Tôi có vài lời khuyên cho em, hy vọng em có thể đồng ý với tôi.” Âm giọng còn rất nghiêm túc.

Đột nhiên lại trở nên nghiêm túc như vậy, Đào Diệp nhìn anh, sau đó gật đầu đáp ứng trước: “Lời khuyên gì?”

“Thứ nhất, cũng là thứ quan trọng nhất.” Đồng Thiếu Khinh cách Đào Diệp không xa, dùng ngón tay chạm vào ngực Đào Diệp: “Không nên thương tổn cậu ấy.”

Đào Diệp giống như nghe được thứ khó nói gì đấy biểu tình gì cũng có, chỉ là không xem nó là thật.

So năng lực thương tổn giữa cậu và Thạch Cẩm Hành ai cao hơn, chẳng lẽ không phải vừa xem liền biết à.

“Tôi biết bây giờ em vẫn chưa thích A Hành.” Đồng Thiếu Khinh nói: “Nhưng nếu em không ngại hãy dành chút thời gian tìm hiểu cậu ấy, nói không chừng sẽ có suy nghĩ khác đấy.”

44. Chương 44: Không Tên

Đại Vĩ Ba Lang nói, Đào Diệp vẫn là sẽ nghe, dù so đây cũng là đối tượng mà lúc đầu cậu có hảo cảm nhất. Chẳng qua sau khi quen nhau mới biết, mỗi người cũng không đơn giản như bề ngoài vậy, còn nữa, người khác đơn giản cũng không quan hệ gì với bạn, bởi vì này cái phần đơn giản này không dành cho bạn.

Tựa như sự giữ gìn của Đồng Thiếu Khinh dành cho Thạch Cẩm Hành, nếu hóa thành người khác thì có thể hưởng thụ sao.

Đại khái Đào Diệp là một người rất dễ tin vào người khác, nếu hoài nghi một ai đó, cậu cho chỉ có thể lên internet mà dựa vào hay lại một người khác.

Trong hiện thực có thể sẽ hệt như chú nhím, ai cũng không tin tưởng.

“Ừ, em sẽ.” Cứ việc trong lòng không nghĩ như vậy, nhưng cậu cũng khéo léo trả lời.

Sau này sẽ biến thành loại người mà mình ghét nhất, Đào Diệp nghĩ như vậy thì có chút bất đắc dĩ.

“Chuyện của hai người tôi cũng không tham dự làm gì, bất quá nếu em có vấn đề gì thì cứ hỏi anh.” Lúc trước Đồng Thiếu Khinh cũng rất quan tâm Đào Diệp, hướng chỉ là trước tình huống như thế này.

Nói thực, lúc trước vì sao mà Đào Diệp sẽ ở cùng chỗ với Thạch Cẩm Hành... Đồng Thiếu Khinh cũng còn chưa biết rõ.

“Cám ơn.” Trong lòng Đào Diệp thật có vấn đề, cậu chần chờ rồi hỏi: “Thật ra Nhị sư phụ cuối cùng có tính cách gì?” Mỗi lần lại tăng hiểu biết cho cậu, nhưng mỗi lần cũng bác bỏ hiểu biết đấy.

“Có phải cảm thấy o dễ ở chung không?” Đồng Thiếu Khinh nhìn theo kiểu biết rõ, sau đó cười rộ đầy vui vẻ: “Ha ha ha ha, lại đây anh dạy cho em một phương pháp.”

Đào Diệp nghiêm túc nghe, biểu tình chờ mong.

“Lúc cậu ta vui vẻ thì biểu tình sẽ đoán không ra vui vẻ đâu, lúc không vui vẻ cũng không quá rõ ràng, nếu em thấy bộ dạng cậu ta tị cao tịw đại chính là thời điểm tâm trạng tốt, nếu cậu ta lười biếng hay không hứng thú với điều gì, thì đó là trạng thái không tốt.”

“Còn nữa, tính tình của A Hành rất tốt, lúc em chọc giận cậu ta thì cậu ta cũng sẽ không làm gì em, qua hai ngày sẽ tốt lên thôi.”

Thế mà Đồng Thiếu Khinh lại nói tính tình của Thạch Cẩm Hành tốt, Đào Diệp nghe xong cứ như pháo nổ.

“Có phải cảm thấy không thể tin nổi đúng không, nhưng sự thật chính là vậy.” Nhớ càng nhiều chuyện về Thạch Cẩm Hành, Đồng Thiếu Khinh ôm bụng cười: “Ha ha ha ha, tự em đi tìm hiểu đi, nếu cậu ta nói muốn cùng chỗ với em, chứng minh không phải vì khi dễ em mới làm vậy.”

Lúc trước là sợ hãi Thạch Cẩm Hành có ý định trả thù, sau Đồng Thiếu Khinh cũng biết rõ.

“Là có chút không thể tin nổi.” Có vài chuyện Đào Diệp không biết có nên nói hay không, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Hôm đó anh ấy xuất hiện tại chỗ làm thêm của em, em mới ngẫu nhiên biết thân phận của anh ấy.” Nghiêng đầu nhìn Đồng Thiếu Khinh: “Có anh nữa.”

Đồng Thiếu Khinh bĩu môi cười nói: “Vậy thì sao, đừng nghĩ gì kinh khủng lắm, ai chẳng phai do mẹ sinh đầu.”

“Thật sao?” Đào Diệp nhứ mi không tin, bắt quá cảm gia Đại Vĩ Ba Lang tao cho người khác rất bình dị gần gũi.

“Đương nhiên là thật.” Đồng Thiếu Khinh vươn tay chà đạp mái tóc của cậu, động tác rất không dịu dàng: “Nghĩ nhiều làm gì, vui là tốt rồi.”

Tôn chỉ của anh là như vậy, thấy vui thì chơi tiếp, không vui thì tan.

“Cũng đúng.” Khóe môi Đào Diệp cong lên, có một chút ý cười, cũng không để ý Đồng Thiếu Khinh vò tóc của mình thành một cái tổ chim.

Thạch Cẩm Hành đi ra, nhìn thấy bạn thân và người yêu đùa nhau, ánh mắt mỉm mỉ.

“Nha, A Hành, ban ngày ban mặt mà đi tắm hả?” Đồng Thiếu Khinh nghiêng đầu nhìn thấy anh, mặc quần áo ở nhà, mang bộ dáng mới vừa tắm xong.

Anh không nói chuyện, tầm mắt từ trên người Đồng Thiếu Khinh, chuyển qua trên người Đào Diệp đứng bên cạnh.

“Mới tắm xong à.” Đào Diệp biết anh đi tắm, lúc trước cũng từng nói với cậu rồi: “Ngồi ở đây.” Cậu chưa một bên sô pha, khiến Thạch Cẩm Hành ngồi ở giữa mình với Đồng Thiếu Khinh.

“Hai người muốn uống gì?” Thạch Cẩm Hành đứng bên cạnh tủ lạnh, anh mở ra muốn lấy đồ uống cho mọi người.

“Sao cũng được.” Hai người trả lời y nhau, sau đó nhìn nhau mà cười.

Thạch Cẩm Hành đề nén khóe miệng, cầm cho họ một lon hạnh nhân, một lon bia. Ly hạnh nhân dành cho Đào Diệp, bia dành cho Đồng Thiếu Khinh.

Lúc tiếp nhận lon, ngón tay của Đào Diệp chạm với ngón tay của Thạch Cẩm Hành, đột nhiên cậu nhớ tới, lần đầu tiên mình thấy Thạch Cẩm Hành hình như cũng cầm loại nước này cho cậu.

Anh là cố ý hay vô ý?

“Ai, đãi ngộ khác nhau, ban ngày mà đem bia cho tớ à?” Đồng Thiếu Khinh tuy miệng oán giận nhưng lại vươn tay cầm lấy rồi uống một hơi, vô cùng hưởng thụ.

“Cám ơn.” Đào Diệp nói cám ơn với anh.

Thạch Cẩm Hành ngồi xuống cạnh cậu, thân thể tuy rằng thả lỏng, nhưng tư thế ngồi vẫn rất xinh đẹp... Không thể soi mói.

Đào Diệp nhớ lại lời Đồng Thiếu Khinh nói, theo bản năng quan sát lời nó và cử chỉ của Thạch Cẩm Hành, xem ra hình như trạng thái của anh đang rất tốt thì phải?

Cách bả vai của Thạch Cẩm Hành, gương mặt nhìn Đồng Thiếu Khinh, đối phương cũng mới nhìn qua, nháy mắt với anh mấy cái, cười đến sáng lạn.

“Vui vẻ?” Đào Diệp không tiếng động mà nói.

“Đúng.” Đồng Thiếu Khinh cũng trả lời không tiếng động.

Đào Diệp biết được đáp án lại quay nhìn biểu tình của Thạch Cẩm Hành, anh bình tĩnh gọt hoa quả, nhìn sơ thật không đoán ra.

“Ăn không?” Thạch Cẩm Hành gọt xong, buông dao xuống, rút khăn ra lau tay.

Đào Diệp cúi đầu nhìn thấy bàn hoa quả anh vừa gọt, nháy mắt có chút hoài nghi anh thuộc cung Xử Nữ, mỗi miếng thế mà đều, nhìn không ra khác biệt.

“Anh gọt hoa quả thật đẹp.” Bản thân Đào Diệp cũng thuộc cung Xử Nữ, rất thích nhìn đồ vật chỉnh tề, cảnh đẹp ý vui. Bất quá cái tính bắt buộc lại không liên quan đến cung của cậu xui nào.

Đồng Thiếu Khinh không chú ý, vươn tay cầm lấy: “Ai, đêm nay em có đi hát không?”

Đào Diệp cầm cây tắm, ăn một hơi rồi nói: “Tám giờ đến chín giờ rưỡi.”

“Lúc này thật không sai.” Đồng Thiếu Khinh thật tâm nói: “Cơm nước xong liền đi, hát xong lại tiếp về.”

Đào Diệp cười nói: “Anh tiếp em à.”

“Cái gì, anh nói là em với A Hành, buổi tối ở không làm gì? Ngồi tròng mắt sao?” Đồng Thiếu Khinh tròng mắt nhú mi, khiến người vốn có tính cách nội tâm như Đào Diệp chống đỡ không được, rõ ràng không nên nói với anh mới đúng.

“Năm giờ đi ăn.” Thạch Cẩm Hành nhìn di động đặt trên bàn, bây giờ đã là bốn giờ.

“Được” Đào Diệp tích cực hưởng ứng.

“Một giờ ăn cơm cũng đủ, cơm nước xong còn sớm, mua ít đồ cho đồ đệ tớ đi.” Đồng Thiếu Khinh lấy điện thoại di động ra, tùy ý chuyển cho Thạch Cẩm Hành một số tiền: “Lì xì cho hai người, chúc mừng.”

Trong nháy mắt này Đào Diệp thực hoảng hốt, nhưng cũng không thể không nói, Đồng Thiếu Khinh quan tâm cậu thật nhiều.

“Cám ơn, sư phụ.” Cậu cũng không quan tâm có tiền lì xì hay không, dù nhiều hay ít cũng là vật ngoài thân, không có số tiền đó cậu cũng có chết đói đâu?

Nhưng người mà không có sự ảm áp thì sẽ chẳng khác nào người chết.

“Cám ơn.” Lúc Thạch Cẩm Hành nhìn thấy tin được gửi đến, nói với bạn thân một tiếng cám ơn.

“Ừ, tuy rằng không biết vì sao mà hai người đến với nhau một cách bất chợt...” Kỳ thật Đại Vĩ Ba Lang giờ oán khí đầy mình, anh vĩnh viễn nhớ rõ ban đầu cậu kaf đồ đệ của anh, nếu nhớ lại thiệt một lòng.

Đào Diệp âm thầm gật đầu, bởi vì Đồng Thiếu Khinh nói đúng, quả thật đúng là bất chợt thật.

Sở dĩ cậu ở cùng chỗ với Thạch Cẩm Hành, nếu muốn giải thích ra thì, chính là chắc là do hormone và sự cô độc quá phá, có lẽ còn có khí huyết mạnh mẽ.

Đợi ở nhà đến năm giờ, Thạch Cẩm Hành đi thay quần áo khác, ba người cùng xuống lầu, ngồi ở xe Đồng Thiếu Khinh đi ra ngoài kiếm ăn.

Đào Diệp và anh ngồi ở ghế sau, nghe thấy Đồng Thiếu Khinh ở phía trước oán giận: “Trước kia A Hành đều ngồi ở bên cạnh anh.”

Lúc bạn thân có thêm người khác, thì sẽ có nhiều twhs thay đổi, sớm hay muộn cũng phải đối mặt với vấn đề này.

Đào Diệp thổi gió, dùng tay che mặt, trêu ghẹo người bên cạnh: “Nếu không anh ngồi ở trước đi, em sợ sư phụ đối phó em.”

“Không đi.” Thạch Cẩm Hành nói như đinh đóng cột.

“Đệt, còn là bạn tớ không đấy?” Đồng Thiếu Khinh vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng anh cũng không tức giận, thậm chí có chút mừng thay Thạch Cẩm Hành, người này biểu hiện hết như một thằng nhóc mới lớn ấy.

“Đúng vậy, vì sao lại không đi?” Đào Diệp liếc anh.

Kỳ thật cũng không ngồi gần mấy, giữa hai người cách một chút khoảng cách, ai cũng không đụng tới ai.

Thạch Cẩm Hành liếc mắt về, cũng không nói lời nào.

Đào Diệp cười cười, cũng không hỏi nữa.

Chỗ ăn là do Đồng Thiếu Khinh chọn, ngay kế bên một con phố thương nghiệp nổi tiếng.

Đến thủ đô học lâu như vậy, nhưng đây cũng là lần đầu tiên mà Đào Diệp đặt chân nơi này, bởi vì bình thường không có với gì phải đến đây.

Xa xa là khu trang sức, cho nên đâu có quan hệ gì đến học sinh nghèo như cậu.

“Em thích ăn cái gì? Thịt? Hải sản? Hoa quả?” Đồng Thiếu Khinh nói muốn mời khách, ba người đi dạo lại khu nguyên liệu sống, cùng nghiên cứu hôm nay nên ăn gì.

Đào Diệp sau khi ăn ngon qua, cho nên khắc sâu mấy thứ nguyên liệu quý giá đó.

“Cái kia ăn ngon không?” Cậu nhìn thấy một món nguyên liệu vừa lớn vừa xấu, không chần chừ mà hỏi.

Thạch Cẩm Hành và Đồng Thiếu Khinh nhìn theo ngón tay người thanh niên, sau đó mỗi người mỗi biểu tình khác nhau.

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Đây là phản ứng của Đại Vĩ Ba Lang, cười đến Đào Diệp đỏ mặt.

“Có thể thử xem.” Thạch Cẩm Hành đặc biệt nghiêm túc, sau đó gọi Đào Diệp tự chọn một cái.

“Em nói đùa.” Đào Diệp biết cái kia gọi là Bạt Trai Ngọc, mỗi hạt đều rất lớn, mà cũng rất xấu xí.

“Chọn một cái.” Thạch Cẩm Hành kiên trì nói.

“Vậy được.” Đào Diệp cũng không muốn làm mất mặt mũi anh, quyết định chọn một cái, nhưng mỗi cái đều rất lớn, ba người bọn họ có thể ăn không hết, tìm nửa mới tìm được một cái hơi nhỏ chút: “Cái này đi, có thể ăn hết không?”

“Không sao.” Anh chọn xong đã có người lại giúp bắt lên, cân ngay tại chỗ.

“Còn muốn ăn cái gì không?” Thạch Cẩm Hành hỏi, tự mình nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn đến con cua, liền lôi kéo Đào Diệp nhìn qua.

Vốn đã quên, nhưng sau khi gặp lại Đào Diệp, trong đầu ngẫu nhiên sẽ xuất hiện hình ảnh Đào Diệp mặc tây trang ăn cua ngay bên cạnh.

Thạch Cẩm Hành hỏi người thanh niên đứng cạnh mình đang tập trung nhìn cua: “Em biết nấu không?”

Đầu Đào Diệp đều bị cua chiếm đóng, cậu thuận miệng trả lời: “Chỉ biết một chút.”

Lúc này Đồng Thiếu Khinh chui từ bên cạnh qua: “Không sao, A Hành sẽ làm, về sau cứ đưa việc nấu cơm cho cậu ta đi.”

“...” Đào Diệp ngẩng đầu nhìn với ánh mắt không tin nổi về hướng Thạch Cẩm Hành.

Một người đàn ông trẻ tuổi biết nấu ăn, thiệt sự là nhìn không ra đó.

“Bất quá đa số là làm cơm Tây thôi, không biết em có ăn được hay không.” Đồng Thiếu Khinh nghĩ đến, hai người này còn có rất nhiều thứ cần trao đổi, đột nhiên anh thở dài, thậm chí có chút vui sướng khi người gặp nạn, may mắn mình không có đối tượng cần trao đổi.

“Em không kén ăn, sao cũng được.” Đào Diệp vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa việc Thạch Cẩm Hành biết nấu ăn.

“Chọn con cua này sao?” Thạch Cẩm Hành nghiêm túc xách một con cua lên, hỏi.

“Được.” Đào Diệp có chút sợ hãi thái độ nghiêm túc bất ngờ của anh.

Thạch Cẩm Hành chọn tiếp hai con, sau đó mang ba con cua đi cân.

“Phốc...” Sau khi anh xoay người rời đi, Đồng Thiếu Khinh bên cạnh cười đến không thể kìm chế: “Ha ha ha ha.”

Đào Diệp nghi hoặc hỏi anh cười cái gì, anh lại cười thật lâu, nhìn thấy Thạch Cẩm Hành vẫn chưa trở lại, liền lau nước mắt nói: “Không có gì, đột nhiên anh muốn cười thôi.”

nh.2 <>

45. Chương 45: Không Tên

Sau đó Thạch Cẩn Hành cũng không hỏi họ muốn ăn gì, tự mình chọn nguyên liệu, cuối cùng truyền đạt lại cách thức nấu nướng mà mình cảm thấy ngon cho nhân viên bán hàng.

Hàng trong này rất đắt tiền, khách hàng đều là thượng đế, nhân viên bán hàng cũng không dám đắc tội họ.

Cho nên cũng không ghét bỏ sự nổi hứng điên điên khùng khùng của Thạch Cẩn Hành mà lắng nghe và ghi nhớ lời của anh thật nghiêm túc, sau đó truyền đạt lại toàn bộ không thiếu chữ nào cho đầu bếp.

Xong việc thì quay về chỗ cũ, nhìn thấy bọn họ lại thì thầm nói chuyện không ngừng.

“Đi lên.” Thạch Cẩn Hành chạy lại đây, dùng phương thức đơn giản và thô bạo để chấm dứt cuộc tám chuyện của hai người.

“Được.” Vẻ tươi tắn trên mặt của Đào Diệp không giảm, quay đầu đưa cho người yêu mình một ánh mắt thật chăm chú.

Người khác nói lúc cậu không cười trông rất u buồn, nhưng khi cười rộ lên thì lại vô cùng sáng lạn.

Ngón tay đặt trong túi của Thạch Cẩn Hành ngứa ngáy, mắt chăm chăm về lúm đồng tiền của người ta, rồi lại lên lú nhìn về bên má kia, không có thêm lúm nào cả.

Nơi dùng bữa của nhà hàng ở lầu hai.

Ba người trẻ tuổi cùng đi lên, Thạch Cẩn Hành đi tuốt ở đằng trước, Đào Diệp đi ở giữa, lót lót sau cùng là Đồng Thiếu Khinh. Bởi vì cầu thang hẹp nên mới chia nhau đi thế, càng về sau đường càng rộng nhưng Đào Diệp và Thạch Cẩn Hành vẫn đi cách một khoảng nhau.

Lúc ở trạng thái thả lỏng cũng không quen đi gần sát vậy, trừ phi lúc bị kéo tay bắt buộc lùi đi mới không như thế.

Họ không quen lẫn nhau, chỉ còn cái kết luận này thôi.

“Lúc này không nhiều người, rất yên tĩnh.” Mấy bàn xung quanh lác đác vài bóng khách, nhưng khoảng cách giữa các bàn vẫn cách xa nhau.

Ngay từ đầu Thạch Cẩn Hành muốn đặt phòng riêng, Đồng Thiếu Khinh không chịu, ăn trong phòng không vui gì. Anh chỉ thích ngồi ở nơi thoáng đãng ăn cơm, cho dù bị người ta nhìn cũng vậy.

“Ngồi ở đây.”

Trước khi Đào Diệp vươn tay kéo ghế, Thạch Cẩn Hành đã chỉ vị trí cho cậu, cậu tự nhiên ngồi xuống: “Cám ơn.” Đối phương có phong độ ga lăng thì càng tốt, cậu cũng thích vậy hơn.

Đồng Thiếu Khinh tự châm trà, rót cho mình, đưa cho Thạch Cẩn Hành và Đào Diệp mỗi người một tách trà hoa cúc: “Ha ha, cho hai người hạ lửa nè.”

Có đôi khi Đồng Thiếu Khinh hết như một đứa con nít, ngay cả Đào Diệp cũng lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, ngược lại Thạch Cẩn Hành vẫn im im như cũ, anh chưa bao giờ đưa ra ý kiến gì với Đồng Thiếu Khinh cả.

Đây chắc có lẽ là lý do mà Đồng Thiếu Khinh nói tính tình của Thạch Cẩn Hành rất tốt.

“Đào Diệp, hình như em rất thích ăn hải sản phải không?” Đồng Thiếu Khinh không quen thuộc Đào Diệp, cũng không đoán được xuất thân hay ga đình của Đào Diệp. Sở dĩ cảm thấy Đào Diệp thích ăn hải sản là bởi ấn tượng lúc trước ở lễ kết hôn.

“Em là người phương nam, ở ven biển.” Cậu mỉm cười, lộ ra gương mặt hơi mang vẻ trẻ con: “Tuy em thường xuyên ăn hải sản nhưng cũng chưa từng ăn mấy con lớn vậy.”

Như Bạt Trai Ngọc nè, Cua Hoàng Đế nè, cá hồi nè, rất khó để ăn được. Thông thường chỉ là mấy loại tôm cua thường, lớn cỡ ngón trỏ, như vậy cũng đã không tồi rồi.

Mà cua cũng tương đối nhỏ, nhỏ đến mức Đào Diệp không cần lột vỏ cũng ăn được.

“Nha, người phương nam, vậy tại sao lại lên đây học?” Đồng Thiếu Khinh là một dân bản xứ chính tông, anh không biết học sinh ở mỗi nơi đều muốn đến thủ đô học đại học.

Có thể thi đậu thì sao lại không đến học chứ?

“Em trúng tuyển trường này, nên đến học thôi.” Lời đồn năm đó bay đầy trời, không có bạn bè hay người thân động viên, trừ bỏ cố gắng đọc sách ra thì Đào Diệp không còn biết gì khác, cậu chỉ mỗi cách đó thôi.

Tồn khoảng một năm, thành tích tốt hơn hẳn nên mới thi đậu.

Kinh tế lúc ấy cũng tốt lên, cha cậu thấy cậu thi đậu đại học Bắc Kinh, nên đương nhiên không có chuyện không cho cậu đi học ở đây.

Bất quá Đào Diệp lại mơ mơ hồ hồ đi lên con đường làm thêm, sau đó cũng không gọi điện xin tiền nhà nữa.

Thạch Cẩm Hành nghiêng đầu nhìn thanh niên đang kể chuyện, những sự việc trải qua đó anh không hiểu nổi, đó chỉ là một sự việc từ gia đình hơi kha khá thôi, nó rất xa xôi.

“Nhà em ở ven biển, vậy tốt ha, lúc nghỉ hè đến nhà em chơi.” Đồng Thiếu Khinh nói xong, chớp mắt một cái với Thạch Cẩm Hành, cái thằng kia, nhân cơ hội mà vào nhà làm quen ế?

Đối mặt với biểu cảm như tên trộm của anh, Thạch Cẩm Hành đáp lại bằng một biểu tình xem thường.

“Cũng được, nghỉ hè năm trước em không về nhà, nghỉ hè năm nay nên về thôi.” Đào Diệp muốn nói, nếu hai người muốn tới tôi sẽ nhiệt tình tiếp đãi, nhưng là ngẫm lại, không chừng đến lúc đó đã không ở cùng Thạch Cẩm Hành rồi, nên cuối cùng vẫn không nói ra.

“Giờ cũng gần nghỉ hè rồi, A Hành, có đi hay không?” Đồng Thiếu Khinh ngồi đối diện Thạch Cẩm, xéo một bên là Đào Diệp.

“Có được hay không?” Thạch Cẩm Hành gồi song song với Đào Diệp, hai chiếc ghế cách nhau khá gần, lúc họ duỗi chân có thể chạm đến chân đối phương.

“Nói là bạn thì sẽ không sao.” Đào Diệp không suy nghĩ nhiều như vậy, dù sao từ đây đến nghỉ hè còn một khoảng xa nữa.

“Vậy thì đi đi, thuận tiện đưa em về nhà, lúc đó đi chung với chúng tôi.” Thạch Cẩm Hành an bài, ngữ khí chân thật đáng tin.

Có lẽ không phải muốn cường điệu ý kiến bản thân mà là do anh đã quen nói thế rồi.

Đồng Thiếu Khinh nghe xong cũng không cảm thấy gì, Đào Diệp thì hơi chút phản cảm, một người không quá quen thuộc với mình đột nhiên lại xâm nhập thế giới của mình, thật đúng không thể nắm bắt được.

Hết như cảm xúc lúc bị ghìm cổ không thể thở được vậy.

“Được, như vậy thì vẫn cũng chung chỗ với anh.” Nói ra như vậy đúng thật cậu có chút thẹn thùng, cho nên biểu tình cũng không phải do giả bộ mà là xấu hổ thật.

Chẳng qua trong lòng vẫn cứ mắng thầm Thạch Cẩm Hành.

Phản ứng đầu tiên của Đồng Thiếu Khinh khi nghe thấy những lời này là nhìn về biểu tình của bạn thân.

Sau khi xem xong anh mới bắt đầu thổn thức, hình như đồ đệ mới là tay lão làng, mới là người nắm nhiệm vụ đi phát triển đoạn tình cảm này.

“Thiếu cái gì không? Nếu thiếu thì lấy tiền của sư phụ em đi mua đi.” Thạch Cẩm Hành lảng qua đề tài khác, châm thêm nước sôi cho Đào Diệp và mình.

“Tui đâu?” Nhìn cậu ta buông ấm nước xuống, Đồng Thiếu Khinh vội vàng nhắc nhở.

“Hình như không thiếu gì cả.” Nghe thấy hi vọng tắt lịm, Đào Diệp lập tức thức thời mà sửa miệng: “Cơ mà tiền sư phụ cho sao dám không xí được, vậy em xài hết tiền lì xì luôn nhé?”

Cậu nói những lời này là vì nhất định không biết Đồng Thiếu Khinh cho cậu bao nhiêu tiền.

Thạch Cẩm Hành gật gật đầu, trong lòng tính toán phải làm sao để giúp Đào Diệp tiêu hết số tiền kia.

“Đệt, đồ đệ phá của, bộ em muốn xài hết năm trăm vạn* một lúc hả?” Đồng Thiếu Khinh oa oa la hét.

(*Khoảng 17 tỷ bên mình)

“Phốc...” Đào Diệp vừa mới uống một ngụm trà cúc đã muốn phun ra, sau đó cố gắng mà nuốt xuống, đương nhiên cậu cũng bị nghẹn ngay cổ: “Khụ khụ khụ...”

Thạch Cẩm Hành giơ tay lên, do dự một chút, rồi đặt trên lưng cậu vỏ mấy cái.

“Không sao chứ?”

“Tại sao anh lại cho nhiều tiền lì xì vậy...” Đào Diệp cứ nghĩ tiền lì xì chỉ là mấy nghìn đồng thôi, nếu là kẻ có tiền như Đồng Thiếu Khinh thì cũng có thể cho đến mấy chục vạn, nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ đến con số này.

“Cậu ta là thằng bạn thân duy nhất của anh, vậy sao anh lại không thể không đưa nhiều tiền chứ?” Về mặt Đồng Thiếu Khinh tùy ý, cũng không cảm thấy đồng tình.

Bộ dáng thật sự rất gọi đòn, nhưng Đào Diệp lại đang ho khan, nên không nhìn thấy.

“Cám ơn.” Tiếp lấy khăn tay mà Thạch Cẩm Hành đưa tới, Đào Diệp nhấp nhấp miệng, lau xong nói: “Vậy em nhận trước.”

“Thật ra cũng không nhiều lắm, không đủ mua xe.” Thạch Cẩm Hành bình tĩnh nói, ngay cả lông mày cũng không động dấy chút nào.

Tiền tài trong mắt anh chỉ là một chuỗi số, xưa cũng vậy mà nay cũng vậy.

Nhưng anh biết Đào Diệp không giống vậy, cho nên không có miễn cưỡng.

“Ừ...” Đào Diệp rũ mắt xuống, uống miếng nước để an ủi, đồng thời suy nghĩ, vậy giờ có cần làm một đứa ngu ngốc hám giàu không đây? Thạch Cẩm Hành chắc rất ghét thể loại này ha?

Im lặng chừng hai ba phút, cậu lấy lại bình tĩnh, liếc người yêu bên cạnh: “Giờ anh coi em là bạn trai đúng không?”

Thạch Cẩm Hành và Đồng Thiếu Khinh đều nhìn cậu, một người nghiêm túc, một người hứng thú.

“Ừ.”

“Vậy anh phải làm một bạn trai đúng tư cách đi.”

Thạch Cẩm Hành từ chối cho ý kiến, vẫn giữ bộ dáng bình tĩnh, ngược lại Đồng Thiếu Khinh lại nhào đầu lên hỏi: “Vậy sao mới gọi là đủ tư cách?”

Về cái tiêu chuẩn này, Đào Diệp dựa theo mức khó khăn nhất của bản thân, chắp nối lung tung: “Điều cơ bản nhất, lúc em cần thì anh phải ở đây, không thể để cho em thấy mình là người không có người yêu, còn nữa...”

Nói tới đây, sắc mặt Đào Diệp càng khó coi, đột nhiên cúi đầu.

Cậu vốn muốn làm khó Thạch Cẩm Hành, nhưng giờ lại phát hiện thứ mà mình muốn nói lại không phải thứ mình cần...

Nghĩ đến những thứ mà mình khát vọng thì tim lại càng đập nhanh.

“Cái gì?” Thạch Cẩm Hành tập trung chú ý những lại không thấy người kia nói gì.

Vì hoà giải, Đào Diệp dùng gương mặt thẹn thùng che dấu cảm xúc củ mình: “Ở đây không tiện nói, dời đi chỗ khác đã.” Mặc cho ai cũng không đoán ra ý nghĩ của cậu.

“Cũng được.” Thạch Cẩm Hành liếc nhìn Đồng Thiếu Khinh, hình như cũng đồng ý với câu nói của Đào Diệp.

“Cái gì, thế mà ại đề phòng tui?” Thái độ của họ vậy khiến Đồng Thiếu Khinh bất mãn, cho nên nói anh rất ghét đi chơi cùng đứa đã có người yêu.

Cảm giác rất rất khó chịu, lúc nào cũng như mình sắp bị cho ra rìa.

“Đừng trách móc, chỉ là những câu không tiện nói ra của cặp đôi thôi.” Nhìn thấy bộ dáng vậy của Đồng Thiếu Khinh, tâm trạng của Đào Diệp lại tốt lên, không kìm chế mà nhồm miệng, hình như cậu xem nhẹ iềm vui của Đồng Thiếu Khinh thì phải.

“Đệ, đúng là uống phí tiền lì xì mà.” Đồng Thiếu Khinh mắng, miệng lại mím lại.

Không khí thoải mái, môi của Thạch Cẩm Hành cũng mang đầy ý cười, ngẫu nhiên thêm nước cho hai người cùng bàn, động tác không gấp gáp mà nhuộm đầy vẻ tao nhã.

Cho dù Đào Diệp đã từng bị người kia bá đạo đè ép trên tường cũng thừa nhận, người bên cạnh quả đúng thật là một thanh niên rất có khí chất.

Phần không khí dễ chịu kia thật khiến người thích, bởi vì đặt ở trong đám người không hợp nhau cho nên toát ra một vẻ hơi đường đột.

Cũng không phải bởi vì Thạch Cẩm Hành là hạc trong bầy gà, chỉ là cam thấy người và cảnh xung quang không làm nên nổi cho anh, không cùng cấp bậc với anh.

Nên hình dung như thế nào đây, Đào Diệp cũng không tìm thấy câu chữ nào để miêu tả hết.

Có lẽ đối phương cũng giống cậu, đều là cái loại người không hợp với hiện thực, chẳng qua đối phương có cách không cần thỏa hiệp, mà Đào Diệp lại chỉ có thể che dấu trong lòng, che dấu thật sâu thật sâu.

“Đồ đệ, Bạt Trai Ngọc của em tới rồi nè.”

Người bán hàng mang thức ăn lại đây, món thứ nhất là Bạt Trai Ngọc của Đào Diệp...

Thức ăn đặt đầy bàn, ba người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, không khí hài hòa thoải mái ngoài tưởng tượng, đã lâu cũng không được cười nói vui vẻ như vậy.

Đào Diệp không phải chỉ thích yên tĩnh mà cũng rất thích loại không khí tụ hội vui vẻ này.

Đồng Thiếu Khinh nói: “Anh chịu đủ cái cảnh ăn cơm với cậu ta rồi, về sau hẳn sẽ không thể nghiệm lại nữa, bất quá...” Anh cười cười nhìn Đào Diệp, bởi vì nghĩ đến sau này Đào Diệp sẽ một ngày ba bữa đối mặt với Thạch Cẩm Hành.

Thậm chí có thể sẽ ngồi cùng với Thạch Cẩm Hành thật lâu.

style=]c10

46. Chương 46: Không Tên

Bóng đêm ập đến, người đến nhà hàng ngày càng nhiều. Cái bàn với ba thanh niên trẻ tuổi bánh bao này cũng bị chú ý ngày càng nhiều.

Vô luận là trai gái già trẻ thì khi đi ngang qua bàn này cũng sẽ nhìn thêm vài lần.

Thạch Cẩm Hành và Đồng Thiếu Khinh thì không cần phải nói gì, từ nhỏ đến lớn luôn là mục tiêu bị chú ý, cho nên cũng quen với ánh mắt vây xem của mọi người.

Có đôi khi Đồng Thiếu Khinh còn đùa rằng mình và Thạch Cẩm Hành hết như con khỉ trong sở thú, nhưng đừng để ý đến lời đùa của anh bởi anh cũng rất thích bị người ta chú ý.

Bản thân Đào Diệp khi đi trên đường cũng rất thu hút ánh nhìn, tuy cậu lớn lên trong bánh bao, nhưng khi cả ba tụ lại một chỗ lại càng thêm phần hiệu ứng chú ý mãnh liệt.

“Ăn xong rồi, đi thôi.” Đồng Thiếu Khinh uống ngụm trà cuối cùng, đứng dậy duỗi lưng đầy biếng nhác.

Đào Diệp đẩy ghế ra rồi đứng lên, đi theo phía sau Thạch Cẩm Hành, bởi vì cậu ăn hơi no, cho nên biểu tình có chút kì quái.

“Đi dạo một chút, tiêu cơm.” Thạch Cẩm Hành vươn tay, nắm chính xác lấy cái tay đang rũ bên người của Đào Diệp.

Hai người tay trong tay, đi ở phía sau Đồng Thiếu Khinh, càng chạy càng chậm.

Cuối cùng cũng không còn bị người khác chú ý, Đào Diệp xoay đầu qua một bên, đôi môi như chuồn chuồn lướt nước mà quét ngang má Thạch Cẩm Hành, vừa chạm vào đã rời đi.

“...” Hô hấp của Thạch Cẩm Hành tạm dừng một chút, sau đó lại trở về như cũ.

“Mua xe cho em được không?” Đào Diệp dùng ngón tay chọt chọt lòng bàn tay anh, nói đầy tùy ý.

Thạch Cẩm Hành nghiêng đầu nhìn cậu, ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Em có hộ chiếu không?”

“...” Đào Diệp nghẹn, bởi vì cậu không có hộ chiếu, trước đây không nghĩ làm hộ chiếu để làm gì.

Nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Thạch Cẩm Hành, Đào Diệp tùy ý nói: “Mua về xem chơi cũng tốt, làm hộ chiếu xong thì đi.”

“Được.” Đối phương không chút do dự.

Đào Diệp nói: “Còn muốn nhà nữa.”

“Hai người nói thầm gì đấy, đi nhanh chút được không?” Đồng Thiếu Khinh không còn kiên nhẫn để chờ nữa, quay đầu lại thúc giục.

“Nói sau.” Thạch Cẩm Hành buông tay cậu ra, khôi tốc độ đi lại như bình thường.

Ba người trực tiếp đến khu thương mại, càn quét đồ vật cho Đào Diệp, họ thích gì thì thẳng tay mua nấy.

Đào Diệp đi theo bọn họ, khoe miệng tràn chút ý cười, đối phương nói muốn mua thứ gì cậu cũng đồng ý hết.

Con trai đi dạo phố, mục đích vô cùng mạnh mẽ.

Hơn một tiếng sau, ba người căn bản tiêu hết phân nửa tiền lì xì mà Đồng Thiếu Khinh cho.

Cái bụng vốn căng lên vì no cũng tiêu xuống. Đào Diệp nhìn đồng hồ, nói muốn đi quán bar.

Họ đã đến quán bar trước tám giờ, Đào Diệp đi vào chuẩn bị lên đài, Thạch Cẩm Hành và Đồng Thiếu Khinh tìm một chiếc bàn trống trong quán bar để uống chút rượu.

“Đây là lần đầu tiên nghe em ấy hát live.” Đuôi mắt của Đồng Thiếu Khinh mang đầy ý cười, nhấp một ngụm rượu, bản thân toát đầy vẻ lười nhác.

“Thanh âm thật là gạt người.” Thạch Cẩm Hành ngẫm nhìn người trên đài, có lẽ đối phương không biết rõ mình, nhưng anh sao lại không biết chứ.

“Mới vừa nói cái gì?”

“Không có.”

Nửa giờ trôi nhanh như gió, thanh niên hát xong thì mang theo đàn ghi-ta xuống đài, đi đến chỗ ngồi cạnh họ rồi ngồi xuống.

“Có thể về rồi.” Đào Diệp nhìn ly rượu của Thạch Cẩm Hành, cầm lấy uống một hơi, thế nhưng lại ngọt.

Cậu cười thầm trong lòng.

“Anh thấy thiệt có nhiều người mê muội em á.” Đồng Thiếu Khinh chống cằm phóng điện với cậu, không biết là đang nói fan trên internet hay người nghe ở quán bar.

“Rất cảm ơn bọn họ.” Đào Diệp không muốn nói vấn đề này, cậu không quên Thạch Cẩn Hành và Đồng Thiếu Khinh đã từng nghe qua bài hát xấu hổ kia của mình, lúc đó trong đầu họ nghĩ gì Đào Diệp thật không dám đi tìm tòi nghiên cứu.

“Vậy thì về đi.” Ngồi trong chốc lát, Thạch Cẩn Hành mở miệng nói, rử mắt rồi cầm ly uống hết rượu.

Đây không phải là lần đầu tiên Đào Diệp thấy anh uống như vậy, vừa rồi lúc ăn cơm cũng thế.

“Chúng ta đi siêu thị đi.”

“Mua cái gì?”

Mua một ít trái cây tươi ở siêu thị, đồ dùng hằng ngày, lúc tính tiền còn xách theo mấy hộp “áo mưa”.

Đào Diệp và Đồng Thiếu Khinh đang tám chuyện, nhìn thấy Thạch Cẩn Hành đang chọn đồ, ngón tay thon dài đang cẩn thận chọn lựa những chiếc hộp được đóng gói cẩn thận.

Giữa mây hơi mang vẻ nghiêm túc, nhưng cũng nhuốm sự biếng nhác, không giống vẻ đứng đắn như thường ngày.

Lúc nhìn anh như vậy, cậu đột nhiên giật mình... Ai cũng ngày ăn ba bữa hết mà, cũng là loại dục vọng sống qua ngày thôi.

“Tui dừng ở đây thôi.” Đồng Thiếu Khinh không phải là người biết điều, loại đêm đen tràn đầy tim hồng phát phổi này, nếu anh đi theo thì sẽ biến thành cái bóng đèn siêu bự mất.

“Trên đường cẩn thận.” Một người mang theo một túi đồ, đứng ở dưới lầu chào tạm biệt với Đồng Thiếu Khinh.

Đi vào căn phòng không người, Đào Diệp bị ánh mắt nóng cháy liếc qua khiến tim cậu đập nhanh.

“Đây là nhà của anh hả?” Cậu muốn tìm đề tài nào đó để giảm nhiệt cái bầu không khí này.

“Không phải, là thuê.” Thạch Cẩn Hành hỏi cậu: “Em thích nhà như vậy sao?”

“Thích.” Căn nhà lớn mang vẻ cổ kính, nhìn rất xinh đẹp. Đoạn đường này, kích cỡ này, chắc khoảng mấy nghìn vạn.

“Vậy mua nhà này cho em.” Thanh niên có tiền bên cạnh không nhú dù chỉ là một cọng lông mày.

Bọn họ còn chưa tốt nghiệp, xem ra còn phải ở một hai năm, chi bằng mua xuống để làm kỷ niệm.

Hô hấp Đào Diệp ngừng lại, cảm giác như không thể thở nổi, có đáng giá phải làm thế với một người tình không?

“Được.”

“Tôi đi xếp đồ, em tắm đi.” Thạch Cẩn Hành lấy hết đồ trong tay Đào Diệp, giục cậu đi tắm.

Chuyện gì xảy ra sau khi tắm xong, Đào Diệp cũng không phải không biết. Cậu vào phòng tìm áo ngủ và quần lót của mình, bước vào phòng tắm.

Đây là phòng riêng của Thạch Cẩn Hành, đồ dùng trang trí không nhiều không ít, nhìn sơ qua cũng biết phòng của con trai. Cơ mà tất cả đều chính tề, không có chút hiện tượng lộn xộn nào.

Trong thùng rác cũng không có rác, mà nếu có một chút cũng sẽ bị đem quăng ngay.

Tắm xong thì đánh răng, Đào Diệp vừa lau tóc vừa bước ra, mới đến cửa thì đã bị một vòng tay ôm lấy, nhanh chóng chạy dọc ven áo ngủ rồi mò vào...

Đào Diệp ném khăn đi, cởi chiếc áo ngủ mới mặc vào, không nhiệt tình cũng không chống cự, trong đêm không có tí sức thuyết phục nào.

“Thích tôi khôg?” Thanh âm Thạch Cẩn Hành trầm thấp, truyền vào tai Đào Diệp.

“Thích.” Đào Diệp nâng tay lên, ôm chặt anh.

Hình ảnh này thật quyến rũ, Thạch Cẩm Hành nắm cầm cửa cậu, hôn thật sâu...

Đào Diệp ôm anh thật lâu.

“...” Đại khái Thạch Cẩm Hành có chút cảm xúc được thương mà ngạc nhiên, nên ôm người yêu quây đến nửa đêm.

Tỉnh lại thì eo mỗi lưng đau, có cảm giác như bị mất sức khi vận động mạnh, cơ mà vẫn có chút sung sướng... Hết như sự khoái cảm từ một việc điên cuồng nào đó.

“Tỉnh rồi sao?”

Đào Diệp nhìn cửa nhà, thanh niên mặc quần ngủ đứng ở cạnh cửa uống cà phê hoặc thứ gì đó đại loại thế.

“Anh uống gì thế?”

Thạch Cẩm Hành nhìn nhìn chiếc ly của mình, đáp lại: “Sữa đậu nành.”

Thì ra là thức uống bình dân thế, sau khi Đào Diệp đứng lên rửa mặt sau cũng uống một ly, không giống như sữa mua ở ngoài, vừa thơm vừa đậm đặc.

Cậu còn ăn một phần điểm tâm sáng do Thạch Cẩm Hành làm, không Đông không Tây, không biết nên gọi cái gì, dù sao ăn no là được rồi.

“Cám ơn, sữa đậu nành uống rất ngon.” Đào Diệp nhào lại, hôn một cái đầy dẫu sữa lên mặt Thạch Cẩm Hành. Sau đó ngại ngùng cười: “Chốc nữa em đến trường, trưa anh có đến không?”

“Em hy vọng tôi tới sao?” Thạch Cẩm Hành nói.

“Em hy vọng.” Đào Diệp mân môi, cúi đầu uống sữa đậu nành, che dấu sự bình tĩnh trong đáy mắt.

“Vậy tôi đến tìm em.” Thạch Cẩm Hành cúi đầu nhìn đồng hồ, sau đó anh thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời nhà.

Trường hai người cách gần nhau, cho nên rất thuận tiện khi đi cùng.

Đây là lần đầu tiên mà Đào Diệp hưởng thụ đãi ngộ được đưa đến trường bằng xe sang, trước khi rời đi còn nắm cầm Thạch Cẩm Hành hôn một cái. Nhìn cậu hôn trông tự nhiên thế, kỳ thật trong lòng bối rối đến mức muốn nổ tung.

Có cảm giác như tay đổ mồ hôi, mặt nóng bừng bừng.

“Em tới lớp rồi, anh đến chưa??”

“Thạch Cẩm Hành, nhìn thấy tin nhắn nhớ hồi âm lại.”

“Tôi đến rồi.”

“Học có chút chán [Tình yêu][Tình yêu][Tình yêu], bây giờ em có chút nhớ anh.”

“[Mỉm cười][Mỉm cười][Mỉm cười]”

“Nhớ em không?”

Phòng học kín người, giảng viên ở trên giảng bài, có nhiều người cúi đầu nghịch di động.

“Anh hùng bàn phím.”

“Không phải.” Cậu cúi đầu, gửi một tin thoại với âm lượng nhỏ: “Em rất nhớ anh.”

“Đang học, không nghe được.”

“Không nghe thì thôi.”

Bạn bè biết Đào Diệp vô ý nói: “Ấy Đào Diệp, mặt của cậu đỏ thiet đó, bị sao vậy?”

Đào Diệp cất điện thoại vào túi, vươn biểu tình hết sức tập trung nghe giảng bài. Cậu tốn thật nhiều khí lực mới nói ra được những lời này với Thạch Cẩm Hành, nếu đổi tình huống khác, thì sẽ không thể nào nói như vậy.

Đáng sợ là, lúc nói ra thì có chút kích thích, khiến cậu cảm thấy rất vui vẻ.

Hôm nay có bốn tiết, sáng hai tiết trưa hai tiết. Buổi sáng tan học, Đào Diệp chạy đến nói hẹn với Thạch Cẩm Hành, là vườn cây ngoài tường.

“Hôm nay em nói tôi là anh hùng bàn phím?”

“Ừ.”

Thạch Cẩm Hành mở to hai mắt nhìn Đào Diệp nhào lại đây, ấn một nụ hôn ướt sũng lên môi mình.

Khoảng hai ba phút sau, Đào Diệp đứng thẳng, mân miệng nói với anh: “Rất nhớ anh.”

Mặt vẫn rất đỏ, đây là điểm cực hạn.

“Em không phải là...” Thạch Cẩm Hành nói được một nửa rồi dừng.

Anh muốn hỏi Đào Diệp thích anh phải không, phải loại thích trên giường này, cho nên tối hôm qua không tính toán gì hết.

“Trong trường có người thích anh không?” Đào Diệp trưng biểu tình đứng đắn.

Thạch Cẩm Hành liếc cậu một cái, hỏi ngược lại: “Em cho rằng sẽ không có sao?”

Điều này cũng rất bình thường, anh ưu tú như thế, đương nhiên có nhiều người biết thân phận của anh, người muốn cùng chỗ với anh cũng rất nhiều.

“Nếu có thật thì anh xử lý thế nào?” Đào Diệp có chút tò mò thật.

“Không thích thì trực tiếp từ chối, không ghét thì từ chối nhẹ nhàng chút.” Thạch Cẩm Hành không phải dạng người khư khư cố chấp, suýt chút nữa cũng đã đồng ý với vài người.

Đào Diệp cách khoảng cách với anh, tựa vào trên tường, cậu suy nghĩ, mình và người khác có cái gì khác nhau, có điểm nào tốt hơn người khác không?

“Anh sẽ đối tốt với em mãi sao? Có thể hứa với em không?”

Bình tĩnh nói xong lời này, dù biết kết quả cuối cùng là cái gì, nhưng vẫn không thể buông bỏ khát vọng trong lòng.

- D/40

47. Chương 47: Không Tên

Nghe thấy yêu cầu của Đào Diệp, Thạch Cẩm Hành nghiêm túc suy xét một chút, mới nói: “Đâu ai dám khẳng định chuyện sau này?”

Đào Diệp bĩu môi, lời này nói đúng là không liên quan, cơ mà không phải cậu đang nhiệt tình quyến rũ sao? Nhanh chóng túm lấy cánh tay Thạch Cẩm Hành, tùy hứng nói: “Em cũng mặc kệ, anh phải hứa mới được, thì em sẽ ko ở cùng anh nữa.”

“...” Thạch Cẩm Hành ghé mắt, há miệng, nhưng vẫn không nói ra lời nào.

“Không nói đến chuyện kia nữa.” Đào Diệp cười cười, buông tay anh ra: “Em đói bụng, em muốn đi ăn cơm.”

Cậu đi trước, không quan tâm người ở đằng mình chút nào.

Thạch Cẩm Hành theo sau, anh ko nói gì, về phần tại sao lại ko nói gì, đó là bởi vì bây giờ Đào Diệp không đáng.

Có thể đưa cậu tiền, có thể đư cậu nhiều thứ, nhưng nhưng có một thứ anh không có khả năng đưa.

“Đừng tức giận, tôi đi ăn với em.”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy em tức giận?” Đào Diệp đúng thật là không tức giận: “Em không tức giận, chỉ là cảm thấy không thoải mái, không phải anh nói em có yêu cầu gì cũng đáp ứng sao? Em nói anh cũng đâu đáp ứng, đây là ý gì đây? Hử?”

“...” Thạch Cẩm Hành đi với cậu, suốt đường đều yên tĩnh không nói lời nào.

“Anh nói có nhiều người thích anh, đó là chắc chắn. Anh vừa có tiền vừa đẹp trai, nhưng người khác cũng đâu kém cạnh.” Đào Diệp ôm cánh tay đi về phía trước, cách một khoảng nhất định với người bên cạnh: “Em cũng đâu kém, cũng có nhiều người thích em, anh biết mà, em có rất nhiều fan.”

Biểu cảm đặc ý kia, thấy thế nào cũng thật là thiếu đòn.

“Nếu anh không đối xử tốt với em chút, em sẽ không thích anh nữa.” Cậu giống một con khổng tước đang vênh đuôi, khác một trời một vực với nhận thức ban đầu về cậu của anh.

“Em thật nghĩ như vậy sao?” Cuối cùng Thạch Cẩm Hành cũng mở miệng.

“Đúng vậy.” Đào Diệp quay đầu lại nhìn anh.

“Mặt thật lớn, tôi không cần em thích tôi, chỉ cần ở cùng tôi là được rồi.” Người thanh niên kia bình tĩnh nói, có vẻ vô dục vô cầu.

“Phải không?” Hỏi lại.

Đào Diệp tiếp tục đi về phía trước, túm chặt hai cánh tay của mình, điểm đến là canteen của trường: “Em muốn đi ăn, anh có muốn ăn không?”

“Tùy tiện.”

Giữa bọn họ cách một khoảng cách, một trước một sau đi vào canteen của trường Đào Diệp, bên trong có rất nhiều người, cho nên chen một hồi cũng tùm lại thành một chỗ.

Hôm nay ăn gà xào nấm, cá chép chua ngọt, thịt ba chỉ kho...

“Mời anh ăn ha.” Đào Diệp trả tiền, bộ dáng đứng trước quầy đếm tiền có chút nghiêm túc.

Đếm tới đếm lui còn thiếu một đồng nữa, Thạch Cẩm Hành lấy một đồng từ trong túi ra đặt trên mặt bàn.

“Cám ơn.” Đào Diệp thuận tay cầm lấy, giao cho cô thu tiền.

Bởi vì tới muộn, nên bàn trống đều bị chiếm hết, muốn ngồi xuống chỉ có thể ngồi cùng bàn với người khác. Đào Diệp đi tìm, sau khi hỏi người kia, lôi kéo Thạch Cẩm Hành cùng ngồi xuống.

“Buổi chiều có học không?”

“Không học.”

“Em học.”

Thạch Cẩm Hành mím môi, tách hai chiếc đĩa rồi lau bằng nước sôi, ăn cơm.

“Sao vậy? Không vui hả, vậy sau này anh đừng tới nữa.” Đào Diệp lớn gan, dù sao Đồng Thiếu Khinh nói rồi, giờ là lúc xem tính tình của Thạch Cẩm Hành tốt hay không.

Nói chuyện chú ý một chút.” Thạch Cẩm Hành gắp một hơi cơm, ăn không chút mùi vị.

“Em chính là người như vậy, hay nói sai nên đừng trách móc.” Đào Diệp cười nói, ngược lại cậu ăn trông rất vui vẻ.

Thạch Cẩm Hành không nói tiếp, ăn đến một nửa thì đặt đĩa xuống, đã ăn no.

“Em cũng ăn xong rồi, phải đến thư viện đọc sách.” Đào Diệp rút khăn tay lau miệng, uống nước rồi đứng lên, nói với anh: “Người về hay đi thư viện với em.”

Thạch Cẩm Hành hơi do dự: “Đi thư viện.”

Đào Diệp mang anh đến thư viện trường mình, cũng khá nhiều người chắc hẳn là ăn cơm xong rồi qua đây, chung quanh cũng không yên tĩnh mấy.

Thư viện to đến vậy nhưng họ vẫn tìm được đến điểm cuối... Không hẹn mà cùng dừng lại ở góc thư viện.

Đào Diệp ngồi vào một chiếc bàn, tùy tay cầm một quyển sách, lật ra mới thấy là một quyển sách hướng dẫn dệt khăn choàng cổ... Cậu trờngm ặt rồi buông xuống.

“Bình thường thích xem sách gì?” Cậu hỏi Thạch Cẩm Hành.

Người thanh niên kia đút tay vào túi quần, ánh mắt đen kịt, hết như mây đen trên trời, bão tố mùa đông.

Bị anh nhìn như vậy, Đào Diệp ngay cả hô hấp cũng không thuận.

“Không đặc biệt thích loại nào hết.” Động tác rút tay ra của Thạch Cẩm Hành khiến da đầu Đào Diệp tê rần, sau đó quả nhiên là có nạn trút xuống mà.

Thân thể bị bao phủ, hai tay người kia chống hai bên bàn, nghiêng về phía cậu.

Trong quá trình hôn, Đào Diệp bị đau một cái, nhả chặt mảy lại, cậu biết, Thạch Cẩm Hành đang trả thù mình. Cậu chịu đau, người khác cũng đừng hòng thoải mái, đây không phải là cái kiểu tính tốt mà Đồng Thiếu Khinh nói.

Ném thấy mùi máu trong miệng, Thạch Cẩm Hành vội vã ngừng nụ hôn, sương mù u ám trong mắt cũng tiêu tan nhiều.

Đào Diệp dùng tay sờ lấy nơi mình bị cắn, cười một cách vô tư tới vô tâm: “Hung vậy sao?”

Còn nói là tính tình tốt, thật ra là lòng dạ hẹp hòi mới đúng.

“Sau khi tan học hì chờ tôi ở cổng.” Thạch Cẩm Hành chán ghét vị rie sét ở miệng, mảy hơi nhú lại, anh vươn tay vỗ vỗ hai má Đào Diệp, sau đó rời đi.

Đào Diệp ngồi ở trên bàn, ngăn người nhìn bóng dáng rời đi của anh.

“Tức giận rồi hả?” Vội vã lấy điện thoại ra gửi tin cho người kia.

“Thạch Cẩm Hành, không yêu em sao?”

Vẫn không có hồi âm, mãi đến khi tan lớp cũng không có.

Cơ mà khác với thái độ kia là anh đến rất đúng giờ, Đào Diệp đứng ở ven đường không lâu thì anh đã đến rồi.

Vẫn là chiếc xe như hồi sáng, cơ mà Đào Diệp nhìn thấy hình như Thạch Cẩm Hành đã thay một bộ khác rồi, là bộ dành cho mặc khi ở nhà.

“Tại sao không hồi âm cho em?” Ngồi vào trong xe, Đào Diệp bay lại hôn dính lấy cái người nghiêm túc nào đó.

Trên mặt Thạch Cẩm Hành có đeo kính râm, anh lái xe rất nghiêm túc nên cũng không quăn Đào Diệp.

“Anh thật nhỏ mọn.” Đào Diệp trở lại vị trí của mình, cúi đầu thắt dây an toàn: “Nhị sư phụ trong ấn tượng của em không phải thế.”

“Anh vừa dịu dàng vừa hào phóng, đối xử với người ta rất tốt.”

“Có thể im lặng không?” Thạch Cẩm Hành nói.

“Được.” Đào Diệp lập tức ngậm miệng, nghe lời mà làm trai ngọc suốt được đi.

Lúc xe chạy đến trước cổng mới biết bọn họ trực tiếp về nhà, vốn dĩ Đào Diệp muốn hỏi một chút, có phải về nhà gọi thức ăn hay không... nhưng cậu lại bị Thạch Cẩm Hành ra lệnh cưỡng chế câm miệng, cho nên đương nhiên cậu không hỏi gì.

Xuống xe đi vào nhà, mới tới cửa, Đào Diệp đã ngửi được mùi thức ăn.

Trong lòng giật nảy, chẳng lẽ đối phương nấu cơm hả?

Ánh mắt không tự chủ được mà dời về phía bàn ăn, cơ mà trên đó lại không có gì.

“Trong bếp.” Thạch Cẩm Hành buông chìa khóa và mắt kính xuống, trực tiếp đi ngang qua người Đào Diệp, vào bếp, một chốc sau mang theo một cái nồi đi ra.

Bên trong nhất định là canh.

Lục tục thêm vài món nữa, đặt hết chắc khoảng đầy bàn.

Đào Diệp cũng có hỗ trợ, cậu đứng một bên mà lúi lười, sau đó nhìn mấy món đó rồi chảy nước bọt. Đây là bữa cơm thịnh soạn nhất mà cậu tự tận mắt thấy, nhưng ngạc nhiên nhất không phải cái này, mà là người nấu cơm.

Cho nên nói hồi chiều không tức giận? Vậy mà còn có tâm trạng đi nấu cơm.

“Sư phụ Đại Vĩ Ba Lang, nhị sư phụ làm một bàn đồ ăn, đây ý gì?”

Không chờ đến tin nhắn hồi âm của Đồng Thiếu Khinh, Thạch Cẩm Hành đã đi ra, bình tĩnh mà nói: “Ngồi đi, ăn cơm.”

“Vất vả.” Rót ghế rồi ngồi xuống, trước khi động đũa Đào Diệp đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Gắp miếng đầu tiên vào miệng, sắc hương vị câu toàn, nói như vậy chắc hẳn hơi quá, cơ mà ăn rất ngon.

Cậu cười nói: “Làm rất đẹp, vị cũng không tệ.”

Động tác cầm bát của Thạch Cẩm Hành hơi dừng lại, đột nhiên anh vươn đũa gắp lấy món ăn mà Đào Diệp vừa ăn, đưa vào miệng nhắm nháp. Hương vị hết như lúc trước, không bị tuột nghề.

“Em thích ăn vị gì.” Anh hỏi.

“Sao cũng được, không kén ăn.” Đào Diệp tiếp tục ăn, hai mắt lại dán về phía người kia.

Thạch Cẩm Hành ăn hai cái rồi để đũa xuống, cầm chai rượu đỏ để trong thùng đá mở ra.

Sau khi khui rượu thì rót cho Đào Diệp một ly.

Không đợi Thạch Cẩm Hành rót cho mình xong, Đào Diệp vội vã bưng ly rượu lên uống một hơi, chặc lưỡi, sau đó cau mày nói: “Đây là rượu gì vậy? Có đất hay không?”

“...” Thạch Cẩm Hành yên lặng trợn mắt trắng, sau đó cũng không chạm cốc mà tự mình uống.

“Rượu anh uống chắc hẳn rất đắt ha? Cơ mà em không biết thưởng thức, cho em uống rất lãng phí.” Đào Diệp cười cười, thả ly xuống, cũng không có ý muốn chạm ly gì.

Đây là chai rượu mà Thạch Cẩm Hành cho rằng không tệ lắm, anh vẫn luôn không có cơ hội sẻ chia với người khác, bởi vì Đồng Thiếu Khinh không thích uống rượu đỏ.

Lần trước anh nhìn thấy Đào Diệp chọn một chai rượu nho không tồi cho bọn anh, nên nghĩ Đào Diệp cũng là một người hiểu rượu.

“Không phải anh nói muốn mua nhà này cho em hả, có thật không? Chừng nào mua vậy?” Ăn trong chốc lát, Đào Diệp lại nói.

“Đang liên hệ.” Thạch Cẩm Hành ăn thức ăn mình làm, cảm thấy hết như bữa trưa, dần dần vô vị.

Anh nhìn thấy Đào Diệp cũng hứng thú như thénên nhanh chóng dọn dẹp bàn, để đối phương đi tắm rửa.

Đây lại là tiết tấu muốn làm sao, Đào Diệp lộ ra biểu tình hơi không tình nguyện, sau đó cũng nhanh nhẹn hòa theo: “Vậy em đi tắm, chờ em, em cũng rất nhớ anh.” Cậu đi đến bên người Thạch Cẩm Hành, hôn hôn hai má của anh.

Đối phương thờ ơ, ngay cả lông mày cũng không nhăn chút nào.

Tắm rửa xong, Đào Diệp bị Thạch Cẩm Hành ôm lấy rồi ném trên giường, ấn xuống, lăn qua lộn lại mà làm... Cậu rất là phối hợp, cho dù một đến thở không ra hơi cũng không nói gì.

Thạch Cẩm Hành muốn cậu như thế nào thì cậu chiều như thế ấy.

Rõ ràng có thể cảm thấy, đối phương không có thương hương tiếc ngọc, thô bạo hơn ngày hôm qua nhiều, hết như phát tiết vậy.

Đây là kết quả mà Đào Diệp mong muốn, này có thể nói Thạch Cẩm Hành cách rất gần thời điểm chán ghét mình.

Ưua một thời gian nữa sẽ trở về thời gian sinh hoạt như cũ, sẽ không cần cẩn thận, sợ hãi như thế này thế kia nữa...

Càng về sau Đào Diệp càng hoảng hốt mơ hồ, hơi chút quên rằng vì sao mình lại làm như thế.

“Thạch Cẩm Hành...” Nùng tình qua đi, cậu nằm úp trên lồng ngực nóng hổi, cảm giác mình bủn rủn vô cùng: “Ngày mai anh còn làm bữa sáng cho em không?”

Thẳng đến lúc ngủ cũng không tả lời, dù nửa chữ cũng không.

Quả nhiên sáng hôm sau không thấy bóng dáng của Thạch Cẩm Hành, ngược lại là thấy được tin hồi âm của Đồng Thiếu Khinh.

“Lúc buồn phiền thì cậu ta mới àm đồ ăn, em cãi nhau với cậu ta hử?”

ace(4g0

48. Chương 48: Không Tên

Cậu chọc giận anh ta lúc nào thế? Đào Diệp không rõ ràng lắm, cậu hồi âm tin nhắn cho Đồng Thiếu Khinh: “Không phải anh nói tính tình của anh ta tốt lắm sao?”

“Có lẽ cậu ta yêu cầu về người yêu cao hơn á?”

Đào Diệp nghĩ nghĩ, đây không phải là phân biệt đối xử hử? Hà tất nói đến hàm súc như vậy chứ, cậu cười, loay hoay ngón tay gửi tin nhắn cho Đồng Thiếu Khinh: “Em rời giường, đói bụng nên xuống lầu ăn sáng nhé.”

“Đi đi.” Sư phụ Đại Vĩ Ba Lang quá đáng tin, hỏi là đáp ngay.

Đào Diệp đứng lên rửa mặt xong, theo thói quen thường ngày mà đi giặt quần áo, xuống mới thấy bộ quần áo hôm qua của Thạch Cẩm Hành cũng chưa giặt. Cậu thuận tay lấy lại đây, vươn tay sờ sờ vào, cái này phải giặt tay mới được.

Mở máy giặt, muốn đem chiếc sơ mi của Thạch Cẩm ném vào máy, nhưng bất giác lại hơi do dự.

Quả thật Đào Diệp muốn hạ thấp mình một chút, tục khí một chút, khiến cho Thạch Cẩm Hành chán ghét chính mình, nhưng chiếc sơ mi này hình như có ý nghĩa đặc biệt nào đó với anh cậu cũng không biết rõ lắm, chỉ biết là không thể tụy tiện làm hư nó được.

“Em đang làm gì thế?” Thạch Cẩm Hành đứng trước cửa, nhìn thấy cậu cầm chiếc sơ mi của mình, nhất thời ánh mắt lạnh lùng, bước tới giặt lại chiếc áo trên tay cậu: “Cái này không thể giặt bằng máy.”

“A?” Đào Diệp không hiểu nổi: “Tại sao lại không thể?”

“Vật liệu khác biệt.” Thạch Cẩm Hành giải thích, ném trở về sọt, đợi tí nữa tự mình giặt giũ.

“A, em không biết rõ, xin lỗi.” Đào Diệp tùy hứng nói, sau đó mang quần áo của mình ném vào máy giặt.

Nhìn thấy Thạch Cẩn Hành chuẩn bị giặt áo, cậu đi đến cửa phòng tắm: “Em xuống ăn chút điểm tâm, anh có muốn ăn hay không để em mua thêm một phần?”

“Không cần.” Thạch Cẩn Hành cũng không quay đầu lại.

“Vậy được.” Đào Diệp đi được hai bước, lại ngược trở về: “Đưa em cái chìa khóa, không thì khó đi lại lắm.”

“Trên tủ giày.”

Đào Diệp tìm được chìa khóa, tự mình bước ra cửa.

Ăn xong bữa sáng lại nhìn đồng hồ, cậu gửi cho Thạch Cẩn Hành một tin nhắn: “Em ngồi xe bus đi học.” Cậu không biết sáng nay Thạch Cẩn Hành có tiết hay không, tự đi đến trường chỉ là một lý do để thử xem Thạch Cẩn Hành còn có thể liên lạc lại không.

Kết quả là anh không hồi âm lại, đến mãi giữa trưa Đào Diệp cũng chẳng thấy tin nhắn nào.

Tan tiết chiều, Đào Diệp gửi cho anh một chuỗi địa chỉ, nói mình nhìn trúng thứ này, muốn anh mua cho cậu.

“Không phải mỗi tháng anh nên cho em tiền tiêu vặt sao?”

“Bao nhiêu?” Thạch Cẩn Hành biến mất cả ngày rốt cục cũng hồi âm.

“Năm vạn?” Đào Diệp cảm thấy mình nói hơi ít, năm vạn không là gì, hẳn nên báo mười vạn mới đúng.

“Tài khoản.”

Gửi số tài khoản không được bao lâu, tài khoản của Đào đã nhận được năm vạn, cậu nói cảm ơn: “Cảm ơn nhiều, thứ kia em sẽ tự mua, tan tiết anh có thể đến đón em không?”

“Tối nay không rảnh, em tự về đi.”

“Được.”

Cất di động vào, Đào Diệp ngồi ngốc một hồi. Sau khi tan học thì ngồi xe bus đến quán bar, đi loay quanh gần đó ăn chiều, sau đó vào luyện đàn ghi-ta.

“Em cùng người kia sao rồi?” Trần Duy Vũ quan tâm tình hình bây giờ của cậu.

“Cảm giác cũng gần sắp rồi.” Đào Diệp mân miệng, chốc nhú mày, chốc lại cười: “Em đoán anh ấy giờ đang rất buồn phiền, chắc không nghĩ ra em là người như vậy, cái loại người ghê tởm đến phát bực ấy.”

Ở cùng trên Internet cảm thấy rất không tồi, nên cứ nghĩ rằng đó cũng là một người khá được. Khi tiếp xúc thật với nhau, hoàn cảnh sống khác biệt, cho nên tạo thành những chênh lệch không hiểu nổi.

Ví dụ như tam quan, cái này rất quan trọng đấy.

“Ai...” Chuyện về hoàng tử và bé gái lọ lem chẳng qua chỉ là chuyện do người bịa mà thôi: “Đừng nghĩ nhiều, chờ em qua được thời khắc quyết định này, anh Vũ sẽ giới thiệu cho em một cô gái tốt.”

“Cảm ơn anh Vũ.” Về phần cô gái tốt, Đào Diệp nghĩ thầm rằng, cô gái tốt xứng để ở cùng với người tốt, không tính mình vào.

Sau này nếu thật có thể tìm ra người mình thích, cậu chắc chắn sẽ đối xử thật tốt với người kia, cơ mà nếu người đó quá xuất sắc thì miễn. Chỉ là một ng ca hát, không cần tìm một người yêu quá xuất sắc, thế thì sẽ phí sức để giữ mối quan hệ...

Nhưng mà người quá xuất sắc sao có thể thích cậu được chứ.

Ai cũng thích những thứ sinh đẹp, đây là một trong những dự vọng của con người.

“Em tan tầm rồi, anh ở đâu thế? Có thể lại đón em không?”

Tin nhắn như nắm đất chìm xuống đáy biển, không được đối phương trả lời, nhưng mà Đào Diệp cũng không hề hấn gì, cậu đang rất vui, thế này có nghĩa là Thạch Cẩn Hành đang chán ghét mình đây mà.

Có lẽ đối phương đang tự hỏi, thời điểm nào nên đá tên thanh niên hạ đẳng này.

Trở lại nhà cũng đã khoảng hơn mười giờ, Thạch Cẩm Hành không ở nhà.

Đào Diệp tắm rửa rồi lên giường đi ngủ.

Khoảng hai giờ khuya, cậu tỉnh vì bị người nào đó cởi quần áo.

“Thạch Cẩm Hành?” Đào Diệp nghi hoặc hỏi, lại bị hôn lên miệng, mùi rượu tràn ra.

Tối qua cậu bị Thạch Cẩm Hành gây ép thật lâu, kỳ thật một chút cậu cũng không muốn làm, mệt chết đi được, nhưng mà đối phương rất nhiệt tình, cho nên cậu chỉ có thể giữ vững tinh thần mà phối hợp.

Bị lộng đến hơn nửa đêm, nên người có chút đau.

Đào Diệp cũng không rõ Thạch Cẩm Hành tràn đầy dục vọng mãnh liệt gây ép mình bao nhiêu lần. Cậu chỉ cảm thấy Thạch Cẩm Hành đối xử mình không còn dịu dàng, động tác của anh đầy rẫy sự lạnh nhạt.

“Anh... đi uống rượu chỗ nào, với ai thế?”

“Đi ngủ đi.”

Thạch Cẩm Hành đứng dậy đi tắm, để lại một bóng dáng lạnh lùng cho Đào Diệp. Cậu ở phía sau bậu môi, mệt đến mức muốn lật ra ngủ, trước khi ngủ cũng không có ý định đứng lại tắm rửa.

Sau đó Đào Diệp mới phát hiện, Thạch Cẩm Hành không trở lại đây ngủanhs tắm xong thì đi ra ngoài.

“Nha...” Không khỏi học lại giọng điệu của Đại Vĩ Ba Lang, cậu cười.

Tuy cười nhưng lại khó chịu, than thở thật đau, mẹ nó, anh đúng thật không phải là người mà...

Hậu chứng sau khi bị đè ép là ngủ đến bất tỉnh nhân sự, thời điểm Đào Diệp luống cuống tay chân nhảy khỏi giường là lúc trời nắng chói chang, cậu tắt bật một hồi lại nằm về, hôm nay thứ bảy.

Thứ bảy không ngủ thì ngủ khi nào, vì thế nên cậu ngủ thẳng một mạch đến giữa trưa.

Trong nhà không người, yên tĩnh hết như một căn nhà hoang.

Bố trí ở đây rất đẹp, chỉ là thiếu chút hơi người nên khá là lạnh lẽo.

Đào Diệp nấu một chút thức ăn cho mình rồi mặc áo sơ mi đi loang quanh không mục đích trong phòng, giờ cậu đang thầm hỏi, rằng có nên gửi tin nhắn cho Thạch Cẩm Hành hay không?

“Thân mến, anh ở đâu thế? Thứ bảy không mang em đi chơi hả?”

“Em muốn đi mua ít đồ, anh có thể đi cùng em không?”

Anh vẫn không hồi âm, cậu không biết nên làm gì nữa.

“Anh không thích em hả?”

Đào Diệp ở trong phòng rất nhàm chán, rút di động ra chơi, mang tâm trạng mâu thuẫn chờ tin hồi âm của Thạch Cẩm Hành. Cậu cũng không biết đang hy vọng anh trả lời có hay là không nữa.

Đồng thời suy nghĩ, anh đang ở đâu, tâm trạng bây giờ là gì?

Thật sự tò mò.

“A Hành, điện thoại tui reo kìa? Cậu mang lại giúp đi.” Đồng Thiếu Khinh đang chơi với người khác thì bị người ta nhắc điện thoại anh reo chuông. Di động anh đang đặt trước mặt Thạch Cẩm Hành.

Thạch Cẩm Hành liếc mắt một cái, sau đó sững người.

Cuối cùng vẫn là Đồng Thiếu Khinh tự mình lại lấy, cầm lên thì kinh ngạc: “Ày, là đồ đệ.” Anh theo bản năng quay nhìn bạn thân, sau đó bấm nhận cuộc gọi: “Sao thế?”

“Ba Lang sư phụ, anh có ở cùng với nhị sư phụ không?”

Đồng Thiếu Khinh nhìn nhìn Thạch Cẩn Hành, đây là kiểm tra hả, anh cười nói: “Đúng vậy, em ở đâu thế, có muốn đến đây chơi không?”

“Được, hai anh ở đâu vậy, nói địa chỉ để em đến.”

“Ừm, để anh gửi địa chỉ cho em, em gọi xe đi.” Đồng Thiếu Khinh cúp điện thoại, gửi cho Đào Diệp địa chỉ. Gửi xong thì nói với Thạch Cẩn Hành: “Tại sao Đào Diệp lại không gọi cho cậu, cậu tắt điện thoại hả?”

“Không biết.” Thạch Cẩn Hành không chút để ý, bên người ngồi một thiếu niên, môi hồng răng trắng, cậu không phải trai bao mà là một người có thân phận.

“Anh Hành, Đào Diệp là ai thế?” Người bên cạnh không đáp lời, thiếu niên lại đến hỏi Đồng Thiếu Khinh: “Anh Thiếu Khinh, Đào Diệp là ai vậy?”

Tiệc hôm nay cho anh của thiếu niên chủ trì, tổ chức ở nhà, thân là em trai của chủ nhân, Đồng Thiếu Khinh dù sao cũng để lại mấy phần mặt mũi nên cười nói: “Là bạn của anh Hành của cậu, đến cậu sẽ biết.”

“Thật hả?” Thiếu niên không tin, cậu nghe anh cậu nói, Thạch Cẩn Hành chỉ có một người bạn, đó chính là Đồng Thiếu Khinh.

Đám mèo chó còn lại, đều là những hạng người muốn nhào lại đây nịnh bợ, kia gọi là muốn tự chuốc nhục nhã.

Đào Diệp muốn ra cửa, nên sửa soạn khắp người một lần. Cậu đẹp trai, quần áo mà Thạch Cẩn Hành mua cho cậu cũng đẹp, khi mặc lên còn giống thiếu gia ăn chơi hơn cả Đồng Thiếu Khinh.

Chẳng qua không giống khí chất, người khác sẽ cảm thấy Đồng Thiếu Khinh ăn chơi nhưng sẽ không cảm thấy Đào Diệp ăn chơi.

Trên người cậu có loại khí chất mềm mại, dù cho biểu hiện thế nào cũng không giấu được.

Rời nhà gọi xe, đi đến chỗ địa chỉ mà Đồng Thiếu Khinh đã gửi, xuống xe cũng gọi điện thoại cho Đồng Thiếu Khinh, người nọ ha ha ha một tiếng rồi đi đón cậu.

Có đôi khi Đào Diệp suy nghĩ, nếu như mình chỉ gặp được một mình Đồng Thiếu Khinh thì tốt rồi, nhưng mà trên đời lại không có nếu như.

“Đồ đệ đến, tui đi đón em ấy đây.” Lúc Đồng Thiếu Khinh ra tới cửa thì nói một tiếng với Thạch Cẩn Hành.

Thanh niên ngồi nghiêm túc trên ghế sa lông, ánh mắt nhìn cửa nhà, có chút khó thâm sâu khó dò. Cho dù Đào Diệp đứng ở trước mặt anh, cũng là như thế.

“Ai đến thế, bạn của Cẩn hả?”

Xung quanh có nhiều người tò mò, nhìn Đồng Thiếu Khinh đi ra ngoài, lại nhìn Đồng Thiếu Khinh trở về, bên cạnh lại dẫn theo một người.

Ăn mặc lịch sự, khuôn mặt thư thái thuận mắt, dáng người vừa thấy thì cứ nghĩ là...

“Thạch Cẩn Hành.” Đào Diệp cố ý tìm đến người yêu của mình, vừa nhìn thấy bóng người, thì đi thẳng về phía đó, nghênh ngang bước qua mấy người đang ra về tò mò.

“Cậu ta là ai thế?”

“Không biết.”

Tiếng xì xầm vang lên, không phải Đào Diệp không hỏi hộc cậu hỏi hộc đến mức tay đổ đầy mồ hôi, chẳng qua cậu ngại không nói ra, cậu trưng gương mặt tươi cười, mang theo ánh mắt nồng cháy, đi đến bên người Thạch Cẩn Hành: “Sao đi chơi lại không mang em theo?” Tự so đo rồi tự oán trách.

Không chờ Thạch Cẩn Hành mở miệng, Đào Diệp đã xoay người ngồi xuống, yên vị trên đùi của Thạch Cẩn Hành.

“...” Hơn trăm cân đè ép lên khiến Thạch Cẩn Hành muốn ngốc tại chỗ.

Người chung quanh thì khỏi nói rồi, trừ Đồng Thiếu Khinh ra, tất cả mọi người đều có nguy cơ rớt cằm, muốn phun rượu.

Cái vị thần tiên này đến từ đâu thế!? Thiệt muốn quỳ.

t

49. Chương 49: Không Tên

EDIT: EN

Vừa đến đã leo tót lên đùi của Thạch Cẩn Hành, nhìn qua là thấy không phải người đàng hoàng, ánh mắt của mọi người nhìn Đào Diệp lộ ra một loại hiểu rõ. Sau đó ánh mắt nhìn Thạch Cẩn Hành đều mang lên trêu chọc cùng mùi vị mờ ám.

Đây là tình tình nhân, hèn chi.

Mọi người dò hỏi Đồng Thiếu Khinh, tên này không ngạc nhiên chút nào, xem ra đã sớm biết. Cũng phải ha, bọn họ là bạn thân mà, Thạch Cẩn Hành tình tình nhân, Đồng Thiếu Khinh làm sao lại không biết cơ chứ.

“Đi xuống.” Thanh âm lạnh lùng của Thạch Cẩn Hành vang lên trong phòng.

Mọi người cũng không giật mình, dù sao tính cách của Thạch Cẩn Hành chính là như vậy.

“Đừng tức giận, em chỉ nhớ anh thôi mà.” Đào Diệp quay đầu hôn một hơi lên hai má của Thạch Cẩn Hành, sau đó dịch mõng khỏi đùi của anh, ngồi xuống ở bên cạnh.

Đồng thời nhìn thấy có một thiếu niên ngồi kế bên Thạch Cẩn Hành, cậu ta đang trợn mắt há mồm nhìn mình, hoặc có thể nói trợn trừng liếc xéo bản thân.

“Hi.” Đào Diệp mỉm cười với cậu, nghĩ thầm, đừng nói đây là người yêu thầm Thạch Cẩn Hành nha? Ánh mắt cũng quá hung đi chứ.

“Cậu chính là Đào Diệp?” Thiếu niên tên Tinh Trạch Ngôn, trong mắt cậu Đào Diệp là cái loại trai bao bán mõng dễ tiện.

Đồng thời cũng không hiểu, người như Thạch Cẩn Hành sao có thể tìm một người tình nhân diễm tục như thế?

“Đúng, chào cậu, cậu tên gì vậy?” Đào Diệp trưng bộ dáng như muốn bắt chuyện.

Tinh Trạch Ngôn cười mỉa, đương nhiên không phải kiểu thất lễ gì, cậu cười cười nhưng không nói thêm, sau quay đầu nói với Đồng Thiếu Khinh: “Anh Thiếu Khinh, mấy anh tìm ở đâu ra vậy?” Ngôn từ chứa đầy sự trêu chọc khinh miệt, vô cùng sinh động.

Đồng Thiếu Khinh cũng ngốc luôn, sao anh cứ cảm thấy có gì là lạ ấy, đặc biệt là bầu không khí giữa Thạch Cẩn Hành và Đào Diệp, vài ngày không thấy mà đã biến thành bộ dạng này rồi ha.

Anh không để ý đến Tinh Trạch Ngôn, trực tiếp đưa chân qua đá đá chân Thạch Cẩn Hành: “A Hành, có chuyện gì vậy?”

Thạch Cẩn Hành nói: “Chuyện gì là chuyện gì?”

Trước mặt nhiều người như vậy, Đồng Thiếu Khinh cũng không nói gì nhiều, mang bộ dạng khó hiểu mà cười cười như trước, nhìn sơ qua hơi có vẻ ngốc nghếch.

“Người ở đâu thế? Làm cái gì?” Tinh Trạch Ngôn thấy Đồng Thiếu Khinh không để ý tới mình nên quay qua hỏi Đào Diệp.

“Người phương Nam, không làm gì cả, đang học.” Người ta hỏi cái gì Đào Diệp đáp cái đấy.

Tĩnh Trạch Ngôn lại cười đến nặng nề: “Cậu là tình nhân của Anh Hành hả?”

Nhìn kỹ nụ cười của cậu ta cũng biết là ngoài cười nhưng trong không cười, mang theo chút khinh thường, Đào Diệp sớm đã biết cậu ta thích Thạch Cẩn Hành nên cố ý ôm cánh tay của Thạch Cẩn Hành, nói: “Đúng vậy.”

Cậu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười cứng ngắc của Tĩnh Trạch Ngôn thì hơi chút vui vẻ, cũng không biết là vì sao lại thế, chắc giống như kiểu vừa mới khi dễ người ta xong.

“Đào Diệp, em theo anh ra đây chút.” Đồng Thiếu Khinh rốt cục nhìn không được nữa, đứng lên vẫy vẫy tay với Đào Diệp, sau đó bước về phía toilet.

“Vâng.” Đào Diệp suy nghĩ một hồi rồi đứng lên rời khỏi người Thạch Cẩn Hành, đi theo Đồng Thiếu Khinh ra ngoài.

Đến toilet, Đồng Thiếu Khinh nắm cậu kéo vào, cẩn thận đóng cửa lại: “Đào Diệp, hôm nay em bị gì vậy?” Anh cau mày, giống như không thể hiểu nổi, tựa vào trên cửa nhìn về phía Đào Diệp.

“Sư phụ...” Đào Diệp cạn từ, cậu không biết nên nói gì với Đồng Thiếu Khinh, chẳng lẽ lại nói mình chịu không nổi nữa nên muốn rời xa thế giới của bọn họ sao.

Mà dù có nói như thế, đối phương cũng sẽ không hiểu.

“Sao đột nhiên em như kẻ hoa si thế, cho dù có thích A Hành, cũng đừng như vậy...” Đồng Thiếu Khinh không thể hiểu, đơn giản là anh cảm thấy có gì đó không đúng, Đào Diệp trong ấn tượng của anh không phải là người như thế.

Đào Diệp hôm nay cứ như là một Đào Diệp giả mạo vậy.

“Nhi sư phụ không thích hoa si, cho nên anh lo là nếu em cứ như vậy thì nhi sư phụ sẽ phiền chán em, đúng không?” Nội tâm của Đào Diệp tràn đầy khổ sở, cậu biết Đồng Thiếu Khinh không dễ gì mà tiếp nhận một người nào đó, từ đó đến giờ anh luôn đối xử chân thật với cậu.

Thật ra người này cũng rất tốt, có được sự xem trọng của anh đúng là chuyện vui.

Nhưng mà nó yêu cầu phải có một vận may khá lớn, Đào Diệp không biết mình có thể có vận may đó không.

“Em biết thì tốt.” Đồng Thiếu Khinh vỗ vỗ bả vai Đào Diệp: “Dấu giếm một chút đi, thân phận của A Hành không phải dạng thường, em đừng để cậu ta mất mặt.”

“Vâng.” Đào Diệp rũ mi, che dấu một số thứ trong tầm mắt.

“Đừng để trong lòng, anh chỉ nhắc em chút thôi chứ không phải đang trách em.” Đồng Thiếu Khinh lại treo lên nụ cười, ôm bả vai của Đào Diệp đi ra.

Cũng chỉ có anh dám vậy, một chút cũng không né tránh.

Nếu như là người khác, thì sao có thể dám động tay động chân với tình nhân của bạn thân chứ.

Bị Đồng Thiếu Khinh nhắc nhở, Đào Diệp lại trở lại ngồi bên người Thạch Cẩn Hành, thu liễm thái độ lại. Không động chút mà cười ngây ngô, cũng không quần lầy Thạch Cẩn Hành nữa.

Thạch Cẩn Hành liếc nhìn cậu một cái, sau đó nhìn thấy đuôi mắt hơi hồng, cau mày.

Cậu cũng khó chịu sao?

“Cẩn, không muốn giới thiệu bạn cậu sao?”

Lúc nhìn thấy Đào Diệp, cũng muốn nhào lại làm quen, đáng tiếc lại bị Đồng Thiếu Khinh lôi đi. Bây giờ người đã quay lại, nên đua nhau mở miệng đòi làm quen.

“Không cần.” Thạch Cẩn Hành không giới thiệu, cũng không nhìn về Đào Diệp một cái nào nữa.

Đương nhiên Đào Diệp cũng không quấy rầy anh, cậu chỉ ngồi lặng yên tĩnh nhìn họ đùa giỡn. Giống như cả hai không cùng thế giới nên cơ bản không thể dung nhập vào.

Nếu như nói nội tâm vẫn ôm chút vẻ may mắn thì qua hôm sau cũng không còn nữa.

Anh im lặng, giống hệt như cơn mưa dầm vào đêm, không có trăng gì cả mà chỉ có một lũ sương chết chóc vây quanh.

“Trở về đi.” Thạch Cẩm Hành nói với cậu.

“Vâng.” Đào Diệp đi theo mà rời khỏi, vừa tiếp xúc với không khí bên ngoài, hơi nóng.

Tối nay Thạch Cẩm Hành nằm cùng với cậu, xem ra cũng không có ý muốn làm. Điều này cũng rất bình thường, dù sao cũng làm mấy ngày liền rồi, hơn nữa mỗi ngày cũng không chỉ làm một lần, là người thì cũng biết mệt mỏi.

“Đêm nay không làm sao?” Đào Diệp dính lại bên người anh, hôn hôn gò má, sau đó ngậm lỗ tai anh mà hút dẫn.

Chỉ chốc lát sau hô hấp của Thạch Cẩm Hành đã trở nên nặng nề, rõ ràng có phản ứng. Đào Diệp nghe xong thì cười nhẹ, có chút đắc ý.

“Ta nói, anh đúng ra phải rất hài lòng với thân thể em ấy chứ.”

Bởi vì những lời này của cậu mà tự mình chuốc lấy cực khổ, người đàn ông bên cạnh quả nhiên đề qua, gây ép cậu cả đêm.

Trong lúc mơ màng nửa tỉnh nửa mê, hình như Đào Diệp nghe có người nói với mình: “Em không làm người ta thích tạo nên cả.”

Khi đó Đào Diệp quá mệt mỏi, nếu không thì nhất định cậu sẽ cãi lại: “Bộ anh là M hả?”

Cậu cũng không biết Thạch Cẩm Hành có biết M là gì không, dù sao kể từ ngày đó, tình trạng ở chung của họ cứ duy trì như thế này.

Ban ngày không liên lạc gì, buổi tối lại cùng về nhà ngủ, có đôi khi làm, cũng có khi lại không làm.

Gửi tin nhắn cho Thạch Cẩm Hành tin, đối phương cũng không trả lời, Đào Diệp cũng không biết làm sao mình có thể kiên trì im lặng để không quấy rầy người kia được.

Giống như trừ bỏ quan hệ thể xác ra, thì bọn họ không còn liên quan gì nữa.

Thói quen đúng là một thứ đáng sợ, cho dù là đơn giản là quan hệ thể xác, thì cũng sẽ trở thành một thói quen.

Đào Diệp quen mỗi ngày phải về đây, quen tối ngủ có người giành chỗ với mình.

Có đôi khi cậu cảm thấy Thạch Cẩm Hành cũng rất đáng thương, thứ gì đâu ấy...

“Làm gì?” Khoảng năm giờ chiều, Thạch Cẩm Hành lái xe về gia thì thấy có người ngồi xổm trước cửa nhà mình.

Đào Diệp nhướng mày, gương mặt nhìn cái người cuối cùng cũng quay lại: “Quên mang chìa khóa.”

Thạch Cẩm Hành không nói gì, móc chìa khóa từ trong túi rồi ném qua: “Tại sao lại không gọi cho tôi.”

“Em sợ anh không tiếp điện thoại.” Đào Diệp mở cửa, chính mình cũng bị mấy lời này làm đau lòng, ai nha, thiệt là tự ngược.

Cửa mở ra, cậu trực tiếp đi vào, lên lầu chuẩn bị gọi thức ăn ngoài. Bởi vì trận này Thạch Cẩm Hành bãi công, nên không có làm cơm nữa.

“Anh ăn cơm chiều không?” Vừa gọi xong thì thấy Thạch Cẩm Hành đi lên, Đào Diệp tùy ý hỏi.

“Ăn.” Người trên ghế sa long trưng bộ dạng vô tư tới vô tâm khiến Thạch Cẩm Hành không muốn nhìn nữa mà trực tiếp đi vào phòng tắm.

Đêm nay Đào Diệp không đi làm thêm, bởi vì sắp nghỉ hè nên cậu chuẩn bị về nhà, ngày hôm qua đã xin phép với ông chủ rồi. Tổng cộng khoảng mười ngày, như thế là vì muốn về nhà cho có, thật ra cậu cảm thấy mình có về hay không cũng như nhau cả thôi.

Nhà sẽ không vì thiếu cậu mà biến thành một căn nhà không hoàn chỉnh.

“Đào Diệp, về nhà chính hả?” Lúc ăn chiều, Trần Duy Vũ có gọi một cú điện thoại lại.

“Chưa đâu, hai ngày nữa mới về.” Bây giờ trường vẫn chưa cho nghỉ.

“Tối nay muốn ra đây chơi không, anh mở tiệc tiễn em.”

“Em chỉ về mười ngày thôi mà.” Đào Diệp cười cười, này có quan trọng hả?

“Ai nha, anh đang chán, đi ra đây chơi với anh đi.” Nghe thanh âm của Trần Duy Vũ có chút phiền não, chắc đang gặp phải chuyện gì.

“Vậy thì đi.” Đào Diệp đồng ý.

Buổi tối trở về nhà còn đi ra ngoài, xừ xem như Thạch Cẩm chưa về. Cơm nước xong, Đào Diệp tắm rửa, cứ trần như nhộng mà vào phòng thay quần áo, mà ở phía sau cậu chính Thạch Cẩm Hành đang chơi máy tính.

Đào Diệp cũng quen nude trước mặt anh rồi, chẳng có chút ngại ngùng nào cả.

Cho nên cậu mới thấy thói quen rất đáng sợ, ngấm lại những đôi vợ chồng ở với nhau thật lâu kia, giữa bọn họ còn có cảm giác thần bí nữa không?

“Thạch Cẩm Hành, em đi ra ngoài một chút.”

Đào Diệp cũng quen người kia lơ cậu rồi. Trừ bỏ cùng lên giường với mình, thì anh không quan tâm gì cả.

Lần này nơi Trần Duy Vũ mời lại không phải hàng cốt lết, chỗ này hơi chút sang, Đào Diệp đang rất hồi hận tại sao mình lại ăn no mới đến.

“Đến rồi hả?” Trần Duy Vũ kéo chiếc ghế bên cạnh ra, bảo cậu ngồi xuống.

Phía đối diện òn có một người đang ngồi, là một người đàn ông trẻ tuổi, vẻ ngoài xuất sắc, chỉ là sắc mặt hơi khó coi.

“Vâng, anh Vũ.” Đào Diệp còn chưa kịp ngồi xuống, đã cảm lưng mình có chút lạnh lạnh, trực giác nói cho cậu biết đây chẳng phải là một buổi tiệc bình thường. Trần Duy Vũ không có khả năng tổ chức tiệc đưa tiễn mình một cách đơn giản vậy.

Đón nhận ánh mắt chất vấn của Đào Diệp, Trần Duy Vũ cười khỏ, nhào qua nói nhỏ vào tai đối phương: “Đối diện là người yêu thích anh, muốn theo đuổi anh, em giúp anh chặn một bữa đi.”

Đào Diệp cũng cười khỏ: “Chặn như thế nào?” Bản thân cậu đâu phải người có kinh nghiệm gì đâu.

“Đi một bước tính một bước.” Trần Duy Vũ cắn lỗ tai của Đào Diệp xong, quay đầu cười với người đang yêu thầm mình: “Anh Ngô, người này chính là người yêu của tôi, tên Đào Diệp, là ca sĩ chính của quán bar. Em ấy rất tài, lần đầu tiên gặp mặt thì tôi đã thích em ấy.”

“Chẳng qua là một thằng nhóc còn hơi sữa, anh thật không tin em thích kiểu người như vậy.” Ánh mắt của anh Ngô dạo một vòng quanh người Đào Diệp, nhìn thật đoán không ra cậu hấp dẫn chỗ nào.

Trừ bỏ gương mặt và dáng người không tồi ra, thì vẫn là một thiếu niên trẻ tuổi bình thường, vào đại học có thể tóm được một đồng kia kia.

“Nhỏ thì có thứ hay của nhỏ, anh Ngô không thích những người nhỏ tuổi, nhưng tôi cũng không như vậy.” Trần Duy Vũ sờ mặt Đào Diệp một phen, sờ đến Đào Diệp vô cùng xấu hổ: “Tôi thích những cậu bé đơn thuần như thế này, anh không biết ở trên giường mê người đến thế nào đâu.”

“...” Đào Diệp lập tức cúi đầu, nếu không cậu sợ không thể che giấu nổi biểu cảm trên mặt mình.

Nhìn chiếc cổ mà Đào Diệp lộ ra, Trần Duy Vũ đột nhiên cúi đầu cắn xuống, lần này khiến Đào Diệp sợ tới mức không nhẹ.

“Nhìn đi, phản ứng của em ấy thật là mê người, anh sẽ miễn cảm như thế sao? Anh Ngô?”

Mặt người đàn ông đối diện cũng muốn tái rồi, hoặc là có thể nói là xanh mét.

Sau khi bọn họ rời khỏi khách sạn này, Đào Diệp đã bắt lấy Trần Duy Vũ đánh một trận.

“Á á, anh là ông chủ em mà, nhanh, dừng tay đi!”

Đào Diệp mới không quan tâm ai là ông chủ của ai, đánh trước rồi nói: “Uổng công em tin tưởng anh vậy, thật long nhĩ anh muốn đưa tiền em.” Lại đánh thêm một đấm: “Trước khi cắn phải nói em một tiếng chứ.”

Cổ là nơi miễn cảm của cậu, lúc ấy Trần Duy Vũ không biết cậu xấu hổ đến mức nào đâu.

Mỗi lần ở trên giường bị Thạch Cẩm Hành cắn cổ, chắc chắn Đào Diệp đều kêu ra tiếng. Vừa rồi tại khách sạn nếu không phải cậu phản ứng thì sẽ mất mặt lắm rồi.

“Được rồi được rồi, anh đưa em về.” Trần Duy Vũ nói: “Gần đây em bị áp bức lắm hả, sao anh thấy hình như em càng hung dữ á?”

Trước kia nhiều lắm cũng là con mèo nhà, bây giờ hóa thành hổ bụi rồi.

“Anh áp bách em lại không cho em quay người phản kháng hả.” Đào Diệp buông anh ra, thật ra cậu cũng không tức giận gì mấy. Sau khi trút giận xong lại cười cười nói nói.

“Người áp bách em không phải là anh.” Là người yêu kia của cậu, cậu đến đây hung dữ thế này, vậy chắc lúc ở cùng rất ghen ghét ha.

“Đừng nói những cái đó nữa, mau mang chiếc Bảo Mã (BMW) đến đưa em về đi.” Đào Diệp trêu ghẹo nói.

“Chờ chút.” Trần Duy Vũ đi mở chiếc Bảo Mã (BMW), thật ra đó chỉ là một chiếc xe bình thường thôi.

Nhìn xem thời gian, khoảng đầu mười giờ. Đào Diệp ngấm lại, trở về thì vẫn còn thời gian lăn giường với Thạch Cẩm Hành.

Tuy rằng tình cảm hai người chỉ ở mức đầu của giao lưu, nhưng là thân thể giao lưu càng ngày càng suông sẻ, Đào Diệp cảm giác, hình như mình cũng yêu cái cảm xúc khi lên giường với Thạch Cẩm Hành mất rồi.

Chỉ cần đối phương không cố ý thô lỗ thì cái kỹ thuật kia cũng xem như tốt, so với trước thì không khác gì.

Thời điểm lúc không chọc giận anh anh cũng rất dịu dàng, lúc đó sẽ hết như đối xử với người yêu, hầu hạ khiến cậu rất vui vẻ hài lòng.

50. Chương 50: Không Tên

EDIT: EN

Trở lại nhà, đèn nhỏ còn chưa tắt, Đào Diệp đổi giày, trực tiếp bước vào phòng ngủ. Đi đến cạnh giường xoay thân thể đang ngồi trên vì tính của Thạch Cẩm Hành lại.

“...” Thạch Cẩm Hành quay đầu đi, từ chối nụ hôn của cậu.

“Được rồi, em đi tắm trước.” Đào Diệp không miễn cưỡng, xoay người đi tắm.

Tắm xong cũng mất hơn mười phút, cậu quần một chiếc khăn tắm rồi bước ra, gương mặt dính ướt hơi hơi mỉm cười: “Muốn chơi em hay chơi vì tính?”

Người kia nhào lại, Thạch Cẩn Hành đẩy máy tính qua bên cạnh, ôm cậu lăn đến giữa giường, thuận tay lột chiếc khăn tắm rồi rồi tùy tiện ném vào một xó nào đó.

Tiếp theo là một nụ hôn triền miên, sau một hồi môi Đào Diệp mới được buông ra. Cậu thở dốc, cảm giác được Thạch Cẩn Hành đang hôn cổ của mình... Đột nhiên trong lòng nảy lên một cái, tên Trần Duy Vũ hình như có để lại vết cắn thì phải?

Thạch Cẩn Hành ôm than thở cậu rõ ràng cảm thấy người trong ngực cứng hết người lại, vì thế có chút kỳ quái.

Vừa muốn hỏi làm sao vậy, thì đã nhìn thấy dấu vết ái muội trên cổ của Đào Diệp, đó là một vết cắn.

“Làm sao vậy?” Đào Diệp nhẹ giọng nói, kỳ thật đã biết, chắc hẳn là thấy rồi. Đối mặt loại tình huống này, Đào Diệp lại không biết nên làm gì, nên giải thích hay không không giải thích.

Thời gian trôi qua mấy giây đã biến thành âm thầm chấp nhận.

Thạch Cẩn Hành đẩy Đào Diệp ra, sắc mặt tối sầm ngồi xuống, đưa lưng về phía Đào Diệp nói: “Em như thế có hơi quá đáng.”

Tại nơi âm đối phương không nhìn thấy, Đào Diệp đưa tay vuốt cổ của mình, lộ ra nụ cười cổ quái... Chẳng lẽ cái này gọi là chó ngáp phải ruồi sao?

Lúc trước dù gắng cách mấy cũng không đạt được hiệu quả, tới nay chỉ vì một vết cắn mà đối phương hình như đã muốn ngả bài.

Đào Diệp còn cố tình nói: “Em và người kia không có gì, chẳng qua vui đùa một chút thôi.”

“...” Thạch Cẩn Hành ngồi sát mép giường, vẫn không xoay đầu nhìn Đào Diệp, cuối cùng anh đứng dậy bước ra khỏi phòng ngủ, đi qua phòng bên cạnh.

Đào Diệp nằm ở trên giường có chút mơ màng, cậu cứ cho rằng Thạch Cẩn Hành sẽ nổi giận, sau đó ngả bài với mình.

“A...” Như vậy cũng chưa tức giận, vậy còn là đàn ông nữa không?

Lật người, ôm chăn, trong lòng Đào Diệp có chút phức tạp... Cuối cùng cậu cũng hiểu nguyên nhân mà Đồng Thiệu Khinh nói Thạch Cẩn Hành tính tình tốt. Hình như anh chưa từng khó xử mình bao giờ, chính là bày sắc mặt khó coi thôi.

Lại một mình trông phòng, Đào Diệp cuối cùng cũng thăm dò được cử chỉ của Thạch Cẩn Hành, anh biểu hiện vậy tức đang tức giận.

“Àlo, đàn anh?” Mới sáng sớm, Đào Diệp đã vào phòng khách gọi điện thoại: “Ngày mai em về, nếu không thì anh đến đây ăn cơm sđi? Giữa trưa được không? Em xuống bếp.”

“Không sao đâu, buổi trưa ở đây không có ai cả.”

“Được, đến lúc đó gặp mặt rồi nói tiếp.”

Cúp điện thoại, Đào Diệp nhìn thấy Thạch Cẩn Hành đứng ở cửa phòng, cậu liền nói: “Đúng rồi, nói anh cái này, trưa nay em mời bạn học và đàn anh đến ăn cơm.”

“Dọn đồ của cậu rồi đi đi.” Thạch Cẩn Hành cực kỳ bình tĩnh nhìn cậu, nhưng trong lòng có thể không thì không ai biết.

Một người luôn lười biếng gọi thức ăn bên ngoài, na lại có thể vì bạn học và đàn anh xuống bếp, ở chung lâu vậy cũng chưa từng thấy cậu xuống bếp bao giờ.

“A?” Đào Diệp kinh ngạc nhìn anh.

“Cậu có thể đi rồi.” Thạch Cẩn Hành tiếp nhận cặp mắt nghi hoặc của cậu.

“Em...” Dựa theo kế hoạch của Đào Diệp, cậu phải nói thêm mấy lời nữa? Như là chẳng lẽ anh không yêu em hả? Nhưng cậu phát hiện, mình đã không thốt nên lời. Cậu nuốt xuống mấy lời gặng hỏi giả dối đó, cúi đầu mặt đá cẩm thạch đang phản quang trong nhà.

Một lúc sau cậu nghe thấy tiếng đóng cửa của Thạch Cẩm Hành.

Mùi hơi chua, cũng không biết là vì sao. Có thể là bởi vì kết quả tới có chút đột nhiên, nên chưa chuẩn bị tâm lý đón nhận, Đào Diệp nghĩ như vậy.

Cậu nắm chặt chiếc di động vốn không được gọi, đứng khỏi ghế sa lông, vào phòng ngủ.

Hết như chạy giặc mà gom tất cả đồ dung của mình lại, trong ấn tượng hẳn là rất ít, nhưng khi thu dọn lại thấy nhiều hơn so với tưởng tượng của mình.

Những thứ mà Thạch Cẩm Hành mua cho mình Đào Diệp cũng không tính mang đi, cậu chỉ dọn lại rồi gom thành một chỗ. Đến lúc đó nếu Thạch Cẩm Hành không muốn nhìn thì có thể ném đi, rất thuận tiện.

Một tháng trôi qua như giấc mộng, Đào Diệp mang ba lô, quay đầu lại nhìn thoáng qua ngôi nhà này, sau đó xoay người rời đi.

Cậu không gõ cửa nói từ biệt với Thạch Cẩm Hành bởi vì cậu không muốn.

Điểm tùy hứng cuối cùng chỉ có vậy, hà tất làm bộ rỗng rãi chi, nếu rỗng rãi thật thì đau cần đi.

“Tên lừa đảo, không phải nói mua nàh mu axe cho tôi sao.” Đào Diệp cười cười mà mắng thầm, mang ba lô rời khỏi ngõ tư quen thuộc, về sau có thể sẽ không đến nữa.

“Anh Vũ, em chia tay rồi!”

“Ha ha ha, chúc mừng em, nhưng sao nhanh vậy?”

Đào Diệp không nói cho anh biết, rằng tất cả mọi chuyện đều vì anh ta.

Đào Diệp vẫn chưa trả lại căn phòng thuê lúc trước. Hiện tại tìm chìa, trực tiếp trở về, sau khi buông đồ thì lại trường. Hết thấy hết như lúc trước.

Đào Diệp đi vào trường, sau khi nghỉ hè tính tìm đội trưởng lại, khôi phục lại buổi diễn từ sang đến chiều của mình.

“Đào Diệp, sao hôm nay cậu tươi tắn thế?”

“Có sao, sắp nghỉ rồi bộ cậu không vui hả?”

Cười tạm biệt với bạn bè, Đào Diệp ngồi xe bus về nhà. Sau khi lên xe được một đoạn, cậu ngồi im che lấy hai mắt của mình, đã đi quá nhà mình rồi.

Lần này xe không trở về nhà trọ, mà trở về căn nhà của Thạch Cẩm Hành.

Đào Diệp xuống xe một mình, đi đến trạm chờ chỗ đối diện.

Nhiều người đứng chờ như vậy, chỉ có mình cậu ngồi trên ghế chờ, hết như bộ dạng vô cùng mệt mỏi.

“Ngay từ đầu khó tránh khỏi sẽ như vậy, Đào Diệp.”

Bởi vì thói quen mà thôi, cho nên...

Trở lại căn phòng thuê bỏ không suốt một tháng, Đào Diệp dọn dẹp một hồi, nhưng lại không tìm được sự vui vẻ nào, chỉ có một chút cảm giác mất mát.

Kỳ thật thì, Đào Diệp ở bên nhà Thạch Cẩm Hành không cần làm việc nhà, ngay cả quét nhà cũng không có.

Thạch Cẩm Hành sẽ quét tước vệ sinh, sẽ dọn dẹp phòng, sẽ chùi rửa toilet... Cái gì anh cũng làm, Đào Diệp nghĩ thầm rằng, nếu không phải mình ghét vị gì cũng giống nhau thì anh có thể ngày nào cũng nấu cơm không?

Trong lòng nặng trĩu, có chút khó chịu.

“Ai... tại sao lại chia tay?”

Gần đây hai người họ ít ở cùng nhau, bởi vì Thạch Cẩm Hành dành thời gian về nhà nên hiếm khi tụ tập với Đồng Thiếu Khinh.

Bất quá bị kịch là, anh lại khôi phục tình trạng độc thân.

“Không vui.” Thạch Cẩm Hành từng nghĩ rằng yêu đương là vui vẻ.

“Tại sao lại không vui, không phải cậu thích Đào Diệp sao? Em ấy không ở cùng chỗ với cậu hả?” Đồng Thiếu Khinh không rõ, nguyên nhân cũng là vì anh chưa thích ai, cho nên không hiểu mấy việc yêu đương cho lắm.

“Em ấy không thích tôi.” Thạch Cẩm Hành nói, đến đây cũng không phải mượn rượu giải sầu, anh nói đều là thật: “Cậu nói đúng, tôi rất kiêu ngạo, tôi không thể buông mặt mũi mà đi lấy lòng em ấy.”

“Cậu nói em ấy không thích cậu sao, sao thế được?” Đồng Thiếu Khinh cảm thấy buồn cười, bạn thân của mình có phải bị mù mắt rồi không, chính anh cũng không thể tìm ra tia không thích nào từ Đào Diệp: “Em ấy rất thích cậu đấy, cơ mà sao cậu lại nghĩ em ấy không thích cậu?”

“Có nói cậu cũng không hiểu.” Thạch Cẩm Hành lắc đầu, cầm ly rượu đổ trước mặt, tao nhả mà uống một hơi.

“Cho nên cứ như vậy mà chia tay hả?” Đồng Thiếu Khinh phản ứng không lớn, dù sao người yêu chia tay hợp lại là bình thường, chẳng qua cảm thấy hơi tiếc nuối.

“Không thì sao?” Thạch Cẩm Hành hỏi ngược lại.

“Cậu là nhất thời tức giận hay đã suy nghĩ kỹ càng rồi thế?” Mới hơn một tháng không thấy, nãy thật sự không giống với tác phong thường ngày của Thạch Cẩm Hành.

Trầm mặc một chốc, Thạch Cẩm Hành trả lời: “Có lẽ là cả hai.”

Anh không phủ nhận việc mình bị kích thích, qua tình huống kia, biết rõ Đào Diệp chán ghét mình, thậm chí dung cách này mà trốn tránh bản thân, anh kiên trì một tháng đã là tốt lắm rồi.

Nói cách khác, Thạch Cẩm Hành vẫn luôn biết Đào Diệp cố ý thay đổi. Cậu muốn dung cách này khiến anh ghét cậu, sau đó sẽ nói chia tay.

Đội Thạch Cẩm Hành biết thì phản ứng đầu tiên là, mình khó coi đến thế sao, nếu không thì sao em ấy lại xa lánh mình như rắn rết?

Sự kiêu ngạo của anh khiến anh không nói chia tay, nhưng cũng không bỏ xuống mặt mũi mà đi lấy lòng cái người luôn giày xéo mình.

Vậy cứ thế đi.

“Cậu thật là... Cậu đã biết Đào Diệp không thích cậu thì sao cậu không làm gì đó để em ấy thích? Thứ này còn đơn giản hơn nhiều... Đồ đệ của tui không phải người khó theo đuổi, tui nghĩ thế.” Thậm chí Đồng Thiếu Khinh nghiêm túc tự vấn lòng, nếu như mình theo đuổi Đào Diệp, vậy sẽ dễ dàng đối phương đến vô cùng thỏa đáng.

Lại liếc về tên đầu gộc ngồi cạnh, anh chỉ có thể bĩu môi.

Thạch Cẩm Hành trầm mặc không nói, không phải anh không biểu hiện, chẳng qua do đối phương không xem là thật thôi. Mặc kệ làm gì cũng vô dụng, cuối cùng anh đều nhìn thấy bộ dáng muốn trốn chạy của Đào Diệp.

“Thật ra tui cũng không hiểu, cậu rất tốt...” Đồng Thiếu Khinh còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể an ủi Thạch Cẩm Hành.

Nhưng đúng là anh cảm thấy bạn thân mình rất tốt nha, vừa chung tình không đào hoa, lại đẹp trai lắm tiền, thật không hiểu tại sao Đào Diệp lại không thích.

Bất quá bây giờ nói gì cũng vô dụng, bọn họ đã chia tay rồi.

“Kia...” Đồng Thiếu Khinh sờ sờ mũi, lẩm miệng hỏi một câu: “Nếu thời gian quay ngược lại lúc sáng, vậy cậu có muốn nói chia tay nữa không?”

Thạch Cẩm Hành nhìn Đồng Thiếu Khinh, đột nhiên mở miệng nói: “Tôi chưa nói chia tay, chỉ bảo em ấy đi.”

Đồng Thiếu Khinh giật môi, sao anh lại cảm thấy bạn thân mình chỉ đang câu kinh giật dỗi thôi nhỉ. Rõ ràng đây chính là bộ dáng chờ Đào Diệp đến dỗ dành, nhưng chắc do Đào Diệp không biết nên mới nghĩ là chia tay.

”Đồ đệ, em ở đâu đấy?”

Hơn nửa đêm còn chưa ngủ, thế mà lại nhận được tin nhắn của Đồng Thiếu Khinh, Đào Diệp áy náy trả lời lại anh: “Xin lỗi sư phụ Đại Vĩ Ba Lang, em và nhị sư phụ chia tay rồi.”

“Đứa ngốc này, ai bảo các em chia tay thế?”

“?”

“Giờ anh đang ở cùng chỗ với A Hành, chính miệng cậu ta thừa nhận là chưa nói chia tay, có thể em đã nghĩ nhiều rồi đấy?” Đồng Thiếu Khinh gửi thêm hai tin, sợ Đào Diệp không hiểu: “Chỉ là giận dỗi bình thường thôi, này rất bình thường, em có giận thì giận vài ngày được rồi, hết giận rồi quay lại ha.”

“Không phải, tụi em chia tay thật.”

Gần đây không còn download truyện trên wattpad về được nữa QAQ

51. Chương 51: Không Tên

EDIT: EN

Đào Diệp nói vô cùng xác định với Đồng Thiếu Khinh, cậu và Thạch Cẩm Hành là chia tay thật, không thể trở lại với nhau được nữa.

“Tại sao lại như vậy?” Đồng Thiếu Khinh thoáng dừng một chút, thấp giọng hỏi: “A Hành nói em không thích cậu ta, có thật không?”

“Anh ấy nói vậy với anh hả?” Đào Diệp sững sốt một chút, hơi có cảm giác mất mặt khi bị người ta nhìn thấu, anh ta quá nhạy cảm.

“Ừ, cậu ta nói, nhưng sao lại thế?” Lúc trước nhìn thấy Đào Diệp, rõ ràng là rất thích Thạch Cẩm Hành mà.

“Em không thích hợp ở cùng chỗ với nhị sư phụ.”

“Tại sao lại không thích hợp?”

Đến mức này mà đối phương vẫn hỏi tiếp, Đào Diệp thật không biết có nên nói mấy suy nghĩ luôn ở trong đầu mình cho anh ta hay không.

Có lẽ họ là loại người như thế, căn bản sẽ không biết được tâm trạng của mấy người bình thường được.

“Anh nghĩ lại xem, thân phận của em và nhị sư phụ cách xa đến thế, vậy thì anh ấy có thể theo em nói chuyện yêu đương sao?” Đào Diệp khề cười nói: “Em không muốn chỉ làm một người tình nhân, sư phụ, em chỉ muốn làm một đôi người yêu quang minh chính đại, em chỉ muốn thế thôi.”

Bên kia không có thanh âm, Đào Diệp chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, rất mắc cỡ.

“Đồ đệ...”

“Sư phụ, em có việc gấp, em cúp đây.”

Nói mấy lời như thế với họ rất mất mặt, bởi vì cậu rất tự ti.

Biết rõ chuyện không thể nào, cho nên ngay từ đầu sẽ không mong đợi. Chẳng qua vẫn nhịn không được, lúc ôm đối phương lăn lộn trên giường đã mong rằng thời khắc này sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Cảm thấy thật ấm áp, thật an tâm.

“Hai người nói gì thế?”

Người kia vừa nhận điện thoại xong, cầm di động thật lâu mà không có phản ứng gì, nwn người ngồi bên cạnh anh có chút tò mò.

Đồng Thiếu Khinh nhìn Thạch Cẩm Hành, biểu tình cổ quái: “Cậu đối xử thế nào với đồ đệ tui mà để em ấy nói cậu chỉ xem em ấy là tình nhân thế?”

Thạch Cẩm Hành đối mặt chất vấn, hơi hơi kinh ngạc, nói: “Không phải tình nhân thì là cái gì?”

Đồng Thiếu Khinh hết biết nói gì, vuốt ngực nói: “Này chia tay cũng tốt, sau này cậu đừng quấy rầy em ấy nữa. Nếu muốn tìm tình nhân thì tìm người khác đi.”

“Nói gì đó?” Thạch Cẩm Hành khẽ nhăn mày, có vẻ rất nghiêm túc, anh không biết tại sao Đồng Thiếu Khinh lại nói như thế.

“Hai người không thích hợp sống cùng nhau đâu, nếu như cậu muốn tìm một người nguyện ý hạ mình lấy lòng cậu thì đừng nên tìm Đào Diệp.” Đồng thiếu khẽ thở dài, cũng không biết nên trách bạn thân mình cái gì, chẳng qua trong lòng hơi khó chịu, cuối cùng cũng quậy đến tình trạng này rồi.

“Tôi biết.” Thạch Cẩm Hành hiểu rõ ý tứ của Đồng Thiếu Khinh.

“Ừ.”

Thật ra vẫn đang trách cứ, bất quá Thạch Cẩm Hành cũng không muốn giải thích gì, miệng của anh vẫn ngậm chặt như trai ngậm ngọc.

“Tôi về.”

“Ai, sớm vậy hả.” Đồng Thiếu Khinh nói thêm vài câu, nhưng vẫn không giữ anh lại.

Sau khi rời quán bar, Thạch Cẩm Hành cũng không trực tiếp về nhà, mà lại lái xe vô mục đích, dừng ở một chỗ không biết tên. Anh mở mui xe, nhàn chán ngồi tại ghế dựa giỡn với móc khóa.

Cảm thấy lòng rất trống trải, không mục tiêu gì cả.

Sau khi anh ở cùng chỗ với Đào Diệp thì vẫn luôn có cảm xúc như vậy.

Cảm thấy trên thế giới này vẫn có chuyện mà mình không lường được, dù cố gắng cách mấy cũng không thể làm xong.

Không thể lấy lòng người không thích mình, cũng không thể giống con khổng tước mà tự thể hiện bản thân. Bởi vì anh vốn sống nội tâm, vốn không quen để người khác tiếp xúc với mình.

Nói khó nghe chút, Thạch Cẩm Hành quả thật chính là cái loại người hy vọng người khác sẽ toàn tâm toàn ý trả giá vì mình, mà anh sẽ nhìn tính huống rồi trả giá với người đó...

Đi không khỏi vòng lẩn quẩn tự mình lập ra, lại hy vọng người khác chủ động bước vào, ở bên cạnh anh đến nắng tắt trời đen.

Nhưng mà Thạch Cẩm Hành cũng không phải hoàn toàn không gì cả, ít nhất vòng tròn của anh vẫn không đóng, chỉ cần Đào Diệp chủ động một chút, thì sẽ dễ dàng bước vào.

Mà vấn đề vướng mắc vẫn là, đối phương không chịu nhấc chân, không thích, chán ghét, trốn tránh...

“Cậu đang làm gì đó? Về nhà chưa?” Đồng Thiếu Khinh lo lắng cho anh nên gọi điện hỏi vài câu.

Nếu như tên kia bị gì thì ngay cả người gọi 120 cho cậu ta cũng không có nổi.

“Về rồi.”

“VẬY là tốt rồi.”

Lại lên tiếp hai khóa, hôm nay là ngày cuối cùng ở lại thủ đô, Đào Diệp đã sớm thu dọn đồ đạc để lên máy bay về nhà.

Đội trưởng: “Em nói rằng sau khi nghỉ thì sẽ hát tiếp, có thật vậy không?”

Đào Chín: “Là thật, chờ em mười ngày nữa, chừng nào về em hát mấy bài hát gợi cảm [cười khóc][cười khóc][cười khóc]”

Đội trưởng: “Thiệt hay giả!? Không hỏi nữa, anh chụp rồi đó, nếu em không làm thì anh sẽ kêu fan cắn chết em!”

Đào Chín: “Thật mà... Mà địa chỉ của anh có đổi không, em gửi hải sản cho anh.”

Đội trưởng: “Được nah được nha, địa chỉ không đổi, vẫn là cái chỗ kia, gửi anh nhiều chút [nước miếng][nước miếng]”

Đào Chín: “Biết.”

Mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong, thời gian vẫn còn sớm, Đào Diệp ngồi ở bên giường ở không.

Cầm di động trong tay, nhấn đến Đại Vĩ Ba Lang, cậu còn nhớ lúc trước khi ăn cơm chung có nói qua, nghỉ hè sẽ đến nhà mình chơi... Lúc ấy liền nghĩ, có thể chống chịu đến nghỉ hè hay không, kết quả quả nhiên vẫn không.

“Sư phụ, sớm ngày mai em lên máy bay về nhà, muốn gửi anh chút hải sản, anh cho em địa chỉ được không?”

“Được.” Đại Vĩ Ba Lang viết địa chỉ nhà mình ra thật sáng khoải.

Đào Diệp nhìn lướt qua, lú lười, quả nhiên là đám người đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp: “Nhận được địa chỉ rồi, sư phụ ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, ngày mai thuận buồm xuôi gió, hôn cái nè.”

Nhìn đến tin nhắn hồi âm này thì muốn cười, bởi vì Đại Vĩ Ba Lang từng nói với Đào Diệp, anh gửi nhân hôn là vì muốn nhìn màn hình điện thoại mình đầy những nụ hôn, nó rất xinh đẹp.

Này thật là một sở thích kỳ quái.

Về phần Thạch Cẩm Hành, Đào Diệp không gửi anh ta lưỡi dao lam đã là tốt lắm rồi, cho nên đương nhiên sẽ không gửi hải sản cho anh.

Lần trước Thạch Cẩm Hành gửi năm vạn đồng tới, lúc chia tay Đào Diệp cũng đã gửi trở về... Cậu cảm thấy Thạch Cẩm Hành hẳn sẽ bị kinh ngạc.

“Xứng đáng.” Kéo tấm chăn mỏng, Đào Diệp nằm xuống đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mang lên hành lý đã soạn xong, gọi xe đi tới sân bay. Hơn ba giờ đã tới, bắt quá còn phải tốn không ít thời gian ngồi xe từ sân bay đến thành phố, rồi lại đến ngoại ô. Đào Diệp bước đến nhà đã ba giờ chiều.

Bởi vì đã nói với người nhà trước rằng cậu sẽ về, nên ba và dì đều biết hết.

Phòng đã được dọn dẹp xong, vào nghỉ cũng xem như khá thoải mái. Chẳng qua là vì đã lâu không về, nên không khí có chút âm trầm.

Chờ tối khi em gái của Đào Diệp đi học tiểu học về, một nhà bpps miệng mới xem như có buổi cơm yên bình hài hòa.

“Ở mấy ngày?” Ba ba của Đào Diệp hỏi.

“Chắc khoảng mười ngày.” Đào Diệp lễ phép nói với ông, khi bé đều như vậy.

“À.” Đào ba ba gấp một miếng thịt cho con gái út, kêu bé ăn nhiều thịt một chút, đừng kén ăn, sau đó lại hỏi con trai: “Chùng nào thì thực tập?”

Bây giờ Đào Diệp mới năm hai: “Còn sớm mà, cuối năm sau mới đi.” Thật ra cậu cũng không biết.

“Làm việc ở thủ đô hay về nhà?”

Tạm thời còn chưa nghĩ đến vấn đề này, Đào Diệp cúi đầu xới cơm: “Tốt nghiệp rồi tính tiếp.”

“Tiểu Diệp có bạn gái ở đại học không?” Dì của cậu hỏi.

“Không có đâu.”

Nhà cậu cũng không phải kiểu nhà phong kiến, nếu cậu nói không, thì mọi người sẽ không hỏi nữa.

Sau khi cơm nước xong, Đào Diệp trở lại trong phòng của mình. Mở máy tính nghe nhạc, sau đó mở web, cứ thế mà thấy đây tin mới từ X Kiếm.

Lại có hoạt động mới.

Nếu là lúc trước, cậu sẽ vào game ngay, đi vào tham gia náo nhiệt.

Nhưng mà hiện tại, X Kiếm không còn là nơi để cậu đến, cái nick duy nhất mà cậu có thể chơi vẫn dính lú quá nhiều người.

Chẳng qua là mở tài khoản khách, nhưng lại không nổ tắt đi.

Đào Diệp giật giật con chuột máy tính, tạo một nhân vật nam, đặt tên là Đào Chín... Xem như sự tự giấu chính bản thân mình.

Cậu chỉ muốn lên game nhìn lại mấy cảnh quen thuộc, chưa bao giờ nghĩ sẽ luyện cấp, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ vô tình gặp lại ai đó.

Cho nên tại khi nhìn thấy bộ áo màu đỏ rực như lửa kia ở đỉnh Tuyết Nhạn, thì long mày vừa giật vừa đau, cái này gọi là không nên làm vậy này.

Hai bóng dáng đỏ rực, đứng trên đỉnh Tuyết Nhạn thừa thốt người, đứng im không làm gì. Bọn họ đối mặt với mặt hồ phản chiếu ánh mặt trời... Chim Tuyết Nhạn từ không trung xẹt qua, tang thêm mấy phần tịch liêu cho quang cảnh này.

Đợi khi nhân vật chính cử động, ma xui quỷ khiến thế nào mà Đào Diệp cũng đi theo.

Đào Diệp nhìn thấy họ làm nhiệm vụ, lập đội đánh phó bản với người khác, đi lung bấn đồ với một số nick phụ.

“...” Cái nick này có cần luyện không ta, Đào Diệp cũng không vắn vơ điều đó nữa, bởi vì cậu đã bắt đầu luyện rồi.

Luyện mãn cấp cũng không khó gì, trước khi trở lại kinh thành cậu cũng đã max cấp rồi.

Tại sao Thạch Cẩn Hành lại mang nick mình đi chơi game, đây là vấn đề mà Đào Diệp suy nghĩ trước khi đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau đứng lên, nhớ tới hành động đêm qua của mình, Đào Diệp đã muốn đâm thủng đầu, có ngu ngốc không chứ? Rõ ràng đã thuận lợi rời xa đối phương, thế mà lại tò tò theo nhìn nữa.

Cậu không tính lên chơi cái nick tùy tiện đăng ký kia nữa.

Đi ra ngoài chọn chút hải sản, gửi cho Đại Vĩ Ba Lang.

Khaonrg hai ngày sau, Đại Vĩ Ba Lang đã nhận được, hồi âm lại Đào Diệp: “Hải sản ăn thật ngon, ba mẹ anh đều thích, cảm ơn đồ đệ, hôn cái nè.”

“Hôn cái nè.” Đào Diệp mặt không đổi sắc mà gửi cho anh đây một màn hình toàn những nụ hôn.

“Ha ha ha ha ha ha.” Đồng Thiệu Khinh rất dễ dàng thỏa mãn mà cười, sau khi cười xong hỏi: “Em chỉ gửi cho mình anh hả?”

“Đương nhiên rồi.”

“À.” Cũng phải, không có khả năng gửi cho người cũ, bắt quá, Đồng Thiếu Khinh vẫn muốn nói: “Anh thay cậu ta xin lỗi em, cơ mà giữa hai người có thể chỉ là hiểu lầm.”

“Có lẽ.” Đào Diệp không thêm để ý, cũng không muốn trò chuyện chuyên sâu.

“Nếu không em lên game xem đi, tên kia mở cùng lúc hai nick để chơi, một đám người nhận lầm cậu ta là em mà cậu ta cũng không giải thích gì.” Đồng Thiếu Khinh cảm thấy muốn điên rồi, đây rốt cuộc là chuyện gì đây.

“Hành động kỳ quái.” Đào Diệp không biết nói gì hơn.

“Em còn chơi game không, gần đây rất nhàm chán, trên đó có hoạt động ms gì không?”

“Không nghĩ đến...” Đào Diệp không phải không muốn chơi với Đại Vĩ Ba Lang, ngược lại là vô cùng muốn, trải qua kỳ nghỉ hè một mình sẽ rất buồn: “Không thì em tạo thêm nick phụ ha.”

“Được được, anh mang em.” Đại Vĩ Ba Lang nói: “Em yên tâm đi, anh sẽ không nói cho ai hết, em biết anh biết thôi.”

“Đi.”

Đào Diệp mở trang web game, trực tiếp nhập vào nick hôm đó đăng ký, chạy đến nơi đã hẹn với Đại Vĩ Ba Lang.

Chờ khoảng năm phút đồng hồ, cái nick đại thần khoác áo màu xanh ngọc cũng đã đến. Cả hai kết bạn với nhau, sau đó bắt đầu trò chuyện.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Nha, nick nam, còn mang tên này, em sợ A Hành không nhận ra em hả!

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Vây em đi đổi lại.

Đồng Thiếu Khinh không nói thì Đào Diệp cũng không nghĩ đến điều này. Bởi vì hai sư phụ đều biết nghệ danh khi hát của cậu là Đào Chín, đến lúc đó nhìn thấy tên, nói không chừng sẽ nghĩ ngay là cậu.

52. Chương 52: Không Tên

EDIT: EN

Nghĩ đến khả năng có thể bại lộ thân phận, Đào Diệp vội vàng mở một cái nick mới, cơ mà lại bị Đại Vĩ Ba Lang ngăn lại.

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Không cần đổi nữa, đổi nhiều sẽ rất phiền.

Nói Riêng Bạn nói với Đại Vĩ Ba Lang: Nhưng lỡ như Nhị sư phụ biết.....

Nói Riêng Đại Vĩ Ba Lang nói với bạn: Cậu ta rất bận, không rảnh quan tâm em đâu.

Nói cũng đúng, giờ anh ta đang mở nick của Tiểu Phiến Đào, tự chơi tự vui, thật sự không rảnh để quan tâm là đệ tử mà Đại Vĩ Ba Lang thu ra sao.

Cho nên, Đào Diệp lại bái Đại Vĩ Ba Lang làm sư phụ.

“Nick này của em dung là nhỏ thật, mới chừng đây cấp thôi sao?” Đại Vĩ Ba Lang ghét bỏ nói, hệt như cái thái độ lúc gặp Đào Diệp lần đầu. “Đi, mang em đi luyện cấp.

Bọn họ lại lên yy, vì trốn tránh Thạch Cẩn Hành nên mở phòng mới, trong đây chỉ có hai thầy trò họ thôi.

“Được.”

Có đôi khi Đào Diệp nghĩ thầm, Đại Vĩ Ba Lang luôn kèm đồ đệ đi luyện cấp, anh ta không cảm thấy phiền sao.....

Bang Hội Đại Vĩ Ba Lang: Trong bang có không vậy, tới giúp tui dạy đồ đệ đi!

Bang Hội Gấu Trúc Vô Dịch: Đờ mờ, Phó Bang Chủ thu đồ đệ mới hả?

Bọn họ cũng đều biết, Tiểu Phiến Đào đã sớm xuất sư, giờ đều đi theo Bang chủ để chơi cùng nhau, căn bản không quan tâm tới việc của Phó Bang Chủ.

Thế nên chắc Phó Bang Chủ cũng rất cô đơn ha?

Bang Hội Đại Vĩ Ba Lang: Bang chủ của mấy người giành đồ đệ của tui, bây giờ hì sao, tui sẽ không để cậu ta giành nữa!

Đây là sự thật, Thạch Cẩn Hành muốn tới giành, cho dù thế nào thì Đồng Thiệu Khinh cũng sẽ không đồng ý.

Bang Hội Ngũ A Ca: Ha ha ha ha Tiểu Phiến Đào, Tiểu Phiến mau đến xem nè, em có thêm sư muội.

Đồng Thiệu Khinh bĩu môi, sư muội chỗ nào, trước nay đều không có sư muội, đó giờ đều mang yêu nhân thôi.....

“Đồ đệ, em muốn vào bang không?”

Đào Diệp lập tức nói: “Không được đâu, đi vào làm cái gì.” Lỡ như chạm mặt với Thạch Cẩn Hành thì sẽ rất xấu hổ.

“Cũng được, anh gọi người tới mang em, đều là người quen, không sao đâu.”

“Vâng.”

Chờ bọn họ lục tục vào đội, Đào Diệp mới nhìn đến, quả nhiên đều là người quen. Có Gấu Trúc Vô Dịch, Loli Tóc Bạch Kim v5, Ngũ A Ca...

Nhìn thấy bọn họ nhưng lại không thể chào than mật như trước, loại cảm giác này thật khó chịu, đúng là hơi chút ghen khuất.

Vì Thạch Cẩn Hành, hình như đã trải qua nhiều lần được và mất, tư vị rất phức tạp.

Đội Ngũ Đào Chín: Chào mọi người, tôi là đồ đệ mới của sư phụ, thật vui khi gặp mọi người, cảm ơn mọi người vì mang tôi đi luyện cấp [mỉm cười][mỉm cười]

Đội Ngũ Ngũ A Ca: Ai da, lại là một quả đào nữa hả?

Đội Ngũ Gấu Trúc Vô Dịch: Đôi mắt có phải bị dính bụi không đây, trước thì hoa đào nay lại quả đào?

Có người than vãn Đại Vĩ Ba Lang, hỏi rằng anh có phải rất thích đào hay không? Nếu không thì sao lại toàn thu đệ tử như thế chứ?

Đội Ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Được rồi, đừng đùa giỡn đồ đệ của tui nữa, đây là cô dâu nhỏ của tui đấy, ai cũng không được thông đồng.

Nháy mắt, toàn bộ người trong đội đều im phăng phắc.

Bởi vì Đào Chín là một nick nam.....

Các bang chúng của Vắn Đỉnh Sơn Trang không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, bởi vì hình như đã biết đến một việc không nên biết..... Khóc, có bị Phó Bang Chủ diệt khẩu không trời?

Đội Ngũ Gấu Trúc Vô Dịch: Phó Bang, vừa rồi tôi không thấy gì hết.

Đội Ngũ Loli Tóc Bạch Kim V5: Đúng vậy, chúng em không thấy gì hết.....

Lúc này Đại Vĩ Ba Lang còn chưa phản ứng lại, trong ấn tượng anh đều đối xử với Tiểu Phiến Đào như thế.

Bởi vì sợ Đào Diệp lại gặp một đố hoa đào hươ, cho nên mới giúp cậu phòng tránh, vốn dĩ cũng là ý tốt mà thôi.

Đội Ngũ Đào Chín: Sư phụ.....

Lần đầu tiên Đào Diệp phát hiện, Đại Vĩ Ba Lang cũng có một mặt dễ thương đến vậy.

Đội Ngũ Đại Vĩ Ba Lang: Tất cả bị sao thế?

Không khí là lạ, Đồng Thiếu Khinh chịu không nổi, anh trực tiếp lên YY hỏi Đào Diệp: “Người trong đội bị sao vậy, ý của họ là gì?”

“Khụ khụ.” Đào Diệp vuốt vuốt yết hầu, nói: “Bây giờ em đang chơi nick nam.”

“Đúng thì.....” Đồng Thiếu Khinh cứng người một chốc, sau đó hiểu, anh nhích lại, chuẩn bị gõ chữ vào khung chat của đội.....

Lúc này, Cẩn Y Dạ Hành gửi tin riêng cho anh.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Đánh bản? Thêm ta tiến đội tôi vào đội.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Cậu tới làm gì.....

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Đánh bản.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Tui biết, không cần cậu đánh chung đâu, đi đi, mang Tiểu Phiến đi chơi đi.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Cậu cảm thấy tôi cứ tự lừa dối như vậy là tốt sao?

Trong nháy mắt Đồng Thiếu Khinh không biết nên trả lời thế nào, anh cảm thấy không tốt, Thạch Cẩn Hành tự lừa mình vậy là không tốt, mở hai nick để chơi, cậu ta cảm thấy vui vẻ sao.

Cơ mà, không quan trọng nữa.

Lúc đấy lại bỏ lỡ, khi người không ở đây mới biết nhớ, đấy là thứ không nên có trong tình cảm.

Không biết là có phải do cậu ta không hiểu hay không nữa.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Vậy cậu vào đi.

Không nói ra, cứ để họ cùng chơi với nhau, như vậy được chưa hả..... Đồng Thiếu Khinh thêm Thạch Cẩn Hành vào đội ngũ, nhưng anh lại sợ đồ đệ sẽ mắng anh - người lúc trước thề thốt giờ chỉ có trời biết đất biết, hể?

Đội Ngũ Dưa Leo Trên Núi Xanh: Bang chủ tới.

Thấy dòng chữ như thế, trán của Đào Diệp nhảy dựng, quả nhiên chỉ mấy phút sau đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia ở gần bên, cậu thật không hiểu nổi nữa: “Sư phụ, sao anh lại gọi nhị sư phụ đến, anh.....”

“Không phải là anh gọi đâu, trời đất chứng giám, là do cậu ta đưa lên tận cửa mà.” Đại Vĩ Ba Lang vội vàng giải thích, sợ Đào Diệp hiểu lầm.

“Như vậy thật không tốt, em sợ giẫm phải vết xe đổ.” Đào Diệp do dự, trò chơi này nên chơi tiếp hay là không đây, chơi mà lo lắng đề phòng, thật sự không có gì vui hết.

“Không có việc gì, đánh xong bản thì đi, mọi người cũng đến đủ hết rồi.” Đại Vĩ Ba Lang nhận nhiệm vụ, tiến vào phó bản.

Đây là bản cấp thấp nhất, vừa thấy là đã biết dùng để dạy đồ đệ.

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Đồ đệ mới của cậu?

Cấp của phụ bản quá thấp, nhắm mắt đánh cũng có thể qua, cho nên mọi người mới tụm nhau trò chuyện.

Đội Ngũ Gấu Trúc Vô Định: Bang chủ, tại sao Tiểu Phiến lại không đến, nhỏ có sư đệ mới nè.”

Trước đây mọi người cũng chưa từng nghĩ rằng, lần này Đại Vĩ Ba Lang lại thu một người con trai làm đồ đệ.

Thạch Cẩn Hành cũng không nghĩ tới, lần này Đồng Thiếu Khinh lại thu nam đồ đệ. Anh không khỏi nhớ đến Đào Diệp, lúc trước chơi nick nữ, nhưng thật ra cũng là nam.

Lại nhìn đến đồ đệ mới của Đồng Thiếu Khinh, thật có chút nhớ.

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Cô ấy offline, tôi sẽ tặng bù phần lễ gặp mặt cho sư đệ, kết bạn với tôi đi.

Những lời này là nói với đồ đệ mới, nếu như đồ đệ mới thức thời, lúc này sẽ trả lời ngay, rồi kêu một tiếng anh rể? Sau đó kết bạn, ngoan ngoãn thu quà.

Nhưng mà, trước nay Đào Diệp đều không phải là người thức thời, bây giờ lại mang tâm lý trốn chạy còn không kịp.

“Sư phụ, anh giúp em ứng phó tý đi.” Cậu rất sốt ruột, sớm biết vậy thì không chơi rồi.

“Sợ gì, cho thì nhận đi.” Đại Vĩ Ba Lang cảm thấy vấn đề không nằm ở chỗ nhận quà hay không, mà nằm ở chỗ cậu mới đúng.

“Không.” Lần này có đánh chết cũng không.

Cơ mà lại có thông báo nhắc cho cậu biết, Cẩn Y Dạ Hành muốn kết bạn với cậu, đồng ý hay từ chối?

Tay Đào Diệp vừa trượt, chọn ngay từ chối.

Đội Ngũ Cẩn Y Dạ Hành: Sư đệ của Tiểu Phiến, đừng từ chối, chọn đồng ý.

Khó thấy Thạch Cẩn Hành kiên nhẫn vậy, anh cứ nghĩ rằng sư đệ chỉ là một tay mơ.

Đào Diệp lại không lạc quan như thế, bị ép buộc nhận lời kết bạn, sau đó thu quà gặp mặt.

Đội Ngũ Đào Chín: Cảm ơn anh rể.....

Thật khó khăn, cậu thật muốn tắt máy tính, đi ngủ.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Tại sao cậu lại lấy tên này?

Sở dĩ tới hỏi Đào Diệp, là bởi vì Thạch Cẩn Hành nhớ đến, nghệ danh của Đào Diệp khi hát trên mạng cũng giống y vậy. Anh vừa nhìn đã cảm thấy rất buồn nên thuận miệng hỏi một chút.

Đào Diệp như bị đâm phải đuôi, cứ nghĩ anh đang hoài nghi mình.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Không có ý nghĩa đặc biệt gì, cảm thấy rất dễ nghe..... Hình như cũng có người mang nghệ danh Đào Chín, tôi rất thích cậu ấy.

Nửa câu sau rõ ràng là vẽ rắn thêm chân, giấu đầu hở đuôi.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn:.....

Anh có nên nói với tiểu sư đệ này, rằng ” sư tỷ ” của cậu chính là người kia hay không.

Vốn nghĩ rằng nói đến đây là hết rồi nên Đào Diệp mới thở ra một hơi dài.

Nhưng mà.....

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Tại sao cậu lại thích cậu ta?

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Thanh âm dễ nghe, nhân phẩm cũng tốt, nói chung là tốt.....

Đối chính mình, đương nhiên không nên bủn xỉn lời khen, hơn nữa đó cũng là lời nói thật..... thế nên Đào Diệp không vì thế mà đỏ mặt.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Cậu biết cậu ta thích dạng người thế nào không?

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Đây thì không rõ lắm, nhưng mà có nghe cậu ta nhắc qua, thích người chung tình nghiêm túc, cái loại như chia tay là dứt khoát.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Cậu ta gạt người.

Mới không có dứt khoát.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: A, sao nghe như anh và cậu ấy rất quen thuộc nhau thế?

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Không quen, là người lạ.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành:.....

Nháy mắt không muốn nói chuyện với tên này nữa.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Cậu ta xem tôi là người xa lạ.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Vậy còn anh?

Dù sao cũng đang rảnh, thuận miệng trò chuyện một chút, cũng không cần để ý gì nhiều, Đào Diệp đang nghĩ như thế đấy.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Không rõ lắm, đâu do tôi định đoạt.

Từ trước đến nay khí tràng của anh luôn mạnh mẽ, ít nhất như cái dạng ở trong mắt Đào Diệp, nhưng mà lần đầu tiên nhìn nhận từ lời nói của anh, anh yếu đuối đến không ngờ.

Có đúng không, cậu cũng biết, không phải do cậu định đoạt.

Trên thế giới này, không phải mọi thứ đều mua được bằng tiền bạc hay quyền lực.

Đột nhiên, Đào Diệp cảm thấy bản thân mình thật ghê gớm, bởi vì, mặc kệ Thạch Cẩn Hành trâu bò cỡ nào, thì mình vẫn là người đàn ông mà anh không sở hữu được..... Tuy rằng đó chỉ là câu nói đùa thôi, nhưng giấu lại thì dung thật là rất sáng khoái.

Nói Riêng Bạn nói với Cẩn Y Dạ Hành: Không biết từ lâu nào đã đánh xong phụ bản, tôi phải offline, ngủ ngon.

Nói Riêng Cẩn Y Dạ Hành nói với bạn: Ngủ ngon.

Tắt game, anh liền gọi cho Đồng Thiếu Khinh ngay lập tức, vừa nghe giọng đã dồn dập: “Cậu đang làm cái quỷ gì thế?”

Đồng Thiếu Khinh: “Cậu mới là người giở trò quỷ á, làm gì mà kích động vậy?” Tiếp theo mới vỡ, nhưng lại không thể tin được: “Đậu, cậu là chó cảnh sát hả?”

Nếu không phải thì sao mũi lại thính thế?

“Em ấy là người tôi thích, qua lại hai câu là biết ngay.”

Đây có thể xem là, cái câu nói trắng trợn nhất mà Thạch Cẩn Hành từng nói qua.

Nhưng nó lại làm Đồng Thiếu Khinh bị dọa đến kinh ngạc, hình như anh nghe thoang thoảng đâu đây cái mùi chua của tình yêu thì phải.

53. Chương 53: Không Tên

EDIT: EN

“Đừng nói cho em ấy biết là tôi đã biết em ấy là ai.”

Trong thâm tâm Đồng Thiếu Khinh lần đầu có cái cảm giác thật khó khăn, đêm nay anh mới đồng ý với đồ đệ xong, rằng sẽ không nói cho Thạch Cẩn Hành biết cậu là ai..... Nhưng hiện tại Thạch Cẩn Hành lại nói với mình, là đừng nói với Đào Diệp rằng cậu ta đã biết Đào Diệp là ai.

Thật là rối lung tung beng mà, anh đỡ trán nói: “Như vậy hình như không tốt lắm, thật giống như đang lừa gạt ấy.” Anh hẳn nên nói cho Đào Diệp, để cho Đào Diệp tự mình quyết định, bởi vì ngay từ đầu người không tốt chính là Thạch Cẩm Hành, cho nên mới dẫn đến cái cục diện như hôm nay.

“Coi như xem tôi đáng thương được không.” Vậy mà đối phương lại nói thế.

Đồng Thiếu Khinh cười giận, nói: “Cậu đáng thương chỗ nào? Tui thiệt nhìn không thấy nha.”

“Thật đáng thương.” Chấn đơn gối chiếc mà.

“Không thương lượng nữa, cậu tự ngẫm mà xem.....” Lại để cậu ta gây họa cho đồ đệ mình nữa sao? Đây không phải là đẩy Đào Diệp về hướng than nóng hả?

Người ta là một người thanh niên ngàn tốt, ở vậy không được sao, một hai lại để mình hướng về cái cảnh sống không dành cho đàn ông nữa chứ?

Cho dù thân là bạn tốt của Thạch Cẩm Hành, Đồng Thiếu Khinh cũng muốn vuốt lương tâm nói một câu, nếu mình là Đào Diệp, thì tuyệt đối là rời bỏ Thạch Cẩm Hành.

“Tôi nhớ em ấy.” Thạch Cẩm Hành nói.

“Hai người mới ở chung một tháng mà thôi.” Chỉ vẻn vẹn ba mươi ngày, thì làm sao khiến Đồng Thiếu Khinh tin tưởng mối quan hệ giữa hai người nghiêm trọng đến vậy chứ.

Một người đàn ông không biết tình yêu là gì, cũng không biết nhớ nhung là gì, anh không tin tình cảm có thể tha thứ.

“Dù cho em ấy không thích tôi, thì ở bên cạnh tôi cũng tốt.” Lời này của Thạch Cẩm Hành nói ra có chút mùi vị bất chấp mọi thứ.

Đồng Thiếu Khinh cười lạnh nói: “Vậy thì cũng để người ta nguyện ý chứ.”

Đúng vậy, Đào Diệp sao có thể nguyện ý được chứ. Từ trong trò chơi gặp được Thạch Cẩm Hành, cậu liền dứt khoát tháo game, như vậy liền thanh tịnh.

“Cậu ba hoa làm gì nữa, bây giờ đồ đệ tui không lên game.” Đại Vĩ Ba Lang mỗi ngày đều mắng Thạch Cẩm Hành

Chính là vì cậu ta nên Đào Diệp mới không lên game.

“Nhưng em ấy không lên sao lại trách tôi, tôi cũng hy vọng em ấy lên mà.”

“Không trách cậu thì trách ai?”

Thạch Cẩm Hành cũng không mở nick Tiểu Phiến Đào chơi nữa, bởi vì anh nghe Đồng Thiếu Khinh nói, người kia đã tháo game rồi.

“Nhắc mới nhớ, hải sản mà Đào Diệp gửi ăn ngon thật, hay tôi nên gọi để em ấy gửi nhiều chút nhỉ.”

“Ăn ngon thì ăn đi.”

Trở lại nhà, không gian tối thui. Thạch Cẩm Hành bật đèn, ngã vào trên sofa nằm thật nhàn nhã.

Đột nhiên, anh vươn tay kéo ngăn kéo tủ bên cạnh bàn, lấy ra tấm giấy chứng nhận bất động sản.

Kỳ thật nhà này đã sớm sang tên qua cho Đào Diệp, ngày hôm đó vốn nên đưa cho Đào Diệp. Bất quá về đến nhà thì nhìn thấy nụ cười lấy lòng của Đào Diệp, anh liền cảm thấy vô vị mất mát.

Cho Đào Diệp nhiều thứ hơn nữa, cũng không có tác dụng, ngay từ đầu cậu đã không muốn rồi.

“Đồ..... Đồ..... Đồ.....” Qua ba tiếng đầu thì điện thoại lại kêu vội hơn.

Loại chuyện dối sớ để gọi này, Thạch Cẩm Hành làm không được. Không như lúc mới thích Đào Diệp, anh có thể làm như vậy, nhưng về sau, thì khi nhìn thẳng vào người kia cũng thấy thẹn, sợ hãi sẽ bị nhìn thấu tâm can.

“Đại sư phụ, anh còn muốn hải sản không? Thích nhất loại nào? Em sẽ gửi cho anh nhiều chút nha.”

“Được được được, loại lúc trước ấy, anh lấy để làm quà cho người khác.”

Mười ngày trôi qua quá nhanh, Đào Diệp cũng sắp phải trở về thủ đô, nên ra ngoài mua một đồng hải sản gửi qua cho Đại Vĩ Ba Lang.

Thật ra cậu cũng biết rõ, đối có đồ ngon nào mà đối phương không hưởng qua. Hải sản nơi trấn nhỏ này, đều là của nhà, tốt ở chỗ rất tự nhiên.

“Vậy khi nào thì em về?”

“Chắc khoảng đầu thu thì em sẽ trở lại.”

“Được, lúc về có muện gặp mặt không?”

Đào Diệp không trả lời câu hỏi này, cậu cảm thấy không cần thiết hẹn nhau ra, chẳng qua hơi khó mở miệng.

Đối với những người như họ, phải giữ một khoảng cách ổn định, cậu nghĩ như vậy.

Ngày nhận được đồng đồ, Đồng Thiệu Khinh mở bao, chia thành một phần riêng, ném vào xe rồi chạy thẳng đến nhà Thạch Cẩn Hành.

Tên kia từ lúc kì nghỉ hè bắt đầu, thì cứ ống như mấy thanh niên tự kỷ.

Đã lâu rồi Đồng Thiệu Khinh cũng không thấy lại bộ dáng nhàn nhã của tên kia, chắc hẳn vì chuyện gì đó nên mới thế.

Kỳ thật cũng không phải chuyện gì lạ, có lẽ là do quá ô đơn.

“Cho nè, Đào Diệp gửi.”

Mở cửa thì nhìn thấy một thanh niên mặc quần áo ở nhà, Đồng Thiệu Khinh lấy bao đồ nhét vào lòng anh.

Thạch Cẩn Hành bị nhét một túi đồ, mũi ngửi thấy đầy vị hải sản.

“Em ấy trở lại rồi hả?”

“Chắc vậy.”

Đối phương có nói, bao lúc đồ được gửi tới cũng là lúc cậu trở về thủ đô, cho nên nếu tính ra thì chắc đã trở lại rồi nhỉ.

Đào Diệp vừa lên thủ đô đã gọi cho Trần Duy Vũ, nói rằng tối nay có thể đến làm.

“Đến đây đi, trước mời em một bữa cái đã.”

Cho nên mới có màn hai thanh niên ngồi xổm bên lề đường ăn mì..... Không còn cách nào, ông chủ bán quá đắt nên cũng hết chỗ rồi.

“Đây Đây là cái thứ gọi là mời cơm sao, hả?” Đào Diệp nhét mì vào miệng, thật là, cũng ngon quá đi.

Hương vị độc đáo, trước kia chưa từng ăn qua.

“Hắc hắc, chủ quán ba năm mới bày quán, cơ hội hiếm có đó.”

“Ừ.”

Một chiếc màu xe màu xám bạc chạy đến trước mặt họ, cửa sổ xe hàng đi xuống, bên trong lộ ra một khuôn mặt đầy kin ngạc, trong miệng còn hô: “Đào Diệp?”

Đang suy nghĩ tên gốc mang kính râm bất chấp giờ giấc kia là ai thì vừa nghe thấy thanh âm, mì trong miệng Đào Diệp đều bị dọa mà rớt ra hết.

Cậu nhìn Đại Vĩ Ba Lang buông mắt kính, lộ ra gương mặt quen thuộc, vẫn đẹp trai đến không tìm không phổi, sống như một côn tử quý phái.

“Siêu xe.” Trần Duy Vũ ở bên cạnh chỉ chú ý chiếc xe.

“Đại sư phụ, làm gì ở đây vậy?” Nếu gặp phải thì Đào Diệp cũng đành vẫy cây tay với anh, sau đó đá đá Trần Duy Vũ ở bên cạnh: “Anh ấy là Đồng Thiếu Khinh.”

“Gi?” Trần Duy Vũ đầu óc ong một tiếng, mắt chuyển về phía mặt Đồng Thiếu Khinh.

“Ngồi xồm ở đây làm chi thế?” Đồng Thiếu Khinh nhìn nhìn đĩa mì xào trong tay cậu, ánh mắt lộ ra vẻ đau lòng, đây là đồ đệ nhà mình, là người mà Thạch Cẩn Hành ngày đêm mơ tưởng, sao lại lưu lạc đến nông nổi này: “Mau lên xe, sư em đi ăn.”

“Không cần đâu sư phụ.” Anh ở trên xe, Thạch Cẩn Hành sao lại không đi cùng chứ, gặp cũng chỉ thêm xấu hổ thôi.

“Đừng cãi, mau lên xe, nghe không?” Đồng Thiếu Khinh đẩy về đau lòng, Đào Diệp nhìn thấy thì vừa âm lòng vừa buồn cười, thật ra anh không cần đau lòng đâu, mì xào rất ngon mà.

“Em chỉ muốn ăn mì.” Cậu lắc đầu, kia mỉm cười, một nụ cười rất chuẩn mực.

Đồng Thiếu Khinh cũng cảm thấy da đầu tê rần, không thể cùng cậu nói chuyện yên ổn được, tên nhóc này không nghe ai khuyên, nói sao cũng thế..... Anh mơ hồ, biết lý do vì sao Thạch Cẩn Hành đau đầu rồi.

“Đồ đệ.” Anh mở cửa xe bước xuống.

Xuyên thấu qua xe, rất nhanh Đào Diệp đã thấy Thạch Cẩn Hành ngồi trên ghế lái, anh đang nhìn sang bên này.

Đột nhiên cảm thấy giật mình, Đào Diệp vội dời tầm mắt đi, đứng lên đối mặt Đồng Thiếu Khinh.

“Hai người định đi đâu? Ăn cơm thì sao lại qua đây chứ?”

“Còn chưa đói nữa, lại đây ngắm để kiểm em, không nghĩ tới thật đúng là.....” Đồng Thiếu Khinh quay đầu nhìn Thạch Cẩn Hành, bĩu môi nói: “A Hành đúng là vận chó săn, ha ha ha.”

Kỳ thật bọn họ đi quán bar, hỏi bartender, bartender nói hai người vừa ra cửa, đi ăn mì ở tiệm của Lưu sư phụ. “Phải không, em cũng no rồi.” Đào Diệp bưng mì trong tay, kỳ thật cậu chỉ mới ăn có một chút.

“Đừng ăn mì, đi một chút đi, sư phụ mời.” Đồng Thiếu Khinh không nói hai lời, đoạt đĩa mì trong tay Đào Diệp, muốn kéo hẳn lên xe.

“Em còn bận nữa, sư phụ, lần sau được không?” Mặt Đào Diệp lộ vẻ khó xử, nhìn nhìn Trần Duy Vũ bên cạnh mình.

Đồng Thiếu Khinh nói: “Vậy kêu bạn em đi cùng đi, đi một chút thôi.” Anh vậy mà lại lôi kéo Trần Duy Vũ lên xe chung.

Đầu.....

Sau khi lên xe, Trần Duy Vũ nói thầm vào bên tai của Đào Diệp bên, trừ lần đó ra thì không còn gì nữa.

Đào Diệp cười khổ, cậu biết Trần Duy Vũ lại muốn trêu chọc mình.

Nếu chỉ biết mỗi mình Đồng Thiếu Khinh, thì mình sẽ rất thích ý mà khoe ra, cơ mà lại mua một tặng một, này rất xấu hổ.

“Muốn đi ăn ở đâu?” Thạch Cẩn Hành quay đầu lại, rõ ràng nhắm vào người cuối xe.

Đào Diệp không trả lời lại thì không tốt không tốt, thẹn thùng nói: “Hai người làm chủ, nơi nào cũng được, em không kén ăn.”

“Đừng gạt người.” Thạch Cẩn Hành buông lời, anh nói: “Tài nấu của tôi tương đương đầu bếp năm sao, vậy mà lúc nấu cho em ăn em lại nói cũng thường thôi.”

Anh còn nhớ rõ.

Mặt Đào Diệp nóng rát, cúi đầu có chút khó chịu.

Cho nên nói trước mặt nhắc tới nhắc lui chuyện cũ, là việc khiến người ta khó chịu nhất.

Không gặp mặt chẳng phải tốt hơn sao.

“Được rồi A Hành, nói ít lại đôi câu đi.” Đồng Thiếu Khinh thấy anh làm bộ đến thế, hệt như trưng ra cái điểm tính toán chi li, làm trò trước mặt người ngoài, ngay cả anh cũng cảm thấy thẹn nữa là.

“Vì sao lại không thể nói?” Có ủy khuất không nói rõ ràng, vậy sao người ta biết chứ?

“Được rồi được rồi, nghiêm túc lái xe đi.” Đồng Thiếu Khinh thật sợ hãi, nếu cứ thế này thì sao mà vui vẻ ăn cơm chứ.

Đào Diệp ngồi ở phía sau, yên lặng cúi đầu.

“Đồ em còn ở chỗ tôi nhiều lắm, khi nào thì đến dọn đây?”

Anh lại nói thêm một câu khiến Đồng Thiếu Khinh hận không thể cho quần băng dính lên miệng anh.

“Không cần, những thứ đó đều do anh mua, anh xem rồi xử lý đi.” Đào Diệp âm thầm hít sâu, khiến mình quên đi mấy câu hỏi này.

Nhưng thanh âm vẫn còn quanh quẩn đâu đó, khiến người nghe thật không đành lòng.

“A Hành!” Đồng Thiếu Khinh cảnh cáo một câu, lchặn lại mấy lời của anh, tốt nhất là câm miệng đi.

“Ngày mai tôi rảnh, sang em đến đây đi.” Thạch Cẩm Hành tiếp tục nói, cho dù có can cũng không được.

Đồng Thiếu Khinh sắp bị anh làm cho tức chết, cùng lại đây với cậu ta, cứ nghĩ rằng tạo cơ hội cho hai người nói chuyện, không nghĩ tới cục diện lại thành như vậy.

Anh hận đến ruột tái hết rồi, sớm biết vậy thì không nên đến đây với Thạch Cẩm Hành.

“Thật sự không cần đâu, anh tùy tiện xử lý là được.” Đào Diệp không biết Thạch Cẩm Hành đang kiên trì cái gì, làm thế có ý nghĩa gì sao, là muốn trả đồ hay gì khác?

Nếu đúng như lời nói, vậy anh rất tuyệt vời, rất đàn ông.

54. Chương 54: Không Tên

EDIT: EN

Thạch Cẩm Hành cũng không phải vì muốn trả đồ, nếu anh biết dc biểu tình bây giờ của Đào Diệp là gì, thì anh sẽ ko nói vậy, nhưng ngặt nỗi là anh lại không biết.

“Nếu tôi kiên trì thì sao?” Anh chỉ biết trong lòng mình giờ rất khó chịu.

“Vậy thì tùy anh.” Đào Diệp cũng muốn nhắm mắt, vì sao chia tay rồi cũng bị khi dễ, loại cảm giác này, thật đúng là đệt - mợ.

Bất kể là lúc ở chung, hay sau khi chia tay thì cũng chưa từng cảm nhận qua sự dụ dỗ của Thạch Cẩm Hành.

Nhưng rõ ràng trong game anh rất là dụ dỗ mà, kỳ thật tất cả đều là giả dối hả?

Mà mình cũng ngốc thật, vì một chút dụ dỗ giả dối lại hẹn anh gặp mặt ngoài đời... Sau đó tất cả đều là những việc bất đắc dĩ không nói thành lời.

“Được rồi, nếu nói xong rồi thì im đi, hai người làm vậy thì sao ăn ngon được chứ.” Chú yếu Đồng Thiếu Khinh chỉ muốn nói cho Thạch Cẩm Hành nghe, chứ không muốn trách tội gì Đào Diệp: “Đồ đệ, anh là đang nói nhị sự phụ của em chứ không phải nói em, em đừng chấp nhất với cậu ta nữa, cậu ta là kiểu nói không cần nghĩ, rất dễ đắc tội với người khác.”

Đào Diệp không nói lời nào.

Đồng Thiếu Khinh ngại không khí lạnh xuống, vươn tay về phía Trần Duy Vũ nói: “Anh bạn này, anh tên gì thế? Tôi là Đồng Thiếu Khinh, hân hạnh làm quen nha.”

“Tôi là Trần Duy Vũ, hân hạnh làm quen!” Trần Duy Vũ nhanh chóng nắm chặt tay của vị này, đây chính là một đại thiếu gia hàng thật giá thật nha.

Đồng Thiếu Khinh cười nói: “Bạn của đồ đệ hả? Bình thường có chơi game không?”

“Tôi là chủ quán bar mà Đào Diệp làm, không biết chơi game, chỉ thích nhạc.”

“Thì ralf dân âm nhạc, ai, đồ đệ nhà tui cũng theo âm nhạc nha.”

“Đúng vậy, cậu ấy theo tôi học ghi-ta, rất giỏi, ca hát cũng hay nữa.”

“Đúng rồi, tui cũng nghe nói.”

Nhớ tới hiện trường đầy nóng bỏng của Đào Diệp trên Quốc Sắc Thiên Hương, Đồng Thiếu Khinh vuốt mũi cười cười, đây là anh đang chốt dạ.

Thân là bạn thân của Đồng Thiếu Khinh, thì sao Thạch Cẩm Hành lại không biết cậu ta đang nghĩ gì được.

Nói thật phản ứng đầu tiên của anh là nhớ tới tiếng thở dốc của Đào Diệp, không phải là tiếng nghe trên internet, mà là chân chân thực thực, tiếng thở sát lỗ tai anh... là tiếng thở chưa ai nghe qua, ngoại trừ bản thân mình.

Ôm nhau từ sáng đến tối, không phải không vui vẻ, chỉ là đối phương rất dễ chọc người giận, rất không xem người ta là gì cả... nghĩ lại là giận rồi.

Thạch Cẩm Hành cảm thấy hít thở khó khăn, nên vội vàng bỏ chuyện đó qua một bên.

“Đây là đâu?”

Trong lúc bọn họ huyền thuyên, xe đã ngừng.

“Nhà hàng lúc trước.”

Mở cửa xe đi ra, Đồng Thiếu Khinh mới bừng tỉnh, thì ra là nơi này.

Là nơi họ ăn cơm một tháng trước, bởi vì không khí trong xe quá mức quỷ dị, cho nên không ai rảnh mà buông EQ đi để ý là nên đến đâu ăn.

Cho nên chỉ tùy tiện chọn một nhà hàng mà đi.

“Đào Diệp.” Trần Duy Vũ lú lẫm, đá đá người thanh niên cảm xúc lạnh nhạt kề bên. Tùy tùy tiện tiện chọn mà cũng là loại cấp bậc này, bữa cơm nay ít nhất cũng tiêu hơn vạn đồng trở lên nha.

Đại gia cái gì chứ, phi phi, hai từ ấy thiệt là vũ nhục người ta.

“Sao vậy?” Đào Diệp không phải mới đến nơi này lần đầu tiên, đối với người không ắc khái niệm về tiền bạc như cậu thì căn bản không biết bữa ăn trước đã tiêu tốn bao nhiêu tiền.

“Không sao chứ.” Hai người bọn họ đứng ở phía sau, Trần Duy Vũ lén lút nói với Đào Diệp: “Anh ư cảm giác như, anh ta đang níu kéo em, có theernaof là chưa dứt tình với em không?”

“Xì, tình ở đâu ra?” Đào Diệp buồn cười, ôm tay đi vào.

Một trận không khí lạnh vô ập đến, khiến người ta tỉnh táo phần nào.

Đào Diệp còn nhớ không khí ở cửa hạng này rất lạnh.

“Đồ đệ, muốn ăn gì thì tự lại đây chọn đi.” Đồng Thiếu Khinh tiếp đón cậu xong, lại quay sang đón Trần Duy Vũ: “Anh bạn, thoải mái đi, đừng khách sáo, đêm nay quấy rầy anh rồi.”

“Không có gì không có gì.” Có cơ hội ăn cơm chung với hai người này, đời này thật đáng giá.

“Anh Vũ, anh muốn ăn cái gì? Chúng ta cùng chọn.” Đào Diệp đứng ở giữa Đại Vĩ Ba Lang và Trần Duy Vũ, nói chuyện vui vẻ với họ, tới lui đều không để ý đến Thạch Cẩm Hành.

Bữa cơm này cứ như chỉ có ba người họ ăn, bởi vì có một thanh niên trầm mặc ít lời bị bài xích ra bên ngoài.

Xứng đáng.

Đồng Thiếu Khinh quay đầu về hướng bạn thân liếc mắt một cái, trong lòng giải hận, ai biểu cậu nói, nói không dứt chứ! Cho nên giờ người ta có thêm đề ý đến cậu đâu?

“Đúng đúng, tùy tiện chọn, đêm nay nhị sư phụ của em mời, đừng khách sáo.”

“A.” Lúc này Đào Diệp mới liếc mắt đến trên người Thạch Cẩn Hành, sau đó chỉ vào con cua lớn nhất mà nói: “Ăn cái này.”

Bên cạnh đó cũng tùy tiện chọn một đồng hải sản nhập khẩu khác.

Toàn bộ quá trình Thạch Cẩn Hành đều trưng một khuôn mặt gỗ, hết như không phải đang tiêu tiền của anh, ngay cả một cái nháy mắt cũng không có.

Trừ bỏ lúc làm tình sẽ xuất hiện một số biểu tình ngẫu nhiên, Đào Diệp nhìn nhiều nhất cũng là khuôn mặt này, giống hệt búp bê gỗ vậy.

Cảm xúc không lộ ra ngoài nên rất khó đoán cảm xúc thật là gì.

Thế nên mới vì như vậy mà không có cảm giác an toàn. Đào Diệp rất sợ khi đi tìm hiểu ý nghĩ của người khác, cậu tình nguyện người kia hướng ngoại một chút, thổ lộ với bên ngoài một chút.

“Đi, đi thôi.”

Đồng Thiếu Khinh vỗ vỗ bả vai của Đào Diệp, hai thầy đi chung với nhau cứ như là tình cảm tốt lắm.

Trần Duy Vũ có chút xấu hổ khi đối mặt với Thạch Cẩn Hành, vươn tay chào hỏi: “Thạch thiếu, còn nhớ tôi không? Lần trước chúng ta có gặp qua.”

“Nhớ rõ.” Thạch Cẩn Hành nâng mí mắt, nắm chặt tay anh.

“Thích em trai Đào Diệp của chúng tôi hả?” Thời gian không gian không giống nhau, anh lại lặp lại câu hỏi này.

“Vì sao lại nói thế?” Thạch Cẩn Hành thấy hai người kia đi xa, nên gật gật đầu: “Đúng.”

Nếu không thích, thì không nhớ thương, cũng không cần xuất hiện tại nơi này để thừa nhận người ta xem thường.

“Lần đầu nhìn thấy em ấy tôi cũng rất thích.”

Sau đó Trần Duy Vũ lập tức thu được một đôi mắt như hai con dao, anh liền đầu hàng, bật người giải thích: “Không là cái loại thích này, tôi không phải gay.”

“Tôi cũng không.” Thạch Cẩn Hành thừa nhận mình thích Đào Diệp, nhưng không thừa nhận mình gay.

Trừ Đào Diệp ra, anh không thích bất kỳ thân thể nào của một người nam khác, nên anh cảm thấy đây không phải là gay.

“Tôi thích phụ nữ... mà đây cũng không quan trọng.” Trần Duy Vũ ôm tay nói: “Đào Diệp rất dễ theo đuổi đó, bản thân em ấy vừa ngây thơ vừa dễ lừa, muốn theo đuổi thì chỉ có một cách.”

Nói mấy thứ này với Thạch Cẩn Hành không phải Trần Duy Vũ đang bán bạn cầu vinh. Đừng nghi ngờ lý do của anh, anh đang thay Đào Diệp nói chuyện, là thật.

“Cách gì?” Lúc này trong lòng Thạch Cẩn Hành vẫn không cho là đúng.

“Thật lòng.” Trần Duy Vũ cười cười, sau đó chậm rãi chạy đuổi theo hai người Đào Diệp.

Không biết đùa giỡn sếp bự này có bị trả thù hay không ta?

Ai nha, đúng là hơi sợ mà.

“Anh Vũ, anh vậy mà có thể tán dóc với anh ta hử?” Đào Diệp mặt lộ vẻ bội phục, cậu cho rằng người có thể chuyện trò với Thạch Cẩn Hành thì trên thế giới này chỉ có đại sư phụ chứ không còn ai khác.

“Ừ? Cũng tạm hà?” Trần Duy Vũ không thấy Thạch Cẩn Hành khó nói chuyện lắm.

Chẳng qua nhìn thấy biểu tình của Đào Diệp, thì anh có chút hiểu rõ. Bởi vì sao, là vì tính cách của Đào Diệp khác biệt, em ấy là kiểu người vừa không hướng ngoại vừa không chủ động. Nên việc cảm thấy Thạch Cẩn Hành rất khó câu thông cũng là chuyện hợp tình.

“Gi thế, A Hành bị gì hử?” Đồng Thiếu Khinh quay đầu lại nhìn bạn thân bịcho lập, chỉ có anh cảm thấy tốt sao?

Tuy rằng đối với cảm tình thì có hơi xấu xa, nhưng nếu để làm bạn thì cũng tốt lắm chứ.

Anh yên lặng quyết định, sau lần này thì không nên tìm cơ hội cho hai người này nữa, nếu mà Đào Diệp ỡ rơi vào tay giặc nữa thì lương tâm của anh sẽ rất bất an.

“Khi nào thì hai người đi làm?”

“Khoảng chín giờ.”

Ăn cơm lúc bảy giờ, lúc xong thì đã hơn một tiếng.

“Tôi đưa hai người về.”

Đồng Thiếu Khinh cầm chìa khóa, anh hỏi Thạch Cẩn Hành: “Cậu chờ tui chỗ này đi, tui đi chút rồi về đón ha?”

Anh không muốn mang Thạch Cẩn Hành đến quán bar, đêm nay đến đây là đủ rồi.

“Đi uống hai ly đi.” Thạch Cẩn Hành đoạt chìa khóa mà nói, nói xong thì đi vượt lên trước, bóng dáng nhìn có chút đáng thương.

Đào Diệp cảm thấy nhất định là mình đã bị chấp mạch, chứ không thì sao lại ảo tượng ra cái này chứ?

“Anh vừa hỏi cậu ta, em có biết cậu ta trả lời sao không?” Trần Duy Vũ đi đến bên người Đào Diệp, ánh mắt tràn đầy nhu hòa: “Cậu ta nói cậu ta thích em đấy.”

Đào Diệp ngơ mặt, cứ nghĩ anh nói đùa.

“Thật mà, không tin thì tự đến hỏi xem? Cậu ta gạt anh làm gì chứ? Tuổi anh lớn hơn mấy đứa, anh nhìn rất rõ ràng, nên rất dễ hiểu mà.”

“Lại nói, chia tay là do cậu ta nói, cho nên, cũng không giống đang đùa giỡn em.”

Nhưng tên luôn đùa giỡn tình cảm, sẽ khôn ăn giấm, cũng sẽ không quan tâm trong lòng người kia có chứa bản thân không, chỉ cần người kia tùy lúc vâng lời, là được rồi, đúng không?

Đào Diệp nghe không hiểu, cậu chưa yêu đương qua, chỉ là nghe nói, tình yêu rất mỹ diệu.

Cậu và Thạch Cẩn Hành đều cho rằng, đó là trò đùa, cho nên cậu chưa từng cảm thấy mỹ diệu gì cả...

“Sư phụ, em đi hát.” Bọn họ trở lại quán bar, thời gian cũng vừa đến.

“Hát cho tốt, anh ở dưới đài cổ vũ cho em!”

Nhìn theo thanh niên ôm ghi-ta bước lên sân khấu, bên cạnh truyền đến một thanh âm trào phúng: “Chân chó.”

“Cậu hâm mộ chứ gì.” Đồng Thiếu Khinh cảm thấy, đối phương đang rất hâm mộ tình cảm thân thiết giữa hai thầy trò anh.

“Cậu nói đúng.” Thạch Cẩn Hành uống một ngụm rượu, tao nhã hào phóng, nhưng biểu tình lại chưa đến nhỏ nước.

“Thạch Cẩn Hành, cậu vậy thiệt rất mất mặt đó.” Đồng Thiếu Khinh dở khóc dở cười, anh thật sự không nghĩ tới, Thạch Cẩn Hành lại có một mặt như vậy. Đột nhiên cảm thấy tò mò không thôi: “Ai, tại sao cậu lại chia tay với Đào Diệp? Tui quên rồi.”

Lần trước chỉ nói kết quả, nguyên nhân cũng không đề cập đến.

“Có ngày em ấy đến tối khuya mới về, trên cổ lại mang theo vết cắn.” Thạch Cẩn Hành nói chuyện cũ, mắt chăm chú về phía ly rượu trong tay, quơ nhẹ.

“Khuya là mấy giờ?” Đồng Thiếu Khinh hỏi.

“Hơn mười giờ.”

Thật ra mười giờ cũng chưa tính muộn, thật đó: “Vậy em ấy giải thích thế nào?” Đồng Thiếu Khinh chưa trải qua chuyện chờ cửa, nên anh cảm thấy Thạch Cẩn Hành có chút khó khăn.

“Em ấy nói chỉ vui đùa chút thôi.”

“Đồ đệ của tui xem ra cũng rất xấu nha.”

Đồng Thiếu Khinh sờ cằm, bỗng nhiên không biết nên đứng về phía ai, bởi vì cả hai đều rất khó bênh... Ai nha, vì sao người ta yêu nhau mà mình lại bị phiền nhiễu thế này?

“Cậu không biết lúc đấy tôi tức giận bao nhiêu.”

Lúc đấy trong lòng anh khó chịu đến mất thở, trừ bỏ đứng dậy đi qua phòng bên cạnh, thì ngay cả việc chửi vắn anh cũng không làm được.

Lắm nhảm ngoài lề:

Bữa coi phim “đời sống ngục tù”, má ôi, hint bay tứ tung, coi mà mắt sáng rỡ. À mà trong phim cũng có một cặp đam mỹ, dễ thương lắm luôn á. Má nào rảnh coi đi, đảm bảo phim hay và rất nhân văn...

55. Chương 55: Không Tên

EDIT: EN

Đào Diệp cũng không phải không để ý mấy lời mà Trần Duy Vũ nói. Cậu là một người rất miễn cảm, chỉ cần nói về Thạch Cẩn Hành, thì mặc kệ ai nói cậu cũng để ý.

Lúc ca hát trên sân khấu, trong lòng lại rối thành một đồng bụi nhùi.

Nhưng dù loạn thế nào, thì trong lòng cậu cũng hiểu rõ, nếu tự dâng bản thân mình cho Thạch Cẩn Hành đập hư, thì đó là do mình ngu ngốc.

“Cho nên, ngày mai em có đến hay không?” Thạch Cẩn Hành thấy Đào Diệp đi về phía này, thì trực tiếp hỏi thẳng vấn đề.

Phảng phất như anh ngồi ở đây cả đêm nay, chỉ vì câu trả lời này thôi.

“Đến, anh cứ chờ.” Đào Diệp cũng là câu nệ, đặt đàn ghi-ta xuống bên cạnh, ngồi iwr chỗ cách xa Thạch Cẩn Hành nhất.

Gương mặt lãnh đạm xa cách giờ của cậu, cùng gương mặt nhiệt tình quần quýt cứ như thể không phải cùng một người.

Dù thế nào thì Thạch Cẩn Hành vẫn cảm thấy mình có chút phạm tội, nếu thời gian có thể quay ngược, thì anh sẽ chấp nhận Đào Diệp cứ giả vờ như thế cả đời. Thứ tình yêu gì đó, anh từ bỏ.

“Vậy thì tốt, tôi về.” Thật giống như thật sự chỉ cần một câu trả lời.

Đào Diệp ngồi im trên sô pha, nhìn theo bọn họ rời đi.

“Bọn họ đi rồi?” Trần Duy Vũ bận rộn xong, khi về thì chỉ thấy có một mình Đào Diệp, anh ngồi xuống thở dài: “Bây giờ em đang mong muốn gì?”

“Hả?” Đào Diệp mê mang, thoát nhìn như không nghĩ gì hết.

“Không có gì, anh đi dọn dẹp bàn một chút.” Trần Duy Vũ thu dọn ly rượu mà Đồng Thiếu Khinh và Thạch Cẩn Hành uống: “Chỉ là anh cảm thấy, hai người các em thật phiền não, ngày thường có từng nói chuyện nghiêm túc bao giờ chưa?”

Ví dụ như tâm sự sinh hoạt, tâm sự về cảm giác lẫn nhau hay gì ấy.

“Em không biết nên nói gì với anh ấy, anh Vũ, ngay từ đầu em đã rất thích anh ấy, nhưng lúc sau em lại phát hiện anh ấy cũng không phải mẫu người mà em mong muốn.” Đào Diệp ngồi thẳng, cúi đầu nghĩ nghĩ một hồi: “Nếu không so đo là có yêu hay không, thì khi ở cùng anh ấy cũng không phải là chuyện gì đau khổ.”

Một tháng ở chung nhà, cũng chưa từng có đau khổ.

Nếu không so đo giữa hai người có tình yêu hay không, mà chỉ hưởng thụ, thì thời gian ấy trôi qua sẽ rất nhẹ nhàng.

“Tự em quyết định đi.” Nếu như là Trần Duy Vũ, anh sẽ thừa lúc còn trẻ mà đảo điên một phen, sau đó nên làm gì thì làm vậy.

Bất quá người có tính cách khác nhau sẽ có cách lựa chọn khác nhau, vô luận là loại nào, thì chỉ cần nó xuất phát từ nội tâm là tốt.

“Anh nói anh ấy muốn cưới em?”

“Đúng vậy.” Nghĩ Đào Diệp không tin, Trần Duy Vũ lại xoa tay: “Vậy thì hai ta đánh cược đi, chỉ cần một trăm đồng là được, em nhấn tin kêu cậu ấy rằng em muốn quay lại, nếu cậu ta từ chối thì anh đưa em một trăm đồng, nếu cậu ta đồng ý thì em đưa anh một trăm đồng.”

Đào Diệp nhếch miệng: “Nếu anh ấy đồng ý thì không phải em mệt rồi sao?”

“Em cứ xem như đang hưởng thụ một chàng đẹp trai đi.” Đàn anh tuổi lớn, ý nghĩ luôn rất hào phóng: “Dù sao em cũng đâu chán ghét cậu ta.” Nếu thật sự không để bụng, thì sẽ không hốt hoảng như vậy.

“Em cũng là một chàng đẹp trai.” Cậu nói, không kìm được mà cười ra tiếng: “Một trăm đồng đúng không, anh cứ chờ mà ra tiền đi.”

“Được, anh sẽ chuẩn bị sẵn một trăm đồng trước.” Trần Duy Vũ rút tiền từ ví ra, tờ tiền một trăm đồng mới toanh, đặt cái phệp trên bàn.

Đào Diệp cũng không lảng nhãng, lấy di động ra gửi tin nhắn cho Thạch Cẩn Hành.

Đêm nay cảm xúc thoải mái phập phồng, hết như đã đến điểm tới hạn, cho nên phải làm thứ gì đó để phát tiết một chút.

Bệnh chung của tuổi trẻ, tựa hồ không rời đi bốn chữ hành động theo cảm tính này.....

Cho nên đúng thật là không xong rồi.

“Thạch Cẩn Hành, quay lại có được không?”

Lúc đó Thạch Cẩn Hành còn ở trên đường, về đến nhà mới xem tin nhắn, anh cảm thấy khá may mắn rằng mình đã xuống xe, nếu không thì không xe nát người vong mới là lạ.

Ngón tay đặt trên bàn phím mềm, chậm chạp không đánh ra chữ nào.

Anh chụp màn hình tin nhắn mà Đào Diệp gửi gửi cho Đồng Thiếu Khinh: “Đồ đệ cậu đang muốn gì?”

“Ngôn ngữ của cậu bị chết yếu rồi hả, này xem cũng không hiểu, quay lại là quay lại chứ còn ý gì.” Đồng Thiếu Khinh bạo tạc tin nhắn lại, sau lại đứng hình ba giây, ngôn ngữ của anh dường như cũng chết yếu: “Cái này cậu học P.S hồi nào vậy?”

Thật không biết là cậu ta có cái kỹ năng này nha.

“Tôi không P.S, đây là thật.”

“Vậy thì chắc số của đồ đệ tui bị trộm rồi.”

Tâm trạng của Thạch Cẩm Hành rất phức tạp, bất quá Đồng Thiếu Khinh lại không biết nên duy trì tâm trạng này thế nào, mà dù anh có ngăn cản nó thì cũng không được: “Vậy tôi trả lời em ấy, ”được” được không.”

“Được cái đầu cậu! Không thể trả lời!” Đồng Thiếu Khinh rầu thúi ruột, anh không thể trơ mắt nhìn hai người quay lại bên nhau.

Lấy tính cách của Đào Diệp, nếu ở cùng Thạch Cẩm Hành mà sinh cảm tình, về sau thì chính là hại người hại mình.

“Em ngủ đi.” Thạch Cẩm Hành đơn giản thô bạo mà đơn phương kết thúc cuộc trò chuyện, không những thế mà liên tục từ chối mấy cuộc gọi của Đồng Thiếu Khinh.

“Thế nào? Còn chưa trả lời hả?” Trần Duy Vũ cùng Đào Diệp ngồi ở quán bar chờ kết quả, ngóng trông xem một trăm đồng kia đến khi nào mới trở về ví lại.

“Còn chưa.” Đào Diệp nhìn thoáng qua di động, không giống giả bộ mà nói: “Có lẽ còn đang trên đường, hoặc là đi chơi chỗ nào rồi.”

“Vậy thì cũng có thể.” Về đêm thì mấy trò vui của các thiếu gia lại càng phong phú, cho nên không về ngủ sớm đâu. Thân là dân đen, Trần Duy Vũ rất hiếu kì: “Đối tượng kia của em trước đây sống như thế nào?”

“Không loạn.” Thời điểm Đào Diệp ở cùng với anh, trước nay đều không gửi được vị nước hoa nào, hoặc mấy hương vị khả nghi đại loại vậy.

Buổi tối cũng không có gọi điện lung tung, tối đúng giờ là về nhà.

“Vậy thì còn được, cơ mà vẫn phải thực hiện biện pháp an toàn.” Nghĩ tuổi Đào Diệp còn nhỏ, Trần Duy Vũ lại phổ cập tri thức tình dục an toàn cho cậu.

Lúc làm tình nhất định phải mang bao, không bao thì không lên giường, ngàn vạn nhớ lấy!

Nói đến sắc mặt Đào Diệp đỏ hồng, trong lòng lại chột dạ..... Hai người bọn họ lên giường, mang bao chỉ là ngẫu nhiên, trần trụi mới là bình thường.

Xuất phát từ mức độ tiếp thu của mỗi cá nhân, mỗi lần tắm trước khi làm, Đào Diệp cũng sẽ tự mình dùng vòi sen rửa sạch bên trong.

Mỗi lần thử nghiệm đều khá tốt, giao lưu thân thể còn thông thuận hơn lúc giao lưu tình cảm.

Cúi đầu nhìn di động, Đào Diệp nói: “Xem ra anh ấy sẽ không hồi âm sớm đâu, ngay mai em sẽ nói kết quả với anh.”

“Thôi, em về trước đi, trên đường cẩn thận một chút.”

“Vâng.”

Trở lại phòng trọ, nhìn lại tin nhắn Thạch Cẩm Hành gửi, Đào Diệp có chút xúc động muốn kiểm hồ chôn mình.

Bởi vì đối phương không làm giá chút nào, dứt khoát là “được” luôn!

Cậu vô cùng buồn bực: “Tôi nói quay về là anh đáp ứng liền hả, vậy thì sao lúc trước lại nói muốn chia tay?”

Thạch Cẩm Hành đã hồi âm lại nhanh chóng: “Không nói chia tay, chỉ là tức giận nên mới kêu em đi.”

“Đó chính là ý muốn chia tay, đừng ngại biện.”

“Vậy em nói quay lại là đùa giỡn với tôi?” Lúc này không có Đồng Thiếu Khinh ở bên cạnh quản lý, Thạch Cẩn Hành thích nói gì thì nói đó.

“Tôi đùa anh thì thế nào?” Đào Diệp không đổi mặt với anh, cho nên gì cũng dám nói.

Thạch Cẩn Hành tâm tình cũng thoải mái phập phồng, có chút ý muốn liều mạng với Đào Diệp: “Ngày mai em tới đây lấy đồ.”

“Đã biết, cứ như vậy.”

Nghĩ một chốc lại không thể nào bình tĩnh nổi, cũng không cách nào thừa nhận mình chấp thuận.

Mấy ngày hôm trước vừa mới mua di động mới, ném cạch trên bàn một cái. Các loại ý tưởng đáng sợ đều phập phồng trong ngực, trong đầu lại miên man quay cuồng.

Những từ đó trước không dám nói, không muốn miễn cưỡng, bây giờ đều trở thành việc cậu muốn làm nhất.

Cái thứ gọi là tình yêu, nếu không đến, thì dù cho không muốn cũng tự mà sa ngã.

Vừa lúc, thanh niên kia cũng thống nhất tư tưởng với cậu, nếu anh chỉ một khối thân thể trẻ tuổi cũng tốt, ngủ ngày nào tính ngày đó.

Nhưng mà Đào Diệp lại không dám nghĩ, rằng tại sao mình lại đi thỏa hiệp chứ.

Cậu chỉ là miên man suy nghĩ, lần này hợp lại với Thạch Cẩn Hành, thì có thể kiên trì được mấy năm đây? Cuối cùng sẽ vì lý do gì mà tách ra?

Nếu như đối phương tìm được người càng thích thì sao? Hoặc là bị áp lực xã hội? Áp lực gia đình nữa chứ?

Thiên mã hành không*, bất tri bất giác nghĩ ngợi đến ngủ gục.

(*Nôm na là thiên mã lao nhanh cứ như bay trên không trung, đại khái chỉ suy nghĩ miên man, không theo khuôn khổ)

“Tôi ở dưới nhà của anh, xuống mở cửa cho tôi đi.” Đi đến trước cửa nhà, Đào Diệp gọi điện thoại cho Thạch Cẩn Hành.

Trong điện thoại nghe thấy người nọ lên tiếng, Đào Diệp ở cửa đợi hai phút, đã thấy một thanh niên mặc chiếc quần mỏng, trên đầu còn bù xù bước ra.

Đào Diệp không khỏi nhìn lại đồng hồ, đúng 8 giờ sáng..... Hình như hơi sớm.

“Ngượng ngùng, hình như tôi đến hơi sớm, có quấy rầy đến anh không?” Cậu bật mode cười, lễ phép rụt rè.

“Không.” Thạch Cẩn Hành ra mở cửa cho cậu, trông không có vẻ vui mừng khi nhìn thấy tình nhân.

Đào Diệp không biết mình lại chọc anh giận cái gì, chỉ nói cảm ơn, rồi đi vào.

Đồ đều đặt trên lầu hai, cậu cởi giày, trực tiếp lên lầu hai.

“Tôi đi dọn đây.” Nói với cái người đứng ở cửa phòng ngủ một tiếng, Đào Diệp đã bắt đầu thu dọn hành lý để lại lúc trước.

Thạch Cẩn Hành đứng ở cửa nhìn cậu, ôm tay không nói gì.

Khuôn mặt điển trai, dáng người lại tốt, chân dài eo hẹp mà đứng ở kia, khiến Đào Diệp muốn ngắm anh..... Trần Duy Vũ nói Thạch Cẩn Hành là một chàng đẹp trai, đứng ở lập trường của anh ta thật đúng là như vậy.

Vị này có tiền có sắc, phàm là người có nguyên tắc không kiên định xú, thì tuyệt đối sẽ không thể cứ tuyệt việc lên giường trước khi yêu.

Nhưng là nguyên tắc là cái gì?

Vậy dựa theo tình hình của mình mà định ra đi, nguyên tắc chỉ là sự kiên trì của bản thân, không phải khuôn sáo dùng để trói buộc.

Đến lúc khi nhận ra mình đang tìm lý do để chấp nhận sự việc, trong lòng Đào Diệp lại vừa buồn cười vừa lo lắng.

“Tôi dọn xong rồi.” Cậu thu dọn rất nhanh, cũng vì lúc trước thu dọn rất chỉnh tề, nên hôm nay chỉ đóng gói đơn giản cái mang đi được.

“Em thật muốn đi?”

Thạch Cẩm Hành dựa vào cạnh cửa, lẳng lặng nhìn cậu.

“Đúng vậy, không phải anh gọi tôi đến thu dọn sao?” Đào Diệp cũng nhìn anh, ánh mắt mang theo chút ý vị tìm tòi nghiên cứu.

Đối phương nói: “Vậy tại sao tối qua em nói muốn quay về?”

Đào Diệp dè dặt tính tình quật cường của mình, ngồi xổm trên nền nhà thở dài: “Tối hôm qua điều tôi nói đều là thật, chẳng qua anh lại không nói lại, tôi không đùa anh thì đùa ai?”

“Nhưng tôi đã đồng ý rồi.” Hệt như sợ Đào Diệp hối hận, Thạch Cẩm Hành đoạt lời nói trước cậu.

“Vậy tôi thu dọn mấy thứ này còn ý nghĩa gì nữa chứ?”

Theo tầm mắt của Đào Diệp mà nhìn thấy đồng hồ kia, Thạch Cẩm Hành đi qua nói: “Đừng thu dọn nữa, tôi sẽ trả lại cho.”

Trước giờ anh thu dọn đồ luôn nhanh gọn, nên Đào Diệp cũng không tính toán cướp việc với anh.

Chỉ là đứng lên đi về phía giường..... Bởi vì tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt, nên hôm nay có chút cảm giác đầu nặng chân nhẹ.

“Chờ chút nữa tôi sẽ trả thay em.” Gương mặt của Thạch Cẩm Hành xuất hiện ở đối diện trên khuôn mặt của Đào Diệp.

Đào Diệp còn chưa kịp phản ứng lại, thì một khối thân thể tươi trẻ đã đè ép lên, vững chắc không thể di động..... “Bây giờ anh trả đi.”

“Chút nữa sẽ trả về.” Tay Thạch Cẩm Hành đã đặt trên quần của cậu.

“Không được.....” Đào Diệp nghiêng đầu qua một bên, một chiếc hôn nồng cháy dừng lên trên má, đối phương cũng không ghét bỏ, mà cứ để đó không rời đi.

“Em có thể không thích tôi, không sao cả.” Thạch Cẩm Hành chống hai tay bên người Đào Diệp, phảng phất như chỉ cần “dục” không cần “ái”.

Đào Diệp yên lặng vấn lòng, bởi vì mình lại làm thẳng góc tiếp: “Anh có thể không thích tôi, tôi cũng không sao cả.” Vậy là tốt rồi, mọi người đều lui bước, nói như vậy không chừng sẽ càng tốt hơn.

56. Chương 56: Không Tên

EDIT: EN

Với cái chuyện chủ động hợp lại với Thạch Cẩm Hành này..... thì có lẽ sẽ có rất nhiều người sẽ nói, Đào Diệp làm vậy có nghĩa là vứt bỏ sự kiên trì của bản thân, tự mình lui một bước.

Thật ra không phải như vậy, cậu luôn là người lùi bước để trốn tránh sự sợ hãi, sợ cái gì thì tránh cái đó, nhưng như vậy thì có xem là người trưởng thành không?

Có lẽ gan đối mặt mọi việc mới là trưởng thành.

Tạo một cơ hội được làm chính bản thân mình trước mặt Thạch Cẩn.

Cậu chủ động hôn lại, khiến cho Thạch Cẩn Hành tìm về cảm giác ở bên nhau như trước lúc nghỉ hè, tìm đập thật mạnh. Không kiềm chế mà nâng mặt cậu lên, nhìn kỹ hai mắt cậu.

“Xem cái quái gì thế?” Đôi môi ướt át của Đào Diệp lúc đóng lúc mở trước mặt người kia, khiến người kia xem nhẹ lời lẽ thô tục của cậu, mà chỉ chú ý đến vệt sáng trên mặt cậu.

“Em đang lơ tôi?” Thạch Cẩn Hành bóp cằm của cậu, biểu tình nghiêm túc đến mức khiến người sợ hãi.

“Không có lơ anh.” Đào Diệp khởi động nửa người trên, song song trước mặt anh, đột nhiên hỏi: “Tại sao anh biết lúc trước em lơ anh?”

Khi đó nửa thật nửa giả, có đôi khi ngay cả Đào Diệp cũng quên, lúc nào là thật hay là giả.

Bất quá phản ứng trên giường là phản ứng chân thật nhất, cho nên Thạch Cẩn Hành thích nhất là khoảnh khắc lúc họ ở trên giường. Một khi xuống giường, anh chỉ có thể nhìn thấy một Đào Diệp giả dối mà thôi.

Rất tức giận, cảm giác tâm thật đau.

“Cảm giác thấy vậy.” Thạch Cẩn Hành muốn nói cho Đào Diệp, em như vậy rất xấu xí, rất chướng mắt, nhưng anh lại nhịn xuống, anh cảm thấy có lẽ Đào Diệp không thích nghe những lời này.

“Vậy bây giờ thì sao?” Đào Diệp vươn tay, vuốt ve gương mặt đẹp đẽ của Thạch Cẩn Hành..... Nếu lúc trước nhị sư phụ trông xấu một chút, thì có thể sẽ không xảy ra những việc như thế này.

Đào Diệp ngưng ngưng mà cười cười, thừa nhận nhị sư phụ của mình lớn lên trông thật đẹp trai.

“Thuận mắt.” Thạch Cẩn Hành bị sờ đến da đầu tê dại, cả người có cảm giác như đang run lên, anh xáp lại gần mặt Đào Diệp, ôn nhu mà ngậm hai cánh môi rồi tinh tế nhắm nháp.

“Em cũng cảm thấy anh bây giờ tương đối thuận mắt.” Đào Diệp nói, khiến cho Thạch Cẩn Hành nuốt hết thanh âm của cậu, rồi dùng sức ôm cậu lăn lên đệm giường.

Cũng có thể là cửu biệt thắng tân hôn*, cũng có thể là không khí lúc này vô cùng tốt..... Quả thực, như lửa cháy đổ thêm dầu, làm đến thật hưng.

(* ý chỉ cặp tình nhân lâu ngày mà gặp lại thì tình cảm còn hơn cả lúc mới cưới)

Lúc kết thúc thì cũng đã gần trưa, hai người ở trên giường lăn lộn ước chừng cũng đã hơn ba tiếng.

“.....” Vừa buồn ngủ vừa mệt, lại thêm đói bụng..... Đào Diệp nằm không nhúc nhích, cơ hồ muốn ngủ tới nơi.

Đột nhiên nghe thấy động tĩnh, cậu trợn mắt nhìn Thạch Cẩn Hành mặc quần, nên hỏi anh: “Đi đâu thế?” Giọng nói ghen ngào đến lợi hại.

Cậu là ca sĩ, nên giọng rất dễ bị biến đổi.

“Lấy cơm.” Thạch Cẩn Hành quay đầu lại nói với cậu.

“Hử? Anh gọi cơm hồi nào thế?” Đào Diệp mơ mơ màng màng, không nhớ rõ Thạch Cẩn Hành có gọi điện thoại hay không.

“Mới vừa gọi, lúc em không chú ý.”

Khi đó Đào Diệp như lọt vào trong sương mù, Thạch Cẩn mở điện thoại rồi chỉ nói mấy câu. Là cái nơi anh thường hay gọi cơm, tháng này lại đặc biệt gọi nhiều hơn.

“Giữa trưa ăn cơm hộp..... vậy tối anh làm cơm được không?” Đào Diệp nghiêng người duỗi cánh tay dài, ôm lấy vòng eo còn chưa phủ áo, trải qua mấy phen suy xét mới đưa ra yêu cầu.

Cậu cảm giác được, khối cơ, ở trong nháy mắt căng thẳng bắp vậy trong tay mình đột nhiên căng thẳng.

Quả nhiên anh ta để ý việc kia, thế cho nên bây giờ mỗi lần nhắc lại nó đều không vui vẻ, nhưng thật sự Đào Diệp là không có ý. Nếu có thể trở về lúc trước, cậu sẽ đổi thành phương pháp khác.

“Em nói thật với anh được không? Thật ra đồ ăn của anh làm rất ngon, bởi vì em muốn chọc giận anh nên mới nói cũng tạm.”

“Vậy bây giờ em muốn ăn vì nó ngon sao?”

“Là vì do anh nấu, em muốn ăn đồ anh nấu.”

Đào Diệp không biết câu trả lời tiêu chuẩn là gì, cậu chỉ muốn nói ra đáp án từ nội tâm cậu.

“Ừ.” Thạch Cẩm Hành có chút chần chờ mà xách hai tay vòng bên hông, nói: “Người giao cơm đang đợi, em chờ tôi hai phút.” Anh đứng dậy đi ra phòng ngủ.

Trong nhà vẫn tràn đầy hương vị của anh.

Nằm ở chỗ này, hết như thể xác và tinh thần đều được lấp đầy, có loại thả lỏng từ trong ra ngoài, nên cậu thật lười biếng mà hưởng thụ.

Đào Diệp lại ngủ không được, cậu nghiêng người nhìn ra cửa, mở to hai con mắt, không chớp cái này mà chờ Thạch Cẩm Hành trở về.

Loại đãi ngộ này, Thạch Cẩm Hành thật chưa từng hưởng thụ quá.

Trước kia Đào Diệp không tim không phổi, nên sẽ không để ý anh về lúc nào, cũng không để ý anh có ở bên cạnh không, càng không để ý anh nghĩ như thế nào.

Cảm giác được chờ đợi thật tốt, chỉ cần bước qua một chút là có thể ở cùng nhau.

“Dậy ăn cơm.” Cơm hộp đặt ở phòng khách, Thạch Cẩm Hành đứng ở cửa gọi Đào Diệp, lại nhìn thấy cậu trừng mắt hướng về phía mình.

Thạch Cẩm Hành cảm lòng không được mà bước qua đi, lúc không để ý thì bàn tay đã vươn lên trên đầu Đào Diệp.

“Tại sao em còn gọi tôi nhị sư phụ?” Rõ ràng sau này đã biến thành vợ chồng rồi mà.

“Có thể là vì ấn tượng đầu tiên khó quên.” Đào Diệp ngồi dậy, lộ ra nửa người trên trần trụi đầy dấu vết, cậu nhìn Thạch Cẩm Hành nói: “Sao, anh muốn em sửa miệng hả?”

Thạch Cẩm Hành thấy cậu vậy thì lập tức phì cười, có chút hương vị giảo hoạt.

“Vậy cũng được, cho em phí sửa miệng, cho xong thì muốn em gọi gì cũng được.”

“Quyết định như vậy đi.” Thạch Cẩm Hành lấy di động ra, click mở tài khoản của Đào Diệp mà ấn một chuỗi chín chín chín, cơ bản không đếm được bao nhiêu cái: “Tôi với em là vợ chồng, vậy em nên gọi tôi là gì?”

“.....” Đào Diệp có cảm giác đau như tự mình lấy đá đập chân, cậu thật không nên dùng tiền làm điều kiện, thứ mà Thạch Cẩm Hành không thiếu nhất chính là tiền.

Thời khắc mà Thạch Cẩm Hành lại gần, Đào Diệp không khỏi né tránh ánh mắt.

Cũng may đối phương không có kiên trì, chỉ nói: “Ăn cơm trước đi.”

Tự thu thập chính mình thật tốt, xoay đi xoay lại vài lần trước gương, Đào Diệp mới bước ra ngoài, ngồi vào bên cạnh Thạch Cẩm Hành, dựa qua nhỏ giọng nói một câu: “Người yêu.”

“Không phải câu này.” Thạch Cẩm Hành banh mặt, bảo trì biểu tình kém cỏi.

“Ha ha, ăn cơm trưa.” Sau khi Đào Diệp pha đùa xong, cũng không xem phí sửa miệng mà Thạch Cẩm Hành đưa cho mình là bao nhiêu

Tự cậu có thể kiếm tiền, không đói cũng không chết được.

Hưởng thụ thứ có sẵn, không có thì đập đổ. Nhiều người chết cũng vì thế đấy.

Đào Diệp không để ý tiền bạc, điểm này Thạch Cẩm Hành đã sớm biết, lúc chia tay khi cậu gửi trả tiề lại đã biết rõ rồi. Lúc cậu đưa cho anh tài khoản và mật khẩu game, anh đã biết người này tương đối đơn thuần.

Khi đó trong túi tài khoản của Đào Diệp có không ít tiền, nhưng dù vậy cậu cũng không để bụng.

Người như vậy kỳ thật rất chán ghét, thật không có đường nào để lấy lòng cậu cả.

“Hôm nay em thật gợi cảm.”

Miệng Thạch Cẩm Hành thỉnh linh thốt ra câu nói kia, khiến thịt trong miệng Đào Diệp đều muốn rớt hết, vội vàng ngậm lại rồi nói nhanh: “Hôm nay anh cũng rất đẹp trai.”

Dáng người vẫn tốt như trước hôm nghỉ hè, vẫn là cái cảm giác sẵn chắc kia.

Thạch Cẩm Hành được khen nên cười cười, khoe miệng bên trái hơi nhếch lên, vừa rụt rè vừa đáng yêu.

Lúc này Đào Diệp đã cúi đầu, tiếp tục ăn phần cơm trưa của mình..... Thật ngon, chỉ là hơi ít thịt.

“Cho em ăn.”

Anh cũng làm như thế, khi ở nhà ăn trong trường của Đào Diệp..... Nghĩ lại, tâm tình của Đào Diệp tâm cảnh có chút biến hóa, cậu không hề xem đây là phương thức thông đồng người khác của Thạch Cẩm Hành.

Bởi vì Thạch Cẩm Hành không cần, là vì muốn nên anh mới làm vậy mà thôi.

“Có phải không?”

“Hừm” Thạch Cẩm Hành nghi hoặc, “có phải không” cái gì chứ?

“Khụ khụ, không có gì.” Đào Diệp nói: “Phòng em thuê lúc trước còn chưa trả, anh cảm thấy em còn cơ hội trở về đó ở không?”

“Không có.”

Được đến cậu trả lời dứt khoát nhanh nhẹn của anh, trong lòng Đào Diệp có chút thoải mái..... Hà có gì lại không làm mấy thứ khiến mình vui vẻ chứ.

Sau khi ăn cơm trưa, Đào Diệp trở về phòng ngủ một giấc. Ba giờ chiều cùng Thạch Cẩm Hành trở về nơi ở lúc trước, thu thập hành lý rồi mang lại đây.

“Phòng em thuê thật nhỏ.” Lúc này, Đào Diệp đã dẫn Thạch Cẩm Hành tới, khiến cho anh trông thấy nơi mình sống lúc trước.

Nơi này tràn ngập mọi thứ liên quan đến cuộc sống đại học của Đào Diệp.

Lúc thu dọn, ngẫu nhiên thấy Thạch Cẩm Hành gương khuôn mặt nghiêm túc mà đánh giá địa bàn nhỏ của mình, đột nhiên hơi biết nguyên nhân mình thích anh ta.

“Tuy rằng phòng rất nhỏ, nhưng tiền thuê lại không rẻ.”

“Em là người đã có bất động sản.”

“.....”

Hồi lâu Đào Diệp mới nhớ được, lúc trước Thạch Cẩm Hành đã mua căn nhà kia cho mình.

“Chỉ viết mình tên em trên giấy hả?”

“Ừ.”

“Vậy thì xem như tài sản trước khi kết hôn, sau này không được chia đâu đấy.”

“.....”

Hai người đứng trong phòng mà nhìn ngáy ngốc nhau, sau đó Đào Diệp mới phản ứng trước, cười đến thật thiếu đánh: “Anh thật dễ trêu, tại sao bây giờ em mới biết anh thú vị đến thế chứ.”

“Thì ra là đang trêu tôi.” Thạch Cẩm Hành bình tĩnh nói, xoay người giả vờ chẳng ngại ngần gì mà tiếp tục thăm dò.

Tui cũng không muốn đùa anh đâu nha..... Đào Diệp nghĩ thầm, tui đâu ăn ăn no rửng mỡ đến thế đâu, phải không đại nhân vật.

“Đào Diệp.”

Đột nhiên bị điểm danh, Đào Diệp trong lòng giật mình một cái.

Tên mình từ trong miệng anh phát ra, nghe vào tai, thật có cảm giác vừa sợ hãi vừa mong chờ, nói không rõ cảm giác.

“Luật hôn nhân.”

Ầy, vẫn là cái vấn đề này, Đào Diệp thả chậm tốc độ thu dọn: “Thứ kia không liên quan gì đến chúng ta.” Cho dù luôn ở bên nhau, thì trong nước cũng không cho phép hai người đàn ông kết hôn với nhau.

Rời đi phòng thuê, sắc trời cũng đã tối.

Thạch Cẩm Hành đồng ý nấu cơm cho Đào Diệp nên anh đi dạo với Đào Diệp ở siêu thị nửa giờ. Lấy tốc độ của nam sinh lúc đi dạo thì xem như có chút chậm.

Bởi vì thấy thứ gì cũng đều muốn mua cho Đào Diệp một phần, muốn cho cậu ở nhà mình thật thoải mái.

“Anh muốn mua mới đồ dùng hả?” Đào Diệp chỉ đồ trong xe đẩy.

“.....” Thạch Cẩm Hành chăm chú nhìn mặt Đào Diệp, đưa tay ra cầm lấy một phần nữa: “Em có để ý khi dùng đồ giống với tôi không?” Anh hỏi thật rõ ràng.

“A?”

Xoay mấy vòng mới iết ý tứ của Thạch Cẩm Hành, phản ứng đầu tiên của Đào Diệp chính là mặt nóng lên..... Cậu không xấu hổ khi hôn Thạch Cẩm Hành, cũng không hổ khi để người trần trụi trước mặt Thạch Cẩm Hành, thế nhưng lại không thể chống đỡ được trước cái cảnh ái muội nửa thật nửa giả này được.

“Để ý không?” Thạch Cẩm Hành lại hỏi một lần nữa, hết như nếu đối phương không đồng ý thì mình sẽ không mua.

57. Chương 57: Không Tên

EDIT: EN

Cuối cùng vẫn mua mấy món đồ dùng giống nhau, dép lê giống nhau, ly và bàn chải đánh răng giống nhau, khăn mặt giống nhau... còn thêm ly uống nước giống nhau nữa, thế nhưng không có cái nào là không thích cả.

Ly uống nước rất quan trọng, không thể mua tùy tiện ở siêu thị được.

“Không nên xem nữa, hơi trễ rồi.” Đào Diệp giục liền hai tiếng, muốn đuổi tới nửa tiếng trước, nên cùng phụ Thạch Cẩm Hành mang đồ lại tính tiền.

“Mua cái này hả?” Lúc anh nói chuyện, ngón tay đặt ở kệ chuyên dụng của thu ngân viên.

“Không cần đâu...” Đào Diệp thực không còn lời gì để nói, thuận tiện giúp đỡ mang đồ đặt trên quầy.

“Xin hỏi có dùng thẻ hội viên không?” Cô thu ngân xấu hổ không thôi, tầm mắt liếc qua liếc lại giữa hai thanh niên đang lan truyền tin tức nào đó.

“Không có.” Đào Diệp cũng rất xấu hổ, nháy mắt mặt cậu đã đỏ bừng.

Tự mình biết là một chuyện, bị người khác biết lại là một chuyện khác... Thật giống như toàn thế giới đều biết cậu ở chung với Thạch Cẩm, thật mất mặt.

Đào Diệp trả tiền xong, cầm đồ trên tay rồi bước đi.

“Em để ý người khác biết chuyện hả?” Thanh âm từ phía sau truyền đến, mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu.

“Cũng không phải đặc biệt để ý gì, chẳng qua hơi mất mặt.”

“Ừm.”

Cho dù biết Thạch Cẩm Hành nấu cơm được, lại có thể nấu thật ngon, nhưng khi nhìn thấy Thạch Cẩm Hành mặc tạp dề bận rộn trước tủ chén, Đào Diệp vẫn có cái cảm giác thật không chân thật.

Một người cao cao đại đại, lại mặc tạp dề màu nhạt đang cúi đầu nghiêm túc cắt thái đồ ăn.

Từ bên cạnh có thể nhìn chiếc mũi cao thẳng của anh, lông mi thật dài, đôi môi khêu gợi đều vì biểu tình nghiêm túc mà mân thật chặt.

Sở dĩ lúc trước nghĩ Thạch Cẩm Hành khó ở chung, chủ yếu là vì khí tràng của anh rất mạnh.

Sau lại mới phát hiện, đây chẳng qua là biểu cảm đối với người xa lạ... Khi ở trước mặt người quen, anh chỉ còn bộ mặc kệ sự đời.

“A...” Thạch Cẩm Hành truyền đến một tiếng kêu rên.

“Sao vậy?” Đào Diệp hỏi nhanh.

“Không có gì, chỉ cắt trúng tay.” Lắc lắc ngón trở nhỏ máu, Thạch Cẩm Hành đang muốn thò tay đưa vào bồn rửa sạch.

“Khoan, chờ em một chút.” Đào Diệp gọi anh lại, sau đó đi phòng khách cầm khăn ướt và băng cá nhân lại, rồi vào bếp, tự mình nâng ngón tay bị thương của Thạch Cẩm Hành lên: “Cầm, em giúp anh lau sạch.”

Dùng khăn tay lau vết máu dây ra ngoài, sau đó dán băng cá nhân lên.

Lúc cậu đang dán băng, Thạch Cẩm Hành lại yên lặng, gương mặt nhìn cậu: “Anh cảm thấy có chút không chân thật.” Đột nhiên cậu lại dụ ngoạn nhu thuận, biến thành khuôn mẫu mà mình thích nhất.

“Được rồi, vậy thì không thể chạm vào nước, cũng không thể động dao được nữa... Để em thí đồ ăn cho, anh nấu nha.” Đào Diệp bị hỏi một đặng rồi lại trả lời một nẻo, ngắc đầu cố ý gương một khuôn mặt tươi cười hướng về phía.

“Em biết sao?” Thạch Cẩm Hành không giả mồm cãi láo, mà cầm dao cắt tiếp tục.

Bộ dáng sạch sẽ lưu loát, có chút mê người... Vì sao đàn ông lại thích đàn ông, có thể là vì, chẳng qua chỉ thích một tên mê người, mà trùng hợp tên đấy là nam thôi.

Ngày xưa đối với bữa tối phong phú kia, chỉ có mình Thạch Cẩm Hành thu dọn trước sau, lúc ấy tâm tình của anh thế nào, Đào Diệp thật không dám tìm tòi nữa.

Bữa tối này, ít nhất Đào Diệp có giúp rửa bát, tuy rằng sau đó Thạch Cẩm Hành lại phải tẩy sạch thêm một lần nữa.

Có thể anh bị mắc chứng sạch sẽ, Đào Diệp nghĩ như vậy.

“Em muốn đi quán bar, anh có thể đưa em đi được không?” Giơ tay vỗ lấy bả vai của Thạch Cẩm Hành, thật không biết anh có đồng ý hay không.

“Được.” Giơ tay nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ, Thạch Cẩm Hành nói cậu gọi điện thoại cho ông chủ.

“Đã gọi.” Đào Diệp lại phát hiện một chút, quan niệm thời gian của Thạch Cẩm Hành thật tốt, cho tới bây giờ cũng không để ai phải chờ anh: “Lúc trước gọi anh đón em, anh đều không đến.”

Thạch Cẩm Hành đi ở phía trước không cách nào trả lời lại, lúc trước đều vì anh không muốn đối mặt với gương mặt giả dối của cậu mà thôi.

Ở trên đường.

“Vậy anh có biết lúc đó tâm tình của em rất không tốt không.”

Đào Diệp cười trộm, cậu nghĩ rằng Thạch Cẩm Hành nhìn không tới, chẳng qua chiếc cửa sổ đã bán đứng mà phản chiếu ảnh ngược lại.

Sau đó cậu cũng nhìn thấy Thạch Cẩm Hành cũng đang cười, mới biết mình đã bị phát hiện... Chẳng qua tại sao lại vui để thế nhỉ: “Đào Diệp, anh thích em như bây giờ.”

“Em cũng thích.”

“Anh có biết một bài hát tên Hành Khách không?”

“Ừ.”

Đêm nay Đào Diệp hát một bài Hành Khách, người mê cậu hát vẫn nhiều như thế, vẫn hy vọng cậu hát thêm mấy bài, vẫn hy vọng có thể hẹn cậu cùng đi ra ngoài chơi.

Trước kia cho dù là một thần tượng mà Đào Diệp thích, hoặc là gặp được một người rất tốt, thì cậu cũng sẽ không đi tiếp cận đối phương.

Tưởng tượng cách xa với hiện thực, nghĩ người trẻ hình như luôn làm mấy chuyện rắc rối. Bất quá bây giờ không nghĩ thế nữa, ít nhất cậu công nhận một điều, người dám nghĩ dám làm kỳ thật rất đáng yêu.

Điều duy nhất Đào Diệp tự hào chính là, bản thân hình như đáng yêu hơn Thạch Cẩm Hành rất nhiều.

“Nha, trả cục anh một trăm đồng.”

Sau khi thu tiền, Trần Duy Vũ chống tay trên bàn thủy tinh của quầy bar, cười lăm lăm lét: “Lúc cậu ta đưa em tới anh đã biết rồi.”

“Vâng.” Anh còn nói muốn đến đây đón cậu, không biết giờ này đang ở chỗ nào rồi.

Thế giới anh có màu sắc của riêng anh, Đào Diệp va chỉ chạm vào một phần, phần mà mình được phép đụng vào.

Nếu muốn được một người toàn diện, thì càng khó hơn so với tưởng tượng, cho nên rất nhiều người lớn đều nói, tình yêu chỉ có ở thời đi học, có lẽ vì khi đó rất ngốc, nên nguyện ý tin tưởng vào nó thôi.

“Bây giờ có vui không?” Những người lớn tuổi chút thì đúng là ánh mắt càng ác liệt hơn.

“Vui.” Đào Diệp híp mắt, ngồi trước quầy bar mà uống một ly nước trái cây: “Buổi tối làm cơm cho em ăn, lúc cắt nhầm ngón tay, em nghĩ là anh ấy đang giả vờ.”

“Có ngọt không?” (Câu này đầy hàm ý nhờ:)))

“Nước trái cây đương nhiên ngọt.”

“Giảo hoạt à nha.”

Đào Diệp cười đến hai vai đều run rẩy: “Anh nói anh ta hay nói em vậy?” Có thể vì cười quá sức, mà hơi chút bị sặc: “Khụ khụ.”

“Thật ngốc, uống nước trái cây thôi mà cũng sặc được.” Thạch Cẩm Hành đột nhiên xuất hiện, vuốt lưng người đang ho sặc sụa kia.

Ngẩng đầu nhìn Trần Duy Vũ, quả nhiên là bộ dáng “tui không biết gì hết á”.

“Tôi mang rượu lại cho cậu.” Anh thức thời rời đi, nhường không gian yên tĩnh lại cho đôi tình nhân.

Thạch Cẩm Hành ngồi xuống ở ghế bên cạnh, hai tay có chút tùy ý mà đặt trên quầy bar: “Vừa rồi anh đi dự tiệc cưới.”

Cho mới mặc vest để đi ra ngoài.

Anh vốn là cảm thấy, không cần thiết nói mấy chuyện râu ria này cho Đào Diệp, thế nhưng cuối cùng vẫn nói: “Con trai của chú anh lấy vợ, anh ta lớn hơn anh hai tuổi, nên anh phải gọi anh ta là anh họ.”

“Kết hôn sớm vậy sao?” Lớn hơn Thạch Cẩm Hành hai tuổi, như vậy cũng chỉ mới hai mươi ba thôi. Đào Diệp vốn cho là người như bọn họ thì sẽ kết hôn muộn chút chút.

Kỳ thật cũng không phải vậy, rất nhiều người đã định hôn từ nhỏ, thế nên đương nhiên cha mẹ sẽ hy vọng cưới càng sớm càng tốt.

“Sớm một chút cũng tốt.” Ngay cả Thạch Cẩm Hành cũng nói như vậy.

Đào Diệp tính hỏi cậu “anh thì sao”, cuối nhưng cuối cùng vẫn lảng qua người khác: “Đại sư phụ* định kết hôn lúc nào vậy?”

(*Nguyên văn là Nhị sư phụ, mà Nhị sư phụ là Hành ca nên mình nghĩ chắc tác giả nhầm)

“Không rõ lắm, cha mẹ của cậu ta không ép buộc.” Thạch Cẩm Hành nói: “Cha mẹ anh cũng không có.”

“Vậy thì tốt rồi, bây giờ cha mẹ ai cũng thúc đến lợi hại.” Đào Diệp nói có chút khấn trương: “Nhà của em cũng hỏi có bạn gái chưa, càng về lâu thì càng sâu thêm.”

Thạch Cẩm Hành quay sang nhìn cậu, ánh đèn trong quán bar càng trợ cho người thanh niên càng thêm đẹp mắt.

“Lúc em muốn kết hôn hãy nói cho anh biết.”

“Ừ.” Đào Diệp rầu rĩ mà hừ một tiếng, cho rằng đó là lời hứa của chính mình. Cậu cảm thấy ư ư mà cậu làm được thì chắc hẳn đối phương cũng sẽ làm được thôi.

“Không nói nữa hử.” Cơ hồ Thạch Cẩm Hành đều trưng cảm xúc bản thân một cách rõ ràng trên mặt, thế nên cho dù một tên pháo hôi như Trần Duy Vũ cũng biết rõ... Lúc anh mang một ly rượu đầy lại đây, đối phương lại không hề có ý muốn thưởng thức.

Uống xong ly rượu này, Thạch Cẩm Hành nói muốn trở về.

“Có phải anh đang không vui không?” Nghĩ đến việc người kia có thể vì chuyện này mà phiền lòng, không vui, Đào Diệp thậm chí có một ít khoái cảm vắn vẹo.

Như thế có được xem như là, Thạch Cẩm Hành cũng không muốn thay đổi hiện trạng bây giờ không.

“Hình như anh có nói qua, anh không thích đàn ông.” Buổi trưa hôm gặp mặt lần đầu tiên cũng có nói qua, Đào Diệp nhớ rất rõ ràng: “Thế nhưng này thứ hai anh lại tự đánh mặt mình, lên giường với em.”

“Em cũng từng nói em không nguyện ý, thế nhưng sau khi chia tay chính em lại tìm anh để hợp lại.”

“Anh nói vậy không đúng nha, là do anh nói chúng ta không chia tay mà.”

Một người cười tươi, một người đen mặt.

Không phải người cười là người thắng, cũng không phải kẻ đen mặt là kẻ thua. Trong ván cờ tình ái, thắng thua phân rõ không phải là kết quả tốt nhất, thế trận ngang bằng mới là chính đạo.

“Ừ, vậy thì sao?” Là anh thay đổi thất thường, là anh tự mình cong, vậy thì sao chứ?

“Ừ, là em nguyện ý.” Đánh mặt mình thì có gì đâu chứ, cuộc sống là của mình, tình cảm là của mình, có thể ngủ với người mình thích hay không cũng là quyết định của bản thân mình.

“Rốt cuộc có về không?” Trùng mắt lẫn nhau xong, Thạch Cẩm Hành dẫn đầu mà tự dời tầm mắt, tuy trong thâm tâm vẫn cảm nhận như vậy mình sẽ thất thế.

“Đương nhiên về rồi, là tại anh cứ kì kèo mãi.” Đào Diệp cầm di động và chùm chìa khóa nhảy xuống ghế cao.

Thạch Cẩm Hành đi theo sau lưng cậu, trong lòng có chút ghen ghen, muốn nói rõ ràng hơn chút.

“Em có hối hận không?”

“Hửm? Hối hận là cái gì? Anh có thể nói rõ hơn chút được không, chứ không thì em không biết anh đang nói cái gì.”

Không gian lại yên ắng.

“Có đói bụng không, em ăn gì chưa, bánh ngọt được không?”

“Tối rồi mà vẫn muốn ăn bánh ngọt sao? Được được được, được rồi, anh chọn chỗ đi.”

Thạch Cẩm Hành kéo Đào Diệp, đi về hướng tiệm bánh ngay bên đường. Bên trong có cà phê, trà sữa, các loại thức uống và rất nhiều bánh ngọt.

Anh không ăn, chỉ gọi một ly thức uống lạnh.

Anh làm chủ, gọi cho Đào Diệp một chiếc bánh nhỏ và một ly hồng trà kèm theo.

Lúc bánh được mang lên, Đào Diệp chậm rãi ghé vào trên bàn mà cười, bả vai run rẩy đến lợi hại. Đột nhiên cậu nhớ đến lúc trước nghỉ hè, lúc họ lần đầu tiên ăn cơm chung, Đồng Thiếu Khinh cũng cười.

Lúc ấy mình có hỏi tại sao anh cười, người kia lại chỉ cười mà không nói gì.

Đào Diệp cười trong chốc lát, sau đó thẳng lưng ăn bánh, cái bánh nhỏ cừu, hai ba thìa đã ăn xong.

“Có vẻ nó chỉ hợp với cuộc hẹn của nam sinh nữ sinh, chúng ta đi chỗ khác thì hơn.”

Cậu bưng hồng trà trên tay, uống đầy vẻ như trâu nhai mẩu đơn*.

(*Phí của trời, không xứng hay không thích hợp như con trâu xấu xí ăn lấy đóa mẫu đơn xinh đẹp)

Uống ừng ực một hồi, còn ghét bỏ trà này để nhiều đường, ngọt quá xá.

Bộ dạng này của Đào Diệp không phải giả dối, tuy nhiên điều khiến Thạch Cẩm Hành không vui chính là, trên chiếc bánh rõ ràng có trang trí một đóa hồng bằng kem, rất to, rất rõ.

Thế nhưng cậu lại làm như không thấy.

Ngoài lề:

Điều đầu tiên là, má ơi hai cậu chàng sociu quá xá:)), dễ thương ngọt ngào đúng bản chất bởi cuối cùng cũng lột chiếc mặt nạ xuống rồi.

Hành ca đáng được khen thưởng khi có suy nghĩ và hành động nói hết, khai hết mọi việc với ái nhân, còn tiểu Diệp thì tỏ rõ bản thân và sống thật hơn trước.

Chẳng biết mối quan hệ sẽ đi tới đâu, thế nhưng hãy cứ sống hết mình, cho bản thân cơ hội và không để bản thân cảm thấy hối hận... đó mới là sắc màu cuộc sống.

58. Chương 58: Không Tên

EDIT: EN

Chuyện hợp lại với Thạch Cẩm Hành này, Đào Diệp còn chưa nói cho Đồng Thiếu Khinh, cậu rút điện thoại ra gửi một tin nhắn ngắn: “Đại sư phụ, em và nhị sư phụ quay lại rồi.”

“Anh biết mà, cậu ta có cho anh xem tin nhắn.” Bên kia trả lời: “Anh còn tưởng rằng A Hành mới học khóa PS xong.”

“Không phải PS, là thật đó.” Đào Diệp nhìn Thạch Cẩm Hành phía đối diện, anh ngẫu nhiên nâng tách trà lên uống, biểu tình bình tĩnh: “Anh đi ăn khuya với em không?”

Đại Vĩ Ba Lang nói: “Ăn mì xào hả?”

Đào Diệp nói: “Không phải, tối rồi mà, chúng ta đi ăn đồ xiên đi.”

“Tuy rằng anh rất muốn đi cùng nhưng... nhà đang rất nhàm chán nên mẹ anh muốn anh ngồi xem TV với bà.”

“Vậy thì thật tiếc.”

“Ừ.” Quan trọng là hôm nay người ta mới hợp lại, vậy thì sao Đồng Thiếu Khinh có thể dâng mình làm bóng đèn* được chứ: “Vậy thì thế này ha, tối mai anh với em ăn cơm, kêu A Hành làm.”

(*Cản trở, chen ngang)

“Để em hỏi anh ấy chút.” Đào Diệp ngẩng đầu nói với Thạch Cẩm Hành: “Tối mai có thể làm cơm không? Đại sư phụ nói muốn đèn ăn.”

“Được.” Thạch Cẩm Hành nhắc mí mắt lên, ánh nhìn kia có hơi chút lạnh lạnh.

“Anh không muốn làm cũng không sao, em sẽ dẫn Đại sư phụ ra ngoài ăn.” Đào Diệp nghĩ anh không vui, vì biểu tình kia thật rất gọi đòn.

“Chắc hẳn em rất yêu thích loại người như Đại sư phụ em hả.” Tính cách dịu dàng sáng sủa, có lẽ đối với người khác thì đó là tính đồng tình, làm người cũng biết ăn nói, rất khôi hài.

Đào Diệp nói hết ưu điểm của anh ta xong, không sợ chết mà gật đầu thêm một cái: “Đại sư phụ quả thật rất tốt, bất quá, chuyện tình cảm luôn không nói lý, nên không nhất định em sẽ thích người như Đại sư phụ.”

Tình cảm giữa người với người, phát sinh thật kỳ diệu, phải có đủ thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu một thứ cũng không được.

“Có đạo lý.” Thạch Cẩm Hành dùng ánh mắt soi mói nhìn Đào Diệp từ trên xuống dưới, người này cũng không phải là người đặc biệt xuất sắc, chỉ có thể xem là khá thôi.

“Đệt.” Đào Diệp bị anh làm cho tức giận, trong lòng chua chát, tự ngẫm quả thực mình không ưu tú mấy.

“Anh đi tính tiền.”

“Còn muốn ăn đồ xiên không?”

“Không ăn, về nhà đi.”

Dọc đường đi, tóc Đào Diệp bị chà đạp đến mấy lần, quả thật cậu không có thói quen bị đối xử như thế...

“Em rất dễ xấu hổ.” Thạch Cẩm Hành rất không lý giải, tại sao lúc trên giường Đào Diệp không nhăn tí nào, ngược lại mấy cái hành động bình thường lại chịu không nổi.

“Cũng không có.”

Tuy nhiên dưới ánh đèn sáng ngời, khuôn mặt đỏ ửng kia lại không chút chỗ giấu, khiến lời phản bác trong miệng cậu có chút vô hiệu.

Khi bước vào nhà, bọn họ đã ôm nhau, ngực dán ngực, hô hấp dồn dập...: “Nếu không... làm một lần ở đây đi...”

Hô hấp ồ ồ bên tai như hòa làm một, càng lúc càng gấp, càng lúc càng khiến cho người khác phải đỏ mặt. Sự kích động đó, Đào Diệp nghe từ lồng ngực rất rõ ràng, trái tim anh đang đập dữ dội và mạnh mẽ.

Tình bùng bùng bùng này... so với thái độ bình tĩnh thì biểu lộ càng rõ hơn tâm tình của anh, thân thể nóng cháy này, so với gương mặt lạnh lùng thì càng thêm hấp dẫn.

“Àn...”

“Còn cảm thấy em then thừng không?” Đào Diệp vừa nói vừa làm.

“Không...”

“Thật ra vẫn có.” Đào Diệp vịn chặt lấy bờ vai của anh, lộ ra biểu tình như cười như khóc: “Nhưng lại muốn làm vậy với anh...”

Có lẽ đôi khi ngôn ngữ càng có mị lực hơn thân thể, Thạch Cẩm Hành bị cậu trêu chọc đến mức không còn là chính mình.

Tim đập thật nhanh, ngay cả tai mình cũng nghe thấy, mạch máu như muốn nổ tung ra... Có một loại cảm xúc thật dâng trào.

“Anh cũng muốn.” Anh ngậm lấy vành tai kia, chon người anh yêu hôm nay vui chơi hết mực.

Dù cho cả hai chỉ nghĩ rằng chỉ có mình mới thật lòng chờ đợi, thế nhưng vào lúc này vẫn không cần được sự bất chấp lao đầu vào lửa.

Nếu cuối cùng Đào Diệp muốn đi kết hôn, Thạch Cẩm Hành cảm thấy mình có thể sẽ không làm đúng như lời hứa được, không thể mở tròng mắt nhìn cậu ngủ trên giường một thằng khác ngoài mình.

“Nếu cứ như vậy... chúng ta có thể già sớm hay không?”

“Em có thể nghĩ chuyện gì đó có ích hơn.”

Đào Diệp xoa người ôm lấy cánh tay anh: “Nhưng em vẫn cảm thấy chuyện này rất quan trọng nha.”

Một lát sau cậu lên mạng phát Weibo hỏi một câu “Lúc mới hai mươi, thì tần suất XXOO của mọi người là bao nhiêu?”

Nick Đào Chín đã lâu lắm không dùng, thế nhưng vẫn có trên trăm vạn fan trả lời, đưa ra trên hai trăm đáp án.

Đào Diệp cầm di động rà Weibo, khi thì bật cười, khi thì bả vai run rẩy: “Chó độc thân trả lời, đề này không mang tính sinh hoạt, cảm ơn.”

“Hừm?” Tay đột nhiên trống không, Thạch Cẩm Hành liền tới gần cậu, môi dán lấy tai.

“Anh có dung Weibo không?” Người như Thạch Cẩm Hành, hần danh sách bạn bè rất nhiều trên Weibo rất nhiều ha, có thể là một con số đáng sợ không đây?

“Không chơi, vui lắm sao?” Thạch Cẩm Hành là người không chơi Weibo, nhưng anh vẫn rút điện thoại ra, bắt đầu tải APP.

“Cho em nhìn danh sách bạn của anh đi...” Đào Diệp vươn tay đón lấy, nói xong thì chiếc di động đen kia đã được nhét vào tay cậu, khiến cậu thật kinh ngạc: “Cho em nhìn thật hả?”

Chẳng lẽ trong đây không có tí bí mật nào sao?

“Không sao.” Thạch Cẩm Hành rất thuận tay, đưa điện thoại di động của mình ra, sao đó cầm lấy di động của Đào Diệp lại, xem tiếp bình luận.

Tiện xem luôn mấy dòng trạng thái Weibo trước kia mà Đào Diệp từng phát, mấy tương tác với fan, tin nhắn... Vừa nhìn mặt liền đen, bởi vì bình luận và tin nhắn đều là một đồng búi nhúi.

“Đào tử ngọc!! Em muốn sinh khỉ con với anh! Được không được không?”

“Đại đại đại đại, hằng ngày đều thổ lộ với đại đại, moa moa moa? (°? ? ??) ”

”Hôn hôn Đào tổng của tui, chừng nào cậu về vậy, người ta thật muốn chết

”

“A a a a hôm nay mới biết được có một thụ âm như thế! Thật muốn thật muốn!!! Yêu anh!”

“Thái thái, đề nghị hát thêm mấy ca khúc rù quyền như thế này đi, 2333333”

”Hôm nay ông xã của tui vẫn chưa trở về, hu hu hu

~”

Nhìn đến chỗ này, Thạch Cẩm Hành liền cắn lấy vành tai ngay miệng, ôm cậu nói: “Anh không thích em hát mấy bài hát này.”

Nhìn vòng bạn bè đến thực hứng thú, Đào Diệp nói: “Cho dù hát một mình cho anh nghe cũng không thích sao?”

“...” Người nào đó đổi cần thành hôn, sau đó gật gật đầu, chỉ cần hát mình mình nghe là được.

Đêm nùng tình mật ý qua đi, ngày hôm sau liền đầy biếng nhác. Bên ngoài ánh sáng rất mạnh, thời tiết vẫn nóng như trước.

Chỉ có lúc chiều thì nhiệt độ mới hạ xuống, bọn họ thừa dịp trời không quá nóng rời nhà chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, dùng để tối nay chiêu đãi Đồng Thiếu Khinh.

“Hai người hợp lại cũng chỗ, hy vọng lần này hai người có thể trường cửu*.” Lúc trước đã cho tiền lì xì, nya liền chỉ cho chín mươi chín đồng, nhị hôn luôn không đáng tiền như vậy, ha ha ha.

(*Trích trong câu “thiên trường địa cửu”: Mãi mãi, dài lâu)

“Cho nên về sau đừng quây đòi chia tay nữa, tui sẽ cho hai người biết, tam hôn sẽ càng không đáng giá.”

“Tôi không thiếu tiền.”

“Nhưng cậu thiếu lời chúc từ bạn tốt.” Đây rõ ràng là một lời cảnh cáo ngầm, đến từ Đại Vĩ Ba Lang: “Lần tam hôn sau này tui sẽ chỉ cho năm đồng.”

“...”

Đôi khi Đào Diệp cũng rất hâm mộ loại người tiêu sái như Đồng Thiếu Khinh. Bất quá cậu không làm được, cậu rất sợ sự cô độc, một người sống qua ngày cũng không tốt.

“Thấy em hát lại thì sao?” Có một ngày cậu hỏi Thạch Cẩm Hành.

Đối phương trả lời: “Sẽ chiếm rất nhiều thời gian.”

Thật ra Đào Diệp cũng muốn ở cùng anh lâu thêm chút, giống như bây giờ mỗi ngày đều ở cùng nhau, không cần đến trường, dính nhau hết như kẹo mạch nha.

Mọi tình đầu đều là như vậy, đương lúc không bị thời gian giày xéo thành gì cỗi, thì những tình cảm thuần túy này lại hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Khoảng thời gian nghỉ hè này là khoảng thời gian Đào Diệp cảm thấy vui vẻ nhất.

Đối với Thạch Cẩm Hành, mỗi ngày cậu đều có phát hiện mới, phát hiện thật nhiều thật nhiều thứ... Thí dụ như, đối phương có đôi khi rất chịu khó, một ngày có thể dọn phòng tận ba lần, nhưng có đôi khi cũng rất lười biếng, dùng chân đá anh anh cũng chả thêm dọn.

Nhưng quan trọng là! Thời điểm dọn phòng ba lần trong ngày là thời điểm Thạch Cẩm Hành có tâm tình không tốt! Là lúc đối hôn.

Có đôi khi rất thích bày trò vui, có đôi khi lại trưng vẻ mặt lạnh lùng.

Bình thường nếu sau khi bày trò xong không thu được phản hồi tương ứng, sẽ trưng ra bộ mặt lạnh lùng.

Ha ha ha ha...

Không thích đồ vật có lông nhưng, ngay cả lông nhung của gà con, anh cũng cảm thấy rất khó chịu.

“Tại sao lại khó chịu?”

“Lông nhung.”

Đào Diệp sờ sờ cái đầu đầy tóc: “Chỗ này cũng long nhung, tại sao không cạo sạch đi?”

“Cái này không được, thế thì sẽ không dễ nhìn.” Thạch Cẩm Hành sờ sờ đầu cậu rồi nói: “Anh còn thích bộ dáng đầy tóc của em.”

“Ha ha ha ha...” Đào Diệp ngả người cười trên người anh, bàn tay càng ngày càng đi xuống, ấn đến nơi không lông vẫn đẹp: “Kia nơi này... có được hay không?” (Chời má =.=!, cậu tiện vậy luôn hả)

Chờ đến đôi phương có phản ứng nên có, cậu liền đứng phắt lên: “Em chơi game.”

Sau khi hợp lại, Đào Diệp phải về nick Tiểu Phiến Đào, ngẫu nhiên cũng chơi cùng mọi người vài phen.

Nhìn thấy cậu vào phòng, Thạch Cẩm Hành cũng mang máy tính lại đây.

Bang Hội Cẩm Y Dạ Hành: @Tiểu Phiến Đào, em cứ thế sẽ bị thu thập.

Bang Hội Tiểu Trì Diêu: Trợn mắt hốc mồm, chuyện gì đang xảy ra vậy? Sẽ Không có nha! Tui vẫn luôn xem chừng mà!

Cho nên nói, không có khả năng bỏ lỡ chuyện động trời gì kia. Thế nhưng không đầu không đuôi vậy thật khiến người ta tò mò.

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: [cười híp mắt][cười híp mắt][cười híp mắt] Đến thu thập em đi, đừng nói không.

Bang Hội Gấu Trúc Vô Định: Ha ha ha, đùa giỡn bang chủ hằng ngày, Tiểu Phiến thật lợi hại.

Bang Hội Loli Tóc Bạc V5: AI nói câu gì đi, cảm giác gần đây Tiểu Phiến đều muốn trèo lên đầu bang chủ ngồi

~ Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Không thể nào, [cười khóc] chỉ là bang chủ của mấy người gần đây thích tú ân ái thôi.

Bang Hội Tiểu Trì Diêu: [cười khóc] Biết ngay mà, thường thường đều mớm cho chúng ta một đồng thức ăn chó... Thật hâm mộ, tui cũng phải tìm một mối lương duyên dài lâu mới được!

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: Ủ, tìm một mối thật dài lâu [khuôn mặt tươi cười][khuôn mặt tươi cười]

Ai cũng thích mấy câu chuyện về cặp đôi thiên trường địa cửu, đầu bạc răng long. Chẳng sợ nghe rất phi lý, từ tóc đen chuyển trắng cũng trải qua mấy chục năm.

Cuối cùng thì ai mới có thể bên nhau đến bạc đầu chứ?

Bang Hội Cẩm Y Dạ Hành: @Tiểu Phiến Đào, thật lâu [tình yêu]

Bang Hội Đại Vĩ Ba Lang: Ôi trời ơi, vừa lên đã thấy hai người tú ân ái, tui là chó độc thân, xin hãy yêu thương tui [khu mũi][khu mũi]

Bang Hội Tiểu Phiến Đào: @Cẩm Y Dạ Hành, thật lâu [thân thân]

Bang Hội Đại Vĩ Ba Lang: Cho nên hai người không nhìn tui thiệt hả? Hả? Hai người cứ thế sẽ đánh mất tui, tui nói trước rồi đó.

“Ha ha ha ha ha...” Đào Diệp lên YY gọi cho Đại Vĩ Ba Lang: “Đại sư phụ, anh lên game làm gì, nếu không làm gì thì mở phòng chat đi.”

“Hát cho anh nghe hả?”

“Không không.”

“Không thể hát cho một mình cậu ta.” Không biết từ khi nào thì Thạch Cẩm Hành đã bước đến sau lưng Đào Diệp, đoạt mic nói: “Tìm đồ đệ mới của cậu mà chơi đi.”

“Đồ đệ mới của tui là Đào Diệp!”

“Tôi nói tìm người khác.”

“Cậu rốt cuộc có biết xấu hổ hay không, rõ ràng người quen Đào Diệp trước là...tui...” Nhìn cái nick đã rời phòng chat, Đại Vĩ Ba Lang lộ biểu tình ra trợn mắt há hốc mồm biểu tình, tức giận nha!

“Ha ha ha, khi dễ đại sư phụ vậy có ổn không?” Cơ mà Đào Diệp cũng đang rất vui vẻ.

“Không sao.” Bàn tay Thạch Cẩm Hành đặt trên đầu của Đào Diệp, từng lọn tóc mềm đám tay ngựa ngựa, thế nhưng anh cứ như yêu phải cảm giác này.

Cũng sắp hết hè, mùa ở thủ đô Bắc Kinh cũng trở nên rõ ràng. Hàng cây hai bên đường cũng bắt đầu thi nhau “lá vàng rơi”.

Học sinh vậy vùng cả kì nghỉ hè cũng sắp phải về trường học lại.

Đã thói quen dính cùng chỗ với người kia, nên ngày đầu đến trường lại Đào Diệp rất không quen, lúc ở lớp luôn nhịn không được mà cúi đầu nhìn di động.

“Đột nhiên lên lớp thực không quen, nhớ anh [ngẩn người][ngẩn người]”

Thời điểm này lúc trước còn đang lẩn lộn trên giường.

“Em thật dính người.”

Cơ mà như thế rất tốt, có người còn nghiêm trọng hơn, như chia tay là cắt cổ... Thật ra lúc trước Thạch Cẩm Hành vẫn luôn không tin câu này, thế nhưng lại không quên nó được.

Nó hết như hạt mầm của Bồ Công Anh, vừa đáp vào lòng đã nảy mầm, lúc ngẫu nhiên đều đem nó ra ngắm nghĩ.

Có lẽ không quản là ai, đều chờ mong một hồi yêu điên cuồng, hy vọng người kia dùng tính mạng, quăng đời còn lại đi yêu mình.

Nếu có một người yêu như vậy, thì đúng là may mắn ngập tràn.

NGOÀI LỀ:

Còn 12 chương!

Ủng hộ đi ạ, vote đi ạ!!!!!!

59. Chương 59: Không Tên

EDIT: EN

Mới vừa hết giờ học, nhìn đám người vây xem bên dưới, Đào Diệp ngẩn người...

“Ai vậy? Hình như cậu ta quen ai ở đây ấy, là đại nhân vật nào sao?” Cậu nghe người bên cạnh nói thế.

Sau đó càng có nhiều người dáo dác nhìn quanh, nhiều đến mức hành lang trong trường như muốn ùn tắc giao thông... Đột nhiên có người vỗ vỗ bả vai Đào Diệp: “Bạn à, lâu lắm mới gặp nha, ăn cơm chung không?”

Vương Tử Gia thật sự là chưa từ bỏ ý định, hề có cơ hội liền rủ Đào Diệp ăn cùng. Cậu cũng không biết vì sao lại thế, chẳng qua do sau lần hôn lễ kia, đột nhiên cảm thấy con người Đào Diệp không tồi, ở chung rất thoải mái.

“Bọn họ nhìn gì thế?” Cậu cũng tò mò nhìn theo.

Lầu hai của trường không cao lắm nên có thể thấy rất rõ ràng rằng có người đứng ở dưới. Dáng người cao gầy, ăn mặc đẹp đẽ, người có mắt nhìn thì chỉ cần liếc thôi cũng biết nó hẳn là rất xa xỉ.

Chủ yếu là do vị chủ nhân của nó tỏa ra khí tức khác người, cao xa đến cực điểm.

“Chắc chắc.” Không thấy rõ mặt, chỉ trông thấy đỉnh đầu, Vương Tử Gia liền nói: “Lại là một anh con giời, chắc tới tán gái ha.”

Ngành Trung văn các cậu, thứ không thiếu nhất chính là mỹ nữ.

Mỗi ngày đều có mấy anh giai ngành khác hoặc trường khác chạy lại đây tán gái hết.

“Chắc không phải đến tán gái đâu.” Ánh mắt Đào Diệp híp lại, khóe miệng nhếch một cái rồi nói: “Đi thôi, xuống hỏi xem anh ta tới đây để làm gì.”

“A?” Vương Tử Gia sửng sốt, sao cậu lại không biết Đào Diệp lại là người như thế chứ?

Cơ mà cậu vẫn đi cùng, có chuyện vui không xem là đồ ngốc... Chỉ cần nhìn thái độ của Đào Diệp liền biết, chuyện vui này không nhỏ đâu nha.

Đi khỏi lớp, Vương Tử Gia cuối cùng cũng thấy rõ gương mặt của Thạch Cẩm Hành, thân hình và nét mặt kia trùng khớp với một người trong tâm trí cậu.

Đã từng trông thấy ở một nơi công cộng nào đấy, có nghe người kể bên nói anh ta là ai... Chính là thật không nghĩ tới, người thật sẽ xuất hiện trong trường mình.

Lúc này tâm tình của Vương Tử Gia đã khó có thể kiềm chế.

Xuất phát từ tsự kính sợ của dân đen đối với giới đại gia nên cậu rất căng thẳng.

Đào Diệp đi ở trước đầu còn quan tâm gì đến Vương Tử Gia, tâm tư của cậu giờ đây đã vọt đến trên người của Thạch Cẩm Hành, vừa rời lớp liền chạy nhanh lại, cười có chút bồn chồn: “Anh đến trường em làm gì?” Không là ngại bị người bu sao?

May mắn Thạch Cẩm Hành không phải mấy người lão làng nên không nói được mấy lời thô tục: “Không phải nói nhớ tôi sao.” Anh chăm chú nhìn người trước mặt.

Đào Diệp nhanh chóng nhìn xem xung quanh, có rất nhiều người vây xem họ.

Cậu quay nhìn về phía sau, Vương Tử Gia cũng đã đi tới, nên vẫy tay: “Lại quán cơm ăn chung ha?”

Vương Tử Gia trực tiếp ngây ngốc, ngón tay chỉ đến chỉ đi: “Tui... cậu... ăn chung?”

“Ba người chúng ta.” Đào Diệp giới thiệu cho Thạch Cẩm Hành trv: “Đây là bạn học của em, Vương Tử Gia, lần hôn lễ trước chính cậu ta đã mang em theo.”

“Xin chào.” Thạch Cẩm Hành nghe xong, liền chủ động vươn tay làm quen.

“Xin, xin chào.” Sau khi bắt tay xong, Vương Tử Gia không biết làm gì nữa nên quay sang nhìn Đào Diệp.

“Đây là bạn của tôi, Thạch Cẩm Hành.” Đào Diệp cũng không biết nên giới thiệu như thế nào, nên mới nói “bạn”, dù sao “bạn trai” và “bạn” chỉ kém nhau một chữ, chắc không sai biệt đâu ha.

“Cậu là Thạch Cẩm Hành thật sao?” Phản ứng của Vương Tử Gia rất thú vị, Đào Diệp và Thạch Cẩm Hành đều liếc mắt nhìn nhau mà cười.

“Ừ.”

“Vậy tui thiệt sự là rất rất rất may mắn nha.” Vương Tử Gia không cách nào hình dung tâm trạng bây giờ của mình, nên chỉ biết tỉnh lược bằng sự cảm thán và xúc động.

Cơ mà cậu vẫn cứ nhìn bộ dạng Thạch Cẩm Hành liên tục, khiến cái người thân là bạn học như Đào Diệp cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên, liền nói: “Cậu cứ xem anh ấy như người thường thôi, anh ấy không có gì khác lạ đâu, thật đó.”

Đây là kết luận mà Đào Diệp nghĩ mãi mới ra, thật sự Thạch Cẩm Hành cũng rất phổ thông mà, a, còn là một tên trạch nam nữa chứ.

“Không không, tại sao có thể là người thường được chứ... Đào Diệp, bộ cậu không biết thiệt hả?” Vương Tử Gia nhìn bộ dáng nhẹ nhàng bình tĩnh của Đào Diệp, còn tưởng rằng cậu ta không biết thân thế thực của Thạch Cẩm Hành là như thế nào, cậu* thật lúng túng nha!

(* Vương Tử Gia)

“Nó không quan trọng, vậy cũng được rồi, đi thôi, đi ăn cơm.” Nếu mở miệng nói tiếp, Đào Diệp sợ càng nói càng loạn.

Sự bình tĩnh của cậu càng khiến cho phản ứng của Vương Tử Gia trở nên thái quá... Cuối cùng Vương Tử Gia lạ tự cúi đầu xem chính mình, chẳng lẽ do lão tử tầm nhìn hạn hẹp sao?

Tầm nhìn của mình cũng rất tốt mà ta?

Nếu xách thân phận của Thạch Cẩn Hành ra so, thì đúng là hơi dọa người.

“Đi thôi, ăn cơm.” Thạch Cẩn Hành nhìn thấy sự xấu hổ của Đào Diệp, lấy chỉ số gần bằng không của anh, thế nhưng còn biết đến mà giải vây: “Tình cảm mới quan trọng, còn lại đừng để ý.”

“...” Lúc này Vương Tử Gia thật sự vô cùng khinh thường bản thân mình, loại thiết lập cao thấp thiết xấu hổ cmn.

“Ừ, nói rất đúng.” Lần đầu tiên nghe thấy mấy lời tình cảm này của Thạch Cẩn Hành, trong lòng Đào Diệp có chút ý ngọt.

Ba người cùng đi đến quán cơm, lúc ăn cơm, mọi người đều đồng lòng mà nói về mấy thứ râu ria, không khí rất hòa hợp.

Hai người mới yêu, thế nên mắt đưa mày lại trước mặt người ngoài, trong lòng lại có chút ê ẩm.

“Em ăn thịt này đi, anh cũng thích ăn cái này.” Nhân lúc không nói chuyện, Thạch Cẩn Hành đem thịt mình đã gấp đưa cho cậu.

“Cảm ơn, em rất thích ăn thịt, không thịt là không vui.” Đào Diệp vui vẻ mà nhận lấy, Vương Tử Gia vây xem ở phía đối diện mà trợn mắt há mồm, trong lòng nghi hoặc đến cùng cực...

Đào Diệp cái quen anh con gái này khi nào vậy ta, hơn nữa tình cảm còn tốt đến thế nữa chứ??

Cho dù cậu rất ngạc nhiên, thế nhưng đương nhiên là không dám hỏi.

“Aha, tình cảm của hai người thật tốt ha, quen nhau lâu rồi hả?” Cười cười thăm dò chút xíu, nếu biết được rõ đáp án thì càng tốt.

Không nghĩ tới đáp án dĩ nhiên là duyên trời.

Đào Diệp cười nói: “Chúng ta quen qua game, cũng không phải là lâu lắm.” Chiết Vươn tay đo đếm, từ cuối tháng tư đến đầu tháng chín, vậy mà mới quen với Thạch Cẩn Hành chỉ bốn tháng thôi: “Trong game anh ấy là sư phụ tôi.”

Đương nhiên cậu không dám nói cho Vương Tử Gia biết, rằng sau đó bọn cậu đã trở thành người yêu của nhau.

Khi Vương Tử Gia nghe xong câu trả lời liền ngẩn ngơ, cuối cùng cậu chỉ biết giơ ngón cái lên với Đào Diệp: “Bạn à, tui phục cậu thiệt á.” Vận khí to bực cỡ nào mà tùy tiện chơi game thôi cũng dính tới đại nhân vật trâu bò thế chứ, chỉ có thể nói một câu “anh à, anh quá lợi hại” thôi.

Đúng vậy, Đào Diệp cũng không biết cái vận khí đó lợi hại đến vậy.

Chẳng qua cũng không cảm thấy hối hận, ccho dù kết quả cuối cùng không trọn vẹn thì cũng không hối hận về lần gặp gỡ này.

“Quan hệ của bạn em với nhà họ Lý là như thế nào?” Sau khi chỉ còn hai người họ, đang lúc rời trường học, đi đến nhà Đồng Thiếu mới hỏi.

“Cậu ta hả, hình như cô dâu hôm ấy là bạn gái cũ của cậu ta.” Nói đến đây, Đào Diệp liền nói thầm: “Không biết cô gái kia nghĩ gì nữa, nếu như em kết hôn, thì đương nhiên không thể nào mời người yêu cũ tham gia được.” Trốn còn không kịp nữa là, nếu bị người yêu hiện giờ của mình biết, thì biết phản ứng ra sao chứ?

“Em kết hôn không muốn mời người yêu cũ sao?” Thạch Cẩn Hành hỏi.

“Bộ anh kết hôn sẽ mời sao?” Đào Diệp trôi chảy hỏi vặn ngược lại.

Qua một hồi lâu, người bên cạnh kiêu ngạo mà nói: “Tôi không có người cũ.”

Đào Diệp cũng áp ứng theo: “Em cũng không có người cũ.” Cho dù chia tay trước hay sau, đều cùng là một đối tượng.

“Nếu không chia tay thì sẽ không cần bán khoản điều này.”

“Ừm, em cũng cảm thấy vậy.”

Nghe cậu đồng ý quản điểm của mình, khóe miệng của Thạch Cẩm Hành hơi hơi nhếch lên, vui vẻ đến không chịu nổi.

Đào Diệp nói đúng, anh là một trạch nam rất phổ thông.

“Đúng rồi, anh nói muốn đổi xe hả?” Đào Diệp đột nhiên nhớ tới vấn đề này.

“Ừ, đổi chiếc mới ra năm nay.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Chắc hơn trăm vạn.” Cho dù là một trạch nam rất phổ thông, nhưng cũng là cái loại trạch nam rất phổ thông và rất có tiền.

Tần suất đổi xe của Thạch Cẩm Hành rất thấp, hể hể mà anh đi hiện giờ là chiếc mua cách đây ba năm trước, nó bảo dưỡng rất tốt, nên không nhìn ra rằng mua cũng ba năm rồi.

Chờ anh sau khi mua xe mới, thì sẽ bán lại xe cũ.

Dù sao cũng không cần nữa, không bằng bán lại cho người cần nó.

“Em sẽ thi bằng lái.” Nói mấy tháng trước rồi, thế nhưng bây giờ vẫn chưa làm xong.

“Đừng làm, em lái anh rất lo lắng.” Bây giờ có nhiều vụ tai nạn đến thế, nếu cậu đi đâu cũng sẽ có người đón, nếu không thì gọi taxi cũng được mà.

Thạch Cẩm Hành cảm thấy Đào Diệp không cần thiết phải thi lấy bằng lái làm gì.

Đào Diệp ngẫm lại cũng hiểu được tạm thời không cần thiết mấy, trước khi mình rời khỏi người này, cho dù có đậu bằng thì cũng sẽ không có cơ hội lái xe đâu.

Tối nay Đồng Thiệu Khinh mời khách, mời một số người có quan hệ đến ăn, liên lạc cảm tình hay đại loại vậy đấy.

Trong căn phòng xa hoa rộng lớn chứa toàn tai to mặt bự, có chút người tâm tuổi đại học, còn lại đều là tuổi đến trường, có chút người tuổi hơi nhỏ đã đối mặt với xã hội.

Mọi người đều quen biết nhau, người khác lạ duy nhất chính là Đào Diệp.

Bất quá người cậu đi theo là Thạch Cẩm Hành, vị này nổi danh là mặt lạnh, nên cũng không có nhiều kẻ muốn nhằm vào cậu.

Dù sao là do Đồng Thiệu Khinh mời, Đào Diệp lại đây chẳng qua là đi theo Thạch Cẩm Hành, thuận tiện ăn cùng luôn.

Trong khoảng thời gian đi theo Thạch Cẩm Hành này, đồ ngon cậu ăn cũng không ít... Cố ý gọi người đến vợ vét món ngon, đều gặp cái gì tốt cũng lấy chút về nếm thử.

Gì mà hải sản vận chuyển hàng không, cách gì mà hoa quả cách xa nửa bán cầu, trừ ăn ngon ra, Đào Diệp đối những thứ xa xỉ kia đều không quan tâm.

Chẳng qua thức ăn mình ăn là thứ khá xa xỉ, mấy ngày nay số tiền mà Thạch Cẩm Hành chi trả vì mình... Đào Diệp thật không tính qua, cũng không muốn tính làm gì.

Đột nhiên hôm nay tâm huyết dâng trào, nhỏ giọng hỏi Thạch Cẩm Hành: “Bữa ăn hôm nay, đại khái tốn bao nhiêu tiền thế?”

Thạch Cẩm Hành nghe xong, đánh giá đại khái mọi thứ, xong hỏi ngược lại cậu: “Nếu em đi làm, thì trong một năm có thể kiếm bao nhiêu tiền?”

“Nếu như là nói năm thứ nhất, thì chắc khoảng hơn mười vạn.” Đây là tình huống nếu tìm được chỗ làm tốt. Đào Diệp vừa nghe liền biết ý của Thạch Cẩn Hành là gì, líu lưỡi: “Anh cứ vậy sẽ rất đả kích em đó.”

Một năm mới kiếm được một bữa cơm như vậy, ngẫm lại liền không thấy hi vọng.

“Nếu sau khi tốt nghiệp xong em còn chưa kiếm được công việc vừa ý, thì anh sẽ giới thiệu cho em.” Thạch Cẩn Hành nói nghiêm túc.

“Vậy em cảm ơn anh trước.” Đào Diệp cũng trả lời rất nghiêm túc.

“Hai người đang thăm thì gì thế?” Đồng Thiếu Khinh cãi cọ một hồi với đám người kia, ngẫu nhiên nhìn qua mới thấy hai người này châu đầu ghé tai, thật cảm thấy có chút uất ức.

“Bàn chuyện công việc.” Đào Diệp mỉm cười, lộ ra biểu tình hoàn hảo: “Nhị sư phụ nói muốn giới thiệu việc làm cho em, thế nào cũng sẽ lương một năm tầm hai mươi vạn, đúng không?”

Xem giọng điệu tươi cười tham lam kia kìa, thế nhưng nếu để ý kỹ, niềm vui ẩn nơi chân mày kia thật không liên quan gì đến tiền tài.

“...” Đồng Thiếu Khinh liền nhìn Thạch Cẩn Hành, một bộ cậu có bệnh hả.

Chẳng lẽ cặp vợ chồng son này bộ không biết đến mấy chuyện lãng mạn tnhf yêu, cần thiếu thốn chủ đề đến mức bàn mấy chuyện bình dân này không vậy?

60. Chương 60: Không Tên

EDIT: EN

Ba người bọn họ châu đầu lại. Kỳ thật lúc sáng đã tò mò rồi, cái tên đứng bên cạnh Thạch Cẩn Hành và Đồng Thiếu Khinh rốt cuộc là ai đây chứ.

Trong chốc lát đã có người hỏi: “Đồng thiếu, sao cậu không giới thiệu người bạn này một chút nhỉ?”

Mọi người đều đổ dồn về Đào Diệp, ánh mắt ai cũng đều mang theo sự tò mò nghiên cứu.

“Em ấy hả?” Thái độ Đồng Thiếu Khinh bất cần, không tà không chính: “Không nghe thấy em ấy kêu tôi là sư phụ sao? Em ấy chính là đồ đệ duy nhất của tôi, tên Đào Diệp.”

Quần một hồi chỉ biết được tên, ngoài này ra vẫn không có thêm thông tin gì.

Đào Diệp cũng cười cười, cậu đến đây đâu phải để tìm bạn đâu mà giới thiệu này nọ chứ.

“No sao?” Thạch Cẩn Hành gấp cho cậu một khối, đặt vào chén, ý bảo cậu cứ ăn đi, đừng bận tâm gì cả.

“Chưa no.” Đào Diệp thuận thế leo lên, tiếp tục ăn thức ăn trong chén của mình.

Nhìn thái độ của Thạch Cẩn Hành là biết, anh dám mang cậu đến đây tức không sợ mọi người biết, mặc dù chưa thừa nhận mối quan hệ này, thế nhưng như vậy cũng đủ lắm rồi.

“Lại Nhị, lần trước cậu nói có mối làm ăn, là mối làm ăn gì thế?” Đồng Thiếu Khinh rút một điều thuốc, bắt đầu huyền thuyên với đám người kia.

“Mối tốt, chỉ sợ cậu không dám làm thôi.” Lại Nhị đưa ánh mắt nhìn về phía anh, cùng lúc cũng hướng về phía Thạch Cẩn Hành.

Có thể câu hai vị này lên thuyền, dĩ nhiên không phải là mối nhỏ, cũng không phải một mối làm ăn đơn giản bình thường.

“Tốt sao, tui không muốn dính đến chuyện phạm pháp, cậu đừng lừa tui này đấy.” Đồng Thiếu Khinh biết cái vị Lại Nhị này, tuy rằng trong nhà có người làm quan, thế nhưng bối cảnh lại rất đen, lung tung rối loạn.

“Xem cậu nói kìa, tôi mà là loại người này sao?” Lại Nhị lập tức phủ sạch sẽ mối quan hệ với mấy người “làm ăn đen” trong nhà, nói: “Tôi làm văn không chơi võ, mỗi làm ăn đương nhiên cũng đường đường chính chính.”

“Gì nha, nói ra đi chứ.”

“Công ty giải trí, thế nào?”

Đồng Thiếu Khinh cười khi một tiếng, này còn không phải nhắc lên mối quan hệ với giới “đen” sao: “Làm nhạc hay là điện ảnh? Hay là muốn trực tiếp mở nhà thổ đây?”

“Phi! Cái đám công ty người mẫu hoạt động da thịt này có gì hay chứ, tôi làm là công ty giải trí đứng đắn, làm cả mảng nhạc và điện ảnh luôn.” Lại Nhị nói tiếp: “Nghệ sĩ thì tôi không thiếu, chỉ thiếu đầu tư của mấy tên gian xảo các cậu thôi.”

“Gian xảo cái gì chứ?”

“Người quản lý nha, cái loại thâm trầm ấy đấy.”

Đào Diệp một bên ăn, một bên yên lặng nghe bọn họ nói chuyện. Thời điểm bàn về việc làm nhạc đang đi xuống, trong lòng cũng có chút xúc động, có chút “thở chết cáo buồn”.

Hiện nay mảng nhạc đúng thật rất ảm đạm, điện ảnh lại phát triển không ngừng.

Càng ngày càng nhiều nhà đầu tư tham gia vào đầu tư điện ảnh..... Ông chủ nào có tiền nhiều đều muốn tham gia vào, thế những chất lượng của mấy bộ điện ảnh đó lại không chắc chắn.

“Tôi muốn đầu tư thật tốt vào điện ảnh, bản thân cũng quen biết được một số đạo diễn trẻ tuổi, đều là người có tài và khát vọng, nên muốn mang bọn họ xông xáo trong cái vòng lẩn quẩn này, viết lại lịch sử một chút, cậu cậu thấy sao?”

Đồng Thiếu Khinh nói: “Mẹ nó tui không muốn viết lại gì cả, tui chỉ muốn kiếm bạc, mỗi nào kiếm được tiền mới làm, miễn nhắc đến chuyện tình cảm với tui.”

Lại Nhị tặc tác nói: “Bởi vì mấy người như cậu nên giới giải trí mới chướng khí mù mịt.”

Cậu ta đúng thật là dám nói, Đồng Thiếu Khinh cười hắc hắc: “Anh em, tui coi trọng cậu, tới, chạm ly nào.” Nâng ly rượu lên, làm động tác chạm ly từ xa.

“Không phải, chắc là Đồng thiếu cũng có khát vọng ha, tôi cũng sẽ hiểu cậu không muốn dấy vào vũng nước đục này.” Lại Nhị uống rượu xong, chuyển mắt đến trên người Thạch Cẩn Hành trên, nói.

“Cậu để mắt tui quá rồi, không khát vọng gì đâu.” Đồng Thiếu Khinh nhìn theo ánh mắt của cậu ta, thấy hai chỉ mua nước tương.....

Trước kia chỉ có một vũng nước đục, bây giờ đã biến thành vũng rồi, anh đây cũng rất tuyệt vọng nha.

“Sau khi tốt nghiệp xong thì anh muốn làm gì?” Đào Diệp rót cuộc cũng ngừng ăn, cầm lấy khăn ướt bên cạnh lau miệng và tay.

“Cha mẹ tôi hy vọng tôi tham gia quân ngũ.” Thạch Cẩn Hành trả lời khiến Đào Diệp bị dọa muốn nhảy dựng.

“Vậy anh muốn thế nào?” Cậu nói.

“Em hy vọng tôi đi sao?” Thạch Cẩn Hành nghiêng đầu, đưa ánh mắt đen kịt nhìn cậu.

Đào Diệp sớm đã phát hiện, đôi mắt người này không lớn, đuôi mắt hẹp dài, thời điểm nhìn người rất có cảm giác uy hiếp.

Đã từng vì đôi mắt của anh mà cảm thấy thấp thỏm không thôi, cho nên mới nghĩ anh khó sống chung. Sau lại mới biết được không phải anh cố ý dọa người, mà là bản thân không biết hậu quả khi nhìn người ta với ánh mắt như vậy..... Cũng là một loại oan uổng ha.

“Em, em không hy vọng anh đi.”

“Vậy tôi sẽ không đi.”

Anh trả lời lại rất nhanh, có thể bản thân đã muốn không đi rồi thì phải?

Đào Diệp cảm giác mình biến thành cái cối, cho nên vừa có chút bực vừa có chút buồn cười: “Vậy nếu không tham gia quân đội thì anh sẽ làm gì?”

“Vậy em làm gì?” Anh hỏi.

“Sao em biết được, em còn chưa tốt nghiệp đây này.”

“Tôi cũng chưa tốt nghiệp.” Cho nên làm sao biết được chứ.

“Không phải anh muốn giới thiệu việc làm cho em sao?”

Thạch Cẩm Hành liền im lặng.

Rốt cuộc Lại Nhị cũng tìm được rồi cơ hội chen miệng vào: “Thạch thiếu, nếu không có việc gì làm thì cùng tôi mở công ty giải trí được không? Cậu bạn kia của cậu có hứng thú trở thành minh tinh không?”

“Không có, không làm minh tinh.” Sao Thạch Cẩm Hành có thể chịu được tình cảnh mỗi ngày có mấy trăm vạn fan đòi sinh khí con cho Đào Diệp được chứ?

“Vậy anh cũng đừng mở công ty, nhiều tuần nam mỹ nữ đến vậy, em không yên tâm.” Đào Diệp thấp giọng cười nói.

Lúc này không nhìn ra ám muội giữa bạn họ chắc cũng chỉ có mù, bắt quá cho dù nhìn ra cũng sẽ tự xem mình là mù, sẽ không có người không tâm nhãn kiểu muốn huyền thuyên về chuyện này.

Người ta mang người đèn, có nghĩa là tin tưởng họ, tôn trọng họ.

Chính mình cũng đừng làm mấy chuyện mất mặt, điểm này, có ai sống ở thủ đô mà không biết được chứ.

“Anh em, tôi tên Lại Nhị, trao đổi số điện thoại ha?” Trước hết Lại Nhị đã xán lại gần Đào Diệp, đôi lưu số điện thoại.

Sau lại lục tục có thêm mấy người muốn trao đổi số với Đào Diệp, không phải vì muốn nịnh bợ, mà vì muốn có được chỗ tốt. Không thể làm đồng sự với Thạch Cẩm Hành, vậy thì làm bạn cũng tốt.

“Cho lì xì thì nhận đi, biết không? Đừng để phí của.”

“Nếu là muốn em làm chút chuyện thì sao?”

“Không ai sẽ không có mất vậy đâu.”

Tất cả đều vì muốn để lại ấn tượng tốt trước mặt Thạch Cẩm Hành, nếu về sau có chuyện không tốt, không chừng cũng xin chút giúp đỡ được.

“Em biết rồi, giờ chúng ta về đi.”

Thạch Cẩm Hành ngồi chờ trên xe, đợi Đào Diệp tạm biệt Đồng Thiếu Khinh xong, liền chạy nhanh người trở lại.

“Sau này em đừng đi hát nữa.” Đêm nay bởi vì muốn ăn cơm nên Đào Diệp mới xin nghỉ làm ở bar.

Nón tay đặt trên đai an toàn của Đào Diệp dừng một chút, sau đó tiếp tục thắt lại: “Vậy em sẽ từ chức ở quán bar, khôi phục lại buổi hát trên YY.....” Cậu nhìn sườn mặt của Thạch Cẩm Hành: “Nếu không làm gì thì em sẽ cảm thấy rất chán.”

“Ừm, ở nhà là được.” Thạch Cẩm Hành đáp ứng rất kiên quyết, chẳng qua anh chỉ chán ghét việc Đào Diệp muốn ra cửa, ca hát ở ngoài rồi được người ta truy phủng thôi.

Ở trên mạng là trên mạng, không nhìn thấy tới người là được..... Chỉ thanh âm thôi cũng nhin được, chỉ cần hát mấy bài hát bình thường là tốt rồi.

“Anh đang ghen đúng không?”

“Em nói sao là vậy đây.”

“Đừng nghiêm túc vậy chứ, tới đây moah moah cái nào.” Đào Diệp cũng không phải loại cá tính buồn nôn này, thế nhưng nếu hai người yêu nhau không làm vậy, đều nội hướng, vậy còn yêu đương gì nữa chứ.

Lúc ở cùng nhau, có tiếp xúc giao lưu thì tình cảm mới có thể tích lũy nhiều lên được.

“Chụt.” Thạch Cẩm Hành thấy khuôn mặt đang xấp lại gần mình, phi nhanh lại hôn chụt một cái.

Đào Diệp hôn trả lại anh, sau đó mới ngồi xuống, nên làm gì thì làm vậy.

Kỳ thật lúc cậu ngồi tại chỗ chơi di động, biểu tình cũng rất lạnh nhạt, khiến người nghĩ khó có thể tới gần, luôn cảm giác bị ngăn cách bên ngoài.

Cho nên mới yêu cầu thường thường vài lần moah moah hay giao lưu ánh mắt, như thế sẽ khiến cả hai cảm nhận được sự tồn tại và tình cảm của nhau.

Bản thân đàn ông cũng không phải loại sinh vật diu dàng hay biết thể hiện cảm xúc, lúc mệt mỏi cũng sẽ biểu hiện ra có lệ hay cho qua, nhưng trong lòng luôn rõ ràng, người mình yêu không thể làm vậy được, không thể có lệ hay cho qua, dù sao cũng phải nhiệt tình tích cực.

Lúc chính thức từ chức với Trần Duy Vũ đưa ra từ chức đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Đào Diệp nghĩ thật lâu, mới tổ chức hết được từ ngữ..... Bên tai còn phảng phất câu nói kia của Trần Duy Vũ: Anh không hy vọng làm áo cưới giùm người ta.

“Ha ha, không sao đâu, đâu ai có thể khó chịu khi thay vị kia làm áo cưới được chứ.....” dù cho không chịu cũng không dám nói, đúng không.

“Em thay anh ấy cảm ơn anh, tối nay đến nhà ăn cơm không, vị kia nấu cơm.”

“Thật muốn đi..... cơ hội khó tìm mà, qua chỗ này liền không có nhà hàng nha!”

Cơm do tự Thạch Cẩm Hành làm, chắc trừ Đào Diệp cùng Đồng Thiếu Khinh ra thì chỉ có cha mẹ anh ta mới ăn được thôi. Loại người xã giao kém nết bấy như anh, trừ bỏ bạn bè thân thiết, thì chắc không muốn phát triển mối quan hệ với bất cứ ai.

Không phải không dám hay gì, mà là không muốn, nó toát lên vẻ cô độc khá ngạo mạn.

Thế nhưng đối mặt với bạn mình, tâm trạng của anh sẽ rất tốt, thậm chí còn luôn mỉm cười, còn lộ ra phản ứng chân thật, có thể chung đụng với người khác.

“Em muốn mời bạn về ăn, có tiện cho anh không?”

Anh đang rửa mâm, bên này Đào Diệp cầm chén thủy tinh, bên trong là nho xanh, đem từng quả từng quả nhét vào miệng, ăn một chốc mới dừng lại.

Chọn một quả to, cậu đưa tới bên miệng Thạch Cẩm Hành: “Rất ngọt.”

Mới vừa ăn no vốn dĩ không muốn ăn nữa, thế nhưng thứ cầm nho lại là hai ngón tay thon dài mê người, Thạch Cẩm Hành liền há miệng cắn một ngụm.

“A.....”

“Không sao.”

“Lần trước anh tức giận tại chỗ mà.”

“Kia không giống.” Bởi vì lần trước người này đều biểu hiện giả dối, tản ra hơi thở tôi chỉ muốn đùa với anh, ai nhìn cũng đều không thích, Chờ sau khi Thạch Cẩm Hành tức giận xong, cũng may mắn là không diễn ra chuyện gì bùng nổ quá, có thể tìm nhau được. “Yêu đương có phải khiến người ta thành thực hơn không?”

“Không ấu trĩ là tốt rồi.”

Có đôi khi Thạch Cẩm Hành sẽ cảm thấy chỉ số thông minh của mình đang giảm xuống, đặc biệt là lúc đầu khi động tâm.

“Ha ha ha.” Đào Diệp mãi cười nên mình mới nhét một quả nho vào trong miệng, trái nho kia vừa lúc kẹt ở cổ họng, khiến cả người cậu ngồi sụp xuống: “Khụ! Khụ khụ khụ..... Khụ khụ khụ khụ khụ!”

Buông chén thủy tinh xuống, tay che cổ lại, ho đến mức rơi nước mắt.....

Thạch Cẩm Hành vội vàng buông mâm xuống, rửa tay sạch sẽ, sau đó giúp vỗ lưng thuận khí giúp cậu..... Một hồi lâu như vậy, chờ Đào Diệp dễ chịu một chút liền mang cậu và nhà bếp, đặt cậu ngồi vào sofa.

“Uống nước.”

Đào Diệp uống xong ly nước ấm Thạch Cẩm Hành đưa qua, cả người rốt cuộc cũng cảm thấy dễ chịu hẳn lên, chẳng qua khóe mắt bởi vì sặc mà xém chút nữa trợn cả tròng mắt ra ngoài.

“Ngạch.....” Đặc biệt xấu hổ.

Thạch Cẩm Hành cũng không mắng cậu, chỉ là dùng ánh mắt nhìn kẻ thiếu năng trí tuệ hướng về phía cậu, còn mang theo ôn nhu nữa chứ.

61. Chương 61: Không Tên

EDIT: EN

Trong ấn tượng, gương mặt của Thạch Cẩm Hành luôn rất lạnh lẽo, bình bình tĩnh tĩnh, nhiều nhất cung chỉ nở ra một nụ cười như hoa Phù Dung sớm nở tối tàn mà thôi. Ánh mắt dịu dàng đến thế, không biết là do trước đây mình không phát hiện, hay vẫn là lần đầu tiên thấy được.

“Cảm ơn.” Đào Diệp cảm ơn trước sự quan tâm của anh, nói mình không sao.

“Không sao thì tốt.” Thạch Cẩm Hành giúp cậu cầm lấy ly rỗng, xoay người trở về bếp tiếp tục rửa chén đĩa.

Buổi tối thân thiết, ngày hôm sau đi học, một tuần cứ thế trôi qua, lúc này mọi người đều thích ứng việc đi học lại.

Đào Chính: “Đoàn trưởng, tối nay em sẽ hát lại.”

Đoàn trưởng: “!!! Chỉ hát đêm nay hay sao? Quỳ cầu hát lâu nha!!!”

Vô số dấu chấm than khiến mắt Đào Diệp suýt bị lóa mù.

Đào Chính: “Sẽ hát lâu, nếu không có việc ngoài ý muốn sẽ luôn hát ở đây, cơ mà thời gian có thể không cố định được.”

Đoàn trưởng: “Hiện tại em chính là đại bài, nên không cần thời gian cố định gì cả, chỉ cần em về hát là OK. Em có biết hai ba tháng nay khi em biến mất, fan của em suýt bắn Weibo muốn ban luôn không!”

Đào Chính: “Em biết, hôm trước có lên xem Weibo một chút.”

Đoàn trưởng: “Đúng vậy, lần đầu tiên anh mới biết em hút fan đến thế đó, hỏi gì cũng tràn đầy tao khí, lợi hại ha.”

Gì mà hỏi cả tần suất XXOO, ha ha, muốn vỡ bụng luôn rồi.

Sau đó, trong nháy mắt fan Đào Diệp liền sôi trào, hết như khôi phục lại thời kỳ siêu náo nhiệt.

Cho nên mới nói tên nhóc này đủ thâm cơ, làm tất cả cũng chỉ vì lần trở lại này.

Đào Chính: “Nói cứ như em cố tình hút phần ấy.”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Qua một hồi lâu, đoàn trưởng mới trả lời lại: “Nếu không thì, chẳng lẽ em đang yêu thật ấy hả? Chờ má, em phải giấu tốt đi, đối với fan của em thì việc em yêu đương cũng không phải là việc tốt đâu.”

Đến lúc đó có khả năng sẽ có một lượng lớn fan nữ từ bỏ, thế nên tốt nhất vẫn cứ giấu trước đã.

“Em biết mà.”

Chắc chắn Đào Diệp sẽ giấu, cho dù thế nào cậu cũng sẽ để lộ Thạch Cẩm Hành ra.

Thế nhưng nếu người kia tự bại lộ thì cũng không sao cả.....

“Sao hôm nay sớm vậy?” Bình thường thì sau mười giờ mới thân thiết..... Đào Diệp nhìn nhìn đồng hồ, bây giờ mới hơn 8 giờ, là thời gian mọi người mới vừa tắm xong.

“Ừm.”

Lúc đầu kéo cả hai ngã vào giường, sau Thạch Cẩm Hành lại dứt khoát đứng lên, ngón tay đặt ở cổ áo, anh luôn là ví dụ của câu “nói ít làm nhiều”, năng lực hành động rất mạnh.

“Tối nay em còn phải hát.” Nếu giọng bị khàn sẽ không tốt lắm, cho nên Đào Diệp liền cầu anh bỏ qua tí.

Đôi phương cũng không tỏ vẻ gì, chẳng qua là không đồng ý, hoặc giả vờ không nghe thấy.

“Này?” Đào Diệp buồn cười nhìn anh, sao thế này?

“Tôi không phản đối việc em làm những thứ em thích, thế nhưng em phải giữ đúng mực.” Biểu tình của Thạch Cẩm Hành không nhu hòa chút nào, bất quá nếu người khác nhìn thoáng qua cũng sẽ cảm thấy có tí dịu dàng.

Cơ mà Đào Diệp đã rất thỏa mãn, chỉ làm mấy năm thôi mà.

“Em biết rồi, chẳng phải anh không thích em hát mấy loại bài hát kiểu này sao.” Thật ra bản thân Đào Diệp cũng không thích hát thể loại này, tuy nhiên nếu fan yêu cầu quá nhiệt liệt, thì sẽ nhịn không được mà mềm lòng, muốn đáp ứng bọn họ.

Sau khi mình trở thành đối tượng được hâm mộ thì tận lực thỏa mãn các fan của mình, đây cũng là một việc khá thành tựu.

“Àn hử.”

Đào Diệp cảm thấy chắc mình phải làm chút gì đó.

Đôi mắt Thạch Cẩm Hành nhíu lại, chút ghen tuông vừa nảy lập tức bị mấy nụ hôn này vuốt phẳng.

Quần nhau từ lúc hơn 8 giờ đến gần 10 giờ, Đào Diệp vội vàng đào tẩu khỏi đám chần đềm hỗn độn, thân mặc quần ngủ bỏ ra ngoài.

“Đại lão!!! Có phải em đang lừa anh đúng không!!!” Đoàn trưởng đã kêu ngao ngao này giờ.

“Không đâu, chẳng phải em đến rồi sao.....”

Thuần di từ chiến trường này sang chiến trường khác, Đào Diệp còn chưa kịp hà hơi, thanh âm đã xuất hiện trên kênh YY có khoảng 20-30 vạn người cùng xem.

“Hello, chúc mọi người có một buổi tối tốt lành, tôi là Đào Chính.....”

Một thanh âm quen thuộc từ lâu vang lên, khiến cho người nghe vẫn cảm thấy êm dịu như cũ, thậm chí không biết có phải do ảo giác hay không mà khiến người khác càng cảm thấy gợi cảm hơn trước: “Đã lâu không thấy, mọi người vẫn còn nhớ tôi sao?”

Lúc này thanh bình luận đều muốn nổ tung, thoãn thoắt không kịp nhìn thấy gì mà chỉ có thể miễn cưỡng liếc qua chút màu sắc.

Đào Diệp cũng không có thói quen xem người ta bình luận, giờ cậu đang trò chuyện với người chủ trì.

“Đúng vậy, Đào tổng của mọi người đã trở lại, hôm nay đột nhiên nói muốn về, kênh không công bố trên official weibo là vì muốn cho mọi người một kinh hỉ, mọi người nói xem có kinh hỉ không đây?” Người chủ trì nói một câu cho có lệ, sau đó liền trở mặt, cười trộm: “Đào tổng, nhanh giao lưu với mọi người chút đi, mấy ngày nay cậu làm gì thế?”

“Nếu tôi nói ôn thì thì mọi người có tin không?” Cái lý do này của Đào Diệp không có chút năng lực thuyết phục nào cả, ngay cả người chủ trì đều không tin: “Đào tổng không ngoan nha, phải thành thật trả lời mới được.”

“Ày, mấy tháng này muốn tìm lại bản thân.” Đào Diệp lại nói một cái đáp án càng không có sức tin tưởng. Bất quá thật thần kỳ, người chủ trì tin, các fan cũng tin luôn rồi.

“Đừng giả bộ văn hoa nghệ thuật nữa, cơ mà chúng ta đều đồng ý, tuổi trẻ mà, có phải hay không? Như vậy, bài hát đầu tiên sau khi trở về, sẽ cho chúng ta nghe gì đây? Có liên quan đến câu trả lời của cậu không?” Người chủ trì cũng rất trang bức.

“Ám Hương đi, đúng..... Có thể nói có một chút quan hệ.”

“Ai da, một bài hát có hương vị thật đặc biệt.” Người chủ trì đột nhiên một hỏi: “Không đúng, này không phải là một bài tình ca hả?”

Đào Diệp đã chuẩn bị tốt tư thế trả lời mấy câu hỏi khó của người chủ trì, thế nhưng nghĩ dễ những khó làm, đối phương không nghe trả lời mà trực tiếp bật nhạc.

Này đúng thật là một bản tình ca, giai điệu trào dâng cực kỳ bi ai, ca từ khá hay, thế nhưng Đào Diệp lại nghĩ rằng, ca sĩ gốc hát bài này không thể thể hiện hết tinh túy bài hát, cho dù là một phần mười đi nữa.

Trên mạng có rất nhiều bản cover hay hát ca sĩ hát gốc. Nguyên nhân ở chỗ thanh âm ca sĩ gốc không mang tình cảm, biểu đạt không ra được.

Nghe Đào Diệp hát bài hát này, những người đang xem đều nổi da gà, cái loại cảm giác da đầu tê tái này, mãnh liệt hết như trúng độc.

Trong lòng mọi người đều đang hò hét, chính là loại cảm giác mãnh liệt hết như có một cơn bão đang tới vậy.

Sau khi hát xong, bản thân cậu cũng yên lặng thật lâu, tạm thời còn chưa thoát khỏi cảm xúc của bài hát.

Nếu đây là sân khấu thật, thì khẳng định tiếng vỗ tay sẽ vang vọng khắp hội trường.....

“Bạch bạch bạch bạch.....” Tiếng vỗ tay lỗi thời vang lên sau lưng Đào Diệp, nam nhân kia sâu kín nói: “Hát nghe thật hay, ngay cả tôi đều nổi da gà.” Thạch Cẩm Hành cũng mặc chiếc quần mỏng bước ra cầm lấy tay Đào Diệp đặt vào tay chính mình, gọi cậu sờ thử xem.

“.....” Sờ em gái anh á..... Đây là phát sóng trực tiếp đó, tâm Đào Diệp đều muốn tự bạo!

Cậu đóng mic ngay lập tức, thế nhưng người chủ trì đã bắt đầu bắt tiếng: “A? Vừa rồi hình như có thanh âm gì đấy? Mọi người có nghe thấy không hả?”

Bình luận bắn ra rất nhanh, tuy Đào Diệp đại khái nhìn không kịp, thế nhưng nó vẫn nhảy ra liên hồi.

“Nghe!! Có nghe, là giọng của một người đàn ông!! A a a, thật dễ nghe a!”

“Căn cứ kinh nghiệm nhiều năm nghe kịch truyền thanh của tui, đây chính là thanh âm của công quân 0.8 nha! Má ơi má ơi, có vẻ Đào tổng của tui là thụ rồi!”

“Mẹ nó, giọng công âm nghe thật mập mờ, quỳ cầu nguyên chủ nói thêm vài câu! Đào tổng, là bạn cùng phòng của cậu hở?”

“Tối rồi mà cô nam quả nam vẫn ở chung phòng, mọi người thử nghĩ xem! Nghĩ xong thì nói tui nghe đi!”

“Ha ha ha ha ha, bạn cùng phòng gốc của Đào tổng, cậu ấy không biết đây là đang phát sóng trực tiếp sao?”

“Đào tổng gốc, xem chừng cậu ấy cũng quên nói đây là đàn phát sóng trực tiếp ha”

“Ha ha ha ha ha, chỉ có tui là cảm thấy công âm là một boy tâm cơ muốn thượng vị sao?”

Tự trấn tĩnh mình một chút, Đào Diệp nói với Thạch Cẩm Hành: “Em đang phát sóng trực tiếp, lời anh mới nói bị người khác nghe được.” Cậu chỉ vào số liệu trên màn hình: “Hơn hai mươi vạn người, anh sẽ bị mọi người nhớ kỹ đó.”

“Vậy thì sao?” Thạch Cẩm Hành dựa vào ghế dựa của Đào Diệp, tựa nửa mông lên trên: “Bọn họ có thể nghe giọng em, cũng có thể nghe giọng của tôi.”

Cảm giác bị giận dữ đập vào mặt, nếu Đào Diệp còn không biết anh đang rất không vui thì chính là tên đại ngốc.

“Cũng đúng, nếu anh muốn thì để bọn họ nghe đi.” Đào Diệp không thể đóng mic lâu, cậu vươn tay mở mic ra, trả lời người chủ trì: “Ngưng ngừng, vừa rồi có chút ngoài ý muốn.”

Lập tức người chủ trì cười hệt như tên trộm gà: “Ngoài ý muốn gì đây? Là bạn cùng phòng vô ý bước vào? Hay là bạn trai đây?”

Đào Diệp cũng không phải đèn càn dầu: “Mọi người hy vọng là bạn cùng phòng hay là bạn trai?”

Mặc kệ người chủ trì trả lời như thế nào, dù sao fan vẫn đang sôi trào, hình như bọn họ rất thích việc ghép đôi nam nam, cũng không biết xã hội bây giờ làm sao, trong hiện thực thì như “chuột chạy qua đường” không dám lộ mặt, ngược lại trên mạng lại rất được truy phủng.

Đào Diệp cũng không cảm thấy vui vẻ, bởi vì mặc kệ như thế nào, kết quả sẽ vẫn vậy.

Vậy thì trong thời gian có hạn kia, sao không thể làm càn một chút? Khiến mình vui vẻ một chút?

Đoàn trưởng: “A Đào!!!! Em kiểm chế chút đi, đừng bán hủ* cho người khác, đừng để lại ấn tượng cố định mình như vậy, nếu thế thì sẽ không tốt cho sự phát triển của em!”

(* Để người khác ship cặp, tạo hint)

Trong khi tro chuyện với người chủ trì, Đào Diệp đã nhận được nhắc nhở thiện ý của đoàn trưởng.

Đào Chính: “Em biết, anh yên tâm đi.”

Chỉ là không lưu lại dấu vết gì, chỉ muốn để lại ấn tượng thuần khiết cho mọi người, đây thật là điều mình đang hy vọng sao?

“Cái gì gọi là bán hủ?” Thị lực của Thạch Cẩm Hành thật sự quá tốt, trong nháy mắt đã xem được từ ngữ khó hiểu này.

Đào Diệp còn tưởng anh sẽ giận, sẽ không nói nữa, thế nên đóng mic nói: “Anh xem là được, đừng nói chuyện.”

“A a a a! Tiểu ca đừng đi! Để em nói cho anh biết bán hủ là gì a! Hiện giờ anh hôn Đào tổng một chút chính là bán hủ!”

“Ha ha ha, công âm thần bí lại xuất hiện, càng ngày càng thấy dễ nghe a, làm sao bây giờ?”

“Đào tổng nói thật đi, anh bạn nhà cậu có muốn ca hát không, thanh âm cùng cậu thật đúng là tuyệt phối công thụ!”

Người chủ trì vẫn luôn nói chuyện giờ cười muốn vỡ bụng, khoanh khắc này anh thật đúng là rất chuyên nghiệp: “Nha nha, anh bạn nhỏ lại xuất hiện, tới đây đi, chú sẽ nói cho cậu bán hủ là gì, trước hết cậu cứ kêu một tiếng Đào yêu là được.”

Đào Diệp phát sóng trực tiếp lâu như vậy, còn không có xuất hiện qua tình trạng đột nhiên có giọng người ngoài. Lần này đột nhiên xuất hiện một công âm dễ nghe, thật đúng là niềm vui lớn đối với mọi người, cảm thấy rất có ý tứ.

“Chú à, người phát sóng trực tiếp là tôi, chú không thể xúi giục cậu ta đoạt chén cơm của tôi chứ, chú có biết chú làm vậy là không đúng không?”

“Tiểu đồng bọn của cậu kia là ai thế, đều có thể ngồi đợi xem phát sóng trực tiếp, chắc không phải bạn bè bình thường ha? Chẳng lẽ là đại lão của cậu sao?”

Mọi người nghe đến hai chữ “đại lão” đều muốn cười điên rồi, ai da, đêm nay sao có thể vui sướng đến thế chứ, quyết định chuyển từ người xem thành fan, bấm chọn theo dõi lâu dài.

- =====
Đến hẹn lại lên, mọi người còn nhớ tôi không nào! Có muốn mai lại có thêm chương mới không????:))))))

62. Chương 62: Không Tên

EDIT: EN

“Không phải đại lão của tôi, thế các người cảm thấy là gì đây.”

Đào Diệp cười nói: “Tiếp tục nghe tám hay nghe hát, tự bản thân các người quyết định đi.”

Vấn đề thật khiến đám người nghe và người chủ trì khó xử khó xử, vì họ vừa muốn tám chuyện vừa muốn nghe hát a.

“Như vậy có được không, cho cậu chút thời gian, trước hát 1 bài, sau lại tám chuyện về ”cậu bạn kia” với tui ha.” Người chủ trì suy nghĩ một biện pháp tiện lợi, trước để người nghe thỏa mãn, sau khiến họ không rời khỏi, trụ lại nghe tám.....

“Nãy hát một bài..... bị tình như thế, tiếp theo nên htas một bài cứu chuộc đi.”

“Bài hát cứu chuộc gì?”

“Gặp nhau.”

Người chủ trì nói: “Có phải cậu vì muốn phải sạch sẽ việc yêu đương không đây? Cảm giác cậu cũng thiệt tâm cơ đó nha.”

Trước khi hát, Đào Diệp còn đóng mic một chút, tranh thủ nói với Thạch Cẩm Hành: “Đại lão, một là anh ra ngoài xem TV, hay là về giường ngủ, tự mình chọn đi được không?”

Nếu một hồi lúc phát sóng trực tiếp mà Thạch Cẩm Hành lại xông ra quấy rối, thì lúc đó có thể có một ít việc sẽ bị bại lộ.

“Em sợ người ta biết em yêu đương đến vậy sao.”

Đào Diệp nói: “Chúng ta cũng xem là yêu đương nữa hả?”

Thanh âm Thạch Cẩm Hành lạnh xuống: “Không phải yêu đương thì là gì?”

Kim chủ và tình nhân? Hay chỉ là một hồi đùa giỡn.

“Thì ra là thế.” Đào Diệp nhích lại gần anh, lấy bả vai cọ cọ phần lưng của đối phương: “Vậy anh đợi ở đây đi.” Cũng không muốn đuổi anh đi nữa.

Nếu anh đã thừa nhận là đang yêu, kia còn tốt hơn việc không thừa nhận.

Bộ dạng có chút ngoan ngoãn này khiến Thạch Cẩm Hành nhớ tới Tiểu Phiến Đào lúc đầu, chính là cảm giác như thế. Sau mới biết đối phương chỉ ngoan như thế khi ở trên mạng, trong hiện thực lại có chút khó gần, tâm đề phòng rất mạnh.

Giọng hát thanh triệt, chứa đầy sự mong chờ tình yêu.

Thanh âm phát ra từ miệng Đào Diệp so với ca sĩ gốc thì thiếu một chút mê mang, nhiều một chút vui vẻ. Có thể là vì đối tượng mà mình thích đang ngồi cạnh bên, đang ôm bả vai của chính mình. Khoảng cách gần như vậy, thật đúng là thân mật khăng khít.

Dường như sự gần cách đã giảm xuống, quan hệ lại xích gần nhau hơn.

“Cậu bạn kia đâu? Nói cậu bạn kia nói đôi ba câu đi.” Trí nhớ của người chủ trì quả thật khiến người bội phục, dường như nguyên cả bài hát đều ghi nhớ đến “cậu bạn kia”.

“Tôi sẽ nói anh ấy chào hỏi với mọi người.” Ngữ khí của Đào Diệp mang theo âm cười, nghe ra thật đầy ẩn ý ám muội: “Cậu bạn kia à, tối đây nói chào buổi tối đi.” Cậu nhìn Thạch Cẩm Hành với ánh mắt đầy trêu chọc.

Loại cảm giác khó có thể phân biệt được này khiến tim gan ngứa cả lên, vô cùng tog mò.

“Chào mọi người.” Thạch Cẩm Hành không nghe cậu, nói xong còn thuận tiện chọt một cái trên má người kia.

Mọi người khẳng định biết rõ âm thanh kỳ quái kia là gì, chẳng qua bọn họ cho rằng cậu bạn kia đang chào hỏi họ nên hôn gió với mọi người!

“Oa nga, thiết nhiệt tình, cơ mà sao thanh âm không giống lắm.”

Đại thúc chủ trì đại thúc quản không được cái miệng tiện kia của bản thân: “Rõ ràng là một cảm dục công nha, thật xứng với Tiểu Đào nha, thật không muốn tạo CP sao?”

“Không, quan hệ của chúng tôi chỉ là bạn cùng phòng rất thuần khiết mà thôi.”

“Kia thật là đáng tiếc nha.”

Thạch Cẩm Hành ngồi nghe Đào Diệp cãi cọ với người nghe hơn nửa tiếng, sau khi phát sóng xong liền đi ra ngoài đổ một ly nước, mang vào đưa cho Đào Diệp.

“Cảm ơn.” Hành động ngày thường của anh đều ầm ập, tựa như lời của chú chủ trì vừa nói, rõ ràng là một tên cảm dục lạnh lùng..... cái rầm, một chút cũng không dục, cũng không phải lạnh lùng như thế.

Đào Diệp buông ly xuống, đứng lên treo người lên từ phía sau của người đàn ông sắp bc lên giường: “Anh buồn ngủ hả?”

“.....” Động tác ngồi lên giường của Thạch Cẩm Hành dừng một chốc, rồi đứng thẳng lên công lấy cậu, thỏa mãn nguyện vọng làm gấu koala của người kia..... Trước kia chưa từng có người ỷ lại như vậy, đối phương chỉ luôn dùng miệng câu người chứ rất ít khi hành động hay thể hiện ra.

“Cảm giác được treo lên lưng anh thật tốt.” Đào Diệp nói khê, cầm ghì lên sát bả vai anh.

Trong lòng Thạch Cẩm Hành ngẫm nghĩ, cảm giác công em cũng rất tốt, rất có cân nặn, thật kiên định, nếu vẫn luôn công em như thế cũng không tồi.

Thế nhưng bản thân Thạch Cẩm Hành cũng không hiểu vì lý do gì mà có tình cảm triu mến như thế với một người đàn ông.

“Rời đi thôi, em cũng sẽ sống rất tốt sao?”

Đột nhiên hỏi một vấn đề cảm tính như vậy thật khiến tim của Đào Diệp đập liên hồi lên, lắc đầu nói: “Em không phải đã nói rồi sao, chia tay liền cắt cổ.”

“Em chỉ có cái miệng thôi.” Trong miệng nói đến động tình thế nhưng lại không làm gì cả.

Nên buông ra tay vẫn là sẽ buông ra.

.....

Chuỗi ngày nghỉ dài hạn cũng sắp đến, mỗi năm tại thời điểm này cha mẹ của Thạch Cẩm Hành sẽ thừa dịp nhân những ngày nghỉ này, cả nhà sẽ cùng nhau đi ăn ngắm cảnh, tâm sự hôm nay ăn gì với nhau.

Cùng đi không chỉ là ba người nhà họ, mà còn thêm một số thân thích gần gũi khác.

Trái lại bên phía Đào Diệp, cậu lại không muốn về nhà, mấy ngày nghỉ này thật không biết nên làm gì. Mấy hôm trước có nghe Thạch Cẩm Hành nói qua, ngày nghỉ của nhà bọn họ luôn vậy.

Lúc ấy không nói tí mĩ cho lắm, cho đến trước hôm nghỉ cũng không nói gì.

“Vậy khi nào anh đi, em giúp anh thu thập đồ đạc nhé.” Sau khi ăn chiều, Đào Diệp chủ động nói muốn giúp đỡ.

Bên nhau cũng gần bốn tháng, chia tay xong hợp lại cũng không quá 12 tiếng. Lần này lại nghỉ đến 7 ngày, suốt cả một tuần, thật không biết sẽ thế nào.

Thạch Cẩm Hành nhìn cậu, muốn nhìn ra chút biểu hiện gì đó từ trên mặt cậu.

“Tôi đi bảy ngày, em sẽ nhớ tôi không?”

Anh hỏi thật nghiêm túc, trong đầu luôn nghĩ rằng khi rời đi đối phương có thể nhớ mình không?

“Em không biết, cũng chưa thử qua.” Lần này thử sẽ biết.

Trên thực tế khi anh rời đi, người còn chưa đi ra khỏi nhà cũng đã nhớ rồi..... Không muốn dậy sớm tiễn đưa, cũng không muốn tỏ vẻ bảo anh thường xuyên liên lạc với nhau.

Rốt cuộc cũng là 2 tên đàn ông, vì đoạn cảm tình này cũng đủ tỏ vẻ lắm rồi, cũng đủ dính nhau rồi.

“Tôi vẫn còn muốn đi cùng anh.” Suốt cả ngày nghỉ đều thui thủi ở nhà, chắc cũng sẽ cô đơn trống trải..... Sau khi Đào Diệp rời giường, trong bếp không có bữa sáng, trong phòng cũng không có người đàn ông kia.

Lúc này Thạch Cẩm Hành còn đang ở trên máy bay, vừa tới sân bay, giúp người nhà lấy hành lý, xong mới tranh thủ thời gian ngó qua di động.

“Mới vừa hạ cánh.” Còn lại, cũng không biết nói sao mới tốt, bởi vì anh luôn thuộc phái hành động.

“A Hành đang làm gì thế, đi đường nhớ tập trung chút, đừng chơi di động nữa.” Ba ba của Thạch Cẩm Hành nói: “Trông giúp em họ của dì con một chút, đừng để lạc.”

“Anh ơi, ôm.” Tiểu loli đưa hai cánh tay ra.

Thạch Cẩm Hành khom lưng bế cô bé lên, tiểu bảo bối mới bốn năm tuổi, nhẹ bẫng như bông, khiến anh nhớ tới cảm giác thỏa mãn khi ôm Đào Diệp, thật đúng là đối lập đầy mãnh liệt.

Vẫn luôn cho rằng khi Thạch Cẩm Hành bồi ở bên cạnh mình, phần cảm giác bất kia của Đào Diệp sẽ giảm xuống. Thế những khi Thạch Cẩm Hành trở về bên cha mẹ anh, thế giới tựa như hạ nhiệt xuống, cậu biết rõ ràng tình cảnh hiện tại của mình, cũng rõ tình cảnh trong tương lai.

Người yêu và người nhà, cán cân sẽ không nghiêng về phía mình.

Cuối cùng cũng về đến khách sạn, Thạch Cẩm Hành bế em họ tới cho dì, mang hành lý của cha mẹ về phòng bọn họ.

Trên đường về phòng, ngón tay sờ đến di động, trong lòng luôn hiện lên bộ dáng chán ngán của Đào Diệp khi ở nhà. Nếu nói bây giờ tâm trạng anh rất bình tĩnh cũng là nói dối. Lúc đi luôn có cảm giác bên mình thiếu đi thứ gì, có một chút không yên tâm, có một chút vướng bận.

“Về đến phòng sẽ call video với em.”

Lúc này anh đang mở ra cửa phòng.

Đào Diệp nhận được tin nhắn, vội vàng thoát khỏi game, bảo trì tâm trạng vui sướng khi chơi game để chờ anh gọi cho mình.

Rốt cuộc cũng nhìn thấy nhau, trước quan sát khung cảnh phòng ở của anh ở khách sạn: “Ồ một mình?” Tất nhiên những lời này rất dư thừa.

“Không thì sao?” Thạch Cẩm Hành nhìn cậu mấy lần, đứng lên nói: “Anh đi tắm.”

Nhìn bóng dáng xoay người rời đi của anh, khóe miệng của Đào Diệp giật giật..... Đây là thái độ của một người bạn trai sao? Không chụt chụt vài cái moah moah, thì ít nhất cũng nên cười một cái, hoặc là thăm hỏi vài câu, được ha, cái gì cũng không có hết.

Cho nên sau khi trở về, Thạch Cẩm Hành phát hiện video call đã bị đóng.

Anh nghĩ máy tự động tắt, thế nên lại gọi một cuộc thoại video qua.

Đào Diệp nhận cuộc gọi, cầm một cái quả lê lên ăn, hừ hừ hai tiếng với camera, sau đó hệt như đang xem phim, vừa xem vừa thuận tiện cắn vài miếng lê.

Loại hơi thở thờ ơ không quan tâm này lập tức ập vào, khiến người rất đau lòng.

“Không phải em nói nhớ tôi sao?” Thạch Cẩm Hành nhe răng, nhe răng đến khi cậu ăn hết quả lê kia xong mới nói.

“Phía trước có nhớ, giờ quên rồi.” Chơi game, nhìn video, có rất nhiều việc vui để làm. Người kia không phải ưu tiên số một trong cuộc sống, di động chơi tốt hơn hay là game vui hơn đây ta?

“Có phải em đang cố ý chọc giận tôi không?” Thạch Cẩm Hành dè ép cơn giận của bản thân, thanh âm phát ra còn giữ chút bình tĩnh.

Chỉ là trong lồng ngực có loại cảm giác nghiền nghiền, tựa như sắp bùng nổ.

Phảng phất không ở hẳn bên người đời, cảm xúc mình càng dao động đến đâu, độ miễn cảm đối với cảm xúc càng cao đến đó.

“Không có.” Ăn xong rồi lau miệng, ném hột, Đào Diệp nhìn anh nói: “Em đây có thể làm gì được chứ? Chẳng lẽ anh muốn cả ngày em luôn nghĩ đến anh, trôi qua trong tế nhạ hả? Sau đó anh sẽ rất vui về sao?”

Hỏi mấy câu liên tục, vốn dĩ muốn tạo ra khí thế hùng hổ dọa người, Đào Diệp muốn nói ra hết một lần, thế nhưng không biết vì sao lại tách câu ra.

“Trách tôi không mang em theo sao?”

“Sao anh lại nghĩ vậy?” Cẩm thấy rất buồn cười, Đào Diệp nói: “Đó sinh hoạt của nhà anh, mang em theo mới lạ lùng đó?”

“Bây giờ em hệt như một con nhím.” Mỗi câu nói đều mang theo oán giận và nanh vuốt, thế mà còn giả vờ không để bụng.

“À.” Đúng thế đấy.

Cái người ngay cả từng chi tiết nhỏ cũng đoán ra như thế khiến tâm trạng của Đào Diệp càng buồn bực, nếu sinh hoạt cũng đơn giản thế thì tốt rồi.

Vô cùng đơn giản mà đi đến bước tiếp theo, sau đó nhận được một kết quả vui vẻ hạnh phúc.

“Vậy đừng nói chuyện với em nữa, nhìn đến anh là bực mình rồi.” Đào Diệp chúc anh ngủ ngon, sau đó đóng video.

Đào Diệp đương nhiên dám làm mấy việc này, sợ gì mà không dám chứ. Chỉ sợ nhất loại cảm giác không gần không xa, khiến người ta đẩy không ra cũng kéo không được, hụt hẫng đến cùng cực.

Rất nhanh Thạch Cẩm Hành đã gọi điện thoại qua.

Đào Diệp nghe máy: “Anh muốn nói cái gì?”

Thạch Cẩm Hành nói: “Không phải chỉ có mình em như vậy, lòng tôi cũng rất khó chịu.” Từ lúc rời đi buổi sáng cho tới bây giờ, cái cảm giác quên bẵng và mất mát kia vẫn luôn theo anh cả ngày.

“.....” Đào Diệp không vì thế mà vui, ngược lại mũi hơi tê một chút.

Vậy về sau em sống như thế nào đây?

63. Chương 63: Không Tên

EDIT: EN

“Tại sao không nói nữa?” Thạch Cẩm Hành đợi không được tiếng trả lời của Đào Diệp, nghĩ rằng cậu còn chưa chịu nghe lời giải thích của mình, nên bổ sung thêm mà nói: “Chờ lần du lịch sau tôi sẽ mang em theo.”

Hoạt động gia đình như thế, vĩnh viễn không có cách nào mang Đào Diệp theo.

“Sau đó thì sao?” Đào Diệp hỏi lại anh: “Thạch Cẩm Hành, bây giờ em đang rất khó chịu, cảm giác này thật xấu.” Một người trước kia vốn rất độc lập, đột nhiên trở nên không giống chính mình, trở nên yếu ớt hơn lúc bình thường, ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình đang ra vẻ

“Ừ.” Thạch Cẩm Hành không muốn cười, nhưng vì anh muốn không khí vui vẻ hơn chút, nên cười.

“Sao anh còn vui được thế, ngày thường em không thấy anh vui như vậy nha.” Nghĩ đến ngày thường anh cứ như hũ nút, cả ngày cũng không thém cười tiếng nào, Đào Diệp liền giận sôi máu, nói: “Nếu không thì ngày mai em cũng đi ra ngoài một chút, đi với bạn cùng lớp.”

Thạch Cẩm Hành lập tức bác bỏ quyết định của cậu, nói: “Không được, chờ tôi trở về rồi tính.” Anh không muốn Đào Diệp đi ra ngoài.

“Chờ anh về thì kỳ nghỉ đã kết thúc rồi.” Đào Diệp cũng không phải muốn đi, chẳng qua cậu chỉ nói vậy thôi, nghĩ cái này, nhưng không nhất thiết là phải làm theo.

“Ừ, chờ tôi về rồi nói tiếp.” Thạch Cẩm Hành kiên trì lặp lại ý định của mình: “Lần sau tôi đi cùng em, em muốn đi đâu cũng được.”

Anh thật sự không hy vọng ngay lúc mình đi vắng Đào Diệp lại đi với những người mà mình không quen biết.

Như vậy sẽ không nắm giữ được hành động của cậu, cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Hậu tri hậu giác Đào Diệp mới phát hiện, hình như Thạch Cẩm Hành đang dỗ người thì phải? Thật hiếm thấy nha.

Một người trước kia cả ngày không nói nổi một câu, hôm nay thái độ lại tốt đến mức người ta khó tin được. Nhưng mà Đào Diệp lại rất hưởng thụ, cậu cảm thấy Thạch Cẩm Hành đang từ từ thay đổi, theo một chiều hướng tốt.

“Vậy em sẽ không đi, chờ anh về rồi nói sau.”

“Được.” Thạch Cẩm Hành ở khách sạn cảm lòng không được mà thở dài một hơi, quan tâm còn hơn mức bình thường: “Ăn cơm chiều chưa?”

“Còn chưa ăn.” Tiếng nói băng quơ của Đào Diệp truyền từ trong điện thoại ra lại khiến Thạch Cẩm Hành nhúm mày, anh nói: “Mỗi ngày phải ăn đúng ba bữa.”

“Chuyện này em cũng biết mà, thôi, bây giờ em đi gọi cơm.” Đào Diệp không muốn cãi nhau với anh, như vậy sẽ không vui vẻ gì: “Hôm nay nhớ anh đến phát hoảng.” Chỉ có một mình, cho nên ngay cả cơm nước cũng không muốn ăn uống.

“Từ lúc nào yêu tôi đến vậy thế.”

“Không biết.”

Câu trả lời hết như đang đùa nhau khiến không khí giữa hai bên trở nên tự nhiên hơn. Bởi vì vẫn luôn như vậy, một là cả hai đều rụt rè không nói, hai là nói toạc đến mức không để ý gì luôn.

Chưa bao giờ ngồi lại nói chuyện thật tốt với nhau, ví dụ như mấy câu “tôi muốn ở cùng anh/em cả đời” hay gì đó.

“Tôi sẽ trở về nhanh thôi.”

Cách khoảng cách xa như vậy, mặc kệ cảm xúc trong lòng sôi trào như thế nào, cũng kko thể nào hóa thành một cái ôm an ủi trong hiện thực. Chỉ có thể nói một câu “tôi sẽ trở về nhanh thôi”.

“Ừm, cúp máy nha?” Hệt như không biết nên nói gì tiếp, chỉ biết mình càng cảm thấy cô đơn, muốn anh xuất hiện trước mắt mình ngay lập tức.

“Đừng cúp, chừng nào em gọi cơm xong hả cúp máy.” Tuy rằng không thấy được người, nhưng nghe một chút âm thanh cũng tốt.

“Vậy thì nói..... ngày mai anh đi đâu chơi thế?”

“Được.” Huych toẹt hết bản kế hoạch mà cha mình vạch ra, Thạch Cẩm Hành nói cẩn thận đầy chi tiết, mỗi lần nói xong mỗi chỗ và mỗi trò chơi sắp đi đều nói thêm: “Lần sau tôi sẽ mang em theo.”

“Đêm nay anh thật dịu dàng.” Đào Diệp ôm di động ngồi cười, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái không ít.

Cái loại cảm giác rất muốn này, lại bị một loại cảm giác khác chiếm cứ.

“Tôi cũng thích em như vậy.” Bởi vì quá nhớ mà tức giận, điều này càng khiến Thạch Cẩm Hành muốn bên đến ngay bên cậu, ôm cậu thật chặt

“Sao thế?” Đào Diệp tò mò, cách một khoảng cách nhất định, đối phương lại càng thích nói chuyện.

“Em không biết giờ tôi đang cảm giác gì đâu, có nói em cũng không biết.” Bởi vì hai người vẫn luôn khác biệt, Thạch Cẩm Hành muốn người mình luôn chiều cố ý lại mình.

Cho nên hẳn mới nghĩ, nếu Đào Diệp cứ như thế mà không rời đi thì tốt rồi.

“Anh không nói thì em sẽ không biết.”

“Ừ.” Một lúc lâu sau, Thạch Cẩm Hành nói: “Bây giờ em còn rất nhớ tôi không?”

“Vẫn đang rất nhớ.” Đào Diệp nhắm mắt lại, dùng đưa trên ghế.

Đúng vậy, rất nhớ rất nhớ, thật ra hạt giống tình yêu đã nảy mầm rất sớm, chỉ là hôm nay mới nở hoa đột ngột.

“A Hành càng lớn càng giống ba ba của nó.”

Dáng người Thạch Cẩm Hành cao gầy, hôm nay lại mặc một bộ quần áo nhạt màu nhẹ nhàng, trong tay lại nắm tay một cô bé nhỏ non mềm. Lúc một lớn một nhỏ đứng chờ người lớn đến, đã khiến một cô gái trẻ tuổi đứng bên cạnh chú ý.

Anh lớn lên rất xuất sắc, là người đáng chú ý nhất của lứa tuổi này trong gia tộc.

Chính là vì mọi người đều nhân nhượng anh, nên anh cũng là một người bị chiều hư nhất.

Kỳ thật mỗi năm khi đi du lịch cùng gia tộc, Thạch Cẩm rất không kiên nhẫn. Dọc trên đường đi anh luôn tập trung làm chuyện mình nên làm, ví dụ như cầm hành lý giúp người lớn, trông con giùm dì hay giúp mọi người mua chút đồ vật.

Biểu tình trên mặt vẫn luôn là bình tĩnh, vô luận đang làm gì cũng chỉ có một biểu tình như vậy.

“Anh A Hành, anh không vui hử? Tại sao lại không vui?” Bé con đợi đến chán, ngẩng đầu lên nói chuyện phiếm với anh họ.

Nhưng mà chênh lệch tuổi giữa bé và anh họ cũng quá xa, hai người vẫn luôn không thân thiện gì nhiều, em họ cũng rất tuyệt vọng.

Anh không hứng thú chút nào với búp bê Barbie, cũng không thích kem luôn: “Vậy anh thích gì thế?”

“.....” Rũ mắt nhìn đôi mắt to tròn của em họ, Thạch Cẩm Hành cũng rất tuyệt vọng, cô bé này luôn nói chuyện với mình về mấy trò trẻ con: “Không thích gì cả.”

“Vậy tại sao anh lại xụ mặt?”

“Em đừng nghĩ nhiều, không cười và xụ mặt là hai chuyện khác nhau.”

“Không cười là xụ mặt, xụ mặt là không đẹp!” Bé con chớp chớp mắt nhìn.

“À.” Sát thủ nói chuyện phiếm Thạch Cẩm Hành đã online.:)))

Thạch Cẩm Hành có thể nhìn thấy mẹ và dì từ trong cửa kính của cửa hàng miễn thuế gần đó, trong đó một người lắc đầu: “Tuy lớn lên giống ba ba nó, nhưng tính cách lại không giống.”

Dì nói: “Có tìm người xem mắt không?”

“Nào dám, đây cũng không phải tật xấu gì.” Chương Quân Huệ hạ giọng, nói với chị của mình: “Em nghĩ nó có bạn gái rồi.”

“Vây là tốt rồi, chị nghĩ chuyện có bạn gái còn sẽ hiệu quả hơn mấy lời khuyên của các em.” Dì vỗ vỗ mu bàn tay của em gái, nói: “Bất quá em đừng sốt ruột quá, chờ chúng ổn định rồi hẵng hỏi thăm rồi gặp mặt với cô bé đó.”

“Em biết.”

Chương Quân Huệ gật gật đầu, nhớ tới mấy năm đặc biệt nghiêm trọng kia của Thạch Cẩm Hành khi còn nhỏ, bác sĩ nói đây không hoàn toàn là bệnh tự kỷ, trước mắt còn không thể phân loại một cách chuẩn xác được, có thể chờ lúc anh lớn rồi hỏi thăm mới xác định.

Bởi vì không thể chuẩn đoán chính xác, bác sĩ đã khuyên họ giao lưu với nhau nhiều hơn, hoạt động gần gũi với nhau nhiều chút. Nhưng sau khi anh trưởng thành, tình huống lại vẫn như cũ. Không muốn giao lưu, không ai biết anh đang nghĩ gì, ngay cả cha mẹ cũng không phải là đối tượng trong lòng anh. Cảm giác hệt như, mỗi người đều không chiếm được sự tán thành của anh, tình cảm gia đình rất nhạt nhòa.

“Cũng trách trước kia tụi em bận quá, không làm tốt nghĩa vụ của người cha người mẹ.” Lúc nhỏ thì đưa con trai cho bảo mẫu chăm sóc, sau lớn hơn chút lại không cần cha mẹ.

“Ai nha, nhà người khác cũng như thế, các em cũng đừng tự trách, về sau quan tâm nó nhiều hơn là được.” Lúc lớn dì mới có một cô con gái, lúc trước không muốn sinh con, nay lại ngập tràn tình yêu đối với con gái.

Thấy cháu trai như vậy, cũng có chút trách cứ em gái, bất quá đây đều là chuyện quá khứ, hiện tại có trách tội cũng vô dụng.

“Thôi, đi tính tiền.”

Sau khi hai chị em tính tiền, thì trở về bên cạnh bọn nhỏ.

Bé con buông tay anh họ lạnh lùng, bổ nhào vào ngực của mẹ mình mà làm nũng.

“Ma ma, ma ma, tại sao cả ngày nay anh họ đều không vui vậy.” Đương nhiên bé biết mấy câu sau nên nói nhỏ với mẹ thôi.

“Ma ma cũng không biết nữa, tại sao con không hỏi anh họ con nha”

“Con mới không muốn hỏi.” Hỏi cũng không nói, bé con bĩu môi, dọc đường đều luôn oán hận chuyện anh họ không nói chuyện với mình.

Ngẫu nhiên Thạch Cẩm Hành cũng nghe được sự lên án của em họ, thế nhưng cũng chỉ cười nhạt cho qua, trong lòng không để ý chút nào.

“Nói mấy câu với mẹ đi?” Chương Quân Huệ đi đến bên người anh, đưa cho anh một chai nước khoáng.

“Cảm ơn.” Nhận lấy chai nước, anh nhìn thoáng qua người phụ nữ kế bên, chờ bà nói chuyện.

“Cảm thấy rất miễn cưỡng sao? Ở chung với người nhà, có phải con không cảm thấy chút ảm áp nào không?”

“Không.” Đương nhiên là có cảm tình, chỉ là lại nhiều hơn mấy phần trách nhiệm. Thạch Cẩm Hành luôn thực hiện nghĩa vụ của một người con theo ý nghĩ của bản thân, đem hết khả năng mà mình làm được đưa hết cho bọn họ.

“Vây thì con nghĩ gia đình là gì?”

“Tại sao lại hỏi mấy câu này?” Thạch Cẩm Hành hơi chau mày, mặt anh lộ vẻ ra một chút kháng cự mà khó hiểu.

“Muốn nói chuyện với con một chút, sao vậy? Không muốn nói chuyện với mẹ sao?” Chương Quân Huệ cảm thấy y trong một phạm vi nhất định thì con trai mình sẽ rất ngoan, nhưng vẫn luôn có loại cảm giác không thể đến gần được.

“.....” Thạch Cẩm Hành nhếch miệng, đúng thật là không muốn, từ trước đến nay anh luôn rất ghét chuyện mình bị tò mò thăm hỏi.

“Tuổi càng lớn liền càng cảm thấy nhà của chúng ta thiếu mất tiếng cười.” Chương Quân Huệ dùng ngữ khí như nói đùa: “Có lẽ về sau khi con kết hôn sẽ thay đổi một chút.”

Chờ khi trong nhà có nhiều bé con, thì sẽ không giống trước nữa.

“Con sẽ không kết hôn với những người phụ nữ kia.” Thạch Cẩm Hành cho Chương Quân Huệ một kinh hách, nói: “Người con thích bây giờ không phải con gái.”

“Nói cách khác bây giờ con có người yêu thích?” Chương Quân Huệ đề xuống sự khó hiểu và kinh ngạc, tận lực nói mở: “Như vậy có thể nói cho mẹ biết, tại sao con lại thích người kia không? Có muốn gì không?”

Mấy vấn đề này quá bén nhọn, bà không ôm hy vọng nhận được câu trả lời.

“Bởi vì khi ở chung rất hợp.” Thạch Cẩm Hành lại trả lời bà, nhìn sâu xa về phía trước, tựa hồ như muốn xuyên qua đường chân trời: “Đây là lần đầu tiên con thích người khác, nhưng người đó lại là nam, lúc đầu con còn nghĩ đó là một cô gái.”

“Lớn lên rất giống con gái hả?” Chương Quân Huệ cũng ép một hơi sâu, trên mặt lại rất bình tĩnh.

“Không phải, chơi game mới gặp nhau, cậu ấy chơi nick nữ.”

Nghe xong tự thuật của con trai, Chương Quân Huệ gật gật đầu, thì ra là yêu đương qua mạng, này thật theo thời: “Rồi sau đó thì sao?”

Đợi một hồi không nghe được thanh âm của con trai, nghiêng đầu mới thấy, trên mặt con mình lại xuất hiện mấy phần nghiêm túc, hết như đang suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm trọng.

“Sau lại hẹn cậu ta ra gặp mặt, lúc biết là nam con nói với cậu ấy là không thích nam.”

“Như vậy sao.” Chương Quân Huệ thở dài nhẹ nhõm một hơi, không thích thì tốt. May mắn lúc này bà đã ép lại cơn giận, không cãi nhau với con trai.

Chuyện đồng tính này có chút nghiêm trọng, con trai nhà mình lại là con một. Nếu nói thật, vậy thật là một đả kích lớn.

”Những chỉ qua một buổi tối, còn lại hẹn cậu ấy lần nữa, nói muốn ở cùng cậu ấy. Thạch Cẩm Hành lâm vào hồi ức, khóe miệng nhếch lên.

“.....” Ma ma rất tuyệt vọng.

“Cậu ấy cũng không thích con, qua một tháng liền chia tay.” Nhớ tới đoạn ký ức buồn bã, khóe miệng lại ép xuống.

“.....” Ma ma đã sống lại.

“Nửa tháng sau, cậu ấy tìm con muốn hợp lại, chúng con lại ở bên nhau.” Tối đây có chút ngọt ngào, rốt cuộc đối phương cũng chủ động.

Chương Quân Huệ nói: “Bây giờ con cứ nói cho mẹ, tình huống của tụi con ra sao rồi?” Có thể nói hết trong một lần không? Bà thiết không chịu nổi mấy cơn sốc đến đến đi đi được nữa nha.

:))) Tội ma ma ghê

64. Chương 64: Không Tên

EDIT: EN

Lúc này Thạch Cẩm Hành mới để ý đến biểu tình của mẹ anh, nhưng mà cũng không giấu diếm gì: “Này giờ tụi con đang ở bên nhau.” Nhân lúc trước khi Chương Quân Huệ còn chưa kịp nói gì, anh lại nói tiếp: “Con chia sẻ chuyện này là vì con tin rằng, mọi người sẽ tôn trọng lựa chọn của con.”

Câu cuối nói ra khiến Chương Quân Huệ không biết nói gì hơn, hơn nữa trong lòng lại cảm thấy ê ẩm: “Con nói không sai, chỉ cần con thật sự thích, chúng ta sẽ không thay đổi ý định của con.”

Việc cơ bản nhất của người làm cha mẹ chính là tôn trọng con cái mình: “Mẹ và ba ba của con đều là người có giáo dục cao mà.”

“Con biết, cho nên con mới dám nói.” Biểu tình của Thạch Cẩm Hành vô cùng bình tĩnh, hết như việc mẹ anh chấp nhận là một việc hiển nhiên, anh chính là loại người như vậy.

“Cha mẹ của đối phương có biết không? Trong nhà họ có mấy đứa con?” Trong lòng Chương Quân Huệ nghĩ, gia đình mình có thể tiếp nhận chuyện này, thế nhưng còn đối phương thì sao?

“Con không rõ lắm.”

“Ngay cả việc nhà người ta có mấy con con cũng không biết sao?”

“Ừm.....” Bởi vì thường ngày rất ít trao đổi nha.

Mẹ Thạch bắt đầu lo lắng phương diện sinh hoạt tình cảm của con trai mình và người kia: “VẬY CÓ ẢNH CHỤP KHÔNG, CHO MẸ NHÌN MỘT CHÚT.” Bà thật sự có chút tò mò, người như thế nào mới có thể nảy sinh tình cảm với Thạch Cẩm Hành con mình chứ.

“Không có.” Thạch Cẩm Hành mím môi, đột nhiên phát hiện mình biết rất ít về chuyện của Đào Diệp, thậm chí ngay cả ảnh chụp cũng không có.

“Hai người các con có thật là người yêu không đấy?”

Tiếp nhận ánh mắt đầy hoài nghi của mẹ, tâm trạng Thạch Cẩm Hành biến đổi, vội vàng móc điện thoại ra khỏi túi, gửi cho Đào Diệp một tin nhắn.

“Gửi một bức ảnh của em lại đi.”

Lúc này Đào Diệp đang đi chợ, cậu đang rất nhàm chán nên muốn học nấu ăn để giết thời gian.

Lúc gỏi xỏm lựa cà rốt bên một sạp hàng ngay vỉa hè thì di động để trong túi đột nhiên rung lên một chút, cậu lấy ra liền nhìn thấy tin nhắn của Thạch Cẩm Hành: “Làm gì thế, nhớ em sao?”

Lật đến tấm hình mà Béó vô tình chụp được lúc ở trường, nhấn chọn rồi gửi qua cho đối phương.

Cao cao gầy gầy, trắng nõn sạch sẽ, biểu tình nghiêm túc đứng im tại chỗ. Ánh sáng buổi sớm chiếu lên người, khiến gương mặt vốn không sáng lại tươi tỉnh hẳn ra.

“Bao nhiêu tuổi?” Phản ứng đầu tiên của mẹ Thạch chính là, đứa nhỏ này có thành niên chưa đây?

“21.” Thạch Cẩm Hành đưa cho mẹ mình liếc xem, xong lại thu điện thoại vào.

Thế nhưng lại bị mẹ mình giật lại: “Mẹ nhìn một chút.....” Thế nhưng hành động lại không giống việc làm, vừa cầm được di động liền chạy đi lại bên cạnh dì của Thạch Cẩm Hành: “Mẹ của Mạnh Mạnh, chị xem nè!”

“Xem gì thế?” Dì vừa ôm con gái vừa quay đầu lại.

“Xem đối tượng của Cẩm Hành nhà ta này.” Xem biểu tình hưng phấn của mẹ Thạch, giống hết như người vừa mới sốc lên sốc xuống không phải là bà.

Là ai nói nếu con trai là người đồng tính sẽ vô cùng đả kích hả, khẳng định không phải bà nha.

“Nha.....” Dì cầm lấy điện thoại để nhìn cho kỹ, càng nhìn càng hồ đồ: “Huệ a, đây là con trai mà.”

“Nó đang quen với một cậu trai, vất vả lắm mới nói với em đấy.” Đây mới là mấu chốt khiến mẹ Thạch vô cùng cảm động, rốt cuộc cũng có thể tham gia vào sinh hoạt tình cảm của con trai mình rồi.

“Tương lai thì sao sinh con để cái được?” Cái gì đi cũng không lo, bà chỉ lo lúc về già cháu mình sẽ không có ai chăm sóc.

“Nhận nuôi cũng được mà, thụ tinh trong ống nghiệm cũng ổn, dù sao không quan trọng.” Trong lòng Chương Quân rồi nhất ở chỗ: “Em nên nói gì với ba nó đây?”

Hôm nay đi mua đồ, ba ba Thạch Cẩm Hành không có đi cùng.

“Có khả năng em rể sẽ không chấp nhận được, em giúp tụi nó giấu giếm một chút.” Di đề nghị.

“Em cũng nghĩ vậy.”

Không dám mạo hiểm như thế, Chương Quân trả di động lại cho con trai, thuận tiện dặn dò: “Con đừng có nhắc với ba con, có thể ông ấy sẽ không hiểu được.”

Tuy rằng ba ba Thạch Cẩm Hành cũng là người có học vấn cao, nhưng vẫn không thể xác định, lẽ đâu ông không chấp nhận, thế thì người chịu chịu tội vẫn là mấy đứa nhỏ.

“Ừm.” Thái độ của Thạch Cẩm Hành vẫn rất dừng dừng, anh chưa bao giờ cảm thấy cha mẹ mình sẽ can thiệp được đời sống tình cảm của bản thân mình.

Trước giờ anh không chịu dẫn Đào Diệp tới trước mặt cha mẹ mình là vì nếu làm vậy có thể cậu sẽ chịu ủy khuất.

“Cơ mà đứa nhỏ kia..... Tên gì thế?” Chương Quân Huệ hỏi luôn một lần: “Mới 21 tuổi thì chắc còn đi học ha? Trường học nào vậy? Là người nơi nào?”

“Tên Đào Diệp.” Thạch Cẩm Hành nói tên, còn lại không muốn nói: “Mẹ, mẹ đừng tìm hiểu nhiều thế.”

“Như vậy sao được, con đưa điện thoại cho mẹ, nếu rảnh mẹ sẽ tìm đứa bé kia tâm sự, thuận tiện gửi lời giùm mẹ, nói mẹ đã biết đứa nhỏ kia, không phản đối chuyện của hai con, phải nói cho tốt đấy nhé.” Chương Quân Huệ sợ tình cảm của người trẻ tuổi không lâu dài, cũng không đủ chín chắn.

Kết bạn xong động một chút liền chia tay.

Hệt như Cẩm Hành nhà họ, chẳng phải chia chia hợp hợp đến tận mấy lần sao?

“Có thể sao?” Đương nhiên Thạch Cẩm Hành không muốn đưa di động cho bà.

“Con có tin dù con không nói mẹ cũng tra được hay không?” Chương Quân Huệ sửa lại thành uy hiếp.

“Nếu có năng lực lớn như vậy thì cứ tra đi.” Thạch Cẩm Hành không chịu uy hiếp.

Mẹ Thạch bị sắc một cái, thế nhưng lại không chút bực bội nào, bà cảm thấy rất mới mẻ. Nguyên lai Thạch Cẩm Hành cũng có tính tình, cũng nói mấy lời tàn nhẫn thế với người chung quanh.

“Ha hã, vậy con cứ chờ đi.”

Tối hôm đấy lại nói chuyện điện thoại với Đào Diệp, Thạch Cẩm Hành nói cho cậu một câu: “Nếu có một số điện thoại có đuôi 3668 gọi tới cho em, thì em cứ tắt máy. Nếu có tài khoản WeChat tên chương Nhị Nha muốn kết bạn thì cũng đừng đồng ý.”

“.....” Đào Diệp nghe không hiểu gì hết, bất quá thần kinh của cậu trước giờ luôn rất miễn cảm “Làm sao vậy? Số điện thoại này có vấn đề hay sao?”

“Người đó là mẹ anh.”

Loảng xoảng một tiếng, ly nước Đào Diệp bị cậu ném xuống đất.

Nước sôi vừa mới rót vương đầy sàn, có một giọt bắn tới mắt cá chân của Đào Diệp, da chỗ đó đỏ ngay tức khắc, sau đó lấy tốc độ mà mắt thường thấy được mà nổi lên vài bọt nước ư.

“Làm sao vậy?” Thạch Cẩm Hành sốt ruột hỏi một câu.

Đào Diệp không có trả lời anh, đặt di động qua một bên, sau đó bước ra khỏi phòng để lấy chổi và cây lau nhà dọn dẹp mảnh vỡ và nước trên sàn.

“Đào Diệp, Đào Diệp?” Thạch Cẩm Hành gọi vài tiếng, thế nhưng vẫn không nghe tiếng trả lời.

Khoảng mười phút sau, Đào Diệp mới cầm di động để nói chuyện tiếp: “A lô, còn ở không?”

Thạch Cẩm Hành vẫn luôn ở, nghe vậy liền hỏi: “Vừa rồi bị sao vậy?” Tim anh còn đang đập rất nhanh, suýt chút nữa đã gọi điện cho Đồng Thiếu Khinh, nói cậu ta chạy qua xem Đào Diệp như thế nào rồi.

“Ừm, có chút ngoài ý muốn, để ly rơi vỡ rồi.”

“Là ly anh mua cho em?” Lúc trước Thạch Cẩm Hành có mua một cặp ly, đến nay vẫn chưa dùng được bao lâu.

“Đúng vậy..... Thực xin lỗi, cái ly đẹp như thế.” Lúc Đào Diệp quét mảnh vỡ, cậu đau lòng đến không thể thở được.

“Tại sao lại để ly rơi thế? Có bị thương không?” Thạch Cẩm Hành hơi chau mày, ngón tay cầm điện thoại nắm chặt lại.

“Trượt tay, không bị thương.” Rũ mắt nhìn bọt nước trên mắt cá chân của mình, Đào Diệp cũng không nói đến nó.

“Ừm, không sao, bên đây anh lại mua một đôi rồi mang về cho.” Thạch Cẩm Hành nghĩ một chút, dứt khoát nói: “Anh sẽ về trước hai ngày.”

“Như thế có được không?” Trái tim của Đào Diệp nhảy lên thành thịch, từ nãy đến giờ vẫn chưa bình tĩnh được, lúc này lại nghe thấy Thạch Cẩm Hành nhắc tới mấy thứ liên quan, tim cậu liền nhảy lên liên tục, có cảm giác như không thể thở nổi: “Thôi, anh vẫn không nên về sớm thế, bởi người nhà lau một chút đi.”

“Không cần, bọn họ tự chơi cũng vui mà.”

“Vậy anh về đây đi.” Suy xét một lát, Đào Diệp lại nhả ra, kỳ thật bây giờ cậu rất mâu thuẫn.

Muốn Thạch Cẩm Hành sinh hoạt như bình thường, để tránh gia tăng cơ hội bị phát hiện, nhưng lại chờ mong Thạch Cẩm Hành chạy về bên mình thật nhanh, để cho mình an tâm chút.

“Tại sao con muốn về sớm vậy?”

“Ừm, có chút việc.”

Trả lời cha Thạch xong, Thạch Cẩm Hành và mẹ trao đổi nhau một ánh nhìn như hiểu rõ.

“Được rồi, vậy về đi, tự mình an bài cho tốt vào.” Ba Thạch gật gù đầu, ông không muốn can thiệp vào hành trình của con trai mình.

Chương Quân Huệ đi theo sau bước chân con trai, theo tới thang máy xong, lại leo dèo vào phòng của anh..... Tuy bị nhìn bằng cặp mắt đầy cảnh giác, thế nhưng bà không chút sợ hãi mà đưa ra một chiếc hộp:

“Mua ở cửa hàng miễn thuế, lấy làm quà cho bạn trai con đi.”

Thế mà Thạch Cẩm Hành lại thu thật, vừa mở ra liền nhìn thấy, là một chiếc lắc tay kiểu nữ..... Xong liền đánh ánh mắt có chút hung ác về hướng mẹ mình.

“Mẹ cứ nghĩ con quen bạn gái.” Đột nhiên lại biến thành bạn trai, ma ma cũng rất tuyệt vọng mà.

“Thôi, cổ tay em ấy cũng nhỏ.” Nhìn nhìn một chút rồi cất vào.

Ngày hôm sau Thạch Cẩm Hành liền bay về nước, gọi điện cho Đồng Thiếu Khinh, nói anh lại sân bay đón..... Sau đó tên hư hỏng kia lại đến tòa nhà của anh, rước luôn Đào Diệp để cùng đi đến sân bay đón người.

“Gần đây sao rồi? Ở chung với A có vui không?”

Sau khi Đồng Thiếu Khinh đỗ xe ở một vị trí dễ trông thấy thì bước xuống xe, cả người dựa vào xe rồi mới bỏ kính xuống.

“Vẫn ỏn.” Đào Diệp đi đến bên cạnh đứng song song với anh, tư thế có chút lười biếng.

Từ đầu đến chân đều mang bộ dạng học sinh, hơi thở thanh xuân đậm đặc, mỗi lần nhìn bộ dạng cậu như vậy, Đồng Thiếu Khinh liền cảm thấy bản thân hình như già rồi.

“Tại sao em luôn thích kiểu ăn mặc ấu trĩ này thế, hả?” Ngắm một lần từ dưới giày dọc lên trên, thật không thể không nghi ngờ rằng có phải Thạch Cẩm Hành có cái đam mê đặc biệt nào không, không thì sao có thể hạ miệng với bộ dạng kia được chứ, ha ha ha.

“Ấu trĩ chỗ nào chứ, cái này gọi là thanh xuân.” Thật ra Đào Diệp cũng tự biết, thế nhưng chẳng qua do cậu không muốn lớn lên mà thôi.

“Em lợi hại.” Đồng Thiếu Khinh dựng ngón cái về phía cậu, sau đó thì nhận cuộc gọi của Thạch Cẩm Hành: “Đang ở đâu thế? Chúng ta ở chỗ này, nhìn thấy tớ không, tớ đang ở cùng Đào Diệp.”

Sau khi Thạch Cẩm Hành thấy được bọn họ liền bước thẳng đến chỗ này.

Quay đầu mắt đối mắt với anh, Đào Diệp đứng thẳng người, lộ ra một nụ cười nhạt.

Tuy rằng rất vui khi nhìn thấy Thạch Cẩm Hành, nhưng mà bọn họ cũng rất phá không khí nha, luôn rụt rè vào những lúc không cần rụt rè.

“Lên xe đi.” Thạch Cẩm Hành đi đến trước mặt, như thế này càng rụt rè hơn.

Mang hành lý của mình lên xe, cũng không giúp Đào Diệp cửa xe hay gì

Vốn dĩ trời sinh mệnh của anh nói rằng sẽ luôn cô độc, chẳng qua cứ như giẫm phải vận c”t chó ấy, vừa hơn hai mươi đã có đối tượng rồi.

“Chơi vui không?” Đào Diệp đi qua bên hông rồi ngồi vào, hai người đều ngồi ở phía sau.

Cậu không nghĩ gì mà chờ người kia trả lời, đột nhiên bị người túm cổ, sau đó hai cánh môi lại đè ép lên, mút lấy.

“Dựa.....” Đồng Thiếu Khinh hấy rõ hành động của hai người từ kính chiếu, nên cấp tốc liếc mắt qua chỗ khác, để tránh “lỗ kim dài”.

65. Chương 65: Không Tên

EDIT: EN

Cái hoàn cảnh đang ở trên xe mà còn bị cường hôn này dọa Đào Diệp nhảy dựng, sau đó nhớ tới cái bóng đèn thiệt bự tên Đồng Thiếu Khinh vẫn đang tồn tại khiến mặt cậu đùng một cái đỏ rực!

Làm cái quỷ gì thế này?

Muốn đẩy đối phương ra, thế nhưng lại bị hôn sâu hơn, môi lưỡi dây dưa, căn bản không thể tách ra được.

Chờ đối phương cuối cùng cũng hôn đủ, Đào Diệp mới vội vàng đẩy anh ra, tự mình ngồi vào ghế, trốn tránh anh: “Anh uống lộn thuốc hả?”

Thạch Cẩm Hành toàn thân đầy nhớ nhung nghe câu này cứ như bị hắt nước lạnh vào. Nhìn thấy biểu tình khó hiểu của Đào Diệp, anh cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa nên cũng ngồi xuống mà đối hờn.

Không phải nói rất nhớ sao?

Vội về rồi hôn cậu, thế nhưng lại bị lạnh nhạt.

“Gì thế?” Nhận lấy chiếc hộp bị nhét vào tay, Đào Diệp tò mò nâng lên, chẳng lẽ là quà mà Thạch Cẩm Hành đi du lịch rồi mang về cho mình?

Không thể không nói trong lòng rất cảm động, bất quá vừa mở ra liền nhìn thấy chiếc lắc tay kiểu nữ, mặt cậu liền đen ngay tức khắc.

Đóng nắp vang lên một tiếng “bang”, muốn vứt chiếc lắc lại cho anh.

“Mẹ anh đưa cho em làm quà.”

“Mẹ anh tặng cho anh, hay là mẹ anh muốn đưa cho em?” Đào Diệp không rõ, thứ nhất, mẹ của Thạch Cẩm Hành không thể đưa một chiếc lắc tay kiểu nữ cho Thạch Cẩm Hành được, thứ hai, mẹ Thạch Cẩm Hành mẹ lại càng không thể đưa cho mình chiếc lắc tay kiểu nữ kia được.

“Bà tặng cho em.” Nhắc đến hai chữ kiểu nữ: “Bà cứ nghĩ người anh quen là con gái.”

“À.....” Tóm lại là mẹ Thạch Cẩm Hành biết Thạch Cẩm Hành đang yêu đương, cho rằng anh đang quen bạn gái, thế nên mới mua lắc tay rồi đưa cho con trai gọi anh đưa cho người ta..... Trong lòng Đào Diệp vừa căng thẳng vừa phức tạp lại khó chịu.

“Về sau mới biết là nam.”

Đào Diệp đầu tiên là sững sốt, sau đó vội vàng cầm lấy hộp trang sức ném anh: “Tại sao không nói rõ hết một lần vậy?” Bộ nói hết trong một lần rất khó sao?

Không biết tại sao bị đánh nên Thạch Cẩm Hành, càng tức giận hơn việc cậu giận anh vô cớ: “Sao nào? Em không vui khi anh về sớm sao?” Không phải chính cậu nói muốn anh về sớm sao?

Rốt cuộc tính của Đào Diệp vẫn mềm hơn, nghe ra Thạch Cẩm Hành không vui thì không sinh sự với anh nữa, ôn tồn nói: “Sau đó thì sao?”

Thấy cậu mềm nhũn xuống, Thạch Cẩm Hành cũng không cứng rắn nữa: “Mẹ anh không phản đối.” Anh vì muốn cho Đào Diệp an tâm, lại nói thêm: “Trước mắt vẫn chưa nói cho cha anh, bất quá việc đó mẹ anh sẽ tính toán.”

Có một người trong 2 người duy trì thì vẫn tốt hơn một chút.

Quả thật Đào Diệp không dám tin tưởng, tại sao mẹ của Thạch Cẩm Hành lại đồng ý, bà có thật là mẹ ruột không đấy?

“Ý tứ của cha mẹ em, chắc hẳn em cũng biết ha?” Thạch Cẩm Hành liếc cậu, không đến nỗi khản trương, nhưng vẫn rất mong chờ đáp án.

“Em là con một, anh nói thử xem?” Đúng thật là trong nhà Đào Diệp có một cô em gái, thế nhưng không khí bên nhà là như thế kia, nơi càng nhỏ thì càng dễ ý đến con trai.

“Cho nên em vẫn muốn kết hôn với phụ nữ?” Thanh âm của Thạch Cẩm Hành giảm xuống mấy độ.

Đồng Thiếu Khinh ngồi ở trước bị dọa nhảy dựng, tại sao hôn hôn một hồi rồi lại đá quá cái chuyện nghiêm túc này chứ, lại còn có xu thế sắp sửa cãi nhau nữa.

“Ê ê, đi trước ăn cơm ha, mấy chuyện này nên bàn bạc sau thật kỹ đi ha? Bây giờ có nói cũng không giải quyết được vấn đề đâu.” Đại Vĩ Ba Lang đau lòng đồ đệ của mình, bởi vì trong mắt anh đều thấy Thạch Cẩm Hành cường thế hơn hẳn.

“.....” Đào Diệp rất muốn nói với anh, anh không kết hôn với phụ nữ em cũng sẽ không kết hôn.

Chỉ cần Thạch Cẩm Hành nghiêm túc cùng cậu, cho dù áp lực cỡ nào cậu cũng sẽ sống cùng với Thạch Cẩm Hành.

Thế nhưng dù giờ hai người vẫn đang ở bên nhau, ngày ngày trôi qua cũng rất hòa hợp, thế nhưng cậu vẫn không chút tin tưởng nào.

“Tại sao không nói gì thế? Không phải lúc gọi điện thoại nói rất nhiều sao?” Thạch Cẩm Hành lại có một loại cảm giác, lúc không thấy mặt Đào Diệp thì luôn ý lại anh, thế nhưng lúc gặp lại rất cứng rắn.

“Được được, nói gì chứ, muốn nói chuyện riêng tư, thì chờ hai người về nhà rồi đóng cửa bảo nhau.” Đồng Thiệu Khinh thật không nghĩ đến, lúc mình không ở cạnh thì Thạch Cẩn Hành có thể khi dễ Đào Diệp đến mức nào nữa.

Anh cảm thấy cuộc sống hằng ngày của Đào Diệp rất khó khăn, canh em của mình thật là làm bậy.

“Ừm.” Đào Diệp nhỏ giọng trả lời, muốn để lại chút mặt mũi cho Đồng Thiệu Khinh.

Còn Thạch Cẩn Hành, không phải không sợ anh, thế nhưng lại không muốn quan tâm đến.

Thật ra thường ngày cũng không khó khăn gì, chỉ có người trong cuộc mới biết ai trên cơ dưới thế, cái tên Đồng Thiệu Khinh chưa bao giờ yêu đương này sao có thể biết được chứ.

Trong lúc ăn cơm, lúc mà Đào Diệp đi toilet, Đồng Thiệu Khinh vừa hút thuốc vừa dạy bảo: “A Hành, mệt tui còn nói cậu tính tình rất tốt trước mặt Đào Diệp, tui xem tính khí cậu hình như càng ngày càng tăng nha.”

Mỗi lần ở bên nhau đều thấy cậu ta khi dễ Đào Diệp.

“Cậu không hiểu.” Thạch Cẩn Hành không giải thích được, cũng không muốn giải thích.

“Tui không hiểu cái rắc ấy, nếu cậu thích em ấy thật, thì nên đối tốt với người ta chút đi.” Tuy rằng Đồng Thiệu Khinh không yêu đương qua, thế nhưng dù không ăn thịt heo cũng biết heo chạy chứ.

Người yêu là để thương, chứ không phải để khi dễ.

“Ý muốn kết hôn của em ắt sẽ không thành hiện thực.” Đột nhiên Thạch Cẩn Hành nói ra, vừa nghe liền cảm thấy anh có chút cố chấp.

Từ trước đến nay cố chấp luôn đại diện cho cực đoan, người cực đoan hoặc nhiều hoặc ít cũng khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

“Người ta cũng chưa nói muốn kết hôn mà.” Đồng Thiệu Khinh khuyên anh: “Cậu dùng cứng không bằng dùng mềm, chỉ cần cậu đối tốt một chút, tớ không tin em ấy không nhìn thấy chỗ tốt của cậu.” Nhưng thông qua cảm nhận của thằng bạn chí cốt là anh, thật sự Thạch Cẩn Hành không thích hợp thành người yêu nha.

“Nói với cậu cũng vô dụng.” Thạch Cẩn Hành nhú nhú mày, có chút nghiền ngẫm với lời nói của bản thân.

Người bên cạnh cũng rời khá lâu, đôi mắt liên tiếp nhìn về hướng toilet.

“Em ấy còn có thể chạy sao?” Trong lòng Đồng Thiệu bi ai thay cho Đào Diệp, đây là xui tám đời mới bị Thạch Cẩn Hành coi trọng nha.

Một chốc sau Đào Diệp cũng ra tới, lại ngồi xuống bên cạnh Thạch Cẩn Hành: “Hai anh không ăn hả?” Trên bàn còn rất nhiều đồ ăn, vừa nóng hổi vừa thơm phức.

Cậu là một người tham ăn, mỗi lần ăn đều ăn đến cùng.

“Em ăn đi.” Thạch Cẩn Hành vừa rời tàn nhẫn, thế nhìn khi nhìn đến cậu lại không ngăn nổi mà mềm xuống, tự mình gấp thức ăn cho cậu.

“Anh vừa xuống máy bay xong, có phải không muốn ăn uống gì không?”

Không phải Đào Diệp không có chú ý tới khẩu vị không tốt của Thạch Cẩn Hành, nhìn thấy anh gật đầu liền nói: “Ngày hôm qua em có mua chút nguyên liệu nấu ăn ở trung tâm, về sẽ làm chút canh cho anh.”

Còn nhớ rõ lần trước Thạch Cẩn Hành từng oán giận, rằng Đào Diệp có thể vì người khác mà nấu ăn, thế nhưng lại chưa bao giờ vì anh mà xuống bếp.

“Thế nhưng em cũng mới học, có thể nấu không tốt lắm.” Cái việc khoe khoang trước cao thủ nấu nướng này, Đào Diệp cũng cảm thấy ngượng ngùng, thế nhưng nấu cho người mình thích, chỉ cần tâm ý là được.

“Không sao.” Bị dỗi đôi câu, trong lòng Thạch Cẩn Hành liền thoải mái dễ chịu, đột nhiên cảm thấy chính mình trách oan Đào Diệp:

“Em còn muốn ăn gì nữa không, nhiều đây đủ chưa?”

Đào Diệp nhìn đầy bàn đồ ăn, gật gật đầu nói: “Đủ rồi đủ rồi, em ăn không hết, các anh cũng ăn đi.”

Thạch Cẩm Hành nhìn cậu ăn đến mức hai má phình ra, cảm thấy mình cũng hơi đói, thế nên cũng ăn cùng.

“.....” Dù sao Đồng Thiệu Khinh cảm thấy, mình là “không trâu bắt chó cày”, thật phí lòng.

Đưa bọn họ về nhà, Đồng Thiệu Khinh phóng đi nhanh như chớp, anh sợ mình mà ở lâu chút thì bản thân cũng muốn đi tìm ai đó để yêu.

“Lúc này anh có hỏi sau này em có kết hôn với phụ nữ không ấy.”

Đào Diệp vào phòng, cúi lưng cởi giày xong, sau đó xoay mình nhìn lại người đàn ông phía sau: “Nếu anh ở cùng em cả đời, em sẽ không kết hôn.”

Cho dù như thế nào, thậm chí bị người cười nhạo cũng thế.

Nếu Thạch Cẩm Hành dám cười cậu rằng cậu không có tư cách nhắc đến chuyện cả đời, cậu sẽ lấy giày tát vào mặt đôi phương ngay lập tức, sau đó sẽ dọn đồ đi.

“Cả đời?” Ánh mắt Thạch Cẩm Hành khóa chặt cậu, mặc kệ tâm tình phập phồng như thế nào, thế nhưng mặt vẫn rất bình tĩnh: “Được, em không kết hôn anh sẽ cùng em.”

“Ừm, em sẽ không kết hôn.” Đào Diệp xoay người đi tắm, thế nhưng mục đích lại vì tránh đi cnhư xấu hổ này.

Thạch Cẩm Hành không nhìn thấy cậu, cảm thấy cả người không thoải mái, cho nên liền đi theo.

“Ồ.....”

Đêm nay Thạch Cẩm Hành tương đối nhiệt tình, hoặc là nói mỗi lần đều rất nhiệt tình, chỉ là Đào Diệp cảm giác được tâm tình của anh tương đối rung động..... Là bởi vì lời hứa không kết hôn của cậu sao?

Thì ra anh rất để ý nha, kia nếu cậu thổ lộ với anh thì sao?

“Thạch Cẩm Hành, em.....” Cậu cắn cắn bả vai người kia, nói: “Em thích anh.....” (Tui cảm động muốn rớt nước mắt rồi nè QAQ)

Động tác vừa rồi còn đang sinh mãnh, nháy mắt lại xùi xuống..... Kết quả này thật khiến Đào Diệp ngơ ngác, cậu..... cậu không phải cố ý nha.....

“Anh.....” Xuất sớm?

Nơi đó cảm giác càng rõ ràng hơn, hơn nữa cũng đã xùi xuống rồi, Đào Diệp đã nhận được một sự thật, Thạch Cẩm Hành đã xuất sớm.

Nhưng mà mới bắt đầu thôi mà, cơ mà..... cơ mà cũng không sao: “Ày.....” Tình huống này thật không biết nên nói cái gì: “Thạch Cẩm Hành?” Kêu một tiếng nhưng người trên thân mình vẫn không nhúc nhích, cậu có chút chột dạ.

“Em cố ý hả?” Hôm vai truyền đến tiếng chất vắn đầy xấu hổ bực dọc và căm tức của người kia.

“Ha ha ha ha.....” Không có, Đào Diệp không phải cố ý, cậu chỉ theo cảm tính muốn nói tâm tình của mình cho đối phương mà thôi: “Có phải anh quá nhạy cảm rồi không?” Chỉ đơn thuần là tỏ tình thôi mà, thật là không tưởng tượng được.

“.....” Thạch Cẩm Hành rời khỏi người cậu, cúi mặt im lặng một hồi, sau đó đứng dậy đi toilet.

Không phải bị đả kích hồng luôn nha?

Thật ra Đào Diệp có chút lo lắng, khoảng 2 phút sau không thấy anh ra, liền bọc quần áo đi qua gõ cửa:

“Thạch Cẩm Hành, Thạch Cẩm Hành? Anh đang làm gì thế?”

“Đang tắm.” nèm lại hai chữ cho Đào Diệp, vừa nghe liền biết không phải thế, bởi vì trong đó không có tiếng nước.

“Phốc.....” Tưởng tượng đối phương đang ngồi trên nắp bồn tự hồi nhân sinh, Đào Diệp liền nhin không được muốn cười:

“Cho em vào với, em cũng muốn tắm.”

Một lát sau, cửa phòng tắm mở ra, một cánh tay dài vươn tới, giữ chặt lấy Đào Diệp rồi kéo mạnh vào.

Sau đó..... Hai người ở bên trong đó thật lâu, đương nhiên không chỉ tắm rửa đơn giản gì.

Đào Diệp sớm biết thế liền không đi vào, bởi vì Thạch Cẩm Hành hết như đang muốn trả thù hay chứng minh gì đấy mà lặn cậu rất thâm nha..... rất thâm rất thâm.

“Tê.....” Lúc cổ chân trái bị Thạch Cẩm Hành nắm lấy, Đào Diệp liền rên lên một tiếng.

“Làm sao vậy?” Thạch Cẩm Hành hình như phát hiện, cúi đầu xem chỗ mình nắm, đột nhiên nhìn một vệt đỏ ửng, vừa nhìn đã thấy ghê người: “Đây là bị sao vậy?” Anh vội vàng hỏi.

“Bị nước sôi bắn tới, bị nổi bọt nước.” Đào Diệp hừ khí vô lực trả lời, biểu tình nhăn thành cái bánh bao.

Thạch Cẩm Hành nhẹ nhàng buông cậu ra, sau đó đứng lên, đi tìm hòm thuốc y tế.

“Bồng vậy tại sao không băng bó một chút?” Thoa lớp thuốc mỡ mát lạnh lên cho cậu, nhìn thấy bọt nước như muốn vỡ ra, Thạch Cẩm Hành liền cau mày, môi cũng mím thành một đường thẳng.

“Đại khái là vì muốn tự ngược thôi.” Đào Diệp cười khổ, lúc ấy suy nghĩ hỗn độn, thật không còn tâm trạng đi quấn cái chân của mình.

“Anh không thích em như thế.” Cổ chân trắng tuyết bị quấn lên một tầng băng gạc, không biết Đào Diệp có cảm thấy đau hay không, dù sao trong lòng của Thạch Cẩm Hành vừa khó chịu, vừa rầu rĩ.

Ai quờn rà chính tả giúp đi bà con QAQ

66. Chương 66: Không Tên

EDIT: EN

“Em cũng không thích bản thân mình như vậy.” Đào Diệp giật giật cổ chân bị băng bó, mới phát hiện Thạch Cẩm Hành băng bó rất khá, hơn nữa sau khi thoa thuốc mỡ lên cũng không cảm thấy đau, cậu cười chân thành:

“Cảm ơn anh, không nghĩ tới rằng anh còn có kỹ năng này.”

“Ừm.” Thạch Cẩm Hành tức giận mà hừ nhẹ, sau đó thu dọn lại đồ đạc rồi rướn người lên trước, hôn hôn Đào Diệp khoe miệng.

Sau đó cũng không phát sinh cái gì nữa, nếu anh còn muốn kiên trì tiếp tục làm điều gì đó, Đào Diệp chắc chắn sẽ kháng nghị.

“Em rất tò mò, tại sao mẹ anh lại có thể đồng ý cơ chứ?” Đào Diệp nằm nghiêng ở bên cạnh Thạch Cẩm Hành, tuy thân thể của cậu rất mệt mỏi nhưng lại không sao ngủ được.

Trong lòng cậu luôn đắn đo việc của gia trưởng, tuy việc gia trưởng của Thạch Cẩm Hành cho phép là chuyện tốt, nhưng gia trưởng của mình lại không dễ thuyết phục như vậy.

“Bà ấy lại không phải người phong kiến, nên việc tiếp nhận chuyện này cũng không quá là kỳ quái.” Thạch Cẩm Hành tắt đèn, mạnh mẽ ấn Đào Diệp nằm xuống, đắp chăn cho cậu lại đàng hoàng: “Ngủ đi, đừng nghĩ nhiều.”

“Thực sự em đâu có nghĩ nhiều đâu, người nghĩ nhiều mới chính là anh đó.” Dưới lớp chăn Đào Diệp ôm chặt lấy eo anh, cười có chút lưu manh.

Cậu vui vẻ như vậy, khiến cho Thạch Cẩm Hành cũng nhin không được mà mỉm cười, sau đó cảm lòng không đau mà nắm lấy tay cậu.

Hai bàn tay đầy sức sống dây dưa nắm lấy nhau..... Lần đầu tiên cảm thấy nắm lấy tay nhau là một hành động khiến người ta vô cùng vui sướng, tóm lại đó là một cảm giác rất tốt.

“Anh biết không, em vẫn luôn rất thích anh.” Không thể nói tại vì sao, chỉ có thể nói là cảm xúc của bản thân.

Sau khi mấy chuyện khó chịu kia xảy ra, cũng chỉ khiến Đào Diệp cảm thấy vừa yêu vừa hận. Khi rời đi thật, trong lòng cậu cảm thấy rất nhớ anh. Cậu không biết bây giờ nghĩ như thế nào, thế nhưng con người không phải sắt đá, người kia không thể nào mà một chút cảm xúc cũng không có được.

Thạch Cẩm Hành xoay người lại ôm lấy cậu, vùi cậu vào lòng: “Thành thật đi ngủ đi.” Nếu quyến rũ anh nữa anh sẽ đè ra làm thật đấy.

“Ừm, vậy ngủ đi.” Đào Diệp dựa vào bả vai của Thạch Cẩm, tuy rằng một chút ngy cũng không khiến ngủ nhanh được, thế nhưng nó lại khiến lòng cậu kiên định hơn.

Buổi sáng tỉnh lại, vị soái ca eo thon chân dài nào đấy đã đeo tạp dề vào bếp chiên trứng gà. Hương thơm ngào ngạt kia dụ dỗ cái bụng mới rời giường của Đào Diệp kêu ì ầm: “A Hành.”

Cậu gọi một tiếng với vào bếp, sau đó nhanh như chớp mà chui vào toilet đánh răng rửa mặt.

“.....”

Quay đầu nhìn người kia, anh thật không hiểu tại sao Đào Diệp lại muốn chui trốn..... Chẳng lẽ là thẹn thùng sao?

Thạch Cẩm Hành vừa nhớ tới bộ dáng mặt đỏ lên vì thẹn thùng của Đào Diệp thì động tác chiên dừng một chút, trên mặt có chút hoảng hốt. Đương nhiên chỉ là lóe qua mà thôi, đa số thời gian anh đều trưng ra cái bản mặt bình tĩnh lạnh nhạt này.

“Ra đây ăn sáng.” Lễ phép mà gõ gõ cửa toilet, sau đó lại xoay người quay đi.

“Ồ..... Em còn đang đánh răng.....” Nghe không thấy thanh âm bên ngoài, Đào Diệp cúi đầu đánh răng tiếp.

Bữa sáng hôm nay ăn trứng chiên và chân giò hun khói, còn thêm cháo yến mạch nữa..... Trước kia ăn qua như thế này, nhưng mà gần đây miệng Đào Diệp đã bị Thạch Cẩm Hành dưỡng điều, cảm thấy chỉ có Thạch Cẩm Hành nấu mới ăn ngon.

“Ngạch.....” Trên đĩa phía trước là một quả trứng được chiên thành hình trái tim, ngay ngắn xinh đẹp.

Đào Diệp đầy mặt xấu hổ cầm lấy nĩa, mặt ghen cười, e thẹn cúi đầu ăn: “Hôm nay anh thật đẹp trai.....”

Áo sơ mi màu xanh biển thiết kế riêng, tóc chải gọn không chút lộn xộn, khiến cho đối phương thoát nhìn như mấy vị công tử thời trung cổ, hơn nữa lại là cái loại công tử vô cùng ngạo mạn ấy.

“Tặng cho em.” Thạch Cẩm Hành một cành hoa hồng tử lăng hoa trên bàn, đặt bên cạnh bộ đồ dùng ăn của Đào Diệp.

“Cảm ơn.....” Đào Diệp liếc mắt một cái, hoa vẫn còn mang sương sớm, đỏ đến kiêu diễm ướt át.

Cúi đầu ăn một miếng trứng, sau đó lại ngược mắt lên nhìn người kia..... Sao lại đẹp đến thế cơ chứ, ha ha ha ha.

Bữa sáng ăn thật sự quá thỏa mãn, mặc dù không ném ra được vì gì, mà chỉ toàn nhìn anh đẹp trai kia.

Nói sao nhỉ, cậu vẫn luôn biết Thạch Cẩm Hành rất đẹp trai, thế nhưng trước kia lại không có lòng dạ nào để ý kỹ. Hiện tại cũng mở lòng với nhau rồi, thế nên Đào Diệp xem anh thế nào cũng thấy vừa mắt.

Trái lại chính mình, ăn mặc tùy ý thì cũng thôi đi, tóc lại giống như chưa được chải. Gương mặt lại không đẹp như tên này, nhiều lần ăn diện lên cũng chỉ thuận mắt hơn tí thôi.

Cho nên có đôi khi Đào Diệp cũng sẽ nghi hoặc, cuối cùng thì Thạch Cẩm Hành lại vừa mắt điểm nào ở mình?

Duỗi tay gãi gãi tóc, cậu nói: “Em sửa soạn lại mình một chút, bộ đồ ăn xong anh cứ chờ em ra dọn.”

Vừa nói xong đã thấy Thạch Cẩm Hành đã đứng lên dọn dẹp, động tác nhanh nhẹn sạch sẽ, không nhanh không chậm, cho dù là làm việc thì bộ dạng cũng rất đẹp.

Chỉ cần không làm anh tức giận, thì anh sẽ quy củ hết như một người thân sĩ quy củ nhất trong các người thân sĩ.

Nếu làm anh tức thì khỏi nói, mấy chuyện như cưỡng hôn cưỡng gian..... Thạch Cẩm Hành cũng chẳng phải không làm qua.

Đứng dậy đi vào phòng ngủ, Đào Diệp tốn chút công sức tân trang lại bản thân, bình thường cậu sẽ không làm thế, cậu luôn rất tùy ý.

Thẩm mỹ quan là thứ có sẵn trong con người, nếu cậu muốn ăn mặc đẹp chút thì nhất định sẽ mặc thật đẹp, không đường đột tí nào.

“Em muốn đi đâu?” Lúc Thạch Cẩm Hành nhìn đến cậu, lại nhíu lại mày.

Đào Diệp thanh tú cao gầy, sửa soạn theo kiểu nhẹ nhàng cũng đẹp, so với sửa soạn theo kiểu học sinh lại thêm phần ý nhị hơn. Điểm khác nhau chính là nếu dọn theo kiểu học sinh sẽ không hút mắt người khác, mà dọn theo kiểu nhẹ nhàng trưởng thành thì..... đôi mắt sẽ dính chặt vào eo và hông của cậu.

Tỷ như Thạch Cẩm Hành bây giờ, tầm mắt của anh chỉ chăm chăm nhìn theo Đào Diệp, Đào Diệp đi đâu anh liền nhìn theo đó.

“Em muốn ra ngoài với anh một chút.” Đào Diệp bị anh xem tới mức chân không biết nên đi về hướng nào, có chút cảm xúc như mình vừa mặc nhầm áo: “Sao vậy, anh không thích em dọn theo kiểu trưởng thành sao?”

Hôm nay ở sân bay đã bị Đồng Thiếu Khinh khinh bỉ, giờ Đào Diệp cũng muốn thay đổi.

“Cũng được.” Tầm mắt của Thạch Cẩm Hành rời khỏi cậu, lấy điện thoại ra xem tin nhắn: “Để tôi xem có chỗ nào vui không.” Anh ước gì được mang Đào Diệp đi ra ngoài khoe khoang đôi chút.

Bây giờ ngay cả Chương Quân Huệ cũng đã đồng ý, anh cũng không còn bận tâm gì nữa.

“Lại đi với mấy người bạn kia của anh hả? Hình như chúng ta chưa bao giờ hẹn hò riêng tư hết.” Đào Diệp nhỏ giọng oán giận.

“Hôm nay đi chung, ngày mai lại hẹn hò riêng, người bạn hôm nay là một nhân vật quan trọng.” Thạch Cẩm Hành vội vàng trả lời tin nhắn, sau đó cũng chọn xong nơi đi. Anh biết một người không tệ, đang làm BBQ ở một nông trường ngay ngoại ô thủ đô.

“Cũng được, thế nhưng anh phải biế rằng, năng lực xã giao của em chỉ cận bã thôi đó.” Đào Diệp không từ chối, cậu không ngại ra ngoài đi dạo, thế nhưng có dung nhập vào không còn xem duyên trời.

“Anh cũng vậy.” Thạch Cẩm Hành vô cùng bình tĩnh, bước ra ngoài chuẩn bị đồ đạc đem theo.

Đào Diệp tỷ ở cạnh cửa nghĩ thầm, đại lão, căn bản anh đâu cần có năng lực xã giao đâu? Chỉ cần bản thân anh đứng đó cũng có cả khối người bu lại rồi.

“Hình như lần trước có hỏi anh qua rồi, người thích anh lawmsphair không hả.”

“Anh đều từ chối.”

Tốt ha, hai lần trả lời đều không giống nhau. Lần đầu tiên trả lời thực đáng ghét, lần thứ hai thì biết nặng nhẹ hơn rồi.

Thế nhưng Đào Diệp cũng biết, loại chuyện này đúng là tránh không được. Một người đàn ông có chất lượng tốt như thế này, cho dù như thế nào cũng sẽ có nhiều người đeo đuổi.

“Vẫn là cảm thấy chuyện anh thích em thiệt kỳ bí.” Cậu đi qua ôm cái eo thon của người thanh niên đang dọn dẹp kia, cọt tới cọt đi.

“Em đừng quấy rối.” Sự cảnh cáo Thạch Cẩm Hành không có chút uy hiếp nào, hết như mưa bụi lất phất trên mặt vậy vừa mềm vừa ngứa.

“À.” Đào Diệp liền ôm anh, không nhúc nhích.

Thích cảm giác gần gũi chặt chẽ với nhau, Thạch Cẩm Hành cũng không xua cậu đi, thậm chí còn rất mừng vì người kia dính mình như thế.

“Cái gì, hai người muốn đi nông trường chơi hả?”

Lúc liên lạc với Đại Vĩ Ba Lang, Đào Diệp đã ngồi ở ghế phụ, bởi vì tâm huyết dâng trào mới gọi điện thoại cho anh.

“Tụi em đang đi trên đường, Đại sư phụ anh đang ở đâu thế?”

“Đó là đương nhiên a, cái tên vô nhân tính A Hành này, trước kia cậu ta đi đâu cũng mang theo anh mà.”

Bây giờ có Đào Diệp làm người yêu, ghế phụ trong xe giờ đã thành chỗ ngồi chuyên thuộc của Đào Diệp.

“Nếu Đại sư phụ nếu cảm thấy cô đơn, thì cũng nên tìm người yêu đi, đừng quan tâm là nam hay nữ, chỉ cần anh thích là được rồi.”

“[Không vui] Vậy nếu người kia không thích anh thì sao?”

“Vậy cường người kia đi.” Đào Diệp đã phát một hàng chữ, hậu tri hậu giác lại phát thêm một dòng: “Em đùa thôi, nếu là người thích thì vạn lần đừng làm vậy, đây là đang tìm đường chết đó.”

Cái loại người miệng lưỡi đầu đá từng trải như Đồng Thiếu Khinh: “Ha ha ha ha ha, đồ đệ.”

“[Bực bội][Bực bội][Bực bội]”

“[Nhe răng][Nhe răng][Nhe răng]”

“[Dao nhỏ][Dao nhỏ][Dao nhỏ]”

“[Bom][Bom][Bom]”

“Không chơi nữa, anh thật ấu trĩ.....”

“Khuyên tự chiếu gương xem mình đi, hừ.”

Trên đường đều giận dữ với Đại Vĩ Ba Lang, Đào Diệp đột nhiên tò mò: “Không phải anh nói cũng đến sao? Sao lại chơi đi động mãi thế?”

“Anh đang đi đây nè, có người đón anh rồi.”

“Người tình?”

“Gì chứ, tài xế nhà anh.” Đồng Thiếu Khinh theo phản xạ nhìn đến chú tài xế để đầu đình trước mặt, tim đột nhiên đau nhói.

Cho dù anh có muốn tìm bạn trai, thì ít nhất cũng phải tìm một tiểu thục chân dài eo thon có giá trị nhan sắc cao chứ sao lại tìm một hòn đá trong công viên như thế này.....

“Đồng Tây, nghe nói anh cũng mời A Hành đến nông trường của cậu chơi hả, vậy tại sao lại không mời tôi chứ?”

Một tin nhắn gửi đến điện thoại của người chủ nông trường là ngài Đồng Tây, giờ đây anh đang đeo tạp dề dùng để làm vườn, ngồi xổm bên cạnh khóm hoa hồng để chọn lấy mấy nhánh trang hoàng đãi khách.

Đột nhiên nhìn đến tin nhắn của Đồng Thiếu Khinh, anh lộ ra một nụ cười quỷ dị như trong dự kiến: “Vây cậu tới đây đi.”

“Ngài Tử tước.” Một người da trắng dùng tiếng Trung sứt sọc, lại nói với Đồng Tây: “Ngài Thạch bạn của ngài ấy đã đến rồi.”

“Bạn?” Đồng Tây lộ ra ánh mắt nghi hoặc, sau đó liền bật cười, nếu anh ta đã đến, hà cớ gì lại nhắn tin: “Ừm, tôi đi nghênh đón.”

Giao lăng hoa và kéo cho người làm, Đồng Tây đứng lên, lấy khăn tay trong ví lau tay, sau đó đi đến cửa.

Thạch Cẩm Hành đem xe dừng ở bãi đỗ, giới thiệu cho người yêu đang tò mò về nông trường, cũng có thể nói là đang sơ lược ngắn gọn về trang viên: “Đây là trang viên của một vị Tử tước, anh ta là con lai Trung Anh, kế thừa tước vị từ ông nội anh ta.”

Trước kia mấy thứ này cách Đào Diệp rất xa, chỉ có lúc khi xem tiểu thuyết hay phim ảnh mới biết được..... Thế nhưng khi ở cùng người có loại thân phận như Thạch Cẩm Hành, đừng nói đến Tử tước, dám chắc ngay cả vị lãnh đạo tối cao cũng có thể thấy ha?

Có lẽ còn có thể trở thành thân thích.....

Ngô, trong lòng dân đen này lại càng hoảng, chút nữa phải ăn chút BBQ để bình tĩnh mới được.

“Năm nay anh ta đã hai mươi lăm tuổi, rất trẻ, lớn lên..... rất đẹp.” Thạch Cẩm Hành không biết hình dung vẻ ngoài của Đồng Tây như thế nào, chỉ có thể dùng từ đẹp.

“Vì sao không thể dùng từ soái? Anh ta hẳn là nam nhĩ?”

“Em thấy sẽ biết.” Cơ mà trước khi xuống xe, Thạch Cẩm Hành vẫn hỏi một cách nghiêm túc: “Em thấy đàn ông đẹp hay là soái?”

Đồng Tây là một người rất có sức hút, Thạch Cẩm Hành rất ít khi nhìn thấy người không bị hấp dẫn bởi Đồng Tây, một tên trong đó là bạn tốt Đồng Thiếu Khinh của mình, không biết Đào Diệp khi nhìn thấy Đồng Tây sẽ phản ứng thế nào.....

Tự trách mình sao bây giờ mới nghĩ đến vấn đề này, Thạch Cẩm Hành hơi chau mi chuẩn bị nói Đào Diệp, chút nữa không được nhìn chăm chăm người khác.

“Kẹt!”

Nhìn theo thanh âm từ cửa sổ xe, Đào Diệp trông thấy một người đàn ông tỏa ra ánh sáng, đúng thật vẻ ngoài của anh ta chỉ có thể hình dung bởi chữ đẹp, quá xinh đẹp. Thế nhưng sẽ không ai vì từ đẹp này mà nhận nhầm anh là con gái.

“A?” Nhìn đến bên ghế phụ của Thạch Cẩm Hành là một người con trai trẻ tuổi lạ mặt, nụ cười tươi của Đồng Tây biến thành nghi hoặc, anh cứ nghĩ rằng người ngồi ghế kia chính là Đồng Thiếu Khinh.

“Chào.” Đào Diệp vẫy tay với anh, tặng cho anh một lúm đồng tiền tươi rói: “Có phải anh đang tìm Đại sư phụ không, Đồng Thiếu Khinh ấy, anh ấy đi sau, sẽ đến nhanh thôi.”

“Vâng, cảm ơn cậu nói cho tôi biết, cậu là.....” Ấn tượng của Đồng Tây đối với thiếu niên này trở nên tốt hơn, bởi vì lúc cậu cười lộ lên nhìn rất ngoan, có chút khí chất khiến người ta yên tâm, giống như được chữa trị vậy.

“Xin chào, tôi là.....”

Một cánh tay từ phía sau ôm lấy bả vai của Đào Diệp, trói cậu lại thật chặt: “Đồng Tây, cậu ấy là Đào Diệp.” Người nói là Thạch Cẩm Hành.

“A a.” Hành động này hình như có chút áy náy, không biết có phải do mình nghĩ nhiều quá không?

“Hơn nữa rất thích tôi.”

Đào Diệp & ngài Tử tước: “.....” Thiệt xấu cmn hổ.

67. Chương 67: Không Tên

EDIT: EN

Quay đầu lại nhìn người phía sau mình, vẫn là biểu tình nghiêm túc như cũ, khiến cho người ta khó phân biệt ra anh đang nói đùa hay nói thật?

Nếu là nói đùa thì thật tốt a, người luôn luôn không có đầu óc giải trí cuối cùng cũng đùa giỡn, nhưng nếu là nghiêm túc..... Vậy thật xấu hổ nha.

“Phốc.....” Người đầu tiên mở miệng cười chính là vị mỹ nhân máu lai Trung Anh – ngài Đồng Tây, tên quá dài, khiến cho Đào Diệp không thể đọc hết trong một hơi.

“Ách, xin lỗi, anh ấy đùa thôi.” Cũng chỉ có thể dùng cách này kéo bầu không khí bình thường trở về.

“Không sao, Cẩn Hành, đã lâu không gặp.” Khóe miệng của Đồng Tây mang theo nụ cười mê người, càng xem càng giống một đóa Tường Vi nở rộ.

“Ừ, đã lâu không gặp.” Còn tốt, biểu hiện của Thạch Cẩn hết như cũng đang thuyết mình vừa rồi chỉ là nói đùa, bởi vì trong mắt anh bây giờ đều tràn đầy ý cười.

Thật ra lúc anh cười lên rất là kiều diễm, cảm giác tựa như giọt sương sáng sớm, hương vị đoán chừng cũng rất ngọt lành, chỉ là không ai nghiêm túc mà nhắm nháp qua.

“Xuống xe đi.” Đào Diệp đề nghị một tiếng, sau đó mở cửa xe bước xuống dưới.

Đồng Tây vẫn tò mò trước sau với cậu, đôi mắt không chút che dấu tuần tra tới lui trên người cậu. Mà Đào Diệp cũng muốn quan sát đối phương, thế nhưng lại không trắng trợn táo bạo như vậy, đây là sự đối lập giữa sự hàm súc và mãnh bạo của người trong nước với ngoài nước.

“Thiếu niên xinh đẹp, dáng người cũng thật tốt.....” Đương nhiên Đồng Tây cũng biết Đào Diệp đang đánh giá lại mình, anh cười một cách hào phóng: “Còn cậu thì sao? Vừa lòng mấy thứ cậu nhìn thấy không?”

Đào Diệp bị nội thương, được một người đàn ông xinh đẹp đến mức người ta khó dời mắt khen là xinh đẹp, cậu cũng thật rất bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ muốn nói với đối phương rằng “anh còn đẹp hơn” sao?

Cảnh tượng kia thật không dám tưởng tượng, hai tên đàn ông lại khen nhau là xinh đẹp, ha ha ha ha ha.

“Rất vừa lòng, anh là vàng sáng trước mắt người khác.”

Lúc này Thạch Cẩn Hành cũng xuống xe, ngữ điệu nhàn nhạt nói: “Hai người không xem sự tồn tại của tôi sao?” Sau đó đứng ở xe ở một bên, chờ Đào Diệp đến bên người mình: “Vào rồi nói.”

“Ừm.” Nhưng Đào Diệp lại không muốn vì Đồng Tây lại đi gây gổ với Thạch Cẩn Hành.

“Các người đi vào trước đi, Charle sẽ tiếp đón hai người.” Đồng Tây dựa vào đầu chiếc xe bạc trắng, thoải mái vuốt mái màu đen dính trên trán: “Tôi chờ thêm chút nữa.”

“Anh ấy có giao tình rất tốt với Đại sư phụ sao?” Đào Diệp cũng không biết vì sao mình lại hỏi như vậy.

“Sức tưởng tượng của em thật phong phú, thế nhưng cũng rất không tốt.” Thạch Cẩn Hành nắm lấy tay của Đào Diệp, dẫn cậu đi sâu vào trong trang viên mang phong cách quý dị của Đồng Tây.

Đào Diệp cảm thấy cũng đúng, cái loại khí chất như Đồng Tây rõ ràng không cùng phong cách với Đại Vi Ba Lang: “Em cũng không biết tại sao lại nghĩ như vậy..... Hôm nay chỉ có chúng ta làm khách thôi sao?”

“Hắn là không chỉ vậy đâu.” Thạch Cẩn Hành đã làm tốt chuẩn bị bên trong có nhiều người rồi.

Bởi vì vòng quan hệ của Đồng Tây rất rộng, người quen không đếm hết được. Anh luôn có thể nhận biết được những người đứng đầu, thế nhưng sẽ không kết giao một cách mù quáng.

Người được Đồng Tây đưa vào trong vòng giao lưu, đều là những người không tệ, ít nhất cũng bảo đảm trên mặt nhân phẩm.

Có thể nói như vậy, nếu có 30% người trong nhóm thượng lưu biết được Đồng Tây thì số người biết được Thạch Cẩm Hành cũng chỉ có 3% ít ỏi đến đáng thương.

“Bởi vì anh là trạch nam, hay là một người có khiếu xã giao là zero?”

“.....”

“Anh không cảm thấy người giống như Đồng Tây rất huyền hoặc hay sao?” Thêm cả vóc dáng lẫn tước vị, hoàn toàn là mẫu nam chính trong tiểu thuyết mà.

Thế nhưng người yêu Thạch Cẩm Hành của mình cũng có vị trí rất cao, phước, tại sao khi so sánh với ngài Tử tước lại rơi xuống mấy cấp kia chứ?

“Huyền hoặc sao? Em thích à?” Thạch Cẩm Hành thoáng nhìn qua, mang theo ý vị “im lặng trước bão táp”.

“Không không.” Đào Diệp vội vàng lắc đầu: “Em không cùng thế giới với anh ấy, anh nh vậy vẫn thích hợp với em hơn.” Lúc trước có cảm thấy Thạch Cẩm Hành rất không bình dân, khó ở chung thật tốt được với người dân bình thường như cậu.

Bây giờ nhìn thấy Đồng Tây mới biết được, Thạch Cẩm Hành đúng thật là cùng thế giới với mình, bởi vì Đồng Tây cứ như là người sống trong thế giới giả tưởng.

“Nếu em cũng có thân phận như vậy, em sẽ thích anh ta sao?”

Không thích chỉ là vì cảm thấy không xứng?

Tại sao khi đến miệng Đào Diệp, Thạch Cẩm Hành lại cảm thấy mình rút đi vài cấp khi so với Đồng Tây kia chứ?

“Nói sao đây, trên thế giới không có chuyện ”nếu“, nếu em có thân phận như thế, em sẽ còn gặp được anh sao? Anh sẽ thích em sao? Cho nên không có ”nếu“ đâu.”

Đào Diệp cũng không nghĩ như thế, như bây giờ đã rất thỏa mãn rồi.

“Ừm.” Thạch Cẩm Hành cũng đồng ý cách nói này.

“Đúng rồi, nếu lát sau không có ai nhận ra anh thì có xấu hổ quá không?”

Khóe miệng của Thạch Cẩm Hành khóe giết giết, anh không tiếp thu được sự khác biệt này..... Trước kia Đào Diệp liều mạng cảm thấy giữa hai người có khoảng cách rất lớn, tự ti, bây giờ lại mang tính tổn hại người yêu, căn bản không biết được thân phận của người yêu mình là như thế nào.

“Em yên tâm đi, sẽ không khiến em chịu vắng vẻ đâu.”

“Chúc hai ngài buổi trưa tốt lành, tôi là Charle, thật vui khi tiếp đón hai vị.” Charle nói một tràng tiếng Trung kiểu anh lưu loát, đương nhiên anh biết rõ Thạch Cẩm Hành, chỉ là anh lại không quen người thiếu niên trẻ tuổi bên cạnh Thạch Cẩm Hành.

“Charle, người này là Đào Diệp, là người yêu của tôi.” Thạch Cẩm Hành giới thiệu, Charle không phải là một vị quân gia bình thường, anh ta là một người rất có mặt mũi.

“A.....” Đôi mắt của Charle tròn tròn lên, càng khiến cho người khác vui vẻ là nó mang theo sự kinh hãi, dù sao Đào Diệp vẫn rất thích phản ứng của anh ta. Cho nên vươn tay ra bắt tay với anh: “Xin chào.”

“Xin chào ngài Đào Diệp, ngài thật có một người yêu rất tuyệt vời.”

“Cảm ơn, tôi cũng thấy vậy.” Đào Diệp rất nể tình hôn một cái lên mặt Thạch Cẩm Hành ở trước cửa.

Sau đó bọn họ liền đi theo Charle đến đại sảnh, Charle giới thiệu: “Có vài vị khách đang uống trà, lúc này họ đang nói về các giống ngựa, bây giờ không biết đang nói gì, có lẽ đang bàn đến kinh tế năm nay chăng?”

Mang hai vị khách an vị, dâng trà, mắt Charle nhìn xuống đồng hồ, cười nói: “Sắp đến giờ cơm, ttoi nghĩ bếp bây giờ rất cần ttoi, nhiều khách đến vậy, mong các ngài chậm rãi trò chuyện, xin lỗi vì ttoi không tiếp được.”

Sau khi anh đi, Đào Diệp đang ngồi trên sofa màu trà mới ngẩng đầu đánh giá đại sảnh được trang trí đặc biệt này.

“Uống chút trà.” Thạch Cẩm Hành không chú ý đến người xung quanh, bọn họ ngồi rải rác, có bàn thì tụ năm tụ ba, có bàn thì ngồi một mình, dù sao bầu không khí cũng rất thoải mái.

“Cảm ơn.” Trà hoa hồng nóng được đưa đến trong tay, Đào Diệp nhẹ nhàng nhận lấy, một bên uống trà một bên tiếp tục thưởng thức: “Nơi này thật đẹp.”

“Đây là đương nhiên.” Một thanh âm đường đột chen vào cuộc nói chuyện giữa hai người, là một thanh niên có diện mạo và khí chất không tệ, y quay đầu cười như không cười nhìn về phía Đào Diệp: “Cậu là bạn mới của Đồng Tây sao? Tại sao ttoi lại chưa gặp qua cậu thế?”

Đào Diệp rất thành thật mà nói: “Hôm nay ttoi cũng mới gặp ngài Đồng Tây.”

“Hửm? Vậy không phải bạn trong vòng sao? Đồng Tây lại không là thương nhân, cũng không có khả năng là đối tác ha.” Ánh mắt của thanh niên kia chuyển qua trên người Thạch Cẩm Hành đang ngồi cạnh Đào Diệp, vị này cũng chưa thấy qua, y cười nói: “Không muốn làm quen một chút sao? Ttoi là người sáng lập của Truyền thông Thiển Quang – Tăng Nghị.”

Người ta tự nói đến “gia môn”, thật ra Đào Diệp cũng có chút ngượng ngùng, thế nhưng lúc cậu sắp nói chuyện lại bị Thạch Cẩm Hành ngăn lại: “Uống trà đi.”

Thế nhưng vừa rồi mới uống hai ngụm, giờ cũng không thấy khát nước.....

“Nơi này có nho khô.” Thạch Cẩm Hành lấy mấy viên đưa đến miệng của Đào Diệp, để cho cậu bận miệng mà im lặng.

“Thì ra là một đôi gay.” Người trẻ tuổi ngồi đối diện Tăng Nghị cười nhạo, sau đó nói với Tăng Nghị: “Ai cậu cũng đến gần hết, không sợ bị mất mặt sao.”

Khẩu âm này vừa nghe cũng biết là dân Bắc Kinh bản xứ, thế nhưng chắc không có vị trí cao trong nhóm người thượng lưu, nếu không thì cũng không có khả năng không quen biết Thạch Cẩm Hành.

Ở đây không phải không có người quen, thế nhưng lại không có giao tình, nên sẽ không tùy tiện đến đây bắt chuyện.

Người biết mặt bên này lại nghe thấy động tĩnh, thế nên càng không dám xáp vào mà tham dự, chỉ là biểu tình hơi kỳ lạ, có chút ý tứ muốn xem kịch vui.

“.....” Đào Diệp nghe thấy cuộc đối thoại liên nhú mảy: “Không phải anh nói bạn bè của Đồng Tây đều có tố chất không tệ sao?”

Cậu nói với Thạch Cẩm Hành, thế nhưng tất cả mọi người đều nghe thấy.

“Đồng Tây lại không phải máy kiểm tra đo lường tố chất, đương nhiên cũng có lúc lầm.” Thạch Cẩm Hành rất tự giác phối hợp với bà xã mình, hơn nữa đuôi mắt lại có chút lạnh nhạt liếc nhìn người kia một cái.

Người kia biết bản thân bị châm chọc, sắc mặt hơi chút khó coi, lúc này quả thật y có chút miệng tiện, thế nhưng lại không nghĩ đến sẽ bị vậy công.

“Mấy người muốn nói gì cứ nói thẳng, đừng khua môi múa mép nói chuyện mập mờ nữa.” Thế nhưng y lại chọn cách tức giận công khai.

Đào Diệp sao có thể sợ y được chứ: “Vậy phiền anh giải thích giải thích một chút, câu đầu tiên anh nói sao lại mập mờ như thế? Có phải do bị tà khí bám người hay không?”

“Phốc!”

Tức thì xung quanh rộ lên tiếng cười. “Ha ha ha ha, tà ám bám vào người, từ ngữ hình dung này dùng thật tốt.”

“Thôi, đều là người trẻ tuổi nóng khí thịnh, đừng so đo nhau làm chi, coi như đưa cho Đồng Tây chút mặt mũi đi.” Trong sảnh cũng không ít người trung tuổi bước ra đảm nhận vai trò hòa giải đôi bên.

Đáng tiếc người trẻ tuổi kia lại không cho chút mặt mũi, vẫn mập mờ nói chuyện như cũ: “Người ta tự giới thiệu xong cậu cũng chẳng phản ứng gì, này xem như là tố chất tiêu chuẩn sao?”

Nói đến chuyện này, Đào Diệp xác thật ghen lời, thế nhưng không phải là cậu cố ý đâu nha.

Nhưng khi muốn mở miệng xin lỗi với vị Tăng Nghị kia, thì vẫn bị Thạch Cẩm Hành ngăn cản lại như cũ: “Em không cần xin lỗi, cần bản cậu ta không phải thật lòng muốn làm quen với em.”

“Ừm.....” Vốn dĩ Đào Diệp có chút không thích thái độ của Tăng Nghị, hiện tại Thạch Cẩm Hành vừa nói xong, cậu liền khẳng định trực giác của mình không sai, đối phương đúng thật không thật lòng giao lưu với mình.

Có thể đơn giản chỉ là muốn khoe khoang thôi?

Lại nhìn đến dáng vẻ Lưu nãi nãi tiến Đại quan viên của Đào Diệp, muốn chế nhạo một phen, đem cậu ra làm trò đùa.

So sánh với người ít tiếng tăm ở thủ đô như Thạch Cẩm Hành, như thì Đồng Thiếu Khinh đúng thật là “bông hoa giao tiếp”. Anh không làm màu cũng không chạy nhảy khắp nơi, thế nhưng mọi người luôn biết đến anh, kỳ diệu vậy đấy.

Hiện tại anh đang mang dáng vẻ phát phờ lại đây, phía sau là Đồng Tây đang đi theo sau với nụ cười mê người, thế cơ mà hai người lại có chút xúng đỗi ngoài ý muốn.

Đại đa số người trong phòng đều biết anh, từng nhóm đứng lên chào hỏi hàn huyên: “Đồng thiếu, lại gặp mặt.”

“Chào!” Đồng Thiếu Khinh không để ý đến ai hết, anh chỉ chào hỏi qua loa vài cái rồi tiến thẳng đến trước mặt Thạch Cẩm Hành và Đào Diệp.

“Hai người trộm đi chơi mà không báo với tui tiếng nào hết, lần tới có gây nhau đừng đến tìm tui xin lỗi khuyên vì lúc đó tui sẽ chúc hai người chia tay vui vẻ á.”

Tuyên ngôn này đúng thật là, Đào Diệp ngẩng đầu nhìn anh đang huyên khốc: “Đại sư phụ, hôm nay anh rất soái nha.” Đôi mắt sáng lấp lánh mà kèm bộ dáng vô cùng thành khẩn.

“Phải không?” Tâm tình của Đại Vĩ Ba Lang tốt đột xuất, tháo kính xuống khom lưng xoa lấy đỉnh đầu của Đào Diệp: “Lúc em nói ngọt vậy mới là lúc khiến người ta thích nhất.”

68. Chương 68: Không Tên

EDIT: EN

Cơ mà Thạch Cẩm Hành cũng không vui vẻ mấy, mấy lời này anh nghe thật quen tai, hệt như mấy lời Đào Diệp nói với mình lúc sáng nay.

Chẳng lẽ ở trong mắt Đào Diệp, gương mặt hơi đoan chính dễ nhìn chút là đã đạt tới trình độ soái ca sao.....

“Đồng Tây, A Hành có giới thiệu qua chưa? Người này là đồ đệ của tôi, tên Đào Diệp.” Đồng Thiếu Khinh không nhìn mà vươn tay vỗ bả vai Đồng Tây, nói anh về sau để ý chút: “Bởi vì em ấy không chỉ là đồ đệ của tôi, mà còn là người kia của A Hành.”

Mọi người trong đại sảnh đều vánh tai lên nghe, họ vừa nghe thấy Đồng Thiếu Khinh gọi A Hành, liền biết người mà Đồng Thiếu Khinh gọi chính là Thạch Cẩn Hành.

Người này cũng không phải con mèo con chó gì..... Cậu cũng giống như Đồng Thiếu Khinh đều là đời sau của mấy người lãnh đạo cao cấp, cho dù là bây giờ, thế lực của họ trong chính phủ cũng không thể xem thường.

Sắc mặt của hai vị vừa mới tranh chấp với Đào Diệp đã sớm khó coi, giờ bọn họ chỉ mong ngóng Thạch Cẩn Hành và Đào Diệp quên quách họ đi.

“Nếu cậu đã mở miệng, sao tôi lại không chăm sóc được chứ?” Đồng Tây cũng học bộ dáng phát phơ, duỗi tay vịn lên bả vai của anh.....

“Này.....” Bị sờ đến mức muốn nổi da gà, Đồng Thiếu Khinh nhanh nhẹn đẩy tay của Đồng Tây ra, cảm giác cứ như có ai lấy lông mao gãi gãi mình ấy.

“Đồng Tây, người anh mời đều là người như thế sao?” Thạch Cẩn Hành nhàn nhạt liếc về hướng kia một cái, kéo ánh mắt của Đồng Tây và Đồng Thiếu Khinh nhìn theo mình.

Đồng Thiếu Khinh là một người có tính cách hấp tấp, nói: “Sao vậy? Tên nào không có mắt chọc cậu thế?”

“Không phải tớ, là Đào Diệp.” Mày Thạch Cẩn Hành hơi chau, đột nhiên cảm thấy có chút có lỗi với Đào Diệp. Bởi vì trước khi vào cửa anh có nói qua, sẽ không để cho Đào Diệp chịu lạnh nhạt, không nghĩ tới bản thân lại không có mắt như vậy, lại tự đi tìm chuyện buồn.

“Có chuyện này sao?”

Đồng Thiếu Khinh cùng Đồng Tây đồng thời nhú mày nhìn về phía Tăng Nghị, ánh mắt hai người cứ như một ngọn núi lớn, đè ép Tăng Nghị và cậu thanh niên bên cạnh đến không thở nổi.

Hai người kia đều người họ không nên trêu vào, rốt cuộc không phải ai cũng có thể tiếp xúc với Đồng Thiếu Khinh, mà Đồng Tây mời hai người họ, cũng là vì đủ loại nguyên nhân mới có cơ hội này chứ không phải giao tình sâu xa gì.

Huống chi vừa rồi đã biết người bị y đắc tội là ai, lúc này trán bọn họ cũng đã đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Người dẫn đầu không chịu nổi áp lực đứng lên là Tăng Nghị, vẻ mặt đầy khó xử xin lỗi Thạch Cẩn Hành: “Thạch thiếu, thật xin lỗi, vừa rồi là tôi có mắt không thấy Thái Sơn, xin ngài lượng thứ cho.”

Tiếp theo người thanh niên trẻ tuổi kia cũng đứng lên, ấp úng xin lỗi.

“Thật xin lỗi, Thạch thiếu, mong ngài đừng để trong lòng.”

“Xin lỗi với tôi có tác dụng sao?” Càng nhìn thấy dáng vẻ như thế của họ, tâm trạng của Thạch Cẩn Hành càng không tốt, vốn dĩ mang Đào Diệp ra đây vì muốn để cậu vui, không nghĩ lại bị đám người ngu xuẩn kia phá chuyện: “Nói xin lỗi với người bên cạnh tôi, sau đó thì đi đi.”

Sắc mặt của Tăng Nghị trắng bệch, một nửa là vì khó xử, một nửa là do sợ hãi.

Y lúi người thanh niên bên cạnh đến trước mặt Đào Diệp, xin lỗi một cách rất cung kính: “Thật xin lỗi, mong cậu tha thứ lỗi lầm vừa rồi của tôi.....”

“Tôi thích khiến người khác khó xử, hai người cứ đi đi.” Đào Diệp cảm giác hơi đau tim, không muốn nói chuyện tiếp với hai người kia.

“Vâng..... Cảm ơn.”

Hai người kia dùng tư thái như đang chạy trốn rời khỏi trang viên, sau này cũng không có cơ hội trở lại đây, cũng sẽ không còn cơ hội tiếp xúc giao lưu với mấy người nổi tiếng trong vòng này nữa.

“Ai, tìm đường chết.” Đồng Thiếu Khinh không chút để ý mà cười nói, hết như việc mình diễn với Thạch Cẩn Hành không có chút bất trắc nào.

Biết rõ thân phận của mình không với tới, nên hẳn phải kẹp chặt đuôi mà cư xử, không nên rêu rao khắp nơi để gây chuyện thị phi.

“Tôi cũng nên nói xin lỗi với cậu.” Đồng Tây lộ ra vẻ mặt có lỗi, khom lưng vươn tay với Đào Diệp, nhưng lại không phải kiêu vươn tay muốn bắt tay, mà là loại vươn tay mời khiêu vũ ấy.

Đào Diệp ngây ngốc bắt lấy tay anh: “Thật ra cũng không có gì, chút chuyện nhỏ thôi.”

“Không, là tôi thất trách.” Thật ra Đồng Tây muốn cúi đầu hôn lên mu bàn tay của Đào Diệp..... Nhưng nhân lúc trước khi anh làm ra loại động tác nguy hiểm này, đã có hai người rất không đồng tình!

“Ê!”

Đồng Thiếu Khinh ở phía sau trừng mắt nhìn anh, thuận tiện với tay ngăn cản hành động tìm chết của anh.

Hành động của Thạch Cẩn Hành lại càng trực tiếp, anh nhanh chóng cầm lấy bàn tay của Đào Diệp rút về, đồng lại lạnh lùng nhìn Đồng Tây: “Anh muốn gì?”

Đồng Tây giơ tay giải thích: “Ha ha, đừng có khẩn trương thế chứ? Tôi chỉ muốn xin lỗi cậu ấy thôi.”

“Tư thái xin lỗi của anh với người ta luôn là vậy sao?” Đồng Thiếu Khinh đen mặt, cái này không phải đang muốn xin lỗi, căn bản là muốn tìm chết chứ chả đùa?

“Không, giới hạn trong trong những người trẻ tuổi..... Ách.....” Mông Đồng Tây bị đập một chút, là do cú đá không chút khách khí của Đồng Thiếu Khinh: “Tôi đã nói sớm rồitôi ghét nhất cái tên nhão nhão dính dính như anh!”

Một chút tiết tháo cũng không có! Vừa thấy liền biết không phải thứ tốt gì!

Đào Diệp xem đến trợn mắt hốc mồm, chọc chọc người bên cạnh: “Không phải anh nói quan hệ của Đại sư phụ với Đồng Tây không tốt lắm sao?” Nếu quan hệ không tốt sao lại đến mức động chân thể chứ?

“Em thấy Thiếu Khinh giơ chân đá tôi khi nào chưa?” Loại quan hệ này mới gọi là tốt.

“.....” Đào Diệp cảm thấy, Thạch Cẩn Hành chắc không hiểu rõ có một loại tình cảnh gọi là “đánh là thương mắng là yêu” đâu ha.

Thế nhưng cậu cũng nghĩ đến, có thể vì Thạch Cẩn Hành không là một người hiểu rõ mấy loại tình cảm này.

Hoặc có thể nói, người này chỉ để ý đến nội tâm của bản thân, cũng như là nội tâm của người mình để ý, còn mấy người khác đều là mây bay.....

“Thưa ngài, thức ăn đã chuẩn bị xong hết rồi.” Trong lúc mẩu chột Charle đã xuất hiện để cứu Đồng Tây. “Tốt.” Đồng Tây thoát khỏi ma chướng của Đồng Thiếu Khinh, một lần nữa treo lên nụ cười, đi tiếp đón những người khách khác đến dùng cơm.

Ở trong tiệc, mọi người tự do bắt chuyện, cũng không cố tình giới thiệu ai là ai nữa, không khí có thể xem là thoải mái.

Dù sao chuyện bọn họ đang nói Đào Diệp cũng cái hiểu cái không, cậu đặt chú ý lên thức ăn..... Đầu bếp nhà Đồng Tây là do mang từ nước ngoài về, thức ăn cũng có chút bất đồng.

“Cảm giác người ta sống thật phong cách.” Cậu vừa ăn vừa thì thầm với người yêu.

Người yêu của cậu đang nâng rượu, tay lắc nhẹ một vòng, sau đó ưu nhã mà nhấp một ngụm: “Em đang ghét bỏ anh sống không cao điệu sao?”

“Không không.” Đào Diệp bị hấp dẫn bởi ngón tay thon dài, trên ngón trỏ của bàn tay kia đeo một chiếc nhẫn đính thủy tinh xanh biếc, vô cùng hợp với bộ quần áo anh mặc hôm nay.

Kỳ thật Thạch Cẩn Hành không phải không làm cao, chẳng qua là do anh muộn tao mà thôi.

“Anh vậy cũng rất tốt rồi.” Liếc liếc mắt đến Đồng Tây đang đứng song song với Đồng Thiếu Khinh, Đào Diệp thật lòng nói: “Không ai tốt hơn anh, càng ngày em càng thích anh đấy.”

Đây là một sự thật vừa ngọt ngào vừa tra tấn.

“.....” Uống rượu, hô hấp của Thạch Cẩn Hành vô cơ mà nặng lên mấy phần, anh cảm thấy thời gian địa điểm mà Đào Diệp thổ lộ có chút không đúng.

Thế nhưng vẫn rất sung sướng, chỉ là ngồi ở bên cạnh chuyện trò với người kia, thì cảm thấy thế giới chẳng qua cũng là như thế thôi.

“Nhưng em cũng thường hay lo lắng.....” Đào Diệp cũng nâng một ly rượu lên, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, còn thêm một chút mê mang: “Vậy anh thích không?”

Thanh âm của cậu rất nhỏ, rất khó nghe trong môi trường tiệc tùng ồn ào này.

Thạch Cẩn Hành cũng không nghe thấy, thế nhưng anh rất có mắt nhìn, thấy trạng thái của Đào Diệp không được tốt lắm: “Thân thể em không được khỏe sao? Vậy đừng uống rượu, cứ để cho tôi đi?” Anh duỗi tay cầm lấy ly rượu trong tay Đào Diệp, thuận thế cúi xuống thân mật chút xíu.

Hành động trong nhanh chóng kia trong mắt người khác rất bình thường, đó chẳng qua là sự thân mật của một cặp đôi mà thôi.

Không ai sẽ cảm thấy họ là một cặp đôi không đứng đắn, bao gồm cả chủ nhân nơi này - Đồng Tây..... Ý nghĩ của anh giống với đại đa số người ở đây, nhưng cũng có điểm không giống.

Điểm khác nhau là anh rất để ý, nhưng anh cũng rất bị quan trước những mối tình đồng tính, mà người khác căn bản chỉ là không để ý, chỉ cười cho qua.

“Bọn họ thật hạnh phúc.” Đồng Tây nâng ly chạm một chút vào ly rượu đặt bên cạnh Đồng Thiếu Khinh.

Mà Đại Vĩ Ba Lang cũng không cầm ly lên, anh hình như đang ăn gì đó, nghe thế cũng rất cảm khái: “Đó là vì anh không biết quá trình nó lòng vòng cỡ nào đâu.” Nhiều lúc quây đến muốn chia tay luôn ấy chứ.

“Vậy sao mới có thể làm được?” Nghe thấy thân phận của Đào Diệp chỉ là một người bình thường, Đồng Tây cũng muốn biết câu chuyện giữa hai người họ.

“Có tâm thì làm được.”

“Vậy anh có tâm sao?”

Đồng Thiếu Khinh vỗ vỗ ngực của mình: “Của ông ở đây này, anh nói xem có hay không?” Nếu không thì chẳng phải là chết thẳng cẳng rồi sao?

“Chắc chắn!” Đồng Tây không môn đánh Thái Cực* với anh, dùng chân đá đá cái chân dưới bàn: “Tôi muốn phá thân, có muốn hẹn không?” (Á ẬU:)))

(*Ý muốn nói lòng vòng, không vào chủ đề)

“Phốc.....”

Đám người đang say sưa nói chuyện trong nháy mắt bị mấy câu bất nhã của Đồng Thiếu Khinh làm phun đầy bàn rượu hết.

“Sư phụ Đại Vĩ Ba Lang bị kích thích gì thế?”

“Anh không biết.”

Bữa trưa vừa qua, ánh sáng bên ngoài đã chuyển sang ôn hòa ấm áp, thật hiếm mới thấy thời tiết không gay gắt như thế này.

Nghe nói Trang viên của Đồng Tây trồng rất nhiều loại hoa hồng, Đào Diệp lôi kéo Thạch Cẩn Hành đi ra một chút, cậu không thích mấy người ôm tâm tư kia..... Bởi vì bản thân cậu cũng mang đầy tâm tư.

Tùng chuyện, tùng chuyện.....

Mọi người đều có những chuyện vui sướng giận hờn của riêng mình, đây là lẽ thường, là cuộc sống.

“Trong đầu em đang nghĩ gì vậy?”

“Em đang nghĩ đến anh.”

Đào Diệp ngồi cạnh bồn hoa, chân dài duỗi đầy tự nhiên, quay đầu xem người đang xem hoa bên cạnh: “Anh có biết em là dạng người gì không? Thích một người thì ai cũng không vào mắt được, gì cũng là người đấy.”

“Vây cũng rất tốt.” Thạch Cẩm Hành đồng ý từ tận đáy lòng, anh đang ở ranh giới mỏng lung của tình bạn.

“Có phải em yếu ớt quá không, mỗi ngày đều luôn sợ hãi, nếu một khi ngủ dậy không thấy anh thì không biết làm sao đây?” Đào Diệp quay lưng về phía mặt trời, không muốn để cho Thạch Cẩm Hành thấy đến gương mặt yếu đuối của mình.

“Tại sao lại sợ?” Thạch Cẩm Hành đứng ánh mắt kỳ quái nhìn cậu, nếu cậu tỉnh lại mà không có mình bên cạnh: “Một là đang ở bếp, hai là trong toilet.” Dù sao đều ở trong nhà hết.

Trạch nam, vào buổi sáng cũng không ra ngoài đi dạo đây đó.

Cho dù có đi ra ngoài, cũng sẽ không phải lúc Đào Diệp đang ngủ..... lúc đi ít nhất cũng sẽ nói với cậu.

“.....” Đào Diệp quay đầu lại, ánh mặt trời chiếu đến đôi mắt xinh đẹp của cậu, khi chớp càng khiến nó linh động hơn: “Em không muốn nói chuyện với anh nữa..... Anh đúng là đồ đầu gỗ.” Rõ ràng bầu không khí tốt như vậy, đều trải sẵn chân luôn rồi, thế mà vẫn bày bộ dáng không sao cả.

“Cái gì?”

“Em nói anh là đồ đầu gỗ.” Nếu có gan thì cứ đến hỏi trực tiếp không tốt sao, nói bóng gió ở đây làm gì chứ.

“.....”

Cần câu trả lời, lúc đối phương tự phê bình mình thì mình nên làm gì giờ, ngồi bên anh hết như một khúc gỗ chêm vào hay nói bớt đây?

Tâm sự ngoài lề:

Vừa ngồi edit vừa xem Mob Psycho100 II, công nhận hài và hay phải biết, mấy thím nếu thích dòng phim anime kiểu đánh đấm, siêu năng lực thì nên coi này đi!!!!

69. Chương 69: Không Tên

EDIT: EN

Đào Diệp ngồi ở bên cạnh đám hoa hồng mà ngậy ngốc che mặt,..... Trang viên, ánh mặt trời ban trưa, người yêu đẹp trai lắm tiền, hình ảnh đẹp tới cỡ nào nha. Nhưng không, nội tâm giờ chỉ muốn bùng nổ.

“Chỗ này của Đồng Tây thật đẹp.” Được cái là cũng có phong cảnh đẹp để chữa khỏi trái tim bị tổn thương.

“Ừm, nếu em thích thì nói, rảnh sẽ mang em lại đây.” Giao tình của Thạch Cẩm Hành và Đồng Tây coi như không tốt đẹp gì, thế nhưng mặt mũi vẫn phải cho, muốn ở đây vài ngày để thả lỏng tâm trạng cũng không phải không được: “Nhưng anh ta quá lãn.” Nhớ tới hành động lúc trước của Đồng Tây, Thạch Cẩm Hành dè dặt khóe miệng trụ xuống: “Tốt nhất nên ít tiếp xúc với anh ta.”

“Anh thật sự không mẫn cảm tí nào, kiểu kia của Đồng Tây không gọi lãn.” Đào Diệp lắc đầu, chính mình cũng có chuy chút lý giải biểu hiện của Đồng Tây.

Bản thân cậu có chút tinh tế, cảm thụ đặc biệt chuẩn xác.

Đầu tiên Đồng Tây không phải là loại người có tính cách mở, ngược lại tính cách thật sự của anh lại vô cùng bảo thủ..... Nhưng mà Đào Diệp cũng không rõ lắm, tại sao người kia lại ra vẻ hào phóng đến vậy chứ?

“Không quan hệ với tôi.” Thạch Cẩn Hành không chú ý đến việc Đồng Tây lảng hay không lảng, trời sinh anh luôn thờ ơ với mấy chuyện này.

“Vậy em có quan hệ gì với anh không?” Đào Diệp muốn đùa anh một chút.

“Có quan hệ.” Thạch Cẩn Hành còn không đến mức đầu gối quá, anh đứng ở chỗ đó quay đầu đầy soái khí, đón ánh mắt tỏa sáng chờ mong của người yêu, bộ dạng vui vẻ chân thật kia thật khiến người ta yêu thích: “Tôi chỉ muốn ở cùng với em.”

Trừ cậu ra, những người khác đều không được.

“Anh thích gương mặt soái của, hay thích tính cách tốt của em thế?”

“.....” Thạch Cẩn Hành có chút ngây ngốc, có người đi khen bản thân mình như thế sao?

“Ha ha ha ha.” Bộ dáng ngoốc ngoếch của anh thật đáng yêu, chọc Đào Diệp cười một trận. Bởi vì đang rất vui vẻ, nên vẫy tay với anh: “Tối, ngồi ở đây.”

Bên cạnh bồn hoa rất sạch, thế nhưng Thạch Cẩn Hành theo bản năng lại lắc đầu, có chút ý muốn ghét bỏ: “Em ngồi là được rồi.” Anh mới không muốn ngồi cạnh bồn hoa giống mấy cô thiếu nữ kia đâu.

“Anh có đến hay không?” Đào Diệp nói: “Hay là ff đang ngại bản thể, vậy anh cứ ngồi trên đùi em đi ha?”

Tim của Thạch Cẩn Hành run lên, ngấm cập chân không tình là cường tráng kia của Đào Diệp, nghĩ xong lắc đầu: “Thôi.” Thói quen ở sạch kia càng khiến người ta không chịu nổi anh..... Ngày thường ở nhà cũng vậy, yêu sạch đến mức cổ chấp.

Cho nên Đào Diệp không hiểu anh, nếu nói là thích sự sạch sẽ, thì tại sao..... khi lặn giường lại không mang bao chứ.

Cho dù trước khi lặn có tắm qua, thì tâm lý chắc cũng có chút chướng ngại ha..... Thật đúng là không hiểu nổi.

“Ánh mặt trời thật ấm, em có chút buồn ngủ.” Nghĩ đông nghĩ tây một hồi, thời gian lại trôi qua nhanh hơn, Đào Diệp bị ánh nắng sau trưa chiếu đến muốn híp mắt.

“Chúng ta trở về đi.” Đứng mãi ở chỗ này, Thạch Cẩn Hành có chút bực bội, anh muốn mang Đào Diệp về nhà.

“Ừm, vậy Đại sư phụ đi đâu thế?” Khi bọn họ bước ra, có thấy Đồng Thiếu Khinh và Đồng Tây đang rời đi, chắc là có chuyện gì.

“Không cần phải xen vào anh ta.” Thạch Cẩn Hành không nghĩ gì hết, anh chỉ muốn về nhà, rốt cuộc giờ anh cũng hiểu tại sao mình ở đây lại không tịnh tâm được, là vì không gian nơi này không thuộc về mình và Đào Diệp: “Đi.”

Thấy tay đuổi lại đây, Đào Diệp đưa hai tay nắm lấy, để cho Thạch Cẩn Hành kéo mình đi.

“Buồn ngủ quá, anh công em một đoạn đường nha?” Nhìn đến con đường phía trước còn một đoạn dài, Đào Diệp có chút tàn héo.

“Đi lên đi.” Thạch Cẩn Hành không nói hai lời, ôm lấy eo cậu.

Niềm vui ngoài ý muốn vọt đến, Đào Diệp vừa cười vừa leo lên lưng anh: “Anh đúng thật rất đáng ông nha.” Đặc biệt là lúc nhẹ nhàng nâng mình lên, khi bước cũng không tốn sức gì.

“Vốn dĩ là.....” Vốn dĩ mình là đàn ông cơ mà.

“Ừm.”

Đào Diệp cũng là đàn ông, lúc trước khi cậu gặp được Thạch Cẩn Hành, chưa từng nghĩ lúc mình một sẽ được người khác công đi, căn bản không có khả năng, cậu cũng sẽ không mềm yếu như thế.

Thế nhưng, chắc Thạch Cẩn Hành thích người được người khác ỷ lại ha..... Ở chung lâu như vậy, Đào Diệp cũng không phải hiểu biết anh quá rõ hay gì, thế nhưng cũng có thể sờ đến tám phần tính cách.

Bình thường mình mềm một chút, trong cuộc sống thì yếu thể một chút, thì cuộc sống của hai người sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đương nhiên không phải nói cậu sẽ cố ý thay đổi để đón hòa anh, mọi việc đều có chừng mực, mình dừng ở đúng mức là được. Cho dù là người yêu mới hay là cặp vợ chồng già, đều cần thiết như vậy.

“Thật sự không cần nói với họ một tiếng sao?” Lúc ngồi trên xe cậu nghĩ một hồi, nếu đi mà không báo tiếng này nào thì không tốt cho lắm?

“Gửi tin nhắn.” Nhiều nhất cũng chỉ có thể làm đến như vậy, Thạch Cẩm Hành tự mình động thủ, sau đó lái xe rời đi.

“Tại sao em lại cảm thấy anh rất muỗ về nha thật nhanh thế, muốn làm gì sao?” Trong lòng Đào Diệp nghĩ vẩn.

“Ở đây mãi cũng rất chán.” Quan niệm của trạch nam chính là, so với việc nhàm chán ở bên ngoài, thì không bằng về nhà rồi nhàm chán tiếp.

Anh chính là người không thích xã giao, không muốn tụ tập với người khác..... Đào Diệp cảm thấy thói quen này còn thật tốt, ít nhất không cần lo lắng Thạch Cẩm Hành là người mê ăn chơi, không có xã giao sẽ không ngoại tình, cũng sx không có mâu thuẫn tình cảm gì.

Dọc theo đường đi thăm may mắn cái ưu điểm này của Thạch Cẩm Hành, Đào Diệp nghĩ đến chỗ vui, liền nâng người qua hôn anh: “Giờ mới phát hiện ra anh thật tốt.”

Trước kia tại sao cảm thấy không tốt kia chứ?

Hô hấp của tài xế lái xe lại loạn một nhịp, này tuyệt đối là kích thích hai bên tâm lý và sinh lý..... Thật ra lúc ăn cơm trưa vẫn luôn bị ghen, cho nên mới mất hồn, EQ càng ngày càng xuống cấp.

Lúc xuống xe vẫn rất đứng đắn, khi đi đến cửa toilet thì bị một bộ ngực cực nóng dán lên, Đào Diệp bị đẩy vào chỗ tận cùng..... “Anh.....” Dán lên cũng thật dễ ha..... Chuyện là khi nào vậy chứ!

Gương mặt Đào Diệp đồng thời hiện lên vẻ xấu hổ và buồn bực, da lại có chút như nóng lên.

Hết như pháo hoa bắn lúc giữa trưa, hai người ở nhà điên cuồng một phen nồng nhiệt như thế.....

Sau khi kết thúc trời cũng đã đen, Thạch Cẩm đứng lên àm cơm tối, Đào Diệp lại đang giả chết nằm ở trên giường.

“.....” Mà thần ký chính là, làm một phát so với được tỏ tình còn yên tâm hơn, từ trước cho tới hôm nay lại không có chút bất an nào.

“Muốn dùng cà chua và trứng gà làm đồ mặn hay canh đây?” Thạch Cẩm Hành bước lại đây, hỏi.

“Làm canh.” Đào Diệp gối gương mặt đỏ hồng vào cánh tay, tâm tình còn đang đắm chìm vào trận mây mưa lúc trưa, thật lâu cũng không thể bình tĩnh trở lại.

“Thiếu Khinh, dì là dì Chương đây, con có biết chuyện Cẩm Hành đang yêu đương không?”

“Đúng vậy đúng vậy, dì biết là con trai, không sao đâu..... Lúc trước khi mà đi du lịch với dì á nó cũng nói rồi, sau đó nó nhớ người yêu, mới về trước. Đúng đúng, con đừng nghĩ dì là cái loại cổ hủ không biết thông cảm gì, gì chứ? Sẽ không, dì chỉ muốn số điện thoại, ai, đúng vậy.”

Bị Đồng Tây rót nhiều thêm mấy ly, Đồng Thiếu Khinh cảm thấy mình có chút choáng váng, vừa bị mẹ Thạch Cẩm Hành dụ dỗ vài câu đã đem đồ đệ ra bán sạch.

Người tiếp điện thoại không nghĩ gì nhiều, thế nhưng Đồng Tây bên cạnh trong lòng lại chua chát, anh thật ra rất rất hâm mộ họ.

“Ngay cả cha mẹ cũng đồng ý, bọn họ thật ở cùng nhau sao?” Cũng không biết trong lòng là ý muốn chờ mong hay suy nghĩ bậy bạ khác.

“Vốn dĩ đây là chuyện nghiêm túc, ai cũng không coi là trò chơi.....” Nếu xem là trò chơi, trước kia cũng không chia chia hợp: “Lúc gặp lần đầu tiên á, A Hành vừa ngốc vừa hồ đồ, đồ đệ tôi cũng vừa hồ đồ vừa ngốc.”

Cũng may họ đều là loại người động tâm rồi sẽ không thay đổi, mặc kệ chia tay bao nhiêu lần cũng sẽ nhớ người kia.

“Tôi ghét nhất là lúc nhìn người ta ân ái.” Thanh âm của Đồng Tây có chút thay đổi.

“Tại sao chứ?” Ân ái có cái gì không tốt sao? Được người mình yêu luôn yêu mình ở bên cạnh mình, là chuyện hạnh phúc đến cỡ nào chứ, Đồng Thiếu Khinh có muốn một người yêu vừa nhiệt tình vừa ngây ngô như đồ đệ mình cũng không có.

“Như thế mình nhìn càng đáng thương hơn.” Nói đến chỗ đau liền đá chân vào người bên cạnh: “Cậu còn trẻ, chờ lúc cậu bằng tuổi tôi sẽ biết.”

Hơn hai mươi lăm, còn chưa hưởng qua mùi vị có người yêu, người duy nhất để ý lại là thằng nam, chưa đến mức khỏi nói.

“Ha ha, anh lại đang cây già lên mặt à.....”

Chương Quân Huệ được Thạch Cẩm Hành nhắc tới rốt cuộc cũng gọi đến, Đào Diệp nằm bọc chăn ở trên giường thật muốn trở tay không kịp.

Cậu nhảy lên mặc quần áo thật nhanh, tỏ vẻ muốn tôn kính trưởng bối, sau rồi chuyện gì tới thì cứ tới.

Trước kia rất lo sợ bất an, rằng đây có phải là kế hoãn binh của mẹ Thạch Cẩm Hành, xong xuôi sau đó liền một chiều đem mình ra xử chết luôn í.

Sau khi vào nhà chỉ hân huyên gần xa, lúc này tim Đào Diệp liền bình thường xuống.

Chương Nhị Nha: Chuyện Cẩm Hành có người yêu khiến bà rất vui, ít nhất về sau anh sẽ không cô độc trên thế giới này nữa.

Một người từ lúc sinh ra đã lẻ loi đơn độc, vô luận bên cạnh có náo nhiệt cỡ nào, có nhiều người xoay chung quanh cỡ nào, chỉ cần trong lòng không muốn xem họ như bạn, thì vẫn cứ cô độc như cũ.

Chương Quân Huệ biết không ít người bạn có cuộc sống mỹ mãn, lấy ví dụ như một người bạn thân nam đi, nick name WeChat của anh cũng chỉ độc mỗi hai chữ, thế nhưng anh ta có con trai con gái, có vợ đẹp và cha mẹ khỏe mạnh, lại có sự nghiệp không tệ cùng với đám bạn thân thiết.

Ha ha, cho nên này vừa đơn giản vừa phức tạp.

“Cảm ơn di thông cảm cho.” Người dễ xấu hổ Đào Diệp, trước tiên bối thì kinh nghiệm nói chuyện đều rất xuống số không, cậu cảm kích đến muốn rơi nước mắt.

Dứt khoát là đối phương hỏi, cậu trả lời.

Đa số tình huống đều giải quyết như thế, bao gồm rất nhiều chuyện khác của Đào Diệp.

Cậu cũng không nghĩ chuyện sẽ trở nên như thế, hết như cuộc đối thoại của những người bạn với nhau, từ từ không vội vã.

Lúc nhỏ còn có mẹ, sau thì căn bản trở thành người không mẹ, Đào Diệp cũng có chút quên đi cảm giác có mẹ là như thế nào.

Bây giờ cậu cảm thấy mẹ của Thạch Cẩm Hành thật tốt, không chỉ là một người mẹ tốt, mà còn là nữ hán tử rất xuất sắc.

“Về sau nha, nên nói nhiều mấy chuyện sinh hoạt của hai con cho dì nha, thế nhưng đừng nói cho Cẩm Hành, nó không thích di can thiệp vào.....” Ánh mắt nhìn người của Chương Quân Huệ rất chuẩn, nói mấy câu Đào Diệp đã biết thiếu niên này là người như thế nào, may mắn không phải là loại nóng nảy hay leo lự: “Dì xem tính con cũng khá hợp với Cẩm Hành, trách không được hai con ở bên nhau.”

“Có một vấn đề không biết có thể hỏi đi chút không?” Đào Diệp suy nghĩ thật lâu, vẫn nói ra nghi vấn của mình: “Cẩn Hành là con một, chẳng lẽ đi không ngại thật sao, cho dù là ở bên cạnh cháu sẽ không có con nối dõi.”

“Chẳng lẽ, ngay cả việc nó tìm một người sinh hộ con cũng không thể tiếp thu sau?” Chương Quân Huệ hỏi.

“Khả năng bây giờ con không được, không có cách để tiếp thu.....” Đào Diệp quá rõ ràng, bản thân rất để ý Thạch Cẩn Hành, hận đến mức trong mắt anh không có người khác, nếu cuộc sống nhiều thêm một người, bằng sự bất an và miễn cảm bây giờ của cậu, chắc chắn sẽ không thừa nhận nổi.

Nhưng là nếu nhắc đến mai sau, cậu lại không dám.

“Vậy qua mấy năm sau thì tính tiếp, bây giờ tuổi các con còn trẻ, không muốn nghĩ đến chuyện con cái cũng bình thường.”

“Cảm ơn đi đã thông cảm, còn nữa, con luôn cảm thấy thật có lỗi.....” Từ khi Thạch Cẩn Hành nói cho chính mình người nhà anh đã biết chuyện, trong lòng Đào Diệp vẫn luôn để ý chuyện này, không chỉ cảm thấy có lỗi với người nhà của Thạch Cẩn Hành, còn có người nhà của mình nữa.

“Đứa nhỏ ngốc, đi và cha của Cẩn Hành đều là người có nhiều xúc cảm, không để ý mấy thứ đó đâu. Cũng không biết vì sao, sinh ra Cẩn Hành có tính cách như thế. Thế nhưng vẫn có câu nói đúng, nếu như không tiếp nhận chuyện này cũng khoong được xem là người nữa.”

“Cũng không kém như thế.....”

Không biết có phải do ảo giác của Đào Diệp không cảm giác mẹ Thạch vẫn luôn ghét bỏ con trai của mình, lúc nói mắt đều đỏ, nhưng đến cuối vẫn mỉm cười.

“Ha ha.” Thanh niên trẻ tuổi thường rất cảm tính, khiến cho mẹ Thạch nhớ lại những kỷ ức thanh xuân đã qua.

Trẻ tuổi, luôn là một danh từ tốt đẹp.

“Mắt cũng đỏ hết rồi, gọi điện thoại cho ai thế?”

“Bị cát thổi trúng thôi.”

“.....” Thạch Cẩn Hành cạ lời, bộ mặt anh trông rất dễ lừa sao? Bị cát thổi trúng sẽ không có bộ mặt này, nhưng mà mặc kệ thế nào, ôm hôn chút chắc sẽ tốt hơn: “Có chuyện thì cứ nói, đừng nghĩ một mình, em lo lắng quá nhiều rồi.”

“Anh đâu ra cái kết luận đó thế?” Đào Diệp không nghĩ mình là dạng người này.

Không thừa nhận?

Thạch Cẩn Hành liếc cậu nói: “Em cho rằng chúng ta sẽ không ở cạnh nhau lâu sao, cho rằng rằng tôi không thích em sao, cho dù có thích cũng là xúc động nhất thời phải không? Nhưng mà Đào Diệp à, ai có tiên đoán việc cả đời của mình chứ? Em sao?”

“.....” Đào Diệp bị hỏi thì lòng quặn lên, tình cảm mệnh mông tràn vào bao phủ lấy cậu: “Thế nhưng em luôn có quyết tâm và cố gắng.”

“Tôi đây không cố gắng sao?”

70. Chương 70: Không Tên (hoàn Chính Văn)

EDIT: EN

Ai trong lòng không hướng tới đến một tình yêu bất biến, chết không phai nhòa chứ?

Người đều là động vật có tình cảm, vừa yếu ớt vừa mãnh cảm, cái thứ gọi là kiên cường, cũng chẳng qua là do có việc hay người cần để ý, cần đi hoàn thành mà thôi.

Trước nay Đào Diệp cũng không hiểu rõ

, bản thân cậu là người có ngộ tính không được tốt, không có thiên phú đi khám phá hồng trần.....

Cậu nói: “Nếu anh cũng cố gắng, vậy có thể thắng thắn với em một chút không? Anh có biết em luôn bất an không?”

Bởi vì năng lực của một người rất yếu ớt, không thể nắm lấy hay đoán trước nhiều thứ..... Có chút người không để ý đến, do họ không tinh tế như vậy, có lẽ Thạch Cẩm Hành nói đúng, cậu là một người rất dễ suy nghĩ miên man.

Nghe vậy, Thạch Cẩm Hành lại ôm lấy cậu một lần nữa, dùng hành động biểu hiện ý nghĩ của nội tâm mình: “Anh biết.”

Anh nói anh đã biết, thế nhưng xem ra cũng không khác mấy.

“Nói một câu thích em sẽ chết sao?” Lâm Đào Diệp không thể không nhắc tay nhéo anh, hung dữ mạnh bạo mà nhéo: “Em chỉ muốn nghe anh nói câu đó mà thôi.....”

“Anh thích em.”

Như thể cả thế giới đều yên lặng lại, thật quá hài lòng mà.

“.....” Đào Diệp treo lên trên vai của anh, nhất thời không biết nói gì, tâm trạng lúc này rất phức tạp, luôn có chút tiếc nuối và không cam lòng: “Em biết, em cũng rất thích anh.”

Cái ôm dài nhất của họ chính là cái ôm trong đêm này, có chút cảm xúc không muốn buông tay.

Cuối cùng cũng do Đào Diệp xấu hổ mà cười một tràng, đẩy bả vai của yêu ra một chút, bộ dáng anh vẫn cứ bình tĩnh như thế, không cười cũng không xụ mặt, thế nhưng đôi mắt lại rất ấm áp.

“Cười một cái đi.” Đào Diệp đưa tay chọc chọc khóe miệng của anh, kéo lên trên một chút, tạo ra bộ dáng cười nhẹ.

“Chơi vui không?” Thạch Cẩm Hành cắn một cái lên đầu ngón tay cậu, sau khi nghe “a” một tiếng liền buông ra: “Chuẩn bị ăn trưa.” Anh đứng lên, đi vài bước lại quay đầu nói rất đáng thương: “Chân tê rồi.”

Ngồi xồm bên giường một khoảng thời gian dài..... Cái loại cảm giác này ai cũng hiểu hết mà, vô cùng khó chịu.

“Ha ha.” Đào Diệp rất vui khi người gặp họa, cậu cười ha ha ngã lên trên giường.

Bộ dáng cậu vui vẻ thật quá đáng yêu, nghịch ngợm hết như con khỉ nhồi bông trên giường..... Đây là cái gối mà fans tặng để cậu ôm lúc buồn, thế nhưng Thạch Cẩm Hành lại nói không cần thiết, vì trên giường đã có rất nhiều cái gối ôm hình thù kì kì quái quái rồi.

Tại sao họ lại tặng khỉ cho em? Anh đã từng hỏi như thế.

Bởi vì họ muốn sinh hầu tử cho em hay sao ấy?

Từ đó về sau, Thạch Cẩm Hành liền rất không mấy thiện cảm khi nhìn thấy con khỉ nhồi bông này, quăng đi hay đánh đập đều là chuyện rất bình thường.

“Thật muốn mỗi ngày đều là ngày nghỉ, như vậy sẽ không cần đi học.”

“Tại sao em lại không cố gắng như thế chứ?”

Không quen nhìn bộ dạng lười biếng của cậu, Thạch Cẩm Hành liền đào cậu lên: “Ngồi xem phim với anh đi.”

“Xem phim ngắn sao?” Vì muốn đùa anh, Đào Diệp lại tâm huyết dâng trào, kêu gọi trên mạng gửi cho mình một số phim. Vừa tải xong thì xem liền: “Thân ái, xem phim với em nha.”

Tải phim xong, vừa có hình liền đưa cho anh.

“.....” Thạch Cẩn Hành cầm lấy máy tính của bản thân đang load phim, đột nhiên trước mắt toàn một màu trắng, chờ đồng tử thích ứng xong, máu trên người của anh dừng một chút, sau đó như bị chảy ngược.

“Ha ha ha ha ha.” Đào Diệp không muốn xem phim, cậu chỉ muốn nhìn phản ứng của Thạch Cẩn Hành, thú vị hết như trong tưởng tượng của cậu: “Trước đây anh chưa từng xem qua sao?”

Loại người giống như Thạch Cẩn Hành này, thật đúng là có khả năng chưa từng xem qua.

“Em xem rồi?” Thạch Cẩn Hành hí mắt, nỗ lực để cho hô hấp bình tĩnh lại.

“Chưa xem qua Gayporn, thế nhưng có xem qua phim BG rồi.” Đây rất bình thường nha, mỗi người nam sinh đều xem qua mà, thế nhưng mỗi người lại có cảm quan khác nhau.

Có chút người xem cứ như là ăn cơm, có chút người lại nghĩ nó chỉ là gia vị, rảnh rồi mới xem.

Bản thân của Đào Diệp, chỉ xem nó như phim phổ cập khoa học, sau khi xem xong cũng không xem lại.

“Lớn lên quá khó coi.” Thạch Cẩn Hành quét mấy lần lên vị nam chính đang thực hiện động tác pit-tông, không thích “thụ” ở trong đây, cũng không thích “công” ở trong đây.

“Còn tạm, trên tiêu chuẩn bình quân.” Thấy anh không có hứng thú, Đào Diệp liền đóng video đi.

Cái chuyện kích thích thị giác như này, cũng không phải ai ai cũng thích. Kỳ thật xem Gayporn còn không bằng xem người yêu bên cạnh, bảo đảm vừa xem liền nhiệt huyết sôi trào.

“Làm sao vậy, không phải anh nói muốn xem phim sao?” Hiện tại cậu cũng buông máy tính, bắt đầu vươn người về phía bên này.

“Em chiều anh như thế, còn nhìn phim ảnh gì chứ.” Thạch Cẩn Hành ôm cái eo trơn bóng dưới chăn, tên nhóc này luôn ngủ trần, một thời gian sau khi Thạch Cẩn Hành cũng bị nhiễm theo thói quen này luôn.

Tóm lại có chút cảm giác hơi lãng, cho nên vẫn luôn ép hỏi tại sao cậu lại thích ngủ trần? Ai nuôi cho cậu ra thói quen này thế?

Anh để ý khiến Đào Diệp vui vẻ, sau đó cũng rất kiên nhẫn ngồi giải thích, không phải là thói quen ai nuôi ra, mà ngủ như thế có rất nhiều lợi ích, hơn nữa bản thân cũng thích vậy.

“Thích anh, thích sống cùng với anh.” Thời điểm động tình, cậu luôn mang theo sự kích động như sắp khóc.

Mỗi chữ đều nói rất rõ ràng, rất gợi cảm, như muốn mạng của người kia.

Tại sao anh lại không thích người yêu như thế chứ, mỗi ngày mỗi phút mỗi giây ở cạnh mình đều cảm thấy vô cùng sung sướng.

“Anh cũng rất thích em, rất yêu em.” Trong hoàn cảnh này, cảm giác cái gì cũng có thể nói ra khỏi miệng được, cho dù không cho nói cũng nhịn không được mà tuôn ra, bởi vì bây giờ không khí như muốn căng đây, lan tràn ra tới.

Cảm giác vậy chắc là yêu đi, nó đẹp đến mức..... khiến người ta cứ như cười trong nước mắt.

“Ngô.....”

Đã nghỉ rất nhiều ngày rồi, đại chiến kết thúc xong còn phải lên YY để hát..... Mỗi lần đều đến muộn hơn nửa tiếng đồng hồ.

“Lần sau chờ em hát xong mới được làm, nhất định vậy đấy!” Lại bị Đội trưởng oán giận, lại bị nói đến đây đầu toàn là sao không, Đào Diệp cũng áy náy đến không nhịn được, nếu cứ vậy mãi cũng không phải là cách tốt.

“Hôm qua em cũng nói như vậy.” Nhìn đến gương mặt phiền não của người yêu, Thạch Cẩn Hành cười nhẹ, anh hoặc là không cười, hoặc là cười rõ lên lại khiến người ta cảm thấy rất nụ cười đó rất gợn.

“Đêm nay em sẽ mang máy tính qua phòng sách, bắt đầu từ ngày mai, chưa xong việc thì sẽ không trở về, anh cũng đừng hòng bước vào đó.”

“Anh không muốn.” Người ta không chút suy nghĩ gì mà đã cự tuyệt rồi.

“Là do anh quyết định sao?” Đào Diệp chọc chọc vào gáy người yêu, đùa giỡn ầm ĩ với anh: “Em mới là chủ nhà này, nên mọi chuyện sẽ do em quyết định.”

“Em mơ đi.” Thạch Cẩm Hành không tránh được cậu, cuối cùng cũng bực bội ầm ầm ngã xuống, vừa ầm xong thế giới này liền yên tĩnh.

Một khắc kia nhận ra được tình yêu, ai cũng không thể ngăn cản được sự nảy nở của những người đang yêu.

“Anh trở nên ấu trĩ rồi kìa.”

“Vẫn là bộ dáng em thích sao?”

“Vẫn rất thích, rất thích.”

Nùng tình mật ngữ, chui trong chăn cả ngày cũng không nói hết. Từ thanh niên đến trung niên, chỉ mong đến được tuổi già, vẫn có thể buột miệng ra từ “thích” như cũ.

“Đào Diệp!”

Nghe thấy giọng nói của bóng dáng cao gầy đằng kia, Trần Hạo Phong liếc mắt liếc mắt liền nhận ra người kia chính là Đào Diệp.

Từng là bạn học thời cao trung của mình, mơ hồ cũng biết người kia cũng đậu vào đại học Bắc Kinh, thế nhưng bởi quá khứ rồi mù xấu hổ kia, lại lơ nhau như không quen biết. Dù sao mấy chuyện ở cao trung lúc tanh bành ra cũng không còn liên lạc gì nữa.

Cậu đang đứng ở tại chỗ đợi Thạch Cẩm Hành lái xe lại đây tiếp chính mình, thời tiết sang thu nên Đào Diệp mặc một chiếc áo gió, quần vẫn là chiếc quần lửng mát mẻ, trên cũng có nhiều vết rách, nhìn có chút lồi thối lếch thếch, thế nhưng không thể phủ nhận, cậu như vậy cũng rất dễ xem.

Cảm giác thay đổi nhiều so với lúc còn ở cao trung, bỏ gương mặt ra thì hoàn toàn thay đổi.

“Là cậu à, Trần Hạo Phong.” Đào Diệp lại có thể trông thấy bạn học cấp 3 của mình, cũng nhớ đến ký ức từng tra tấn mình, thế nhưng bây giờ lại không nhớ kỹ mấy.

Là do gần đây tâm tình của mình đều đã được hướng đến một cảnh giới khác.

Nụ cười của cậu xem ra còn rộng rãi phóng khoáng hơn trước, xách ba lô lên rồi quải đến trên vai: “Lâu rồi không gặp, bây giờ cậu có khỏe không?”

“À, còn tốt, cậu thì sao?” Trước kia Trần Hạo Phong không gặp được cậu, không biết cậu trải qua như thế nào, thế nhưng ngay cả mình cũng không nghĩ rằng, đối phương sẽ như phóng khoáng lóa mắt như thế.

Đem ánh mắt thưởng thức đánh giá Đào Diệp từ đầu đến chân hết một lần: “Cậu thay đổi thật nhiều, tinh thần cũng thật tốt ha.”

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì Đào Diệp trong ấn tượng chỉ dừng ở đoạn vừa trầm thấp vừa tĩnh lặng, bao gồm cả lúc trong game khi trước, cậu bị.....

“Thật xin lỗi.” Nhớ tới chuyện kia, Trần Hạo Phong xấu hổ nói: “Hình như tớ vẫn luôn mang lại phiền toái cho cậu, cơ mà tớ và Thanh Thanh cũng đã chia tay rồi, ài.”

Tình cảm nhiều năm như vậy, từ cao trung đến bây giờ, tuy rằng không yêu, nhưng nhắc lại cậu vẫn cảm thấy rất thốn thích.

Đào Diệp cũng chứng kiến qua đoạn tình cảm dài của họ, tuy rằng không có hảo cảm, nhưng mà cũng rất an ủi một câu: “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, tùy tâm mà làm là được rồi.”

Thích thì ở cạnh nhau, không thích thì chia tay.

“Đúng vậy.” Trần Hạo Phong nói: “Cùng đi ăn không? Tốt xấu cũng là bạn học nhiều năm như thế, chúng ta lại không phải kẻ thù.” Nếu không có Liễu Thanh Thanh, nói không chừng bọn họ liền trở thành bạn tốt.

285